

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΤΚΙΑΝΟΣ.

LUCIANI SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE ET LATINE

POST

TIBERIUM HEMSTERHUSIUM

ET

JOH. FREDERICUM REITZIUM

DENUO CASTIGATA

CUM VARIETATE LECTIONIS, SCHOLIIS GRAECIS,
ADNOTATIONIBUS ET INDICIBUS

EDIDIT

JOHANNES THEOPHILUS LEHMANN.

TOMUS PRIMUS.

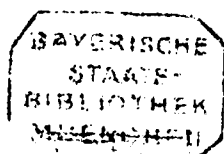
L I P S I A E

IN LIBRARIA WEIDMANNIA
MDCCCXXII.

IMPRESSIT BENEDICT GOTTHELF TEUGNER.

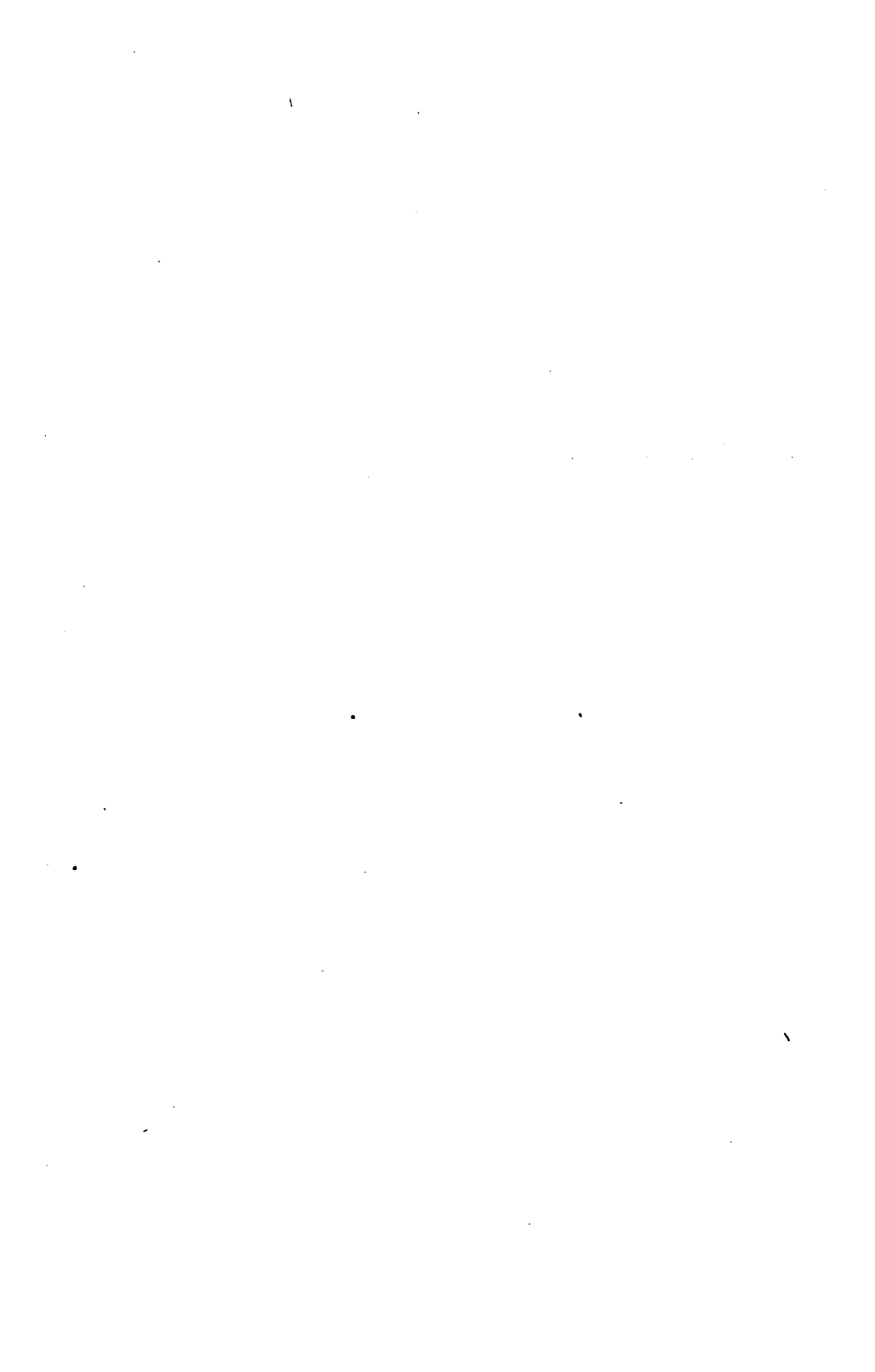
g. n. 925.

LUCIANI SAMOSATENSIS

O P E R A.

P R A E F A T I O.

Quam, in tanta exemplarium et Batavae et Bipontinae *Lucianeorum* operum editionis penuria, *Hahn*-*nus*, Weidmanniae librariae meritissimus rector, novam redemit parandam, eam ego, auctore J. G. SCHAEFFERO, fautore meo et amico vere paterno, tanto lubentius curandam suscepi, quum dudum mihi cum *Luciano* singularis quaedam familiaritas intercesserit, ex qua etiam in alios *Luciani* et omnino Graecarum literarum cultores aliquid utilitatis redundaturum esse sperare possem. Quod quantum sit, ex iis quodammodo aestimabunt aequi et periti censores, quae jam de indole et forma hujusce operis et de adminiculis, quibus in eo instruendo usus sum, prolixius paullo exponere constitui.

Omnino quidem lex erat haec praestituta, ut repeteretur, quantum id fieri posset ac liceret, inclyta editio *Hemsterhusio* -- *Reitziana*; ita scilicet, ut ei, quam nos curaremus, tum fundamento, tum exemplo, esset. Unde non solum necesse erat, ut universus apparatus vel criticus vel hermeneuticus simul cum iis, quae ad vitam auctoris cognoscendam facientia a *REITZIO* collecta sunt, recuderetur, uno Indice excepto, quem magna cum imperitia et levitate confectum no-

runt, qui accurate illum norunt; sed debebant etiam nova accedere ea, quae per proximos octoginta annos, ex quo Batava illa prodiit, tum ad refingendum, tum ad explicandum, textum ab eruditis viris varia ratione et via collata sunt. Sic igitur hoc prae ceteris agendum erat, ut textum daremus quam castigatissimum. Quam curam praeivit quidem nobis aliqua ex parte *Frider. SCHMIEDERUS*; ita tamen, ut, si acquiescere in ejus recensione voluissemus, in multiplicem, nec, credo, injustam reprehensionem incurreremus. Pendebat enim ille fere nimium a *BELINI de Ballu*, viri haud quidem ineruditi et inelegantis, sed minime tamen in omnibus satis fidi enarratoris*) ac periti Grammatici, relatione ac judicio; atque hinc non raro accidit, ut, quas lectiones a *BELINO* laudatas et commendatas *SCHMIEDERUS* recepit, nunc eae ob graves causas rejiciendae, earumque loco veteres restituendae viderentur. Nihilominus magno usui nobis erat tum ad confirmandas bonas VV. DD. conjecturas, tum ad nova textus vitia detegenda ac remedia invenienda, *Beliniana* illa sex Manuscriptorum Pariss. collatio, quae reperitur in versionis Francogallicae Tomo VI. et recusa in edit. Bipont.

*) Dudum de fide *Belino* habenda dubitatum est ab iis, quos innumera vitia vel a scribentis ipsius, vel ab operarum manu commissa offenderunt. Sed clarissime hoc demonstravit *Gust. Ferd. Lossius*, Seminarii Philologici Lipsiensis quondam sodalis, qui quum anno MDCCCXII. Lutetiam Parisiorum se contulisset, ut inspectis ipsis Codd. Pariss. Dialogorum Mortuorum editionem novam pararet, in haud paucis locis *Belinum* deprehendit vel omisisse aliquot lectionis varietates, vel falso notas. Cujus quidem rei specimen reperitur in Actis Seminarii regii et Societatis philologicae Lips. Vol. II. p. 245. sq. Plura etiam in *Juvenis* praematura morte literis erepti schedulis relictis, quarum usum affinis ejus *Roemischius*, Jurisconsultus Lipsiensis, cum ingenua liberalitate concessit, quae tamen ad hos tantum quatuor Dialogos Mortuorum: II. IX. X. et XXII. pertinent.

Vol. X. *) Libros collatos ipse BELINUS describit in Praefat. ad hanc Versionem p. XXVII. sq., cum quibus conferenda ea, quae FABRICIUS tradit in Bibl. Gr. T. V. p. 347. ed. *Harl.* Quinque Codicum, qui Dialogos Mortuorum continent, descriptionem et historiam utilem edidit b. LOSSIUS in modo dictis Actt. Sem. Lips. l. c., quam non abs re fuerit ipsius verbis apponere.

„I. Codex Membranaceus, nunc inter Mss. graec. CCV., olim Vaticanae XC., forma non magna, in foliis CCCLIII octoginta *Luciani* opera complectitur, sine mutilus. Cf. FABRIC. Bibl. Gr. T. V. p. 346. et BASTIUS in: *Magasin encyclopédique*, al. VI. p. 205. not. 21. Literae, quibus hocce volumen scriptum est, rudes et paullulum majores sunt, in nonnullis characteribus, e. g. β et μ ad Hebraicarum literarum formam appropinquantes. Membranae optime conservatae, duriores quippe et rudiores, tantam vetustatis produunt speciem, ut codex ad saeculi XI^{mi} tempora sine dubio possit referri. Leguntur passim in margine foliorum inferiori Alexandri, Nicaeae episcopi, fratrisque Jacobi, episcopi Larissae, nomina, caractere antiquo picta, quae hunc librum olim ad istorum virorum bibliothecam pertinuisse, docere videntur. In foliorum margine praeterea non rara inveniuntur scholia, quae tribus diversis temporibus exarata videntur. Alia eodem, ut videtur, colore scripta, quo signa quaedam margini apposita, ut textus ipse, antiquissima putantur, et plurimis in locis eadem sunt, quae editio *Hemsterhusiana* e Codice Vossiano sub lit. V. exhibet: alia ex eadem manu flu-

*) Multas hinc varias lectiones etiam *Schmiederus* textui suo subiecit; haud paucas vero, easque non raro alicujus momenti, consilium secutus haud sane probandum, silentio praetermisit.

xisse videntur, quae nomina scriptt. laudd. scripsit: alia nitidissima et forma recentiore picta, docto viro XIVti aut XVti saeculi demum deberi videntur. At in his, quum certa argumenta desint, perfecta ratio esse nequit.

II. Codex Bombycinus MMDCCCCLIV. Fuit jam in pristinae Bibliothecae Regiae Codicibus: nam in catalogo Manuscriptorum Graecorum, in Bibliotheca ista olim expositorum, qui ineunte saeculo superiori Parisiis duobus tomis in forma maxima prodit, ad saeculum XIIItum refertur, ad quod eum vere pertinere nihil est, quod dubitemus. Certe cum aliis voluminibus, eodem saeculo scriptis, comparatus, tantae antiquitatis signa cum materia ipsa, tum literarum forma prodere videtur. Inscriptiones, parvaeque, quae in margine fert, signa rubro colore scripta fuerunt, temporum serie vero fusca facta sunt. Integer codex est, optimae conditionis; forma paullulum minore, quam Codex CCV. FABRIC. Bibl. Gr. T. V. p. 347.

III. Codex MMMXI, qui Boistallerianis libris olim adnumeratus fuit, triplici aetate atque pretio habendus est, quippe partim bombycinus, partim membranaceus, partim chartaceus; quaeque pars aliis literis scripta est. Maxima pars, bombycina, cujus materia et literarum genus non multum a codice 2954 modo laudato discrepant, etsi 3011. minus nitidus est et paullulum festinantiore manu videtur scriptus, ad saeculi decimi tertii aut quarti tempora referendus est. Recentior videtur membranacea codicis particula, quae paucorum foliorum numerum non excedit: in chartaceo denique duo literarum genera inveniuntur, partim simpliciora, partim artificiosa, utraque tamen, ut videtur, e saeculo decimo quinto. Dialogi mortuorum in diversas hujus codicis partes distributi sunt.

Nam in antiquissima, bombycina scilicet, quinque tantum occurrunt; reliquos in antiquo codice lectos fuisse, et voluminis mutilatione periisse, parvae quaedam foliorum decisorum fimbriae superstites docent. Annexa est membranacea manuscripti pars, aliis *Luciani* scriptis plena: hanc demum chartacea sequitur, quae multo inferius ceteros mortuorum dialogos, et in his illum etiam, qui in editione *Hemsterhusiana* numero x. legitur, exhibet, innumeris scribendi compendiis exaratos, colore rubro insignitos.

IV. Codex chartaceus, MMDCCCCLVI. elegantissimus, nitidissimusque, maxima arte et studio in charta candida pictus potius quam scriptus. Quem, quum olim ad Bibliothecam Colbertinam pertinuerit, saeculi decimi quinti temporibus exaratum fuisse, argumentis, ex ipsa Colberti Bibliotheca petitis, probari potest. Textus, a vulgata lectione non magnopere discrepans, quantum equidem inspicere potui, non multam exhibet lectionis varietatem.

V. Codex chartaceus, MMMXXXIV. e Bibliotheca Colbertina, manu *Petri* MORELLI, Turo-nensis, ao. 1527 scriptus, idem non majoris pretii, quippe antecedenti simillimus.“

Praeter hanc *Belinianam* et *Lossianam* codd. Pariss. collationem alia exstat, *F. J. BASTII*, ut patet e Catalogue des Manuscrits laissés par Feu M. F. J. Bast (décédé à Paris le 13. Nov. 1811.) Par. chez F. Schoell 1812. Enumerantur enim ibi 1) Les Oeuvres de Lucien, collationnées sur les Manuscrits Nro. 87. et 90. du Vatican (aujourd'hui à Paris). 2) L'Alcyon de Lucien est aussi collationnée sur un très - ancien Manuscrit de Platon, Nro. 1817. du fonds de Paris. 3) Le Nro 9. des notes inédites sur Lucien, qui paroissent

être de *Henri de Valois*, et quelques variantes du traité de Syntaxe d'*Apollonius*, d'après l'excellent Manuscrit Nro. 2548. 4) Le Nro. 10. un Lexique inédit des mots de *Lucien*, d'après le Ms. 345. de Saint-Germain, et quelques extraits du *Lexicon rhetoricum* (quod commemoratur in FABRICII Bibl. Gr. Vol. V. p. 347. ed. *Hartl.*). Verum haec egregii viri Anecdota, haud dubie et ipsa egregia, emtionis lege in Britanniam migrarunt, unde non facta mihi eorum copia. Magnam vero utilitatem nobis praebuit Gorliensis codicis et trium Augustanorum collatio, quam SCHMIEDERUS edidit, et partim etiam in usum suum convertit; cujus quidem historiam ipse praemisit editionis suae *Luciani* Tomo II. in Praefatione. Ad has codicum manuscriptorum collationes accessit nobis veterum nonnullarum editionum usus: in his primum Aldinae 1. anni 1503. quam largita est bibliotheca Lips. Senatoria, cujus tamen variae lectiones jam a J. F. REITZIO satis diligenter notatae sunt; deinde Aldinae 2. anni 1522., quam ex ea, quae SCHAEFERI olim, nunc per munificentiam Regis Academiae patriae est, bibliotheca, commodatam accepi. Quae quod vulgo creditur, et in recensu quoque editionum LUCIANI infra adjecto dicitur *emendatior priori*, id eo velim restringi, ut ad lectiones quasdam varias, easque plerumque praestantiores et cum *Juntinae* senioris lectionibus conspirantes referatur, quas ALDI manus, dum viveret, exemplari suo prioris adscripserat, ipso vero mortuo, FRANCISCUS ASULANUS, alterius editor, bono consilio recepit, ut hic ipse in brevi Praefatione testatur. Ceterum posterior *Aldina* vitia habet, quibus prior caret, multa et foeda, maximam partem typographica, quae haud scio an diligentissimi ALDI manes graviter offenderint. Quod ne temere jactasse videar, nonnulla certe exempla e duobus tantum LUCIANI libris depromta enotabo:

Nigr. c. 4. Ald.	1.	ἐχαιρον αὐ
— — —	2.	ἐχαιρον αὐ
— c. 13. —	1.	ὥς ἐλθὼν
— — —	2.	ὥς ἐλθὼν
— c. 14. —	1.	ἱμάτιον
— — —	2.	ὑμάτιον
— c. 20. —	1.	ἐξ οἰκέτου
— — —	2.	ἐξ εἰκέτου
— — —	1.	ὁσημέραι
— — —	2.	ὅσαι ἡμέραι
— c. 26. —	1.	ἐπιβῆναι
— — —	2.	ἐπιβῆνε
— — —	1.	διειληφώς
— — —	2.	διειληφός
— c. 28. —	2.	ἀνθρώπους, ψυχῆς, ἱλικίας
— c. 33. —		βροθέντων
Necyom. c. 4. Ald.	1.	ἐπορίζετο
— — —	2.	ἀπορίζετο
— c. 7. —	1.	ὥς εἶχον
— — —	2.	ὥς οἶχον
— c. 10. —	1.	εἰπόμεν
— — —	2.	εἰπόμεν
— — —	1.	Ἡράκλεις ὅσος ἔκειτο γὰρ
— — —	2.	Ἡράκλεις ὅσος ἔκειτο γὰρ.

Nililominus inprimis hanc editionem non sine fructu consului; nec non Basileenses 1. a. 1545. et 3. a. 1563. in consilium vocavi, aliasque nonnullas singulorum libellorum editiones vetustas, in his Argentoratensem selectiorum Dialogorum a. 1550. de qua vid. Catal. Edd. II. s. a. 1556. et Lipsiensem quartam a. 1589. In his omnibus tam scriptis, quam excusis, libris conferendis et adhibendis cum ea diligentia et circumspectientia versatus sum, quam persuasum habeo principem esse boni editoris virtutem. Vulgatam videlicet lectionem quamque, i. e. eam, quam HEMSTERHUSIUS et REITZIUS ex antiquioribus editionibus plerisque dederunt,

posterioresque editores plurimi servarunt, pariter censebam habendam, ac veterem amicum, quem ut nemo sanus deserere solet, si per se ille probatae sit fidei, etsi vulgi calumniis vel maxime laceratum et conspurcatum, ita quisque facile ac sine mora destituit, ubi improbitatis ac perfidiae certas in eo perspexerit notas, quantumvis contra fremat, et boet, et mugiat, et grunniat, et rudat, universum vulgus. Memor enim simul utriusque effati, tum hujus proverbii: Vox populi, vox Dei! tum illius praecepti: Ultra plebem sape! media quadam via incedendum mihi putabam, qua suum cuique religiose tribuens veritatem simul meis ipsius oculis quam studiosissime ac liberrime persequerer. In quo liberali, opinor, negotio si quando erravero, quod vereor, ne crebrius acciderit, malebam omnino cum aliqua ratione, quam vel coecutientium, vel prurientium, instar errare. Quapropter etiam cum singulari quadam industria et religione congestas adhibui varias Virorum Eruditorum observationes criticas, emendationes et conjecturas, variis illas locis et modis per innumera paene volumina dispersas; quarum ne ulla aliqua notitiam meam fugeret, sedulo mecum simul providebant duo spectatae doctrinae et optimae fidei amici, G. STALLBAUMIUS et C. G. DINDORFIUS, quorum humanitatem jam non possum, quin gratissimo animo palam commemorem justisque laudibus tollam. Neque enim solum WIELANDII et BELINI interpretationes, et optimas quasque e recentioribus vel totius *Luciani*, vel singulorum ejus libellorum editionibus, quae usum aliquem criticum haberent, religioni erat accurate respicere — quamquam doleo nunc, absolutis jam duobus voluminibus, adhuc mihi desiderari COURIERII Asinum, unde forsitan etiam in horum voluminum scripta nonnihil lucri capi potuisset — sed etiam peculiare quaedam huc spectantes Commentationes, in his *J. Georg. RICHTERI* de vitiiis criticis LUCIANI et Lexicorum

Graecorum in Philologiam Sacram non inferendis, Lips. 1751. 4. pagg. 28. *Guil. LANGII* Animadversiones in quosdam LUCIANI libellos, Hal. 1795. 8. pagg. 53. *Traug. Preder. BENEDICTI* de quibusdam LUCIANI locis observationes, Lips. 1814. 4. pp. 14. *Jo. SEAGERI* Animadversiones ad LUCIANUM, variis fasciculis Diarii hujus: Classical Journal insertas; *C. G. JACOBI* Symbolas ad Crisin Lucianeam in Hildesiensi Bibl. Crit. T. 1. etc. curiose conquirere et degustare nunquam me taeduit. Neque negligenda duxi, quae post REITZII editionem vulgatam a Viris Doctis, ab *Abreschio, Valckenario, Lennepio, Ruhnkenio, Wyttenbachio, Porsono, Jacobsio, Hermanno, Schaefero, Bastio, Boissonadio, Buttmanno, Matthiaeio, Lobeckio, Struvio* *), *Goellero, G. L. Walchio*, aliis, huc illuc e thesauris suis ad colendum LUCIANUM projecta sunt grana critica; quorum immensa paene copia si non largissimam dedisse videatur messem, non mirabuntur certe ii, qui naturam talium projectiliorum foetuum norunt. Ipse nonnisi ubi certa et explorata res erat, meum ingenium secutus veterem textum mutavi; siu probabilis tantum videbatur conjectura, futuri cujusdam successoris mei arbitrio eam relinquere satius duxi, conjecturarum ceterarum variarumque lectionum, quas oblivioni tradi nollem, indicii adscriptam; quippe indulgentiae sui ratus, ut nusquam, ita minime in reddendo veteris cujuscunque scriptoris chiographo locum esse debere. Haec de critico munere meo dicta sufficiant.

De iis, quae ad illustrandum scriptorem spectant,

*) cuius quidem acutissimi viri Lectionibus Lucianeis etiamnum me, postquam, ut compararem varias ingressus sum vias, destitutum esse, aegerrime fero.

nonnulla restant dicenda. Quae Batavae editioni praemissa est REITZII de aetate, vita et scriptis LUCIANI Sylloge, eam, etsi minus commode instructam et dispositam, servandam tamen putabam integram, ut sic etiam in posterum, si quis in causam quampiam *Lucianeam* retractandam altius descendere cupiat, acta jam pateant, quae is revolvat et in rem suam convertat. Insereram autem, ut par erat, vel adjiciebam, quae recentius de iisdem rebus accuratius et subtilius acta sunt; inprimis vero de quaestione, quae ratio LUCIANUM inter et ecclesiam Christianam intercesserit, quam omnes periti consentiunt jam ab Ill. EICHSTADIO profligatam esse in Programmata, a. 1820. contra Aug. KESTNERUM, Agapae auctorem, emissio. Unde hanc doctissimam commentationem vel ad Acta *Lucianea* complenda, venia ab Ill. Auctore impetrata, post Syllogen *Reitzianam* ad verbum recudi curabam. Ordinem, quo scripta LUCIANI sese invicem excipiunt, retinebam vulgarem: alium volueram instituere, eum quidem, quo ab auctore ipso viderentur elaborata et in lucem edita; quod quidem si recta ratione perfecissem, certo scio bonae VV. DD. parti haud ingratum futurum fuisse. Sed gravioribus implicitus difficultatibus, sitis illis maxime in eorum, quae ad singula temporum momenta definienda valent, vel ambiguitate et obscuritate, vel etiam defectu, abjecto consilio isto, ordini consueto in vulgi gratiam immanere malebam. Editionum et versionum LUCIANI recensum exhibui Bipontinum, qui merita laude gaudet, auctum tamen passim imprimis e recentiori aetate, et purgatum quoque a paucis admissis erroribus. Argumenta singulis libellis et dialogis praemisi nova, *Schmiedermaniana* videns nunc leviter, nunc etiam vitiose, composita. In margine textus, quo lectoris memoriae et studio succurrerem, notavi suis locis ea antiquiorum scriptorum dicta, quae LUCIANUS passim ad verba refert. Interpretationem

autem Latinam textui subjeci ad REITZII exemplum vel *Hemsterhusianam*, vel *Fabrianam*, vel *Solanianam*, vel denique *Gesnerianam*, ea omnes arte et elegantia confectas, ut emendatione nusquam facile mihi opus esset, nisi forte ubi textus ipsius mutatio eam traxisset. Scholia dedi aucta et castigata e Mss. Pariss. recens a BELINO, BASTIO et LOSSIO collatis, simul cum priorum Editorum meisque adnotationibus. In Commentario edendo hanc mihi praescripsi legem, adprobantibus SCHAEFFERO et HAHNIO, ut tum omnes, tum integras, virorum de LUCIANO meritorum adnotationes redderem, ne relegatis quidem, quae imparis pretii sunt, BRODAEI puerilibus, BOURDELOTII levibus, GUYETI temerariis, animadversionibus, quarum nonnullae certe haud scio an aegre a nonnullis desideratae fuissent. Praeterea etiam SCHAEFFERI monitu inserere placuit egregias illas HEMSTERHUSII observationes, quas in minori nonnullorum LUCIANI opusculorum editione Amst. 1708. 12. depositas, in majori vir modestissimus magnam partem omisit, quasque nos, quo a posterioribus secernerentur, in Timone et Dialogis hocce signo: HEMST. I. enotavimus. Quas ego vero adjeci, respiciunt aliae antiquiores illos Commentatores, aliae recentiores Editores, Interpretes et Criticos; in omnibus vero id potissimum agitur, ut LUCIANUS ex se ipso vel illustretur, vel restituatur, praetermissis, quaecunque non proxime ad rem pertinere videbantur. De Indice, vel Glossario, vel Lexico, ad finem adjiciendo nondum mihi constat, quare ratione id optime et utilissime instituturus sim. Hoc quidem certum, *Reitzianum Lexicon Lucianum*, a Frid. REITZII fratre, *Carolo Conrado*, compositum, nullo modo neque fundamento, neque exemplo, esse debere; siquidem velis ut finis coronet opus. Interim audiam peritorum virorum consilia; diligentiam

saltem meam, si Deus vires et otium dederit, spondeo summam,

Jam eo nunc deveni, ut etiam de forma operis paucis monendus sit lector. Hanc omnino curavimus talem, quae et dignitati scriptoris conveniret, et lectoris commoditati quam maxime inserviret. Et in hunc quidem finem elegimus non veterem illam quadratam formam, qua prodit olim *Reitziana*, minus scilicet illam oculis aequalium nostrorum hebetioribus et manibus debilioribus congruam, sed minorem, quae Bipontinae appropinquaret, ita, ut etiam voluminum et numerum, et modum, prope eundem, ac Bipontinae, evasurum esse praevideri possit. Idem consilium secuti Scholia, quae in Bipontina inter textum et versionem uniuscujusque paginae medium tenuerant spatium, nunc post universum voluminis cujusque textum simul cum notis VV. DD. relegavimus; vice versa Variis Lectionibus, quas Bipontini, ubi nunc sunt Scholia, posuerant, locum ibi dedimus, ubi in illa fuerant Scholia. Etiam *Belinianam* Mss. collationem, quam Bipontinae Tomus X. continet, transpositam ac distributam suis quaeque locis intexuimus. Ita multo faciliorem fieri conspectum eorum, quibus fere conjunctis uti velis, nemo non, qui usus fuerit, experietur. Denique haud ingratum existimamus fore LUCIANI cultoribus, quod in Tomo primo post Prolegomena conspectum omnium auctoris libellorum, quo ordine deinceps per varios operis tomos sese excipiunt, designatum deprehenderint. Titulos autem singulorum citavimus semper ad unam eamque constantem normam, verbis quidem Latinis usi, non, ut SOLANUS solebat, nunc Graecis, nunc Latinis.

Ad dignitatem vero operis plurimum, opinor, conferet cuncta facies externa, cujus nitorem et elegantiam

si quis, quod par est, laudabit, laudabit idem B.G. *Teubneri* typographi artem et industriam. Praeterea magnopere de hac editione mereri coepit J. Glob. *Stimmi* haud mediocris peritia et perspicacia, quae in regendis corrigendisque operis non facile ullum errorem admisit, vel elabi passa est. Quodsi tamen in nonnulla, maxime ad Orthographiam vel ad citandi libros rationem pertinentia, minus accurate et constanter exarata incideris, ea variorum Interpretum et Commentatorum ipsorum inaequalitati, vel etiam inconstantiae, tribui velim, quam si nos ad certam et aequabilem quandam formam redigere voluissemus, magnopere vereor, ne sic in ipsos viros doctos, quos par est suam quemque propria habere, injuriosi fuisse videremur.

Sic jam cum ingenua, qua decet, modestia in medium prodire jubeo hunc otii mei foetum, bene mihi conscius, imbecillitatis cujusdam tum communis, tum propriae, haud pauca apparitura esse vestigia, quae censores liberaliter docti et recte sapientes, ut aequi bonique consulant, vix rogandi esse videntur. Sed non possum simul, quin gratias quoque ex intimo pectore agam Deo O. M., quod occupationibus publicis satis distento simul ac domesticis calamitatibus et aerumnis graviter vexato, mihi praesentissimo usque numine adfuerit, adnueritque etiam *Lucianea* agenti. Huic sit laus et gloria in aeternum! Scripsi Lipsiae ineunte anno MDCCCXXII.

J. Th. Lehmann.

J. F. REITZII
SYLLOGE
DE AETATE, VITA SCRIPTISQUE
LUCIANI.

Pro exiguo, quod mihi conceditur temporis spatio, (causam in fine praefationis indicavi) vitam *Luciani* concinnaturus ab nemine adhuc plene conscriptam, satisque investigatu difficilem, si singula persequi velis, ea incedam via, ut prius omnia, quae investigare potui, sparsim, ab aliis tractata, colligam, atque in una tabella, immixtis observatiunculis quibusdam, proponam; postremo vero meam de *Nostro* sententiam subjungam, aetatemque ejus ex ipsius scriptis, quantum licebit, eliciam, ibi desiturus, ubi typographorum efflagitatio manum de tabula tollere jusserit: cumque plerique, maxime *Zuingerus* et *Bourdelotius*, in suis praefationibus nimis amplificatis, quam ut totae repeti mereantur, suum de *Luciani* scriptis atque aetate judicium ita conjunxerint, ut aegrius disjungi queant, eundem sequar morem, de aetate, vita scriptisque *Nostri* simul agendo, et ex amborum praefationibus ea tantum, quae huc pertinent, ante excerpando, quam ad alios transeam. Praemittimus autem ecce vitam *LUCIANI* ex *SUIDA*, qualem *Zuingerus* editioni suae Basileensi tertiae praefixit.

Lucianus Samosatensis, cognomento blasphemus, sive maledicus, aut atheus potius adpellatus, eo quod in Dialogis suis ridicula etiam illa esse proponit, quae de rebus divinis et sacris prodita sunt. Dicitur autem vixisse temporibus Trajani Caesaris, et deinceps. Caeterum fuit ab initio caussidicus, Antiochiae, quae in Syria est; sed cum ea res illi non satis ex sententia succederet, ad scribendum sese convertit, scripsitque adeo infinita. Obiisse autem ipsum, fama est, a canibus laceratum, quoniam et contra veritatem velut rabiem exercuisset. Nam in vita Peregrini Christianismum quoque insectatur, ipsum Christum contumeliose incessit, scelestus ille. Quare et rabiei istius poenas sufficientes in praesenti vita dedit, et in futurum haeres aeterni ignis una cum Satana erit. Haec ille. Addit autem *Volateranus*, nescio quo auctore: cum ab initio Christianus fuisset, postea ejusdem religionis desertorem factum esse, dictitantem se nihil ex ea consecutum, quam quod nomen ipsius corruptum esset, ex *Lucio*, *Lucianus* factum. Fuit autem Samosata, ut hoc quoque addamus, urbs non longe ab Euphrate sita, Commagenes metropolis. Plinius et Stephanus.

Haec partim vera, partim ficta aliquanto melius exsequitur *Bourdelotius*, *Luciani* vitam hisce verbis conscribens:

Luciani Samosatensis Philosophi vitam scripturum, ope summa niti decet, ne temere voluntati et opinioni eorum videatur adsentiri, qui adgressi hactenus falsa veris miscuerunt, et ex tribus vel pluribus hujus nominis vel rhetoribus vel sophistis, longo inter se intervallo viventibus, Luciani nostri vitam texuerunt. Suidas, qui ex antiquis βιογράφοις solus Lucianum nobis tradidit, proh Jupiter! quae mendacia blateravit? Satis ad eum refutandum, quae nos in contrarium scribimus. Volateranus non Suidae contentus nugis alias insuper de suo liberalis adjunxit. Caeteri aut non viderunt viam, qua iretur ad illam, aut visam similibus aliisque mendaciis refarserunt. ^{legitur ne simili}

coinquinare audacia, *Lucianum* de se narrantem exscribo, ut verus ad oculos legentis accedat. *LUCIANUS* natione Syrus fuit, urbe Samosata,¹⁾ quae juxta Euphratis confluenta sita est: circa Trajani²⁾ tempora videtur natus, cum *Epictetus*, illud virtutis exemplar, velle esse desineret. Patris ignoratur conditio, sed tamen ut adpareat, eum ex hoc genere hominum fuisse, qui in extrema paupertate morientes non multum haeredem adjuvant. Nam cum deliberandum esset de futura *Luciani* filii conditione, videretque patrem suum et uxoris fratrem eximios audiri statuarios, ne deliberavit quidem ut videretur contatus, sed statim fortunae statuariae filium addixit: qui nescio an ingenii bona indole, an fato³⁾ quodam, artis statuariae descriptor efficitur, et ad meliorem frugem se recipit, atque statim ut sibi reliquam aetatem a statuaria procul habendam decrevit, meliora pollicitus, rei familiaris inopia, relicta Samosata, ubi levioribus studiis instructus fuerat, Antiochiam petiit, ut caussis dicendis⁴⁾ operam daret: sed cum non illi ad mentem succederet caussidicinae conditio, videreturque nominis illustrior gloria futura, si Rhetoricam, qua plurimum pollebat, profiteretur: ut illa notesceret,

1) Urbe Samosata) *Lucian. Q. Hist. §. 24.* τὰ Σαμοσάτα dicit plur. num. ut etiam *Strabo*: itaque *Samosatis* natus dicendum fuisset. *J. Alb. Fabricius* in *Bibl. Graec. L. IV. p. 485.* eandem hanc vitam ex *Bourdelotio* exhibet, additis notulis; ad haec autem verba ait: *Lucianum* patriam indicantem vid. in *Q. Hist. l. d. Item in Scythia* ad fin. §. 9. τοὺς Σύρους ἡμᾶς. In *Revivisc. §. 19.* πατρὶς δὲ τίς; Σύρος — τῶν Εὐφρατιδῶν. Porro *Luciani* nomen jam *Avxivos* efferri, jam *Avxianos*.

2) Trajani) *Fabric.* hic *Suidam* indicat, qui ἐπὶ τοῦ Καλαρχοῦ Τραϊανοῦ καὶ ἐπέκεινα. Sed conferendum *Fossium* II, 25. de *Hist. Gr.* Imo c. 15. ubi eum serius collocat, quod pluribus referemus deinde, in hac Dissert.

3) An fato) Quid dubitemus? ipse caussam refert, in *Somn. §. 3.* seq. quod scutica percussus ab avunculo, ac nimis duriter habitus sit.

4) Caussis dicendis) *Fabric.* monet vidend. *Reviv. §. 29.* ubi propter fraudes, menducia ac temeritates, quibus caussidicia utendum, se illam artem deseruisse et ad philosophiam transiisse refert.

varias animo concepit peregrinationes, et suscepit: juvenis in Galliam⁵⁾ profectus, auditorum frequenti corona, et laudem meruit et retulit: ex Gallia Macedoniam⁶⁾ petiit, ubi variis dissertationibus perfectissimum dicendi robur exponebat: quales sunt, Herodotus, Scythia, Harmonides. Sed cum videret, Rhetores inductionibus et fallaciis divitias, et caetera, quae prima mortales putant, potius sibi quaerere, quam verae virtutis mercedem, ea relicta philosophiam⁷⁾ adgressus est: in qua quid profecerit, est incredibile memoratu. Sed tamen ipsi etiam philosophi plus divitiis quam philosophiae parentabant, auditores invicem sibi aut vellebant, aut vellicabant: et civitates, quibus fucatam illam ostentabant philosophiam, factionibus infestabant. At *Lucianus* non fuco eum fucatis, non factione cum factioso, sed cum strenuo virtute, cum modesto pudore, cum innocente abstinencia certabat⁸⁾, semper ingenio ut conditione liber; tandem sub Divo Marco Aegypti procu-

5) In Galliam) Vid. *Apolog. pro Merced. Cond.* §. 15. ubi Sabinum adloquitur. Observatque *Fabr.* Eloquentiam et Atticam dicendi suavitatem in *Luciano* praedicat *Photius* Cod. 128.

6) Macedoniam) *Lucian. Herod. vers. fin.* sed et in *Ionia* et *Achaja* audisse se scriptores Historiam belli Parthici (A. C. 165. gesti) recitantes, testatur lib. *Quom. Hist.* §. 14. Confer ejus *Bis Acc.* §. 27. *J. A. Fabric.*

7) Philosophiam) Moralem potissimum, cujus argumenti sunt pleraque ejus scripta. Ita cum Socrate existimabat, reliquam philosophiam universam parum ad nos pertinere, certe parum esse utilem, nisi ad usum vitae referatur. In *Convivio philosophi.* §. 34. *ὡς οὐδὲν ὄφελος ἦν ἄρα ἐπίστασθαι τὰ μαθήματα, εἰ μή τις ἄρα καὶ τὸν βίον βελτίξει πρὸς τὸ βέλτιον.* Neque philosophiam ex solis libris, sed et consuetudine cum honestis hominibus hauriendam ratus, prope verum esse duxit, quod multi dicerent, *ὅτι τὸ περικαυθεῖσθαι ἀπάγῃ τῶν ὀρθῶν λογισμῶν τοὺς ἐς μὲν τὰ βιβλία καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις φροντίδας συνεχῆς ἀφορῶντας, eruditionem a recto sensu bonisque institutis abducere istos, qui solos libros eorumque sensa adsidue spectarent.* Caeterum Epicureum se fuisse indicat in *Pseudomante*: et a Graeco Scholiaste diserte fuisse *τῆς Ἐπικούρου αἰρέσεως* traditur, licet ex scriptis ejus tantum non omnibus rectius collegeris, eum perinde, ut, cujus vitam scripsit, *Demonactem*, Philosophiae non unam sectam peculiariter coluisse. *Demon.* §. 5. *Idem.*

8) Abstinencia certabat) *Revivisc.* §. 20. *μεγαλαζών εἰμι, καὶ μισο-*

rationi⁹⁾ praepositus, et suo et amicorum nomine innotuit. Qui mendaciis suis invicem credunt, Christianum fuisse¹⁰⁾ arbitrantur, supposititiorum pravitate decepti. Ipsa de Morte Peregrini narratio satis evincit errorem. Nec sanior eorum opinio, qui a canibus laceratum¹¹⁾ adseverarunt. Nam senio, vel, quod verius est, podagra¹²⁾ nonagenarius obiit: superstitute unico filio¹³⁾, qui summus sophista Juliani tempore, et ad quem hujus Imperatoris exstat epistola.

ψευδής, καὶ μισότυφος — φιλαλήθης δὲ καὶ φιλαπλοϊκός, καὶ ὅσα τῷ φιλεῖσθαι συγγενή. *Adrogantiae, imposturae, mendacii, et falsus sum osor — amator veritatis, honestatis, sinceritatis, et eorum quaecunque amore digna sunt omnium. Idem.*

9) Aegypti procur.) *Apol. pro Merced.* §. 6. Imo potissimum §. 11. et seqq. sed hoc *Tillemont.* jam egit.

10) Christianum fuisse) Confer *Baronium* ad A. C. 171. num. 7. et *Tillemont.* Hist. Imperat. T. II. p. 709. (sed eum nos totum addidimus) *Scholiastes Graecus* ad *Mort. Peregr.* §. 13. *Ολα ληρέεις, ὃ κατάρατε, κατὰ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ* etc. Eidem *Scholiastae* ad *Sacras historias* *Lucianus* adludere videtur, notat *Fabric.* aliaque *Scholiastae* adfert, ubi is *Luciano* male dicit, quod in *S. Prophetas*, in virgam *Aaronis*, *Mosen* et *Josephum* scommata jacere videatur, sed *Scholiasten* fugisse rationem, ut editor bene observavit. Additque: ab *Atheismi crimine* *Lucianum* absolvit *D. Jo. Phil. Treunerus* in *Diss. de Theologia Luciani.* Jen. 1697. 4.

11) A canibus lacer.) *Suidas* in *Λογ.* nimirum solenne fuit multis, horrenda mortis genera comminisci de iis, quorum dogmata improbassent. Confer, quae de *Epicuro* idem *Suid.* in *Ἐπικ.* et quae de *Zoilo* notavi *Lib. II. c. 7. p. 365. J. A. Fabr.*

12) Podagra) Podagra laborasse *Lucianum*, colligitur ex iis, quae in laudem podagrae scripsit. Ita *Agrippinum Pasonium* refert *Stobaeus* solitum rerum, quae ipsi adversae accidissent, encomia componere, si quidem febreret, febris, si notaretur infamia, infamiae, si exsuleret, exsilii. *J. A. Fabr.*

13) Superstite — filio) Haec verba *Fabricius* a vita *Luciani* *Bourdelotiana* rescidit, ut aliena; sed p. 438. ea referens merito refellit, dicens: parachronismus est, cum a *M. Aurelii* obitu ad primum annum *Juliani* Imp. intercedat spatium annorum amplius CLXXX. Equidem in *Juliani* epistolis trigeima secunda inscribitur *Λογία τῷ σοφιστῇ*. — Sed utrum iste *Luciani* *Samosatensis* vel nepos fuerit (quos avorum nomine frequentius, quam parentum, adpellabant; licet nec hoc inauditum fuisse, *Antisthenis* exemplo pateat) vel pronepos, vel utrum ulla eum cognatione adtigerit, neutiquam constat; nam filium quidem non fuisse, certos nos facit temporum ratio. Meminit *Luciani* nostri etiam *Lactantius* L. I. c. 9. *Non enim ista Lucilius narrat aut Lucianus, qui Diis et hominibus non pepercit; sed hi potissimum, qui Deorum laudes canē-*

De *Luciani* autem moribus, vita, scriptisque haec fere JA. ZUINGERUS loco sub init. indicato. Primo autem plures *Lucianos* refert, *Politicum* unum, cujus *Suidas* mentionem facit, *Philosophum* alterum, qui hic noster Samosatensis, cui, an quae leguntur in Anthologia tribuenda sint epigrammata, adhuc sub iudice litem vigere haud umquam decidendam: pergitque *ibidem*: Sunt ea quidem *σκαπτικά* nonnulla: at plura, quod notat H. *Stephanus*, tam elegantis pietatis, ut ne Christiano quidem auctori pudori essent.

Theologos quoque *Lucianos* complures fuisse mox commemorat: et apud *Cyprianum* esse, cui IVta et XVIIma epistolarum adscribatur. Fuisse et hoc nomine Antiochensae ecclesiae presbyterum, item Hierosolymitanae, qui et monumentis literarum posteris innotuerit, *ibidem* commemorat. Sed cum de his Biographi possint consuli, nihilque ad nostrum institutum faciant, sufficiat eos tantum nominasse et potissima *Zuingeri* ad *Nostrum* spectantia excerpere; de quo ille p. 2. et seqq. ait:

Parentes nostri *Luciani* tenuis fortunae homines puerum *Lucianum* praeclara indole ad literarum studia natum, arti statuariae addixere, majus inde certiusque lucrum, quo sublevarentur, captantes, et sumtus disciplinae minores. [Sed vide haec ipsum plenius narrantem in Dial. omnium primo.] Nominare quidem eos videtur in *Piscatore*, vocans se *Parrhisiasten Alethionis Elenxiclei*. At ficta sunt nomina, quibus studium, quo ducatur, veritatis, et personatae sapientiae odium designat.

Patria Samosata, Syriae civitas, non longe ab Euphrate, ut se ipsum Syrum et Assyrium non semel cognominet:

bant. Latinae se linguae utcumque peritum fuisse testatur Lib. de errore in salutatione §. 13. Haec ille, optime. Sed *Bourdelloiii* error forsitan inde natus, quod Chronologos consulens, Didium Julianum, pro altero longe posteriore acceperit festinans.

alibi etiam Patrensem, quae civitas est Achajae: tamquam natus hinc, oriundus illinc, ait *Beroaldus* in octavum *Apu- leji*. [locus, quem *Zuingerus* ob oculos habuit, est T. II. in *Asin.* c. 55. ubi ait: *Patria nobis Patrae, urbs Achajae*; sed errare virum doctum, et alium esse istum Lucium Pa- trensem, et *Biographi*, et nostri commentatores satis indi- carunt.]

De tempore nativitatis nihil certi. *Suidas* eum sub Tra- jano, ante quem etiam fuerit, floruisse dicit: alii de Adria- no quoque meminerunt. [aliquanto certiora tamen de *No- stri* aetate dabuntur deinde.]

Quanta vero fuerit ingenii praestantia *Luciani*, pergit *Zuingerus* p. 3. f. non est in dubium vocandum. A prima pueritia emicuerant indicia artificis ingenii, ut eum pater ad praeclaram fingendi artem dexterrimum arbitraretur.

Sed ad majora natus puer, cui non lapidum, sed hu- manorum animorum scabrities erat emendanda: innutritus ergo liberalibus disciplinis, Rhetor fuit, Poëta, Logicus. Testantur id ipsius scripta: inprimis quanta dexteritate adversarios disputando convicerit: quanta facundia causas in foro peregerit, quanta facilitate Comichorum personam non tam ligato, quam soluto, dicendi genere repraesentarit.

Ad Dei cognitionem et verum cultum si spectemus, hac parte vel maxime impium fuisse eum et *παμμιαρόν*, ut ait *Suidas*, libenter fatemur, qui non solum Dei providen- tiam risui habere, sed et Christum ipsum, humani generis vindicem, cavillis et maledictis insectari fuerit ausus: tam ferali rabie, ut per ludibrium *ἀνεσκολοπισμένον σοφιστήν* sce- lerate calumniaretur, et quod *Ponticus Virunius* in quadam epistola observat, Joannis quoque Evangelium incesseret: quod de *Philopatre* dictum existimari potest. [At neque *Philopatrin* ab *Nostro* scriptum, nec *Peregrini* nomine Chri- stum, sed aliquem *Cynicum*, *Pario* *Hellesponti* oppido

oriundum, de quo *Gellius* alique diserte meminerunt, vel martyrum quendam sub Antonino Vero designari, satis apertum est. Vide *Gesneri* Dissert. de Philopatr. notasque ejusdem et *Solani Fabrique* ad *Peregrin.* pr. et quid de Christiana religione sciverit senseritque *Lucianus*, ipsi dicemus ad finem hujus Vitae.]

Deos certe Ethnicos coelo deducit graphice, tantam impietatem, tam profana scelera nullo divino honore dignanda arguens. Id quidem hactenus nec indigne nec impie: at quod inde ingratus homuncio, nec ex sui ipsius quidem, ut alia taceam, vel corporis vel animi mira structura, ad aliquam veri Dei, et vel saltem ignoti, Atheniensium exemplo, reverentiam erigere sese vel voluerit, vel potuerit, sed Epicureorum fatalem necessitatem, omni metu Deorum sublato, exosculatus admiserit, id vero extremae impietatis esse, ipsius gentilis arbitrio, non ignoratur: a qua infame nomen ἀθέου optimo jure promeritus est. [Imo nemo magis fatalem illam necessitatem risit: inspice *Nostri Jov. Confut.* maxime c. 4. f. et c. 7. ubi servos Parcarum vocat Deos, si fato obnoxii forent. Sed ante omnia c. 18. ubi fatum directe et valide impugnat. De Atheismo autem videbimus in fine.]

Quod si ad Physicam et Mathematicam nos convertamur, pergit *Zuingerus*, plus quod laudemus, quam reprehendamus, sese objiciet. [Imo in mathematicis parum versatum fuisse, bene aliquoties demonstravit *Solanus*, in notis errores ejus indicans.]

In practicis autem, ait *Zuingerus*, habitibus, major est ipsius praestantia. Ethicus fuit, minimeque deses veritatis sectator; sed et alios secus agentes re et calamo acerrime est persecutus, ut ab antiquis δόσφημος καὶ βλάσφημος, a *Vine* subsannator Deorum et hominum, ab *Erasmio* mitius, nugator festivus, quod ludendo acerbitem animi ceu velo

obducto occultare sciret, cognominaretur. Hujus philosophiae (Ethicae) se admiratorem fuisse et sectatorem, ipse fatetur in *Dial. Piscatoris*, ubi apertis verbis interroganti Philosophiae profitetur, *duarum artium se scientem esse, Amandi virtutem, et Odio prosequendi vitia*. Saevissimus autem adversus philosophos fuit virtutum nomine abutentes, qui summi boni vice honorem, lucrum, voluptatem luxuriose ambirent, effeminati mimi instar Achillem vel Theseum exprimerent, leonina pelle induti, ad Cumani asini exemplum, barba nimirum, incessu, induvio, philosophiam mentiri infami studio contenderent.

Vives equidem ad proscindendam philosophiam invidia *Plutarchi* Chaeronensis impulsum fuisse scribit, quem in magno honore esse apud Trajanum Caesarem invitum et dolens vidisset. [sed errat *Vives*, ut *Vossius*, post paucas paginas adlegendus, ostendit.]

Politiae etiam et Oeconomiae studiosus fuit, quod idem scripta ejus testantur: ut cum jam senior, quod scribit *Gilb. Cognatus*, in aulam et familiam Caesaris se contulisset, Procuratoris Principis conditionem acceperit.

Quod ad exercitationem, docuit viva voce, et scriptis similiter inclaruit. Adhuc juvenem in Gallia, et aliis in locis Rhetoricam professum se esse, ipsemet testatur: quo non succedente, ut *Suidas* vult, ad scribendum se contulit.

Sunt autem ejus scripta quam plurima, quorum causas omnes, quanta licebit brevitate, enumerabimus. Finis illorum fuit veritas et virtus adserenda, et ut vel suis saltem monitis exorbitans humanum genus in viam rediret, et sapere disceret.

Verbis ad hoc usus est, cum *Asianus* fuerit, tersis, ingenio ac moribus suis congruentibus: tam apta facilitate, ut communem loquendi elegantiam miro successu expresserit, rebusque dicendis adcommodarit, ut et his simul et iis le-

tor magna animi voluptate perfundatur. In forma scribendi *Platonis* exemplum secutus, Dialogos scripsit, quibus res ipsa ceu geri videatur, magisque audientium et legentium animis imprimi. Comica tamen facilitate et argutia illorum diluit gravitatem tam dextre, ut, si quis ullus miscuit utile dulci, is *Thomae Moro* et *Erasmio Lucianus* sit.

Materia scriptorum ejus varia est, et Historica et Philosophica. Historiam partim in genere perpendit, quomodo tractanda sit, praeceptis propositis in Dialogo *Quomodo HISTORIA SCRIBENDA SIT*: et exemplis, fictis licet, ad praecepta tamen adcommo- datis, duobus libris *DE VERA HISTORIA*: partim in specie: varia nimirum, quae vel aliis contigerunt, vel sibi. De sua ipsius adolescentia in *SOMNIO* agit: de senectute vero, in qua ne tum quidem eloquentiae exercitio deseruerit, in *HERCULE GALLICO*. Quae ad alios spectant, diversa sunt: Theologica, in dialogo *DE DEA SYRIA*. Naturalia, de grandaevis, in *MACROBIIS*.

Politica adtinentia, tum ad plures, de amicitia *Scytharum* et *Graecorum*, in *TOXARI*. De philosophis diversarum sectarum apud *Aristaenetum* convivantibus, in *CONVIVIO*: tum ad unum aliquem: sic *Demonactis* vitam in *DEMONACTE* persequitur. *Lucii* transmutationem in *ASINO*: *Alexandri* cujusdam res gestas et vitam, qui se *Podyalrii* filium mentiebatur, in *ALEXANDRO*. *Neronis* conatus perfodiendi *Isthmi*, in *NERONE*. *Peregrini* cujusdam mortem voluntariam, in oratione *DE MORTE PEREGRINI*.

Ipsi praeterea Dialogi meras continent narrationes antiquae et gentilitiae religionis, fideique superstitiosae, quam sceptice traducere, et narrando dumtaxat, in contentum audientium, quibus, modo vellent, facile liceret inter lupos et aera facere discrimen, abripere voluit.

Organica ejus sunt multiplicia, et quidem Grammatica nonnulla: de literis, in *JUDICIO VOCALIVM*: de Soloecismo,

in PSEUDOSOPHISTA: de dictionis apophradis proprietate, in
PSEUDOLOGISTA: de oratione adfectata, in LEXIPHANE.

Poëtica tangit in cavillatione poëtarum, quae inscribitur
DISSERTATIO CUM HESIO. In TRAGOPODAGRA et
OCYPO dramatum duorum specimen dat.

Ad Rhetoricam pertinent ejusdem BACCHUS, de ELECTRO, eamque contra reprehensores defendit in ZEUXI et
Apologia contra eum, a quo PROMETHEUS IN VERBIS fuerat
adpellatus; tum exemplo orationis in Macedonia habitae
illustrat in HERODOTO. Confirmat in RHETORUM PRAECEPTIS, in quo de corrupta suorum temporum eloquentia et
adfectato genere dicendi conqueritur. Orationes sunt aliquot
illustres omnium generum. Demonstrativi, ENCOMIUM balnei in HIPPIA: DEMOSTHENIS: PATRIAE: DOMUS: Macedonum
quorundam in SCYTHA: podagrae, in TRAGOPODAGRA: pulchritudinis in CHARIDEMO: studii sui erga auditores, in
DIPSADIBUS. Deliberativi sunt: dum suadet taurum, supplicii genus, dono oblatum nequaquam parvi pendendum
esse, in PHALARIDE SECUNDO: commendatitia in HARMONIDE. Judicialis generis, ut cum quaeritur, dignusne sit
praemio Tyrannicidae, qui filium tyranni occidit, in TYRANNICIDA: an receptus in familiam possit abdicari, in
ABDICATO: an Phalaris taurum aeneum missurus Delphos jure ac necessitate tyrannidem adripuerit, in PHALARIDE PRIMO.

Ad Philosophiam in genere pertinent ea, quae tum contra sectas philosophorum sui temporis declamat in
BIS ACCUSATO, et HERMOTIMO: tum de auditore philosophiae, qualis is sit, esseve debeat, lectioni potius quam multitudi-
ni deditus, in Dialogo ADVERSUS INDOCTUM: et an eunuchus possit esse philosophus, in EUNUCHO.

Contemplatio de Deo et spiritibus metaphysica est hic

apud nostrum auctorem, et positiva (verba sunt Zuingeri) in ALCTONE, ubi de Dei potestate, quod illi omnia sunt possibilia, disserit, licet secundum Athenaeum et Laërtium is dialogus sit Leonis philosophi Academici: [hujus, non Luciani esse, Commentatores etiam nostri persuadent ad §. 1. Halcyonis.] et negativa, dum festive et acriter contra Deos ethnicos eorumque ridiculos cultus invehitur in CONCILIO DEORUM, JOVE TRAGOEDO, ac caeteris DEORUM DIALOGIS.

Religionem omnem, tum Christianam in PHILOPATRE, tum Ethnicam in CYNISCO, ludibrio habet. [sed Philopatri ab ipso non scriptum, jam diximus.] In Saturnalia invehitur in SATURNALIBUS: in Sacrificia, in Dial. de SACRIFICIIS. Contra incantamenta et spectra in PHILOPSEUDE.

Mathematica adtingit in ASTROLOGIA.

Physica inseruit subinde, ut in Dial. MUSCAE, ALCTONIS, DIPSADUM.

Inter Ethica sunt, quae de fine, summo bono agunt contra philosophos, in TIMONE MISANTHROPO, NAVIGIO, CYNICO. De virtute ac moribus in ICAROMENIPPO, NIGRINO, VITARUM AUCTIONE, PISCATORE, FUGITIVIS.

Contra libidinem in AMORIBUS et DIALOGIS MERETRICIS. Contra calumniantes in oratione de NON TEMERE CRE-
DENDO CALUMNIAE. Contra adsentatores, in Dial. PRO IMAGINIBUS. Pro arte adsentandi, in PARASITO. De humanitate in salutando, in Dial. PRO EO QUI INTER SALUTANDUM VERBO LAPsus FUERAT: de avaritia, de incommodis paupertatis in SOMNIO S. GALLO.

De amicitia colenda in TOXARI. De luctus vanitate in Dial. DE LUCTU.

Politica sunt mere particularia, ut DE GYMNASIIS, in quibus adolescentes boni cives evadant. De aulicae vitae molestiis, quas ingenuus subire non debeat, in MERCEDE CONDUCTIS: de Saltatione, in Dialogo ejusdem inscriptionis.

Oeconomicum etiam aliquid tetigisse videtur in **IMAGINIBUS**, describens mulierum virtutes praecipuas, et bona corporis et animi: quae inprimis in domestica administratione sese proferre solent.

BOURDELOTIUS eadem singulis de *Luciani* scriptis praedicat in praefatione, sed ordine aliquantum immutato et argumento multum dilatato, auctorem summis ubique laudibus cumulat. Missis autem illis ambagibus, ac rescissis, quae perlonga et ad pompam composita oratione defatis praeae philosophiae praemittit *Bourdellotius*, quomodo ab antiqua simplicitate ac virtute desciverit, quam revocare *Epictetus*, *Favorinus*, *Musonius*, *Demonax*, *Nigrinus*, et alii quidam boni, frustra tentabant, ac potius exemplo virtutis austerae invidiam sui provocabant; ideoque elephantorum exemplo taciti servitutem deplorabant, donec unicum continentiae exemplum **LUCIANUS**, vitiorum omnium inimicus, unius virtutis et philosophiae perfectae sectator, cui (ut ille ait) *Nec viget quidquam simile aut secundum*, aliam viam ingressus, ubi rectum iter vitae coepit inspicere, cum ipsis ingeniis, ipso fato, et ipsis, quod ajunt, Diis conflictari, liberrimaque indignatione corruptos totius orbis mores mordaci Vero radere voluit.

Delibemus igitur breviter ea tantum, quae de scriptis ejus adcuratius, quam *Zuingerus*, exposuit, ne bis eadem propinemus.

Si quis, ait, desiderio flagret divinam virtutis imaginem ab *Luciano* depictam intueri, videat *Dialogos*, quorum tituli **IMAGINES**, in quibus dum Pantheam Abradatae conjugem effingit, virtutem praebet absolutam. Sed non solum virtutem efformandam decreverat, verum omnia insuper, quibus conjungi Dea, et a quibus disjungi solet. Ne igitur incomitata procederet, eximios viros, unicum ornamentum decusque saeculi, addidit comites et adessores **NIGRINUM** et **DEMONACTEM**.

Qui autem veros philosophos a fictis et simulatis discernere decreverit, exemplum utriusque rei perfectissimum habet in Dialogis VITARUM AUCTIO, PISCATORES, NIGRINUS: quantum enim virtutis comites laudibus extulit, et aemulatione persecutus est, tantum pessimas illas et exsecrandas aves in his dialogis insectatus est, vanos et fucatos eos claimitans, qui falso se nomine jactarent, cum veram philosophiam ignorarent, ac plane diversa docerent, ob quaedam verba virtutis nomine intexta non continuo in Heliconem venisse; nec solum circa res humanas incerta ac stulta docere, sed et de mundo, de Deo, de sideribus, de providentia divina, falsa, ementita et impia jactare, quae neque viderint ipsi, nec aliunde cognoverint. Quae omnia diligenter exsequitur sublimis ille ICAROMENIPPUS. Veros philosophos, qualem *Nigrinum*, *Demonactem* et *CYNICUM* exhibet, nusquam scientia tumuisse, Socratis exemplo se nihil scire professos, cum imperitiae professio summa prudentia sit. Simias vero et mimos suos ob quaedam ventosa et obscura argumenta, et falsas rerum definitiones ita ferre supercilium et elatos incedere, ut vix salutatione quemquam dignarentur.

Veros philosophos amicitiae symbolum summa conservasse diligentia, ut probat eximiis decem exemplis *TORXARIS* sive *Amicitia*.

Nullum esse pretium operae, si verbis virtutem laudemus, disciplinas omnes perdiscamus, omnes artes fuerimus adepti, nisi simul vitae societatem, qua nihil melius Divi humano generi quidquam largiti sunt, profiteamur. Quae omnia diligenter in *LAPITHIS*, in *EUNUCHO* et *DE SECTIS* amplexus est. Virtutis adessores modestiae et frugalitate censeri, nihil in vitam, nihil in mores peccare. Elatos illos et tumidos torrenti ambitione vanaeque gloriae appetitu torqueri, in summam interim temeritatem et infamiam praecipitari, nihil intentatum relinquere, nec sibi

nec alteri parcere, ut vel post mortem superstitem nominis gloriam relinquant, Empedoclis duri sensuum damnatoris, sed simulati, et inani gloriolae petitoris exemplo, ut patet tractatu DE MORTE PEREGRINI.

Alios, dum poëtarum carmina et vaniloquam Theologiam praedicant, non solum homines in densissimas tenebras injicere, verum Deos Deorumque principem Jovem: ut patet in DEORUM CONCILIO, PROMETHEO, in JOVE TRAGOEDO, JOVE CONFUTATO, DISSERTATIONE CUM HESIO. Ineptam etiam et nugacem esse de fato persuasionem, quale scilicet plebecula poëtarum fabulis decepta effingit sibi, Deos etiam huic fato subjici; ut testatur JUPITER CONFUTATUS.

Si quis regnandi desiderio teneatur, videat miseros tyrannorum casus, domesticos luctus, insidias omnium, servilem metum, cum antithesi vitae paupertinae amplificata exhibent CATAPLUS, TYRANNICIDA; privatorum vitam praestantissimam ac tutissimam esse. Nam divitias, imperia, regna, magistratus, et caetera prima mortalium, ad quae inundus avidissime suspirat, quae ficti philosophi totis viribus quaerunt, vana, fluxa, caduca.

Eorum animos in pecudes, et praecipue asinos transire, quorum ante acta vita inerti pigrizia languescebat, in LUCIO S. ASINO ¹⁴⁾.

Omnium vitam eorundem judicum sententiis subjici, nullam aestimationem cujuscumque fortunae futuram, nullam personarum rationem, nullam potentiae, divitiarum, famae, dignitatum; pro virtute, pro vitiis, praemia et supplicia parari: DE MORTUIS.

Vana esse perditorum sacrificia, nisi vitam virtuti sacrificent: Jovem non placari donis hostiis eorum, qui per-

¹⁴⁾ Cf. *Necyom.* c. 20. LXXII.

juris linguis minus audientem fatigant: litabilem esse hostiam, animum purum, rectam mentem, et sinceram conscientiam: quae omnia proposuerunt VOTA et tractatus DE SACRIFICIIS.

Denique *Lucianum* fuisse Grammaticum, Rhetorem, Advocatum, Medicum, Historicum, Philosophum, Poëtam, Politicum, ex caeteris ejus Dialogis eodem fere more *Bourdolotius* demonstrat, quo *Zuingerus*. Quare illa non repententes, haec notabiliora, quibus praefationem concludit, tantum addimus:

Scripta haec (Luciani) postquam ingeniosorum hominum manibus teri coeperunt, crevit scientiarum et virtutis amor, qui usque in hodiernum diem quorundam pectoribus insidet. Et ex hac pingui segete philosophicum illud semen concretum est, cujus progenies et surculi Philostratum, Eunapium, et alios occuparunt. Tantumque potuit aemulatio, ut Syri antea praelae intenti et latrociniis accincti, quibuscum odium virtutis et literarum innatum erat, relicta ferarum et praedonum natura, philosophiam summo desiderio sint prosecuti. Nam ab antiquissimis Pherecyde et Isaco, paucissimisque aliis Syris, quibus philosophia cordi fuerat, usque ad Luciani tempora vix ullum Syrum inter tot philosophantium sectas poteris numerare, licet Laërtium, Philostratum et alios evolveris. Atqui post Lucianum, mirandaque Luciani scripta, caetera sunt philosophorum Syrorum maria. Haec posterior aetas, uno saeculo Lucianum adtingens, avis longe melior tulit Jamblichum, Epiphanium, Libanium, Magnum, innumerosque alios Syros: qui si cum coetaneis, qui Juliani Caesaris tempora illustrabant, conferantur, longe a primis erant secundi.

Tandem *Lucianum* suum ab obtrectatoribus defendit, in quos acerbissime invehitur, eos pestes hominum vocans, qui nihil possunt, quam meliores carpere; cumque primum obijciant, caeteros philosophos aliam ostendisse viam, qua

iretur ad virtutem; tum quod Christum rerum omnium dominum insectatus sit; denique quod amatoriiis dialogis adolescentulos flagitiis nobilitet. Ad ea respondet, *Lucianum* ipsum satis haec refutare scriptis suis, et adcusationem falsi convincere, ipsumque a principio ad risum provocasse. Fateor (ait) aliud proposuisse philosophos, nec quidquam simile proposuisse. Nam si a philosophiae restauratione talem viam fuissent ingressi, qualem *Lucianus*; non tam diu, *Andabatarum* more, de vero virtutis tramite digladiassent.

Longè acrius pungit (pergit idem) quod sequitur, Christum contumeliosis verbis laesisse. Impium, sceleratum, damnandum fateor, nisi superstitionum erroribus etiam tum irrito parcat: poenam in se repossere, quam Tacitus, Suetonius et alii Christianorum hostes acriores passi sunt. Nam eum numquam Christianum fuisse, alibi docuimus.

Restant amores meretricii, (Dialogum amorum non esse *Luciani* probabimus) in quibus quid aliud describitur, nisi pessima et sceleratissima meretricum vita, nefanda vitia, corruptelae juvenum, avaritia, gula, scelera in unum collecta? Ut enim in caeteris Dialogis solus *Lucianus* interiora virorum examinat, ita quarundam feminarum vaferrimum et pravissimum ingenium explorat. In haec facinora quaere supplicium

Tu qui, nasute, scripta dstringis sua.

Haec autem *Bourdelotii* promissa probatio, *Amores* non esse *Luciani*, huc rediit, ut in notis ad hujus Dial. initium diceret: *Non esse Luciani, — sed alicujus, qui Lucianum supervixerit, jam monui praefatione ad Lectorem, videtur esse Aristaei.* Interim et mihi aequae ac *Kustero*, non videtur *Luciani* esse, tam ex adfectato et inflato stilo, quam ex longioribus digressionibus ante quam ad ipsam disputationem veniatur, aut redeatur: nam si *Luciano* tribuendus sit, conjicere licet, scriptum esse, ut *Philosophis*

καὶ ἡγεῖται exprobreitur, ut vid. §. 35. ejus *Dial.* ubi manifesto pungit eosdem, dicens, cum divina philosophia hunc etiam amorem adolevisse. At non mihi satisfacit illa conjectura, et pessinus hic exprobandi est mos, qui nec satis ab auctore ridetur, nec ridendo sanatur, sed abominatione dignus.

G. J. Vossius de Hist. Graec. L. 2. c. 15. *Lucianum Samosatensem aequalem facit Athenaeo Naucratis, qui sub M. Aurelio vixerit, sed post Commodum etiam, imo usque ad Pertinacem et Severum vitam protraxerit.* [quod non adeo mirum: si enim post Commodum vixit, facile Severum attingere potest, propter perbreve Pertinacis et Did. Juliani, duorum triumve mensium imperium] paullo majorem natu facit *Suidas*: nam vixisse ait ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Τραϊανοῦ, καὶ ἐπέκτεινα. Suntque in hac sententia *Gillb. Cognatus* et *Jac. Zuingerus*; quin *Ludovicus Vives*, vir acris iudicii, suspicatur eum ad insectandos philosophos impulsus fuisse invidia *Plutarchi Chaeronensis*, quem summo apud *Trajanum* loco esse cerneret ac doleret. Mihi secus videtur, nec levi de causa; quippe meminit *Lucianus Marci Caesaris*, ac belli *Marcomannici* ab eo gesti, [in *Alex. s. Pseudom.* §. 48.] Διαπέμπεται ἐν Γερμανίᾳ πόλεμον ἀκμάζοντος, ὅτε θεὸς Μάρκος ἤδη τοῖς Μαρκομαννοῖς καὶ Κουάδοις συνέπλετο. Vides, ut non tantum belli meminerit cum *Marcomannis* et *Quadis*; sed *Marcum θεὸν Divum* vocet, quod arguit enim naturae cessisse. Quare extra controversiam poni debet, *Lucianum* tum *Marci Antonini Philosophi* aetate vixisse, cum referat sermones, quos habuit ipse cum *Alexandro Pseudomante*, tum sub *Commodi Antonini philosophi filio*. — Meretur locum inter *Historiae scriptores*, non ob *Vet. Hist.* libros, sed propter tractatum *Quom. Hist. sit scrib. de Dea Syria*, ac *Macrobios*. *Eunapio* vero refertur inter *vitae scriptores* propter unam *Demonactis* vitam. — *Gul. Philander* ad *Vitruv.* *Apollonii vitam Luciano* huic adscribit, et *G. Cognatum* in nott. ad *Pseudom.* eodem propen-

dere arbitror: sed *Lucianum* minime esse hujus vitae scriptorem, facile probabo; nam Epicurei rident omnes praestigias ac vaticinia. *Lucianus* autem tam Epicureae sectae addictus erat, quam qui maxime. Quorum neutrum negabit, qui vel ejus *Alexandrum* oculis percurrerit non conturbatis. [at non ita totus Epicureus fuit, ut ex aliis ejus scriptis patebit; et qui etiam *Epictetum* probavit.] Illud quoque valide hanc rem confirmat, pergit *Vossius*, quod *Lucianus*, ostensurus a cujusmodi praeceptoribus hauserit hoc vitae genus, refert, quomodo eum primo in contubernium receperit *ἑραστής γόης*, — huic se eum prostituisse, ac mercedis loco *κακίαν*, seu maleficii artem, reportasse: fuisse autem doctorem hunc genere Tyaneum, e comitibus *Apollonii Tyanei*; cujus omnes imposturas probe calluerit. Sic enim inquit: *Ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος, καὶ ἑραστής, τὸ γένος Τυανεύς τῶν Ἀπολλωνίων τῷ Τυανεῖ πάντῃ συγγινόμενων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγωδίαν εἰδότες.* Quae manifeste indicant, quo loco *Apollonium* habuerit *Lucianus*. Quemadmodum et illud, quod mox subjicit: *Ὅρᾳς ἐξ ὅσας σοι διατριβῆς ἀνθρώπων λέγω;* Haec pluribus commemorare visum fuit, quo pateat cuivis, quam inanis sit suspicio eorum, qui libros de *Apollonii* vita, contra *Codicum* omnium fidem, contra auctoritatem *Eunapii*, *B. Hieronymi*, *Photii*, *Suidae*, et tot aliorum, abjudicant *Philostrato*.

Vossio maximam partem adstipulatur *Hemsterhusius*, in praef. ad *Polluc.* p. 29. h. scribens: *Variis e Luciani locis patet, eum floruisse sub Antoninorum imperio et Commodi: hac sane de re nemo Luciano paullulum familiarior addubitet: legendus enim solus ejus Pseudomantis seu Alex. qui omnem, si quis est, scrupulum demat: in eo θεον vocat Marcum Philosophum, ex quo recte collegit Vossius, l. d. eum de hoc Imperatore jam defuncto et in Deos relato loqui: huc accedit, quod oraculum illud Alexandri mendax Antonini Pii et Marci aetate sit exortum, — ea vero de re Lucianus tamquam sibi comperta et explorata, quaeque se contigerit vivente et vidente, scri-*

bit, quod recte *Marcilius* cum alibi, tum ad *Philopatrin* observavit: de hoc autem oraculo legendum suadeo prodigiali doctrinarum *Ezech. Spanh. de Us. et Praest. numism. p. 176. Demonax*, cujus buccinatorem egit *Lucianus*, iisdem vixit temporibus: inter alia vero meminit *Herodis Sophistae*, quem *Marci Philosophi praeceptorem fuisse Capitolinus* tradit: caetera de *Sostrato*, quae ibi sequuntur, etiam adlegavit *Solan. ad Demonactis §. 1.*

JOAN. JONSIUS de Scriptoribus Historiae philosophicae, L. III. c. 10. §. 6. p. 60. de *Nostro* haec praedicat: *Lucianus* patria erat Samosatensis, teste ipso de se libro, quomodo *Historia sit scribenda*, quo libro *Avidii Cassii* post *Lucium Verum* defunctum *Anticaesaris* sub *Marco* occisi aequalem se esse indicat: et *Vologesi*, *Frontonis*, *Titani* et *Severiani* meminit, ut coetaneorum, ad *Celsum* quoque dialogum scripsit. Hic vero laudari debet, quod *Demonactis* philosophi vitam literis prodidit etiamnum supersitem. Vixit *Demonax* ille sub *Antonino Pio* et *M. Antonino*, aequalis *Epicteti*, *Luciani*, *Timocratis* *Heracleotae*, *Peregrini*, qui et *Proteus* dicebatur, et sub *Marco* flammis se devovebat, *Herodis*, *Onocrati* *Cynici*, *Favorini*, *Pollucis*, qui nobis *Onomasticum* *Commodo* Imperatori nuncupatum reliquit, *Agathoclis* *Peripatetici*, *Cethegi* viri consularis, *Rufini* *Peripatetici*, ut ex *Demonactis* vita apud *Lucianum* intelligimus. Laudat illam vitam *Eunapius* prooem. Λουκιανὸς ὁ ἐκ Σαμοσάτων, ἀνὴρ σπουδαῖος εἰς τὸ γελασθῆναι, Δημόνακτος φιλοσόφου κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους βίον ἀνέγραψεν, ἐν ἐκείνῳ δὲ τῷ βιβλίῳ καὶ ἄλλοις ἐλαχίστοις δι' ὅλου σπουδύσας. *Lucianus* Samosatensis, vir ad concitandum risum factus, *Demonactis* sua aetate philosophi vitam in literas retulit, atque eo in libro, ut perpaucis aliis, seriam operam consumsit. Edidit quoque *Demosthenis* encomium, *Dialogum* de *Sectis*, de moribus *Philosophorum*. et *Vitarum* auctionem, quo dialogo cujuscumque sectae philosophos mire exagitat. Fuerunt, qui *Apollonii Tyanei* *Pythagorici* vitam

a *Philostrato* scriptam *Luciano* adscribere malint, quorum sententiam jure improbat *Vossius* Hist. Gr. II, 15. Diver-
sus a nostro est *Lucianus* ille, cujus meminit *Laërtius* L. VI. Diog. [i. e. L. VI. Sect. 73. p. 349. ubi ait: ὡς δῆλον ἐν τῷ Θυέστῃ ποιεῖ. εἴ γε αὐτοῦ αἱ τραγωδίαι, καὶ μὴ Φιλίσκου τοῦ Αἰγινήτου ἐκείνου γνωρίμου, ἢ Πασιφῶντος τοῦ Λουκίανου, ὃν φησι Φαβωρίνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, μετὰ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ συγγράψαι. quod nihil mirum, aliquot enim ille saeculis antiquior nostro, qui ante Diogenem etiam, ut ex *Laërtio* patet, vixit, et cujus alia quoque patria ibi commemoratur.]

De Theologia autem *Luciani*, dissertationem Jenae habitam sub praesidio *J. Phil. Treuneri*, idem *Jonsius* prodit p. 208. L. III. cujus et *Fabricius* meminit in Bibl. Gr. eamque indicat Jenae prodiisse 1697. ut supra vidimus. Si illius compos fieri potuissem, nonnihil inde delibassem: sed cum eam investigare ἀδύνατον sit, videamus, num quid *J. A. Fabricius* amplius de nostro habeat, praeter jam indicata ad vitam *Luciani* a *Bourdelotio* scriptam. Concinnavit *Fabricius* catalogum singulorum *Luciani* scriptorum, cum brevissimo eorum argumento; sed satis de his jam actum: ideo pauca, ad aetatem *Nostri* facientia, et alia quaedam singularia tantum inde exhibeamus. Pag. igitur 496. de Dissert. *Quom. Hist.* agens, ait: liber ad *Philonem*, quo *Milesium* quendam, tum *Creperium Calpurnianum Pompejopolitam*, *Callimorphum Medicum* hastatorum legionis sextae, *Philosophum Corinthium Antiochianum Hieronicem Apollinis*, *Demetrium Sagalassensem*, *Pisidium*, aliosque ineptos illa aetate belli Romanor. cum *Parthis* A. C. 165. commissi scriptores perstringit, tum docet historicum alienum esse debere a rationibus encomii et invectivae, nec voluptati consue-
lere alii lectorum, nisi quae ex veritate consequatur — res narrare libere, perspicue, graviter, non paucis illis, ad quos scribentis amor, odium, metus et spes forte spectat, sed omnibus, et posteris praecipue. *Lucianus* promittit ib.

§. 23. se in alio opere ostensurum, prooemia quaedam Historiarum esse, vulgus lectorum latentia. Nisi respicit alterum locum §. 52. seq. quod mihi non videtur. Sic *Fabricius*. Non video tamen commodiorem alium locum, ubi hoc egerit *Lucianus*, quam in eod. tractatu *Quom. Hist.* a §. 52 ad 56. ubi prooemiorum virtutes, absentiam, exempla prodit; nisi dicas, promissum ejus §. 23. verbis ὥς ἐν ἄλλοις διήκουεν comprehensum, spectare prooemia sua aliis dialogis praefixa ").

De *MACROBIIS Luciani* ad Quintillum scriptis notat idem, alterum librum de Longaevis Romanis [quem promissit §. ult. *Macrobius*.] ad eundem Quintillum vel intercidisse, vel a *Luciano* non esse scriptum. Sed unde hi supplere queant, vide ad *Macrobius*. §. 29. in not. *Maji*.

De *MERCEDE CONDUCTIS* dissertationem ad philosophum *Timoclem* esse conscriptam, qui id vitae genus amplexurus erat, observat idem, nihil vero de tempore, quo scripta sit, hinc eliciendo, (forsan quia difficile dijudicatu, Stoicusne is *Timocles*, an alius, vid. not. ad *Dialog. Merc. Cond.* c. 2. id ergo disquiremus deinde.)

Apologiam vero pro *MERCEO COND.* ad *Sabinum* philosophum et ipsum, atque amicum suum esse conscriptam, qua probet, ad se non spectare, quae superiore libro disseruit, licet aetate proventus (ἐν γῆρα ὑστάτῳ, §. 4.) sub Imperatore Rempublicam susceperit tractandam, (procurator, ut videtur, in Aegypto constitutus a M. Antonino Imp.) notat idem.

15) Haud probabilis sententia: ἐν ἄλλοις est *alibi*. h. e. in alio huius libelli loco, nec possunt non intelligi illae §phi 52 — 56., quas *Fabricius* innuit, quamquam non probans. *Rudolphus* tamen in nota ad h. l. respici jubet §. 52. et sq. *LEHM.*

Tum DE MORTE PEREGRINI disserit: eum philosophum Cynicum Parianum Ex-Christianum fuisse, qui senex se ipsum post Olympia celebrata A. C. 169. die 16. Julii, in Arpina, quae viginti stadiis Olympia distabat, consensu rogo, spectantibus omnibus combussit, Epistola ad Cronium de *Mort. Peregr.* Non integrum ad nos pervenisse hunc libellum, contendit idem *Fabricius* in nott. ad ejusd. *Peregr.* §. 11. [sed refutatur a *Solano* et *Gcsnero*.] Peregrinum a Christianis rejectum fuisse, innuit *Lucianus* §. 16. quod de idolothytis comedisset — ἐσθίων τῶν ἀποθρήτων. Varias hinc inde in CHRISTUM et Christianos effudit blasphemias §. 11. et 13. et per νομοθέτην πρῶτον Christianorum, *ibid.* videtur intelligere Joannem Evangelistam, qui in Evangelio et Epistolis unus maxime omnium commendat illam, de qua *Lucianus*, ἀδελφότητα. Quae §. 39. de vulture ex rogo Peregrini evolante leguntur, iis cum doctissimo *Lemonio* vix crediderim perstringi acta Martyris Polycarpi: viderint etiam alii, num ad imitationem S. Ignatii fecerit Peregrinus, quod §. 41. traditur, ante mortem omnibus fere celebrioribus civitatibus Epistolas misisse, διαθήκας sive praecepta, admonitiones et leges. Fuit haec sententia magni *Pearsonii* in *Vindiciis Ignatii*, parte I. p. 6.

Dein de RHETORUM PRAEC. ait: hoc libello *Julium Pollucem* perstringi, cujus Onomasticon habemus, auctor est Graecus *Luciani* Scholiastes. Sed vide, quae adversus hanc sententiam disserit Pollucis editor *Hemsterhusius* in prolegomenis p. 31. seq. qui Dioscoridem quendam Rhetorem illius aetatis a *Luciano* exagitari existimat. Idem ex eod. notat *Solanus* noster ad c. 1. h. l.

De DEA SYRIA haec observat: scriptus est hic liber dialecto Ionica, et *Luciano* hinc abjudicatur a *Petro Jurico* in *Hist. Critica* rituum Judaicorum, Gallice non ita pridem edita. Sed *Arrianus* quoque, cum reliqua Attice scri-

psisset, nonnulla (ut Indica) scripsit Ionice. De Dea Syria consulendus praeter laudatum *Juriseum Seldenus* syntagm. 2. de Diis Syris cap. 2. Quae de arca Deucalionis §. 12. et columba §. 33. a *Luciano* traduntur, illustrat *Octav. Falconerius* in diss. ad numum Apameensem T. X. Antiq. Graec. p. 678.

TIMON, de quo ultimo loco agit *Fabricius*, qui ad seriem alphab. Gr. dialogos disposuerat, fusius eidem enarratur: quae omittimus, ex nota ejusdem historica hoc addentes, (quia *Solanus* ait, aetatem ejus adsignari non posse:) *Timon Atheniensis Echecratides* e tribu *Colytto*, clarus fuit circa tempora belli Peloponnesiaci, quod gestum ab *Olymp. LXXXVII. 1.* ante Christ. 482. *Timonem* se ipsum deferentem ob *Alcibiadis* amores finxit *Liban. Decl. IX. T. 1. p. 343.* *Callim.* in eum *Epigr. III. 7. Anthol.* Ab hoc *Antonius* ab *Augusto* victus regiam suam vocavit *Timonium*, in ea deinceps *Timonis* instar procul ab hominum consortio victurus, teste *Strab. L. 17. p. 745.* *Conf. Plutarch.* in *Ant. p. 948. seq.* qui praeter dicta ejus quaedam et *Callimachi* Epigramma adfert *Timonis* Epitaphium, et ab *Aristophane* et *Platone* Comicis ob misanthropiam reprehensum refert. At *Pseudo-Plato* philosophus *Ep. 24.* inter eas, quas *Allatius* edidit: συνέγνων ὅτι Τίμων οὐκ ἦν ἀγαπᾶνθρωπος, μὴ εὐλοῶν μὲντοι ἀνθρώπους οὐκ ἠδύνετο θηγεῖν φιλεῖν. De hoc *Timone* et morte ejus *Suidas* in ἀποθνήσκων. Hunc inferorum janitorem fingit *Lucianus*, *Ver. Hist. c. 31.* Fuit et alius *Timon junior Sillographus poeta*, patria *Phliasius*, Ἰδιονργέων et ipse, teste *Laërtio IX, 112.* discipulus *Pyrrhonis Sceptici*, de quo supra *L. III. c. ult.* Praetereo *Timonem Aegyptium*, memoratum *Ptolemaeo Hephaestioni L. 4.* et *Timonem*, quem in *Symposiacis* suis colloquentem inducit *Plutarchus.* *Faber* in notis, quas seorsum adjecimus, eum ad annum ante Christum 429. refert; sed *Fabricius* Chronologorum recentiorum calculum videtur secutus. Multa de *Timone* etiam *Hemsterhusius* in ed. *Luciani* minore, ubi summis laudibus hoc ingenii *Lucianei* monumentum effert, at nihil de ejus aetate, quam curiosius hic investigare nihil

opus credo. Addo tantum *Photium*, qui *Epist. CIV. p. 149. Timon ille, apud antiquos improbitate hominum fortassis intolerabili motus, prudenter egisse quidem visus est, cum pro Philanthropo misanthropus haberi volebat.*

Philopatrin demum quod *Fabricius* contra aliorum sententiam *Luciano* tribuat, nihil esse, jam occupavimus supra, ad *Diss. Gesneri* de illo provocantes.

Celebratissimus *Petr. Baylius* in *Lex. Historico-Critico*, quod miror, de *Luciano* separatim non agit; in transitu tamen suum de eo iudicium profert in notis ad tit. *PERRIENS, T. III. p. 678. b.* ubi ait: *Patres Ecclesiae, qui omnia ridicula falsorum Deorum exposuere, omnino sunt laudandi; id enim egere, ut Ethnicis oculos aperirent, fidelesque confirmarent. Non ignorabant, se contemptum cultus Ethnici inspirando efficere, ut credentes fortius verae fidei adhaererent, simulque bona arma Christianis contra persecutionis impetum subministrare. Sed Lucianus, qui adeo subsannavit falsos Ethnicorum Deos, omnique jucunditate perfudit descriptionem ineptiarum et fraudum, quibus Graecorum religio abundabat, non ideo minus detestatione dignus est; quandoquidem id non agens utili consilio, nil aliud quaesivit, quam ut ad deridendum nato suo satisfaceret ingenio, et ut liberum evagandi campum aperiret Satyrico suo stilo, et quia se aeque indifferentem, vel aeque adversum a veritate praebebat, quam a mendacio.*¹⁶⁾

Idem *BAYLIUS T. I. tit. APELLES, not. p. 258. b.* anachronismum *Luciani* multis exagitat, quod in *Calumn. §. 2.* *Apellem* proditiōis adcusatum cum *Theodoto* *Phoenixes* praefecto, referat, cujus tamen conspiratio spectet regnum *Pto-*

16) Egregie refutatus *Baylius* a *Wielandio* in *Praef. p. XXXVI. sq. LEHN.*

lemaei Philopatoris, quae coeperit centum annis post Alexandri mortem, adeoque Apelles in vivis esse non potuerit. Confudisse igitur existimat quamdam conspirationem sub Ptolemaeo Philadelpho, cum proditione Theodoti, quod et mihi haud improbabile videtur.

IDEM *ibid.* p. 653. tit. BRACHMANES, observat, *Lucianum* horum sese cremandi intrepidum morem opponere morti Peregrini, medias in flammis subito insilientis, ac velle methodum Brachmanum, qui sese tenebant immobiles, dum igne assarentur, multo esse gloriosiore, superque his *Baylius* ita iudicat: *Ecce quomodo homo derisor omnia carpere novit. Si Peregrinus istos philosophos Indos esset imitatus, Lucianus eum adcusasset inertiae, ac dixisset, pacisci cum morte quaerit, ac sensim sensimque se confirmare studet: plus enim animi ostenderet, ubi se uno saltu in rogum conjiceret.*

At justius, ingeniose *Bayli*, forsitan objiceret, quod eundem subito in ignem insiliendi actum laudet, ac generosi animi esse praedicet *pro Merced. Cond. §. 4. ἐκὼν δὲ μάλα εὐχόμενος* ἐς τὸ πῦρ ἀλλόμενος. Sed et haec ironice, et alterius nomine cum dicat, mihi non videntur contraria. Cumque et Brachmanum dementiam, et Peregrini aequae rideat, omnino licuit ei dicere, Brachmanes esse fortiores: si tamen ea mens est *Baylii*, oportuisse *Lucianum* in Peregrini facto improbando subsistere intra vanae gloriae exprobrationem, non vero extenuare ejusdem audaciam aut fortitudinem, contra veritatem, recte iudicavit.

D. TILLEMONTIUS in Hist. Imperatorum T. II. part. 2. art. 29. p. 707 — 10. cujus verba sic verto: Celsus philosophus Epicureus, (qui Ecclesiam scriptis oppugnare adgressus est) tempore Commodi adhuc vivebat, aequae ac *LUCIANUS*, qui ad eum post Aurelii excessum misit historiam Alexandri impostoris, quam ejus rogatu conscripserat. (vid.

Alex. s. Pseudomant. §. 1. et 48.) Ille *LUCIANUS* et hodie perceleber est scriptis suis, quae ob linguae Graecae puritatem stilumque politum, jucundum, vividum, et acuminis plenum, magna cum voluptate leguntur. Sed palam profitetur impietatem, aequè subsannans veram religionem, de qua diversis in locis loquitur, ac superstitiones Ethnorum, quas vere ridiculas esse demonstrat. Inde cognomen blasphemii et Athei traxit, teste *Suida*. Namque et philosophiam Epicuri sectabatur, ut vid. in ipsius *Lucian*. Pseud. c. 61. *Phot.* c. 128. p. 309. (quae ab atheismo parum distat) vel potius neque ulli religioni addictus fuit, neque dogma certum et constans fovit, omnia vero ut incerta ac problematica considerans, et omnia ridere volens. Quod ipsum adparet ex quatuor versibus, qui tempore Photii ejus operibus praefixi legebantur, [jam Epigrammatum primum est.] Sed quod praeterea scripta ejus reddit lectu periculosa, illud est, quod saepe non majorem pudori, quam religioni; reverentiam exhibet.

Oriundus erat Samosatis in Syria, (vid. *Quom. Hist.* c. 24.) fortuna tenui, per aliquod tempus caussas dixit, (adi *pro Merced. Cond.* §. ult.) et extrema senectute munus Graphiarii praefecti Aegypti accepit, (conf. *pro Merc.* c. 5. 9. et 12.) non aliam forte occasionem nactus, qua paupertatem effugeret. (ipse nos et alia plura singularia de sua vita docet, quae non necessaria duximus referre. Vidimus, eum scripsisse canones suos historicos haud serius anno Christi 166. vitamque Alexandri post mortem Marci Aurelii.) Itaque non possumus sequi illos, qui ex narratione *Suidae* eum collocarunt in tempus Trajani (Baron. 171. §. 7.) *Suidas* addit, referri, eum a canibus discerptum interiisse, in poenam, quod ausus esset cavillari *JESUM CHRISTUM*, (quod forsane ne ipsi quidem daemones umquam sunt ausi. Nos vero optaremus id testimoniis melius comprobatum.) Creditur etiam, nonnullorum dictum, quod Christianus fuerit, haud aliunde natum, quam ex verbo *Suidae* male intellecto,

et ex eo, quod majorem Christianismi notitiam habuerit, quum multi alii Ethnici. (*Bar.* 171. §. 7.)

Non habemus historiam, quam conscripserat de Sostrato Boeotio philosopho illis temporibus celebratissimo, (vid. *Lucian.* *Demonact.* §. 1.) cujus vita maxime dura fuit atque austera, et cujus vice alii contra omnem rationem atque auctoritatem eidem tribuunt vitam Apollonii Tyanensis, quam *Philostratus* reliquit. (*Voss.* *Hist. Gr. L. II. c. 15. p. 233 et 234.*

Eunapius pr. p. 12 et 13. adseverat, hunc, qui tam pauca composuit seria opera, auctorem esse vitae philosophi *Demonactis*, cujus per longum temporis spatium discipulus fuerit. Eum omnium, quos noverit, maximum nobis philosophum facit. Interim adparet, eundem tamen modo fuisse Cynicum aliquantum humaniorem ac magis politum, quam caeteros. (*Luc. Vit. Demon. c. 3. 4. etc.*) Nullam religionem amplectebatur, aut certe nulli satis favebat. [*Verba Tillmontii* erant: *Il avoit peu ou point de religion*, et ut id demonstret, adlegat *Demon. p. 547. ed. Par. i. e. §. 5. editionis nostrae*; sed locum inspicienti patebit, non id dicere *Lucianum*, ut ad finem hujus vitae ostendam.] quod tamen in eo melioris notae est, in eo consistit, quod claro loco natus, (*Dem. c. 3.*) opibusque, eloquentia ac scientia instructus, (*ib. c. 6.*) interea duram ac pauperem egit vitam, neminem sibi adsciscere volens, qui ei ministraret aut serviret. (*ib. c. 5.*) Sed finis hujus splendidae virtutis fuit, quod videns se centesimum fere annum agentem auxilio alterius indigere, nec ipsum sibi amplius ministrare posse, fame interire maluerit. (*c. 65. et 66.*) Natus erat Cypri, (*c. 3.*) sed vitam transegit Athenis, (*c. 11.*) ibique obiit magna cum existimatione Atheniensium, tam in vita, quam post mortem. (*ib. c. 66.*)

Narratur de eo, cum Athenienses pugnam gladiatoriam

vellent instituere, ne Corinthiis hac in re quidquam cederent, ipsum eos monuisse, *ut ante quam hoc agerent, aram, quam misericordiae consecrassent, destruerent.* (c. 57.) Cumque Imperator ex eo quaeri jussisset, quatenam optime gubernandi ratio esset, respondit, *pauca loqui, audire multa, et numquam irasci.* Nullo casu commovebatur, praeterquam morbis ac morte amicorum, non majus bonum in vita agnoscens, quam amicitiam. (c. 10.)

Optaremus, pergit idem, hic enarrare posse complura jucunda, quae acciderunt, et ad bene instituendam vitam utilia, quae *Lucianus* suis operibus immiscet, et inprimis historias, quae ipsius tempore contingere, quasque in dialogo de Amicitia commemorat; sed hoc ab instituto nostro longius nos abduceret. In quadam harum historiarum (*Tox.* c. 39.) loquitur de variis bellis Scytharum ad Tanaim habitantium, adversus caeteros Septentrionis barbaros, maxime contra Bospori adcolas, quorum Leucanor ac deinde Eubiotus frater nothus eo tempore reges erant. (*Tox.* c. 44. 51. et 54.) Leucanor forsitan successerat Rhoemetaldi, qui erat rex Bospori, tempore Antonini. (*T. Ant.* v. p. 20. *Lucian.* Pseud. c. 57.) Naves, quae *Lucianum* servaverant, ut mox videbimus, vehebant legatos Eupatoris ejusdem terrae regis, quae in Bithyniam proficiscebantur ad solvendam pecuniam quotannis a se debitam, aut ad accipiendam eam, quam Romani ipsi solvebant: verba enim auctoris ἐν τοῦτο, dicto c. 57. *Pseudom.* [sed locum diligentius examinanti patebit, non in utramque partem accipi posse haec verba] utrumque sensum admittunt. Eubiotus in bello contra Scythas dux praeerat omnibus Graecis, secundum verba *Luciani*, (*Tox.* c. 54.) id est, ut existimo, incolis urbium Graecarum Chersonesi: idque eorum confirmat sententiam, qui credunt, istam regionem paruisse imperio regis Bospori.

Idem *Tillemontius* eod. T. 2. p. 711. historiam Alexan-

dri impostoris ex *Luciano* enarrat, quam ex *Nostro* petendam non repetemus, haec tamen ex p. 713. seq. ad aetatem *Luciani* facientia non omittemus: Fama *Alexandri* mox in Italiam usque delata est, et venerabantur eum etiam in aula *M. Aurelii*, ubi patronum habuit *Rutilianum*, virum primae dignitatis, sed admodum superstitiosum, quique eo dementiae processit, ut aetate valde profecta filiam hujus impostoris duceret, credens Lunam ejus esse matrem. Falsaquae ediderat oracula *Severiano* et *Vindici* ducibus exercituum Romanorum, (*Pseudom.* c. 27.) auctoritatem ejus non minuebant in mentibus illorum, quos daemon captivos tenuit, quique merebant, ut spiritui erroris relinquerentur, ut crederent mendacio, quod non receperant ac dilexerant veritatem, quae eos ad salutem perduxisset.

Eo porro insolentiae progressus est, ut ab Imperatore veniam rogaret monetae percutiendae, quae imaginem suam ab altera parte, et *Glyconis* ab altera referret. Non additur, num id obtinuerit. [sed ex parte obtinuisse existimat *Solanus* in nota ad c. 58. *Pseudom.*]

Fraus tandem desiit morte impostoris. — Periit enim ante *M. Aurelium*, (si ille idem est *Alexander*) de quo *Athenagoras* p. 29 et 30. ait, circa annum 180. conspici sepulcrum in area, *grande place* (foro majore) *Pariae* urbis *Hellesponti*, in eodemque foro statua etiam erat *Alexandri*, cui sacrificabatur ut Deo, festaque publica instituebantur, spe obtinendae sanationis a variis morbis.

Lucianus tandem accusare *Alexandrum* tentavit coram praefecto Bithyniae et Ponti: sed cum nihil obtineret a praefecto metuente, ne *Rutilianum* offenderet, non aliam *Lucianus* de *Alexandro* vindictam sumere potuit, quam ejus vitam, postquam obiisset, scribendo. Ibi se inimicum ejus profitetur, adeoque accidentia quaedam addidisse potuit, quibus hunc impostorem magis diffamaret.

Ipsius tamen historiae textus adeo certus atque in vulgus notus erat, ut suspicari non liceat, veritatem ab eo esse adulteratam.

Ejusdem Tomi p. 724. *Tillemontius* quaedam de *Lucio Patrensi* refert, qui auctor fertur Dialogi de mutatione in asinum, ex quo *Lucianus* aequè atque *Apulejus* suam hausserint narratiunculam. [Sed cum ex *Vossii Hist. Gr.* haec tantum adferat, *Solanusque* et *Gesnerus* in notis ad istum Dial. cap. 1. hoc aliquanto pluribus dixerint, isthoc mitto, *Gesneri* sententiae interim omnino adsentiens, *Lucianum* ista scripsisse; stilus enim et ingenium plane respondent: sed fictionem forsitan ex altero hausisse, insertis suis jocis, quibus absurditatem fabulae, et hominum turpes mores ac superstitionem derideret; licet idcirco lascivum hoc scribendi genus minime probem.]

BIOGRAPHI caeteri vix quidquam de *Luciano* singulare adferunt; sed *Suidam* fere solum sequuntur, vel *Bourdeltium*, a quo circa iter *Luciani* tamen aliquantum discrepat *J. C. Iselinus* in Lexico universali Historico - Geographico haec referens; quae addere visum fuit, quia corpus illud Germanice conscriptum paucorum in manibus est: Initio, ait, caussidicus evadere studuit; sed cum lites forenses ei displicerent, philosophiae ac praecipue oratoriae operam dedit; tumque primo Antiochiam habitatum concessit, ac deinde Ioniam totamque Graeciam peragravit, unde in Galliam atque Italiam se contulit, ac tandem per Macedoniam in patriam rediit. Ex nonnullorum relatione vitam ad 90 annos produxit, scilicet a tempore Imperatoris Trajani, ultra finem imperii M. Aurelii, sub quo magna in dignitate vixit, praefectusque Imperatorius Aegypti est constitutus. Fuit quidem summi vir ingenii atque eruditionis, sed nulli religioni addictus, ac scurra Christianae Ethnicaeque doctrinae. Fertur quondam Christianismum professus, et propter dissolutam vitam a fide rursus descivisse. *Suidas* a canibus discerptum prodit. Auctores vero

unde haec hauserit, *Iselinus* adlegat hosce: *S. Hieron.* in catal. Phot. cod. 128. *Suidam*, *Voss.* de rhetor. antiq. c. 12. de Hist. Graec. L. 2. c. 15. *Ablancourt.* et *Jons.* de Script. histor. philos. l. 3. c. 10. ac *Fabric.* Bibl. Gr. p. 485.

HOOGESTRATANUS vero in Lexico ejusdem tituli, nulla quidem addita auctoritate, eadem habet; hoc tamen de eodem haud ineptum, si ea, quae de Philopatri ab antiquiore Christiano scripto praedicat, excipias, judicium addens: non solum ex maximis sui aevi ingeniis fuit, sed et omnis antiquitatis. In operibus suis utile dulci miscere scivit, erudire simul ac deridere, doctrinamque cum eloquentia conjungere. Perpetuum in ejus scriptis videas jocum contra Theologiam Ethnicorum Deorum, vitamque ac mores philosophorum. In iisdem subinde ingentia praebet virtutis exempla, imaginesque philosophiae repurgatae, ubique contemptum vitiorum inspirans, quae ita deridicula proposuit, ut odio digna adpareant. Nonnulli credidere eum Christianum fuisse; et, si Dialogus de Peregrino revera ab ipso profectus esset, verosimile foret, eum in mysteriis Christianorum fuisse exercitatum: sed hoc opus est antiquioris Christiani, qui Paulum viderat atque audierat, quod *Luciano*, qui sub Trajano natus fuit, contingere non potuit. Illi, qui *Lucianum* impium ac sine religione nobis descripsere, recte judicarunt, si religionis nomine intellexere Theologiam poetarum Ethnicorum, aut opinionum philosophicarum portenta. Sed nullo jure impietatis vel Atheismi adcusatur, respectu existentiae et cultus veri Dei, quia numquam alterutrum impugnavit.

HENR. DODWEL in Dissert. de *Isodoro Characeno*, quae reperitur in Geograph. veteris Scriptt. Graecis minoribus, Vol. II. p. 62. et seqq. adcuratius, quam quisquam priorum, de aetate *Luciani* egit; quare haec ex eodem ad verbum descripta inserere non pigebit, quando ait:

Athenaco paullo antiquior erat, ut puto, *Lucianus*, qui
Lucian. Vol. I. d

nostrum, ut existimo, advocat *Isidorum* [in *Macrobiis* c. 15.] Nam a Parthiae finibus aliena non sunt, quaecumque ille ab *Isidoro* mutuatus est, de Persarum novo rege *Artaxerxe*, de *Gosethro* illius fratre, et *Goaese Omanorum*, aliisque *Characis Spasinis Principibus*. Non alium librum intellexit *Lucianus*, quam hunc ipsum, quem habemus, quamvis illum ipsum legerit multo, quam habemus, auctiorem. Nec alium proinde auctorem quam illum, de quo agimus, *Isidorum Characenum*. Hinc rursus intelligimus, *Persarum* regem, de quo *Isidorum* testem advocat, *Artaxerxem* illum intelligi non posse, qui Persarum regum jura in Parthorum ditionem quasi e postliminio revocavit. Hunc certe si intellexisset, *Persiae mansiones*, non *Parthiae* adpellavisset, et *Persiae*, non *Parthiae*, *Periegesin*. Sic enim loqui solent de illo ipso Romanorum aemulo imperio Scriptores *juniores*, jure imperii ad *Persas* translato. Imo, ne is intelligi possit, obstat certe hoc ipsum testimonium *Luciani*. Se quidem ad *senectutem* pervenisse non uno in loco ipse testatur: *Apol. pr. Merc. Cond.* sub init. πρὸς αὐτῷ ἤδη τῷ Ἀλακῷ γενόμενον, καὶ μονονυχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ (*Charontis πορθμείον* intelligit) ἔχοντα. Rursus *ib.* c. 4. f. ἐν γῆρᾳ ὑστάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδόν. Iterum *γῆρας* caussatur c. 10. Sic etiam in *Baccho*, de senibus, οἱ κατ' ἐμὲ, c. 6. f. *Ibid.* suos de *Sileni* senectute jocos in se quadrare fatetur c. 8. In *Hercule Gallico*, *Herculem* illum *Gallorum Ogmium*, quem γέροντα εἰς τὸ ἔσχατον, cap. 1. sibi confert τηλικῶδε ὄντι cap. 7. Vereturque, ne ad leviora stylum convertens videretur κομιδῇ μειρακιώδη ταῦτα ποιεῖν, καὶ παρ' ἡλικίαν νεανιεύεσθαι, *ibid.* Tum χαλεπὸν γῆρας c. eod. a junioribus sibi exprobratum esse fingit, et se ἡλικιώτην τῆς εἰκόνης, illius nempe, quem dixi, *Herculis* agnoscit, et ὑποπόλιον γένειον. Additque denique: ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ γῆρας τὸ ἔμαντοῦ.

Hac demum aetate studiorum suorum mercedem reportavit *Lucianus* ἀρχὴν quamdam sub *Caesare*, de qua hac egit

Apologia. Eam Aegyptiacam fuisse, testatur pro Merc. c. 12. Et Soloecest. c. 5. Procuratoriam fuisse, innuunt verba Apolog. οἱ τοιαῦτα ἔθνη ἐπιτροπεύοντες c. 11. Jus etiam dixit, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν imposuit. ib. De fisco, ut opinor, quod a procuratoris officio alienum non erat. Sed majorem praeterea habuit dignitatem, quam fuerit illa Procuratoris, quaeque a principis persona illum abesse non patetur: τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἀπαξάπαντων ὑπομνήματα γράφεσθαι, καὶ τὰς τε δημοσίας τῶν δικαιολογούντων ἑνθμιζειν, καὶ τὰς τοῦ ἄρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφέστατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ διαφυλάττειν καὶ παραδιδόναι δημοσίᾳ πρὸς τὸν αἰὲ χρόνον ἀποκεισομένης. ibid. cap. 12. Itaque stipendium accepit, non ἰδιωτικόν, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως. ibid. Et quidem illud πολυτάλαντον. Nempe τῆς μεγίστης ἀρχῆς quodammodo κοινωνὸς, ibid. cap. 12. Quia scilicet principis ipsius negotia aulica tractabat. Erat ergo tum etiam in Aegypto Princeps ipse, sub quo Commentarios publicos confecit Lucianus. Annus erat, nī fallor, aerae nostrae 202. quo persecutionem in Christianos decrevit Septimius Severus, et quo scripsit hac occasione in Christianos Philopatridem ipse Lucianus. [non scripsisse, quoties dicendum est?]

Edidit enim edictum illud Severus *Alexandriae*, teste *Spartiano* in *Sever. c. 47.* quem nos potius credimus fuisse *Lampridium*. Nam praevias huic persecutioni Christianorum κατωφδίας memorat testis horum temporum exceptione major *Theophilus Antiochenus* ad *Autolyc.* quod nescio quorsum commodius retulerimus, quam ad scurrae celeberrimi *Philopatridem*, si minus *sola*, at saltem cum aliis minoris notae *Comoedis Antiochenis*. Comicae enim lasciviae infamia urbs utraque inclaruit, tam *Antiochiae*, quam *Alexandriae*: *Antiochiae* in *Julianum Apostatam*, *Alexandriae* in *Caracallam*. [sed non tam sero collocandum *Lucianum* mox videbimus.]

Erat certe *Alexandriae*, ut videtur, *Lucianus*, cum scriberet *Philopatridem*. (*Philopat. c. 22.*) Hoc e nomine men-

sis colligimus *Mesori Alexandrini*, non *Syri*, non *Graeci*, non *Romani*. Hostes quidem *Persas* et regiam *Susa* nominat *Lucianus*, pro *Parthis* et regia illorum urbe *Ctesiphonte*. Nempe quia stylum adfectat *Comicum* e veterum poetarum *Atticorum* aliorumque laciniis, quibus ignoti *Parthi* atque *Ctesiphon*. Habet ipse *Lucianus* exempla similia in libro, quomodo scribenda sit *Historia*, coaevalorum scilicet scriptorum, qui pro *Parthorum* nomine *Persarum* nomen reposuerint. Hinc ergo belli sedes vel tempus intelligi non potuit. Facitque illa adfectatio, ut difficillimus fuerit *Lucianus* in coaevis historiis, quod rare admodum res vel homines iisdem nominibus adpellarit, quibus tum vulgo adpellari solebant. Idem autem cum *Arabus* hostibus accenset, facit, opinor, ne quis alius *Princeps* praeter *Severum* intelligi possit. Bellum enim designavit in *Atreros Arabes*, quos nemo *Principum Romanorum*, quod meminere, adgressus est, a temporibus *Trajani* usque ad *Severum*, uterque autem satis infeliciter. Sed melius *Severus*. Et quidem mala illa *Christianorum mundi finem* in dies exspectantium de *Repubblica Romana* auguria, quae perstrinxit in *Philopatride* *Lucianus*, causam persecutioni dedisse verisimillimum est, quae *Christiani* nominis hostes pro argumento animi in patriam infensi alienique habuerint. Tanti erant certe hoc ipso tempore *Christianorum* metus, ut *Judas* decimum *Severi* annum pro *Danielis* οὐνταετῆς habuerit, ap. *Euseb. H. E. VI, 7. S. Hieronymi* de *Script. Eccl. in Jud. et Chron.* Non est certe, cur hoc miremur in Principe saevissimo, eodemque *Astrologiae* omniumque studiosissimo. Satis autem erat *Luciano* ad illam, de qua loquitur, senectutem, si fuerit sexagenario major. Ea certe aetate suum fuisse dicit *Hermotimum* c. 13. et seqq. item ib. c. 77. Sic autem de eo postea; γέγων ἤδη, καὶ παντὸς ἡδέος ἕξωρος ὢν, καὶ τὸν ἔτερον πόδα φασὶν ἐν τῇ σοφῇ ἔχων. c. 78. f. Verba fere ipsa sunt, quibus suam ipse tum senectutem descriperat. Erat certe aetas illa ὠμογέγοντος, illius nimirum, qui primam senectutis metam fuisset ingressus. Hoc anno veteranis honesta missio erat. Hoc anno a mune-

ribus Reipublicae gerendis excusabantur. Ut proinde *sera* esset *honorum merces*, cum alii a *capessendis honoribus excusarentur*. Ego tamen illo anno paullo *seniorem existimo Lucianum*. Illius *aetatem* ita colligo. Erat, ut fatetur ipse, cum scriberet *Hermotimum*, *quadragenarius*, c. 13. Scripsit autem, ut suspicor, in gratiam *Avidii Cassii*, ut *studium philosophiae*, quo flagrabat *Marcus*, viro *principe indignum ostenderet*. Sic *Marcum Cassius anum philosopham* adpellaverat, et *Dialogistam*. Vit. *Avid. Cass.* c. 2. et 3. cum aliud praeterea nihil haberet, quod objiceret. *Marcus Antoninus*, inquit, *philosophatur, et quaerit de clementia, et de animis, et de honesto et justo, nec sentit pro Republica*. Hunc ergo traducit *Lucianus* in persona *Hermotimi Clazomenii*, cujus animam pro arbitratu suo e corpore egredi solitam fabulantur *Muscae Encom.* p. 376. ed. *Graev.* Fingit ninirum, in *Marco* jam agere illam ipsam *Hermotimi animam*. Et certe personam non suam agit in hoc *Luciani* dramate *Hermotimus*, sed *Marci*. *Stoicum Hermotimum* facit *Lucianus*, ut fuit *Marcus*. *Sexagenarium* illum facit, *majoremque natu*, quam fuerit *Marcus*. Hoc, ut videtur, consilio, ut personam *senis elementarii* sustineret, quod *Marco* objectum, *scholas philosophorum frequentanti plus quam quinquagenario*. Egit tum annum *aetatis LIV*. Paulo tamen ab exemplo *Marci* in *aetate* discessit, ne illum videretur *dedita opera* designare, et quod *aetas illa*, quam dixi, magis ad *senectutem* videretur accedere. Sed quod conversus tandem *Hermotimus pallium philosophicum* exuit, induitque *purpuram*; hoc certe eo spectabat, ut similiter *philosophi personam Marcus* exueret, indueretque illam, quam *Respublica* contulerat, personam *Principis*. Sic enim personatus *Hermotimus*, (*Hermot.* plane ad fin.) τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα μεταμφιάσομαι, ὡς εἶδειεν ἅπαντες, ὅτι μῆκεν μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεστιν. Spectat eodem, quod in *Hermotimo philosophiam omnem damnat*, cum tamen in *Demonacte*, et alibi *abusum tantummodo philosophiae* perstringat, non *veram philosophiam*. Nempe quia *caussa ipsa*, quam agebat in *Marcum*, hoc ab eo exigebat, in quo nihil

habebat, quod reprehenderet *alienum* a praeceptis castigatissimae philosophiae. Eodem denique spectare censeo Dialogum, de fide calumniis non facile adhibenda. Nempe ut se muniret in illos, qui, Cassii caussa profligata, Luciani illam, quam dixi, sententiam ex illius *Hermotimo* collegissent. Animum certe sibi conscium ipsa illa arguit *Apologia*, quae versatur in universalibus, nec ad caussae meritum penitus examinandum descendit. Sic ergo illo ipso anno; quo defecit Cassius, Hermotinum scripserit Lucianus, annumque adeo egerit vitae, ipso teste, *quadagesimum*. Itaque post mortem *Vcri*, media hieme 169. aerae nostrae Christianae, cum *Tribunitiam potestatem IXnam* haberet ipse *Verus*. Et tamen ante annum 173. si *Marci* gener fuerit *Pompejanus*, quem in sequentem annum Cos. designabat *Marcus*, cum de Cassii caussa ageretur. Sed alius fuerit oportet. Nam Coss. anni 175. defecit Cassius, cum, metu Cassii, Roma accerseretur *Commodus* ad virilem togam in limite recipiendam: cum *Tribunitiam potestatem* daret pater impetratam a *Senatu*. Hinc enim certe numerantur *Tribunitiae Commodi potestates*. Sic natus fuerit *Lucianus* anno aer. Chr. 135. Desiit ludum *literarium* frequentare ἤδη τὴν ἡλικίαν πρὸς ἡβαν, *Somn.* p. 1. ἀντίπαις, p. 11. κομιδῇ μειράκιον, *Bis Accus.* p. 231. Est autem *Luciano* μειράκιον, qui annos natus esset quatuordecim praeter propter, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν. *Philopseud.* p. 333. Ἐξ ἐφήβων autem, qui ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη. *ib.* p. 344. Πρὸς ἡβαν ergo, qui illa aetate paullo inferior erat. Sic tamen, ut eam proxime adtigerit: ἀντίπαις propterea seu βούπαις adpellandus, quod pueri aetatem nondum egressus esset, quae Romanorum erat *adolescentia*. Notae hae in annum conveniunt aetatis decimum quartum et quintum, aerae nostrae 149. quo patriam reliquerit *Lucianus* et peregrinationes versus occidentem suscepit, *rheto*res studiis deinceps initiandus. Tum *barbare* loquebatur, lingua *Assyriaca*, *Candyn* indutus, nescius quo se verteret, *Bis Accus.* p. 231. Conveniunt satis accurate cum hac *Luciani* aetate reliqua ejusdem tempora. Proximis aderat *Olympiis*, *Olym-*

piadis nimirum 233. quae anno aerae Chr. 153. celebrata est. Prima enim erant *Olympia* eorum, quae quater tum viderat *Lucianus*, cum scriberet de morte *Peregrini*. Et quarta proinde *Olympia* ante illa, quibus se combussit *Peregrinus*. de morte *Peregrin*. p. 583. Tum comitem navigationis ipsum habuit *Peregrinum*. Tum venit e *Syria* *Lucianus*. p. 589. Postquam evagatus fuisset per *Ioniam*. Bis Accusat. p. 231. Egerit ergo tum *Lucianus* annum vitae decimum octavum vel nonum. Sic tria, quibus postea aderat, *Olympia* in annos vitae convenient vigesimum secundum aut tertium, vigesimum sextum aut septimum, trigesimum aut trigesimum primum, *Christi* autem 157. 161. 165. Ante annos, quam scriberet *Hermotimum*, xv, πρὸ πεντεκαίδεκα σχεδὸν ἔτων, ad philosophiam illum hortatus fuerat πρεσβύτερος quidam, quem ille ὕπ' ἀνολας καὶ νεότητος contempsit. *Hermotin*. p. 521. Aetatis suae anno vigesimo quinto aut sexto, *Christi* 160. Anno autem aetatis suae vigesimo octavo aut nono, *Christi* 163. in *Ioniam* audit *Historicos* de rebus primis *Veri* auspicio gestis in *Armenia* adversus *Vologesum* recitantes. Quom. scrib. sit *Hist.* de peste *Nisibi* orta, ab *Aethiopia* et *Aegyptio* εἰς τὴν βασιλείῃς γῆν πολλήν progressa. Locum autem *Ioniae*, quo praecipue versatus est, *Ephesum* fuisse, colligimus e *Pseudologista* p. 437. et 444. Anno aetatis trigesimo primo aut secundo, *Christi* 166. scripsit librum *Quom. scrib. esset Historia*. Post συνεχεῖς νύκτας p. 601. *Lucii* nempe *Veri* Imperatoris, unde *Armeniacus*, *Parthicus* et *Medicus* adpellatus est, et *Imp.* II. III. IV. πάντων ἤδη χειρωμένων. p. 604. Cum tamen nondum triumphasset, p. 624. Quae hujus anni notae sunt. Jam erat in *Ioniam*. p. 611. Πρώην in *Achaja*. ib. *Corinthis*. p. 614. Quod scilicet *Olympiis* superiori anno interfuisset. Pestis adhuc τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἰρουμένοις. pag. 612. Quae tamen *Verum* redeuntem *Romam* usque secuta est. *Capitolin.* *Ver.* c. 9. *Vologesum* praeterea memorat p. 612. 615. et 624. *Osroëm*, p. 615. *Priscum* ducem, p. 616. Hujus nimirum belli nomina. Hoc primum opus scripsit, ni fallor, *Lucianus*. Simili enim argumento est

usus, cur etiam *ipse* manum calamo admooveret, quo et *Juvenalis*, a *multitudine* eorum ducto, qui *Veri* cum *Parthis* bellum describendum susceperant. Nec vero ullum *alterius* generis scriptum a se editum fuisse innuit, aut *novum* sibi fuisse scribendi duntaxat *argumentum*, aut *Historiam* a se illorum exemplo scribendam. Imo alienum se ab illo argumento satis aperte profitetur. Nam quod *veram*, quam appellat, *Historiam* pro styli *historici* exemplo scripserit, in eo *lusit* tantummodo, et pro more suo *cavillatus* est. *Satyra* enim illa verius in *Historicos*, quam *Historia*, adpellanda erat. Cum scriberet in *Indoctum divitem*, p. 386. ait quidem fuisse quemdam, qui *χθὲς καὶ πρῶην* *Peregrini* baculum emisset, cum quo in *ignem* insiluisset ipse *Peregrinus*, quod fieri potuit *multis* a morte *Peregrini* annis. Et certe *Regem* tum memorat *unicum*, p. 390. duntaxat *παιδείαν τιμῶντα*, cui *luxus* displiciturus erat, qualis certe nullus erat post *Marcum* usque ad *Severum*. Tum *pauper* erat ipse *Lucianus*, p. 380. nondum *stipendium πολυτάλαντον* adeptus. Tum adhuc *Syrus*, p. 388. necdum, ut postea, in illustrem aliquam *Graecam* civitatem adscitus. Certe post annum *Aer. Chr.* 169. quo discessit *Lucius*. Forte post *caedem Cassii A. D.* 175. cum in *Orientem* veniret *Marcus*. Hinc ergo sequitur, annum fere 90simum attigisse *Lucianum*, siquidem eo usque superstes fuisset, cum iniret *Alexander Severus*. Ea autem certe *aetate* esse non potuit, cum scriberet de *Macrobiis*, quo opere nostri meminit *Isidori*. Alioqui certe *suam aetatem* non tacuisset, qui *Juniores* sese multos *Macrobiis* accensuit. Vidit ille senem *Demonactem* et cum eo versatus est, qui *Epicteto* familiaris erat liberto *Epaphroditi* sub *Nerone*, et quem nos alibi sub *Hadriano* periisse probavimus. Dissertat. de *Aetate Peripli Maris Euxin.* n. 10. 11. A fine enim *Neronis A. D.* 68. ad primum *Alexandri* annum *A. D.* 222. spatium est annorum plus quam 150. *Pii* certe imperio non admodum propecto (qui *A. D.* 138. coepit) *Lucianum* inclaruisse multa docent, antea proinde *natum*. Illum ergo *Artaxerxem* non potuit videre *Lucianus*, nedum scripta *Isi-*

dori, quibus mentio fuerat *Artaxerxis*, siquidem *Artaxerxi* par aetate fuisset non *Isidorus* ipse, sed parentes duntaxat *Isidori*. Itaque quam certum est nostrum esse *Isidorum*, quem testem advocat *Lucianus*, tam certum etiam esse necesse est, alium esse ab eo, quem vicit *Alexander Severus*, *Artaxerxem Persarum regem*,¹ quem in *Isidoro* reperit *Lucianus*. Huc usque *Dodwellus*, cui subjungimus, quae ad illius dicta commentatus est M. V. LA CROZE in *Miscell. Berolin. Societatis Regiae*, part. 1. p. 27.

Inter eos scriptores Graecos, qui aetatem tulerunt, vix ullum esse ferme contenderim, qui tot ac tantis se dotibus ingenii lectori commendet, atque *Lucianus*. Etenim sive ad rerum varietatem et copiam animum adtenderis, sive ad festivissimos scriptoris elegantissimi jocos, et incredibilem in exagitandis vulgi et Philosophorum opinionibus ingenii et orationis amoenitatem, nihil, opinor, erit, in quo eum ullo veterum inferiorem adfirmare possis. Itaque nonnumquam subit admirari, cur in tanta Criticorum copia, quos ab instauratis literarum studiis floruisse novimus, nemo inventus sit praeter *Tanaquillum Fabrum*, aliosque oppido paucos, qui in eo scriptore adornando supra Grammaticas observationes adsurgere conati sint. Latent haud pauci in *Luciani* scriptis, idonea rebus historicis illustrandis; quod hic brevi et properato specimine demonstrare constitui.

Edidit nuper vir insignibus eruditionis et humanioris literaturae monumentis merito celeberrimus, *Henricus Dodwellus*, dissertationes in minores Geographos a viro clarissimo *Joanne Hudson* Oxoniae editos, in quibus de eorum aetate, qui veterem Geographiam scriptis suis illustrarunt, accuratissime disputat. In ea autem, quae est de *Isidoro Characeno*, Tomo secundo Geographorum, *Luciani* aetatem et res gestas, occasione data, ex ipsis elegantissimi scriptoris lucubrationibus, ita illustrare adgreditur, ut ea in re ante eum nihil adhuc actum esse videatur. Sane licet vir

eruditissimus semel et iterum fortassis ¹⁷⁾ a vero aberrasse censerī possit, multa tamen sunt, quae in medium profert, quibus res et aetas *Luciani* extra omnem controversiam temporibus suis adsignantur.

Vereor tamen ut facile eruditīs adprobet ingeniosissimam conjecturam, qua *Luciano* Hermotimum Dialogum scriptum esse contendit, ut Avidio Cassio blandiretur, et philosophicos Marci Aurelii mores sale satyrico defricaret. Quaecumque ab eo eam in rem adferuntur, ingenio quidem et eruditione clarissimi auctoris lectorem adliciunt: at in re satis obscura, vim et evidentiam demonstrationis non habent. Avidium tamen Cassium, (*Gallican.* p. 453.) *Luciani* popularem, teste Dione, et a Marco Aurelio Syriacis legionibus praefectum *Samosatensi* nostro innotuisse, per se omnino verosimile videtur: mihi etiam permulta animadversa sunt, quae, *Lucianum* inter Avidii Cassii familiares cooptatum aliquando fuisse, propemodum persuadeant. Etsi enim celeberrimi iis temporibus Cassii nomen raro in *Luciani* (*legitur in tractatu: quom. conscr. sit historia, p. 624. c. 81.*) lucubrationibus adpareat, nonnumquam tamen tacito nomine non obscure Cassius apud eum significari videtur. Crediderim sane, *Lucianum* tota illa *προσκλησις*, quae

17) Cl. *Dodwellus* Hermotimi nomine Marcum Aurelium vult intelligi, qui tamen in *Luciani* Dialogo pag. 514. se anno aetatis quadragesimo philosophari coepisse profitetur, quod sane de Marco Aurelio (*Capitolin. in Marco Antonino Philos. c. 1.*) in omni vita philosophante viro, dici non potuit. Tribuit praeterea idem *Dodwellus* Philopatrim Dialogum *Luciano*, qui tamen Dialogus ab ejus scribendi ratione immane quantum abit, et propterea *νοθεύειν* veteribus Criticis merito adnotatur. Credidit, post alios non paucos, vir incomparabilis *Hugo Grotius*, (*in Psalm. CIV.*) scriptum fuisse Philopatrim imperante Trajano: verum id de eo scriptore dici non potest, qui Artemidori Daldiani *Ὀνειροκριτικὰ* laudat. (p. 775.) Ego ad Aureliani Imperatoris tempora, adeoque diu post *Luciani* aetatem referendam esse ejus Dialogi scriptiōnem, aliquando demonstraturus sum.

est de lapsu inter salutandum ¹⁸⁾, ipsum Avidium Cassium adulari, et modeste excusare vocem ὑγιαίνειν, apud eum in matutina salutatione alieno tempore usurpatam. Hominem certe in praecipua dignitate constitutum arguunt haec *Luciani* verba: (pag. 500. et 501. c. 12.) Νῦν δὲ καὶ ἔωθεν καὶ μεσούσης ἡμέρας, καὶ νύκτωρ αἰεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον καὶ μάλιστα ΤΟΙΣ ΑΡΧΟΤΕΙΝ, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν, ὅσῳ καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθαι τοῦ σώματος. Nunc vero et mane (et) meridie notaque bene valere semper necesse est: imprimis vero principibus vobis, qui multa negotia geritis, eoque ad multa sano corpore opus habetis. Sunt et alia quaedam, quae in eadem oratione Avidium Cassium innuere videantur, cui, antequam a Marco defecisset, jam *Lucianus*, ut puto, adhaeserat. Ejusdem praeterea σύνεσιν καὶ ἀνδρείαν καὶ μεγαλόνοιαν a *Luciano* (pag. 489. c. 9.) commendari opinor in Apologia pro mercede conductis, quae circa ea tempora scripta est, quibus jam Avidius cum exercitu suo defecerat. Haec enim non abs re mihi colligere videor ex his *Luciani* verbis, in quibus jactat spes suas, et mercedem fidei in Avidium, in cujus partes Syros omnes conjurasse Dio apud *Xiphilinum* (pag. 491.) testatur. Καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως, οὐ μικρὸς οὐδὲ οὗτος, ἀλλὰ πολυτάλαντος, καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δὲ οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, Εἰ τὰ ΕΙΚΟΤΑ ΓΙΓΝΟΙΤΟ, ἀλλ' ἔσρος ἐπιτραπήναι, ἢ τινὰς ἄλλας πράξεις βασιλικάς. Deinde non a privato, sed ab Imperatore, mercedem accipio, eamque non exigam, sed multorum talentorum. Postea, si, quod par est, contigerit, spes non inanis est, fore ut alicui provinciae praeficiar, aut imperatorium aliquod mihi negotium demandetur. Hinc ma-

18) Πρὸς Ἀσκληπίαν, id est, ad quemdam Aesculapium, scriptam fuisse credidit *Bourdelotius*. At male intellexit ultimam τῆς προσλαλήτης periodum, quae non Asclepium, quem hic sibi finxit *Bourdelotius*, sed ipsum Aesculapium Medicinae inventorem adloquitur. Neque id observarem, nisi nuper *Bourdelotii* lapsum viro cuidam celebri et erudito fraudi fuisse animadvertissem.

nifesto satis adparet, studuisse novis rebus una cum Avidio (*Capitol. in Marc. et Volc. Gallic. in Avidio Cassio*) suo *Lucianum*, nec post ejus fata futurum fuisse superstitem, nisi Marcus Aurelius clementissimus principum, in quemquam Cassianorum saeviri vetuisset.

Laudavit uno et altero eleganti Dialogo *Lucianus* principem feminam, uxoris *Abradatae Xenophontei* cognominem, Pantheam videlicet nomine, quam *Bourdelotius* (*in notis ad imagines Luciani*) eandem esse cum *Abradataea*, lapsu plane joculari adfirmat. Eam ego *Avidii Cassii* uxorem fuisse conjicio, antiquis quibusdam historiarum scriptoribus memoratam, qui tamen ad unum omnes nomen ejus retinuerunt. Quae mea opinio hisce potissimum nititur argumentis. Pantheae illius in Dialogo *Luciani* nomen certe fictitium non est, et eam mulierem innuit, quae uxor esset Romani Imperatoris. Ita eam τὴν βασιλεῖ συνοῦσαν *Lucianus* (*Tom II. p. 7. Imagg. c. 10.*) adpellat, eamque, quam decuit Imperatorem virum bonum et mansuetum inter caetera felicitatis instrumenta numerare (*pag. 15. Imagg. c. 22.*) "Ἐπεὶ δὲ καὶ τῷ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ χρηστῷ καὶ ἡμέτερῳ ὄντι, καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν εὐδαιμονῆσαι, ὥς ἐπ' αὐτοῦ καὶ φῦναι γυναῖκα τοιαύτην, καὶ συνοῦσαν αὐτῷ ποθεῖν αὐτόν. Conveniebat enim, ut Imperator, qui vir bonus est et mansuetus, hujus etiam boni possessione una cum aliis, quae jam habet, bearetur, ut nasceretur ejus aetate mulier hujuscemodi, quae cum eo matrimonio conjuncta, ejus amore flagraret. Unde manifestum, in utroque horum Dialogorum contubernalem Imperatoris laudari, quae et Panthea dicta sit, et a pulchritudine et ab animi moderatione merito commendata. Quam Pantheam cum neque historiarum scriptores, neque inscriptiones ullae, neque numismata commemorarent, *Avidii Cassii*, cujus nulla hujusmodi monumenta supersunt, uxorem fuisse prope adducor ut credam. Neque enim ulla fuit *Luciani* (*pro Imag. pag. 29.*) temporibus eo nomine mulier, quae Graeca esset, Romani Imperatoris conjux, et *Abradatae Xenophontei* uxoris cognominis. Haud

enim facile animum induxerim, ut credam Pantheam nostram eam concubinam fuisse Marci Aurelii, (*Capitolin. in Marco Antonin. Philos. sub finem*) quam ille sibi post Faustinae mortem adsoivit, procuratoris uxoris suae filiam, ne tot liberis novercam superduceret. Ei tamen sententiae forte favere videbuntur supra memorata verba *Luciani*, in quibus Imperatorem Pantheae maritum a bonitate et mansuetudine morum commendat: quae dotes ut Marci Aurelii propriae sunt, ita ab iis, quae de Cassio scriptores antiqui retulerunt, abhorrere videntur. Verum quis nescit, immanes etiam tyrannos enumeratione earum virtutum interdum commendari, a quibus communi hominum sensu alienissimi judicantur? At alia sunt, quae impediant, quo minus Pantheae nomine, Marci concubinam intelligi putem. Haud puto, vixit in tanta rerum affluentia concubina modestissimi Imperatoris, neque in eam convenire dixerim et Eunuchos et milites, quos se in Pantheae comitatu *Lucianus* (p. 7. et 24. c. 2. *Imagg.*) vidisse commemorat; ut taceam laudatam in ea morum in summa rerum amplitudine moderationem: quae sane omnia in eam mulierem cadere videntur, quae legitimo connubiorum jure deducta esset in torum illius, qui aut Imperator foret, aut imperatoriam sibi dignitatem vindicare adgrederetur.

Longior fui quam putaram in exigui momenti rebus. Multo plura et forte meliora supersunt commodiori occasione dicenda. *Lucianum* tamen dimittere animus non est, antequam rem, ni fallor, aliis indictam de Alexandro Pseudo-Propheta Abonotichitarum adtigero. Prolata sunt jam olim in medium a viris doctissimis ea numismata, quae aetatem tulerunt, in quibus redivivus ille Paphlagonum Aesculapius Glycon, ad eam plane formam exactus est, quam *Lucianus* in Pseudomanti descripsit. At nemo animadvertit, eam fraudem, quae, *Luciano* narrante, Marco Aurelio facta est in Germania contra Marcomanos et Quados bellum gerenti, in columna Antoniniana adcurate depictam exhi-

beri. Eam hic ego cum ipsa narratione historiae ex ipso Luciano desumpta, a Collega meo conjunctissimo harum rerum intelligentissimo depictam exhibeo, ut inde manifestum sit, tum quanta in rebus historicis Luciano fides haberi possit, tum quantum utilitatis rei literariae sit accessurum, si quis in criticam historicam lucubrationum Luciani sedulus investigator incubuerit. (*Lucianus Pseudom.* pag. 775. et 776.)

Cum jam sibi non mediocrem in Regiam, aulamque Caesarream aditum patefecisset ingressumve; ad celebrem virum Rutilianum, vigente Germanico bello, mittit oraculum, quo tempore DIVUS MARCUS (θεὸς Μάρκος) cum Marcomanis et Quadis confingebat. Jubebat autem oraculum, ut duo leones cum multis aromatibus magnificisque victimis in Danubium immitterentur. Sed praestat ipsum oraculum referre:

*Istri gurgitibus, celsi Jovis imhribus aucti,
Injiciant binos Cybeles edico ministros,
Ortas monte feras, tum, quas alit Indicus aër,
Flores atque herbas bene olentes: moxque futura est
Et victoria, pax et amabilis et decus ingens.*

His factis, ut praescripserat, leones cum regiones hostium enatasent, barbari tamquam canes peregrinosve lupos fustibus confecerunt. Tum protinus nostrorum magna strages est edita, viginti ferme millibus simul extinctis. Deinde secuta sunt ea, quae Aquilejæ contigerunt, cum parum absuit, quin illa urbs caperetur. [Sic la Croze verterat, Graeca etiam praemittens, quae omisi, quia ex Luciano peti possunt.]

Voluptati puto erit hic rem uni Luciano memoratam graphice depictam agnoscere, tranantes videlicet e superiori narratione leones, et ipsum Marcum Imperatorem summi Pontificis officio fungentem, et praecepta in oraculo aromata in ipsa Danubii ripa adolentem. De eo tamen vulnere, τραύμα vocat Lucianus, Romanorum exercitibus a Germa-

orum copiis illato, frustra aliquid apud eorum temporum scriptores quaesiveris, deperdita jam dudum Dionis ejus aevi historia, unde procul dubio *Luciano* maxima lux adfunderetur. Verum de his forte alias uberius agam, ut de Christianismo et apostasia *Luciani*, cujus vestigia quaedam mihi aliquando visus sum in ejus scriptis observare, quae modo investigare non licet, ut et multa alia, quae in eo scriptore ad veterem historiam pertinent, nemini adhuc Criticorum memorata.

Huc usque *Crozius*. Tempus est nostram sententiam paucis addere.

LUCIANI patria satis constat, eamque jam satis audivimus. Educationis initia quoque satis ipse refert in *Somn.* Transiitum ab opificio ad studia liberalia *ibid.* Iter, quod eorum causa suscepit, ex vita a *Bourdelotio*, subjectaque nota *Fabricii*: satis quoque notum, Athenas se (esse?) profectum ad Graeca discenda. *Tox.* c. 57. In Macedoniam, *Herodot.* c. 7. Qui caussidicorum gregem deseruerit, ob fraudes et mendacia, *Piscat.* c. 29. et ad philosophiam transierit, et hoc alios bene observantes audivimus. vid. *pro Merc.* c. ult. De aetate nondum confectum negotium: quare hoc experiamur, quantum licet, ex ipso elicere; dein de Christianismo deserto et Atheismo, quem objiciunt, ingenioque et moribus ejus disquiramus.

AETAS facilius et adcuratius ex scriptis ejus erueretur, si Dialogos haberemus hodie eodem ordine ac serie dispositos, qua ipse eos conscripsit: cum vero ad extremam se jam fere senectam pervenisse testetur in *Dissertatione pro merced. conductis* c. 1. et 4. ut satis jam adlegatum supra; in sequente vero Dialogo *Hermotimi* c. 13. et quadraginta annos natum diserte dicat; perversio ordinis facile patet, aequae atque ex aliis locis, haud aliunde nata, quam quod diversis temporibus singuli libelli prodie-

rint, prout scribendi materies subnascebatur. Juvant tamen ejusmodi aetatis suae commemorationes. Potissimum autem aetas *Nostri* cognoscitur ex *personis*, quas ut aequales adloquitur, aut paullo ante se defunctas indicat; ex *auctoribus*, quos adlegat, quorum catalogum diligenter conscriptum subjunximus, et ex *factis historicis*, quae se vivente contigisse memorat.

Praecipui autem aequalium aut proxime antecessentium, quos memorat, virorum, sunt: *Alexander impostor*, *Apollonius Tyanens.* (*Alex.* c. 5.) *Arrianus*, (*Alex.* c. 2.) *Celsus*, (ibid. c. 1. et not. *Solan.* item c. 17. et 21.) *Cronius*, (de quo *Gesn.* ad *Peregr.* c. 1.) *Demonax*, *Epictetus*, *Herodes Sophista*, (*Demon.* c. 24.) *Pactus Medicus*, (qui vivus memoratur, *Alex.* c. 60.) *Peregrinus*, *Quintillius*, (ad quem *Macrobius* scripsit. ubi conf. not. *Solan.* annum Christi CLXXI indicantem) *Rutilianus*, (*Alex.* c. 30.) *Sabinus*, (*Merc. Cond.* 1. et pro *merc.* c. 15.) *Sostratus*; ut caeteros mittam ab *Jonsio* supra jam indicatos. Ex his omnibus liquido affirmari potest, verissimum esse, quod *Hemsterhusius* in praefatione *Pollucis* statuit, floruisse *Lucianum* sub Antoninorum et Commodi imperio, ob rationes ex vita *Alexandri Pseudomantis* jam adlegatas. Ipsum autem annum nativitatis ac mortis *Luciani* definire est ἀδύνατον· illud tamen, quantum colligere ex ipso potui, propius jam statuere possum, vixisse *Nostrum* ab anno Christi CXX. ad CC.

Sed incipiamus ab *Epicteto* cum *Nostri* tempore comparando. Hic si ad *Marci* usque tempora vixerit, ut *Menag.* ad *Laërt.* T. II. p. notar. 1. ex *Suida* et *Themistio* adserit, (vid. *Themist.* or. XII. ut in *Menag.* nott. adlegatur, vel or. V. p. 68. edit. Paris. ubi invenio, multa commisisse *Epicteto* utrumque Antoninum) etiam serius collocandus est *Lucianus*, quam adhuc factum: loquitur enim de *Epicteto* ut jam aliquamdiu defuncto, *Adv. Ind.* c. 13. narrans, sua aetate fuisse, et forte adhuc superesse, qui lucernam fictilem *Epicteti*

Stoici 3000 *drachmis* emerit. Illa autem verba, et forte adhuc superest, indicium praebent, jam aliquod tempus ab Epicteti morte elapsum. Eundem vero libellum *Advers. Indoct.* scriptum esse paullo post Peregrini in rogam insilientis mortem, docet c. 14. ubi heri et nudius tertius aliquem emisit ejus baculum, refert. Cumque *Aul. Gell. XII, 11.* Peregrini vivi, quicum ipse collocutus sit, meminerit, nihil de ejus morte; patet, *Lucianum* et *Gellio* aequalem, sed et aliquanto posteriorem. Peregrini autem hanc mortem contigisse *Solanus* existimat anno Christi CLXV. quod non repugnat sententiae, nempe Epictetum tum jam aliquamdiu ante esse defunctum, cum *Lucianus Advers. Indoct.* scriberet, adeoque *Lucianum* eum potuisse videre. Falli tamen *Bourdelotium* putem, qui *Lucianum* Epicteto mortuo demum natum statuit; si hic senex sub Nerone jam vivens Adriano familiaris, (vid *Acl. Spart. c. 16. p. 159.*) ad Marcum usque vitam protraxisse potuit, ut etiam *Casaubonus* obiter monet ad l. d. Vixisse autem *Lucianum* aliquamdiu post Epictetum, etiam patet ex *Luciani Alex. cap. 2.* ubi Arriani Epicteti discipuli meminit, et quidem tamquam defuncti; ubi confer not. *Solani*, ac vid. eundem ad ejusdem *Alex. cap. 48. et cap. 56.* ubi Alexandri insidias *Luciano* structas contigisse anno Christi circiter CLXX. probabiliter adserit, quo *Lucianus* in flore aetatis adhuc esset, qui patrem suum vivum ibidem communemoret. Unde ego porro colligo, cum *Lucianus* Alexandro supervixerit, eoque demum mortuo librum suum contra ipsum ediderit, ut refert cap. 59. eum miserrime periisse, nondum LXX annos natum, aequae ac *Rutiliano*, qui ad septuaginta annos vitam produxit, superstitem se vixisse testatur eod. *Alex. c. 34. f.* quem cum sexagenarium duxisse Alexandri filiam refert, quod *Luciano* vidente contigit, facile patet, *Lucianum* non solum reliquos X annos *Rutiliani*, sed et plures vixisse. Plura alia *Solanus* ad c. 35. quem et confer ad ejusdem cap. 4. 5. et 30. et ad *Demonactis* cap. 1. ubi *Demonactem* *Luciano* partim aequalem, partim anteriorem, fuisse quadra-

Lucian. Vol. I. e

genarium conjicit, anno Christi CXXV. vel CXXX. Adde jam, quae *Imag.* cap. 8. habemus, de Panthea Avidii Cassii uxore, ut cl. *La Croze* adserit, et quod *Jonsius* adtulit, de bello Parthico, cujus meminit *Lucianus*, quod *Jonsius* anno Christi 165. contigisse retulit, ut supra vidimus. Cumque in *Quom. Hist.* init. *Lucianus* perstringat ejus belli scriptores, patet, eundem Nostrum aliquamdiu post id bellum vixisse, adeoque, quod et supra indicavi, aliquanto serius vixisse, quam nonnulli putarunt. Ad summam autem se senectam pervenisse, satis ipse testatur *pro Merced.* c. 1. qui prope Aeacum esset, et alterum pedem in cymba Charontis haberet. ib. c. 5. ἐν γήρᾳ ὑσάτω, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδόν. Quin ad Commodum se pervenisse, ex nomine unius Imperatoris bene judicat *Solanus* ad *pro merc.* c. 12. aequae ac *Hemsterhusius* in praef. *Pollucis* supra indicata, quod Marcum θεὸν vocet *Lucianus*, adeoque de defuncto loquatur. Conf. quae *Tillemontius* supra excerptus, ex pag. 713. T. 2. de Severiano, qui etiam in *Quom. Hist.* c. 24. commemoratur, ait, eum Prisco jungi, ducemque cum Vindice fuisse, et nott. ad *Nostri Alex.* c. 27. et 48. cujus rei et plura habeo indicia; sed plura nunc addere nequeo; restaret enim adcuratius definienda Epicteti vita, de qua dissident *Salmasius* et *Menagius*, ex qua lite diremta adcuratius etiam vita *Luciani* definiretur, sed et hoc jam dimittendum, (licet ad *Menagii* ad *Laërt.* sententiam paullo supra adducti propendeam, ut forsitan in praef. Indicis majoris dicam) et nonnihil de *Nostri* dotibus addendum.

Eruditionis certe summa documenta in scriptis ejus elucet, ingenii autem tanti, quantum ejus seduli lectores viri docti recte depraedicarunt. Stylus ejus est admodum floridus, at simul simplicior, quod non exigui est ingenii. Imitatur saepe *Alciphronem*, ut plus decies in notis, praecipue ad *Dial. Meretric.* monuimus, nec ab *Longi*, qui Pastoralia reliquit, stylo multum ejus dictio abit. In Timone vero et in traducendo Socrate *Vit. Auct.* 15-18. et alibi, imitatur

Aristophanem, licet et alibi prodat, se magni facere virum. Ceterum vel millies dictione utitur *Homerica*, quod nec opus erit monuisse. Itaque quamquam non fuit natione Graecus, ingenio suo, tempore, atque Athenis versando, Atticismi lepores sibi ita reddidit familiares, ut vel commodius eo idiomate verba faceret, quam hi, qui in Attica erant nati. Ter, quater tantum frigidos ejus jocos improbat summus ceteroquin ejus admirator *Hemsterhusius*, cujus judicio plus tribuo, quam decem aliis: nec ego *Lucianum* numquam dormire dixerō; tamen, quia facile se pati in sua praefatione dixit, *Luciani* defensionem suscipi, videndum censeo, an ne, quando in *Timon*. c. 52. nimis adfectatam illam blanditiam praetermitti potuisse ab *Luciano* ait, studio frigidos adulatoris sales proposuerit *Lucianus*, quo parasitorum mores eo absurdiores proponeret, et quia adsentatores plerique re vera tales esse solent; qui etsi acutiores jocos etiam proferunt, tamen prae dicacitate non possunt quin et frigidos, etiamsi vel ingeniosissimi essent. Conf. *Dial. Parasiti* fin. ubi similia absurda tribuuntur parasitis, ut ibi paucis indicavi.

Nullam eum religionem professum fuisse, ex *Demon*. c. 5. ait *Tillemontius*. Unde et alii Atheismum ejus deducunt. Sed ex isto *Luciani* loco nihil aliud conficias, quam eum philosophum fuisse eclecticum, ut hodie dicimus: quare Atheismus ejus ex aliis potius locis, vel ex toto ejus libellorum habitu deducendus foret, quem tamen ei non impingendum idem *Tillemontius* et *Hoogstratanus* monent, quia Atheismum nusquam diserte profiteatur. Mihi tamen diu suspectus fuit Atheismi, tum ex caractere lasciviae, quem his miseris fere proprium esse, recte *Bentlejus* in *Friponnerie Laïque* observat, aliique saepe monuerunt; tum ex nimio omnia ridendi studio; tum quod et animae immortalitatem rideat. Verum est, non semper sufficere, vitiorum tantum turpitudinem proponere, nisi et virtutum laudem subinde addas: nam ut avaritiae sordes, ebrietatis

deformitas, rixarum de rebus nauci vel incertis stultitia, similiaque satis impugnantur, sola earum deformitate proposita: ita tamen impurorum amorum turpitudine non eodem modo se erui ex juvenum animis patitur, nuda illorum imagine proposita, eaque revelando, quae natura ipsa tegi flagitat; quin ii sic incenduntur potius. Sed et postea detegens, non esse ab *Nostro* profectum dialogum illum impuriorem *Amorum*, scriptaque caetera diligentius pertractans, benignius de auctore existimare didici; cui tamen et pessimum illum Dial. *Meretricium* V. abjudicare posse vellem, in cuius fine aliquam quidem pudoris sui conscientiam prodit, nimius tamen fuit ipse jam turpiculus in ejus pictura, quam longe magis odiosam, omissis obscoenitatibus, potuisset proponere, si vere ab turpitudine abhorruisset: sed cum naturalia non esse turpia male cum perditis Epicureis sentire videtur, licentius in his sibi indulsit, qui, licet nulli sectae addictus fuerit, Epicuro tamen prae aliis favebat, cujus continentiam virtutesque amavit. (loca ex Indice peti possunt.)

Amor autem ejus in veros philosophos patet ex pluribus locis, seque impostoras tantum traducere, diserte ait *Pisc.* c. 15. ac virtutis amatorem se profitetur. Vid. *Vit. Demonact.* c. 2. f. et 3. ubi ad virtutem et bonorum exemplorum mutationem hortatur. Adde et *Nigrinum*, aliaque hic non repetenda. Sed et sinceritas ejus patet ex testimonio pessimo ab Alexandro Pseudomante in *Lucianum* pronuntiato, c. ejus Dial. 54.

Noctivago gaudet coitu, incestoque cubili.

quod omittere potuisset: at proferre non veretur, quia eo non tangebatur; nec verbis refutat, quia ipsa vita id refutabat. Tum et honestas *Luciani* patet ex eo ipso, quod caussidicorum gregem reliquerit ob fraudes et mendacia, *Reviv.* c. 29.

Christianum quondam fuisse minime exputo: melius enim eorum dogmata scivisset, nec Judaeorum ritus cum horum confudisset, ut qui illis sacerdotes et scribas Judaeorum tribuat, in *Peregr.* c. 11. scribens: *Χριστιανῶν — τοῖς ἡγεῖσιν καὶ*

γραμματεῦσιν συγγενόμενος, quod bene etiam *Solanus* ad l. d. observavit. Nec adeo infensus fuit Christianis, atque alii existimant; caritatem enim eorum mutuam in eod. *Peregr.* vere praedicat, morumque simplicitatem eorundem ita describit, ut quae se falli potius sinat, quam ut fallat; sed eosdem praestigiis ac superstitionibus tamen non falli se sisse, sive studio, sive casu, sincere tamen agit, qui commemoret in *Alex.* c. 38. ubi impostor Christianos etiam arcebat suis sacris, veritus, ne hi facilius ipsius fraudes de-
 tegerent ac riderent; sed et idem Atheos arcebat et Epicureos, unde quidem nihil probatur, quod Christianos ibi laudarit *Lucianus*; sed ejus integritas tamen adparet; at Christum Sophistam vocat idem in *Peregr.* l. d. nec ego confugio ad excusationem *Vossii*, quasi id alterius nomine dicat, et quod etiam in bonam partem valeat illa vox; nam se nihili facere religionem Christianam, satis patet aliunde, et licet hoc doleam, non tamen magis miror in *Luciano*, quam in aliis auctoribus priorum saeculorum, qui multo pejora in hanc scripsere, et quos tamen ferimus, ac propter alia utilia laudamus: quin sic verum videmus, quod Apostolus dixit, se adnuntiare Christum, qui Judaeis offensio, Graecis stultitia esset; cumque Judaeos feramus, Christo, pro dolor! maledicentes, quidni hunc feramus, neque Christo, neque Christianis maledicentem? Risit autem Epicureorum more animae immortalitatem vitaeque sempiternae expectationem, in *Peregr.* c. 13. quodque hac spe freti sponte se occidendos praebeant. Ut autem priorem illius sententiam merito improbamus, ita et Christianorum istorum voluntario impetu ad martyrium ruentium gloriam probare non possumus. Num vero et in eo plane cum Epicuro senserit, otiosum Deum faciens, non satis indicat: nam in *Jov. Conf.* c. 10. Jovi dicenti, Tu vis ostendere, nullam nos rerum humanarum curam agere? respondet, Non meum hoc est. Nisi credas, eo ipso id tacite exprobrari Jovi, quasi velit *Lucianus*: non opus est, ut hoc a me probetur; te enim ipsum hoc melius deceret probare tuis actionibus, si id a nobis cre-

di velis. Nam Scepticum fuisse *Nostrum*, satis prodit, utcumque Scepticos belle traducat in *Vit. Auct.* c. 27.

Praefecturam Aegypti quod spectat, quam ei mandatam alii jam narrarunt ex *Merc. Cond.* c. 11. sed quam graphiarii munus fuisse *Tillemontius* statuit: videmus ejusmodi fuisse, ut non omnino Praefectus provinciae totius fuerit; nam *πρωτοβουλος* munus suum generaliter adnumerans distinguit tamen a majore praefectura, *ibid.* et in fin. c. 12. ubi fore praesumit, ut deinde etiam integra gens ei committatur. Et quamvis non servilem se conditionem accepisse, sed publici imperii se participem esse, eoque nomine mercedem ab Imperatore accipere c. 11. et 12. declaret, tamen se actuarii vel graphiarii partes egisse, qui sub se habet scribas, *ibid.* indicat, dicens, se eorum, quae aguntur in judiciis, commentarios scribendos curare, et decreta — tradere reponenda. Itaque actuarius sive graphiarius fuerit ac Procurator partis Aegypti: num vero voti compos factus sit, ut integrae provinciae gubernandae praeficeretur, non proditur. Dignitas autem ac gravitas personae, quam sustinuit, haud levi est indicio, vitae fuisse *Nostrum* compositae, laboriosae, et ad magna aptae.

Pauperem se tacite fatetur eadem Apologia pro merced. conductis c. 11. Non tamen famelicum: neque enim ita pauperem olim fuisse oportet, cui tanta itinera eruditionis adquirendae caussa instituere licuit; sed cum senectuti ingruenti melius prospiciendum existimarit, nihil mirandum, si mercedem complurium talentorum, ut indicat *ibid.* prae-tulit vitae privatae, in qua peculium pusillum consumendum, et ad graviores paupertatem potius recidendum fuisset, quam ut pristinis laboribus victum parare potuisset¹⁹⁾.

19) Falso locum *Apol. pro merc. cond.* c. 11. a *Reitzio* de paupertate *Luciani* intelligi, bene probat *Wislandius* in Praef. p. X. LEHM.

Matrimonium iniit media aetate; filiique meminit *Eunuch.* c. 13. f.

Periisse podagra non adfirmare ausim cum *Bourdelaquo*, licet id non absimile vero sit, si ipse auctor est trago-podagrae; quod *Luciano* ingenio non indignum drama, sed versibus saepe adeo claudicantibus, ut potius statuendum sit, eum tragica licentia et aetatis venia, studio hic usum, quam ut emendationem centum locis tentemus. A canibus vero laceratum, fabulam esse, nullis testimoniis probandam, sed ad aetatem provectam supra octoginta annorum pervenisse, satis est certum.

JO. FRID. REITZ.

His a *Reitzio* fuse relatis et disputatis, a me jam nihil aliud expectari poterit, quam ut, quae recentius de *Luciano* in medium sunt prolata, breviter recenseam.

A. 1742. prodit *Dan. Peuceri*, Athen. Numburg. Rectoris, commentatio de maledictionibus *Lucianis* in Christum ejusque *Apostolos*, Lips. 4. cujus auctor, Treunerianam illam disputationem, quae p. XXII. in not. 10. laudatur, respiciens, id agit, ut ex his duobus *Luciani* dialogis: de Morte Peregrini et Philopatride, adpareat *Lucianum* maledicum fuisse tum in Christi nomen, personam et officium triplex, tum in *Apostolos* quoque ejus, speciatim Paulum. Est autem haec

magis pia querela, quam docta demonstratio. Melioris paullo frugis est *Andr. Christiani Cleemanni*, Franciscanei Misenensis Rectoris, commentatio historico – philologica de *Luciano*, *Christiane veritatis teste*, ad L. Dialogi περὶ τῆς Περὶ γένου τελευτῆς edit. *Græv.* p. 565. sq. (c. 11. — 13.) Dresd. 1753. 4. in qua *Luciani* verbis illustratis auctor demonstratum it, „quam dilucide vel invitus de praestantia et „veritate christianae doctrinae, nec non de publicis institutis morumque integritate Christi sectatorum, testetur ille „obtrectator, ita ut suo ipso gladio jugulari queat.“ Eundem finem persequi videntur *Henr. Aug. Zeibichii* commentationes duae, quarum mihi non est copia facta, hujus tituli: *Lucianus, Christi redemptoris testis*. Gerae, 1762. 4. Sed acerrime impugnavit *Lucianum* Jo. Tob. Krebsius, illustris scholae Grimmensis Rector, in Prolusione scholastica de *malitioso Luciani consilio, religionem Christianam scurrili dicacitate vanam et ridiculam reddendi*. Lips. 1769. 4. inserta etiam illa ejusdem Opusculis Academicis et scholasticis de novo recognitis. Lips. 1778. 8. p. 308. sq. qua id spectavit auctor, ut collatis inter se narrationibus quibusdam *Luciani* et historicorum ecclesiae sacrorum ostenderet, illi vere fuisse consilium, religionem Christianam scurrili dicacitate vanam et ridiculam reddendi. Et contulit quidem satis scite primum narrationem *Luciani* Ver. Hist. I, 30. cf. II, init. cum narratione Jonae prophetae simillima II, 1. sq. deinde, quae *Lucianus* tradit de Phellopodibus Ver. Hist. II, 4. cum iis, quae Matthaeus Evang. XIV, 28. sq. de Petro per mare incedente; tum fictionem illam lepidissimam de bello Phaëthontem inter et Endymionem gesto Ver. Hist. I, 10 — 21. cum simili fictione Johannis Apocalyps. XII, 7. sq. de pugna in coelo inter Michaëlem et Satanam commissa; ibidemque Ver. Hist. I, 18. contentam descriptionem Nephelocentaurorum cum Cherubinatorum apud Ezechielem I, 10. et X, 14.; denique imaginem urbis beatorum Ver. Hist. II, 11. descriptae cum novae Hierosolymae imagine ab Johanne Apocal. XXI, 10. sq. depicta, et quae ibid. c. 12. Lu-

cianus exponit de natura spirituum beatorum cum descriptionibus eorundem sacris Luc. XXIV, 39. 1 Cor. XV, 42. sq. Philipp. III, 21. etc. Quae quidem omnia non sine arte et ratione, quamquam nec sine cupiditate et studio disputata recentiores Apologetae et Apologetici suo jure amplexi et secuti sunt, additis etiam passim ex suo nonnullis, quae Krebsius reliquerat, ut Jo. Henr. Mücke in Programmate: *de rebus Christianorum testimonia ex Luciano*. Lips. 1788. 4. et S. V. Tzschirnerus in libro: *Geschichte der Apologetik* I. p. 200. sq. et quos recenset Ill. Beckius in *Commentt. hist. decretorum religionis Chr. et formulae Lutheriae* p. 92. sq. Rectius tamen et liberius de ingenio et moribus Luciani sui judicavit interpretes ejus Germanicus, Wielandius noster, partim in Praefat. versioni praemissa T. I. p. XX. sq. partim in notis interpretationi passim subjectis, imprimis ad librum de Morte Peregrini T. III. p. 53. sq. Cum his omnino consentit, gnarusne Wielandianorum, necne, non patet, Jo. Christian. Tiemannus in libello: *Ein Versuch über Lucians von Samosata Philosophie und Sprache*. Servest. 1804. 8. nisi quod hic minus fere sibi constat in veritate inquirenda, certa interdum cum dubiis, honesta cum turpibus, sana denique cum insanis mirum in modum confundens, in gratiam unice deliciarum suarum, quam nemo, ne Lucianus quidem ipse, vere honestam ac laudabilem agnoverit gratiam. Ceterum quam Volateranus (vid. supra p. XIX.) et La Croze (p. LXIII.) protulerunt sententiam, Lucianum fuisse Christianum, ac deinde factum apostatam, eam Aug. Kestnerus in libro: *Agape*, inscripto, et ante hos tres fere annos emisso, ita ad universum libri sui consilium flexit, ut Lucianum contenderet occultum fuisse vel Christianum, vel certe religionis et familiae Christianorum fautorem, qui consulto ac sedulo id egerit, ut ipsius opera res illorum stabilirentur et augerentur. Quod sane prodigiosum commentum, licet non sine aliqua specie prolatum, tamen uno statim ictu profligatum gaudemus ab Ill. Henr. Carol. Abr. Eichstadio in Prolusione: *Lucianus num scriptis suis adjuvare*

religionem Christianam voluerit. Jen. 1820. 4. quam gravissimam dissertationem jam auctoris ipsius manu paullo auctiorem et emendatiorem in cultorum *Luciani* gratiam et usum adjicere placet. Unde simul patebit, quae et mea est sententia, fuisse quidem *Lucianum* Christianorum adversarium, neque adeo prodesse, imo vel maxime obesse, eorum religioni et institutis, tanquam perversis et vanis, voluisse; sed revera tamen magis adjuvisse rem Christianam, quam impedivisse; quod sane rationis jura contra omnes ejus adversarios, cujuscunque tandem nominis ac sectae essent, acriter et constanter defendenda suscepit, atque adeo, Deo O. M. dirigente, vel invitatus atque inscius, — quippe qui Christianam religionem nonnisi per rumores, neutiquam vero ex librorum ipsorum sacrorum lectione cognovisset, — sentibus, ut imagine utar, quae melioris indolis herbis et plantis impedimento essent, eradicatis, saniori doctrinae divinae fecerit locum. Haec hactenus.

J. TH. LEHMANN.

LUCIANUS

NUM SCRIPTIS SUIS

ADJUVARE RELIGIONEM CHRISTIANAM VOLUERIT.

Ad illustrandam ecclesiae Christianae historiam quae nuper scripta in lucem prodierunt, tametsi pleraque illorum vel ab argumenti copia et ubertate vel a tractandi arte et sollertia laudem habuerunt, nullum tamen in iis exstitit, quod rerum novitate tantopere commoveret studia aequalium, animosque in tam diversas partes traheret, quam quod *Agapae* nomine inscriptum, insigne eruditionis et acuminis monumentum edidit collega clarissimus, AUGUSTUS KESTNERUS. Quo libro utrum principalem causam obtinuerit an amiserit, in hac scribendi brevitate non ausim universe pronuntiare, quamquam nuper exorti sunt plures, qui damnarent novae opinionis audaciam, quam qui defenderent: neque opus videtur sententiam ferre post censuram diligentem et accuratam, qua vir in hoc literarum genere princeps, idemque saeculi non minorem quam auctoris rationem ducens, de libri indole et virtutibus ita ex-

plicavit¹⁾, ut cum summa judicandi subtilitate parem moderationem et aequitatem conjungeret. Sed illud faciendum est, quod optat ipse, si bene eum novimus, praestantissimus libri editor, ut singula ejus capita singulatim ad censuram vocentur, quae totidem subsidia sunt et (ut Appulejano verbo utamur) fulcimenta, quibus constabilis, nova illa de clandestino Christianorum foedere et consociatione opinio²⁾ denuo sustentatur, subtractis autem vel eversis, labefactatur et corrui. Itaque nunc quidem eum excutere locum placet, quo *Kestnerus* de *Luciano* exposuit.

Qua de re dum dicere aggredimur, vehementer animi pendemus, gratias viro doctissimo agamus de iis, quae ingenii acie reperit, an repertis doleamus. Adeo enim nova de *Luciano* ejusque in Christianos animo et studio in medium protulit, ut, si vera sint, quae disseruit, jure nos pudeat philologos in explicando judicandoque facetissimo scriptore tam diu caecutiisse. Nam quem adhuc existimabamus infensum fuisse rei Christianae, Christianosque una eum ipsorum magistro risui ac ludibrio exposuisse, eum *Kestnerus* censet id egisse sedulo, ut adjuvaret novam religionem, factam doctoribus invidiam minueret, sectatorumque persuasionem firmaret. Ego vero, quod pace viri doctissimi dixerim, speciosius ista quam verius disputata censeo. Quod quo magis appareat, faciam id, quod ipsae hujus libelli angustiae postulant, ut, quae in disputatione *Kestneri* dispersa et dissipata sunt, summatim comprehendam, et, quia interdum fluctuat ejus oratio, ea verba,

1) Jen. A. L. Z. 1819. No. 201 — 203.

2) Novam dixi, non exemplo illorum, qui, quae patrum memoria scripta sunt, hodie ignorare videntur, sed quod eam *Kestnerus* nova et uberiore explicatione novam et suam fecit. De libris theologorum, qui huc pertinent, supersedeo dicere: illud adjicere liceat, quod ipsis fortasse theologis novum accidet, primariae sententiae elementa contineri notis Wielandii ad *Lucianum*, in primis proluxa illa ad Peregrinum Proteum, To. III. p. 62.

quibus maxima vis et perspicuitas videtur inesse, in annotatione subjiciam.

Sunt autem haec quinque capita, quibus novam *Kestneri* de *Luciano* sententiam includere licet.

I. *Lucianus*, qua erat mentis acie, quum aetatis suae ingenio non congruere amplius intelligeret, quae majores pro veris habuissent in vitae tenuissent, excitare aequales ad rectiorem cogitandi agendique rationem voluit, qua inveteratae opiniones tandem ex sua sede demoverentur, et cum veriore scientia melior rerum status inciperet. Quo consilio patriorum numinum cultum et religiones irrisit, pravas superstitiones explosit, oraculorum praestigias et sacerdotum arcana detexit, philosophorum, divitiis magis et famae quam sapientiae inhiantium, fastum compescuit, vanas educandi artes, rhetorum ineptias, athletarum ferocem stoliditatem, opulentiorum luxuriam, plebeculae credulitatem ceterasque aetatis suae corruptelas et vitia satirico sale perfricuit, denique nil prius et antiquius habuit, quam ut funestum veterum arceret, quo adhuc torperent plerique aequalium. quibus melior jam rerum cognitio, velut oborta ex tenebris lux, affulsisset. Sed hac cognitione, non erant illo tempore, qui Christianos superarent. Quamobrem ad hos maxime spectabat *Luciani* mens et oratio: hi erant *ἐπειρόμενοι* illi et *βλέποντες*, quorum etsi doctrinam non amplectebatur, caussam tamen et sectam scriptis adjuvare studebat.

II. Quamquam enim ridendi calumniandique materiam undique colligebat, tamen unus tantummodo in ejus libris locus reperitur, quo Christianos perstrinxit, neque illos

Qui *Luciani* elegantissimus interpres si adhuc viveret, isto nullo, opinor, *Kestnerus* haberet sententiae suae aut adstipulationem paratiorem, aut fortiorem propugnatores.

universos, sed exiguum eorum numerum, nec suum hac in re iudicium sequutus, sed opinionem *Celsi*, quae tum communis erat omnium gentilium, *Luciano*que tanto facilius poterat persuaderi, quanto magis eam res ipsa, quam ridebat, Peregrini mors, comprobare videbatur.

III. Qua re si quid in Christianos commisit, eorumque famae atque existimationi detraxit, abunde id aliis scriptis compensavit, quippe qui mox, Tatiani oratione rectiora edoctus, illorum, quos aperte laesisset, causam tacitus suffragator susciperet, aequalibus tecte commendaret, suaeque etiam dicta cum populari suo et aequali miram in concordiam redigeret.

IV. Id ne temere dictum arbitremur, ipsum *Luciani* ingenium *Kestnerus* attendere nos jubet. Qui quum nemini umquam pepercerit, quum nullam omiserit opportunitatem cavillandi, non credibile esse, in tanta librorum, quos emisit, copia unis eum pepercisse Christianis, in conspectu omnium positis et Graecorum odio laborantibus, nisi causae illorum favisset.

V. Eamdemque rem testatur liber *Lucianeus*, qui suam vicissim lucem inde recipit, quo falsa Christianorum secta a genuinis Christianis ita discernitur, ut horum patronum sese ac vindicem profiteri *Lucianus* non dubitaverit.

Sic exposita rerum, quas *Kestnerus* tractavit, summa, sequitur, ut de singulis videamus.

Ac primum quidem concedimus viro doctissimo, potuisse illam sentiendi scribendique libertatem, qua *Lucianus* eminuuit, eo valere, ut depulsa superstitionum caligine, tanto facilius emergeret Christianae doctrinae veritas; sed cavendum tamen putamus, ne huic rei plus, quam ratio fert et experientia, tribuamus. Nisi forte etiam *Eu-*

polis, Cratinus, Aristophanes, Archippus alii-que praeae comoediae auctores, quod magna dicacitate in deos patrios illuserunt et aetatis suae vitia castigaverunt, popularibus de saniore religione amplectenda moribusque emendandis persuaserunt. Imo audiuntur talia, leguntur, placent, plausibus in caelum feruntur: at nihil prosunt ad evellendos animis errores, quibus inde a tenera aetate assueverunt, quos cum lacte [materno] imbibuerunt. Docuit id etiam recentiorum temporum historia. Nam explosis toties inde ab Lutheri aetate exagitatisque ecclesiae Romanae ceremoniis, tamen hodie non pauciores inveniuntur, qui eas mordicus retineant, quam *Aristophanis* aeo fuere, qui ex theatro vel in templa deorum, quos modo risissent, venerabundi redirent'), vel cum *Cleone* male multato detrimentosa civitati consilia caperent. Tam longe distat certa mentis persuasio a levioribus illis animi agitationibus, quas satirarum ludibria afferunt. Sed ut largiamur *Kestnero, Lucianum*, ridendo vera dicentem, dum consuluerit aequalibus, ipsi etiam religioni Christianae consuluisse, cujus dispersum semen jam velut subacti animi facilius exciperent: tamen eum *voluisse* scriptis suis efficere, quod effectum concedimus, adeoque vindicias religionis Christianae ejusque doctorum suscepisse, et hanc rem consulto ac naviter egisse'), id vero prae-

3) Rem uberius declaravit Boettigerus in libello: *Aristophanes, impunitus deorum gentilium irrisor*, p. 43. sqq. De saeculo XV idem acute monuit Spittlerus, *Grundriss der Geschichte der christl. Kirche* p. 362. ed. 5.

4) Ita enim statuit Kestnerus. Loca maxime perspicua (nam in aliis ambiguitatem quandam habet oratio) haec sunt: *Lucian* zeigte dadurch schon, dass er der Wirksamkeit der christlichen Schriftsteller kein antagonistisches Streben entgegensetzte, wie sehr er den christlichen Parteigängern gewogen war, noch mehr aber dadurch, dass er im Stillen sogar für das Emporkommen der christlichen Sache arbeitete, indem er den christlichen Kämpfern ihren Kampf nicht allein sehr erleichterte, sondern auch in bedenklichen Fällen ihnen

fracte negamus. Et satis constat, eximium quoddam providentiae divinae in conservanda propagandaque religione documentum à theologis⁵⁾ in eo poni, quod nullae umquam calumniae, impetus nulli adversariorum quidquam potuerint, nisi ut religio nova firmamenta stabilitatis adipsiceretur. Itaque jure admiramur vim veritatis in illorum, qui sacra Christiana odissent, testimoniis⁶⁾: quae vis tanta fuit, ut vel invitos impelleret ad scribenda ea, quae ad causam Christianorum tuendam suo tempore incredibiliter essent valitura⁷⁾. Quod etiam in *Lucianum* cadere, quis inficias eat⁸⁾? Nec tantum: cadit in ejus Jovem confu-

hülflich beisprang. Es finden sich unverkennbare Spuren, dass Lucian zuweilen gleichsam als Anwalt der christlichen Secte gegen seine heidnischen Zeitgenossen aufgetreten ist, (p. 508). Bei andern Thatsachen erscheint Lucian offenbar als Mitgehülfe der christlichen Oppositionsschriftsteller, (p. 511.) Er scheint den Unwillen, den die christlichen Ausfälle auf die heidnischen Ehrenmänner erregt haben mochten, auch gegen sich lenken zu wollen, um ihn mit den Christen zu theilen, und ihnen so die Hülfe der Unannehmlichkeiten, die ihnen daraus erwachsen konnten, zu ersparen oder abzunehmen, (p. 513.)

- 5) Multos, qui hoc argumentum persequuti sunt, recensuit Beckius in Comment. hist. decretorum rel. Chr. et formulae Lutheriae, p. 92. sqq.
- 6) His testimoniis quamquam saepenumero abusos esse constat vet. ecclesiae doctores, velut ex Graecis Clementem, Justinum, Athenagoram, ex Latinis Lactantium, Augustinum, Tertullianum: idonea tamen ex iis doctrinae Christianae firmandae praesidia petiit Eusebius, quem sequuti sunt recentiores multi, ut Huetius in *Demonstratione Evangelica* et *Quaestionibus Alnetanis*, Vossius, Fabricius, Lessius notis in libris, alii. Cfr. imprimis *Lilienthal gute Sache der göttlichen Offenbarung*, XII. p. 650. sqq.
- 7) Viele, die des Christenthums Feinde zu seyn glaubten, haben auf seinen Plan gearbeitet. Ita veritasime Jo. Müller, *Allgem. Weltgeschichte*, in Opp. To. I. p. 460. De veritate religionis Christianae, philosophorum gentilium irrisione confirmata, duas dissertationes scripsit magnum quondam Academiae nostrae ornamentum, Jo. Fr. Buddeus, iusertas *Miscellan. sacris* To. I. p. 451 et p. 475 sqq.
- 8) *Lucianum*, Christi redemptoris testem, duabus commentatt.

tatum et alterum illum tragoedum, quibus in libellis jam *Gesnerus* apologias pro religione Christiana agnovit'), sed in alios quoque dialogos, quibus Christianorum causam, quamquam adjuvare non voluit, tamen adjuvit. Agimus de re longe notissima, quam, inepti essemus, si vellemus *Kestnerum*, virum eruditissimum, docere: qui si in ea re iudicium praecipitavit, non ignorantia fecit, sed nimia quadam opinionis suae defendendae cupiditate.

Illud gravius est maioremque dubitationem habet, quod vir doctissimus ullum negavit, praeter Peregrinum Proteum, in *Luciani* scriptis locum reperiri, quo in Christianorum doctrinam et sectam criminose egerit¹⁰⁾. Quod quum legeremus, mirabamur, tanta per tot annos crimina temere jactata in insontem fuisse, ab ipsis etiam

exhibuit Henr. Aug. Zeibichius, Ger. 1762. 4. (Addere liceat Andreæ Christiani Cleemannii, Rectoris olim Franciscanei Misensis, Commentationem historico-philologicam de Luciano, Christianae veritatis teste ad L. Dialogi περί τῆς Περὲγρίων τελευτῆς edit. Graev. p. 565. sq. *Lehm.*)

9) Verba *Gesneri* in epist. ad *Reitzium*, Luciano praemissa, haec sunt: „Jupiter confutatus et alter ille tragoedus multum mihi videntur ad evertendam superstitionem et fidem illis abrogandam contulisse. Referendi hi libelli ad apologias pro religione Christiana, in quantum harum princeps fere argumentum est, destruere superstitionem et cultum deorum.“

10) Etiam hac de re ipsa scriptoris verba reddimus. *Es lässt sich nicht beweisen, dass Lucian den christlichen Zeitgeist gehasst und seine Anhänger mit der Geißel der Satire verfolgt habe. Nur in einer einzigen Stelle seiner voluminösen Schriften hat er eine kleine Anzahl von Christen bespottelt, weil er sie mit dem tollen Peregrin in Verbindung fand, und seinen wahninnigen Helden gern in recht absurden Umgebungen und Verhältnissen schildern wollte. (p. 505.) Lucian umfasste alle Ungeburlichkeiten der Zeit in einem so lebendigen Bewusstsein, dass nie alle Augenblicke vor seiner Seele standen und sich unwillkürlich zu wiederholtenmalen in seine Feder hineindrängten. Nirgends aber in seinen so zahlreichen Schriften hat er des Christenthums oder der christlichen Secte wieder im Bösen Erwähnung gethan. (p. 505.)*

Lucian. Vol. I.

f

scholarum magistris, in quibus nostra et patrum memoria vix erat paullo severior, quin in tradendis rebus Christianorum malitiosum *Luciani* erga eos animum culparet, ex ipsiusque scriptis accusationis argumenta depromeret. Neque id tantum pueris imberbibus narrarunt, qui reo patrocinari non possent, sed etiam ad doctos et subtiles iudices singularibus libellis nomen detulerunt, crimen perorarunt¹¹⁾. Ex his accusatoribus unum *Kestnerus* commemorat *Krebsium*, sed reprehendit¹²⁾, quod *Lucianum* nomine inquinaverit criminoso: ceteros silentio praetermisit. Arduum est, de iis statuere velle, quae sensu magis quam demonstratione nituntur: verum tamen, quicumque *Luciani* consuetudinem perstringendi deos *Homericos* norint, omninoque ingenium ejus perspexerint, hos volo sedere iudices de iis locis, qui adhuc sic explicati fuerunt, ut scriptor graviora quaedam doctrinae Christianae capita, praecipue miracula, sacris libris exposita, irrisisse putaretur. Nihil utrosque locos differre pronuntiabunt, nisi quod illis *Homeri* nomen fere additum sit, his librorum divinorum narrationes et placita oblique notentur. Nam quis, qui libero animo ad legendum accesserit, talem notationem non agnoscat in fabula de immensae magnitudinis ceto, qui navigantes immani hiatu ipsa cum navi hauserat¹³⁾? Cui non statim in mentem veniat, quod de Jona memoriae proditum¹⁴⁾,

11) Dan. Peucer de maledictis Lucianeis in Christum ejusque apostolos, Lips. 1742. 4. Jo. Tob. Krebs de malitioso Luciani consilio, religionem Christianam scurrili dicacitate vanam et ridiculam reddendi, Lips. 1769. 4. et in Ej. Opusculis acad. et scholasticis p. 308. sqq. Jo. Henr. Mücke de rebus Christianorum testimonia ex Luciano, Lips. 1773. 4. Krebsium sequitur Tzschirnerus in Historia Apologetices, Germanice scripta, I. p. 200. sqq.

12) p. 506. in nota.

13) Ver. Histor. I, 30. To. IV. p. 248. ed. Bip.

14) Ipsa adeo verba concinunt. Jon. II, 1. ex versione Alexandrina:

neque, ut suspicari licet ¹⁵⁾, ethnicis scriptoribus ignotum, ipse venerandus nostrae religionis auctor ad rem suam accommodavit ¹⁶⁾? Aut quis in descriptione belli, quod acerrime infestisque et animis et armis inter Phaëthontem, solis regem, et Endymionem, regem lunae, in ipsa luna gestum narrat *Lucianus*, et cujus eum fuisse exitum tradit, ut Endymio, sagittis Nephelocentaurorum superatus in fugamque conjectus, missa legatione pacem implorare et tributum quotannis pendere Phaëthonti cogeretur ¹⁷⁾, in hac igitur descriptione quis non parodiam inveniatur narrationis de pugna inter Michaëlem et Satanam et utriusque socios in caelo commissam, qualem auctor Apocalypsios ¹⁸⁾ dedit? praesertim quum Nephelocentauri *Luciani*, qui compositi dicuntur ex equis alatis et hominibus, in memoriam revocent figuram Cheruborum, quam Ezechiel deformavit ¹⁹⁾, omnino illam adeo portentosam gentilibus et ridiculam visam, ut inde etiam Asiariorum nomen Christianis imponerent ²⁰⁾. Apocalypsin vero cognitam *Luciano* fuisse, ipso ejus scholiasta monente alius locus declarat, quo nova urbs in insula beatorum, in quam una cum sociis ad epulas beatorum deductum se finxit, ita depingitur ²¹⁾, ut colores sumpti videan-

προσέταξε κῆτι μεγάλη καταπιεῖν τὸν Ἰωάν. *Lucian. l. c. ὁρῶμεν κῆτι πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, ἐν δὲ μέγιστον ἀπάντων — τὸ δὲ ἤδη παρῆν, καὶ ἀναφύοφῃσαν ἡμᾶς, αὐτῇ νηὶ κατέπιεν.*

15) Cfr. Meursius ad Lycophron. v. 33. To. III. p. 1171. ed. Müller.

16) Matth. XII, 40.

17) Ver. Hist. I, 12. To. IV. p. 230.

18) XII, 7.

19) I, 10. X, 14.

20) Tertullian. Apolog. c. 16. *Ista certe de capite asini, re Christianis divina* (Minuc. Fel. 23.), non improbabilis est sententia Michaelis in Comment. de Cherubis, inserta Commentarr. Societ. Reg. Scient. Gotting. To. I. p. 175. sqq.

21) Ver. Histor. II, 11. To. IV. p. 271.

tur ab eodem Apocalypsios auctore, qui in novam urbem, Hierosolyma, eamque non minus mirabiliter exornatam, ab uno septem angelorum sese ablatum ostendit ²²⁾).

Atque haec quidem ita clara et evidentialia sunt, ut, si quae sint in eodem scriptore eodemque praesertim ejus libro obscuriora et magis ambigua, ex recta interpretandi lege ad idem genus referenda, ad eundemque modum explicanda sint. Quo pertinet prodigiosa narratio de hominibus, super maris fluctus sine ullo metu ac periculo pedibus iter facientibus, quae Christianos paene cogit recordari maritimam CHRISTI ambulationem, ab discipulo incredulo male tentatam ²³⁾; item descriptio naturarum caelestium, quae carnis expertes, araneorum telis indutae, figuram solam et speciem referunt, et sine corporibus ea tamen faciunt, quae propria sunt corporibus: quae descriptio non multum abludivit ab iis N. T. locis, quibus de resurrectione et indole τῶν σωμάτων πνευματικῶν agitur ²⁴⁾).

Ceterum desumpta haec omnia sunt ex uno illo libro, quem de veris historiis *Lucianus* composuit, et a *Krebsio* diligentius enucleata: alia ejusdem generis in aliis ejus scriptis reperiuntur. Nolo jam illud afferre, quod

²²⁾ XXI, 10.

²³⁾ Jesus dicitur περιπατῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης Matth. XIV, 25. *Lucianus* se vidisse narrat homines ἐπὶ πλάγους διαθέντας, quibus, ut solent παρφοδῶντες, ut exaggeratione risum moveat, tribuit pedes ex subere, Ver. Hist. II, 4. To. IV. p. 267.

²⁴⁾ Magna rursus similitudo verborum est. *Lucianus* Ver. Hist. II, 12. p. 272. αὐτοὶ δὲ σώματα μὲν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλ' ἀναφείς καὶ ἄσπετοι εἶσι — Luc. XXIV, 39. ψηλαφήσατέ με (oppositum est ἀναφείς, quod obiter monemus propter ἄκαιρα illa, quae *Stolbergius* nuper in libro amoris p. 176. de significatione verbi ridicule effudit) καὶ ἴδετε ὅτι πνεῦμα σάρκα καὶ ὅστέα οὐκ ἔχει κ. τ. λ. Eodemque, haud scio, an spectent ista, quae *Hercules* de se narrat: αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν εὐρανῷ τοῖς

nonnullis memorabile visum est, in Alexandro ²⁵⁾ atheis tamquam species subjici Christianos et Epicureos: dictum est enim ex mente et sententia pseudoprophetae, valetque quodammodo in laudem Christianorum, qui sibi aliisque imponi per praestigiatores non passi sint ²⁶⁾. Dignius est memoratu, quod in Dialogo Mortuor. IV. ²⁷⁾ interroganti Menippo: *Τί δὲ ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ, Tropho-
nius respondet: 'Εξ ἀνθρώπων τε καὶ θεοῦ σύνθετον, cui satis dicaciter refert Menippus: "Ο μήτε ἀνθρωπὸς ἐστίν, ὥς φης, μήτε θεός· καὶ συνάμφοτερόν ἐστιν. Luciani ingenium no-
ris et aequalium Christianorum de filii dei et Jesu ἐνώσει opinionis ²⁸⁾: nec, quo ista referenda sint, dubitabis. Om-
nino autem diligentius, quam adhuc factum est, inquirenda sunt loca, quibus *Lucianus* callidissimo consilio, dum *Homericas* fabulas se simulat traducere, Christianorum de-
creta traducit ²⁹⁾. Sed haec reconditiora sunt, quam quae hoc parvo libello explicari queant.*

Et sufficere quae attigimus existimamus defendendae sententiae illorum, qui non in uno duntaxat Peregrino Pro-

θεοῖς σύνθεσιν· ἐγὼ δ' εἰδωλὸν εἰμι αὐτοῦ. Subjicit Diogenes: Πῶς λέγεις εἰδωλὸν τοῦ θεοῦ; καὶ δυνατόν ἐξ ἡμισείας μὲν τινα θεὸν εἶναι, τεθνάναι δὲ τῷ ἡμίσει; Dial. Mort. XVI. To. II. p. 191. (Ed. nostr. p. 201.) Add. Philipp. III, 21.

25) Cap. 38. To. V. p. 98. et jam antea c. 25. p. 88.

26) Ita certe explicavit Solanus ad Luciani l. l. p. 411. et p. 424. neque aliter Kestnerus, p. 510.

27) To. II. p. 156. sqq. (Ed. nostr. p. 146. sqq.)

28) Cfr. G. J. Planck Observatt. quaedam in primam doctrinae de naturis Christi historiam, Gotting. 1787. 89. et in Commentatt. theoll. a Velthusenio, Kuinoelio et Rupertio editis l. p. 14. sqq. Add. *Münscher Handbuch der christl. Dogmengeschichte*, II. p. 278. sqq.

29) Simili consilio *Lucianum* in Peregrino nobilissimam historiae Mosaicae particulam, hucusque sepultam quasi et a nemine observatam, exhibere, duabus dissertationibus ostendit Fr. Theod. Withofius, Lingae 1762 et 1763. 4.

teo vestigia reperiunt licentiae et dicacitatis, qua *Lucianus* Christianos exagitavit.

De hoc autem dialogo, sicut supra diximus, ita sentit *Kestnerus* primum ut *Celsi* iudicio tribuat, quae *Lucianus* in Christianos scripsit, deinde ut in hoc iudicio omnes illa aetate Paganos consensisse statuatur³⁰), denique, si tamen nimis videatur *Luciani* cavillatio, ut invidiam eo minuat, quod scriptorem postea semet ipsum correxisse, pristinaque de Christianis sententia decessisse contendat. *Celsi* qui animus fuerit in Christianos, satis constat³¹), si modo cui *Lucianus* Alexandrum suum dicavit, *Celsus* idem fuit, quem *Origeniana* potissimum scripta nobilitaverunt: nec, quale fuerit aequalium de nova secta iudicium, in obscuro est; sed causas requirimus, quibus adductus *Kestnerus Lucianum*, quum de Christianis judicaret, totum ex *Celsi* iudicio pendisse existimet; tum argumenta petimus iis, quae de mutata scriptoris sententia posuit. Nempe ejus mutationis auctorem laudat *Tatianum*, aequalem *Samosateni* nostri eundemque popularem, quocum magna esset studiorum, eruditionis, munerum, etiam loci communione et societate conjunctus. Hujus potissimum auctoritate effectum esse, Christianos ut posthac eximeret Protei consortio, eui antea adjunxerat, in illorumque doctrina et moribus majus quiddam et excellentius,

30) *Der Seitenblick auf das Christenthum, der Lucians Spott über die christlichen Freunde des Peregrin begleitet, spricht nicht sein eigenes Urtheil, sondern nur die damals in der heidnischen Welt allgemein geltende Ansicht seines Freundes Celsus aus, die Lucianum so williger aufnahm, weil der besondere Fall, den er vor sich hatte, sie zu rechtfertigen schien, und weil er selbst wahrscheinlich noch nicht einen weitem Blick über den Geist der Christensecte im Grossen gethan hatte.* (p. 504.)

31) Cfr. *Serenius* gesammelte Zeugnisse der Heiden zur Bestätigung des Glaubens der Christen, p. 101. *Meyer* Vertheidigung und Erläuterung der Gesch. Jesu und der Apostel, p. 99. sqq.

quam fanaticorum hominum superstitiones ac deliramenta agnosceret"). Quod si ita statuamus, nonne permirum videatur, scriptorem, profecto non Phrygem ingenio, tam sero sapuisse, ut qui ex popularis sui oratione ad Graecos eandem jam aliquot annis ante sapientiam petere posset? At scripta est, si *Kestnero* credimus, *Tatiani* oratio, postquam *Lucianus* sua in Christianos convicia jam effuderat. Nos secus sentimus, et in prava temporum putatione pravi iudicii, quod *Kestnerus* tulit, causam deprehendimus. Memoratur in *Tatiani* oratione") dictum quoddam Protei, sed memoratur ita, ut nihil nos cogat de mortuo potius quam de vivo tum temporis philosopho cogitare. Immo veri admodum simile est, *Tatianum* in oratione sua omissurum non fuisse Peregrini Protei vesaniam, quae novam praeberet eamque amplissimam occasionem in phi-

32) Verba *Kestneri* (p. 507. sq.) haec sunt: *Lucian* muss seine früher gefasste Ansicht über das Christenthum später geändert haben. Diese Behauptung aber wird um so leichter annehmbar, weil sich Motive nachweisen lassen, welche die Sinnesänderung *Lucians* herbeiführen konnten. Es ist fast unmöglich, dass *Lucian* nicht Kunde gehabt haben sollte von *Tatian* und seinen Schriften. — Dass der klare helle Verstand des *Tatian* die christliche Sache aufgenommen hatte, musste dem *Lucian* sehr befremdend vorkommen. Ein so besonnener scharfsinniger Geist, wie *Tatian*, konnte sich nicht einem blinden Aberglauben in die Arme geworfen haben; ein *Lucianischer* Geist aber war auch weit entfernt, fortwährend Vorurtheile zu hegen, wenn ein Mittel zur Aufklärung über eine Sache sich zeigte. *Lucian* forschte weiter und fand im Christenthume des *Tatian*, dessen Schriften er las, nicht eine grundlose Schwärmerei, nicht ein blindes Anbeten eines gekreuzigten Magiers, (so hatte *Lucian* einst das christliche Bekenntniss genannt), keine Frömmerei oder Pedanterei, sondern eine neue philosophisch-religiöse Lehre voll gediegener Sätze, welche ihm besonders als Oppositionselement gegen die alte Zeit und auch als Licht aus dem Barbarenlande, aus dem er selbst hervorgegangen war, sehr beachtungswerth erscheinen musste. Vielleicht wäre *Lucian* dem Christenthum ein zweiter *Tatian* geworden, wenn ihm der Uebertritt zur christlichen Partei bei seiner nicht-christlichen Charaktereigenthümlichkeit so leicht möglich gewesen wäre, und der durchaus originelle Mann nicht den Ruf des Nachahmers gefürchtet hätte.

33) Cap. 41. p. 87. ed. *Worth.* (Oxon. 1700. 4.)

losophos Graecos declamandi, si mirificus homo jam tum, quum theologus Christianus ista scriberet, rogo se inmisisset. Sive enim Christianorum sacra Proteus numquam adisset, nihil erat, quod *Tatianum* a fanatici furoris castigatione cohiberet: seu exclusus ab Christianis rejectusque fuisset³⁴⁾, habebat scriptor, quod disciplinae Christianae severitatem laudaret. Incidit vero Peregrini mors secundum chronicon Eusebianum in Ol. CCXXXVI, 1. qui annus est ex *Scaligeri* rationibus 166. a Chr. n. *Tatianus* autem, quod *Guil. Worthius* accurate demonstravit, orationem suam ad Graecos scripsit aliquot annis post obitum *Justini Martyris*, quo et doctore Christianae religioni sese addixerat, et martyrium perpesso in extremum vitae discrimen venerat. Obiit *Justinus* anno 163. Quapropter *Tatiani* oratio, quam *Worthius* anno 168. editam putabat, retrahenda nobis videtur ad a. 164. vel 165. quibus annis neque dialogus ille de Peregrini morte congruit, et posteriora sunt reliqua scripta, quae *Luciani* infensum in rem Christianorum animum testantur. Satis enim constat, eum jam quadragenarium, ex Gallia in Graeciam reducem, ad dialogos scribendos accessisse³⁵⁾.

Haec si recte disputavimus, sequitur, illa certe, quae nobis superest, *Tatiani* oratione non potuisse *Lucia-*

34) Hoc probabilius est et convenit *Luciani* narrationi, quam veram habuerunt *Fabricius* Bibl. Gr. Vol. V. p. 341. *Wielandus* III. p. 105. alii.

35) Narravit ipse in *Bis Accusato* c. 32. To. VII. p. 95. *Solanus* (p. 428.) ita interpretatus est, ut quae junior scripsisset *Lucianus*, in iis nominari quemquam negaret eorum, quos senior audaciuscule traduxisset. Quae interpretatio si vera esset, novo constaret argumento, Peregrinum Proteum a sene fuisse compositum, neque ad *Tatianae* orationis aetatem pertinere. Sed incerta est illa interpretatio, et de vita *Luciani* rectius exposuit *Wielandus* I. p. XVII.

num eo perducı, ut suam ipse de Christianis sententiam retractaret. At forsitan alia fuerunt vel *Tatiani* vel aequalium scripta, quae commoverent dicacissimi hominis animum et ad frugem revocarent. Non repugnarem, si, quae *Kestnerus* hanc in rem attulit argumenta, probabilia essent ad fidem faciendam. Ea sunt duplicis generis. Etenim non tantum demonstrare conatur, *Lucianum* sententiarum et placitorum, quae scriptis mandaverit, cum Christianis consensione magnum adiutorem affuisse iis, qui depravato saeculi ingenio resistere, commendandaque religione Christiana meliora suadere auderent³⁶⁾, sed ipsa etiam utrorumque verba sic concordare affirmat³⁷⁾, ut mutuum librorum notitiam, mutuum usum fuisse appareat. Utraque res quum unice nitatur testimoniis scriptorum, vellemus vir eruditissimus non defugisset operam singula loca accurate laudandi, quo magis inserviret persuasioni illorum, qui suis potius quam alienis oculis uti consueverunt. Nunc excusandus est quidem generosus impetus ingenii, quo morae impatiens, in rerum summam abripit lectores; sed id tamen vel incommodi vel damni festinatio illa attulit, ut de singulis rebus cognoscendi via obstructa sit. Itaque veremur, ut hac censura satisfacianus *Kestnero*, qui, ut verum fateamur, nec nobis, quaerendi labore defatigatis, satisfecit. Sed quae loca vel ipse indi-

36) Gewiss würde die allzu kecke und beleidigende Sprache des *Tatian* in der heidnischen Welt grossen Unwillen erregt haben, wenn nicht die Vorsehung ihm einen thätigen Gehülfen beigesellt hätte, der, äusserlich sich zum Heidenthume bekennend, die alte Vorstellung- und Lebens-Weise nach denselben Grundsätzen und Ansichten, wie *Tatian*, verspottete und bekämpfte, (p. 499.)

37) Gleiche Grundsätze bei *Lucian* und den Kirchenvätern seiner Zeit findet man überall; z. B. über Opfer, über Schulwissenschaft und ächte Lebensphilosophie u. s. w. Gleiche Ansichten der Zeit. Oft sogar stösst man auf fast wörtlich gleiche Stellen in *Lucian* und den christlichen Zeitschriftstellern, aus denen man auf gegenseitige Kenntniss und gegenseitigen Gebrauch ihrer Schriften schliessen könnte, (p. 514.)

cavit, vel nobis contigit invenire, de iis jam breviter dicamus.

In dialogo, quo *Lucianus* non temere credendum esse calumniatoribus docet, multa reperit *Kestnerus*, quae ad Christianos spectent, maximarum mole calumniarum oppressos, unum illud longe et gravissimum et apertissimum, quod cap. XIV. To. VIII. p. 45. legitur: *Πρὸς τὸν εὐσεβῆ καὶ φιλόθεον ἄθεος καὶ ἀνόσιος ὁ φίλος διαβάλλεται, καὶ ὡς τὸ θεῖον παρωθούμενος*. Scilicet haecreferri non posse nisi ad Christianos, quibus, Antonino Pio imperante, quid error affluerit, quid invidia conflarit, satis intelligi ex Caesaris edicto, quod pro iis tulerit. At enim vero neque in Christianos cadunt quae paullo ante a scriptore allata sunt calumniandi exempla, neque in Antoninum, quae verba mox sequuntur. Magnam ejus novimus erga Christianos moderationem et sapientiam, qua, ut fit, adversariorum calumnias infamavit: sed talem profecto non novimus pium Imperatorem, qui, audita calumnia, statim (utimur ipsis *Luciani* verbis) velut oestro percitis auribus, inflammatus, nec moram ferens diligentis inquisitionis, repulerit amicos; neque amicorum nomine deferri ad eum poterant Christiani. Quamobrem nobis rectius videntur judicavisse, qui verba illa ad *Lucianum* ipsum, impietatis accusatum, retulerunt, cui multos fuisse inimicos et obtrectatores, ex scriptis ejus intelligimus, quinam fuerint, non nisi conjectura assequi licet.

Praecipuum quemdam in iis locum habuerunt ventosi illi philosophi, erroribus suis non magis quam populi aura inflati, qui monachorum mendicantium more³⁸⁾, civitates gregatim obeuntes, quanto capillatiores erant barbaque ma-

38) Cum his acute illos comparavit Wielandus To. I. p. 440.

jore et vestitu horridiore, tanto sibi imperitaeque plebi sapientiores videbantur. Hos crebro *Lucianus* et acerbè vellicabat; sed eosdem adversarios habebat maxime implacabiles. Inde explicatio petenda est multorum locorum, quae aliorum traxit *Kestnerus*. Nam quum *Lucianus* philosophum Samium ridet, arithmetica, astronomia, praestigiis, geometria, musica, incantamentis (has enim res ita jungit) male abutentem³⁹⁾; quum *Aristippi* unguenta, *Platonis* assentationem, *Socratis* amores cavillatur⁴⁰⁾: profecto non id agit, ut *Justini Martyris* de philosophis gentilibus⁴¹⁾ judicium defendat, aut ut omnino Christianis doctoribus succurrat, sed infensos sibi et maledicos osos stultitiae vult damnare, et perpetuum iis silentium imperare. Quod consilium, non dissimile veterum Comitorum instituto, satis ipse aperuit in Piscatoribus: in quo dialogo verissima inest et interpretatio et defensio conviciorum, quae in sectarum philosophicarum auctione aliisque dialogis in philosophos jecerat. Neque enim sugillavit philosophos, nominis ac professionis suae amplitudinem vita factisque tuentes, sed simios illorum risit, asinum Cumanum imitantes, et sub leonis etiam pelle prudentiorum ludibrio dignos⁴²⁾. Ab ejusmodi autem ho-

39) Sect. philos. auct. c. 2. To. III. p. 82.

40) Dial. Mort. XX. To. II. p. 206. (Ed. nostr. p. 210.)

41) Dial. c. Tryphon. p. 219. Laudat et *Kestnerus* p. 513.

42) Duo sunt maxime insignia loca, quae hoc *Luciani* consilium declarent. Piscat. c. 37. To. III. p. 155. Τοιαῦτα (h. e. simiis pyrrhicham olim saltantibus, similia) καὶ οὗτοι ποιοῦσι. Καὶ ἔγωγε τοὺς τοιοῦτους κακῶς ἡγόρευον, καὶ οὐ ποτε παύσομαι διελέγων καὶ κομωδῶν. Περὶ ὑμῶν δὲ ἡ τῶν ὑμῖν παραλήψεων (εἰσι γὰρ τινες ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίαν ζητοῦντες, καὶ τοῖς ὑμετέροις νόμοις ἐμμένοντες) μὴ οὕτως μακρῆν ἔγω, ὡς βλάβητον εἶπαι τι, ἢ σκαῖόν. Deinde *Pythagoram*, *Platonem*, *Chrysippum*, *Aristotelem* disertis verbis secernit ab contemptibili grege imitatorum. Et cap. 42. p. 160. Τοῦτο γοῦν τὸ δεινότερόν ἐστιν, ὃ φιλοσοφία, καὶ ὃ τις ἀν' ἐμψυχαῖό σου μάλιστα, τὸ μὴδὲν ἐπιβάλλειν γνώρισμα καὶ σημεῖον αὐτοῖς. Πιθανώτερος γὰρ οἱ γόητες οὗτοι πολλῶν τῶν ἀληθῶς φιλοσοφούντων.

muncionibus nec doctores Christianam religionem non tutam putabant, neque omnino erat, quod Christiani causae suae multum metuerent.

Pergimus ad alium locum. *Tatianus* in ipso orationis exordio Graecorum adversus barbaros odium ita compescere studuerat et confutare, ut illos artes suas barbaris debere inventoribus, ipsamque philosophiam multo post *Mosen*, melioris doctrinae auctorem, in Graecia existisse ostenderet. Quod quum offendisset superbos Graecorum animos, et majorem in Christianos invidiam et litem accendisset: *Lucianum* putat *Kestnerus* tamquam arbitrum honorarium intervenisse, callida dissimulatione sedasse iras popularium, eoque *Tatiani* causae consuluisse. At quid tandem fecit *Lucianus*? Nempe in eo dialogo, quem *Agantrai* inscripsit ⁴³⁾, Philosophiam induxit cum *Jove* agentem, lepideque narrantem, demissam se in terras apatre deorum hominumque, omissis interim Graecis, quos faciles ad subigendum putarit et celerrime recepturos jugum et frena, a difficiliore operis parte exorsam, ad barbaras primum gentes properasse, ut harum rationibus subveniret. Haec igitur loca sic componit et conciliat *Kestnerus*, ut *Lucianum* censeat concessisse illum quidem Graecis quaesitam meritis superbiam, sed *Tatiani* tamen sententiae tacite robur aliquod adjecisse. Laudaremus *Luciani* consilium, si ita fecisset, lubentiusque ferremus *Clementem*, *Theodoretum*, alios ecclesiae doctores, eadem adversus Graecos argumenta usque ad fastidium repetentes. At *Nostri* ingenium nisi prorsus ignoramus, fecit id longe alio consilio, non ut Christianis ista declamantibus auxilium portaret, sed ut vellicaret eos, qui tam inepta contra Graecos argumenta effutiissent. Brach-

43) Cap. 5. T. VIII. p. 311,

manes enim Indorum, Aethiopes, Aegyptii et quos praeterea Philosophia apud *Lucianum* extollit, ad quos primum se narrat properavisse, quid tandem ex illorum, quibus scriberet *Lucianus*, sententia habuere, quo possent Graecis, artium ac doctrinarum omnium sive auctoribus sive perfectioribus, aequiparari? Risissent Graeci hominem, qui tam levibus et vetere victoria jam detractis armis contra victores denuo decertare auderet.

Sed de hoc toto dialogo novam *Kestnerus* sententiam exprompsit. Scriptos enim *Apantias* illos putat hoc uno consilio, ut, quae *Lucianus* Christianis in Peregrino Proteo temere objecisset, retractaret et in melius verteret: iccirco Cynicum, exemptum Christianorum numero et societate, nunc comparasse cum *Empedocle*, philosopho gentili, qui simili furore correptus, dudum ante se in Aetnam coniecisset. Nolumus de caussis quaerere, cur Fugitivos *Kestnerus* post dialogum de Proteo scriptos statuatur⁴⁴⁾: haec res enim altioris indaginis est, et ad universam quaestionem de chronologia dialogorum *Lucianeorum* nondum a quocquam explicatam⁴⁵⁾ spectat: sed ut scriptor in Fugitivis respexerit ad Proteum suum, cur, qui celare et dissimulare mentem suam non solebat, in hac retractatione tam summissa voce dixit, ut non vocem, sed vocis signa *Kestnerus* ipse agnosceret⁴⁶⁾? Cur in dialogo non id agnoscamus, quod dialogus lo-

44) Scripsit quidem *Kestnerus* p. 504. in nota; *In dem schon oben, mit Bestimmung seines Zeitdatums angeführten Dialog: der Selbstmord des Peregrin*: sed memoria lapsus est. De Philopatride egerat p. 421. non de Peregrino.

45) De perverso dialogorum ordine *Reitzius* jam conquestus est in diss. de aetate, vita scriptisque *Luciani* p. LV. (edit. nostrae T. I. p. LXIII.) sed qui restitueret ordinem, nemo repertus est.

46) *Jupiters Tadel ist lediglich auf den verrückten Philosophaster, nicht auf den Christen Peregrin gemünzt. Freilich hätte Lucian diess noch deutlicher sagen können; wahrscheinlich aber wollte er seine frühere Ansicht nicht ausdrücklich vor Allen für falsch erklären, sondern nur umwenden vor denen, welche seine Ansichte ver-*

quitur, satiram in Cynicos, qui dicendi intemperantiae et licentiae, propter ipsum fortasse illum Proteum, *Lucianum* accusaverant⁴⁷⁾?

Sed ne interrogando *Kestnerum* urgeamus, unum addimus, quod in hac tota re palmarium est. Tantum enim abest, ut, si qua paganorum et Christianorum scriptorum in carpendis redarguendisque vulgi opinionibus similitudo reperiatur, ethnici consensu suo opitulari Christianis voverint, ut hi et acerrima et certissima tela sumpserint a gentilibus, quae in vanas deorum religiones, in superstitionem inanem, in philosophorum somnia, in praestigiatorum fraudes jacularentur. Itaque *Tatianus* quoque vestigiis institit *Luciani*, quo facilius caussam suam obtineret, non *Lucianus Tatiani* caussam egit, aut invidiam, quam ille sibi conflaverat, ethnicus cum Christiano participavit.

Hac me sententia non demoveant loca, quae *Kestnerus* ita produxit, ut *Luciani* dicta similia probaret dictis Christianorum. Quamquam hoc ex genere non nisi duo produxit; nec produxit quidem, sed obiter indicavit⁴⁸⁾: unum ex *Luciani* libro περί αἰρέσεων, conferendum cum *Tatiani* cap. 7. et 5. alterum ex illius Eunucho, comparandum cum *Tatiano* c. 32. Priorem locum diu, sed frustra, quaesivi: in posteriore quum duo sint, quae gerant aliquam cum *Tatiano* speciem similitudinis, utrum *Kestnerus* spectarit, fateor me ambigere. Itaque, ne quid-

änderung leicht zu durchblicken vermochten. Daher setzte er nach der angeführten Erklärung des Jupiter über Peregrin, statt eines weitern Bekenntnisses seiner eigenen geänderten Ansicht, einen vieldeutigen Gedankenstrich (p. 511).

47) Haec sententia fuit Gesneri To. VIII. p. 592. explanatius a Wielando exposita To. III. p. 111. sqq.

48) pag. 514. in nota.

quam reticuisse videar, quod illius causae prosit, utrumque afferam. *Lucianus* ⁴⁹⁾, ubi lepide certamen narrat iudicium in delectu philosophi, quem in Peripatetici nescio cuius mortui locum surrogarent, haec habet: Τοῦ μὲν καὶ σχῆμα καὶ σώματος εὐμοιρίαν προσεῖναι φιλοσόφῳ δεῖν λέγοντος, καὶ τὸ μέγιστον, πάῃνα βαδὺν ἔχειν αὐτὸν, καὶ μανθάνειν βουλομένοις ἀξιόπιστον, καὶ πρέποντα ταῖς μυρίαις, ἃς χρὴ παρὰ βασιλῆως ἀποφέρεισθαι. *Tatianus*, de mortis contemptu et animi αὐταρκείᾳ blaterans ⁵⁰⁾, ista subiecit, quam apte, jam nihil ad nos: Οἱ γὰρ ὑμῖν φιλόσοφοι τοσοῦτον ἀποδεύουσι τῆς ἐσκήσεως, ὥστε παρὰ τοῦ Ῥωμαίου βασιλῆως ἐτησίους χρυσοῦς ἑξακοσίους λαμβάνειν τινὰς εἰς οὐδὲν χρήσιμον, ὅπως μὴδὲ τὸ γένειον δωρεὰν καθειμένον αὐτῶν ἔχωσιν. At vero talia etiam in anthologicis posterioris aevi poëtis inveniuntur ⁵¹⁾, qui nec *Luciani* praerogativa, neque *Tatiani* suffragatione usi sunt. Porro *Lucianus* ⁵²⁾ hanc affert ex Bagoae sententia commendationem eunuchi: ὡς πολὺ ἐπιτηδειότερος εὐνοῦχος τοῖς νέοις διδάσκαλος, οὐδὲ διαβολὴν τινα πρὸς αὐτοὺς ἐνδέξασθαι δυνάμενος, οὐδὲ τοῦ Σωκράτους ἐκείνο ἐγκλημα παθεῖν αὖν, ὡς διαφθείρων τὰ μειράκια. *Tatianus* ⁵³⁾ Crescentem objurgat philosophum; qui παιδεραστεία μὲν πάντας ὑπερήνευεν, φιλαργυρία δὲ πάννυ προσεχῆς ἦν. Uterque scriptor de duobus philosophis narrat, qui uno in crimine conveniant; alterum enim crimen, φιλαργυρία, ne cadit quidem in Socratem: haecine nonne fortuita potius consensio rerum est, quam studio quaesita scriptorum ⁵⁴⁾? Quid multa? Talia si perscribi non potuerint a duobus, quin alter alterum ante oculos haberet: quotusquisque tandem ex tota

49) *Eunuch.* c. 8. *To. V.* p. 210

50) *Cap.* 32. p. 70. 50b) Et cui non dicta avaritia philosophorum?
Cfr. *Ottonis Papinianus* p. 211.

51) *Cap.* 9. p. 211.

52) *l. c.* p. 71.

53) *Eundem* in censum referenda sunt alia loca, partim *Kestne-*

antiquitate reliquus erit locus, quem non derivatum ex alio censeamus? Quamobrem nisi priore illo *Luciani* loco, quem invenire non potui, aliquanto plus ponderis contineatur, equidem nemini auctor sim, ut denuo quaerendi operam sumat.

Pervenimus ad quartam thesin, ex *Kestneri* libro supra excerptam⁵⁴⁾. Cui si satisfacere vellemus disputando, copiosius explicandum foret de causis, cur, qui prioribus a Christo nato saeculis florere scriptores, et Graeci, et Latini, in iis, quae aetatem tulerunt, operibus tam raro mentionem fecerint Christianorum. Res obscura est et difficiles explicatus habet, quam, dudum in votis habeo, ut pertractandam sibi sumat theologus, ab historiae accurata cognitione non minus quam a veterum lectione instructus. Nos quidem, quibus hoc loco non licet nisi rerum summas legere, satis habemus quinque ejus rei causas breviter recensere. Prima in eo posita est, quod, quum

ro memorata: v. c. Tatian. c. 41. p. 88. de Pythagora, olim Euphorbo, coll. Lucian. Sect. philos. auct. c. 5. To. III. p. 85. Tatian. c. 3. p. 9. de Aristotele, Alexandri adulate, coll. Lucian. Dial. Mort. XVII. To. II. p. 181. (Ed. nostr. T. II. p. 191.) Hujus generis quis non sexcenta afferat etiam ex diversis scriptoribus?

54) Hätte Lucian nach eigenem Urtheile die Christen fortwährend in dem Dämmerlichte, wie sie ihm damals erschienen, als schwärmerisch tolle Leute gesehen, so wäre sein ferneres Verhalten gegen die weitverbreitete Christensekte, die er überall mit seinem scharfen Auge berühren musste, einem Wunder ähnlich. (p. 305.) Wohl hätte er eine kleine Schaar asiatischer Enthusiasten, auf die er einmal zufällig seine Aufmerksamkeit gerichtet hatte, und von denen er später bey seinem Aufenthalte in Gallien und Griechenland durch die Grenzen eines Welttheils getrennt war, aus dem Andenken verlieren können, wenn sie nur nicht Christen gewesen wären. Denn Christen fand er in allen Ländern der Erde, und wurde in einer Zeit, wo sie überall, vorzüglich in den griechischen und gallischen Provinzen, so oft und heck hervortraten, oft genug an sie erinnert. (p. 506.) Hier war eine neue rühmliche Sphäre der Oppositionswirksamkeit, wenn Lucian die christlichen Kämpfer hätte bekämpfen wollen. Die Zeitstimme verlangte eine solche Opposition, weil der Haas der antichristlichen Partei lebendig flammte, und die Widerlegungen

Graeci Romanique peregrinas in patria sua religiones fere tolerarent⁵⁵⁾, dummodo iis ne civitatis status turbaretur, de Christiana securi fuisse, neque ejus sectatores magnopere curasse videntur. Accedit, quod quos nova sacra adverterant, non omnes quidem, quae falsa multorum opinio est⁵⁶⁾, sed tamen plerique novam familiam, eamque plebis quam nobilium studio et concursu copiosiore, accensebant Judaeis, e quorum gente auctorem illius prodisse audierant: quae gens quanto tunc in desplicatu fuerit hominum politiorum, nemo ignorat. Nec prodita rumore et scriptis miracula valde movere animos poterant, siquidem etiam inter paganos erant, qui non modo mirabilia sed prodigiis similia fecisse crederentur, derisi illi quidem sapientioribus, sed vulgi tamen fama et admiratione celebrati. Omnino autem, qui ingenio et doctrina florebant inter gentiles, plerique religionem Christianam cum ejus assecclis primo contempsisse ac risisse per silentium videntur⁵⁷⁾.

des Celsus unbrauchbar geworden waren, seitdem ein Justin, Athenagoras und Tatian neue Aufklärungen über die inneren Verhältnisse der christlichen Secte und den Geist der neuen Religion gegeben hatten. Lucian aber, der gefeierte Zeitschriftsteller, schweigt, indem er fortfährt, alle die Seiten des Zeit Lebens wankend zu machen, welche das Christenthum umstürzen zu wollen öffentlich erklärt hatte. (p. 507.)

55) Scripsi fere, quamquam non ignarus eorum, quae de Romanorum in tolerandis diversis rell. disciplina publica Bynkershoekius, Burignius et Walchius scripsere. Libros illorum memoravit Kestnerus p. 7. et 486. et ante eum Beckius *Allg. Welt- u. Völker-Gesch.* II. p. 401. Sed in hac quoque re cognitum est, talem disciplinam variari temporibus. Cfr. inprimis Less über die Religion, ihre Geschichte und Bestätigung, I. p. 705.

56) Eam accurate refutavit Castus Innocens Ansaldus in libro: Multitudo maxima eorum, qui prioribus ecclesiae saeculis Christianam religionem professi sunt, adversus Dav. Clarksonum, Aug. Taur. 1767. 8. p. 44 — 69.

57) Verissima haec sententia Schroeckhii est in *Histor. rel. e eccles. Chr.* p. 71. Atque ad hanc veluti regulam componenda sunt loca quaedam, de quibus nondum satis recte judicatum est.

Tum si qui illo tempore pagani fuerunt, qui in novam religionem ejusque cultores diligentius inquirere operae pretium ducerent, tamen inquirendi via tot erat impedimentis septa, tantis difficultatibus obstructa, ut non sit mirandum, deterritos medio in cursu substitisse. Difficultates unde exstiterint, utrum ex clandestino, quod *Kestnerus* aperire nobis voluit, Christianorum foedere, an ex odio et calumniis Judaeorum, aliisque ex rebus, non vacat hoc loco exquirere: sed fuisse difficultates veri cognoscendi maximas, vel ex commentis et mendaciis intelligitur, quae de sacris Christianis sacrorumque cultoribus tum temporis disseminata fuerunt. Denique multis paganis non nimis magna et memorabilis visa est Christianorum multitudo, utpote qui jam tum abiissent in varias partes et sectas, quarum pro se quaeque ita numerari solebat, uti philosophos non universos censebant, sed discretos ac divisos in familias, quae de gravissimis saepe rebus secum dissentirent.

Ex his, quas attulimus, caussis quae ad *Lucianum* pertineant, nemo non videt. Cognoverat enim versutissimus aetatis suae spectator Christianos, sed parvi pendebat; sive quod Judaeis eos accenseret, seu quod propinquos haberet ac finitimos fanaticis hominibus, quorum magnus numerus ex Syria pariter atque Graecia provenisset. Hos dum carpit atque exagitat, simul carpit Christianos: ad utroque eadem transfert vocabula, quibus *Aristophanes* olim vanos philosophos notaverat, *δαμνολογ* appellans,

Videntur enim ipsi interdum librarii Christiani sic vindicavisse scriptorum silentium, ut quod hi omisissent Christianorum nomen, contemptum gregem tecte notantes, illi apponerent. Ex hoc genere locus est *Arriani* *Epictet* *Diss.* VI, c. 7., quo verba *οι Γαλιλαῖοι* pro scholio ad oram a nonneminis fuisse adscripta, deinde contextui inserta, peracute vidit *Schweighäuserus* *To. II.* p. 916. Vehementer etiam dubito, an *Antoninus*, in tanta libri sui, quem de se ipso ad se ipsum scripsit, et brevitate et moderatione, nobilissimo loco *XI*, 3. addiderit: *οἱ Χριστιανοί*.

αἰθιρῶν, αἰθεροβατοῦντας· ἀεροβατοῦντας: ut, si rem ex *Luciani* mente et sententia ponderemus, pleni sint omnes ejus dialogi etiam Christianorum irrisione; sin verba consecitemur, et mentionem nominatim factam quaeramus, propter ipsam illam novae sectae despicientiam scriptor satis habuerit paucis dialogis eos oblique notare, in uno discrete commemorare.

Sed ecce, praeter hunc unum dialogum, *Peregrini Protei* titulo insignem, de quo et nos diximus aliquoties, et viri doctissimi ⁵⁷⁾ copiosius disputaverunt, *Kestnerus* alterum affert, *Philopatrini*, aliquanto post, ut putat, scriptum a *Luciano*, qui jam a meliore Christianorum parte staret, ipsorumque placita adversus Montanistarum praecipitem furorem defenderet. Quatuor hae sunt novae haereses, quibus refellendis haec plagula non sufficit. Quamquam, ut aperte dicamus, nec tuendis sufficiebat spatium libri, quo *Kestnerus* eas coartavit ⁵⁸⁾. Primum enim non obiter, sed accurate pensitatisque in utramque partem rationibus omnibus, confutanda erat sententia illorum, qui, magno duce *Gesnero* ⁵⁹⁾, *Philopatrini* a *Luciano* Samosatensi abjudicandum, et scriptori, qui *Juliano* Caesari suppar vixerit, tribuendum censuerunt. Commoveri *Gesneri* argumenta posse, non inficiamur, praesertim si in auxilium vocentur, quae vir doctissimus, sed in hac causa nulli, quod sciam, literatorum commemora-

57) Inprimis *Withofius* in *Opusculis* p. 245. sqq. *Walchius* in *Commentatt. Societ. reg. Gotting.* To. VIII. p. 89. et *Germarus* in *Symbolis* ad *Luciani* de morte *Peregrini* libellum rectius aestimandum, *Thorun.* 1789. f. Ceteros laudat *Harlesius* in *Introduct. ad histor. linguae Graec.* II. I. p. 138. et in *Supplementis* I. p. 355.

58) p. 418.

59) Add. *Lardner* *Collection of ancient Jewish and Heathen testimonies to the truth of the Christ. religion*, Vol. II. p. 365. et quos praeterea laudat *Fabricius B. Gr.* Vol. V. p. 341.

tus⁶⁰⁾, incondito quidem scribendi genere, sed magno cum iudicii acumine protulit: at vero labefacta et convulsa esse non fatebimur ante, quam contrariae rationes vicerint. Deinde, si *Luciano* tribuatur *Philopatris*, demonstrandum erat idoneis rationibus, posteriorem hunc dialogum fuisse *Proteo*, quum exstiterint⁶¹⁾, qui aetate priorem iudicarent. Tum confirmari diligentius oportebat, quod primus, nisi fallor, *Nic. Nonnenius*⁶²⁾ statuit, scriptum esse dialogum contra Montanistas. Denique, id quod difficillimum arbitramur, rectae interpretationis ope designanda erant loca, quibus *Luciani* in veros Christianos studium ac propensio eluceat. Qua in re sibi cavebit vir eruditissimus, ne, quam nuper in Patrum explanatione collega theologus ipsi litem movit⁶³⁾, eandem in *Philopatride* interpretando philologi intendant. Sobria enim et certa ratione expugnanda est persuasio illorum, qui non pontificia auctoritate⁶⁴⁾ sed suo iudicio freti, tot per annos aliter explicaverunt. Id dum *Kestnerus* perfecit, non erit, quod in nova ejus opinione examinanda labore-

60) *Ansaldus* in libro supra not. 56. laudato, cui inest (p. 202 — 229) dissertatio, qua ex *Luciano* *Philopatridos* dialogo primorum multitudine Christianorum aliaque ad eam pertinentia confirmantur. Aliorum de hoc dialogo sententias recensuit *Fabricsius* in *Salutari luce Evangelii*, p. 153.

61) In his *Tob. Eckhardus* in *Non-Christianorum de Christo testimoniiis* (Quedlinb. 1725. 4.) p. 115: quo libro de *Philopatride* contra *Gesnerum* ita disseritur, ut dialogus referatur ad imperium *L. Veri* et bellum *Parthicum*: quo tempore etiam *Kestnerus* scriptum putat.

62) In dissertat. critica de *Luciano*, sive quisquis auctor dialogi, *Montanistas* traduce, *Bremae* 1745. 4. Laudantur etiam hanc in rem *Miscellan. Groning. To. IV. p. 329. sqq.*, quae non vidimus.

63) *Baumgarten - Crusius* *Einleitung in das Studium der Dogmatik*, p. 189. sqq.

64) *Alexander VII.*, pontifex Romanus, *Philopatrin* una cum *Peregrino Proteo* in atrum indicem retulit librorum prohibitorum.

mus. Nos autem, ut absolvat incepta, hoc est, ut quae labant adhuc et incerta sunt, fundamentis, si possit, firmet, tanto etiam magis flagitamus, quanto lubentius in nova, si victrix evaserit, sententia acquiescemus. Sin, agnito errore, eam ipse mutaverit, non turpe censebimus errasse: nam quo plura ingenium habet, eo minus sibi detrahit confessione erroris, in quo et ipso, sicut *Scaliger* ait, initium est sapientiae, si minus ei, qui fallitur, at aliis non fallendi.

HENR. CAR. ABR. EICHSTADIUS.

E D I T I O N E S L U C I A N I

I. O P E R U M

a) G R A E C A E.

- 1496 *Florentiae*, fol. *Editio princeps*. Luciani Samosatensis Opera omnia. Florentiae, sine typographo. Quam a Phil. Junta excusam suspicatur *Maittarius* Annal. typ. T. I. p. 65. Non adsentitur *Brunetus* in Manuel du Libraire et de l'Amateur de Livres. T. II. p. 274. sqq. qui omnino consulendus. Cf. etiam *Fabric.* Bibl. Gr. ed. *Harl.* Vol. V. p. 348. et *Frid. Ad. Ebert* Allgem. Bibliograph. Lexicon T. I. p. 1025.
- 1503 *Venetius*, fol. *Aldina I*. Luciani Opera. Icones Philostrati. Ejusdem Heroica. Ejusdem vitae Sophistarum. Icones junioris Philostrati. Descriptiones Calistrati. *Venetius*, in aedibus *Aldi*, mense Junio 1503. — Quam omnium, quas viderit, corruptissimam vocat *Bourdelotius*.
- 1522 *Venetius*, fol. *Aldina II*. Luciani Dialogi et alia mul-

ta Opera. Imagines Philostrati. Ejusdem Heroica. Ejusdem vitae Sophistarum. Imagines junioris Philostrati. Descriptiones Callistrati. *Venetius, in aedibus Aldi et Andreae Asulani Soceri, 1522. mense Octobri.* — Emendatior priori. Expressae sunt ex hac editione pleraeque posteriores, neglecta Florentina, in non paucis locis meliore, ut observatum Jo. *Jensio.* De utraque Aldina exposuerunt *Renouard* in *Annales de l'Imprimerie des Alde* T. I. p. 61. et 164. et *Brunet* in libro modo laudato T. II. p. 275. Uterque scriptor hanc alteram Aldinam meliorem priori judicat, *Renouard* etiam *infiniment meilleure* dicere non erubescit. Cf. certe, quae in praefatione monita sunt.

1526 *Hagenoana I.* 8. tomi duo.

1535 *Hagenoana II.* 8. Ambae *Reitzio* visae et collatae. Secundum *Brunetum* l. l. prodiit haec altera a. 1532.

—— *Venetius, 8. Junta, curata ab Ant. Francino, cum Indice copioso. II voll. nova recognitione, ut habet titulus, emendata.*

1545 *Basiliensis I.* 8. Jo. Ribitti. II voll.

1546 *Francofurti, II voll. in forma minore. Consulta Jo. Fred. Reitzio.*

1550 *Venetius, 8. Luciani Opera, Graece, per Petrum de Nicolinis de Sabio, impensis Melchioris Sessae, cum indice copioso. II Voll.*

1555 *Basiliensis II.* quae a priore interdum recedit, aliquoties meliorem exhibet lectionem, frequentius tamen prioris vitia auget.

b) L A T I N A E.

- 1470 — 72. *Romae*, 4. Dialogi VI, scilicet: Charon et Mercurius, Timon, Tyrannus, Vitarum Auctio, Palinurus et Charon, Alexander, Annibal et Scipio; omnia latine, Reinuccio et J. Aurispa interprete. Vid. Brunet l. 1. p. 276. et Ebert T. I. p. 1028.
- 1475 *Neapoli* 4. De veris narrationibus libelli II lat. interprete Lilio Castellano.
- 1494 *Venetis* 4. De veris narratt., de asino aureo, philosophorum vitae, Scipio, Tyrannus etc. Lat. ex officina Sim. Bevilaquae.
- 1514 *Parisiis*, 4. Scripta Luciani pleraque ab Erasmo et Th. Moro translata, et ab Erasmo recognita, prodire apud *Ascensium*. — Quae Luciani vertit Erasmus (vertit autem admodum juvenis, unde Graecae linguae ignoratione saepe peccare notavit Palmerius. vid. notas ad T. I. ed. Amst. p. 474.) leguntur etiam Tomo primo Erasmi Operum Basileae olim, et hoc ipso tempore iterum Amstelodami recusorum. Sunt autem haec: *Saturnalia*, *Cronosolon*, *Epistolae Saturnales*, *de Luctu*, *Abdicatus*, *Icaromenippus*, *Toxaris*, *Pseudomantis*, *Gallus*, *Timon*, *pro Tyrannicida*, *de Mercede conductis*, *Dialogi amatorii XVIII*, *Hercules Gallicus*, *Eunuchus seu Pamphilus*, *Convivium s. Laphthac*, *di Sacrificiis* et *de Astrologia*.
- 1517 *Venetis*, 4. Opera Luciani philosophi luculentissimi: De veris narrationibus, de Asino, Philosophorum vitae, Scipio, Tyrannus, Scaphidium, Palinurus, Charon, Diogenes, Terpsion, Hercules, Virtus Dea, in Amorem, Timon, de Calumnia, Laus Muscae. — In fine: *Finiunt omnia opera praeclarissimi oratoris*:

necnon philosophi acutissimi Luciani accurata diligentia. Impressa Venetiis per Melchiorum sessam et Petrum de rauanis socios: Anno domini M.D.XVII. die XX. mensis septembris. Fabricius Bibl. Gr. Vol. V. p. 352. hanc interpretationem tradit a 1500. prodierit. Cf. Panzer A. T. III. p. 476.

— *Basileae, 4. Ascensiana 1514 repetita.*

1518 *Hagenoae, 4. Luciani Samosatensis Dialogi duo Charon et Tyrannus, in quibus mira gratia humanae conditionis miseriae depinguntur, Petro Mosellano Protegensii interprete. — In fine: Hagenoae ex Academia Anshelmiana, mense Octobri anno M.D.XVIII.*

1519 *Argentorati, 4. Manium Luciani omnes dialogi, iucundis salibus, et impendio festiuis jociis referti: quibus aequissima trutina expenditur ab iis qui vita defuncti sunt, quantis in malis vita mortalium versetur. Erasmo Roterodamo interprete. Pontico Virunio. Ottomaro Luscinio. Vitarum dein, seu philosophorum auctio, Luciani dialogus, Nycholao Beroaldo interprete. Querela item virtutis, e Luciano Carolo aretino traductus nuper dialogus.*

*Moribus este procul rigidi vultuque Catones,
Qui fugitis risus, scommata mixta jocis.
Lusimus in teneris, seris quoque ludimus annis,
Et reliquum vitae quid, nisi lusus erit?*

Cum privilegio caesareo ad quadriennium ab anno Christi 1519. Joannes Schottus Argentorati premebat.

1521 *Basileae, fol. ap. Frobenium repetita Parisiensis 1514.*

1529 *Haganoae, 8. Elegantissima aliquot Luciani opuscula, jam recens per Vincentium Obsopoeum Latinitate donata, cum epistola nuncupatoria ad Georgium Marchionem Brandenburgensem. Continentur: Jupiter confutatus, Jupiter Tragoedus, Anacharsis,*

Vita Peregrini, Vita Demonactis, Patriae Encomium, Phalaris primus et secundus, Scythia, Herodotus, Zeuxis, Harmonides, Hippias, Bacchus, de Electro, de Dipsadibus, Dissertatio cum Hesiodo, Halcyon, de Saltatione, Imagines, Apologia pro Imaginibus, de Parasito, Hermotimus, Deorum Concilium.

- 1538 *Francofurti*, fol. Luciani Samosatensis Opera, quae quidem exstant, omnia, e Graeco sermone in Latinum, partim jam olim diversis autoribus, partim nunc demum per Jacobum *Micyllum*, quaecunque reliqua fuere, translata. Cum argumentis et annotationibus ejusdem, passim adjectis.

Lucianus in suum ipsius librum:

Lucianus scripsi haec, antiquaque stultaque doctus.

Id quoque enim stultum est, quod tibi valde sapit.

Nil homini certum est, nec voto vivitur uno,

Sed ridens, eadem, hic elevat, ille probat.

Francofurti, apud Christianum Egenolphum. — In fine: *Christianus Egenolphus excudebat, mense Martio. M.D.XXX.VIII.*

- 1543 *Eadem ibid.* fol.

- 1546 *Parisiis*, fol. Luciani Samosatensis Opera, quae quidem exstant, omnia, a graeco sermone in lat. conversa, nunc ad graecum exemplar correctae et emendatae. *Parisiis, ex officina Michaëlis Vascosani, 1546 mense Januario.*

- 1549 *Lugduni*, fol. Repetitio Parisiensis an. 1546.
-

c) G R A E C O — L A T I N A E.

- 1563 *Basiliensis III. 8.* apud Sebastian. Henricpetri, IV. voll. — Versio Graecis adjuncta varios auctores agnoscit, argumenta sunt Jac. *Micylli*, denique notae Gilberti *Cognati*, quibus accedunt ad libros plerosque adnotatiunculae Jo. *Sambuci*.
- 1602 *Basiliensis IV. 8. ΑΟΤΚΙΑΝΟΤ ΑΠΑΝΤΑ.* Luciani Samosatensis Opera, quae quidem exstant, omnia, Graece et Latine, in quatuor Tomos divisa: una cum Gilberti *Cognati* et Joannis *Sambuci* adnotationibus utilissimis: narratione item de Vita et Scriptis auctoris Jacobi *Zuingeri*; adjectis suo loco Tractatum elenchis, et rerum ac verborum Indicibus. Editio nitidissima. Basileae, per Seb. Henricpetri. In fine vol. IV. legitur: *Basileae per Seb. Henricpetri. Anno M. DCII. mense Septembri.* — Editio omissa bibliographis, nec visa *Reitzio*.
- 1615 *Parisius*, fol. Luciani Samosatensis Philosophi Opera omnia quae exstant. Cum Latina doctiss. viro- rum interpretatione Jo. *Bourdelotius* cum regis Codd. aliisque MSS. contulit, emendavit, supplevit. Adjectae sunt ejusdem *Bourdelotii*, Theodori *Marcilii*, Gilberti *Cognati* notae. Cum indice locupletissimo. Lutetiae Paris. apud Julianum *Bertault*. — Elegans est haec editio, quam *Bourdelotius* ait se emendasse collatis non modo editionibus, sed duobus MSS. Bibl. regis Galliae, et variis lectionibus Codicis *Thomae Linacri* et *Florentini*. At *Tan. Faber* ad *Luciani Timonem* c. 1. negat se mirari satis posse illius impudentiam, qui ausus sit posteris imponere, pro-

fessusque sit editionem hanc e MSS. Codd. regiae Bibliothecae expressam esse. Neque tamen adfert rationes sinistri hujus judicii. Idem *Bourdelotius* testatur, se novam *Luciani* versionem adfectam habuisse.

- 1619 *Salmurii*, 8. II voll. ΛΟΤΚΙΑΝΟΤ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΑΠΛΑΝΤΑ. *Luciani Samosatensis Opera* omnia in duos Tomos divisa. *Johannes Benedictus* Medicinæ Doctor, et in *Salmuriensi* Academia regia linguæ Graecæ Professor, ex antiquis libris, locorumque sensu emendavit: et Latinam versionem ita recognovit, ut maxima ex parte propriam fecerit. Editio purissima, cum Indice locupletissimo. *Salmurii*, ex typis *Petri Piededii*.

—— *Basiliensis V.* quatuor voluminibus, apud *Sebast. Henricpetri*. Quam *Reitzius* in praef. quartam putavit.

- 1687 *Amstelodami*, 8. II voll. *Luciani Samosatensis Opera*, ex versione *Joannis Benedicti*. Cum notis integris *Jo. Bourdelotii*, *Jac. Palmerii a Grentemesnil*, *Tan. Fabri*, *Aeg. Menagii*, *Franc. Guieti*, *Jo. Georg. Graevii*, *Jac. Gronovii*, *Lamb. Barlaei*, *Jac. Tollii*, et selectis aliorum. Accedunt inedita Scholia in *Lucianum* ex *Bibliotheca Isaaci Vossii*. *Amstel.* ex typogr. *P. et J. Blaeu*, prost. ap. *Wolfgang, Janssonio-Waesbergios* etc. — Editio omnium vitiosissima. Curavit eam *Jo. Clericus*, qui primus addidit *Anonymi* Scholia ex *Cod. Is. Vossii*.

- 1743 *Amstelodami*, 4. III voll. ΛΟΤΚΙΑΝΟΤ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΑΠΛΑΝΤΑ. *Luciani Samosatensis Opera*. Cum nova versione *Tiber. Hemsterhusii* et *Jo. Matthiae Gesneri*, Graecis Scholiis, ac notis omnium proximae editionis Commentatorum, additis *Jo. Brodaeii*, *Jo. Jensii*, *Lud. Kusteri*, *Lamb. Bosii*, *Hor.*

Vitringae, Joan. de la Faye, Ed. Leedes, aliisque ineditis, ac praecipue Mosis Solani et Jo. Matth. Gesneri. Cujus priorem partem summo studio curavit et illustravit *Tiberius Hemsterhusius*. Ceteras inde partes ordinavit, notasque suas adjecit Joannes Fredericus *Reitzius*. Amstelod. sumtibus Jacobi Wetstenii. — Huic editioni omnium locupletissimae et optimae accessit

- 1746 *Trajecti ad Rh.* 4. Index verborum ac phrasium Luciani, sive Lexicon Lucianeum, ad editiones omnes, maxime novissimam Wetstenianam, concinnatum a Car. Conr. *Reitzio*. Trajecti ad Rhenum, ex typographia Hermannii Besseling, bibliopolae.
- 1776–1780 *Mitaviae*, 8. VIII Voll. Luciani Opera omnia Gr. et Lat. cum notis selectis (sive potius Hemsterhusii aliorumque male contractis et excerptis) cura J. Petr. *Schmidii*.
- 1789–1793. *Biponti*, 8. Voll. X. Luciani opera gr. et lat. ad edit. Tib. *Hemsterhusii* et J. Fr. *Reitzii* accurate expressa: cum varietate lectionis et annotationibus. Studiis societatis Bipontinae. Ultimo volumini, quod indices habet, additae sunt p. 123. sq. variae lecti. codd. Pariss. a *Belino de Ballu* collatorum.
1800. 1801. *Halae Magdeb.* 8. Voll. II. Luciani opera omnia, maxime ex fide codicum Pariss. recensita, edidit *Frid. Schmieder*. Tomo alteri praemissum a p. XXV. additamentum ad priorem Tomum, quod continet memorabiliores Gorlitiensis et Augustanorum codd. lectiones etc. Commentarii ab editore in praefatione promissi non prodierunt.
-

II. SCRIPTORUM VEL SINGULORUM VEL SELECTORUM.

- 1497 *Avinione*. Luciani Palinurus, ejusdem Scipio Rom. Bruti Rom. Epist. et Diogenis Cynici Epistolae. Avinione, per Nic. *Sepe*. — Editionem rarissimam et satis incognitam dicit Sam. *Engelius* Bernas in *Bibl. selectiss.* sub voce *Aldobrandinus*.
- 1510 *Ferrariae*, 4. Luciani Samos. Judicium Vocalium, interprete *Caelio Calcagnino*. Inest in: *Constantini Lascaris* Grammat. Gr. s. Institutiones Graecae linguae, cum aliis quibusdam opusculis, et interpretatione Lat., ex edit. Joh. Mariae *Tricaelii* Aquinatis.
- 151* *Lutetiae* curavit aliquot Luciani dialogos Graece edendos *Alexander* Mottensis, cujus editionis nusquam alibi commemoratae mentionem facit *Othom. Nachtgall* in Praef. ad editionem Argent. ab a. 1515.
- 1515 *Argentinae*, 4. Luciani Deorum Dialogi numero 70, una cum interpretatione e regione Latina, per Joannem *Schottum*. Interpretationem confecit *Othomarus Nachtgall* Argentinus.
-
- *Noribergae*, 4. Lucianus de ratione conscribendae historiae, ex Graeco in Latinum traductus.
- 1516 *Venetii*, 8. Luciani Opuscula, *Erasmus* Roterodamo et Th. *Moro* interpretibus. *Venetii*, in aedibus *Aldi* et *Andreae Asulani*. Continentur I) ab *Erasmus* reddita: *Toxaris*, *Alexander*, *Gallus*, *Timon*, *Tyrannicida*, *Declamatio* *Erasmi* contra *Tyrannicidam*,

De iis qui mercede conducti degunt, et quaedam ejusdem alia; II) a Moro versa: Cynicus, Necyomantia, Philopseudes, Tyrannicida, Declamatio Mori de eodem. — Vid. Catalogue raisonné de la Collection de livres de P. A. Crevenna T. IV. p. 229.

- 1517 *Noribergae*, 4. Luciani Piscator s. Reviviscentes, interprete Bilibaldo *Pickheimer*; ejusd. Epist. Apologetica. Orat. in Calumniam et Dialogi duo.
- 1522 *Basileae*, 4. Luciani Tyrannicida Gr. Lat. ab *Erasmus*; Ejusd. Abdicatus eodem interprete Gr. Lat. apud Val. *Curionem*.
- 1524 *Compluti*, 4. Luciani Icaromenippus et dialogus Neptuni et Mercurii. Xenophontis Hieron. Isocrates ad Demonicum. Demosthenis Olynthiacae. Libanius de Menelao Helenam repetente. Gregorius theologus quomodo theologiae vacandum. Epigrammata quaedam in humanam vitam. Gr. cum praef. Fr. *Vergarae*.
- *Basileae*, 4. de veris narrationibus Commentarii duo festivi Lat. interpr. sed auctor. incerti etc.
- 1527 *Hagenoae*, 8. Luciani Dialogi coelestes, marini et inferni. Item Plutarchus de Educ. Liber.
- *Parisiis*, 8. Lucianus in Calumn. et Plutarch. *Hirund.* Latine, *Melanchthone* interprete; *Lysid.* Epist. ad Hipparch. Latine, *Churrero* interprete; Luciani adversus indoctum libros multos coëmentem opusculum, Latine ab *Anastasio* versum. Paris. apud Rob. *Stephanum*.
- 1530 *Lovaniï*, 4. Convivium s. *Lapithae*, Tyrannicida, libelli de Sacrificiis et de Luctu, Fugitivi, Piscator etc. Graece. Vid. Brunet l. l. p. 276.
- *Parisiis*, 8. Alexander, s. Pseudomantis, Graece.

- 1535 *Parisiis*, 8. Deor. Dialogi XXIV. marini dialogi XV et mortuorum dialogi, Gr. curante Ch. Wechel. Adjecti: Dialogi V. Balneum, Bacchus, Hercules, Olores, Muscae encomium, Gr. Ibid. eod. editore 1536.
- 1536 *Parisiis*, 8. Luciani aliquot Dialogi cum notis. Paris. apud Rob. *Stephanum*.
- *Parisiis*, 8. Parasitus Gr. curante Ch. Wechel.
- s. l. et a. 4. Luciani Icaro - Menippus s. Hypernephelus, item ejusd. Menippus s. Necyomantia, item Vitarum auctio.
- 1537 *Norimbergae*, 4. Luciani Macrobbii, id est, Longaevi, *Opsopoeo* interprete.
- *Parisiis* ap. Wechel., 8. Dialogi sex. Graece.
- *Norimbergae* ap. Petrejum, 8. dialogi coelestes, marini et inferni, graece.
- *Parisiis* ap. Ch. Wechel., 8. Toxaris s. de amicitia, Gr.
- 1545 *Antwerpiac*, 8. Toxaris s. de amicitia, Gr. curante Steelsio.
- 1548 *Parisiis*, 8. Luciani aliquot Dialogi, Latine, cum explanatione. Paris. apud Rob. *Stephanum*.
- 1556 *Argentinae*, 8. Dialogi Luciani selectiores Superorum, Marinorum, et Inferorum. Quibus additi sunt Prometheus sive Caucasus, Menippus seu Necyomantia, Timon vel Misanthropos. Praeterea alii venustiores istorum in locum substituti, qui Christianis auribus sunt indigni. Cum conversione vulgata. Adjecta sunt *Σχόλια φηγορικά* Valentini *Erythraei*: et argumenta Dialogorum, Latinis versibus tractata: cum quarundam fabularum *μυθολογία* Joannis *Sambuci* *Tirnaviensis* *Pannonii*: et Michaelis *Toxitae* *Rhoeti*. *Argentinae*. Per Paulum et Philippum *Cephaleos* fratres. — Praemittitur huic edit. praefatio Valentini *Erythraei* ad Jo. Christoph. Surgandum, studio-

sum bonarum artium adolescentem, data Argentorati Id. Aug. anno 1550. Quae mihi in manu est editio *Argentoratensis* ejusdem, tituli, prodiit a 1550. apud Wolsium Cephalaeum, et praefatio *ipsis illis Idibus Aug. a. 1550.* data non Valentinum Erythraeum auctorem habet, sed Joannem Sambucum, nec ad *Surgandum adolescentem* scripta, sed ad optimae spei puerum, Timotheum Apianum, clariss. Mathematici Petri Apiani filium. An, et quomodo, erraverint Bipontini, non conjicio equidem. *Lehm.*

1557 *Basilcae*, 8. Luciani Somnium Graece et Latine per Mich. Neandrum ex officina Jac. Parei sumtibus Joh. Oporini.

1568 *Lipsiae*, 8. apud Voegelin. Luciani Dialogi selectiores. Gr. et Lat.

1572 *Argentorati*, 8. Luciani Dialogi selectiores, coelestes, marini et inferni, Gr. et Lat. His adjecta sunt argumenta, Latinis versibus tractata a Jo. Sambuco.

1574, 1576 et 1579 *Basileae*, 8. de Scribenda historia. Lat. in Jo. Wolffii Tabernaemont. Penu historica, apud P. Pernam. T. II.

1577 *Lipsiae*, 4. Somnium, s. Gallus dialogus Gr. et Lat. exstat in Neandri Opere scholastico.

— *Parisii*, 8. Luciani dialogi, in Henr. Stephani collectione, cui tit. Epistolia, Dialogi breves, Oratiunculae et Poëmata, Gr. et Lat.

1578 *Francofurti*, 8. Luciani declamatio de iis, qui mercede conducti in Aula seu divitum familiis vivunt. Exstat cum *Petrei* vita aulica et privata.

— *Lipsiae*, 8. Luciani Samos. Dialogi selectiores et coelestes, marini et inferni. Gr. et Lat.

1583 *ibid.* 8. Luciani Dialogi selectiores coelestes, marini et inferni. Gr. et Lat.

1589 *Lipsiae*, 8. iidem repetiti.

1592 *Wittenbergae*, 8. Luciani Samosatani Oratio de non facile credendis calumniis, cum duplici versione Lat.

- (Philippi Melanchthonis et ipsius Horstii) edita a Dethard Horstio. Adjecta sunt Gilberti Cognati Scholia cum subnotationibus Deth. Horstii.
- 1593 *Ingolstadii*, 8. Luciani Dialogorum selectorum libri duo. Gr. et Lat.
- 1594 *Helmstadii*, 4. De calumnia. Gr. et Lat. per Jo. Caselium.
- 1595 *Coloniae Agripp.* 12. Luciani Dialogi selecti et Theognidis Sententiae. Gr. et Lat.
- *ibid.* 12. Dialogus gallus. Gr.
- 1601 *Lipsiensis* Dialogorum selectiorum editio quintum repetita.
- 1608 *Ingolstadii*, 8. Luciani Dialogorum selectorum libri duo, Gr. et Lat. it. Theognidis Sententiae elegiacae.
- 1614 *Parisiis*, 4. Luciani lis vocalium interprete Fed. Morello, adnexa Clenardi Inst. L. Gr. cum Ren. Guillonii Annot.
- 1618 *Lugd. Bat.* 8. Dialogus Amores, exstat cum Eustathio de amoribus Ismeniae et Ismenes et Parthenio Nicaeno de Amatoriis affectibus. Latine.
- *ibidem.* Tragopodagra. Gr. et Lat.
- 1619 *Hanoviae*, fol. In Casp. Dornavii Amphitheatro Sapientiae Socraticae Joco-seriae exstant Luciani Encomium Muscae Gr. et Lat. T. I. p. 117. sqq. Actio literae & adv. T. Gr. et Lat. T. I. p. 680. De parasito, s. quid sit ars parasitica. Gr. et Lat. T. II. p. 113. Tragopodagra a Jo. Sinapio carmine versa. T. II. p. 196.
- 1620 *Augustoriti Pictonum*, 8. Dialogi Luciani selecti. Gr. et Lat. edidit St. Moquot.
- 1622 *Augustae Munatianae*, 12. Luciani Dialogi selecti. Gr. et Lat.
- 1629 *Parisiis*, 8. Luciani Dialogi mortuorum cum interpretatione Latina et Grammatica singularum vocum explanatione.
- 1636 *Lugduni*, 8. Luciani Dialogi selecti, Graece, cum

nova versione Latina et notis ab uno e Patribus S. J. ad usum collegiorum ejusdem Societatis. Editio quarta, aucta et emendata.

- 1652 *Lugduni Bat.* 8. Luciani Timon sive de Divitiis et Paupertate Dialogus festivissimus, nunc seorsim editus in gratiam studiosae juventutis, et Scholiis Plutique Aristophanis collatione illustratus a Lamberto Barlaeo. Adjuncta est Latina versio Erasmi, a Benedicto Pererio interpolata, sed variis in locis castigata. Lugd. Bat. apud Jo. Meyer.
- 1653 *Parisiis*, 4. Luciani de morte Peregrini libellus. Cum notis Tan. Fabri. Graece et Latine. Paris. ex officina Cramoisisiana.
- 1655 *Parisiis*, 4. Luciani Timon. Cum notis Tan. Fabri. Gr. et Lat. Paris. ex officina Cramoisisiana.
- 1668 *Amstelodami*, 8. Luciani Pseudosophista seu Soloe-cista. Gr. et Lat. cum notis et animadversionibus Jo. Georgii Graevii. Amst. ap. Dan. Elzevir.
- 1671 *Parisiis*. Dialogi mortuorum Gr. et Lat.
- 1677 *Londini*, 12. Dialogi Luciani selecti, una cum Timone. Gr. et Lat. cura Guil. Dugardi.
- *Lugduni Bat.* 12. De calumnia. Gr. et Lat. cum notis Jac. Tollii. Lugd. Bat. ap. Dan. a Gaesbeck.
- 1684 *Londini*, 12. Dialogi selecti. Gr. et Lat. cum notis Op. Georg. Sylvani.
- 1700 *Londini*, 12. Dialogi Luciani selecti, ex ed. Guil. Dugardi an. 1677. repetiti.
- 1702 *Francofurti ad M.* 8. Luciani Dial. Timon. Gr. et Lat. editus a Jo. Jac. Schudt.
- 1708 *Amstelaelami*, 12. Luciani Samosatensis Colloquia selecta et Timon. Cebetis Thebani Tabula. Menandri Sententiae morales. Graece et Latine. Colloquia Luciani et Timonem notis illustravit Tiberius Hemsterhuis. Amst. apud Wetstenios.
- 1710 *Londini*, 8. Nonnulli e Luciani Dialogis selecti, et in duas partes divisi; alteram prius editam, alteram

nunc additam: Omnes Scholiis illustrati ab Edwardo *Leedes* etc. Accessit etiam, (quod ad hanc rem spectare visum est) quidquid scripserunt Graevius, Gronovius, Jensius, cum nuper tantum edito Scholiasta Graeco. Londini, R. *Clavel*.

- *Venetis*, 4. In Jo. *Patusae* Encyclopaedia philol., quod opus IV Tomis constat, insunt: in T. I. Somnium s. Vita Luciani, Dialogi selecti mortuorum, et Timon; in T. III. Laus patriae, Tyrannicida, de Herodoto, Quod non facile credendum calumniae.
- 1715 *Jenae*, 8. Philopatris Dialogus. Disputationem de illius aetate et auctore praemisit, versionem ac notas adjecit Jo. Matth. *Gesnerus*. Jenae, apud J. F. *Bielcke*. — Nova Ejusd. Gesneri de Philopatride Luc. dissertatio Lips. 1740. 4. — N. Nonnen diss. de Luciano seu quisquis sit auctor dialogi Philopatris. *Bremae* 1743. 4.
- 1724 *Gicssae*, 4. Macrobiani, sive de Longaevi tractatus, Gr. et Lat. cum nova versione et notis Philologicis Jo. Henr. *Maji*. Prof. biennio ante per modum Diss. Acad. sub Maji praesidio propositus resp. Jo. Herm. *Benner*.
- 1726 *Londini*, 8. Luciani Dialogi selecti, Scholiis illustrati ab Edw. *Leedes* vid. ad an. 1710.
- 1730 *Cantabrigiae*, 8. Excerpta quaedam ex Luciani Operibus Gr. et Lat. per Nic. *Kent*, cum notis Grammaticis, nonnullis quoque Graevii et Gronovii, et cum aliquot lectt. variis.
- 1731 *Lipsiae*, 8. Chrestomathia Graeca sive loci illustres ex optimis Scriptoribus delecti, quam potuit emendate editi, notulis brevibus etc. illustrati a Jo. Matth. *Gesnero*. Obiter Demosthenis encomium Lucianum transposita una pagina integritati restituitur. Lips. apud Jacob. *Schusterum*. — Saepius repelita.
- 1732 *Amstelaelami*, 12. Luciani Colloquia selecta et Ti-

mon. Cebetis Thebani Tabula. Menandri Sententiae morales, Graece et Latine. Colloquia Luciani et Timonem notis illustravit Tib. Hemsterhuis, Amst. ap. R. et J. Wetstenios et G. Smith.

1739 *Helmstadii*, 8. Luciani mortuorum Dialogi, cur. Jul. Car. Schlaeger.

1741 *Lipsiae*, 8. Callimachi hymni et epigrammata etc. Adjectus est Luciani Timon cum Lat. interpretatione Erasmi Roterod. et succinctis Jo. Bourdelotii et aliorum notis. In usum auditorum suorum edidit, praefatus est et indices addi curavit Jo. Friedlieb Stubelius. Lips. Breitkopf.

1745 *Londini et Etonae*, 8. Excerpta quaedam ex Luciani Operibus per Nic. Kent. In usum tyronum. Editio altera aliquanto auctior et emendatior. Londini, ap. Jo. Clarke et Jo. Rivington; Etonae, apud Jos. Potc. Vid. s. a. 1730.

1762 *Lipsiae et Guelph.* 8. Luciani de Somnio, seu vita Luciani, Gr. et Lat. ex recensione Hemsterhusii, cum varr. lectt. et notis Jo. Adami Schier.

1764 *Londini*, 8. Editio 1745. recusa.

1769 *Lips.* 8. iterum prodiit Stubelii editio anni 1741.

1770 *Prag.* 8. Luciani Dialogi selecti (cum Charone et Somnio) ad usum scholarum humaniorum Universitatis Pragensis: studiis Collegii Clementini societatis Jesu.

1771 *Basilae*, 12. Luciani Colloquia selecta et Timon, Cebetis Thebani Tabula etc. cum notis Tib. Hemsterhusii. Rep. ed. 1708.

— *Londini*, 8. repetita editio a. 1745.

1772 *Catinae*, 8. Excerpta ex Luciano, notis ac Lexico illustrata ad usum Seminarii Catinensis. — Ob praestantiam, nitorem et notarum delectum laudatur haec editio.

1773 *Dublino*, 8. Selecti ex Luciano Dialogi quidam, una cum ejusdem libello quomodo historia scribenda sit.

Accedunt interpretatio novissima castigata et notae variorum.

- *Helmstadii*, 8. Luciani Dialogi mortuorum, Graece. Recensuit et in priores decem Dialogos notas adpersit Jo. Bened. *Carpzov*.
- 1774 *Gothae*, 4. et 8. Luciani Opuscula selecta, Graece et Lat. edidit et notis illustravit Dav. Christoph. *Scybold*.
- 1775 *Oxonii et Londini*, 8. Πῶς δὲ ἰστορίαν συγγράφειν βιβλ. cum Anglica versione notisque Franc. *Riollay*.
- 1778 *Glasgae*, 12. editio Londinensis a. 1745. recusa.
- 1779 *Upsalae*, 8. Luciani Dialogi mortuorum selecti Gr. cum Indice locuplet. cura J. *Floderi*.
- 1780 *Lipsiae*, 8. Luciani Opusc. de non temere credendo calumniae, Macrobianae et Patriae encomium. Gr.
- 1781 *Lipsiae*, 8. Einige Todtengespräche Lucian's mit einem hinreichenden Register von J. Gottfr. *Haas*. (Ab eodem postea etiam alii Luciani libelli eodem consilio et modo editi: verum sic melius delituissent.)
- 1785 *Gothae*, 8. Luciani Opuscula selecta, edidit Dav. Christoph. *Scybold*. Edit. II.
- 1788 *Parisiis*, 8. J. B. *Gail* diverses traités de *Lusien*, *Xenophon*, *Platon* et *Plutarque*.
- 1790 *Lipsiae*, 8. Lucian's Göttergespräche, griechisch mit philologischen und kritischen Anmerkungen und griechisch-deutschem Wortregister herausgeg. von J. Chph. *Bremer*.
- 1791 *Lipsiae*, 8. Todtengespräche (ab eodem *Bremero* eundem in modum, ut *Deorum* Dialogi, adornati.)
- *Halae*, 8. Luciani libelli quidam ad lectionum usus selecti (curante Fr. Aug. *Wolfio*) Vol. I. Graeca continens. Adnotationes adnuntiatae non prodire. Continentur hac collectione: De Somnio, s. Vita Luciani, Nigrinus, Quomodo historia conscribenda sit, Icaromenippus, de Calumnia non temere credenda, Alexander, de Morte Peregrini, Demonactis vita,

Deorum concilium, de Mercede conductis, Trajectus, Rhetorum Praeceptor, Dialogi Meretricii quatuor. Textus est Hemsterhusio — Reitzianus, adcurate expressus.

1794 *Lipsiae*, 8. Luciani Dialogi selectiores, inprimis Deorum, Graece. Curavit et duplici indice instruxit G. H. Martini. (Opus tumultuarium, et exigui omnino pretii.)

1796 *Lipsiae*, 8. Lucian's Timon, cum adnotationibus, indice, et commentatione de Luciani vita, scriptis horumque editionibus ac versionibus edit. a J. D. Büchling.

—— *Brunsvici*, 8. Schierii editio Somnii a. 1762. recusa cum novo tituli folio.

1797 *Lipsiae*, 8. Luciani quaestio, Quomodo Historia sit conscribenda, graece. Selectis aliorum, suisque annotationibus illustravit, et indicem vocabulorum ac rerum adjecit Aug. Fr. Wilh. Rudolphus. (Meritam laudem nacta editio.)

—— *Gottingae*, 8. Sammlung einiger Schriften aus Lucian's Werken zum Gebrauch für Schulen herausgeg. und mit einem Register versehen von Ch. E. Ghrich. Insunt Prometheus, s. Caucasus, de Sacrificiis, Vitarum Auctio, Somnium s. Vita Luciani, Charon, de Luctu, Jupiter tragoedus, Demonactis vita, Philopseudes, Icaromenippus, de Calumnia non temere credenda, Vera historia I. (Non prorsus inutilis opera.)

1798 *Parisiis*, 4. Mythologie dramatique de Lucien avec le texte gr. et la vers. lat. trad. en franç. par J. B. Gail.

1799 *Dublino*, 8. Selecti ex Luciano dialogi, gr. et lat. cum notis variorum et interpretatione novissima Amstelodamensi castigata, ed. Mercier.

1801 *Parisiis*, 8. Le Songe de Lucien, la Fable des Alcyons et le Misanthrope de Lucien, trad. en Fr. (avec le texte gr.) par P. F. Lavau.

- 1806 *Parisiis*, 8. Dialogues des Morts de Lucien, avec des Notes. Par J. B. Gail.
- 1809 *Lipsiae*, 8. Aug. Matthiü's Lesebuch für die mittleren Classen gelehrter Schulen mit einem griechisch-deutschen Wortregister und beständiger Hinweisung auf seine Grammatik. Insunt Luciani Dialogi selecti cum appendice locorum Homeri, Herodoti aliorumque scriptorum Graecorum, ad quae Lucianus provocavit. Textus vel ex codd., vel ex ipsius editoris aliorumque conjecturis non paucis locis emendatus.
- 1811 *Lipsiae*, 8. Luciani Charon, in usum scholarum textu passim emendato adnotationibusque subjectis edit Joh. Theoph. Lehmann. Addita etiam Scholia et index verborum nominumque.
- 1813 *Lipsiae*, 8. Luciani Dialogi Mortuorum, eodem modo ab eodem editi.
- 1815 *Lipsiae*, 8. Luciani Dialogi Deorum et marini in usum scholarum selecti, ad eandem normam instructi ab eodem.
- 1817 *Lipsiae*, 8. Lucian's Göttergespräche. Neue durchaus berichtigte Ausgabe von Bremer, veranstaltet von Ernst Friedr. Poppo.
- 1818 *Par.* 12. La Luciade ou l'âne de Lucius de Patras, avec le texte gr. revu sur plusieurs mss. (par Courier.)
—— *Lipsiae*, 8. Luciani libellus de Somnio, sive Vita Luciani, in usum scholarum edidit J. Th. Lehmann.
- 1821 *Lipsiae*, 8. Lucian's Todtengespräche, griechisch. Zweyte durchaus berichtigte Ausgabe (von Bremer) Nondum prodierat, quum haec scribebantur.
-

V E R S I O N E S.

G E R M A N I C A E.

- 1745 *Leipzig*, 8. Lucian's auserlesene Schriften von moralischem, satirischem und kritischem Inhalte, durch verschiedene Federn verteutscht, und mit einer Vorrede vom Werthe und Nutzen der Übersetzungen ans Licht gestellt von Joh. Christoph. Gottscheden. Leipzig, bey Bern. Cph. Breitkopf. — Nullius pretii.
- 1769—1772 *Zürich*. 8. IV Bände. Lucian's von Samosata Schriften, aus dem Griechischen übersetzt (von J. H. Waser.) — Versio ante Wielandinam apud Germanos praecipua; sed qua facile nunc caremus.
- 1783 *Mannheim*, 8. VIII Theile. Eadem repetita cura Kleinii.
- 1788 et 1789 *Leipzig*, 8. Lucian's von Samosata sämmtliche Werke. Aus dem Griechischen übersetzt und mit Anmerkungen und Erläuterungen versehen von C. M. Wieland. Im Verlag der Weidmannischen Buchhandlung. VI Theile. — In qua totus vivitspiratque Lucianus.

* De singulorum Luciani scriptorum versionibus vernaculis vid. J. G. Schummel's Übersetzer — Bibliothek, fortge-

setzt von J. G. K. *Schlüter*. Hannover, 1784. 8. Joh. Friedr. *Degen's* Literatur der deutschen Übersetzungen der Griechen. Vol. II. p. 15—93. et *EjUSD.* Nachträge zu dieser Literat. p. 196.—222. Joh. Sam. *Ersch's* Literatur der Philol., Philos. und Pädag. seit der Mitte des 18. Jahrh. bis auf die neueste Zeit. Leipz. 1812. denique *Friedr. Adph. Ebert's* Bibliograph. Wörterb. T. I. p. 1029.

G A L L I C A E

- 1529 *Paris.* apud Petit. XIII Dialogi versi a *Godofr. Fory.* Vid. *Maitt. A. T. II.* p. 723.
- 1582 *à Paris,* fol. Lucien traduit par Filbert *Bretin.* Imprimé par Abel *L'Angelier.* — De *Bretino* vid. *Bibl. Française de Du Verdier,* à Paris 1773. T. III. p. 190. sq. Art. *Philibert Bretin;* ubi inter alia: *Il a traduit du Grec les Oeuvres de Lucien — non moins utiles que plaisantes, repurgées de paroles impudiques et profanes etc.*
- 1613 *à Paris,* 4. Oeuvres de Lucien traduites par J. *Baudoin.* (qui † 1650.)
- 1654 *à Paris,* 4. II. voll. Lucien de la traduction de Nic. Perrot Sr. *d'Ablancourt.* Chez Augustin *Courbé.* — *Elegantior quidem est Dabancourtii versio illa Bretini. Quoniam vero non usquequaque Luciani mentem reddit, Aegidius Menagius festive eam appellabat la belle infidèle, ut legas in Menagianis pag. 329.*
- 1674 *Eadem* *ibid.* 8.
- 1683 *d'Amsterdam,* 8. *Eadem* quintum recognita et emendata.
- 1707 *à Paris,* 12. III voll. Les Dialogues et autres Oeuvres de Lucien, traduits du Grec en François, avec des Remarques par Nic. Perrot Sr. *d'Ablancourt.*
- 1784 et 1787 *Parisiis,* 8. Voll. VI Oeuvres de Lucien, traduites en François par l'Abbé *Massieu.* De qua qui-

dem interpretatione censuram edidit *Belinus* de Bal-
lu in Praefat. ad ipsius versionem pp. XIV—XX.

- 1789 *Parisiis*, 8. Voll. VI. Oeuvres de Lucien, traduites
du Grec, avec des remarques historiques et critiques
sur le texte de cet Auteur, et la collation de six
Manuscrits de la Bibliothèque du Roi. Par *Belin* de Bal-
lu. Versionis ipsius indoles Luciani ingenio omnino
congrua; sed in notis et in collatione quoque ipsa le-
vitatis cujusdam et inconsiderantiae, nec non imperi-
tiae iterarum Graecarum, vestigiaprehenduntur
haud rara.

ANGLICA E.

- 1634 *Oxonii*, 4. prodire Luciani Dialogi selecti Anglice
versi, cum Luciani vita, auctore Fr. *Hickesio*.
1684 *London*, 8. IV Voll. Lucian's Works, by *Spence*.
1711 *London*, 4. IV Voll. Lucian's Works transl. by se-
veral eminent hands.
1745 eadem versio repetita.
1773—98 *London*, 8. V Voll. Dialogues of Lucian, from
the Greek (by John Carr.)
1780 *London*, 4. II voll. The Works of Lucian, from the
Greek, by Thomas *Franklin*, D. D. sometime Greek
Professor in the University of Cambridge. — Versio
excellens.
1781 *Londini*, 8. IV Voll. eadem recusa.
*Recentissima *Tooki* nondum, nisi fallor, in lucem exiit.

ITALICA E.

- 1525 *Venetia*, 8. Dialoghi di Luciano tradotte per Nic. da
Lonigo. Saepius recusa interpretatio, postremo a.
1551 *Venetis*, 8. sub hoc titulo: I Dialoghi piacevo-
li, le vere Narrationi, le facete Epistole di Luciano

- Philosopho. Di Greco in volgare tradotte per M. Nicolo da *Lonigo*. Venetia, per Giovanni *Padouano*. Con figure.
- 1542 *Venezia*, 8. La vita de' cortigiani, trad. da Gugl. *Roselli*.
- 1548 *Firenza*, 8. Due dialoghi, nuovam. trad. da *L. Domenichi*.
- 1764—1768 *Venezia*, 8. IV Voll. Opere di Luciano Filosofo, tradotte della Greca nell' Italiana favella, (da Spiridione *Lusi*, Greco di Nazione). Londra (Venezia, Colombani.)
- 1815 *Roma*, 8. Il convito dei lapiti, trad. da Gugl. *Manzi*.
- 1816 *Milano*, 8. Encomio di Demostene, trad. da Gugl. *Manzi*.
- 1819—20. *Losanna*, (*Venez.*) 8. Tom. III. Opere volgarizzate da Gugl. *Manzi*.
- * De antiquioribus versionibus Luciani italicis vid. omnino *Paitonii* bibl. versionum italic. Tom. II. p. 228. sq.

H I S P A N I C A E.

- 1621 *Madriti*, 8. Luciano español traduc. por Fr. *Herrera Maldonado*.
- 1778 *Madri.*, 8. El sueño de Luciano, que es la vida de Luciano y la tabla de Cebes, en griego y español, ilustrado con notas y la analisis gramatical por Casim. Florez *Canseco*.

L U S I T A N I C A E.

- 1733 *Lisboae*, 8. Arte historica, traduz.do grego em portuguez por Manoel de S. *Antonio*.
- 1735 *Lisb.*, 12. Arte hist. traduz. for Jacinto de S. *Miguel*.

- 1771 *Lisb.* 8. Sobre o modo de escrever a historia, traduz. do grego e illustrado por Custodio José de Oliveira.

B E L G I C A

Luciani operum interpretatio prodiit *Amstelod.* 1679, 8.

D A N I C A E.

- 1775 *Hafniae*, 8. Timon oversat af Pet. Loft.

* Etiam *Suhm* nonnullos Luciani libellos, (in his ejus Vitam) a. 1764. et 1765. *Hafniae* conversos edidit, postea illos etiam in opusculis suis danice scriptis, recusos Tom. IV. Hafn. 1790, 8.

J O. F R E D. R E I T Z I I

P R A E F A T I O.

Nimis diu expectationem tuam, amice Lector, remorata est haec *Luciani* editio: nimis, inquam, diu in editorum operarumque manibus haesit opus ab tot annis desideratum, ab tot annis jam inchoatum, et forsitan numquam ad exitum perducendum, nisi quis tandem inventus fuisset, qui rupta mora missisque ambagibus vi quadam atque impetu *Lucianum* capite in partu difficili haerentem in lucem protrahere adgrederetur. Cum enim anno 1720. ejus edendi curam in se recepisset clariss. TIBERIUS HEMSTERHUISIUS, et ab anno 1730. quo praelum exerceri coepit, ad annum 1736. ad sextam circiter totius operis partem pervenisset, id est, ad initium Dialogi de Sacrificiis, veriti bibliopolae Wetstenii, ne insignes jam factae ad comparanda undique subsidia impensae sibi perirent, et ut stadium vitae suae editorisque sufficeret, si reliquae quinque partes eadem temporis ratione procederent, alium disquirere coeperunt, qui tarditatem hanc festinando compensaret. Verum cum post varios conatus, intermisso interim per complures menses commentandi labore, et quiescente

praelo, nondum inveniretur quisquam, cui per alias occupationes liceret, aut qui telam ab tanto artifice, (quantum re vera est *Hemsterhusius*) exorsam detexendam, idque ne concessio quidem ad praeparandum spatio, recipere auderet, famam reveritus, ne Atlanti illi priori impar, tantum onus minus firmis humeris sustulisse diceretur; adeo enim adcurate atque erudite *Hemsterhusius* pertractavit omnia, ut nihil desideraretur, si ei opus ad finem perducere licuisset, aut libuisset, quem ego Zeuxidi pictori comparo, qui teste Plutarcho in *Πολυμ.* T. II. p. m. 94. culpatus, quod tarde pingeret, respondit, quia in multum tempus ea vellet durare: tandem itur ad me, cui vel justiores erant detrectandi caussae, quam aliis; si enim occupationes spectes, nemo iis me magis est obrutus; si vires, id est, ingenii facultates, doctrinaeque adparatum, ad priorem editorem composita consideres, nemo illorum, quos ad subeundas has vices sollicitatus scio, me erat infirmior; quare et ego tergiversabar initio, utramque istam excusationis causam serio praetexens, nec praeterea lubenti animo ad opus edendum accessurus, ad quod nihil fere praeparati haberem, quodque meo consilio in lucem emittere numquam destinassem. Sed mea me vicit aliis obsequendi nimia facilitas, et gloriae contemptio minus de successu sollicita, satisque jam a bibliopolis comparatum adesse subsidiorum videbam, ex quibus in ordinem redactis haud levis fieret novarum commentationum et emendationum accessio, quae hanc editionem prioribus omnibus redderet meliorem, etsi ego verbum de meo addidissem nullum. Cumque novae versionis adornandae curam in se recepisset clar. JOAN. MATTH. GESNERUS, cujus diligentia et summa in omni literarum genere eruditio notior est, quam ut me praecone indigeat, isque suas etiam adnotationes additurus esset, dimidia me laboris parte sublevatum sentiebam; et cum spectatae diligentiae doctrinaeque vir, MOSES DU SOUL (sive SOLANUS, ut ipse se scribere amat) satis diu in emaculando Luciano occupatus notas suas ad eum plane descriptas ac

praelo paratas reliquisset, vel hoc nomine egregie commendabilem futuram cernebam editionem, si solis horum duorum, *Gesneri* ac *Solani*, accessionibus ditatam emitterem.

His consideratis, cetera coepi pervestigare adminicula; quae mihi a Jacobo Wetstenio, ejusque socio ac fratre per adfinitatem juncto, Gulielmo Smith tradebantur, medio fere anno 1737. comperique, satis superesse molestiae in iis in ordinem redigendis ac describendis, nec fieri posse, ut sine ulla addita animadversione aut commentatione iis uterer. Non tamen me deterruit labor ille, quo me eo celerius defungi posse confidebam, quod in legendis *Luciani* scriptis non plane hospes eram, ut ex crebris ejusdem locis, quos in notis a me adductos et inter se comparatos videbis, patebit. Satius igitur duxi editionem ea, quam tempus permittebat, diligentia promovere, quam nimia sollicitudine singula pervestigandi diutius premere.

Et quamvis lector non soleat rogare, quam cito, sed quam bene? necessarium tamen hic est commemorare, quam parum temporis ad haec deproperanda mihi fuerit concessum; adeo ut interdum ne spatium quidem superesset ad excutienda excerpta mea literaria, ex quibus aliorum auctorum testimonia ad confirmandas nonnullas emendationes facientia producere potuissem; dato enim sex tantum hebdomadarum ad aliquot plagulas praelo praeparandas spatio, operam deinde bibliopolis addixi ea lege, ut haud interrupto scribendi labore tantum quotidie pensi ab solverem, quantum haud impiger typotheta continuata opera typis describere valeret, id quod fideliter, quantum in me fuit, praestiti, atque ita quinque annorum spatio opus ad finem perduxim. Omnia enim ad *Luciani* corpus pertinentia typis jam descripta fuere mense Octobri 1742.; sed Indices complures, quibus priores edd. carebant, adjiciendi novam injecere properanti moram, atque effecere, ut non prius publicari potuerint.

Jam quibus copiis instructus, et quomodo iis usus fuerim, B. L. accipe. Editiones *Luciani* adhibui principes hasce. Florentinam primam omnium, anni 1496. Graecam, in forma majore. Haec etsi ab typographicis vitiis non est immunis, in vestigiis tamen priscæ lectionis servandis tantum alias præcellit, ut Codicis Manuscripti vicem præstare queat. Hanc licet Solanus totam contulerit, ego tamen aequè ac reliquas saepissime inspexi, ac de novo consului.

Sequebatur Aldina prima, et ea Graeca, plura habens vitia typogr. in forma majore, Venetiis excusa, an. 1503. quam utendam liberalissime concessit clar. *Wesselingius* in edendo Diodoro Siculo strenue occupatus; ejus margini adscriptæ erant manu antiqua varietates potissimum ed. Florentinae, sed et aliae, quas ex Codd. excerptas esse nullus dubito, tum quia varietatibus aliorum codicum interdum conveniunt, tum quia depravatas etiam lectiones exhibet, nusquam alibi a me detectas, quod non factum fuisse credo, si conjecturae tantum illae forent lectionis emendandae.

Hagenoanam primam anni 1526. ita contuli, ut in corrigendis operarum nostrarum speciminibus modo hanc, modo alteram, qua cl. Gesnerus in conficienda versione usus erat, ejusque sphalmata plurimum correxerat, fratre optimo et collega J. H. Reitzio praelegente, ducem sequerer, exceptis iis locis, quæ vel ex Codd. vel manifesta ex necessitate mutare institui, de quibus mox pluribus agam.

Dein plurimum omnium usus sum Juntina Graeca, Venetiis a. 1535. excusa II tomis in forma, quam octavam vocamus, quæque Florentinae parum inferior, licet interdum interpolata. In hujus margine Solanus omnes a se collectas varietates tam Codicum Mss. quam decem et
Lucian. Vol. I.

nonnumquam plurium editionum, diligenter et nitide consignaverat; sed caractere adeo minuto, ut aciem oculorum diutius inhaerentis lectoris obtunderent. Quibus autem Codicibus ille usus fuerit, et quo scribendi compendio iidem aequae ac editiones in notis et variantibus Lectionibus adlegatae designentur, ad finem hujus praefationis indicabimus.

Porro ad manus habui Basiliensem utramque, similiter mere Graecam, duobus quamque tomis in forma octava constantem, quarum prior anno 1545. altera 1555. prodiiit. De posteriore illa verum quidem est, quod Solanus prodiit, eam ita coeco ductu vestigia primae secutam, ut vitia etiam typographica prioris expresserit. Non tamen id adeo semper verum, quia aliquot locis meliorem etiam lectionem altera Basil. prae priore exhibeat. Ex. c. in Bis Acc. c. 1. ἐκκεῶνται recte dedit altera illa, cum prior male cum aliis ἐκκεῶφται. In Philops. c. 36. ἐπαντιλῶν bene Bas. 2. ubi ἐπαντιλῶν male Bas. 1. In Dem. Enc. c. 44. λαμβάνουσιν recte altera, λαμβάνουσι prave prior. Item in Soloec. init. Bas. 2. bene ἐπιστάμενον, cum prior male ἐπιστάμενος. Alibi vero etiam a priore recessit, ut in Icarom. c. 28. ubi in vers. Hom. εἶχε prior habuerat, altera εἶχε dedit, utraque male. Generaliter autem adfirmari potest, secundam istam prioris vitia auxisse; veluti cum in Bis Acc. c. 12. ἀκούοντι recte B. 1. haberet, altera ἀκούων τι prave expressit, ne pluribus lectori molestus sim. Quare miratus ego, cur Solanus tamen alteram longe saepius adleget, quam priorem, potius habui plurimis in locis consulere primam; non enim id agimus, ut vitiosas potissimum lectiones conquirendo, earum notandarum copia editionem exornari credamus, sed ut ex optimae notae libris et edd. probas lectiones eruamus, (quamquam vitiosas etiam non omittendas duximus.)

Basil. quartam anni 1619. nancisci non contigit. Ter-

tiam vero ibid. anno 1563. ap. Henricum Petri editam Graeco-Latinam, cum nott. *Cognati* et *Sambuci* serius nactus sum, quam ut ea adjuvari potuerim; nec multum opus erat. *Cognati* enim ex Parisina inseruimus, et in *Sambuci* puerilibus notis perpauca tantum lectu digna inuenias.

Praeterea adhibuimus *Frankfurtanā* anni 1546. mere quoque Graecam, duobus in forma minore tomis comprehensam, nec vitis typographicis destitutam, nec multum singularium lectionum exhibentem, non tamen ad institutum nostrum plane inutilem, ut ex indicatis varr. lectt. adparet.

Tum non negleximus *Salmuriensem Benedicti* Graeco-Latinam omnibus notam, duobus in octavo tomis eodem anno 1619. quo *Basiliensis* quarta, excusam. De hac *Salmuriensi Benedictus* in praefatione adfirmat, se Graecum contextum vel ex collatione variorum et antiquorum codicum, vel ex proprio iudicio emendasse. Et quamvis mallem indicasset, ubi Codd. ducibus, ubi solo iudicio usus fuerit, verum tamen esse deprehendi, nonnulla probe ab ipso emendata, quae et mihi fuere imitanda, ut suis locis in notis indicabitur. A vitis certe typotheticis ita suam purgavit editionem *Benedictus*, ut plurima antiquorum errata sustulerit; licet ad veram lectionem ex Mss. restituendam minus operae mihi videatur impendisse.

Parisinā denique *Bourdelotii* Graeco-Latinam, anni 1615. forma, quam in folio dicimus, et in qua *Solanus* nonnulla emendarat, suasque paragraphorum sive capitum divisiones addiderat, ita adhibuimus, ut, exemplo cl. *Hemsterhusii*, ad ejus contextum, emendatis, quantum potuimus, emendandis, typothetas nostram editionem describere curaverimus. Notas vero *Marcilii*, *Cognati* et *Bourde-*

lotii textui ibidem non subjectas, sed calci adnexas, exscribere inde coactus fui.

Novissimam tandem Amstelodamensem omnium vitiosissimam cl. Graevii editionem eo potius consilio adhibui, ut ejus et cl. Gronovii notas inde exciperem, quam ut ex Graeco ejus contextu aliquid utilitatis sperarem, qui ita negligenter est habitus, ut non modo ex Codd. qui ibidem indicantur, nihil in eo sit restitutum, sed mendis typographicis Latina Graecaque scateant, maxime in notis et Scholiaste. Id tamen boni habuit, quod cl. *Hemsterhusius* in ejus margine quaedam adpinxerat, quae de consulendo Dukero ad *Thucyd.* Davis. ad *Cic.* et L. Bos in *Obs.* Crit. monerent, unde et ea notis nostris inserui, monitoris nomine addito, nisi ubi forte idem per me jam notasset.

Nunc de ceteris adminiculis, et quid laboris exhausti habuerim, quidve eo praestiterim, mihi docendus es. Ex Brodae Miscell. quas in Lampadem criticam retulit *Gruterus*, plurima quoque inserui, etsi levia saepe sunt, et ita vitiose in illa crebris ubique naevis obscurata face expressa, ut ad auctoris mentem potius, quam ad id, quod literis expressum legitur, saepe respiciendum fuerit: dandum tamen hoc omnium, quos novi, primo *Luciani* commentatori fuit, ut ejus adnotata plerumque perbrevia, et contextum interdum bene emendantia repeterentur; quare ea tantum omisi, quae nimis puerilia videbantur, ut quando ad verbum *πέπονθα* monet, id esse a *πάσχω*, vel *διαπαρῆς*, a *διανείω*, et similis farinae; interdum et ea, quae aliud agens in *Luciano* emendat, sed quae nimis dispersa conquirere non potui.

Tum etiam communicatae mecum fuere notae manuscriptae Fr. Guieti, ex quibus Aeg. Menagium sua omnia hausisse mihi persuadeo, ita ad verbum eadem ubique habet, quae Guietus, quo defuncto forsannactus est

exemplar *Luciani*, in cuius marginem Guietus breves suas commentationes et conjecturas coniecerat, quas deinde describens auxit. Sunt enim Guieti illae notulae aliquanto plures, quam quas Menagius dedit; et veterem fuisse popularium hujus querelam, quod ex aliis sua desumere amaret, vid. in *Miscell. novis Lips.* quae in forma minore prodire anno 1742. vol. 1. pag. 122. Item Lamberti Bos, Horatii Vitringae, et paucae Marturini Veyssierii La Croze, quae omnes rursus a me describendae non modo erant, aequae ac Solani illae supra jam commemoratae, sed et quaerendum, quo pertinerent; cum quisque fere alia *Luciani* editione usus aliam paginam adlegaret, et Solanus notas etiam suas ad Juntinae paginas adcommodasset. La Crozii autem commentationes serius nactus, a Tom. 2. demum inserere coepi, ceteras Addendis adjecturus, nisi easdem observat. ab aliis jam occupatas deprehendero. Notas J. H. Maji ad Macrobios, et Er. Schmidii ad Tragopodagram unde hauserim, ad initium eorum Dialogorum indicavi. In hoc vero negotio plurimum temporis absumendum fuit, ut in omnium notis prolata *Luciani* testimonia, tam diversis paginis indicata, jam ad paragraphorum sive capitum nostrorum numeros aptarem, id quod aliquot millies contigisse facile credes, ubi cl. Jensi notam, quae est ad Imag. c. 22. consideraveris, in qua sola *Lucianus* advocatur plus centies et quadragies. Solanus quidem *Lucianum* adlegans saepius capitum numeros a se institutos, quam paginarum expressit; sed cum cl. Hemsterhusius ad medium usque Tomi I. capita aliter dispescuit, in notis tamen Solani numerum eorum non mutavit, accidet interdum, ut id jam aliquot paragraphis ulterius quaerendum sit, quod Solanus in anterioribus inveniri scripsit. E. c. quando adfert Nigrin. c. 10. id jam ex divisione *Hemsterhusiana* est c. vel §. 17. Totum enim Nigrinum Solanus distribuerat in capita 23. Hemsterhusius in 38. Nos vero dialogos omnes sequentes a Dial. de Sacrif. ad fin. tomi

ult. ex mente Solani dispescimus, ne opus esset singulas adlegationes mutare, quod in iis facere coacti sumus, quæ partem illam priorem spectabant, exceptis forsitan aliquot locis per festinationem mutare neglectis, quæ lector tamen hac ratione indicata facilius inveniet.

In hisce tamen interdum sublevatus sum juvenum præstantissimorum opera, primum Theodori Woertmanni, qui olim gymnasii nostri coryphaeus, jam in causarum patronis eximium tenet locum, procedente tempore principem etiam obtenturus. Hoc vero gravioribus negotiis occupato idem auxilium mihi partitis vicibus præstiteret Regnerus Henricus Siblink, et is Juris Doctor ex meritis nuper renuntiatus, nec non Jacobus Gobius, eodem honore brevi forsitan mactandus. His itaque discipulis olim primariis ac dulcissimis, nunc amicis optimis, hoc nomine quantas possum gratias ago.

Ex clar. Joan. Jensii Lectionibus Lucianeis inserui omnia, resectis tantum paucis excursionibus ad *Lucianum* non plane spectantibus, atque in compendium redactis *Luciani* verbis ab eo longiore serie productis, quæ repeti nihil opus erat, cum textui Luciano jam subjectæ sint illae observationes, ex quo nexus verborum peti potest. Ut autem egregiam illius de me optime meriti viri in *Luciano* emaculando operam magni facio, literarumque peritiam in ea juventute, qua illas Lectt. conscripsit, admiror, ita ipse non aëgre feret, ubi his terve tamen ab ipso dissenserit, sed pari humanitate mihi et alibi per festinationem lapso ignoscet.

Variantium autem Lectionum sat amplum catalogum ab Solano in ed. Juntinam, ut supra monui, collatum, totum describere lectorique exhibere, interdum et alias ab eo omissas addere, non sum veritus, ut adpareret, quanta diligentia editionum codicumque collatio sit instituta. In-

terdum tamen nimis manifesto vitiosa, qui meri tantum errores typothetarum esse adparebant, quaeque nec Solanus notarat, omittere satius duxi; ut quando Junt. in Jov. Trag. c. 30. habet *πρίποδα* pro *τρίποδα*, vel cum in Abdic. c. 23. f. eadem ridicule exhibet *λατρίς* pro *λατρίδς*. Alibi *όνος* pro *μόνος*, ubi manifestum est μ tantum inter imprimendum excidisse, vel ubi Hag. 2. in Bis Acc. c. 2. *θεισπότης* pro *δεσπότης*, et ib. c. 31. *τολμόντων* pro *τολμώντων*, et similibus. Etsi enim non sum in eorum sententia, qui nihil utilitatis ex collectione variantium lectionum exspectant, eosque ad praefationem *Luciani* a summo literatore P. Burmanno, et ad praefat. Montefalconii, quam bibliothecae Coislinianae praemisit, ablegare, quam hic multa super his disputare malo, satis enim utrumque earum necessitatem commendavit; modum tamen aliquem servari posse in iis notandis, probe intelligo: plus enim ex uno antiquo et accurate scripto codice ad emendationem auctoris denuo edendi profici, quam ex decem aliis vitiosis sive Codd. sive edd. nemo negaverit. Cumque Solanus plus millies adscripserit † Fl. vel † Edd. id est nihil mutare Florentinam vel edd. ceteras, sed cum vulgata lectione convenire, nihil opus credidi id ubique addere, ex varietatum silentio satis patebit edd. consentire. Qui autem etiam sine codicum ope se omnia sanare posse contendunt, sua fruantur felicitate. Mihi certe mira videntur dicta cl. Heumannii, qui in Poecile nimis servilem operam vocat, ex Codicibus corrigere; quod iis nihil opus sit, ubi rem ingenio perficere possis. Et ut facile largiar, ingeniosiore esse illum, qui sua sponte invenit emendationem, quam qui ex libris tantum eandem describit; ita tamen mihi largietur vicissim, ingenii quidem acumine posse excogitari, quid auctor dicere potuerit, non semper quid re vera dixerit; qui tamen veterum scripta recudendi primarius est finis. Quin et in Codd. tales saepenumero emendationes invenias, de quibus vel acutissimus Criticus ne quidem cogitasset unquam.

Ceterum omnino cum eodem et cl. Gronovio sentio, inutiles fere esse tot repetitas auctorum edd. et Codd. collationes, si semper emendanda et sananda haec vel illa verba clames, corruptas interim lectiones ubique serves, nihilque in contextu usquam mutare audeas. Quare et ego mediam quamdam viam inter audaciam ac timiditatem nimiam sectari studui, in contextum saepe recipiens, quae vel in Codd. inveni vulgatae multo praestantiora, vel quae necessitas etiam sine librorum auctoritate mutare jussit, id quod cl. noster Wesselingius etiam in Diodoro S. facere instituit, E. gr. L. XI. c. 46. vs. 8. *ἐργῶ πείραν εἰληφώς* in textum recipiens sine auctoritate, pro vulgato *ἐγὼ* etc. idque et alibi recte faciens. Sed ut de nostris emendationibus Lector eo melius judicet, nonnulla hic adponam ex iis, quae audaciora videbuntur, at parva literarum, imo unius literae, syllabae, accentusque mutatione verum sensum auctori reddunt.

Ita pro Lapsu c. 8. *Καρδιανὸς* praeunte Solano dedi, contra Codd. et edd. quae *Σαρδιανός*. De Merced. Cond. c. 30. med. consentientibus commentatoribus hoc dedi, ut *θέλω* pro *θέλη* reciperem, quia res ipsa clamabat, verbum primae personae requiri.

Εἴκοσι ἔτη simili confidentia cum eodem edidi in Hermot. c. 59. f. pro absurdo vulgato *εἰκὸς ἔτι*.

Ἄφηνκτον in *ἄφηνκτον* mutavi paullo post, sine Codd. et edd. auctoritate, sed exemplis *Luciani*.

Αὐτοῦ bis dedi pro *αὐτοῦ*, in Quom. Hist. c. 62. ac saepissime alibi, quoties opus erat, nihil in his fidei librorum exspectans. *Ὀνομάζων* excudi curavi pro *ὀνομάσων*, ex emendatione necessaria Jensii, in Quom. Hist. c. 41.

Ἐπιπολῶν jussu Gesneri ib. c. 57. pro *ἐπι πόλεων*.

Ἀπάντων ὧν ἐγὼ εἶδον dedi sine auctoritate librorum, pro vulgata edd. lectione, *ἅπαντα ὧν ἐγὼ εἶδον*, 1. Ver

Hist. c. 40. etsi versionem ad vulgatam compositam intactam reliqui.

Αὐτοὺς μὲν ἄγνοεῖν edidi in 2. Ver. Hist. c. 20. ex uno Pell. invitis ceteris, quia sensus id postulabat.

Ζῶν ἐστι non extinui edere sine auctoritate, pro absurdo ζῶντι, praeceunte Solano in Tyrann. c. 1.

Αἰτιᾶ item pro αἷτια, Abdicat. c. 21.

Γὰρ omissum inserui jubente Solano, sine alia auctoritate, Salt. c. 75. f.

Ἡ τὴν τοῦ Βρισέως excudi jussi in Imag. c. 8. f. pro vulgato ἡ τῇ — ut Latina versio congrueret, quam cl. Gesnerus sic optime dederat.

Καλλίω δὲ καὶ ἐρασμιωτέραν ψυχὴν σκέπουσα necessario reposui ibid. c. 22. pro καλλίων καὶ ἐρασμιωτέρα ψυχὴν σέπουσα.

Αὐθις inserui ex uno Cod. O. Jov. Conf. c. 8. ubi Lector judicet, anne sic longe melius procedat oratio?

Πεπαρώδηται admisi sine auctoritate, pro πεπαρόνηται, ibid. c. 14.

Ἐπὶ τῷ συμφέροντι ex uno L. recepi, quia res ipsa clamat, cum edd. male ἐπὶ τὸ συμφέροντι. ibid. c. 19.

Conjunctionem τε ejeci in ἄλλως τ' οὐδὲ φιλόπονος ὦν, et in sensum oppositum versionem necessario mutavi. Gall. c. 29. med.

Δεδιότας pro δεδιότες expressi sine alia auctoritate, quam quia προϊόντας et ἀποκλείοντας proxime connectitur, in Parasit. c. 55.

Distinctionem mutavi in Bis Accus. c. 16. quae erat, καταδόμενος, ἔωθεν εἰς ἐσπέραν μεθύων αἰ, καὶ κραιπαλῶν, comuna prius tollens, et ante μεθύων collocans, quia μεθύων

jam habebat suum adverbium temporis. Sed et alias distinctionem non raro immutavi, praecipue editionis Jun-
tinae innumera illa commata, quorum magnam partem Solanus jam deleverat, saepe rejiciens, interdum etiam trajiciens, quando necessitas id flagitabat, quod nemo culpabit, qui norit in hisce plenam fere editorum esse libertatem.

Μελλήσας exarari curavi, pro *μελήσας* praeunte Ges-
nero, distinctioneque mutata etiam *ὁ* pro καὶ dedi in
Rhet. Praec. c. 18.

Συνηλίσθησαν dedi pro *συνηλ*—Philops. c. 12.

Ἐπικλυσθῆναι revocasse pro vulgato *ἐπικλεισθῆναι* reli-
gioni non duxi, consensui doctorum virorum magis quam
libris obsecutus eod. Philops. c. 36. f.

Βορέαν ventum boream feci ex *βορὰν* escam;
quod licet in omnibus legeretur, audacter mutavi in Hipp.
c. 7.

Ἐπὶ τῶν δρομέων γίνεται exhibui sine ulla auctoritate
pro vulgato *ἐπὶ τῶν*—idque tamen necessario, quia *ἐπὶ* jam
praecesserat, vid. Calumn. c. 12.

Δράματος διασκευῇ restitui pro *πράγματος διασκευῇ*, in
Mort. Per. c. 3.

Τούτο, quod vulgabatur, diremi in *τοῦ τὸ* sine Codd.
sed belle monente Fabio, ibid. c. 20.

Συνεξέλεξαντο scribere non dubitavi, cum omnes male
haberent *συνεξελλέξαντο*, in Epist. Sat. c. 28. med. Ibid.
συγκεκαττυμέναι jubente Solano reposui pro vulgato *συγκε-*
κομμέναι.

Ἐπ' ἰσῆς ἀξίας jussu Gesneri, sine auctoritate libro-
rum, pro vulgato *ἐπίσης ἀξίως* in Demosth. Enc. c. 10.

Καλὸν γὰρ κρησφύγετον θάνατος rescripsi contra libros,
qui *θανάτον* absurde; nam *ἐστὶ* intelligitur: ibid. c. 46.

Εὐσχημῶς etiam restitui pro *εὐσχημόνως*, ut metro Euripideo consulerem, *ibid.* c. 47.

Notabilem recepi correctionem, *οὐδὲν χεῖρον* reponens ex Cod. L. in Cyn. c. 4. pro *οὐδὲ εἰ χεῖρον ἔχουσιν*, quod ridicule etiam olim vertebatur in Parisinae p. 1103. At non possent, seu sese melius seu deterius haberent, officium suum praestare?

Ἐκλυσσε δακρυρόδων reposui, pro *Ἐκλυσσε δακρ.* in Philopatr. c. 6. suasu Solani, etsi invitis libris. *Ibid.* c. 9. *π* inserto versui consultum, et c. 10. *λόγμια* receptum pro *δόγμια*.

Tandem in Tragopod. versu 41. *ἄτην* cum Gesnero scripsi sine alia auctoritate, pro *αὐτήν* quia metrum Anacreonticum ac sensus ita postulant.

Ubi vero major erat mutatio facienda, non usus sum pari audacia, ut quando in Hermot. c. 77. elegantissima conjectura Solanus *ἔξω τοῦ οὐδοῦ ἔστι* rescripserat, pro vulgato *ἔξω τῆς ὁδοῦ ἔσμεν*, idque deleta vulgata lectione jam contextui inseruerat, ego id tamen non admisi, ne modestiae fines egrederer. Quare etiam abstinui manum, ubi vulgata tolerabilem praestabat sensum, etsi melior poterat excogitari, aut a viris doctis probabilior erat proposita.

Haec igitur speciminis loco sufficiant; cetera enim ex Codd. vel antiquioribus edd. emendata satis, spero, se probabunt, suntque ea haud pauca, ita ut adfirmare non dubitem, mille fere locis jam aliter legi, quam ante.

Versionem cl. Gesneri rarissime mutavi, nisi in levioribus ac manifestis, quae vel ipsum sic reddi velle facile credebam, non quod supra illum sapere mihi persuadebam, sed quod is eadem non habens subsidia, aut ad vulgatam lectionem tantum adcommo-
davit interpretationem, aut eam mancā vertendo adjuvit: alias intactam servavi, etiam ubi a Graeco contextu, qualis is nunc est, differret,

ubi videlicet ratio ex variantibus lectt. vel notis adparet, uti in Rhet. Praec. c. 2. anhelantes ab ἐκπνοῦς relictum est in versione, licet ἐκίλνους jam legamus, quia in notis id defendit.

Accentuum curam quantam potui, habui, ut ad Grammaticorum placita revocarentur, ubi in edd. ab iis erat recessum; quod non raro contingit. Ita et encliticorum tonum ad Grammaticos canones restituere laboravi, quorum ii mihi videntur rectius sentire, qui duos accentus acutos in syllabis contiguis non admittunt, nolentes scribi λόγός τις sed λόγος τις, nec ἀλλῶ τινι, sed ἀλλῶ τινι, nec patientes praepositionis accentum sequente enclitica mutari, sed jubentes παρὰ σοῦ scribere, non παρὰ σου. Verum postea animadvertens, edd. antiquissimas, interdum et Codd. persaepe tamen ita duos acutos jungere, encliticarum autem accentum semper in praepositionem trajicere, quoties opus est, idque cl. Hemsterhusium etiam secutum, qui e. c. in Necyom. §. 4. edidit ᾧγρέ μοι; ibid. §. 6. παρὰ τινος. rursus §. 10. ἀλλό τι et ἐκ τινος, ac saepissime alibi: ideo deinde etiam in praepositionibus a simili scriptura non adeo sollicite abstinui, quamvis prius institutum servarim, ne unquam ἀλλό τι scriberem, nisi forte per incuriam ita remanserit. Sed quid his minutiis lectorem detineo?

Placet super hisce sententia Joan. Wallis, qui in praef. ad Claud. Ptolemaei Harmon. bene monet, alia minutiora esse, quam ut semper notentur. Idemque dicendum de vocum encliticarum accentu vel re-tento, vel inclinato, vel penitus amisso; puta δέ ἐστι, vel δέ ἐστι, vel δ' ἐστι, et quae sunt hujusmodi: qua in re tum plurimum variant Codd. tum magnam sibi solent scriptores (scribas dicere ego malim) licentiam indulgere, seu pingendi, seu non pingendi; et sic, aut secus. Ego itaque in tantillo negotio (praeser-

tim nisi emphaseos ratio hoc aut illud suadeat) codices ubi consentiunt, sequor; ubi differunt, arbitrio utor meo; neque admodum sollicite, ne nimis curiosus videar in re nihili: permissio interim aliis iudicio suo, si quando secus factum malint.

Cum itaque et ego viderem, Scholiasten *Luciani* accentum in *ἐστὶ* et *φησὶ* fere perpetuo retinere, hunc ei morem plerumque relinquere satius habui.

Idem intellige, pergit Wallis, de vocibus, quae nunc conjunctim, nunc separatim scribi solent, et quidem pro cujusque arbitrio: ut *ὤς τε ὤστε, οὐκ ἔτι οὐκέτι, οὐδ' ὅλως οὐδόλως, μὴ δὲ μηδὲ, μόνον οὐ μονονοῦ, τοὶ γὰρ οὖν τοιγαροῦν, ἐφ' ὅσον ἐφόσον, ἐξ ἀρχῆς ἐξαρχῆς, ἐφ' ἐξῆς ἐφεξῆς, ὅν τινα οὖν ὄντινοῦν, τοῦτ' ἔστι τουτέστι, δι' ὃ διὸ, γ' οὖν γοῦν*, et multis aliis.

Addo *οὔμενον*, quod Fl. in *Luciano* *οὔμενοῦν*, et similia, quae in variantibus semper notasse inane fuisset. Inter *μὴ* δὲ autem et *μηδὲ* volui initio observare differentiam, sed comperi deinde, id esse *ἀδύνατον*, cum aliae edd. id perpetuo connectant, aliae perpetuo disjungant, aliae promiscue utantur; quare Parisinae scripturam in eo plerumque retineri sum passus, quae fere semper *μηδὲ*, ubi J. et H. *μὴ* δὲ, licet et Fl. id persaepe sejungat. Addere possem *ἐπιμήκιστον*, quod jungunt edd. sed Fl. separat, vid. quae Hemsterhusius ad D. Mort. VI, 5. notat. Item *διατῶτο*, quod J. amat, ac *τανῦν* et *ἐπιπλέον*. Sed quo major in his diligentia, eo minus forsitan utilitatis. Sic *τ' ἄλλα* Junt. fere semper, Fl. vero et pleraeque *τ' ἄλλα*. Eadem *καλύει τε*, et *κύνει τε*, cum tamen in *οἶός τε*, in *ἡδονήν τε* accentum particulae adimat. Ita et Rhodomanni editio Diodori Siculi *τε* ubique accentu insignit. Nos vero *τε* etiam in *καλύει τε* et similibus accentu privavimus ex accuratiorum Grammaticorum praeceptis.

Commentatoribus autem suam servavi orthographiam, interdum et vitia, maxime Bourdelotio, quod et Hemsterhusium fecisse video, ut ejus incuria adpareret. Quare ne putes, me omnia illorum probare, quae non refutavi, quaeve post descripta demum typis folia detexi, e. gr. quando in Demon. c. 30. Solanus in contextu οὐδὲ μέγα nihil immutans, in notis tamen scribit οὐδὲν μέγα, ut alia mittam.

Scholiasten vero totum manu describere sumus coacti, quia plurima erant emendanda, quae cl. Clericus non correxerat, plurima longe alio ordine collocanda, et integra scholia persaepe ad alios dialogos referenda, ad quod tamen Solani diligentia viam jam munierat, singula numeris distinguendo, et varias lectt. ex Codd. Anglicis adjiciendo, atque utrumque Vossianum codicem conferendo, quem et ipse oculis subicere volui; sed bis frustra aditu ad Mss. bibliothecae Leidanae expetito, non tanti duxi, ut tertium iter eodem susciperem. Cetera typothetica vitia, quibus immanem in modum scatebant illa ab Clerico edita Scholia, quantum licuit, sustuli, interdum et pauca quaedam corrupta ex conjectura emendavi; sed restant et alia nondum sana, quae festinatio non sivit attingere, neque tanti est iste Scholiastes, ut cura adeo exquisita dignus sit. Mirere tamen, qui Clericus in epistola ad Graevium, de sua cura majora praedicet, quam praestitit.

Sed nec nostra Scholiorum nec *Luciani* editio ab mendis est libera: etsi enim ab viro perito sedulo est correcta, ante quam ad me specimina transmitterentur, tamen arte nulla caveri potest, quin aliqua resideant, vel quae nostram legentium aciem effugere, vel quae operae negligunt, quantumvis corrigas, id quod eo facilius contingit, quando praelum alia in urbe exercetur, quo factum est, ut semel tantum perlustrare mihi quamque plagulam licuerit: hoc

tamen adfirmare audeo, vel minus typographicarum mendarum jam in contextu *Luciani* inventum iri, quam in edd. aliarum ulla. Quare Lector non tam respiciet, quot forsitan remanserint, quam quot sublata sint: pro tribus enim rursus admissis, contra vel triginta esse emendata deprehendet.

In commentationibus autem meis interdum a me erratum, aut, si mavis, peccatum esse mea culpa, sed per properationem, jam deprehendi: quare in Addendis potissima corrigam, si modo et ad ea subjungenda tempus concedatur, quod si non superfuerit, Lector veniam dabit in aliam occasionem et ea rejicienti, quae subinde in notis promisi adcuratius in Addendis excutere.

Luciani vitam promiserat *Solanus*; nec dubitabam, quin eam jam confecerit, cum ab anno 1720. quo se suas ad *Lucianum* notas typographo tradidisse scriptum reliquit, vel saltem ab anno 1723. quo additamenta etiam, quibus eas auxit, ad finem se perduxisse testatur, satis spatii ad id praestandum habuisse videtur; decennio enim et amplius supervixit: spem deinde quoque fecit peritissimus omnis elegantioris literaturae *Hemsterhusius*, se illam vitam conscripturum; quod cum per alias occupationes facere prohiberetur, et clar. *Gesnerus* eandem spem fecisset; hinc ego minus de ea concinnanda sollicitus excerpere atque colligere ex ipso *Luciano* neglexi, quae illuc spectant; tamen quae ex eodem aliisque corradere per tempus licebit, Lectori exhibere, quam necessariam hanc provinciam plane deserere malo.

Indices Graecos tres incredibili labore ac patientia, (continent enim supra quinquaginta locorum indicatorum millia) confecit frater dulcissimus *Carolus Conradus Reitzius*, *Gorinchemiani* gymnasii Rector, quorum duos adjecimus, primum Scholiorum et Variantium quarundam

Lectionum; Notarum alterum. Tertium omnium verborum ac phrasium, tam locupletem, ut adnecti tertio *Luciani* tomo non potuerit, retinere coactus sum. Et quia praecipua tamen in notarum indice satis quoque amplo, occurrunt, confidimus, Lectorem hisce duobus contentum fore, eoque magis, cum priores edd. nullo Graeco Indice, praeterquam solo Dialogorum, sint donatae. Cum vero copiosissimus ille tertius Index jam plane confectus sit, promissit bibliopola, se eum quoque statim praelo subjecturum, ut primum senserit eum eruditorum votis expeti. Ego vero, qui nullus dubito, quin desiderio plurimorum respondeat istud opus, vel meo periculo illum seorsum edi curabo, ubi *Wetstenius* noster hanc aleam subire gravabitur, et quidem eadem forma, qua haec volumina, faciamque, ut *Lexici Luciani* vicem praestare queat, indicata via, qua, etsi ad nostram potissimum editionem est aptatus ac destinatus, non adeo magno negotio etiam ad alias editiones usui esse queat; hunc enim majore cura, quam reliquos, compositum esse novi.

In indicandis autem *Luciani* locis, non solum paginarum numerum, ut vulgo fit, Indices hi commonstrabunt; sed et Dialogorum paragraphos sive capita simul addita reperies, ut nunquam frustra sis quaesiturus: nam si forte in exprimendo altero numero erratum sit ab operis, alter tamen tibi locum commonstrabit.

Ut igitur ego fratri immortales gratias ago habeoque, quod mea gratia molestum hunc laborem subierit, nihil reueritus ignobilis, ut nonnullis audit, hujus operae exprobrationem, ita et benevolus Lector sua studia hac ope adjuncta gratus agnoscet, et utriusque conatibus benigno iudicio favebit. Vale. Dabam Trajecti ad Rhen. ipsis Kalend. Martiis, anni MDCCXLIII.

Etsi mox subjungam notata Solani de scripturae compendiis, quibus editiones et Codices in Variantt. Lectt. designantur, tamen et hic monendus es, literis quadratis Codices Manuscriptos, currentibus vero, typis vulgatas editiones notari; exempli caussa P. significat Poli Cardinalis vel Perizonii collationes ex Cod. sed P. obliquius exaratum, editionem Parisinam; W. Codicem Wittianum, W. edit. Wechelianam; quam deinde potius per Wech. indicavi; sed tam raro occurrit ejus mentio, contra tam frequenter W. Codex commemoratur, ut confusio non sit metuenda. B. Baroccianum Codicem, B. 1. edit. Basil. primam, et sic deinceps, ut in catalogo sequente fusius exponitur. At si penes me stetisset, potius integris syllabis haec expressissem, Par. Bas. etc. scribendo, quam unica tantum litera, quod brevitatis ista negotium facessit et corrigenti et lectori; sed quia sic coeptum erat, non licuit mihi ab isto more recedere: cum tamen viderem, *Solanum* in ed. Hagnoana varietates Florentinae sola litera F. designasse, idque et *Hemsterhusium* sic expressisse, usque ad medium Tomi primi; at in Juntina *Solanum*, in qua longe plures varietates adleverat, Fl. pinxisse pro Florentina, et Fr. pro Francofurtana, id sedulo deinde sic distinxi. Cumque idem dubium possit oriri ex sola litera A. sitne Aldina an Amstelodama intelligenda; licet per A. Amstelodamam denotet *Hemsterhusius* et *Solanus* plerumque Ald. ad priorem illam denotandam scripserit, tamen interdum in eo ab ipso erratum deprehendi; quare et hoc postea distinxi, integras syllabas exprimens, nisi ubi numerus 1. 2. additur, ut A. 1. A. 2. satis patet Aldinam intelligendam, quia Amst. non bis est excusa. Ita varietates Aldinae primae Wesselinganae semper sic notantur, marg. A. 1. W.

M O S I S S O L A N I .

S Y L L A B U S N O T A R U M .

- m. 1. mendose.
 2. (post numerum) *mediam paginam* significat.
 i. *initio paginae*.
 f. *finem, sub finem*.
 — Deest (At cum literae subjicitur, nihil in reliqua voce mutatum esse, notat.
 E. vel EE. Editiones tunc ad manum.
 Edd. (*Fl. Ald. Fr. P. J.*) vel *reliquae editiones*.
 B. 1. Basil. 1. in *erratis* seu potius *variis lectionibus*.
 Coll. *Collectanea Galaei*.
 W. *Wittianus Codex Ms. a Jensio collatus*.
 M. *Marcianus Codex Ms. (qui olim Wittianus) a me in his consultus*.
 P. *Poli (Card.)* cujus collatio penes *Perizonium*.
 Ex. *Excerpta* penes *Perizonium* ex ed. *Flor. cum Codice Poli collata*. i. e. edit. *Fl.*
 L. *Longolii excerpta* ex *Codd. Mss.* penes eundem *Perizonium*; sunt autem hi collati cum edit. *Ald.*
 W. *Wecheli editio* quorundam opusculorum *Luciani*.
 r. *Recte*.
 V. *Ms. Codex Vaticanus* in his locis a *Jo. Masson* collatus.
 In *Scholiis Codex Vossianus*.
 O. *Ms. Oxoniensis* vel *Ox.*

marg. A. 1. W. margo Aldinae primae Wesselingii, de qua in praef. plura J. F. Reitz.

C A T A L O G U S

Commentatorum Luciani, secundum ordinem aetatis.

Joannes Brodaeus. <i>designatur</i>	BROD.
Gilbertus Cognatus.	COGN.
Joannes Bourdelotius.	BOURD.
Theodorus Marcilius.	MARCIL.
Lambertus Barlaeus.	BARL.
Jacobus Palmerius a Grentemesnil.	PALM.
Tanaquillus Faber.	FABER.
Franciscus Guetius.	GUET.
Aegidius Menagius.	MENAG.
Adolphus Vorstius.	VORST.
Jacobus Tollius.	TOLL.
Joannes Georgius Graevius.	GRAEV.
Jacobus Gronovius.	GRON.
Joannes Clericus.	CLER.
Joannes Jensius.	JENS.
Ludovicus Kusternus.	KUSTER.
Lambertus Bosius.	BOS.
Horatius Vitringa.	VITRING.
Jo. de la Faye.	FAY.
Eduardus Leedes.	LEED.
Moses du Soul, (sive Solanus)	SOLAN.
Maturin. Veyssi. la Croze.	CROZ.
Tiberius Hemsterhusius.	HEMST.
Joannes Matthias Gesnerus.	GESN.
Joannes Fredericus Reitzius.	REITZ.

S O L A N I M O N I T A.

EDITIONES Luciani, quibus usi sumus.

- Anno 1496. Florentina Graeca, quam totam cum hac contuli. designatur in Var. Lect. nota *Fl.* vel *F.*
 1503. Aldina 1. Graeca. notatur *Ald.* vel *A.* 1.
 1522. Ald. 2. Gr. designatur *A.* 2.
 1526. Hagenoana 1. Gr. insignitur *H.*
 1535. Juntina Gr. scribitur *J.*
 ——— Hag. 2. Gr. *H.* 2.
 1545. Basileensis 1. Gr. *B.* 1.
 1546. Francofurtana Gr. *Fr.*
 1550. Veneta 2. Gr. *V.* 2.
 1555. Bas. 2. Gr. (Bas. 1. ne correctis quidem mendis in indice notatis exprimit.) *B.* 2.
 1563. Basil. tertia. *B.* 3.
 1615. Parisina Graeco-Latina. *P.*
 1619. Salmuriensis Graeco-Lat. *S.*
 ——— Basil. 4. Gr.-Lat.
 1687. Amstelod. Gr.-Lat. *Amst.* et *A.*

C O D I C E S C O L L A T I.

O. vel B. Baroccianus vel Oxoniensis Codex Ms.

- I. Codex Ms. Bar. (Nº. lvi.) continet hosce Luciani
 libros: *Διαβ.* fol. 132.
Κατανλ. 136.
Συμπ. 142.
Ἰσαφ. (deest folium unum aut alterum) 147.

'Ρητ. (capite truncatus NB. in Catal. omissus)	152.
Προμ. ἐν Λόγ.	154.
Εὐχ.	155.
"Ερωτες (de industria omissa hic plurima)	162.
Z. τρ. (deest folium unum)	164.
Z. ἰλ. (non integer)	171.
Διχ. (pars tantum)	173.
'Αναβ.	174.
II. ——— (Nº. 186.) continet tantum dialogos aliquot Mort. cum Jud. Dearum et uno Marino.	
III. Bodlejanus Nº. E. 2. 16. Dialogos Mortuorum non plures quinque.	

J. J E N S I U S.

I. [Nobiliss. Jo. de Witt dedit mihi anno 1698. Codicem quorundam Luciani opusculorum Manuscriptum, quem contuli, et reperi, eum esse satis antiquum. 1º. numquam litera i subscribitur, sed pone adponitur. Tum vocabula γούν, ὄταν, περὶ δὲν etc. ubique distinctim erant scripta, ut γ'ούν ὄτ' ἂν ἐπεὶ δ' ἂν etc. Tum ζῶα, non ζῶα. πρώτην, non πρώην. Litera B. scripta est v. nullae usquam distinctae erant dialogorum personae ipsis personarum nominibus; sed duo tantum puncta (:) exeunte qualibet persona, erant picta. Denique scholia ad marginem, sed ita minutis et abolitis literis, ut minima pars eaque vix legi potuerit.]

Opuscula Mss. erant haec

Πρ. λ.	'Αρμ.	Εὐν.	'Ερω.	'Ησιοθ.	De hoc ipso Codice vide plura a me initio vol. 2. annotata.
Μισθ.	Σχν.	'Αστρ.	'Τ. εἰκ.	Συρ.	
'Α. μισθ.	Συγγρ.		Γυμν.		
Πτα.	'Ορχ.		'Αποφρ.		
'Ερμ.	Αεξ.		Διψ.		

Omnia quae ex illo Ms. Cod. in Jensiano codice erant ad-

notata, in hunc meum a me sub nota W. transsumta sunt.
SOLAN. 1707.

II. [Excerpta codicis Reginaldi Poli Cardinalis tit. Is.
Nirei et Achillei Archiepiscopi Cantuariensis, anno MDLVII.]
(ad παρας. usque; cetera manca.)

III. [Excerpta ex Christophori Longolii Luciano (ap.
Ald. MDIII.) cum Mss. collato MDL.]

De Codice M A R C I A N O.

Codex est membranaceus in folio, ut vocant, qui ex
libris Cardinalis Seripandi olim fuisse testem habet ejus
manum. Alibi etiam Chalcopyli Constantinopolitani fuisse,
scriptum est.

Ex Italia advexisse credo virum Nob. Jo. de Wit; quo
defuncto, emtus est a viro nob. D°. van der Mark, qui eum
nunc Ultrajecti possidet. Codicem hunc Ms. nunc vir egre-
gius Lucianique studiosissimus Bridges J. C. Anglus 1722.

Scriptus est elegantissime, nullis literarum, nisi una
aut altera voce, compendiis; ut ϑ—ς, π. et αν—ς, pro
θεός, πνεῦμα, ἄνθρωπος. Litera β in textu hac fere forma
pingitur u. in scholiis vero figura β constanter adhibetur;
unde patet, recentioris esse aevi.

Continet autem opuscula Luciani sequentia; hoc ordine.

1. Πτα. ἀνέφαλον est.	6. Συγγρ.	ξδ'.	11. 'Ορχ.	ξθ'.
2. ἀ. μισθ.	ξ'.	7. Διψ.	ξε'.	ο'
8. 'Αρμ.	ξα'.	8. Μισθ.	ξς'.	οα'.
4. 'Ησ.	ξβ'.	9. Γυμν.	ξζ'.	οβ'.
5. Σκυ.	ξγ'.	10. Συρ.	ξη'.	ογ'.
			15. 'Ερωτ.	ογ'.

16. 'Τ. εἰς. οδ'. 18. 'Ερμ. ος'.
 17. 'Αποφρ. ος'. 19. Πρ. λ. οξ'.

Quibus opusculis adscripti sunt, quos hic vides, numeri. Unde liquet LVIII titulos ab initio periisse; summamque, si a fine integer censeatur, fuisse libellorum LXXVII. qui numerus, rejectis spuriiis, cum nostris Codicibus satis constat, in quibus LXXXI cum nothis inveniuntur.

Quaterna folia erant, nisi quod, lacerato folio uno, primo tria tantum inveniuntur. Quaternario autem cuique inscriptus numerus Graecus, indicat amissos a capite quaterniones XLVI. et XLVII. in folium unum; incipit autem Codex, non ab initio libelli *de Lapsu* etc. sed ab his in eo verbis, τὸ παράδοξον τῆς προσαγορεύσεως, quae in Junt. editione p. 312. occurrunt. Desinit, serie continua quaternionum, cum LXIII.

Ex 63 quaternionibus

deme 46 qui periire,

habebis 17 quaterniones superstites.

qui ducti in 16 paginas cujusque quaternionis,
efficiunt

102

17

272 pag.

aufer 4 pag. laceratas,

habebis 268 paginas, quibus codex nunc constat.

Constiterat autem, cum integer esset a capite, mille et 8 paginis; qui numerus ex 63 quaternionibus in 16 paginas ductus conficitur.

Ego ratione inita comperio 268 illas, quibus nunc constat Codex, efficere 312 Junt. editionis paginas. 1008, quibus integer constabat, efficiebant 1173. qui numerus vera summa (1274) 101 paginis distat; quibus aut a fine multatum codicem censeas oportet, aut in eo non exstitisse spu-

ria quaedam, numero iv, quibus et titulorum numeri distant, ut supra monitum est.

Contuli ego post cl. Jensium $\left\{ \begin{array}{l} \Sigma\gamma\gamma\rho. \\ \mu\iota\sigma\theta. \\ \gamma\upsilon\mu\nu. \end{array} \right\}$ integros

in quibus paucula a viro doctissimo omissa observavi, in reliquis, quia festinabam, ea tantum loca consului, quae mihi negotium facessabant.

Scholia quamvis sint aliquando evanida; alicubi etiam vitiato codice, nulla ope legi possint; et abscissis multis marginibus, non habeantur omnia, plerumque tamen cum Vossianis conveniunt, aut cum ineditis Galaeanis.

Paucula tamen etiam in eis nova a me, quam potui diligentissime, sunt descripta, praeoque cum reliquis parata 1707. SOLAY.

Codices Vaticani Mss. quos inspexit

J O. M A S S O N.

V. 1. perg. fol. n°. 90. videtur xi. seculi. Incipit a Φαλ. α. fol. 5. (quatuor primis foliis chartaceis manu recentissima) ordo opusculorum in eo codice hic est.

Φαλ. α. β.

γ. Ἰνπ.

δ. Διον.

ε. Ἡρ.

ς. Ἡλ.

ζ. μυια.

η. Νιγγρ.

θ. Δημων.

ι. οίκ.

V. 2. πατρ.

κ. Μακροβ.

ιστ. α. β. paucis

Schol.

διαβ.

δ. φων.

Συμπ.

ψευδος.

καταπλ.

Z. ἐλ.

Z. τρ.

Ἀλεκτρ.

Προμ.

Ἰακω.	εἰκ.	Συνθ.
Τιμ.	Συρ.	Τραγ.
ἐπισκ.	Ὅρχ.	Ἐρμ.
β. πρ.	λεξ.	πρ. λ.
ἀναβ.	εὐν.	ἀλλ.
δ. κατ.	ἀστρ.	εὐχ.
θυσ.	ἴρ.	ὦκ.
ἀπαιδ.	ἀποφρ.	* πρὸς Ἀριστείδην.
ἐνυπν.	Θ. ἐκκ.	Κυν.
παρασ.	τυρ.	νεκρ. δ.
φιλοψ.	ἀποκ.	ἐν. δ.
V. 2. νεκ. δ. 7.	Περ.	Θ. δ.
{ εν. δ. 19.	Τοξ.	Desunt igitur,
{ εν. δ. 7.	Δημ.	{ ἐτ. δ.
{ γυμν. etc.	συγγρ.	{ δραπ.
Deinde in quibusdam	διψ.	{ ὕ. εἰκ.
aliis ab hoc discrepat	Κρον.	{ Νερ.
Θ. κρ.	Ἡροδ.	{ πατρ.
μισθ.	Ζευξ.	{ πενθ.
γυμν.	πτ.	{ ζητ.
νεκ.	ἀ. μισθ.	{ φιλοπ.
ὄν.	Ἀρμ.	{ et χαριδ.
Ἀλεξ.	Ἡσ.	

Novus autem unus libellus hic comparet, qui πρὸς Ἀριστείδην stellula notatus in laterculo conspicuus est.

In Codice f. 34. leguntur haec verba *Εγὼ Ἀλεξανδ. ἐπισκοπος Νικαιας τῆς κατὰ Βιθυνίαν μετὰ Ἰακώβου τοῦ φιλιτατοῦ ἀδελφου καὶ μετροπολιτοῦ Λαρισσης*. Eadem manu ac cetera. f. 45. Idem nomen, sed cum alio conjunctum, sc. *μετὰ Θεοδώρου διακόνου τοῦ ἡμῖν ὑπηρετούντος*. F. 122. ad marginem nota haec reperitur: *Εγὼ Ἀλεξανδ. ἐπισκοπος Νικαιας τῆς ἐν Βιθυνία μετὰ Ἰακώβου τοῦ ὁμοψυχου ἀδελφου καὶ μὲν ἀριεργης τοῦ πρωτ' μ. τ' κατὰ δρομ. τῶν Βουλγαριων, ἰδιωσαντ' ἀναλωμασιν ἀναστησαντ' κ' κ' ο'ς μὲν αὐτῇ κ' κ' τοῖς πτημασι δόντες*

πλείονα. f. 124. E. A. — ε — N — της προς τη' Ασκανίᾳ μετα Ιω-
αννου τοῦ ἐπὶ τη' ἀδελφῇ Κηδεστου. Alibi f. ut supra, μετα του
ον μεμνηλε. . . συνερεῶς καὶ συνεπισ'κ' ἀδελφου.

V. 2. n°. 89. Chartaceus 4°. incipit a Φαλ. β. cum scho-
liis passim, literis rubris, f. 299. Δρακ. videtur xv. saeculo
nitide satis exaratus.

V. 3. Chart. 4°. n°. 88. haud nitidus. Paullo recen-
tior illo videtur: habet fol. 316. opuscula, quae continet,
alio ordine, quam in superioribus. Pauca sunt scholia.
fol. 308. Φιλοκ. usque ad f. 315. sine Schol. solus Codex,
qui hunc Dial. habeat.

A D

JO. FREDERICUM REITZIUM

JO. MATTHIAE GESNERI

EPISTOLA.

Monitus ab ornatissimo viro *Wetstenio* nostro, si quid haberem, quo frons operis, quod ab aliquo inde tempore molimur, exornari posset, tempus esse; jam prodire tandem gestire *LUCIANUM*, et oculos hominum atque manus subire: excutere equidem coepi, quae in scidas, ut sit, conjecta diversis temporibus, secure deinde reposueram. Sed mox abjeci illud consilium, cum observarem, quanta tu, vir doctissime, diligentia et judicio in iisdem rebus versatus esses, quamque metuendum esset, ne aut frustra alteruter nostrum exhausisset illum colligendi ordinandique laborem, aut bis eadem legenda offerrentur lectoribus, quod posterius tanto magis vitandum erat incommodum, quo magis vela nos contrahere, et brevitati studere juberet ἐργαδιότης noster *Wetstenius*. Ne tamen plane ἀσύμβολος ab hoc

velut primo missu dapum *Lucianearum* discedam, juvat paucis ea vel apud te commemorare, vel tibi commendare, quae illis partibus, quas in hoc opere atque munere adhuc sustinui, videbuntur conjunctiora.

Nam de ipso *LUCIANO* dicere totum tibi relinquo, cum vix aliunde, quam ex ipsius libellis hauriri possint, quae ad ipsum pertinent: quos tibi ita notos esse, ut domus cuique est sua, adparet. De libellis quibusdam quid sentirem, passim jam, de Philopatride etiam justa disputatione, indicavi. Placetne, de aliis quibusdam hic breviter ferre me suffragium, quos tu calculos forte ad Catalogum opusculorum referes. Igitur

AMORES non videntur *Luciani* esse. Sunt certe alterius plane characteris, et multo magis, quam est ipse *Lucianus*, Sophistici.

IMAGINES totum, quantus est, *Lucianum* spirant et referunt.

JUPITER CONFUTATUS, et alter ille **TRAGOEDUS** multum mihi videntur ad evertendam superstitionem, et fidem Dis illis abrogandam contulisse. Referendi hi libelli ad *Apologias* pro religione Christiana, in quantum harum princeps fere argumentum est, destruere superstitionem et cultum Deorum.

DE ASTROLOGIA opusculum imbecilli hominis et superstitiosi, non igitur *Luciani*, nisi tamen imitatione, et velut *παροδία* ridere voluit superstitiosum aliquem scriptorem, quod etiam Ionismi adfectatio ostendit.

DE DEA SYRIA idem, quod de libello de Astrologia, existimo.

Aliud velut caput eorum, quae hic a me expectari debent, sunt observationes quaedam, quae, dum percurro missas ad me chartas festinans plerumque et aliis rebus impeditus, in mentem mihi venerunt. Has ad te mitto, intexen-

das, si videtur, Addendis, quae parari video, reliquis. Habes autem ea tantum, in quae a media fere parte Tomi I mi incidi: si qua ad priora de interpretatione praesertim monenda occurrebant, ea ad Tiber. Hemsterhusium virum clar. pro veteri amicitia iubentem perscripsi.

* * * * *

Supèrest, ut, id quod conceditur vulgo scriptoribus, de meo consilio et laboribus meis quaedam apud te disputem, quae nempe ad ipsos quoque posteros eadem opera cupiam perferri.

Fuisse mihi veterem cum *Luciano* familiaritatem, ostendunt ea, quae jam quarto decimo hujus seculi anno, qui aetatis meae tertius et vicesimus erat, in *Philopatrin* et de *Philopatride* a me scripta, et in *Jenensium Philosophorum* cathedra disputata sunt. Jam eo tempore consilia agita- bam revocandi in publicam lucem *Sophistae* doctissimi, amoenissimi, et ad variam eruditionem, quam adamavi a puero, adcommodatissimi: quae caussa fuit, ut numquam plane illum deponerem de manibus, etsi illi editionis consilio multa subinde impedimenta objicerentur, quo factum est, ut non nonum modo in annum ex *Horatii* praecepto, premerentur cogitata nostra, sed fere ad tricesimum penes nos delitescerent, nisi quod capitalem illam encomii *Demosthenis* restitutionem, non tantum anno seculi xximo cum venerabili jam collega meo C. A. Heumanno, et cum laudatissimo viro Tib. Hemsterhusio, communicavi; sed etiam mense Julio anni xxximi in *Chrestomathia Graeca* publicavi Lipsiae, unde in *Acta Eruditorum* istius anni relata est.

Inter haec modo cum *Tho. Fritschio*, principe dum viveret librariae negotiationis, consilia agitata, modo communicata cum cl. Hemsterhusio, quae effectu caus-

sis hic non commemorandis caruere; donec vir hic doctissimus provinciam, quam nemo melius ipso ornare potest, nescio quibus rebus commotus, deponeret, et bonum *LUCIANUM*, cum sexta circiter pars illius praeclare ab ipso curata esset, suas sibi res habere juberet. Hic enim ad me, veterem sodalem suum confugit, et, si non aliud, certe Latine paullo commodius disertiusque loqui se docerem rogavit, et impetravit, quantum per alia, inprimis per curationem *Thesauri Linguae Latinae*, licuit. *Quintilianus* enim et *Plinius junior* non multum temporis sibi vindicarunt. Interpretationem igitur plane novam, quod diu est cum optarunt eruditi homines, condidi a libello inde de *Sacrificiis*. Eorum, quae praecedunt, versionem emendavit, puto, cl. *Hemsterhusius*. Porro in interpretando eam rationem tenui, ut ex Graeco exemplari *Hagenoënsi* transferrem omnia, non inspecta prius alia interpretatione, quam tum demum adhibere solebam, ubi aliquid circa lectionem dubitationis offerretur, ut quam secutus esset superior interpres, liberet exquirere. Igitur non habeo dicere, quatenus mea interpretatio vel conveniat cum vulgata, (id est, ea, quam *Benedictus* emendatam a se et interpolatam dedit, a diversis auctoribus scriptam) vel ab ea discrepet, melior illa sit, an deterior. Hoc tantum scio, cum juvenis tractarem *LUCIANUM*, sexcentis locis me offensum vulgata, quam dixi, interpretatione, et jam tum sperasse melius aliquid a me posse dari: quae spes ne me falleret, studiose equidem elaboravi: et illud inter alia dedi operam, ut, quantum ejus per utriusque linguae rationes liceret, non discederem a singulorum verborum significatione, nec ab ordine verborum, et figura dictionis; sed ipsum quoque genus dicendi, eumque, quem charactera vocant, exprimerem: quod illis praecipue locis difficultatem habuit, ubi corruptum sermonem ridendo imitatur, et imitando ridiculum facit auctor. Iniquus ergo fuerit, si quis talibus locis offendatur, aut vitia adcuset, quae ultro adfectavimus, uti similis esset *Lucianae* nostra oratio. Ubi plane nihil difficultatis erat in

Graecis, minus singulorum rationem verborum habuimus, si eo genere charactera, quem dixi, adsequi facilius nos posse sperabamus, inprimis iis in locis, ubi poëticas formulas, aut versus integros *Homeri* et aliorum, parodiasque adeo, intexit: quod genus vix ad verbum licet exprimere, nisi putidus fieri velis, et pro jucunda salsaque oratione languidum et fatuum sermonem reddere.

Servile enim illud et interlineari simile interpretandi genus facilius ad pueros corrumpendos, quam ad sublevandos juvandosque viros pertinere, judicamus: ut contra illam Gallorum praesertim quorundam licentiam bonis literis fraudi esse dicimus, qua non, quid sibi voluerit *Lucianus*, spectavit, ut hoc potissimum hic utar, *Ablancurtius*, sed quid a muliereculis et cirratis facile capi et probari adeo posset. Voluimus ergo interpretationem nostram *Lucianae* orationi, quantum ejus consequi potuimus, esse simillimam. Adnotationes adjecimus, non quibus divitias in hoc genere ostentaremus; sed quibus vel rationem redderemus interpretationis, si ea a vulgata legendi ratione discederet; vel conjecturas de emendando contextu, cum argumentis sicubi opus videretur, proponeremus; vel denique lucem adfunderemus locis, quos obscuros videri etiam his posse putabamus, qui in his literis jam aliquo usque progressi sunt. Suspenso hic plerumque animo fuimus, cum semper metueremus, ne ea poneremus, quae alii jam occupassent: quod quidem satis saepe accidisse video, tum in aliis, *Elserianis*, ut hoc utar, cujus viri doctissimi observationes nescio qua mea incuria, vel quo casu alio oculis, cum ista scriberem, a me usurpatas non memineram; tum frequentissime in his, quae vir doctissimus *Moses Solanus* commentatus est. Hujus viri observata adeo saepe cum nostris congruere deprehendi, postquam emendata ab illo interpolataque *LUCIANI* interpretatio ad me missa est, ut interdum optaverim pudoris mei causa, ne factum esset, quod optimo consilio factum novi, ut illud monumentum

diligentiae viri clar. ad me mitteretur. Superest, ut mihi consulam qua licet, et primum hoc indicem, pervenisse ad me e mercatu verno Lipsiensi an. xxxvii. exemplum versionis Latinae variorum, cum argumentis *Micylli*, initio et fine truncatum, editionis, ut conjicio, Francof. 1538 f. cum mea interpretatio processisset ad finem Hermotimi. Solebam autem, quod scis, vir doctissime, per mercatus modo dicti opportunitatem mittere pensiones velut *LUCIANO* debitas. Illud porro exemplum manu *Solani* elegantissimi et nitidula, quae animum etiam bene compositum indicet, correctum et interpolatum est eo haud dubie consilio, uti traderetur typographis: continetque opuscula *LUCIANI* usque ad *Anacharsim* sive de *Gymnasiis* libellum, cujus tantum initium hic est, usque ad columnam 616. Fuit itaque in museo meo interpretatio illa diversorum *Solani* manu castigata, a declamatione inde *Herodoti*, s. *Aëtione*, ad principium libelli de *Gymnasiis*; nisi quod *Amores* et *Lucium* libellos *Solanus* non adtigit. In his igitur libellis plerisque potui consulere *Solani* sententiam, quod aliquoties a me factum, in ipsis meis adnotationibus professus sum. Nimirum inspexi interdum, quoties cognoscere cupiebam, quam ille lectionem in locis dubitationem aliquam habentibus secutus sit. Perpetuam collationem neque cum hac, neque cum ulla interpretatione institui. Quid enim adtinebat, in hac laboriosa praesertim vita mea, circumspicere, quomodo alii ea interpretati essent, quae recte a me intelligi, recte conversa esse, non poteram dubitare? Adnotationis plane nihil, literam nullam Graecam, libro huic adscripsit vir doctissimus: quem librum in Bibliotheca Academiae nostrae publica reposui, ut siqui vel jam viventes vel posterius adeo requirere velint, in quantum mihi cum *Solano* conveniat, suis possint oculis fidem habere. Qui hoc agere volent, illi collatis nostris adnotationibus intelligent facile, non minus saepe nobis convenire in iis libellis, quorum ego interpretationem a *Solano* correctam oculis usurpare non potui, quam in aliis: convenire nobis saepe in adnotatio-

nibus, quarum ego plane nullam umquam vidi ante, quam typis expressae ad me venirent: convenire in illa encomii Demosthenis restitutione, cap. 29. seq. convenire tamen ita, ut adpareat, duo esse, qui unum egerint, ambo familiares LUCIANO, ambo non novitios in hoc genere studiorum, sed qui suam sibi viam teneant, non opus habeant semper alios respicere. Apud te quidem, doctissime Reitzii, non opus erat haec disputare, qui conscius es, qui aliquot locis indicasti, tibi quoque in mentem venire solere, quae vel a me vel ab aliis occupata deinde intellexisti: qui ipse aliquot locis hunc ipsum veri charactera prodidisti, quod inter me et alios, de quorum cogitatis neutris aliquid constare poterat, pulchre convenire observares. Itaque tota haec oratio supervacua apud te et paene inanis est: neque, fateor, mihi in mentem venisset, ita minute hac de re disputare, cum conscientia videri possit tam adcuratum in tali re studium; nisi hisce ipsis diebus mihi adlatus tandem esset liber, in quo a magna me spe dejectum, non sine morsiuncula quaedam doloris observo. Putabam ita a me administratam provinciam edendorum Scriptorum rei rusticae, ut forte in ingenio meo, in diligentia, in doctrina aliquid desiderari posset; candoris quidem, pudoris, honestatis summam a me habitam rationem, scio, ejusque rei animum meum testem habeo, ut velim ita mecum agi dum vivo, et cum ero mortuus, ut ego cum viventibus et mortuis egi, quorum mihi lucubrationes commissae atque creditae erant.

Itaque laetus in manus sumebam expectatum aliquamdiu librum Julii Pontederæ, viri merito suo clarissimi, Patavii mcccxl. editum, cui titulum praescripsit, Antiquitatum Latinarum Graecarumque enarrationes atque emendationes praecipue ad veteris anni rationem adtinentes epistolis lxxviii comprehensae et tabulis plurimis ornatae. Cupide evolvebam Epistolam liii, quam agere docebat argu-

mentum de Lipsiensi rusticorum auctorum editione. Non magis, credo, perturbatus est *Cicero*, cum redux a Quaestura Sicula et laudibus suorum civium inhians, quas meruisse sibi videbatur, observaret, esse homines Romae, qui ipsum de vultu ac nomine nossent, qui iidem, fuisse ipsum in Sicilia, nescirent; quam ego miratus sum, non potuisse me humanitatem et fidem meam probare *Pontederæ*, sed eorum postulari, quae ego non nisi ab humilis admodum et abjecti animi hominibus admitti posse, arbitror. Conjecit ille quidem partem majorem eorum, quae inclementer et inique in me et editionem illam dicuntur, in personam amici sui *Andreae Marani*, de qua re, fateor, in mentem mihi venit *Ciceronis* illa expostulatio cum *Appio*, Tu cum istiusmodi sermones ad te delati de me sunt, non debuisti credere. Si autem hoc genere delectaris, ut quae tibi in mentem veniant, aliis adtribuas, genus sermonis inducis in amicitiam minime liberale. — Quare potes — genus hoc totum orationis tollere, Disputabant, Ego contra disserebam: Dicebant, Ego negabam. An mihi de te nihil esse dictum, (nihil dici posse de epistolis tuis) putas? cetera. Verum sit ita. Ita calide amaverit *Julium Pontederam*, dignum profecto amore ob multas res, quas ego vel e tanto intervallo nosse potui, *Andreas Maranus*, vir vel hoc nomine a me non contemnendus, quod *Pontederæ* bona videtur intelligere. Sit igitur: ita amarit *Maranus Pontederam*, ut indulgentissima mater suos liberos: amarit etiam cum aliena injuria. At a *Pontederæ* sapientia hoc exspectari jure poterat, ut bilem amici, quam injustam ipse agnoscit, quam de puerorum impotentia aliquid habere ipse fatetur *), mitigaret potius privatis literis, et, ut

*) P. 464. med. Hoc si dabis (quod nullo modo inficiari potes) p u e-

potens est herbarum, cathartici quibusdam educeret, quam ut victuris eas chartis mandaret, monumentum futuras, quidquid de caussa existiment homines, pudoris aliqujus literarum, quibus parum profecto decorum est, objecta talia esse rusticarum rerum editori, sive vera sint illa crimina, sive ficta.

Plane et simpliciter ficta esse ad unum omnia, non aequidem dicere. Neque enim otium adhuc fuit indagare omnia: quam rem aliquantum operosiorē fecit ratio illa, quod non usus est vir doctissimus consuetudine ea, quae solemus loca scriptorum, quae designamus, adcurate indicare, quae ego per totum opus rusticum non librum modo et caput, sed minorem etiam particulam laudavi; sed plerumque ne librum quidem nominavit, verum simpliciter unum aut pauca verba, ad quae crimen pertinet, posuit. Unde sit, ut si cuius non multum interest, ille ne evolvere quidem curet locum, de quo agitur, et ita ne audire quidem alteram partem possit. Nondum igitur indagare lubuit omnia: supersunt sex septem loca ita laxae, uti dixi, designata, ea praesertim, ubi argumenta *Victorianarum* adnotationum, id est, verba, ad quae illae referuntur, non recte dicuntur posita, de quibus nihil nisi hoc dicere possum, secutos nos esse rationem hanc, ut adnotationibus tamquam titulos sive indices praemitteremus, verba ad quae referuntur, qualia supra in ipso contextu scriptorum sunt expressa: ita tamen ut si vel *Victorius*, vel *Pontedera*, vel alius, quid mutandum censeret, illud ex ipsa adnotatione intelligi satis posset. Fac autem bis, ter, quater, saepius, aliquid hic peccatum esse, quod nondum equidem deprehendi: humanorum hominum erat, ut cum tot a nobis commoditatibus auctos se sentirent, ut non jam per plures, raros bonam partem, libros discurrendum esset, aut bibliothecae Italiae, Belgii,

ri est credere, quae ex te commemoravimus, ad *Geaenerum* pertinere.

Galliae, Germaniae adeundae; vicissim aliquid nobis ignoscere, homines esse tum nos, tum correctores, et typographicas operas, cogitarent, pro millenis *κατορθώμασι* unum nobis alterumque humanum errorem sine scutica transmittèrent. Ingrati enim profecto animi est et nimis jejuni, uti aliorum laboribus, ingeniisque dum commodum est, sexcentis inde in singulos prope dies commoditatibus frui: et deinde, ubi semel aut aliquoties caespitatum est, clamare, flagella, stimulos, faces verborum expedire, stigmata inungere hominibus optime meritis. Redeo ad Epistolam *Pontederæ*. Non ausim confirmare, plane nihil esse in hac Epistola veri: supersunt enim, quae nondum invenire potui: fateor aliquot locis omissum esse, cum ego Gottingae jam essem, ultima operis excuderentur Lipsiae, nomen *Pontederæ*: sed iis in locis, quae vel sui auctoris alium characterem haberent, vel e quibus nihil, si reliqua viri decora spectes, ipsi decedere; parum mihi, addendum enim hoc quoque est, accedere, si quis mihi tribuat, possit. Ut enim is est vir doctissimus, ea illius in his literis exstant decora, quae nullam profecto jacturam sentiant, si aliquot minutae adnotatiunculae operarum typographicarum culpa nomine ipsius careant: ita me non ita abjectum et ignavum hominem terra protulit, ut velim illa aerugine de *Pontederæ* thesauris detrita ditescere. Nam quod objicitur, Nostra (i. *Pontederæ* observata) ut abdita essent, neque lucem, si fieri posset, adspicerent, qua potuit diligentia curavit. Huc atque illuc dispersit inhonora atque abscondidit, illud movere eum forte potest, si quis opus illud numquam in manus sumsit. Nam caeteri vident, nos secutos esse morem olim receptum, suis locis adjiciendi adnotationes, unicuique adnotationi nomen sui auctoris, literis quidem majusculis et ferientibus oculos, adscribendi; nisi quod nostras eo ipso satis signatas putabamus, si nullum nomen adscriptum haberent. Qua in re molestum nobis laborem compendii poteramus facere, et sumtum Bibliopolae non mediocrem, si illo mo-

re, quem temere v. g. in *Julio Caesare Jungermannus*, *Henninius* in *Juvenale*, uno tenore poni jussissemus, primo *Beroaldi* observationes, tum explicationes suarum castigationum *Victorii*, et ita *Scaligeri*, *Ursini*, *Pontederæ*, lucubrationes. Nempe lectoris commoditati istuc datum est, quos labore, sumtu, molestia, et ut nunc adparet, invidia nostra adjuvimus. Quod si separatim sua edi jussisset vir clarissimus, a laetis ac triumphantibus hoc ipsi datum esset.

Ex eodem fonte est, quod sequitur, Tabulas ipsarumque explicationes (quae libro tertio *Calumellæ* praemissae sunt) eo animo distribuit, ut non nostra, sed *Gesneriana* existimarentur. Non nulla itaque praemisit, deinde nostra adnexuit nullo intervallo aut indice separata. Quamobrem qui meum nomen in extremis legerit, id a nobis tantum; reliqua sine nomine a *Gesnero* prodita reputabit. Quin qui morem ac legem libri supra expositam intelliget, is putabit, illam praemissam nostram animadversiunculam, cui nomen meum adponere neglectum est, (quia alias, ultimum locum tenentibus meis observationibus, illud adponi, quemadmodum modo monui, non solebat) etiam esse *Pontederæ*, cujus illum tanto minus pudere debet, quod ea continet, quae ipse quoque observavit. Et ita cohaeret tabularum illa explicatio, ut oporteat non luscum sed caecum, non festinantem sed stupidum et paene furiosum videri, qui de illa *Gesnero* aliquid adtribuat: quod quidem genus hominibus ego auctor videri tabularum non opto.

Illud plane non intelligo, quod sequitur, de suis vero nihil nisi ampla forma, et magnifice exornatum edendum fuit. Praefatio nostra, si huc forte respexit, pro more majoribus est literis expressa, reliqua ita aequalia, ita similia, ut, quid sibi velit adcusatio ista, nullo modo comminiscar. Sequitur grave crimen. Tum a

magno illo rustico adparatu, quae a nobis re-
stituta sunt, ad rusticos auctores intelligen-
dos maxime adtinentia, rejecit; ubi enim se-
ges, ut nos explicavimus; ubi arvum; ubi origa et
auriga: ubi focus et foculus: ubi capiuntur prisca si-
gnificatione et praecipio; ubi sictores et reliqua
a sico pro seco: ubi serarius; ubi articularius; ubi
curia pro coenaculo; ubi tot alia? Cum haec legerem,
putabam amissum aliquid esse, non pervenisse ad me om-
nia viri doctissimi in rusticos commentaria. Nam culpa mea
nihil subtractum, satis certus eram. Sed cum de segete
ipsa mihi memoria subjiceret, cum scirem in ultima *Fabri*
editione laudatum a me illo nomine *Pontederam*, lubuit quae-
rere, licet non sine temporis jactura, cum loca neque hic
indicata sint. Sed inveni suis locis praeter unum omnia.
Nempe ea, quae statim ad manus fuerant, sub ipso contex-
to orationis, ut de Segete et Arvo ad Varr. I, 29, 1.
reliqua in Addendis, quae serius venerant: Origas et au-
rigas Varr. II, 7, 8. Focus et foculus Cat. 76, 4. Ca-
piuntur et praecipio Cat. 142. Sictores et sico
Cat. 144, 3. Serarius Cat. 150, 2. Articularius Cat. 157,
8. Ubi curia pro coenaculo lateat, non habeo jam
dicere; culpa quidem mea, dolo volebam dicere; culpam
enim quis praestare omnem potest? literam unam *Pontede-
rac* abesse nego. De compendiis quibusdam lectorum in
gratiam, vel emtorum potius admissis, in praefatione caus-
sa dicta est, quam aliis me probasse, sat exploratum habeo.

Quod deinde dicitur *Hieronymus Lagomarsinius* xc va-
rietates in Columellae lib. II, 2. notatas e *Politiani* libro pro-
tulisse, quibus careat Lipsiensis editio, fieri potest: neque
meum est praestare quidquam, praeter hoc, quae *Hen-
rici Breukmanni* studio descripta Florentiae et ad
Thomam Fritschium missa sunt, ea diligenter et cum fide
repraesentata esse. Adhuc nihil dictum est contra *Gesne-
rum*, in quo non injuriam illi factam videant, quicumque

aperire oculos voluerint. Graviora supersunt. Nemini persuadere poterit *Gesnerus* de *Marani* sententia, quam a parte probat *Pontedera*, ea se invenisse primumque excogitasse, quae a *Pontedera* Lipsiam missa inter manus habebat. Quis enim ante illum de *Crescentio* in illa re somniavit umquam? Quis de *Catonis* libro, *Catoniana* omnia essent an contra, a quo est ante *Pontederam* ostensum? Quis de *Columellae* volumine de arboribus inscripto ea, quae tu collegisti, meditatus est? Quasi vero mirum esset, duo homines ab ingenio et literis non destitutos, hoc agentes diligenter, cum eadem subsidia habeant, videre idem. Quin ille ipse veri character est, si idem pluribus videatur. Caeterum viam unumquemque nostrum suam ivisse, adparebit, si quis tanti putet nostras utriusque commentationes inspicere et inter se comparare. Pauca moneamus de singulis. De *Crescentio*, ut bona fide et quasi testis circumspectus agam, non ausim post xv annorum intervallum, neque dicere, neque negare, primam illius notitiam a me deberi vel *Pontederae*, vel *Morgagno*. Sed hoc scio, me in Bibliotheca, quam curabam, *Vinariensi* reperisse exemplar illud ipsum, cujus in Catalogo rusticis praemisso mentionem feci, in quo cum viderem crebram *Catonis* et *Varronis* et *Palladii* mentionem, et ipse satis otii non haberem, dedi librum Jo. Rodolpho Engavio, discipulo tum meo, jam antecessori apud *Jenenses* praeclare merenti, ab eoque petii, ut ubicumque triumvirorum alicujus mentionem videret fieri, locum ipsum diligenter quaereret, et quo libro, capite, particula inveniretur, scriberet in margine libri, verba autem ex illis sumta subductis lineis signaret: quod alacriter, ut erat ardens, si gratificari mihi posset, ab illo perfectum summam mihi commoditatem conferendi illos locos praestitit. Porro monumentum illud diligentiae *Engavii* servat adhuc Bibliotheca *Vinariensis*; vivit autem, et diu, quaeso, vivat ipse Engavio, quem mendacii mei conscium habere nolim.

De *Catone*, et *Columellae* libro qui potuit me fugere, nisi peponem pro corde haberem? qui familiariter per plures annos in illis versarer, qui in *Lexicon* illud rusticum referrem illorum formulas, qui componerem hinc scriptores inter se, hinc secum ipso unumquemque, hinc omnes cum *Plinio*: qua in re meis me oculis usum, docet ipsa illa adlegandi ratio, qua nemo ante me usus est, ipsa illa adscripta loca parallela demonstrant. Igitur numquam mihi in mentem venit gloriari, tamquam viderim aliquid in *Catone* et *Columellae* de arboribus libro: sed stupidum me putarem, et obtusum, si non vidissem *Catoniani* libri hinc defectus, hinc interpolationes, *Columelliani* autem operis praelectionem repetitam. Si alii ante nos haec non viderunt, non ingenium illis defuisse puto, sed hoc, quod in praefatione rusticorum memoravi, quod desultoriam nimis operam navare solent libris antiquis plerique, quod non uno tenore legunt, non contrahunt cum iis penitiorum velut familiaritatem. Haec tu, *Reitzi* praestantissime, vere a me dici eo facilius senties, quo plura tibi vel hic ipse noster *LUCIANUS* suppeditavit ejus rei specimina. Si tamen subdolos hic fui, si invadere gloriam alienorum inventorum volui, si porro consilio omittere *Pontederæ* alias observationes ausus sum: quis me stupor, aut quae religio tenuit, quo minus ea omitterem, in quibus illa inventa hecatombe digna *Pontedera* proposuit? Quis non furem rideat, qui in divitem domum absente per multa millia passuum domino ubi irrepsit, et satis temporis habuit suo arbitratu optima quaeque eligendi, deinde scruta quaedam secum auferat, pretiosa monilia, et auri fiscos intactos relinquat? Talis ego profecto, tam astutus *Autoly*ci de gente fur sum, si ea subducere volui, de quibus supra dictum est; publicari autem cum nomine *Pontederæ* curavi, et ad ea insuper lectorem remisi, quibus suppressis mihi tribuere pulchra quaedam inventa in solidum poteram. Ad summum crimen accedo, in quo commotiorem fuisse moderatum alioquin virum, res ipsa loquitur, id est verba, quibus utitur p. 465.

At enim in nos dicaculus evasit, nostraque, ejus fidei tradita et commissa, ut ederentur, temere habuit, immiscuit, dictis perstrinxit et carpsit, eorum vim infirmare et dissolvere conatus, quod nemo suspicatus esset, quia sacra et intemerata esse oportebat? In his omnibus nihil agnosco, nisi illud immiscuit. Nempe, si id crimen est, fateor, me reliquorum hominum eruditorum, *Victorii, Scalligeri*, caeterorum adnotationibus ea, qua supra dictum est, ratione cogitata *Pontederac* immiscuisse. Male id factum, si invito *Pontedera* factum est. Tu quidem, mi *Reitzi*, vel non juranti mihi facile credis, me maluisse simpliciter tradere typographis *Pontederac* observationes, quam curare singulatim descriptae ut suis quaeque locis insererentur. Reliqua vana sunt: et possem ego, si dica culo esse mihi luberet, hic pluscula reponere. Cogita hoc unum, *Reitzi*, si mihi in mentem veniret tibi objicere, idolo tuo omissa esse, quae tu suo loco posita esse e vestigio posesses demonstrare; si quererer mihi subrepta, in quibus tu eadem tibi in mentem venisse ostendis, si indignarer a te reprehensas esse adnotationes quasdam meas, si ea in re ita essem disertus, qualem modo virum clarissimum audivimus: ecquid de me cogitares, diceres, scriberes? Sed nimirum satis, ac plus forte quam satis erat, datum est famae meae, cui obesse poterat Epistola cl. *Pontederac*, si plane eam silentio praetermissem. Obesse autem, scio, nihil poterit apud eos, qui conferre inter se et meam et viri doctissimi rationem voluerint, potuerintque. Examen quidem et iudices acerrimos adeo non refugio, ut potius optarim, sedere Cassiana quosdam severitate, et satis eodem rerum de quibus agitur peritos. Si caeteroquin in his epistolis deprehendero, et spero me inventurum pluscula, quae prodesse rusticis nostris censeam, (majorem quidem partem, praeter laboriosas de anno veteri disputationes, nos jam habere puto) diligenter curabo, ut illa utilia esse queant pluribus, hoc est, ut repetendae rustici operis edi-

tioni inserantur, honosque habeatur eorum auctori, cui, si in me fuit iniquior, non ideo subtrahendae sunt gratiae, et laus, quae ob rem bene gestam ipsi debetur. Quin acerbatis et contentionis omnis adeo ipsa quoque vestigia tollere conabimur, studebimusque honestissimam ex hoc certamine palmam aequitatis humanitatisque referre, ut fruantur per nos posterius utriusque ingenio et industria, litem intercessisse ne quidem suspicentur. Hoc *Pontederæ* bellum, hoc si quis alius pugnare mecum velit, denuntio.

Verum hic addere lubet de adcusatione, qua in Commentario ad *Lucanum* petitus sum a viro, cujus ego doctrinam et merita semper feci, ut merebantur, maximi. Insimulatus sum quae esivisse in summi, dum viveret, viri observatis ad *Quintilianum* quod reprehenderem. Ab hac malignitate cum abesse mores meos noverim, etiam famam meam liberari equidem cupio. Sed cum graviter aegrotante, deinde mortuo, contendere indecorum amicis et mihi videbatur. Igitur haec silentio contrivi, neque umquam ulciscar; nisi provocatus ab his, qui *Virgilium* ipsius curant: tum enim cogar ostendere, quam non quaesierim quod reprehenderem, sed quae ultro se obtulerint, ut sumus homines, peccata, ea me sedulo, uti decebat litteras nostras, uti postulabat, quam profitemur, humanitas, texisse. Non ego deprecor, quo minus vel *Burmannus*, aliique acerbam etiam censuram in scripta a me exerceant, ne iniqua quidem de ingenio, de doctrina, de laboribus meis, judicia deprecor; numquam, ubi de hisce agetur rebus, contendam ultra, nisi si forte illustrari sententia aliqua mea possit: quin beneficio me adfectum profitebor ab eo, si quis meas mihi aberrationes vel placide, vel superbe etiam ostenderit; Beneficium, inquam, interpretabor, quamquam non ex disciplina *Senecae*. Magis enim mihi place *Platonici* *Timaei* illud, Ἀλλὰ τῷ τοῦτο ἐλέγξαντι, καὶ ἀνευρόντι δὲ μὴ οὕτως ἔχον, κείται φίλια τὰ ἄθλα. Sed cum nihil mihi pudore, candore, ingenuo animo, majus videam

tur aut carius; cum mihi conscius sim, quanto laudem illam studio consector; non est mihi committendum, ut eam quisquam tacente me mihi ereptum eat; quoties nempe in manu mea est, iniquitatem adcusationis ostendere. Si quis tamen, ubi feci omnia, maledicere, de a animo, de consilio meo existimare, h. e. divinationem sibi adrogare injustam et ridiculam voluerit: meum erit ea contemnere, et a conscientia et animi tranquillitate petere, quam aliis obnoxiam non esse oportet, felicitatem. Haec galea nobis, hic clypeus, hic thorax erit: gladio enim utemur numquam, certe non nisi ad repellendum. Caeterum apud te ista disputata, Reitzii humanissime, aegre non ferēs, arbitrum idoneum talium negotiorum, in fronte operis, quod potest hanc nostri consilii significationem ferre ad omnes, quibus probari illud cupio, quodque duraturum videtur cum ipsis literis. Haec igitur non diimittenda erat oportunitas. Dixi, quae volebam, de LUCIANO et de me etiam. Quod superest, te rogo, vir doctissime, ut quae inter nos contracta est LUCIANI occasione notitia, eam coalescere in amicitiam, si non indignum me existimas, patiari. Gottingae xv. a. Kalend. Febr. MDCCXLIII.

LECTORI BENEVOLO

S. D.

TIBERIUS HEMSTERHUSIUS.

Cum primum ad *Lucianum* expoliendum adgrederer, comparatis rebus necessariis, quibus eram haud sane contemnendis instructus, id praecipue mearum esse partium duxi, ut doctis peritisque literarum antiquarum hominibus diligentiae meae fideique adhibitae ratio constaret. Versatus in hoc labore qua poteram adtentione animi notas, easque saepe luculentiores, certe satis verbosas, perduxi ad finem *Ἐπισκοπούντων* qua quidem in re ingenio meo nonnihil indulgere malui, quam multo faciliorem et nimis jejunam brevitatem consecrari. Non itaque refugi voces aliquas paullo retrusiores loquendique formulas uberius explicare, et quaedam passim interserere, quae non nimis videbantur ab instituto abhorreere: quod dum ago, haud raro contigit, ut aliis etiam scriptoribus, qua corrigendo, qua sensus eorum ignoratos enodando, prodesse fuerim conatus. Quid autem quantumque, et an quicquam studio nostro *Lucianus* debeat, iudicium aequi

lectoris facio. Ad eum, quem supra dixi, locum postquam perveneram, res ita tulit, ut consultius existimarem operae susceptae curam deponere, et cursu interrupto aliis lampada non invitus traderem. Ex illo tempore anni plures effluxerunt, quibus equidem, quid *Luciano* fieret, ad me pertinere non putavi. Nunc, cum fausto pede in publicum est processurus, temperare mihi non potui, quin lectoris in gratiam, ne quid a me commissum ipsi officeret, olim scripta repeterem, et, quae videbantur emendationis indigere, paucis enotarem. Huc eo magis sum impulsus, quod Jo. Matth. Gesnerus, vir ut excellenti doctrina multisque rebus probata praeditus, sic, quod ego non minoris aestimo, omni humanitate perpolitus, literis ad me datis ea perscripsisset, quae *Luciani* interesse arbitrabar, ne privatis chartis premerentur. De versione vero illius, quam curavi, *Lucianae* partis hoc unum admonere restat, eam a me fuisse confectam in multis prorsus novam: in aliis, praesertim in Nigrino, Mosis Solani viri doctissimi servata est paene integra, nisi quid aliud vel sensus *Luciani* manifestus, vel verba ejus ex Codd. mutata postularent. Timonis tota est Tanaquilli Fabri, hominis ingenio simul et eruditione praestantissimi, qua melior, si universam spectes, dari vix poterat. Haec ideo non praeterire operae videbatur pretium, ne quis me cogeret ad praestandum, quod ab aliis forte fuisset admissum. Vale.

T E S T I M O N I A Q U A E D A M
D E
L U C I A N O.

Phot. cod. 128. Ad stylum quod adinet, longe optimus: dictione, usus significante ac propria, quae efficax dicendi genus decet. Distinctionis ad haec, atque puritatis, aequae ut perspicuitatis, et aptae magnitudinis, si quis alius, perstudiosus est. Compositionem quoque adeo commode concinnat, ut lector credat, non se orationes legere, sed jucundum aliquod carmen, sine manifesto cantu, audientium auribus instillari.

Erasm. Epist. L. 29. Ep. 5. in Luciani Somnium:

Omne tulit punctum (ut scripsit Flaccus) qui miscuit utile dulci.

Quod quidem aut nemo, mea sententia, aut noster hic **L u c i a n u s** est adsecutus; qui priscae comoediae dicacitatem, sed citra petulantiam referens, Deum immortalem! quae vafricie, quo lepore perstringit omnia, quo naso cuncta suspendit, quam omnia miro sale perfricat, nihil vel obiter attingens, quod non aliquo feriat scommate, praecipue philosophis infestus, atque inter hos Pythagoricis potissi-

num, ac Platonis ob praestigias: Stoicis item propter intolerandum supercilium, hos punctum ac caesim, hos omni telorum genere petit; idque jure optimo: quid enim odiosius, quid minus ferendum, quam improbitas virtutis nomine personata? Hinc illi *Blasphemi*, hoc est, maledici vocabulum addidere; sed hi nimirum, quorum ulcera tetigerat.

Idem ibid. Tantum obtinet in dicendo gratiae, tantum in inveniendi felicitatis, tantum in jocando leporis, in mordendo aceti; sic titillat adlusionibus, sic seria nugis, nugae seriis miscet; sic ridens vera dicit, vera dicendo ridet; sic hominum mores, adfectus, studia, quasi penicillo depingit, neque legenda, sed plane spectanda oculis exponit, ut nulla comoedia, nulla satyra cum hujus Dialogis conferri debeat, seu voluptatem spectes, seu spectes utilitatem.

Jo. Benedictus in praef. Luciani: Nunc superesset, ut aliqua commendatione Lucianum cohonestarem, nisi sic, actum ab aliis multis, agerem. Et certe quid opus est, ut post illos repetam, eum esse Atticae eloquentiae exemplar sincerum, summa dicendi festivitate, magna rerum varietate, magna scientia, multaque doctrina clarere? Hic si res serias tractat, fit gravis: si jocosas, festivus: si praecipit, si monet, si mordet, est prudens, est lenis, est asper: si orator causam agit, est facundus, acutus, solidus. Denique adeo foecundo flexilique valet ingenio, ut veluti Proteus omnes formas, veluti Chamaeleon omnes orationis colores suscipiat: varioque styli penicillo varia argumenta explanet, dum in gravibus exsurgit sublimis, in tenuibus incedit humilis, in mediis inter utrumque dicendi genus fertur medius: semper sacrificat perspicuitati: sicubi lubet obscuritatem adfectare, dextre id facit. Ex quibus constat, nullum esse authorem, quo commodius uti possit, quicumque Graece discere studebit. Hic, si locos recte deligas, tyronibus est facilis, provectoribus adcommodus, Graeca lingua jam plene imbutis utilis. Hinc florentissimis Europae gymnasiis commendatissimus, ut ex eo studiosa juvenus, tamquam ex fonte, purum Graecismum

hauriret: illique aliorum, qui in scholis praelegi solent, authorum fabulis scatentium, amplius et planus esset commentarius: et ex varietate scriptorum πολυτρόπον hominis hujus, apud quem nulla fere res est, quae non veniat in sermonem, Graece loquendi formularum flores decerpere. Quae cum citra controversiam ita sint, omne punctum tulit Lucianus, qui utile dulcismiscuit: dignus profecto, quem omnis φιλόμουσος amet, quem alioqui impium vel pius non dedignetur, siquidem puris omnia pura, qui ceu Ponticae apes, mel dulcissimum ex amarissimo absinthio conficiunt. Age ergo quicumque seria, quicumque jocosa quaeris, hic invenies, quod animum tuum quocumque tandem modo adfectum refocillet, sive te domi haerentem, sive ruri versantem, sive peregre euntem, politissimi authoris lectione recreare cupies. Illic inter agrorum sata laeta, rerum omnis generis segetem tibi suppeditabit: in horto florido, rhetoricorum florum varias coronas nectet: in viridi et irriguo prato, perenni eloquentiae scaturigine, et limpidis facundiae rivis te recreabit. Denique magno parvoque sub lare degentem, moribus tuae sorti convenientibus, nunc salsa dicacitate vitia mordendo, nunc merita laude virtutem extollendo, nunc recta praecipiendo, te informabit.

Alia de Luciano judicia vid. supr. in Dissert. de ejus vita.

CONTINENTUR.

Volumine I.

<i>Περὶ τοῦ ἑνυπνίου, ἥτοι βίος Λουκιανού.</i>	<i>Somnium, sive Vita Luciani.</i>
<i>Πρὸς τὸν εἰπόντα, Προμηθεὺς εἰ ἐν λόγοις.</i>	<i>Ad eum, qui dixerat: Prometheus es in verbis.</i>
<i>Νιγρίνος, ἡ περὶ Φιλοσοφῶν ἥθους.</i>	<i>Nigrinus, s. de moribus Philosophi.</i>
<i>Δίκη Φωνηέντων.</i>	<i>Judicium Vocalium.</i>
<i>Τίμων, ἡ Μισάνθρωπος.</i>	<i>Timon, s. Misanthropus.</i>
<i>Ἄλκυον, ἡ περὶ Μεταμορφώσεως.</i>	<i>Halcyon, s. de Transformatione.</i>
<i>Προμηθεὺς, ἡ Καύκασος.</i>	<i>Prometheus, s. Caucasus.</i>

Vol. II.

<i>Θεῶν Διάλογοι.</i>	<i>Deorum Dialogi.</i>
<i>Ἐνάλιοι Διάλογοι.</i>	<i>Dialogi Marini.</i>
<i>Νεκρικοὶ Διάλογοι.</i>	<i>Mortuorum Dialogi.</i>

Vol. III.

<i>Μένιππος, ἡ Νεκρομαντεία.</i>	<i>Menippus, s. Necyomantia.</i>
<i>Χάρων, ἡ Ἐπισκοποῦντες.</i>	<i>Charon, s. Contemplantes.</i>
<i>Περὶ Θυσιαῶν.</i>	<i>De Sacrificiis.</i>
<i>Βίων πρᾶξεις.</i>	<i>Vitarum Auctio.</i>
<i>Ἀλιεὺς, ἡ Ἀναβιασόντες.</i>	<i>Piscator, s. Reviviscentes.</i>
<i>Κατάπλους, ἡ Τύραννος.</i>	<i>Cataplus, s. Tyrannus.</i>
<i>Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων.</i>	<i>De Mercede conductis potentium familiaribus.</i>

Ἀπολογία περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συν- όντων.	Apologia pro iis, qui mercede con- ducti in potentiorum convictu sunt.
Ἐπεὶ τοῦ ἐν τῇ προσαγορευθεί- σας πταίσματος.	Pro Lapsu in salutando.

Vol. IV.

Ἑρμοτίμος, ἢ περὶ αἱρέσεων.	Hermotimus, s. de Sectis.
Ἡρόδοτος, ἢ Ἀετίων.	Herodotus, s. Aëtion.
Ζεῦξις, ἢ Ἀντίοχος.	Zeuxis, s. Antiochus.
Ἀρμονίδης.	Harmonides.
Σκύθης, ἢ Προξένος.	Scytha, s. Hospes.
Πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν.	Quomodo Historia conscribenda sit.
Ἀληθοῦς ἱστορίας λόγος πρῶτος.	Verae Historiae liber primus.
Ἀληθοῦς ἱστορίας λόγος δεύτερος.	Verae Historiae liber secundus.
Τυραννοκτόνος.	Tyrannicida.

Vol. V.

Ἀποκηρυττόμενος.	Abdicatus.
Φάλαρις πρῶτος.	Phalaris prior.
Φάλαρις δεύτερος.	Phalaris alter.
Ἀλέξανδρος, ἢ Ψευδόμαντις.	Alexander, s. Pseudomantis.
Περὶ Ὀρχήσεως.	De Saltatione.
Λεξιφάνης.	Lexiphanes.
Εὐνοῦχος.	Eunuchus.
Περὶ τῆς Ἀστρολογίας.	De Astrologia.
Δημονακτοῦ βίος.	Demonactis vita.
Ἔρωτες.	Amores.

Vol. VI.

Εἰκόνες.	Imagines.
Ἐπεὶ τῶν εἰκόνων.	Pro Imaginibus.
Τόξαρις, ἢ Φιλία.	Toxaris, s. Amicitia.
Λούκιος, ἢ Ὄνος.	Lucius, s. Asinus.
Ζεὺς ἐλεγχόμενος.	Jupiter confutatus.
Ζεὺς τραγῳδός.	Jupiter Tragoedus.
ὄνειρος, ἢ Ἀλεκτρυών.	Somniūm, s. Gallus.

Vol. VII.

Ἰκαρομενίππος, ἢ Ὑπερνέφελος.	Icaromeuippus, s. Hypernepheus.
Δις κατηγορούμενος, ἢ Δικαστή- ρια.	Bis Accusatus, s. Tribunalia.
Περὶ Παρασίτου, ἥτοι ὅτι τέχνη ἢ Παρασιτική.	De Parasito, s. Artem esse Para- siticam.
Ἀνάχαρσις, ἢ περὶ Γυμνασίων.	Anacharsis, s. de Gymnasiis.
Περὶ Πένθους.	De Luctu.
Ῥητόρων διδάσκαλος.	Rhetorum praeceptor.
Φιλοψεύδης, ἢ ἀπιστῶν.	Philopseudes, s. Incredulus.
Ἱππίας, ἢ Βαλανεῖον.	Hippias, s. Balneum.
Προσλαλιά, ἢ Διόνυσος.	Praefatio, s. Bacchus.
Προσλαλιά, ἢ Ἡρακλῆς.	Praefatio, s. Hercules.
Περὶ τοῦ Ἠλέκτρον ἢ τῶν Κύν- ων.	De Electro s. Cynis.
Μυσίας ἐγκώμιον.	Muscae Encomium.

Vol. VIII.

Πρὸς Ἀκαίδεοντες καὶ πολλὰ βιβλία ἀνυπόμεινον.	Adversus Indoctum et libros mul- tos ementem.
Περὶ τοῦ μὴ ἔσθιδως πιστεύειν δια- βολῇ.	Non temere credendum esse dela- tioni.
Ψευδολογιστής, ἢ περὶ τῆς ἀποφρά- δος, κατὰ Τιμάρχου.	Pseudologista, s. de die nefasto, contra Timarchum.
Περὶ τοῦ Οἴκου.	De Domo (Oeco).
Μακρόβιοι.	Longaevi.
Πατρίδος Ἐγκώμιον.	Patriae Encomium.
Περὶ τῶν Διψάδων.	De Dipsadibus.
Διάλειξις πρὸς Ἡσίοδον.	Disputatio cum Hesiodo.
Πλοῖον, ἢ Εὐχαί.	Navigium, s. Vota.
Ἑταιρικοὶ Διάλογοι.	Dialogi Meretricii.
Περὶ τῆς Περεγρίνου τελευτῆς.	De Morte Peregrini.
Δραπεταί.	Fugitivi.

Vol. IX.

Τὰ πρὸς Κρόνον.	Saturnalia.
Κρονολόγιον.	Cronoselon.

CLXXX C O N T E N T A V O L U M I N U M.

<i>Ἑπιστολαὶ Κρονικαί.</i>	Epistolae Saturnales.
<i>Συμπόσιον, ἢ Λαπίθαι.</i>	Convivium, s. Lapithae.
<i>Περὶ τῆς Συρίας Θεοῦ.</i>	De Dea Syria.
<i>Δημοσθένους Ἐγκώμιον.</i>	Demosthenis Encomium.
<i>Θεῶν ἑκκλησία.</i>	Concilium Deorum.
<i>Κυνικός.</i>	Cynicus.
<i>Ψευδοσοφιστής, ἢ Σολοικιστής.</i>	Pseudosophista, s. Soloecista.
<i>Φιλόπατρις, ἢ Διδασκόμενος.</i>	Philopatris, s. qui docetur.
<i>Χαρίδემος, ἢ περὶ καλλόνος.</i>	Charidemus, s. de Pulchritudine.
<i>Νέρων, ἢ περὶ τῆς ὀρυχῆς τοῦ Ἰσθμοῦ, εἰ γνήσιος.</i>	Nero, s. de Isthmo perfodiendo.
<i>Τραγοποδάγρα.</i>	Tragopodagra.
<i>Ὀκύπους.</i>	Ocypus.
<i>Ἐπιγράμματα.</i>	Epigrammata.

Vol. X.

Indices.

Λ Ο Υ Κ Ι Α Ν Ο Υ

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

Λ Ο Τ Κ Ι Α Ν Ο Τ

R.
P. 1.

Σ Α Μ Ο Σ Α Τ Ε Ω Σ

Δ Ι Α Δ Ι Ο Γ Ο Ι.

ΠΕΡΙ ΤΟΥΤ ΕΝΤΙΝΙΟΥΤ, ΗΤΟΙ, ΒΙΟΣ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥΤ.

Argum. Merito omnes editores Lucianeorum hunc aureum libellum, qui imprimis pauperiori juventuti, literarum studiosae, non satis commendari potest; in fronte operum hujus scriptoris posuerunt. Cetera sine lecto ordine sequuntur. Est autem hoc *Somnium* praelectio auctoris e genere τῶν προσλαλιῶν, quam recitavit redux ex itineribus in patriam, quo cum civibus suis specimen eloquentiae suae, exteris jam agnitae et celebratae, exhiberet, tum maxime generis sui humilitatem ab ea parte ostenderet, unde ipsi magis laudi, quam crimini, habenda videretur. Narrat enim, ut a patre propter rei familiaris angustiam arti sordidae destinatus, mox hujus amaritudine gustata, per somnium aliquod, quo duae feminae, ars scilicet statuaria et doctrina de ipsius possessione certassent, adductus fuerit, ut literarum studio sese dederet; cujus quidem consilii, addit, se adhuc adeo non poenitere, ut potius pauperrimus quisque e juvenibus, si quidem erectionis sit ingenii, ad haec studia amplectenda sedulo sibi videatur adhortandus.

Ἄρτι μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν, ἤδη τὴν ἡλικίαν πρὸς ἡβῆς ^{a)} ὣν· ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο μετὰ τῶν φίλ. p. 2.

VARIAE LECTIONES.

a) πρὸς ἡβῆς] πρὸς ἡβῆς conj. *Belin.* Vid. *Adnot.*

LUCIANI SAMOSATENSIS

DIALOGI.

DE SOMNO, SEU, VITA LUCIANI.

Nuper admodum cum desissem in scholas ventitare, jam pubertati proximus, tum pater consilium inire cum a-

- p. 2. λων, ὅ, τι καὶ διδάξαίτο με. Τοῖς πλείστοις οὖν ἔδοξε παιδεῖα μὲν καὶ πόνου πολλοῦ, καὶ χρόνου μακροῦ, καὶ δαπάνης οὐ σμικρᾶς, καὶ τύχης δεῖσθαι λαμπρᾶς· τὰ δὲ ἡμέτερα μικρά τε εἶναι, καὶ ταχεῖάν τινα ^{b)} τὴν ἐπικουρίαν ἀπαιτεῖν. Εἰ δὲ τινα τέχνην τῶν βαναύσων τούτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχην τὰ ἀρκοῦντα παρὰ τῆς τέχνης, καὶ μηκέτι
- p. 3. οἰκόσιτος εἶναι, τηλικούτος ὢν· οὐκ εἰς μακρὰν δὲ καὶ τὸν πα-
2 τέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων αἰὲ τὸ γιννόμενον. Δευτέρως οὖν σκέψεως ἀρχὴ προὔτεθῃ, τίς ἀρίστη τῶν τεχνῶν, καὶ ῥᾷστη ἐκμαθεῖν, καὶ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πρέπουσα, καὶ πρόχειρον ἔχου-
σα τὴν χορηγίαν, καὶ διαρκῆ τὸν πόρον. "Ἄλλου τοίνυν ἄλ-
λην ἐπαινοῦντος, ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ πα-
τὴρ εἰς τὸν θεῖον ἀπιδῶν, (παρῇν γὰρ ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος,
- p. 4. ἄριστος ἐρμολύφος εἶναι δοκῶν, καὶ ^{c)} λιθοξόος ἐν τοῖς μά-
λιστα εὐδόκιμος ^{d)}) οὐ θάμης, εἶπεν, ἄλλην τέχνην ἐπικρατεῖν,

b) ταχεῖάν τινα] Deest τινα in F, in cuius margine nota-
tur ex P. Vid. notas. c) καὶ] abest ab F. habuit P. ceterae-
que Edd. Abest etiam a cod. Gorl., qui et εὐδοκίμοις ex-
hibet. Unde Schmiedero (in Addendis ad Tom. priorem, po-
steriori praemissis p. XXV.) verosimile fuit, verba λιθοξόος
ἐν τοῖς μάλιστα εὐδοκίμοις vetus glossema esse ad verba ἄρι-
στος ἐρμολύφος. Parum habet verisimilitudinis. d) εὐδὲ-
κιμος] Edd. priores εὐδοκίμοις. L. Bosii certissimam emen-
dationem amplexae posteriores.

miciis, quid me doceret. Ple-
risque igitur eruditio visa
fuit et labore multo, et lon-
go tempore, et sumtu non
exiguo, et fortuna indigere
splendida: reculas autem no-
stras tum tenues esse, tum
promptum quoddam subsi-
dium postulare. Sin aliquam
vilium istarum artium, quae
manu constant, edidicissem,
primum me quidem ipsum
statim inde habiturum, quo
vitam tuear, neque amplius
domi coenaturum [paternae
mensae gravem] id aetatis:
dein non diu fore, quin pa-
trem sim hilaraturus, allato

usque, quod mihi natum erit
mercedis. Ergo secundae
deliberationis initium est
propositum, quae optima sit
artium, et ad ediscendum fa-
cillima, et homini libero con-
veniens, et expedito sumtu
parabilis, et quaestu commo-
do. Alio aliam commendan-
te, ut cujusque sensus aut ex-
perientia ferebat, pater ad
avunculum conversus, (ade-
rat enim maternus avuncu-
lus, qui optimus esse statua-
rius videretur, et poliendis
lapidibus in primis lauda-
tissimus) fas non est, inquit,
aliam artem primas tenere,

σοῦ παρόντος· ἀλλὰ τοῦτον ἄγε, (δείξας ἐμὲ,) καὶ διδάσκει p. 4.
 παραλαβὼν λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι, καὶ συναρμωστήν,
 καὶ ἐρομυλופέα· δύναται γὰρ ⁹⁾, καὶ τοῦτο, φύσεώς γε, ὡς
 οἶδθα, ἔχων δεξιῶς ^{f)}· ἐτεκμαίρετο δὲ ταῖς ἐν τοῦ κηροῦ παι-
 διαῖς. ὅποτε γὰρ ἀφαιείην ὑπὸ ^{g)} τῶν διδασκάλων, ἀποξέων
 ἂν τὸν κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵππους, ἢ καὶ νῆ Δί' ἀνθρώπους
 ἀνέπλεκτον, εἰκότως, ὡς ἐδόκουν τῷ πατρὶ· ἐφ' οἷς παρὰ μὲν
 τῶν διδασκάλων πληγὰς ἐλάμβανον· τότε δὲ ἔπαινος εἰς ^{h)}
 τὴν εὐφύτιαν καὶ ταῦτα ἦν· καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλ-
 πίδας, ὡς ἐν βροχεῖ μαθήσομαι τὴν τέχνην, ἀπ' ἐκείνης γε τῆς
 πλαστικῆς. Ἄμα τε οὖν ἐπιτήδειος ἐδόκει ἡμέτερα τέχνης ἐνάρ- 3
 χεσθαι, καὶ γὰρ παρεδιδόμην ⁱ⁾ τῷ θεῷ, μὰ τὸν Δί' οὐ σφόδρα p. 5.
 τῷ πράγματι ἀχθόμενος· ἀλλὰ μοι καὶ παιδιάν τινα οὐκ ἀτεροπῇ.
 ἐδόκει ἔχειν, καὶ πρὸς τοὺς ^{k)} ἡλικιωτάς ἐπιδείξιν, εἰ φαινοί-
 μην θεοὺς τε γλύφων, καὶ ἀγαλμάτιά τινα ^{l)}. μικρὰ κατασκευά-

•) δύναται γὰρ καὶ τοῦτο] Sic olim interpunxerunt.
Schmied. δύναται γὰρ, καὶ τοῦτο φυσ. Rectius. Mihi
 perspicuitatis certe adiuvandae causa etiam post τοῦτο com-
 ma videbatur ponendum. Sic plane evadet *Hemst.* interpre-
 tatio loci unice conveniens. Plura in adnot. f) ἔχων δε-
 ξιῶς] δεξιᾶς Codd. A. R. P. et L. δεξιᾶς cod. 2957. Unde
Hemst. conj. τυχῶν (pro ἔχων) vel λαχῶν δεξιᾶς. Vid.
 adnot. g) ὑπὸ] ἀπὸ P. L. V. i. et A. et inde *Schmied.* Vid.
 adnot. h) εἰς] ἐς cod. 2957. et hinc *Schm.* Mox pro ἐπιτή-
 δειος in *Gorl.* est ἐπιτηδεία. i) παρεδιδόμην] olim παρε-
 διδόμην. Recepi probabilem conj. *Hemst.* k) τοὺς] deest
 in B. a. et P. l) τινὰ] deest in F.

te praesente: quin tu illum
 ducito, (me demonstrans,) tuamque in curam receptum
 effice lapidum artificem bo-
 num, et coagmentatorem, ao
 statuarium: potest enim, id-
 que ingenio praeditus, ut
 nosti, dextro. Scilicet argu-
 mentum capiebat ab istis e-
 cera ludicris: nam dimissus
 a magistris, derasa cera, bo-
 ves aut equos, aut, ita me
 Jupiter amet, homines effin-
 gebam, scitule, ut videbar
 patri: ob quae quidem ama-

gistris vapulabam; at tunc
 ad ingenii felicitis laudem
 et ista quoque pertinebant:
 quare bona tenebantur de
 me spe, fore ut brevi artem
 discerem, idque ex ista fin-
 gendi dexteritate. Simul
 igitur atque idonea videba-
 tur dies arti auspicandae,
 committebar avunculo, rem
 haud sane quam valde grava-
 tus: quin et ludum quen-
 dam non injucundum mihi
 videbatur habere, et ad ac-
 quales ostentationem, si De-

p. 5. ζων ἔμαντῶ τε; καὶ κείνοις, οἷς προσηρούμην. Καὶ τότε ^{m)} πρῶτον ἐκείνο καὶ σύνηδες τοῖς ἀρχομένοις ἐγίνετο· ἐγκοπία γὰρ τινά μοι δοὺς ὁ Θεῖος, ἐκλέυσέ μοι ἡρέμα ⁿ⁾ καθικέσθαι πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπειπὼν τὸ κοινόν,

. ἀρχὴ δέ τοι ἤμισυ παντός.

Σκληρότερον δὲ κατενεγκόντος ὑπὲρ ἀπειρίας, κατεάγη μὲν ἡ
p. 6. πλάξ· ὁ δὲ ἀγανακτήσας, σκυτάλην τινὰ κειμένην πλησίον λαβὼν, οὐ πρόως, οὐδὲ προτρεπτικῶς μου κατήρξατο, ὥστε
4 δάκρυά μοι τὰ προοίμια τῆς τέχνης. Ἀποδράς οὖν ἐκείθεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἀφικνουμαι, συνεχὲς ἀνολογύζων ^{o)}, καὶ δακρύων
p. 7. τοὺς ὀφθαλμοὺς ^{p)} ὑπόπλεως· καὶ διηγοῦμαι τὴν σκυτάλην, καὶ τοὺς μάλωπας ἐδείκνυνον. καὶ κατηγόρουν πολλὴν τινὰ τὴν ^{q)} ὁμότητα, προσθεῖς, ὅτι ὑπὸ φθόνου ταῦτα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβάλωμαι κατὰ τὴν τέχνην. Ἀγανακτησαμένης δὲ τῆς μητρὸς, καὶ πολλὰ τῷ ἀδελφῷ λοιδορησαμένης, ἐπεὶ νύξ ἐπῆλθε,
5 κατῆδαρθον ἔτι ἔνδακρυς, καὶ τὴν νύχθ' ὅλην ἐνυόων ^{r)}. Μὲ-

m) τότε] τό τε Gorl. n) ἡρέμα] abest a Gorl. o) ἀνολογύζων] ἀνολύζων Mss. Bourd. et Angl. ἀναλύζων P. L. et Coll. G. Schm. et Matth. p) τοὺς ὀφθαλμοὺς] aberant ab uno Ms. Bourd. q) πολλὴν τινὰ τὴν ὁμ.] Vulg. πολλὴν τινὰ ὁμότητα. Hemst. conj. πολλὴν τινὰ τοῦ θεοῦ τὴν ὁμ., quod Matth. recepit. Equidem ex hac conj. nil mutatuus sum, nisi articulum. r) ἐνυόων] ὄνειροπολῶν vel ἐνυπνιάζων conj. Hemst. Vid. adnot.

os sculperem, et simulacra quaedam parva concinnarem mihi ipse, et quibus vellem. Tum primum illud, et quod solet incipientibus, contigit: scalpro mihi dato avunculus jussit leniter perstringere tabulam in medio jacentem, addens vulgatum illud, *Dimidium facti, qui coepit, habet*: me vero durius impingente prae imperitia, confracta est tabula. Ille indignatus, scutica, quae sub manu erat, capta, haud placide, neque adhortantis more me initiavit, sic ut la-

crimae mihi prooemium essent artis. Hinc ergo me domum proripio, crebros singultus ducens, (*continuo ululans*) lacrimisque oculos oppletus: commemoro scuticam, vibicibusque ostensis, et incusata multa quadam [avunculi] crudelitate, adjecti, haec illum ex invidia fecisse, [metuentem] ne arte se superarem. Indigne ferens mater cum multa fratri dixisset convicia, ego primis tenebris obdormivi (*cubitum iui*) adhuc in lacrimis, totamque noctem cogitabun-

χοι μὲν δὴ τούτων γελάσιμα, καὶ μεираκιώδη τὰ εἰρημένα· τὰ p. 7. 8. μετὰ ταῦτα δὲ *) οὐκέτι εὐκαταφρόνητα, ὡς ἄνδρες, ἀκούσασθε, ἀλλὰ καὶ πᾶν φιληκόων ἀκροατῶν †) δεόμενα· ἵνα γὰρ καθ' Ὁμηρον εἶπω,

... θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος
Ἀμβροσίην διὰ νύκτα,

Hom. Π.
β, 56-57

ἐναργῆς οὕτως, ὥστε μὴδὲν ἀπολείπεσθαι τῆς ἀληθείας· ἔτι γοῦν **) καὶ μετὰ τοσοῦτον χρόνον τάτε σχήματά μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, καὶ ἡ φωνὴ τῶν ἀκουσθέντων ἔναυλος· οὕτω σαφῆ πάντα ἦν. Δύο γυναῖκες λα- 6 βόμεναι ταῖν χερσὶν εἰκόνι με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως καὶ κατ' ἐρωτὶ μικοῦ γοῦν με διεσπᾶσαντο πρὸς ἀλλήλας φιλοτιμούμεναι· καὶ γὰρ ἄρτι x) μὲν ἂν ἡ ἑτέρα ἐπεκράτει, καὶ παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχε με. ἄρτι δὲ ἂν αὐτὴς ὑπὸ τῆς ἑτέρας εἰχόμεν. ἑβῶν δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρα, ἡ μὲν, ὡς αὐτῆς p. 9. ὄντα με πεπτησθαι βούλοιο· ἡ δὲ, ὡς μάτην τῶν ἀλλοτριῶν ἀντιποιοῖτο· ἦν δὲ ἡ μὲν ἐργατικὴ, καὶ ἀνδρική, καὶ αὐχμηρὰ τὴν κόμην, τὰ χεῖρε τύλων ἀνάπλεως, διεξωσμένη τὴν ἐσθῆτα, τιτάνου καταγέμουσα, οἷος ἦν ὁ θεῖος, ὅποτε ξέοι τοὺς

s) τὰ μετὰ ταῦτα δὲ] τὰ δὲ μετὰ ταῦτα F. et Aug. t) ἀκροατῶν] ἀνδρῶν cod. 2954. et Aug. supra scripta vulgata. u) γοῦν] γ' οὖν F. quae pari modo saepius. x) καὶ γὰρ ἄρτι:] καὶ γὰρ καὶ ἄρτι Aug.

du. Hactenus quidem, quae dixi, ridicula sunt et puerilia: quae vero deinceps consequuntur, non jam contemptu digna, o viri, accipietis, sed talia, quae valde diligentes auditores requirant: ut enim cum Homero dicam, Divinum mihi secundum quietem venit insomnium aliam per noctem, tam clarum, ut nihil abesset a veritate: quare post tantum tempus species rerum visarum in oculis usque inhaeret, et sonus auditorum auribus insonat; tam erant omnia manifesta. Duae mulieres prehensis manibus me

utraque ad se trahebant vehementer sane et valide, sic ut parum abesset, quin me discernerent illo mutuo contendendi studio: namque modo haec superior pae- ne me totum habebat, modo rursus ab altera tenebar. Interea vociferabantur invicem ambae: haec, eam me suum possidere velle; illa, frustra res alienas istam sibi vindicare. Erat autem una operaria, virilis, squalida coma, manibus callo plenis, succincta vestem, calce referta, qualis erat avunculus, cum poliret lapides: altera

- ρ. 9. λίθους· ἡ ἐτέρα δὲ μάλα εὐπρόσωπος, καὶ τὸ σχῆμα εὐπρεπής, καὶ κόσμιος τὴν ἀναβολήν. τέλος δ' οὖν ἐφίᾳσι μοι δικάζειν, ὅποτέρᾳ βουλοίμην συνεῖναι αὐτῶν. προτέρα δὲ ἡ σκληρὰ ἐκεῖ-
 7 νη καὶ ἀνδρώδης ἔλεξεν· Ἐγὼ, φίλε παῖ, Ἑρμογλυφικὴ τέχνη εἰμι, ἣν χθὲς ἤρξαμην μανθάνειν, οἰκεία τέ σοι καὶ συγγενὴς οἰκοῦσθαι· ὁ, τε γὰρ πάππος σου (εἰποῦσα τοῦνομα τοῦ μητροπάτορος) λιθοδόος ἦν, καὶ τῷ θεῷ ἀμφοτέρῳ γ) καὶ μάλα εὐδοκίμεῖτον δι' ἡμᾶς. εἰ δὲ θέλοις λήρων μὲν καὶ φληνάφων τῶν παρὰ ταύτης ἀπύχεσθαι, (δείξασα τὴν ἐτέραν,) ἔπεισθαι δὲ καὶ συνοικεῖν ἔμοι, πρῶτα μὲν θρόνῳ γεννικῶς, καὶ τοὺς ἄμους ἔξεις καρτεροὺς, φθόνου δὲ παντὸς ἀλλότριος ἔση, καὶ οὐποτε ἄπει ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπήν, τὴν πατρίδα καὶ τοὺς οἰκείους
 p. 10. καταλιπὼν· οὐδὲ 2) ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονται σε πάντες. Μὴ μυσσυχθῆς 3) δὲ τοῦ σώματος 4) τὸ εὐτελές, μηδὲ τῆς ἐσθῆτος τὸ πιναρόν· ἀπὸ γὰρ τῶν τοιούτων 5) ὀρμώμενος καὶ Φειδίας
 p. 11. ἐκείνος ἔδειξε τὸν Δία, καὶ Πολύκλειτος τὴν Ἥραν εἰργάσατο,

γ) καὶ τῷ θεῷ ἀμφοτέρῳ] Olim interpunctum post ἀμφοτέρῳ. *Hemsterhusium*, qui distinctionem primus deleuit, secuti recentiores. 2) οὐδὲ] οἷδε P. οἱ δὲ margo A. 1. W., omisso πάντες. Unde variae virorum doct. conjecturae, quas doctrinae ac iudicii sui vi repulit *Hemst.* Vidd. Adnott. Etiam A. 2., quam non contulit *Hemst.*, consentit cum ceteris. 3) μυσσυχθῆς] μυσσυχθῆς F. 4) τοῦ σώματος] τοῦ σχήματος conj. Clerici, cui subscripsit *Hemst.* 5) τῶν τοιούτων] Articulus abest ab Gorl.

vero facie valde formosa, habitu decora, atque eleganti vestitu. Tandem ergo mihi permittunt arbitrari, utri malim adesse. Prior autem inculta illa et virilis sic est locuta: Ego, care puer, ars sum Statuaria, quam heri coepisti discere, et domestica tibi et cognata genere: etenim et avus tuus, (matris ipso nomine patrem appellabat) lapidum erat sculptor, et avunculi utrique magnam sunt adepti laudem ex nobis. Siquidem optes nugis et quisquiliis, quas illa praebet, abs-

tinere, (monstrabat alteram) et me sectari mecumque degere, primum tu quidem aleis firmo cibo, et humeros habebis robustos; ab omni autem invidia eris alienus, neque unquam abibis in peregrinas regiones, patria familiaribusque relictis: nec te sane ob declamatiunculas laudabunt cuncti. Cave autem, fastidiveris habitus vilitatem, aut illud vestimenti sordidum: a talibus enim initiis profectus etiam Phidias ille Jovem exhibuit, et Polycletus Junonem effinxit,

καὶ Μύρων ἐπηνέθη, καὶ Πραξιτέλης ἐθανμάσθη ⁴⁾· πρὸς κυ. P. 11.
 νοῦνται γοῦν οὗτοι μετὰ τῶν θεῶν. εἰ δὴ τούτων εἰς γένοιο,
 πῶς μὲν οὐ κλεινὸς αὐτὸς παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις γένοιο; ζη. P. 12.
 λωτὸν δὲ καὶ τὸν πατέρα ἀποδείξεις, περιβλεπτον δὲ ἀποφα-
 νεῖς καὶ τὴν πατρίδα. ταῦτα καὶ ἔτι τούτων πλείονα διαπαιτλου-
 σα, καὶ βαρβαρίζουσα πάντοθεν ⁵⁾, εἶπεν ἡ Τέχνη, μάλα δὴ
 σπουδῇ συνειρυνουσα, καὶ πείθειν με πειρωμένη· ἀλλ' οὐκέτι
 μέμνημαι· τὰ πλείστα γὰρ ἤδη μου τὴν μνήμην διέφραγεν. ἐπεὶ
 δ' οὖν ἐπαύσατο, ἄρχεται ἡ ἑτέρα ὥδε πως· Ἐγὼ δὲ, ὦ τέ- 9
 κνον, Παιδεία εἰμὶ, ἥδη συνήθης σοι, καὶ γνωρίμη, εἰ καὶ
 μηδέπω εἰς τέλος μου πεπειρασαι. ἡλικία μὲν οὖν τὰ ἀγαθὰ
 ποιεῖ λιθοξόος γενόμενος, αὐτῇ ⁶⁾ προεῖρηκεν· οὐδὲν γὰρ P. 13.
 οὔτε μὴ ἐργάτης ἔση, τῷ σώματι πονῶν, κἂν τούτῳ τὴν ἁπα-
 σαν ἑλπίδα τοῦ βίου τεθειμένος, ἀφανὴς μὲν αὐτὸς ὢν, ὀλίγα
 καὶ ἀγεννῇ ⁷⁾ λαμβάνων, ταπεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελής δὲ
 τὴν πρόοδον ⁸⁾, οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος, οὔτε ἐχθροῖς φο-

d) ἐθανμάσθη] ἐθανμαστώθη Miss. Bourd. e) πάντοθεν] Pr. edd. pleraeque πᾶμπολλα cum εἶπεν junctum. f) αὐτῇ] αὐτῇ conj. Jens., quam probasse videtur Sol., et recepit Maith. Vid. Adnot. g) ἀγεννῇ] ἀγενῇ J. εὐτελῇ Aug. vulgata supra scripta. h) πρόοδον] πρόσοδον Fr. S. A.

et Myron in laude, et Pra-
 xiteles in admiratione fue-
 runt: hi nunc propterea cum
 Diis adorantur. Jam si tu
 unus eorum fias, qui potest
 fieri, quin celebris apud
 omnes homines ipse habe-
 re? imo patrem efficies, ut
 beatus praedicetur te filio,
 patriamque insuper reddes
 illustrem. Ista, atque istis
 itidem plura titubans et us-
 quequaque barbare locuta
 dixit Statuaria, perquam sa-
 ne sedulo composita, ut quae
 mihi persuadere conaretur:
 sed non amplius recordeor:
 nam plurima jam quidem
 memoriam effugerunt. Post-

quam igitur desiit, inest al-
 tera hunc fere in modum:
 Ego fili, Eruditio sum, jam ti-
 bi familiaris et nota, etsi nec-
 dum ad finem usque me per-
 tentaveris. Quanta quidem
 tu bona sis consecuturus, si
 statuarius fias, ista praedi-
 xit: nihil utique nisi ope-
 rarius eris, corpus labori im-
 pendens, in eoque spem vi-
 tae omnem habens reposi-
 tam; dum ipse sis obscurus,
 parvam eamque illiberalem
 accipias mercedem, humilis
 animo, vilisque prodeas et
 incommittatus in publicum,
 neque amicis utilis advoca-
 tus, nec inimicis metuendus,

- P. 13. βερός, οὔτε τοῖς πολλοῖς ζηλωτός· ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ τῶν ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου εἷς, αἰεὶ ¹⁾ τὸν προϋχοντα ὑπο-
- P. 14. πτήσω, καὶ τὸν λέγειν δυνάμενον θεραπεύων, λαγὼ βίων ζῶν, καὶ τοῦ κρείττονος ἔρμαιον ὦν. εἰ δὲ καὶ Φειδίας, ἡ Πολύκλειτος γένοιτο, καὶ θαυμαστά πολλὰ ἐξεργάσαιτο, τὴν μὲν τέχνην ἅπαντες ἐπαινέσονται, οὐκ ἔστι δὲ ὅστις τῶν ἰδόντων, εἰ νοῦν ἔχοι, εὖξαιτ' ἂν σοι ὅμοιος γενέσθαι· οἷος γὰρ ἂν ᾔης,
- 10 βάνυστος, καὶ χειρῶναξ, καὶ ἀποχειροβλωτος νομισθῆσθαι. "Ἦν δ' ἐμοὶ ^{k)} πείθῃ, πρῶτον μὲν σοι πολλὰ ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ πράξεις θαυμαστάς, καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγγέλλουσα ^{l)}, καὶ πάντων, ὡς εἰπεῖν, ἔμπειρον ἀποφαίνουσα· καὶ τὴν ψυχὴν, ὅπερ σοι ^{m)} κυριώτατόν ἐστι, κατακοσμήσω πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σωφροσύνη, δικαιοσύνη, εὐ-
- P. 15. σεβεία, πρᾶότητι, ἐπιεικεῖα, συνέσει, καρτερίᾳ, τῷ τῶν καλῶν ἔρωτι, τῇ πρὸς τὰ σεμνότερα ὀρμῇ· ταῦτα γὰρ ἔστιν ὁ τῆς ψυχῆς ἀκήρατος ὡς ἀληθῶς κόσμος. λήσει δὲ σε οὔτε παλαιόν ⁿ⁾

i) εἷς, αἰεὶ] εἷς αἰεὶ Gorl. et Aug. k) "Ἦν δ' ἐμοὶ] Sic emendavi vulg. δέ μοι, sensu flagitante. l) ἀπαγγέλλουσα] ἐπαγγ. B. 2. ἀπαγγεῖλῃ et deinde ἀποφανῶ P. margo A. 1. W. m) σοὶ conj. Hemst. Vid. Adnot. n) παλαιὸν] παλαιῶν Aug. non male per se, si articulus τῶν esset praefixus, et sequentia magis congruerent.

nec quem tui cives aemulentur: sed ipsum (*solum*) illud operarius, unusque e plebe multa, qui semper praestantio- rem revereatur, dicendo promptum colat, leporis vitam vivens, potentiorisque praeda facilis. Fac autem te Phidiam aut Polycle- tum fieri, multaque admiranda af- fabre perficere, artem cuncti laudabunt; at nullus eorum, qui spectant, si- quidem sapiat, optet se tibi similem esse: qualiscunque enim fueris, vilis artifex, mercenariusque, et manibus vitam quaerens habebere. Quod si mihi morem geras,

primum equidem tibi multa ostendam veterum virorum acta, resque gestas mira- biles, dum eorum scripta ti- bi recito, atque omnium, ut plane dicam, te peritum reddo. Quin et animum, quae tui (*tibi*) pars est prima- ria, excolam multis bonis- que ornamentis, temperan- tia, justitia, pietate, placiditate, aequitate, prudentia, constantia, honesti amore, acri denique praestantissi- marum rerum studio: ista enim vere sunt sincera men- tis decora. Praeteribit autem te nec vetustum quicquam, nec quod nunc fieri expe-

οὐδὲν, οὔτε νῦν γενέσθαι δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ μέλλοντα *) προ-p. 15.
 ὅψει μετ' ἐμοῦ· καὶ ὅλως, ἅπαντα, ὅποσα ἐστὶ P), τάτε θεῖα,
 τάτε ἀνθρώπινα, οὐκ εἰς μακράν σε διδάξομαι. Καὶ ὁ νῦν 11
 πένης ὁ τοῦ δεινός, ὁ βουλευσάμενός τι 4) περὶ ἀγεννοῦς οὐ-
 τω τέχνης, μετ' ὀλίγον ἅπασι ζηλωτὸς καὶ ἐπίφθορος ἔσθ', τιμώ-
 μενος καὶ ἐπαινούμενος, καὶ ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμῶν, καὶ ὑπὸ
 τῶν γένει καὶ πλούτῳ προύχόντων ἀποβλεπόμενος, ἐσθῆτα μὲν
 τοιαύτην ἀμπεχόμενος, (δείξασα τὴν ἐαυτῆς· πᾶν δὲ 5) λαμ-
 πρὰν ἐφόρει) ἀρχῆς δὲ καὶ προεδρίας ἀξιούμενος. κἄν που ἀπο-p. 16.
 δημῆς, οὐδ' ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἀγνώς οὐδ' 6) ἀφανῆς ἔσθ'· τοι-
 αῦτά σοι περιθιγῶσι τὰ γνωρίσματα, ὥστε τῶν ὁρώντων ἕκαστος τὸν
 πλησίον κινήσας δείξει σε τῷ δακτύλῳ, ΟΤΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ,
 λέγων. Ἄν δέ τι σπουδῆς ἄξιον ἢ τοὺς φίλους 7) ἢ καὶ τὴν 12
 πόλιν ὅλην καταλαμβάνη, εἰς σὲ πάντες ἀποβλέψονται· κἄν
 που τι λέγων τύχης, κεχηρότερος οἱ πολλοὶ ἀκούσονται, θαυμά-

ο) μέλλοντα] Sic e conj. Hemst. et lectione Vat. cod. 87.
 Vulgo δέοντα. p) ὅποσα ἐστὶ] Secutus sum *Matthiae*, qui
 primus post ἐστὶ comma posuit: *omnia, quaecunque sunt, sive
 sint ea divina etc.* q) ὁ βουλευσάμενός τι] Iti conj.
Hemst. Vid. Adnot. r) δὲ] γὰρ Aug. vulgata supra scripta.
 Vid. Adnot. s) οὐδ' 5] καὶ Gorl. t) ἢ τοὺς φίλους]
 Vulg. Ἄν δέ τι σπουδῆς ἄξιον ἢ, καὶ τοὺς φίλους, ἢ καὶ etc.
 Conjecturam *Schmied.* secutus sum. Vid. Adnot.

diat: quin et futura pro-
 spicies mecum: et in uni-
 versum quicquid est rerum
 divinarum humanarumque,
 non diu erit, quod te doce-
 bo. Tum qui nunc pauper
 audis, et istius, cujus no-
 men vix constat, filius,
 qui deliberas adhucdum (*qui
 jam decrevisisti quodammodo*)
 de tam ignobili arte, paulo
 post omnibus eris aemula-
 tioni et invidendus: hono-
 res laudemque consequeris,
 ob rerum optimarum cultum
 insignis, quique genere ac
 divitiis excellunt te suspi-
 cient: porro tali veste, (sua,

quam splendissimam gere-
 bat, ostentata) amictus, ma-
 gistratu primaeque sedis ho-
 nore dignus habebis: si
 quo peregre proficiascar, ne
 in extera quidem regione
 ignotus eris obscurusve:
 ejusmodi tibi circumdabo
 insignia, ut videntium unus-
 quisque proximum impellat,
 teque digito designans, *Hic
 ille est*, ajat. Si quid autem
 majoris momenti aut amicos,
 aut civitatem etiam univer-
 sam occuparit, ad te cuncti
 respicient: dixeris aliquan-
 do publice, a tuo dicentis ore
 plerique pendebunt audito-

- p. 16. 17. ζοντες, και εὐδαιμονίζοντες σε τῶν λόγων τῆς δυνάμεως, και τὸν πατέρα τῆς εὐπορίας. ὃ δὲ λέγουσιν, ὡς ἄρα ἀθάνατοι γίνονται τινες ἐξ ἀνθρώπων, τοῦτό σοι περιποιήσω. και γὰρ ἦν αὐτὸς ἐκ τοῦ βίου ἀπέλθης, οὐποτε παύση συνῶν τοῖς πε-
 παιδευμένοις, και ^{u)} προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. ὁρᾷς τὸν Ἀθ-
 μοσθένην ἐκείνον, τίνος ^{x)} υἱὸν ὄντα ἐγὼ ἡλίκον ἐποίησα;
 ὁρᾷς τὸν Δισχίνην, ὃς τυμπανιστρίας ^{y)} υἱὸς ἦν; ἀλλ' ὅμως ^{z)}
 p. 18. αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιππος ἐθεράπευσεν· ὃ δὲ Σωκράτης και αὐ-
 τὸς ὑπὸ τῇ Ἑρμογλυφικῇ ταύτῃ τραφεῖς, ἐπειδὴ τάχιστα συν-
 ἦκε τοῦ κρείττονος, και δραπετεύσας παρ' αὐτῆς ἡυτομόλησεν
 13 ὡς ἐμὲ, ἀκούεις ὡς παρὰ πάντων ᾄδεται; Ἀφίεις δὲ αὐτοὺς ^{a)}
 τηλικούτους και τοιούτους ἄνδρας, και πράξεις λαμπράς, και
 λόγους σεμνοὺς, και σχῆμα εὐπρεπές, και τιμὴν, και δόξαν, και
 ἔπαινον, και προεδρίαν, και δύναμιν, και ἀρχάς, και τὸ ἐπὶ λόγοις
 εὐδοκίμειν, και τὸ ἐπὶ συνέσει εὐδαιμονίζεσθαι, χιτώνιον τε ^{b)}
 πιναρὸν ἐνδύση, και σχῆμα δουλοπρεπές ἀναλήψῃ, και μοχλῖα,
 και γλυφεῖα, και κοπέας, και κολαπτήρας ἐν ταῖν χερσὶν ἔξεις,

u) καὶ] vulgo omissum restitui ex utraque Ald. et Aug. x) τίνος] τίνος B. 2. y) ὃς τυμπανιστρίας] ὡς τυμπανιστρίας F. V. A. 2. margo A. 1. W. ὃς J. V. 2. B. 2. A. 1. et marg. C. Aug. z) ὅμως] ὅπως P. J. a) αὐτοὺς] αὐτοὺς Jacobs. conj. in Porson. Adverss. Melius forte αὐτοὺς τοὺς τηλ. b) τε] Aug. male.

res admirabundi, et gratulabuntur tum tibi disertae orationis potentiam, tum patri prolis felicitatem. Quod autem ferunt, immortales fieri quosdam ex mortalibus, id tibi conciliabo: etenim cum e vita discesseris, non tu desines unquam adesse doctis, et consuetudinem habere cum optimis. Viden' Demosthenem illum, quo patre natum, ego quantum reddiderim? viden' Aeschinem, qui piatricis tympanum pulsantis erat filius? et tamen ipsum propter me Philippus

coluit. Socrates autem et ipse sub ista Statuaria nutritus, simul atque meliora percepit, illaque deserta transfugit ad me, audis, ut ab omnibus celebretur? His tu missis tantis talibusque viris, rebus splendidis, sermonibus sapientissimis, habitu decore, honore, gloria, laude, principe considendi loco, opibus, dignitate, facundae orationis fama, publica prudentiae gratulatione, tuniculam indues sordidam, et habitum suscipies servi-
 lem, vecticulos, caela, mal-

πάτω περυσινῶς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετής °), καὶ χαμῖζηλος, p. 13.
καὶ πάντα τρόπον ταπεινός· ἀνακύντων d) δὲ οὐδέποτε, οὐ-
δὲ ἀνδρῶδες, οὐδὲ ἐλευθέριον °) οὐδὲν ἐπινοῶν, ἀλλὰ τὰ μὲν
ἔργα ὅπως εὐρυθμία καὶ εὐσχήμονα ἔσται σοὶ προνοῶν, ὅπως δὲ p. 19.
αὐτὸς εὐρυθμός τε καὶ κόσμιος ἔσῃ, ἥκιστα πεφροντικῶς, ἀλλ'
ἀτιμότερον ποιῶν σεαυτὸν λίθων. Ταῦτα ἔτι λεγούσης αὐτῆς, 14
οὐ περιμένεις ἐγὼ τὸ τέλος τῶν λόγων, ἀναστὰς ἀπεφηνάμην·
καὶ τὴν ἄμορφον ἐκείνην καὶ ἐργατικὴν ἀπολιπὼν, μετέβαινον
πρὸς τὴν Παιδείαν μάλα γεγηθώς· καὶ μάλιστα ἐπεὶ μοι καὶ
εἰς νοῦν ἦλθεν ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι πληγὰς εὐθύς f) οὐκ ὀλί-
γας ἀρχομένη μοι χθὲς ἐνετρίψατο. ἡ δὲ ἀπολειφθεῖσα g) τὸ
μὲν πρῶτον ἡγανάνκει, καὶ τῷ χεῖρε συνεκρότει, καὶ τοὺς ὀδόν-
τας ἐνέπριε h)· τέλος δὲ, ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀκούομεν, ἐπε-
πήγει, καὶ εἰς λίθον μετεβέβλητο. εἰ δὲ παράδοξα ἔπαθε, μὴ
ἀπιστήσητε· θαυμαστοί οἱ γὰρ οἱ ὄνειροι. Ἡ ἑτέρα δὲ πρὸς 15
με ἀπιδούσα, τοιγαροῦν ἀμείψομαι σε, ἔφη, τῆςδε i) τῆς

c) χαμαιπετής] χαμαιτοπής Aug. vulgata supra scripta. d) ἀνακύντων] ἀνανήφων A. P. F. J. V. 2. Margo A. 1. W. e) ἐλευθέριον] ἐλεύθερον C. F. et hinc marg. Ald. 1. W. nec non Ald. 2. Vide, an etiam Isocrat. Paneg. c. 13. legendum sit ἐλευθερίως τετραμμένους pro vulg. ἐλευθέρως. f) εὐθύς] ὁ θεῖος conj. Hemst. g) ἀπολειφθεῖσα] ἀποληφθεῖσα in quibusdam edd. h) ἐνέπριε] συνέπριε Gork. et marg. A. 1. W. i) τῆςδε] τῆς δὲ in plerisque edd., etiam in Hemsterh. Recta scriptura in utraque Ald.

leolos, scalpra in manibus habebis, vultu ad opus pronq, humilis et humilia consectans, omnemque in modum abjectus: nunquam tu rectum caput efferes, virile nihil, nihil liberale cogitabis; sed opera quomodo tibi concinna et elegantia procedant, providebis: ut ipse sis concinnus et honestis moribus ornatus, minime curabis, sed lapidibus te viliorē reddes. Haec cum adhuc diceret, ego, non exspectato sermonum fine, sur-

gens litem decrevi: mox illa deformi atque operaria spreta, conferebam me ad Eruditionem valde lactus: maxime quandoquidem in mentem mihi venit scutica, et plagas statim non paucas inchoanti mihi hesterno die fuisse impositas. Illa deserta primum indignabatur manibus complosis, et dentes intrendens: tandem, quomodo Nioben audimus, fixa dirigit, inque lapidem fuit versa. Si vero passa videatur incredibilia, ne tamen

- P. 19. δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας. καὶ ἐλθὲ ἥδη, ^{k)})
- P. 20. ἐπὶ βῆθι τούτου τοῦ ὀχήματος, (δείξασά τι ὄχημα ὑποπτέρων ¹⁾) ἱππων τινῶν, τῷ Πηγάσῳ ἐοικότων) ὅπως ἔδης ^{m)}) οἷα καὶ ἡλίκα μὴ ἀκολουθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσιν ἐμῆλλες. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἤλαυνε, καὶ ὑφηνιόχρει ⁿ⁾) ἀρθεῖς δὲ εἰς ὕψος ἐγὼ ἐπεσκόπουν, ^{o)}) ἀπὸ τῆς ἔω ἀρξάμενος ἄχρι πρὸς ἐσπέραν, ^{p)}) πόλεις, καὶ ἔθνη, καὶ δῆμους, καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος ὑποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν. οὐκέτι μὲν τοι μέμνημαι ὅ, τι τὸ σπειρόμενον ἐκείνο ^{q)}) ἦν· πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι κάτωθεν ἀφορῶντες οἱ ἄνθρωποι, ἐπῆνουν, καὶ μετ' εὐφροσύνης, καθ' οὓς γενομένην τῇ 16 πτῖσει, παρέπεμπον. Δείξασα δέ μοι τὰ ^{r)}) τοσαῦτα, καὶ μετὰ τοῖς
- P. 21. ἐπαινοῦσιν ἐκείνοις, ἐπανήγαγεν αὐτοῖς, οὐκέτι τὴν αὐτὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα, ἣν εἶχον ἀφιπτάμενος· ἀλλ' ἐμοὶ ^{s)}) ἰδόκουν εὐπάρυφός τις ἐπανήκειν. καταλαβοῦσα οὖν καὶ τὸν πατέρα ἐστῶτα καὶ περιμένοντα, ἐδείκνυεν αὐτῷ ἐκείνην τὴν

k) ἡ δὲ] δὴ conj. Hemat. 1) ὑποπτέρων] ὑπόπτερον F. J. A. 2. m) ἔδης] εἰδῆς A. B. P. J. A. 2. n) ὑφηνιόχρει] ἡνιόχρει J. V. 2. A. 2. o) ἐπεσκόπουν] ἐσκόπουν J. margo A. 1. W. A. 2. p) πρὸς ἐσπέραν] πρὸς τὰς ἐσπερίαι A. P. πρὸς τὰς ἐσπερίας B. J. A. 2. q) ἐκείνο] abest a Gorl. r) τὰ] abest ab Aug. s) ἐμοὶ] ἐν ᾧ Aug.

non credatis: miras enim somnia praestigias objiciunt. Tum altera, cum ad me respexisset, at ego jam, inquit, tibi vices rependam causae justissime dijudicatae: age ergo, inscende in hunc currum, (currum aliquem ostendebat equorum alatorum, Pegaso similium) ut perspicias, qualia et quanta, si te mihi non dedisses, ignoraturus fu-eras. Simul autem adscendi, agitabat illa et moderabatur: atque ego in altum evectus contemplantur, ab Aurora cursu instituto ad Occidentem usque, urbes, gentes, populosque, quasi Triptolemus seminis quiddam in

terram projiciens: quamquam haud sane meminī, qualenam esset sparsum illud semen, nisi hoc tantum, homines ad me suspicientes laudare, et faustis acclamationibus, quoscunque volatu adissem, prosequi. Postquam igitur tot res mihi, meque laudantibus istis ostendisset, reduxit iterum non ista quidem veste indutum, quam habebam, cum volucris curru efferrer: sed videbar omnino mihi in amictu honoratior et praetextato redire. Quin et, ut patrem invenit adstantem, meque opperientem, monstrabat ipsi vestem illam, et me, qualis revertet-

ἐσθ' ἡτα, καὶ μὲ, οἶος ἦκοιμι· καὶ τι καὶ ^γ) ὑπέμνησεν, οἷα μικροῦ p. 21.
 δεῖν περὶ ἐμοῦ ἐβουλευέσαστο ^u). ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντίπαις
 ἔτι ὦν, ἐμοὶ δοκεῖν ^x), ἐκταραχθεὶς πρὸς τὸν τῶν πληγῶν φό-
 βον. Μεταξὺ δὲ λέγοντος, Ἑράκλεις, ἔφη τις, ὥς μακρὸν τὸ 17
 ἐνύπνιον καὶ διαπανκὸν· εἰς ἄλλος ὑπέκρουσε, χειμερινὸς ὄνει-
 ρος, ὅτε ^γ) μῆμισται εἰσιν αἱ νύκτες· ἡ τάχα που τριέσπερος,
 οἷός περ ^z) ὁ Ἑρακλῆς καὶ αὐτὸς ἔστι. τί δ' οὖν ἐπῆλθεν αὐτῷ
 ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι παιδικῆς νυκτὸς, καὶ p. 22.
 ὀνείρων παλαιῶν, καὶ ἤδη γεγηρακότων; ἔωλος γὰρ ἡ ψυχρο-
 λογία· μὴ ὀνείρων ^a) ἡμᾶς ὑποκριτὰς τινὰς ὑπέειλεν; οὐκ, ὦ
 γαθέ. οὐδὲ γὰρ ὁ Ξενοφῶν ποτε διηγούμενος τὸ ἐνύπνιον, ὥς Xen.
 ἰδόκει αὐτῷ ^b) ἐν τῇ πατρὶά οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα, (ἴστε γὰρ) οὐχ ^{An. III,}
 ὥς ὑποκρίσιν τὴν ὄψιν, οὐδὲ ὥς φλυαρεῖν ἐγνωκῶς αὐτὰ διεξήει· ^{1, 11.}
 καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ ἀπογνώσει πραγμάτων, περιεστῶτων

t) καὶ τι καὶ] καὶ τοι καὶ conj. Hemst. et cod. Aug. u)
 ἐβουλευέσαστο] ἐβουλευέσαντο ppr. edd. ἐβουλευέσαστο cod.
 Reg. x) ἐμοὶ δοκεῖν] vulg. δοκεῖ. γ) ὅτε] Sic nos cum
 Matth. e Graevii conj. Olim ὅτε. z) οἷός περ] Sic cod.
 Aug. In reliquis ὥς περ. a) μὴ ὀνείρων] Addunt vulgo
 τινῶν, omissum in Gorl. et Aug. et ed. Fl. b) ὥς ἰδόκει
 αὐτῷ] Vulgo ὥς ἰδόκει αὐτῷ καὶ ἐν τῇ πατρ. οἰκ., κ. τ. ἀ.,
 ἴστε γὰρ, οὐχ ὑποκρίσιν κ. τ. λ. Corruptum locum quo-
 modo vel explicare, vel emendare, conati sint viri docti,
 vid. in Adnot.

rer: imo etiam submone-
 fecit, quam fere de me con-
 siliū rationem iniisset. Ista
 me vidisse memini pueritiam
 tantum quod egressus, ut
 mihi quidem videtur, con-
 turbatus ex verberum metu.
 Haec dum exsequor, Hercu-
 les, inquit nonnemo, quam
 longum somnium et judiciale:
 tum alius interpellat, hi-
 bernum scilicet, nam (ubi)
 longissimae sunt noctes: aut
 si forte trinoctiale, quem-
 admodum Hercūles est et ip-
 se: quid vero ipsi in mentem
 venit, ut ista nugaretur ad
 nos, puerilemque noctem

commemoraret, et somnia
 vetera, jamque obsoleta: fu-
 tile profecto hoc narrationis
 frigus: num nos somniorum
 interpretes esse quosdam
 statuit? Minime certe, o tu,
 quisquis es: neque enim Xe-
 nophon, cum narraret ali-
 quando somnium, fulmen si-
 bi visum in paternam ceci-
 disse domum, et reliqua,
 (nostis enim) velut histrio-
 nicam (interpretandi causa),
 visionem istam, neque nu-
 gaturus de industria perse-
 quebatur, idque in bello et
 desperatione rerum, urgen-
 te hoste; sed sane et utile

p.23.18 πολέμιων· ἀλλὰ τι καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ διήγησις. Καὶ τοῖωνν
κἀγὼ τοῦτον ὄνειρον ὑμῖν διηγησάμην ἐκείνου ἔνεκα, ὅπως οἱ
νέοι πρὸς τὰ βελτίω τρέπωνται, καὶ παιδείας ἔχωνται· καὶ μά-
λιστα, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐθελοκακεῖ, ^ο) καὶ πρὸς τὰ ^δ)
ἤττω ἀποκλίνει, φύσιν οὐκ ἀγεννῇ διαφθείρων. ἐπιβρώσθη-
σεται εὖ οἷδ' ὅτι κἀκείνος, ἀκούσας τοῦ μύθου, ἱκανὸν ἑαυτῷ ^ο)
παράδειγμα ἐμὲ προστησάμενος, ἐννοῶν ὅλος μὲν ὢν πρὸς τὰ
κάλλιστα ὤρμησα, καὶ παιδείας ἐπεθύμησα, μηδὲν ἀποδειλιά-
σας πρὸς τὴν πένιν τὴν τότε, ὅλος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα,
εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὐδενὸς γοῦν τῶν λιθογλύφων ἀδοξότερος.

c) ἐθελοκακεῖ] ἐθελολοκακεῖ F. adscriptum ἐθελοκακεῖ ex P.

d) πρὸς τὰ] πρὸς τὴν cod. 2954. e) ἑαυτῷ] ἑαυτοῦ prr.
edd. Vid. Hemst. in Adnot.

quiddam habebat ista nar-
ratio. Similiter et ego som-
nium istud meum enarravi
vobis ejus rei causa, ut ju-
venes ad meliora convertan-
tur: inprimis si quis eorum
ob paupertatem animo defi-
ciat, acque deterioribus ap-
plicet, indolem haud igno-
bilem corrumpens. Hic, sat
scio, confirmabitur, audita
somnia nostri fabula, meque

sibi idoneum exemplum ob
oculos ponet, considerando,
ex quali conditione ad pul-
cherrima me contuli, erudi-
tionemque concupivi, ne-
quaquam ignave cedens rei
familiaris, quae tum preme-
bant, angustiis; itemque
qualis ad vos me recepi, si
nihil aliud, at saltem nemi-
ne sculptorum obscurior.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΙΠΟΝΤΑ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ p. 25.
ΕΙ ΕΝ ΔΟΓΟΙΣ

Argum. Exemplum probae Anticriticae, salibus non minus conditae, quam candore animi ac modestia auctoris commendatae. Nescio quis oratorum, opinor, Atticorum Lucianum scriptorem nomine *Promethei* insigniverat, idque, ut videtur, non sine invidiosa quadam ambiguitate. Cui respondet noster in hac Recitatione (προσλαλιῶ) ita, ut varias, quibus hoc nomen capi possit, interpretandi rationes persequens ostendat, quatenus vere sibi ipse Prometheus dici posse videatur, quatenus falso, ac simul momenta indicat, unde iudicium de ipsius dialogis, tanquam nova artis forma, regi oporteat.

Οὐκοῦν Προμηθεΐα με εἶναι φής; εἰ μὲν κατὰ τοῦτο, ὃ ἄρι- 1
στε, ὡς πηλίνων ἄνθρωποι τῶν ἔργων ὄντων, γνωρίζω τὴν εἰκό-
να, καὶ φημι ὁμοίος εἶναι αὐτῷ· οὐδ' ^{a)} ἀναίνομαι πηλο-
πλάθος ἀκούειν, εἰ καὶ φανλότερος ἐμοὶ ὁ πηλός, οἷος ἐκ τριό-
δου, βόρβορός ^{b)} τις παρὰ μικρόν. εἰ δὲ ὑπερεπαινῶν τοὺς p. 24.
λόγους ὡς δῆθεν εὐμηχάνους ^{c)} ὄντας, τὸν σοφώτατον τῶν
Τιτάνων ἐπιφημίζεις ^{d)} αὐτοῖς, ὅρα μὴ τις εἰρωνεῖαι φῇ, καὶ

- a) οὐδ'] Sic B. 2. Vulg. οὐδ' separatim, minus bene. b) βόρβορος] Ita recte J. V. 2. P. S. A. 2. βάρβαρος M. O. et ceterae Edd. prior lectio adscripta margini A. 1. W. c) εὐμηχάνους] ἀμηχάνους F. εὐμ. E. P. d) ἐπιφημίζεις] ἐπιτεφημίζεις P.

AD EUM, QUI DIXERAT, PROMETHEUS
ES IN VERBIS.

Prometheum igitur me esse quale ex triviis colligitur, coenum propemodum. Sin vero extollens orationem meam, perinde ut artificiosam, doctissimi illius Titanum nomine eam cohonestas, vide, ne quis ironiam

- p. 24. μυκτῆρα, οἷον τὸν Ἀττικόν, προσεῖναι τῷ ἐπαίνῳ. ἢ πόθεν γὰρ εὐμήχανον τοῦμόν; τίς δ' ^e) ἡ περιττὴ σοφία καὶ προμήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν; ὥς ἔμοιγε ἱκανόν, εἰ μὴ πάνυ σοὶ γῆινα ἔδοξε, μηδὲ κομιδῇ ἄξια τοῦ Κανκάσου. καίτοι πόσω διακρίτερον ὑμεῖς ἂν εἰκάσαισθε τῷ Προμηθεΐ, ὅποσοι ἐν δίκαις
- p. 25. εὐδοκιμεῖτε, ξὺν ἀληθείᾳ ποιούμενοι τοὺς ἀγῶνας; ζῶντα οὖν ^f) ὥς ἀληθῶς, καὶ ἔμψυχα ὑμῖν τὰ ἔργα· καὶ νῆ Δία, καὶ τὸ θερμόν αὐτῶν ἔστι διάπυρον. καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ Προμηθέως ἂν εἴη, πλὴν εἰ μὴ διαλλάττοτε ^g), ὅτι μὴδ' ^h) ἐκ πηλοῦ
- 2 πλάττετε, ἀλλὰ χρυσᾷ ὑμῖν τοῖς πολλοῖς τὰ πλάσματα. Ἡμεῖς δὲ οἱ ἐς τὰ πλήθη παριόντες, καὶ τὰς τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἐπαγγέλλοντες, εἶδωλα ἄττα ἐπιδεικνύμεθα. καὶ τὸ μὲν ὄλον, ἐν πηλῷ, καθάπερ ἔφην μικρὸν ἔμπροσθεν, ἡ πλαστικὴ κατὰ τὰ πάντα τοῖς κοροπλάδοις· τὰ δ' ἄλλα, οὔτε κίνησις ὁμοία πρόσ-
εστιν, οὔτε ψυχῆς δεῦμά ⁱ) τι, ἀλλὰ τέρεφς ἄλλως, καὶ πα-
- p. 26. διὰ τὸ πρᾶγμα. ὥστε μοι ^k) ἐνθυμεῖσθαι ἔπεισι, μὴ ἄρα οὕτω

e) τίς δ'] τίς δαὶ W. f) ζῶντα οὖν] ζῶα γ' οὖν W. g) διαλλάττοτε] εἰ μὲν διαλλάττετε O. εἰ μὲν διαλλάττοτε M. h) μὴ δ'] μὴ Memst. conj. Forte antea excidit μὴ ἐκ βορβόρον, μὴδ' etc. i) δεῦγμα] δῆγμα conj. Sol. k) μοι:] με edd. μοι O. M.

dixerit, et quasi quandam At-
ticam subsannationem sub-
esse huic laudi: unde enim
artificiosum est, quod ego fa-
cio? Quae vero eximia sa-
pientia et prudentia in scri-
ptis meis? Mihi certe illud
satis fuerit, si non lutea
prorsus, aut digna Caucaso
tibi videantur. At vero quan-
to justius vos comparare Pro-
metheo poteratis, quicumque
in causis agendis celebres
estis, vera certamina subeun-
tes? Viva enim re vera at-
que animata vobis opera
sunt, et per Jovem etiam
calor illorum ignitus est.
Quod ipsum a Prometheo

profectum videri possit, nisi
quod hoc discriminis inest,
quod ex luto vos non fingi-
tis, sed aurea vobis pleris-
que figmenta sunt. Nos au-
tem, qui ad multitudinem
prodimus, atque ibi hujus-
modi declamationes profi-
temur, simulacra tantum
quaedam spectanda exhibe-
mus. Et in summa, circa lu-
tum, uti paulo ante dixi,
haec figulina versatur, quem-
admodum puparum figuli:
ceterum neque motus simi-
lis inest, neque animae sig-
nificatio alia, sed delectatio
quaedam ad summum, et lu-
sus merus est. Ut cogitare

με Προμηθεΐα λέγεις *) εἶναι, ὡς ὁ Κωμικὸς τὸν Κλέωνα φη- p. 26.
σιν, (οἶσθα περὶ αὐτοῦ¹)·)

Κλέων Προμηθεὺς ἐστι μετὰ τὰ πράγματα.
καὶ αὐτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι^m) τοὺς χυτράς, καὶ ἱπνοποιούςⁿ),
καὶ πάντας, ὅσοι πηλουργοί, Προμηθεΐας ἀπεκάλουν, ἐπισκώ-
πτοντες ἐς τὸν πηλὸν, ἢ καὶ^o) τὴν ἐν πυρὶ, οἶμαι, τῶν σκευῶν
ὄπτησιν. καὶ εἶγε σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεὺς, πᾶ-
ν εὐστόχως ἀποτετόξευται, καὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν δριμύτητα τῶν
σκαωμάτων, ἐπεὶ καὶ εὐθρυπτα ἡμῖν^p) τὰ ἔργα, ὥσπερ ἐκεί-
νοις τὰ χυτρίδια· καὶ^q) μικρόν τις λίθον ἐμβαλὼν, συντρί-
ψειεν ἅπαντα. Καίτοι φαίη τις παραμυθούμενος, οὐ ταῦτα p. 27. 3
εἰκάσαι τῷ Προμηθεΐ, ἀλλὰ τὸ καινουργὸν τοῦτο ἔπαινων^r),
καὶ μὴ πρὸς τι ἄλλο ἀρχέτυπον μεμνημένον· ὥσπερ ἐκεῖνος

*) λέγεις] Sic e conj. Schaeferi Meletemm. p. 116. pro vulg.
λέγεις. Verte: num forte — dicat. Alia ex ipso Luciano lo-
ca suppeditat ibidem Schaeferus. l) οἶσθα περὶ αὐτοῦ]
οἶσθα γὰρ αὐτὸ, vel οἶσθα πον καὶ αὐτὸς conj. Hemst. Su-
spicor οἶσθα γὰρ· Αὐτὸς Προμηθεὺς etc. omisso Κλέων. Quo-
modocunque legatur, sententia parenthetica parenthesesis si-
gno notanda videbatur. m) Ἀθηναῖοι] Num forte οἱ
Ἀθηναῖοι; n) ἱπνοποιοὺς] Edd. Iny. in O. Iny. o) ἢ
καὶ] Sic J. et A. 2. Simpl. καὶ C. L. P. S. Hemst. Schm.
εἶναι O. M. ceterae edd. p) ἡμῖν] ὑμῖν F. q) καὶ
Vulg. καὶ. Jacobs. in Porson. Adverss. conj. καὶ — συντρίψειεν
ἅν ἅπαντα. Facilior videbatur Schaeferi emendatio καὶ —
συντρίψειεν ἅπαντα. r) ἐπαινῶν] Sic omnes praeter S.,
ubi ἐπαινείν. Unde Hemst. conj. aut εἰκασέ σε et ἐπαινῶν,
aut εἰκάσαι (mutato accentu) et ἐπαινεί. Num forte scripsit
auctor εἰκάσαι, omisso ἐπαινῶν, quod omnino suspectum?

incipiam, num ita me Pro-
metheum dixeris, ut Comi-
cus ille Cleonem: (nostis si-
quidem.) Cleon, inquit, Pro-
metheus ipse post negotia est.
Ipsi etiam Athenienses figu-
los ollarum, furnorum con-
structores, et quicumque cir-
ca lutum versantur, Promet-
heos vocabant olim, allu-
dentes ad lutum, opinor, et
ad illam, quae sit in igne, va-
sorum cocturam. Quod si
hoc sibi vult Prometheus iste

tuus, admodum directe jacu-
latns es, et secundum Atticam
illam mordendi acerbiteratem:
quoniam et nostra opera fra-
gilia sunt, perinde ut illorum
ollulae; et modicum quis-
piam lapillum injiciens, faci-
le contriverit omnia. Atqui,
dixerit aliquis, consolando
nos, nequaquam ista assimi-
lasse te Prometheo, sed novi-
tatem hanc, laudans, et ad
nullum aliud exemplar effli-
ctum opus; quemadmodum

- p. 27. οὐκ ὄντων ἀνθρώπων, τέως ἐννοήσας αὐτοὺς ἀνέπλασε· τοιαῦτα ζῶα μορφώσας, καὶ διακοσμήσας, ὥς εὐκίνητά τε εἶη, καὶ ὀφθῆναι χαρίεντα. καὶ τὸ μὲν ὅλον, ἀρχιτέκτων αὐτοὺς ἦν. συνειργάζετο δέ τι ^{α)}) καὶ ἡ Ἀθηναῖ ἐμπνέουσα τὸν πηλόν, καὶ ἔμψυχα ποιοῦσα εἶναι τὰ πλάσματα. ὁ μὲν ταῦτα ἂν εἴποι, πρὸς γε ^{β)}) τὸ εὐφημότατον ἐξηγούμενος τὸ εἰρημένον. καὶ ἴσως οὗτος ὁ νοῦς ἦν τῷ λελεγμένῳ· ἐμοὶ δὲ οὐ πάνυ ἱκανόν, εἰ καινοποιεῖν δοκοίην, μηδὲ ἔχει τις λέγειν ^{γ)}) ἀρχαιότερόν τι τοῦ
- p. 28. πλάσματος, οὗ τοῦτο ἀπόγονόν ἐστιν· ἀλλὰ εἰ μὴ καὶ χαρίεν ^{δ)}) φαίνεται, αἰσχυνομένην ἂν, εὖ ἴσθι, ἐπ' αὐτῷ, καὶ ξυμπατήσας ἂν, ἀφανίσαιμι. οὐδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ, παρὰ γούν ^{ε)}) ἐμοὶ, ἡ καινότης, μὴ οὐχὶ συντετριφθεὶ ἀμορφον ὄν. καὶ ἔγωγε μὴ οὕτω φρονολοῖν, ἄξιός ἂν μοι δοκῶ ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυναικῶν κείρεσθαι, οὐ συνιείς, ὥς πολὺ ἀμορφότερα τὰ μετὰ τοῦ ξένου ^{ς)}) ταῦτό πεπονθότα ^{ζ)}). Πτολεμαῖος οὖν ὁ Ἀλάγον δύο καινὰ ἐς

α) τ ε] Sic O. W. et Schm. Vulg. τοι. Vid. ad Somn. §. 16.
 β) γε] Olim in omnibus τε. Vid. adnot. u) λέγειν] λέγων
 O. M. x) εἰ μὴ καὶ χαρίεν] Sic P. J. S. A. praeterquam quod χάριεν proparoxytone. χάριέν τι G. L. χαρίεντα F. A. H. P. καὶ abest in O. M. γ) γούν] Sic scripsi, quum vulgo legatur γὰρ, et in Ald. s. reperiatur οὖν. Sol. conj. γ'. Cf. Epist. Sat. c. 20. In J. γούν. ε) ταῦτό πεπονθότα] Sic in codd. Brod. et ed. Schm. Vulg. αὐτὰ πεποιθότα. Vid. adnot.

ille, cum nondum essent homines, sua sollertia excogitatos illos finxit, ac talia animantia formavit atque adornavit, quae et moverentur facile, et aspectu gratiosa forent; et in summa, architectus ipse erat, sed cooperabatur tamen etiam Minerva, quae et lutum inspirabat, et figmenta illa animata reddebant. Talia quidem ille dixerit, in meliorem partem dictum istud exponens. Et fortassis haec sententia etiam dicti fuit: sed mihi non satis est, si videar nova finxis-

se, figmentoque nostro nihil vetustius afferri possit, cujus progenies censeatur. Sed nisi elegans videatur, pudeat me sane (sat scias) illius, et conculcans comminuerim. Neque illi profuerit apud me novitas, quo minus contemnatur, si non et formosum videatur. Ac nisi ita sentiam, dignus mihi videor, quia a sedecim vulturibus arroddar: ut qui non intelligam, longe deformiora ea esse, quae cum peregrinitate conjunctam habent turpitudinem. Ptolemaeus igitur Lagi

Αἴγυπτον ἄγων, κάμηλόν τε Βακτριανὴν παμμέλαιναν, καὶ δί- p. 28.
 χρωμον ἄνθρωπον, ὡς τὸ μὲν ἡμίτομον αὐτοῦ, ἀκριβῶς μέ-
 λαν εἶναι, τὸ δ' ἕτερον, ἐς ὑπερβολὴν λευκὸν, ἐπίσης δὲ με-
 μερισμένον, ἐς τὸ θέατρον συναγαγὼν ^{a)} τοὺς Αἰγυπτίους,
 ἐπιδείκνυντο αὐτοῖς ἄλλα τε πολλὰ θεάματα, καὶ τὸ τελευταῖον p. 29.
 καὶ ταῦτα, τὴν κάμηλον, καὶ τὸν ἡμίλευκον ἄνθρωπον· καὶ
 ὅτετο ἐκπλήξειν τῷ θεάματι. οἱ δὲ, πρὸς μὲν τὴν κάμηλον,
 ἐφοβήθησαν, καὶ ὀλίγου δεῖν ἔφυγον ἀναθαρόντες· καίτοι
 χρυσῷ πᾶσα ἐκεκόςμητο, καὶ ἀλουργίδι ἐπέστρωτο, καὶ
 ὁ χαλινὸς ἦν λιθακόλλητος, Δαρείου τινός, ἢ Καμβύσου, ἢ
 Κύρου αὐτοῦ κειμήλιον ^{b)}. πρὸς δὲ τὸν ἄνθρωπον, οἱ μὲν
 πολλοὶ ἐγέλων· οἱ δὲ τινες, ὡς ἐπὶ τέρατι ἐμυσάττοντο ^{c)}. ὥς-
 τε ^{d)} ὁ Πτολεμαῖος συνιελὺς ὅτι οὐκ εὐδοκίμει ἐπ' αὐτοῖς, οὐ-
 δὲ θαυμάζεται ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ἡ καινότης, ἀλλὰ πρὸ αὐ-
 τῆς τὸ εὐρυθμον καὶ τὸ εὐμορφον κρίνουσι, μετέστησεν αὐτά,
 καὶ [τὸν ἄνθρωπον ^{e)}] οὐκέτι διὰ τιμῆς ἤγεν ὡς πρὸ τοῦ·

- a) συναγαγὼν] ἀγαγὼν O. P. b) κειμήλιον] καμήλου O.
 c) ἐμυσάττοντο] M. et Ox. Excepta S. et A. priores Edd.
 omnes ἐμυσάττ. Hemst. et Schm. ἐμυσάττ. d) ὥς τε] ὁ μὲν
 τοι J. margin A. 1. W. et A. 2. e) τὸν ἄνθρωπον] τὸ
 εὐμορφον, vel τὸ ἄτοπον conj. Jacobs. Animadv. ad Eurip.
 p. 240. Id. in Porson. Adverss. καὶ τὸ ἀλλόκοτον. Spuriū
 omnino τὸν ἄνθρωπον esse videtur.

filius, cum duas res novas in
 Aegyptum adduxisset, came-
 lum Bactrianam totam ni-
 gram, et hominem bicolo-
 rem, cujus dimidia pars plane
 nigra, altera autem supra
 modum candida erat; con-
 gregatis in theatrum Aegypti-
 tiis, exhibuit illis cum alia
 multa spectacula, tum in-
 ter postrema, haec quoque,
 camelum et semialbum ho-
 minem: putabatque, se ma-
 gnam admirationem isto spe-
 ctaculo concitaturum esse.
 At illi ad cameli quidem con-
 spectum perterriti sunt, et
 parum abfuit quin exsilien-

tes profugerent, quamquam
 tota ea auro exornata, ac pur-
 pura instrata erat, frenum et-
 iam gemmis distinctum ha-
 bebat, ex Darii, aut Cambysis,
 aut etiam ipsius Cyri thesau-
 ris depromptum. Homine au-
 tem viso, plerique ridebant:
 quidam etiam ut monstrum
 sunt aversati. Quare Ptole-
 maeus intelligens se parum
 laudis capere, neque novita-
 tem apud Aegyptios in admi-
 ratione esse, sed prae ip-
 sa concinnitatem justamque
 formam probari, abduci ea
 jussit; nec amplius eodem ho-
 nore habuit, quo antea. Ca-

- p. 29 30. ἀλλ' ἢ μὲν κάμηλος ἀπέθανεν ἀμελουμένη· τὸν ἄνθρωπον δὲ τὸν διττὸν Θέσπιδι τῷ αὐλητῇ ἔδωρήσατο καλῶς αὐλήσαντι πα-
 5 ρά τὸν πότον. Δίδοικα δὲ μὴ καὶ τοῦμόν, κάμηλος ἐν Αἰγυ-
 πτίοις, ἢ, οἱ δὲ ἄνθρωποι, τὸν χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζω-
 σι ^γ), καὶ τὴν ἀλουργίδα ^ε). ἔτι δὲ ^η) οὐδὲ τὸ ἐκ δυοῖν τοῖν
 καλλίστοις συγκεῖσθαι, διαλόγου καὶ κωμωδίας, οὐδὲ τοῦτο
 ἀπόχη εἰς εὐμορφίαν, εἰ μὴ καὶ ἡ μῆξις ἐναρμόνιος, καὶ κα-
 τὰ τὸ σύμμετρον γίγνεται. ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον
 τὴν ξυνθήκην εἶναι, οἷον ἐκείνο τὸ προχειρότατον, ὃ ἑππο-
 κένταυρος. οὐ γὰρ ἂν φαίης ἐπέραστόν τι ζῶον τοῦτι γενέσθαι,
 p. 31. ἀλλὰ καὶ ὑβριστότατον, εἰ χρὴ πιστεύειν τοῖς ζωγράφοις ἐπι-
 δεικνυμένοις τὰς παροιμίας, καὶ σφαγὰς αὐτῶν. τί οὖν οὐχὶ
 καὶ ἔμπαλιν γένοιτ' ἂν εὐμορφόν τι ἐκ δυοῖν τοῖν ἀρίστοις ξυν-
 τεθὲν, ὥσπερ ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος τὸ ξυναμφοτέρον ἡδιστον;
 φημί ἔγωγε· οὐ μὴν περὶ γε τῶν ἐμῶν ἔχω διατείνεσθαι ὡς τοι-
 οῦτων ὄντων, ἀλλὰ δέδια μὴ τὸ ἐκατέρου κάλλος ἡ μῆξις συν-
 6 ἐφθαιρεν. Οὐ πάνυ γοῦν συνήθη καὶ φίλα ἐξ ἀρχῆς ἦν ὁ διά-

f) θαυμάζωσι] Sic *Marcil.* Reliqui libri θαυμάζουσι, erro-
 re inde orto, quod post ἢ in iisdem plene distinctum erat.
 g) ἀλουργίδα] Sic *Ald.* 2. In ceteris omnibus ἀλουργίδα,
 quum tamen supra ἀλουργίδι §. 4. h) ἔτι δὲ] Sic ex *Manut.*
 conj. Vulg. ἐπεὶ δὲ, nullo sensu. O. ἐπειδή.

melus neglecta mortua est: hominem autem illum duplicem Thespidi cuidam tibi-
 cini, cum in convivio belle cecinisset, dono dedit. Vereor itaque, ne et mea, camelus in Aegypto, sint, cujus homines adhuc frenum et purpuram admirentur: neque enim ad elegantiam sufficit, quod ex duobus optimis constat, Dialogo et Comœdia, nisi et ipsa compositio inter se consensuens, iustaque proportionem temperata fuerit. Ex duobus pulchris certe compositio absurda fieri potest, quale illud vulgatissimum est Hippocentaurus.

Non enim amabile hoc animal esse dixeris, sed potius contumeliosissimum, si modo convenit pictoribus credere, temulentiam et caedes illorum exhibentibus. Quid ergo? an non rursus ex duobus optimis compositum fieri potest pulchrum? Ut ex vino et melle commixtum et temperatum suavissimum? Potest sane. Meas vero compositiones contendere non ausim tales esse; quin potius vereor, ne utriusque pulchritudinem ipsa mixtura corruperit. Neque enim omnino consueti inter se atque affinia ab initio Dialogus et

λογος, καὶ ἡ κωμωδία· εἶγε ὁ μὲν, οἴκοι καθ' ἑαυτὸν, καὶ ¹⁾ p. 31.
 νῆ Δία ἐν τοῖς περιπάτοις μετ' ὀλίγων τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο·
 ἡ δὲ, παραδούσα τῷ Διονύσῳ ^{k)} ἑαυτήν, θεάτρῳ ὥλλει, καὶ p. 32.
 ξυνέπαιξε, καὶ ἐγλωττοτολεῖ, καὶ ἐπέσκωπτε, καὶ ἐν ^{l)} γυμνῷ
 ἔβαινε πρὸς αὐλόν. ἐνίστε καὶ τὸ ὄλον ἀναπαλίστοις μέτροις
 ἐποχομένη ^{m)}, τὰ πολλὰ τοὺς τοῦ διαλόγου ἐταίρους ἐχλεύα-
 ζε, φροντιστάς, καὶ μετεωρολόσχας, καὶ τὰ τοιαῦτα προσαγο- p. 33.
 ρεύουσα. καὶ μίαν ταύτην προέλευσιν ⁿ⁾ ἐπεποίητο ἐκείνους p. 34.
 ἐπισκώπτειν, καὶ τὴν Διονυσιακὴν ἐλευθερίαν καταχεῖν αὐτῶν·
 ἄρτι μὲν ἀεροβατοῦντας δεικνύουσα, καὶ νεφέλαις ξυνόντας·
 ἄρτι δὲ, ψυλλῶν πηδῆματα ^{o)} διαμετροῦντας, ὡς δῆθεν τὰ
 αἰρία λεπτολογουμένους. ὁ διάλογος δὲ σεμνοτάτας ἐποιεῖτο
 τὰς συνουσίας, φύσεώς τε πέρι καὶ ἀρετῆς φιλοσοφῶν· ὥστε
 τὸ τῶν μουσικῶν τοῦτο, δις διὰ πασῶν, εἶναι τὴν ἁρμονίαν,
 [ἀπὸ τοῦ ὀξύτατου ἐς τὸ βαρύτερον ^{p)}·] καὶ ὅμως ἐτολήσα-

i) καθ' ἑαυτὸν, καὶ] Olim alio ordine: καὶ καθ' ἑαυτὸν νῆ
 Δία. Vid. Adnot. k) Διονύσῳ] Ita O. C. W. Edd. Διο-
 νύσῳ. l) ἐν] deest in P. notatur quoque in A. 1. W. m)
 ἐποχομένη] ἐπηχομένη B. 2. P. n) προέλευσιν]
 προαίρεσιν C. P. L. J. margo A. 1. W. A. 2. προσαίρ. Angl.
 d) πηδῆματα] ὑποδήματα conjectura *Belini*, vix comme-
 moratu digna. p) ἀπὸ τοῦ ὀξ. ἐ. τ. βαρ.] spuria viden-
 tur; *Kistemaker* ad Thucyd. p. 131. etiam antecedentia τὴν
 ἁρμονίαν.

Comoedia fuere. Siquidem
 ille domi et seorsum, (*domi*
seorsim, et) mehercle, in
 ambulacris cum paucis qui-
 busdam disputationes suas
 habebat: haec vero, Baccho
 se totam tradens, in theatris
 versabatur, simulque lude-
 bat, et risum movebat, gau-
 debatque salibus, et dicacita-
 te, et ad numeros tibiae in-
 cedebat. Interdum etiam a-
 napaesticis versibus prorsus
 vecta, Dialogi sectatores ut
 plurimum, subsannabat, *me-*
ditatores, ac *vanos subli-*
mum rerum disceptatores, et
 id genus alia vocitando. Ei-

que id cordi erat, ut eos su-
 gillaret, et Dionysiacam
 istam libertatem in eos effun-
 deret; nunc *in aëre ambulan-*
tes, et *cum nubibus versantes*
 illos exhibens, nunc *pulicum*
saltus metientes, ut qui de aë-
 reis et sublimibus istis rebus
 nimis exiliter argutarentur.
 Dialogus vero gravissimas
 disputationes habebat, de
 natura rerum deque virtute
 philosophans: ita ut Musi-
 corum illud, bis per omnes
 chordas, ab acutissimo ad
 gravissimum usque, inter
 eos esset. Et tamen ausi fui-
 mus nos, haec ita sese haben-

- p. 34-35. μὲν ἡμεῖς τὰ οὕτως ἔχοντα πρὸς ἄλληλα ξυναγαγεῖν, καὶ ξυναρμόσαι, οὐ πᾶν πειθόμενα, οὐδὲ εὐμαρῶς ἀνεχόμενα τὴν κοινάναν. Δίδια τοίνυν μὴ αὐθις ὁμοίον τι τῷ Προμηθεὶ τῷ σῶ πεποιηκῶς φαίνωμαι, τὸ θῆλυ τῷ ἄρρενι ἐγκαταμίξας, καὶ δι' αὐτὸ δίκην ὑπόσχω. μᾶλλον δὲ μὴ καὶ ἄλλο τι τοιοῦτο φανείην ^{α)}, ἑξαπατῶν ἴσως τοὺς ἀκούοντας, καὶ ὅσα παραθεῖς αὐτοῖς κεκαλυμμένα τῇ πικελῇ, γέλωτα κωμικὸν ὑπὸ σεμνότητι φιλοσόφῳ ^{β)}. τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς (καὶ γὰρ καὶ κλεπτικός ^{γ)} ὁ θεός) ἄπαγε· τοῦτο μόνον οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι
- p. 36. τοῖς ἡμετέροις. ἢ παρὰ τοῦ ^{δ)} γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε τοιούτους ἱπποκάμπους ^{ε)}, καὶ τραγέλαφους καὶ αὐτὸς συντεθεικῶς. πλὴν ἄλλὰ τί ἂν πάθοιμι; ἐμμενετέον
- p. 37. γὰρ οἷς ἄπαξ προειλόμην· ἐπεὶ τότε μεταβουλεύεσθαι, Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως ἐστί.

q) φανείην] φανοίην edd. priores. Quod restituit Hemst., est in O. M. Ceterum τοιούτος conj. Hemst. Mallem μὴ transferri post τοιοῦτο, et post φανείην deleri comma. Quamquam et vulgata bene habent. r) φιλοσόφῳ] φιλοσόφων J. A. 2. φιλοσόφον P. A. 1. B. 2. s) καὶ γὰρ καὶ κλεπτικός] Olim totus locus vitiosa interpunctione obscuratus: τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς· καὶ γὰρ κλεπτικῆς ὁ θεός· ἄπαγε τοῦτο μόνον, οὐκ ἂν etc. Rectius distinxit Graev. Pro altero κλεπτικῆς Hemst. κλεπτικός, Elener. Sched. crit. p. 1. κλέπτῃς. Ego post καὶ γὰρ omissum καὶ adjeci. t) τοῦ] Edd. priores του, praeter Schmied. u) ἱπποκάμπους] Ita L. πυτιοκάμπας O. F. A. 1. 2. et pleraeq. Edd. πινυοκ. K. M. S. Hemst. Schm. Varias conjectt. vid. in Adnott.

tia, inter sese conjungere et coaptare, non admodum obsequentia, neque facile societatem sustinentia. Vereor itaque, ne denuo simile aliquid Prometheo isti tuo fecisse videar, ut qui feminam cum mari commiscuerim, et ob id ipsum nunc reus agar. Vel potius aliud quid, ne videar decepissem fortasse auditores, atque ossa apposuisse ipsis pinguedine obducta, risum scilicet Comicum sub

philosophica gravitate. Ad furtum enim quod attinet, (nam et furandi arte hic Deus insignis est) absit: hoc certe nostris inesse non dices. Unde enim furatus sim? nisi forte quis me fugit, qui ejusmodi Hippocampus et Hircocervos et ipse composuerit. Verum quid faciam? Perseverandum enim est in iis, quae semel elegi: mutare enim consilium, Epimethei, non Promethei est.

N I T P I N O Σ

P. 57.

ἡ περὶ Φιλοσόφου ἡθους *).

Argum. Imago veri philosophi, ita proposita, ut contra etiam tum spuriorum, qui Luciani aetate fere erant, philosophorum instituta ac mores, tum vitae, qualis omnino tum Romae degebatur, vel deridendae, vel detestandae, modum simul intuearis. Roma scilicet — haec enim urbs intelligenda, licet non nominata, — reversus Lucianus in suburbanum, vel villam, nescio quam, amico cuidam narrat, ut nuper convenerit in urbe Nigrinum, ficti haud dubie non modo nominis, sed etiam ingenii, philosophum, nisi ipsum Antoninum Philosophum cogitare velis; et hujus sermones ac mores sapientes ita refert et celebrat, ut et amicus ipse hac narratione ad colendam sectandamque genuinam philosophiam vehementer excitatum se et instigatum confiteatur. Adnumerandus libellus Dialogi Luciani primum.

ΗΡΟΣ ΝΙΓΡΙΝΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

Λουκιανὸς Νιγρίνον εὖ πρᾶττειν.

Η μὲν παροιμία φησὶ, Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας, ὡς γελοῖον ὄν εἶ τις ἐκεῖ κομίζοι ^{b)} γλαῦκας, ὅτι πολλὰ παρ' αὐτοῖς ^{c)} εἰσιν. p. 38. ἔγω δὲ εἰ μὲν δύναμιν λόγων ἐπιδείξασθαι βουλόμενος, ἔπειτα

a) NIGRINOS K. T. A.] Aug. Νιγρίνον φιλοσοφία. b) κομίζοι] Sic Schmied. e codd. Aug. et 2954. In reliquis κομίζει. c) αὐτοῖς] αὐταῖς J. et margo A. i. W. Prava rectae lectionis emendatio. Hemst.

N I G R I N U S

sive de moribus Philosophi.

EPISTOLA AD NIGRINUM.

Lucianus Nigrino salutem.

Noctuas Athenas, inquit apporfet, quoniam apud illos proverbium: quasi ridiculos abundant. Ego vero si, lum sit, si quis eo noctuas dicendi facultatem ostendere

- p. 38. Νιγρίνῳ γράψας βιβλίον ἔπεμπον, εἰχόμενῳ ἂν τῷ γελοίῳ, γλαυκάς ὡς ἀληθῶς ἐμπορευόμενος. ἐπεὶ δὲ μόνην σοι δηλώσαι τὴν ἐμὴν γνώμην ἐθέλω, ὅπως τε νῦν ^{d)} ἔχω, καὶ ὅτι μὴ παρέργως εἰλημμαι πρὸς τῶν σῶν λόγων, ἀποφεύγοιμ'. ἂν εἰκότως
- Thuc. καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου λέγοντος, ὅτι ἡ ἀμαθία μὲν θρασεῖς,
II, 40. ὀκνηροὺς δὲ τὸ λελογισμένον ἀπεργάζεται. δηλον γὰρ ὡς οὐχ ἡ ἀμαθία μοι μόνη τῆς τοιαύτης τόλμης, ἀλλὰ καὶ ὁ πρὸς τοὺς λόγους ἔρως αἴτιος. ἔρῳωσο.

ΕΤΑΙΡΟΣ, ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

- 1 ETAL. Ὡς σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα, καὶ μετέωρος ἐπανελήλυ-
P. 39. θας; οὐ τοίνυν προσβλέπειν ἡμᾶς ἔτι ἀξιούς, οὐδ' ὁμιλίας μεταδίδως, οὔτε κοινωνεῖς τῶν ὁμοίων λόγων, ἀλλ' ἄφρον με-
ταβέβλησαι, καὶ ὅλως ^{e)}, ὑπεροπτικῶ τινι ἔοικας; ἡδέως δ' ἂν παρὰ σοῦ πυθολίμην, ὅθεν οὕτως ἀτύπως ἔχεις, καὶ τί τού-
των αἴτιον;

ΛΟΥΚ. Τί γὰρ ἄλλο γε, ὦ ἑταῖρε, ἢ εὐτυχία;

d) πῦν] νοῦ conj. Hemst. vix probabilis. e) οἷως] ὅλος conj. Hemst. improbabilis.

volens, Nigrinolibrum a me scriptum mitterem, obnoxius equidem huic ridiculo forem. Nunc autem, cum id solum agam, ut sententiam meam tibi aperiam, qua nunc sim, et quod non leviter oratione tua affectus fuerim, effugero sane merito etiam

Thucydidis illud, cum ait, Imperitia audaces, res autem cogitata atque considerata cunctatores efficit. Manifestum enim est, mihi non imperitiam solum, verumetiam amorem ac studium orationis, hujus audaciae causam esse. Vale.

AMICUS, LUCIANUS.

Am. Quam oppido gravis nobis et sublimis rediisti? Neque enim adspicere nos amplius dignaris, neque conversaris nobiscum, neque sermones ut antea confers, sed repente immutatus es, et om-

nino fastidiosus videris evasisse. Lubens igitur audierim ex te, unde ad hoc insolentiae perveneris, et quae ejus rei causa sit?

Luc. Quid enim aliud, o amice, quam felicitas?

ΕΤΑΙ. Πῶς λέγεις;

ΛΟΤΚ. Ὅδοῦ πάρεργον ἦκω σοι εὐδαίμων τε καὶ μακάριος γεγεννημένος, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἀπὸ τῆς σκηνῆς ὄνομα, τρισόλβιος.

ΕΤΑΙ. Ἡράκλεις, οὕτως ἐν βραχεῖ;

ΛΟΤΚ. Καὶ μάλα.

ΕΤΑΙ. Τί δὲ τὸ μέγα ¹⁾ τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ καὶ κομῆς, ἵνα μὴ ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ εὐφραινώμεθα, ἔχωμεν δέ τι καὶ ἀκριβῶς ²⁾ εἰδέναι τὸ πᾶν ἀκούσαντες;

ΛΟΤΚ. Οὐ θαυμαστὸν εἶναι σοι δοκεῖ πρὸς Διὸς, ἀντὶ μὲν δούλου με ἐλεύθερον, ἀντὶ δὲ πένητος ὥς ἀληθῶς πλού-ρ. 40. σιον, ἀντὶ δὲ ἀνοήτου τε καὶ τετυφωμένου ³⁾ γενέσθαι με-τριώτερον;

ΕΤΑΙ. Μέγιστον μὲν οὖν· ἀτὰρ οὕτω μανθάνω σαφῶς 2 ὅ, τι καὶ λέγεις.

ΛΟΤΚ. Ἐστάλην μὲν εὐθὺ τῆς πόλεως βουλόμενος λατρὸν ὀφθαλμῶν θεάσασθαι τινα· τὸ γάρ μοι πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ μᾶλλον ἐπετείνετο.

ΕΤΑΙ. Οἶδα τούτων ἑκαστα ¹⁾, καὶ ἠὲ ξάμην σὲ τιῶ σπουδαίῳ ἐπιτυχεῖν.

f) μέγα] Sic Solanus correxit vulg. μετά. Secuti posteriores. g) ἀκριβῶς] ἀκριβῆς P. J. non male. Charon. c. 6. οὐδὲν ἀκριβῆς ἔγωγε — ὀρῶ. Nil tamen mutandum. h) τετυφω-μένον] τετυφλωμένον in nonnullis libris, referente Bourdelotio. i) ἑκαστα] ἑκαστον cod. 2954.

Am. Quid ais?

Luc. Insperato felicem et beatum vides factum, et, quod in scena solet usurpari, ter beatum.

Am. Papae! tam subito!

Luc. Ita res habet.

Am. Quidnam autem tantum illud est, quo te sic effers? ut non summam modo laetemur, sed et, auditis singulis, accurate scire possumus?

Luc. An non admiratione dignum tibi videtur, per Jo-

vem, pro servoliberum, pro paupere vere divitem, pro stulto autem et insano me factum modestum?

Am. Immo vero maximum. Sed nondum tamen plane intelligo, quidnam illud sit, quod dicis.

Luc. Recta in urbem profectus sum, ut ibi oculorum aliquem medicum circumspicerem: nam ille oculi affectus, quo laborabam, magis ac magis ingravescebat.

Am. Ordine haec omnia

- p. 40. ΛΟΤΚ. Δόξαν οὖν μοι διὰ πολλοῦ προσεπιεῖν Νιγρῖνον τὸν Πλατωνικὸν φιλόσοφον, ἔωθεν ἑξαναστάς ὡς αὐτὸν ἀφικόμην, καὶ κόψας τὴν θύραν, τοῦ παιδὸς εἰσαγγείλαντος, ἐκλήθη· καὶ παρελθὼν εἶσω, καταλαμβάνω τὸν μὲν ἐν χειρὶ β-
 p. 41. βλίον ἔχοντα, πολλὰς δὲ εἰκόνας παλαιῶν σοφῶν ^{k)} ἐν κύκλῳ κειμένας. προὔκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι ^{l)} τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων [καταγεγραμμένον], καὶ σφαῖρα καλάμου ^{m)} πρὸς τὸ τοῦ παντὸς μέλημα, ὡς ἐδόκει, πεποιημένη.
 8 Σφόδρα οὖν με φιλοφρόνως ἀσπασάμενος, ἠρώτα, ὦ, τι καὶ ⁿ⁾ πράττοιμι. ἀγὼ πάντα διηγησάμην αὐτῷ· καὶ δῆτα ἐν μέρει καὶ αὐτὸς ἠέλουσι εἰδέναι, ὦ, τι τε πράττοι, καὶ εἰ αὐτὸς αὐτῷ ἐγνωσμένον εἴη στέλλεσθαι τὴν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. ὁ δὲ ἀπαρξάμενος ^{o)}, ὃ ἔταίρε, περὶ τούτων ^{p)} λέγειν, καὶ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην διηγείσθαι, τὸσαύτην τινά μου λόγων ἀμβροσίαν κατεσχέ-
 δασεν, ὥστε καὶ τὰς Σειρῆνας ἐκείνας, εἴ τινες ἄρα ἐγένοντο,

k) σοφῶν] φιλοσόφων supra scr. in Aug. l) τι] τισι conj. Hemst. Infra καταγεγραμμένων conj. Jens. Suspectum omnino καταγεγραμμένον. m) καλάμου] Καλάνου P. ἢ ἀπὸ καλάμου supra script. in cod. 2954. n) καὶ] abest ab Aug. o) ἀπαρξάμενος] ἀπαξ ἀρξάμενος conj. Wyttenbach. Bibl. Crit. Vol. III. P. 2. p. 37. non placet. p) περὶ τούτων] καὶ περὶ τούτων codd. 2954. et Aug.

novi, ideoque etiam optabam, ut in bonum atque peritum aliquem incideres.

Luc. Cum igitur statuissem, Nigrinum quoque illum Platonicum philosophum, ut quem longo temporis intervallo non videram, compellare, mane surgens, ad ipsum adeo, et pulsata janua, cum puer intro de me renuntiasset, arcessitus sum. Ingressus, deprehendo ipsum quidem manibus librum tinentem, circum autem undique multas veterum sapientum imagines positas. In medio autem erat etiam tabella quaedam, in qua Geometri-

cae quaedam figurae descriptae erant, ac sphaera arundinea, ad imitationem universi, ut videbatur, composita. Amantissime igitur me amplexatus ille, interrogavit de rebus meis. Quibus omnibus illi expositis, et ego quoque vicissim ex eo quaesivi, et quid ipse ageret, et numquid apud se statuisset in Graeciam denuo navigare. Ibi vero ille, o amice, posteaquam coepisset de hisce rebus dicere, suamque sententiam explicare, tantam verborum ambrosiam mihi affudit, ut mihi plane Sirenes illas, si quae unquam fuerunt,

καὶ τὰς ἀηδόνας, καὶ τὸν Ὀμήρου λατὸν ἀρχαῖον ἀποδείξει· P 41. 42-
 οὕτω θεσπέσια ἐφθίγγετο *). Προήχθη γὰρ αὐτὴν τε φιλο- 4
 σοφίαν ἐπαινέσαι, καὶ τὴν ἀπὸ ταύτης ἐλευθερίαν, καὶ τῶν
 δημοσίων νομιζομένων ἀγαθῶν καταγέλασαι, πλούτου, καὶ δό-
 ξης, καὶ βασιλείας, καὶ τιμῆς, ἔτι τε χρυσοῦ, καὶ πορφύρας,
 καὶ τῶν πάντων περιβλέπτων τοῖς πολλοῖς, τέως δὲ καὶ μοι δοκού-
 ντων. ὅπερ ἔγωγε ἀτενεῖ καὶ ἀναπεπταμένη τῇ ψυχῇ δεξιόμενος,
 αὐτίκα μὲν οὐδὲ εἶχον εἰπάσαι ὅπερ ἐπεπόνθειν, ἀλλὰ παντοῖος
 ἐγγιγνόμενη· καὶ ἄρτι μὲν ἔλυπούμην, ἐληλεγμένων μοι τῶν φι-
 λτάτων, πλούτου τε, καὶ ἀργυρίου, καὶ δόξης· καὶ μόνον οὐκ
 ἐδάκρυον ἐπ' αὐτοῖς καθηρημένοις· ἄρτι δὲ αὐτὰ μὲν ἐδόκει
 μοι ταπεινὰ καὶ καταγέλαστα· ἔχαιρον δ' αὖν *), ὥσπερ ἐκ ῥο-
 φεροῦ τινος ἀέρος τοῦ βίου τοῦ πρόσθεν, ἐς αἰδρεῖν τε καὶ
 μέγα φῶς ἀναβλέπων· ὥστε δὴ (τὸ καινότετον) τοῦ ὀφθαλ- P 45-
 μοῦ *) μὲν, καὶ τῆς περὶ αὐτὸν ἀσθενείας ἐπελανθανόμεν·
 τὴν δὲ ψυχὴν ὀξυτερήτερος κατὰ μικρὸν ἐγγιγνόμενη. ἐλελή-
 θειν γὰρ τέως αὐτὴν τυφλώττουσαν περιφέρων. Προϊὼν δὲ 6

*) ἐφθίγγετο] ἐφθίγγετο Aug. vulgata super scripta. r) δ'
 αὖν] Sic restitui e margine A. 1. W. et A. 2. Olim δ' αὖ. s)
 τοῦ ὀφθαλμοῦ] τῶν ὀφθαλμῶν, et mox αὐτῶν in P. Ut
 restituimus, est in C. P. L.

et lusciniās, et Loton illam
 Homeri obscurasse et oblite-
 rasse videretur. Adeo divina
 erant, quae loquebatur. Huc
 enim dicendo provectus est,
 ut Philosophiam laudaret,
 et, quae ab ea manat, li-
 bertatem, et ista, quae vul-
 go pro bonis habentur, irri-
 deret, divitias nimirum, glo-
 riam, regna, honores: prae-
 terea aurum quoque, et pur-
 puram et cetera, quae admo-
 dum spectabilia plerisque,
 antea vero etiam mihi vide-
 bantur. Quae ego animo in-
 tento atque aperto accipiens,
 continuo ita affectus fui, ut
 quid paterer ipse, nescirem,

atque in omnes partes rape-
 rer. Nunc quidem dolebam,
 quod vanitatis coargueren-
 tur ea, quae mihi carissima
 fuerant, divitiae videlicet,
 argentum, et gloria: ac tan-
 tum non lacrimabar, cum de
 gradu dimotas cernerem:
 nunc eadem mihi videbantur
 vilia atque ridicula esse;
 gaudebamque tum, tanquam
 ex tenebroso quodam aëre
 prioris vitae ad serenitatem
 et magnam aliquam lucem
 respiciens. Adeo ut, novo
 sane exemplo, neglecto oculo
 ejusque infirmitate, ani-
 mo perspicaciori paulatim
 evaserim, quem ad id tempus

p. 43. ἐς τότε περιήχθην, ὅπερ ἀρτίως ἡμῖν ἐπεκάλεις. γαῦρός τε γὰρ ὑπὸ τοῦ λόγου καὶ μετέωρός εἰμι, καὶ ὅλως μικρὸν οὐκ ἐτι οὐδὲν ἐπινοῶ. δοκῶ γάρ μοι ὁμοίον τι πεπονθέναι πρὸς φιλοσοφίαν, οἷόν περ καὶ οἱ Ἴνδοι πρὸς τὸν οἶνον λέγονται παθεῖν, ὅτε πρῶτον ἔπιον αὐτοῦ. θερμότεροι γὰρ ὄντες φύσει, πιόντες ἰσχυρὸν οὕτω ποτὸν, αὐτίκα μάλα ἐξεβακχεύθησαν, καὶ διπλάσιως ὑπὸ τοῦ ἀκράτου ἐξεμάνησαν. οὕτω σοι καὶ αὐτὸς ἐνθεός ¹) καὶ μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι.

6 ETAL Καὶ μὴν τοῦτό γε, οὐ μεθύειν, ἀλλὰ νήφειν τε καὶ σωφρονεῖν ἐστιν. ἐγὼ δὲ βουλοίμην ἂν, εἰ οἷόν τε, αὐτῶν ἀκούσαι τῶν λόγων. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν αὐτῶν ²) οἷ-

p. 44. μαι θέμις, ἄλλως τε εἰ καὶ ³) φίλος, καὶ περὶ τὰ ὅμοια ἐσπουδακῶς ὁ βουλόμενος ἀκούειν εἴη.

Hom. I. VIII. 293. ΛΟΤΚ. Θάρρει, ᾧ'γαθέ. τοῦτο γάρ τοι ⁴) τὸ τοῦ Ὁμήρου, σπεύδοντα καὶ αὐτὸν παρακαλεῖς. καὶ εἶγε μὴ ἔφθης, αὐτὸς ἂν ἰδεήθην ἀκούσαι μου διηγουμένου. μάρτυρα γάρ σε παραστήσασθαι πρὸς τοὺς πολλοὺς ἐθέλω, ὅτι οὐκ ἀλόγως μαι-

t) ἔνθεος | ἔνθους cod. 2954. et Aug. super scripto ἔνθους. Contracta forma etiam in Edd. B. 2. A. 1. et 2. u) αὐτῶν | Constans haec librorum omnium lectio. Varias VV. DD. conjecturas vid. infra in Adnott. x) ἄλλως τε εἰ καὶ | ἄλλως τε καὶ εἰ Hemst. conj. y) γὰρ τοι | δὴ Ald. 2. et J.

caecutientem insciens circumtuleraam: Tandemque in eum statum adductus sum, de quo mox querebare. Nam et elatus oratione illius, et tanquam in sublime evectus sum, et omnino humile nihil jam cogito. Videor enim mihi a philosophia non aliter affectus, quam Indi a vino feruntur, quando primum bibere eis contigit. Natura enim calidiores cum jam essent, accedente potu adeo vehementi, continuo bacchari coeperunt, ac duplo, quam ceteri, magis ex meo insanire. Ita et ego oratione ejus quasi furore ca-

ptus, ac ebrius obambulo.

Am. Atqui hoc quidem non est ebrium, sed sobrium atque temperantem esse. Ego vero optarim, si fieri possit, ipsam illam audire orationem. Neque enim contemnere eam, opinor, fas est; praesertim si qui audire cupit, et amicus est, et eodem tenetur studio.

Luo. Bono animo esto, o bone, nam juxta Homericum illud, ultro festinantem hortaris. Ac nisi praevortisses, jam ipse rogassem, me narrantem audires. Testem enim te adhibere apud homines volo, me non sine ratione in-

νομαι· ἄλλως τε καὶ ἡδύ μοι τὸ μεμνησθαι αὐτῶν πολλάκις, p. 44.
καὶ ταύτην ἥδη μελέτην ἐποιησάμην· ἐπεὶ ἅν τις μὴ παρῶν
τύχῃ, καὶ οὕτω δις ἢ τρις τῆς ἡμέρας ἀναμνησκῶ πρὸς ἐμαυτὸν
τὰ εἰρημένα. Καὶ ὥσπερ οἱ ἐρασταί, τῶν παιδικῶν οὐ παρόν- p. 45. 7
των, ἔργ' ἅττα καὶ λόγους εἰρημένους αὐτοῖς ^{α)}) διαμνημο-
νεύουσι, καὶ τούτοις ἐνδιατρίβοντες ἐξαπατῶσι τὴν νόσον, ὥς
παρόντων σφίσι τῶν ἀγαπωμένων· ἔνιοι γοῦν αὐτοῖς καὶ προσ-
λαλεῖν οἶονται, καὶ ὥς ἄρτι λεγομένων πρὸς αὐτούς, ὧν τό-
τε ^{β)}) ἤκουσαν, ἤδονται, καὶ προσάψαντες τὴν ψυχὴν τῇ μνή-
μῃ τῶν παρεληλυθότων σχολὴν οὐκ ἄγουσιν ἐπὶ ^{γ)}) τοῖς ἐν πο-
σὶν ἀνιᾶσθαι· οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς, φιλοσοφίας οὐ παρούσης,
τούς λόγους, οὓς τότε ἤκουσα, συναγείρων, καὶ πρὸς ἐμαυτὸν
ἀνατυλίττων, οὐ μικρὰν ἔχω παραμυθίαν. καὶ ὅλως, καθάπερ p. 46.
ἐν πελάγει καὶ νυκτὶ πολλῇ φερόμενος, ἐς πυρσὸν τινα τοῦτον
ἀποβλέπω, πᾶσι μὲν παρῆναι τοῖς ὑπ' ^{δ)}) ἐμοῦ πραττομένοις
τὸν ἄνδρα ἐκείνον οἰόμενος· αἰεὶ δὲ ὥσπερ ἀκούων αὐτοῦ τὰ
αὐτὰ ^{ε)}) πρὸς με λέγοντος, ἐνίοτε δὲ, καὶ μάλιστα ὅταν ἐνερεῖ-

α) αὐτοῖς] αὐτοῖς conj. Jena. α) τότε] πότε (potius potè)
conj. Solan. Vid. Adnot. β) ἐπὶ] ex conj. Jena. Priores
Edd. ἐν, quod et ipsum omisit J. γ) ὑπ'] παρ' Aug. δ)
αὐτὰ] αὐτοῦ pleraeque Edd. αὐτοῦ B. 2. αὐτὰ L. J. margo.
A. 1. W. et A. 2.

sanire. Quin et crebro me-
minisse, volupe mihi est; et
hanc meditando familiarem
jam exercitationem feci.
Nam etiamsi nemo mihi ad-
sit, tamen sic quoque bis
terve de die dicta illa mecum
ipse revolve. Et quemad-
modum amatores, absenti-
bus amasiis, dicta eorum et
facta memoria repetunt, iis-
que immorando morbum fal-
lunt, perinde ac si illi ipsi
amati adsint; quidam vero
etiam colloqui secum illos
putant, atque iis, quae tum
sibi audire visi sunt, quasi
paulo ante revera dictis, gau-
dent, animumque memoriae

praeteritorum applicantes,
macerandi sese praesentibus
otium non habent: sic sano
et ipse, philosophia non
praesente, verba, quae tum
audivi, recolligens, et me-
cum crebro revolvens, non
exiguum capio solatium. In
summa, perinde ac si in pe-
lago, et per noctem atram
ferar, ad hanc quasi quan-
dam facem respicio, omni-
bus illis rebus, quae a me
geruntur, virum illum coram
adesse existimans, semper-
que velut audiens ipsum ea-
dem illa sua ad me dicen-
tem. Interdum etiam, et ma-
xime, quando mente in id de-

p. 46. σω τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ μοι φαίνεται, καὶ τῆς
Eupol. φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς παραμένει. καὶ γάρ τοι^{e)} κατὰ τὸν
Diod. S. κωμικόν, ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπέ τι^{f)} κέντρον τοῖς ἀκούουσιν.
 XII, 40.

8 *ETAI.* Πᾶς, ὦ θαυμάσιε, μικρὸν ἀνακρουόμενος, καὶ
 λέγει ἐξ ἀρχῆς, ἀναλαβὼν ἤδη τὰ εἰρημένα· ὡς οὐ μετρίως με
 ἀποκναίεις περιάγων^{g)}).

p. 47. *ΛΟΤΚ.* Εὐ λέγεις, καὶ οὕτω χρὴ ποιεῖν. ἀλλ' ἐκείνο, ὃ
 ἑταῖρε, ἦδη τραγικούς, ἢ καὶ νῆ Δία κωμικούς φαύλους ἑω-
 ρακὰς ὑποκριτὰς, τῶν συριττομένων λέγω τούτων, καὶ δια-
 φθειρόντων τὰ ποιήματα, καὶ τὸ τελευταῖον ἐκβαλλομένων·
 καίτοι τῶν δραμάτων πολλάκις εὖ ἐχόντων τε, καὶ νενικηκότων;

ETAI. Πολλοὺς οἶδα τοιούτους. ἀλλὰ τί τοῦτο;

ΛΟΤΚ. Δέδοικα μὴ σοι μεταξὺ δόξω γελοῖως αὐτὰ μιμεῖ-
 σθαι· τὰ μὲν ἀτάκτως συνείρων, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸν^{h)} ὑπ'
 ἀσθενείας τὸν νοῦν διαφθείρων· κᾶτα προαχθῆςⁱ⁾ ἡρέμα
 καὶ αὐτοῦ καταγνῶναι τοῦ δράματος. καὶ τὸ μὲν ἐμὸν, οὐ πά-
 νυ ἄχθομαι· ἡ δὲ ὑπόθεσις^{k)} οὐ μετρίως με λυπήσειν ἔοικε

e) τοι] τὸ conj. *Kistemaker.* ad Thuc. p. 132. f) τι] τὸ conj.
Hemst. recepta a *Schmied.* g) περιάγων] βραδύνων Aug.
 h) αὐτὸν] αὐτοῦ conj. *Hemst.* i) προαχθῆς] προαχθεῖς
 L. F. P. k) ὑπόθεσις] supra scriptum τοῦ λόγου in Aug.

fixa constiti, vultum ipsum
 illius videre mihi videor, et
 vocis sonus in auribus mihi
 resonat. Etenim juxta Comi-
 cum, revera aculeum quen-
 dam in auditorum mente re-
 liquit.

Am. Subsiste, o admiran-
 de, paulumque retrocede, et
 ab initio repetens jam tan-
 dem dicta illa enarra, quo-
 niam non mediocriter me his
 ambagibus excrucias.

Luc. Recte dicis, atque
 ita factu opus est: sed illud
 quaeso, vidistine aliquando
 sive Tragicos, sive etiam, per
 Jovem, Comicos histriones,
 malos istos dico, qui sibilo

excipiuntur, quique poëma-
 ta agendo corrumpunt, ac
 postremo theatri ejiciun-
 tur, tametsi ipsae fabulae sae-
 penumero bene se habeant, ac
 palmam etiam reportarint?

Am. Multos novi tales.
 sed quorsum hoc?

Luc. Vereor, ne et ipso
 minus apte imitari videar,
 alia quidem inordinate con-
 tinuans, interdum autem et-
 iam ipsam sententiam prae
 imbecillitate ingenii cor-
 rumpens; adeo ut cogaris
 sensim ipsam damnare fabu-
 lam. Nam ad histrioniam
 meam quod attinet, non ad-
 modum aegre id feram. Ce-

συνεκρίπτουσα, καὶ, τὸ ¹⁾ ἑμὸν μέρος, ἀσχημονοῦσα. Τοῦτ' ⁹ P. 47. 48.
 οὐν παρ' ὅλον μέμνησό μοι τὸν λόγον, ὡς ὁ μὲν ποιητὴς ἡμῖν ^{m)}
 τῶν τοιούτων ἀμαρτημάτων ἀνέυθυνος, καὶ τῆς σκηπῆς πόρ-
 ρῳ ποι ⁿ⁾ κἀθηται, οὐδὲν αὐτῷ μέλον ^{o)} τῶν ἐν θεάτρῳ
 πραττομένων ^{p)}. ἐγὼ δὲ ἑμαντοῦ σοι πείραν παρέχω, ὁποῖός
 τίς εἰμι τὴν μνήμην ὑποκριτῆς, οὐδὲν ἀγγέλου τὰ ἄλλα ^{q)} τρα-
 γικοῦ διαφέρων. ὥστε καὶ ἐνδεέστερόν τι δοκῶ λέγειν, ἐκεῖνο
 μὲν ἔστω πρόχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν· καὶ ἄλλως ὁ ποιητὴς ἴσως
 διεξῆρι· ἐμὲ δὲ καὶ ἐκσυρίττης, οὐ πάνυ τι λυπήσομαι.

ETAI. Ὡς εὔγε, νῆ τὸν Ἑρμῆν, καὶ κατὰ τὸν τῶν ζῆ- P. 49. 10
 τῶρων νόμον πεπροοιμιάσται σοι ἔοικας γοῦν καὶ κεῖνα προς-
 θήσειν, ὡς δι' ὀλίγου ^{r)} τε ὑμῖν ἡ συνουσία ἐγένετο, καὶ ὡς
 οὐδ' αὐτοὺς ἦκαις πρὸς τὸν λόγον παρεσκευασμένος, καὶ ὡς
 ἄμεινον εἶχεν αὐτοῦ ταῦτα λέγοντος ἀκούειν· σὺ γὰρ ὀλίγα,
 καὶ ὅσα οἶόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ ^{s)} συγκεκομισμένος.

- 1) καὶ, τὸ] κατὰ supra script. in Aug. m) ἡμῖν] Ita quo-
 que margo A. 1. W. et A. 2. Sed F. et plures edd. ὑμῖν. n)
 ποί] που conj. Hemst. c) μέλων] H. 1. et plures quae-
 dam edd. p) πραττομένων] πραγμάτων Aug. Marg. A.
 1. W. et J. q) τὰ ἄλλα] τάχα conj. Hemst. r) δι' ὀλί-
 γου] δι' ὀλίγον B. 2. s) τῇ μνήμῃ] εἰς τὴν μνήμην conj.
 Hemst.

terum argumentum ipsum non mediocri dolore me affecturum esse videtur, si mecum una cadat, et (mea culpa) indecorum appareat. Proinde hoc per totam memineris mihi orationem, quod poëta quidem ipse talium peccatorum innocens est, ac procul a scena sejunctus alicubi sedet, neque quidquam eorum curat, quae in theatro aguntur: ego vero mei ipsius periculum tibi exhibeo, qualis scilicet histrio sim, quantumque memoria valeam, quod ad cetera attinet, nihil a nuntio Tragica distans. Quare si quid

minus pro rei dignitate dicere visus fuero, illud tibi in promptu sit, quod scilicet melius hoc fuerat, et quod ipse poëta aliter fortassis idem dixerat. Me vero si exsibilaveris, non admodum moleste feram.

Am. Ut bene sane, ita me Mercurius amet, et juxta rhetorum leges exordium hoc tibi peractum est. Videris igitur etiam haec additurus, sermonem non fuisse longum, teque ad dicendum non venire paratum, et melius futurum fuisse, si ipsum dicentem audissem: te enim paucis quaedam, et, quantum li-

p. 49. οὐ ταῦτ' ἐρεῖν ἔμελλες; οὐδὲν ἂν ^{t)} οὐν αὐτῶν ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ· νόμισον δὲ τούτου γε ἔνεκα πάντα σοι προειρησθαι· ὡς ἐγὼ καὶ βοᾶν καὶ κροτεῖν ἔτοιμός εἰμι. ἦν δὲ διαμέλλης ^{u)}), μνησικακήσω γε παρὰ τὸν ἀγῶνα, καὶ ὀξύτατα συρίζομαι.

p. 50. 11 ΛΟΤΚ. Καὶ ταῦτα μὲν, ἃ σὺ διήλθες, ἐβουλόμην ἂν εἰρησθαι μοι· ἠρκεῖνα δὲ, ὅτι γε ^{x)} οὐχ ἐξῆς, οὐδὲ ὡς ἐκείνος ἔλεγε, ὅῃσιν τινα ^{y)} περὶ πάντων ἐρῶ. πάνν γὰρ τοῦθ' ἡμῖν ἀδύνατον. οὐδ' αὖ ἐκείνῳ περιθείς τοὺς λόγους, μὴ καὶ πατ' ἄλλο τι γένωμαι τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὄροισι, οἳ πολλὰκις ἢ Ἀγαμέμνωνος, ἢ Κρέοντος, ἢ καὶ Ἡρακλέους αὐτοῦ πρόσωπον ^{z)} ἀνειληφότες, χρυσίδας ^{a)} ἠμψισμένοι, καὶ δεινὸν βλέποντες, καὶ μέγα κεχηνότες, μικρὸν φθέγγονται, καὶ ἰσχνὸν, καὶ γυναικῶδες, καὶ τῆς Ἐκάβης ἢ Πολυξένης πολὺ ταπεινότερον. ἴν' οὐν μὴ καὶ αὐτὸς ἐλέγχωμαι, πάνν μεῖζον τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς προσώπειον περικείμενος, καὶ τὴν σκευὴν καταισχύνων, ἀπὸ γυμνοῦ σοι βούλομαι τοῦμοῦ προσώπου

t) ἂν] abest ab Aug. Ald. 1. et 2. u) διαμέλλης] διαμέλλης B. 2. A. 1. et 2. x) γε] abest ab Aug. y) τινα] μίαν conj. Hemst. z) πρόσωπον] προσώπειον J. Margo A. 1. W. et A. 2., ubi tamen vitiose προσώπειον. a) χρυσίδας] ἐστὶ δας conj. Hemst.

cuit, memoriae mandata depromere. An non haec quoque dicturuseras? Nihil igitur illis apud me tibi opus est: existimes autem, quantum ad hoc attinet, omnia jam tibi praedicta esse: habes enim et acclamare et plaudere paratum. Sin vero moras nectas, cum in rem ipsam ventum erit, alieniore me usurum te scias, et acutissime sibilaturo.

Luc. Equidem et haec, quae tu commemorasti, dicta volui: et illa quoque, me neque ordine, neque, ut ille, justa quadam et continua oratione de omnibus dictum esse; meae enim facul-

tatis hoc minime est: neque rursum illius personae attribuendo sermonem, ne hac etiam in parte histrionibus illis similis fiam, qui saepe numero aut Agamemnonis, aut Creontis, aut etiam ipsius Herculis persona assumpta, ac vestibibus auro contextis induti, et horrendum tuentes, ore in immensum diducto, exiguum et gracile, adeoque muliebre quiddam loquuntur, ipsa etiam Hecuba Polyxenave multo demissius. Ne igitur et ipse deprehendar majorem omnino, quam pro capite meo, personam induisse, ipsumque ornatum de honestare, ex nuda tecum

προσλαλῆν, ἵνα μὴ συγκατασπάσω που πεσὼν τὸν ἥρωα ὃν p. 50. ὑποκρίνομαι.

ΕΤΑΙ. Οὗτος ἀνὴρ οὐ παύσεται τήμερον πρὸς με πολλῇ τῇ σκηνῇ καὶ τῇ τραγῳδίᾳ χρώμενος^b). P. 51.

ΛΟΤΚ. Καὶ μὴν παύσομαι γε· πρὸς ἐκεῖνα δὲ ἤδη τρέφομαι. Ἡ μὲν ἀρχὴ τῶν λόγων ἔπαινος ἦν Ἑλλάδος, καὶ τῶν Ἀθηνῶν ἀνθρώπων, ὅτι φιλοσοφία καὶ πενία σύντροφοί εἰσι, καὶ οὕτε τῶν ἀστῶν, οὕτε τῶν ξένων οὐδένα τέρπονται ὀρῶντες, ὃς ἂν τρυφὴν εἰσάγειν εἰς αὐτοὺς βιάζεται^c). ἀλλ' ἦν καὶ τις ἀφίκτηται^d) παρ' αὐτοὺς οὕτω διακείμενος, ἡρέμα τε μεθαρμόττουσι, καὶ παραπαιδαγωγοῦσι, καὶ πρὸς τὸ καθαρόν τῆς διαίτης μεθιστᾶσιν. Ἐμμένητο γοῦν τινος τῶν πολυ- 13 χρύσων, ὃς^e) ἰλθὼν Ἀθήναζε μάλα ἐπίσημος, καὶ φορτικὸς ἀκολουθῶν ὄχλῳ, καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι, καὶ χρυσῷ, αὐτὸς μὲν ᾧτο ζηλωτὸς εἶναι πᾶσι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ ὥς ἂν εὐδαίμων^f) ἀποβλέπεσθαι. τοῖς δ' ἄρα δυστυχεῖν ἐδόκει τὸ ἀνθρώπιον· καὶ παιδεύειν ἐπεχείρουν αὐτὸν, οὐ πικρῶς, οὐδ' ἄν-

b) χρώμενος] *Hemst.* interrogationis signum posuit, eumque secutus *F. A. Wolf.* Vid. Adnot. c) βιάζεται] βιάζεται *F.* d) ἀφίκτηται] *Vulg.* εἰ — ἀφίκτηται. *Belinus* aut εἰ — ἀφίκοιτο, aut ἦν — ἀφίκτηται corrigi vult. Hanc alteram rationem nos sumus secuti. e) ὃς] ὥς *A. 2.* f) εὐδαίμων] excidit forte ὦν.

volo meaque propria persona colloqui, ne cadens alio-ubi, quem ago Heroem, mecum una convulsum terrae affligam.

Am. Homo hic non desinet hodie apud me crebra illa scena atque tragoedia uti.

Luc. Imo desinam, et ad incepta me nunc convertam. Principium igitur orationis illius commendatio fuit Graeciae, et eorum hominum, qui Athenis commorantur, quod cum philosophia et paupertate degant, et neque civium neque peregrinorum quemquam intueri

gaudeant, qui luxum ad sese invehere conentur: sed si quis etiam veniat ad illos ita affectus, et paulatim transforment ipsum, et veteres mores dedoceant, atque ad puritatem vitae transferant. Memorabat itaque quendam ex istis multo auro fulgentibus, qui cum Athenas venisset admodum insignis et turba comitum gravis, varia veste auroque ornatus, Atheniensibus omnibus sese admirationi esse existimabat, et tanquam beatum suspici; cum iis contra infelix quidam homuncio videretur:

- P. 51. τικρὺς ἀπαγορεύοντες ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, καθ' ὃν τινα τρό-
πον βούλοιο, βιοῦν· ἀλλ' ἐπεὶ κἄν τοῖς γυμνασίοις καὶ λου-
P. 52. τροῖς ὀγληρὸς ἦν, θλίβων τοῖς οἰκέταις, καὶ στενοχωρῶν τοὺς
ἀπαντῶντας, ἡσυχῇ τις ἂν ὑπεφθέγγετο, προσποιούμενος λαν-
θάνειν, ὥσπερ οὐ πρὸς αὐτὸν ἐκείνον ἀποτείνων, Δέδοικε μὴ
παραπόληται ^g) μεταξὺ λουόμενος. καὶ μὴν εἰρήνῃ γε μακρὰ
κατέχει τὸ βαλανεῖον· οὐδὲν οὖν δεῖ στρατοπέδου. ὁ δὲ ἀκούων
ἂ ἦν ^h), μεταξὺ ἐπαιδεύετο. τὴν δὲ ἐσθῆτα τὴν ποικίλην, καὶ
τὰς πορφυρίδας ἐκείνας ἀπέδυσαν αὐτὸν, ἀστείως πάνυ τὸ
ἀνθηρόν ἐπισκωπτοντες τῶν χρωμάτων, ἕα ᾗδῃ, λέγοντες,
καὶ, πόθεν ὁ ταῶς οὗτος; καὶ, τάχα τῆς μητρὸς ἐστὶν αὐτοῦ·
καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ τὰ ἄλλα δὲ οὕτως ἀπέσκωπτον, ἣ τῶν δα-
κτυλίων τὸ πλῆθος, ἣ τῆς κόμης τὸ περίεργον, ἣ τῆς διαίτης
τὸ ἀκόλαστον. ὥστε κατὰ μικρὸν ἐσφρονίσθη, καὶ παραπολὺ
p.53.14 βελτίων ἀπῆλθε, δημοσίᾳ πεπαιδευμένος. "Οτι δ' οὐκ αἰσχύ-
νονται πενίαν ὁμολογοῦντες, ἐμμένητο πρὸς με φωνῆς τινος,
ἣν ἀκοῦσαι πάντων ἔφη κοινῇ προεμένων ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν
Παναθηναίων. ληφθέντα μὲν γὰρ τινα τῶν πολιτῶν ἄγεσθαι

g) παραπόληται] παραπόλυται F. Ald. 2. παραπόλλυται
pleraque, exceptis J. V. 2. S. A. Emendatum παραπόληται
in marg. A. 1. W. h) ἂ ἦν] ἄδην, vel ἄδην conj. Hemst.

quin et erudiendum eum sibi
sumserant, non acerbe, neque
aperte vetantes, ne in libera
civitate pro lubitu viveret:
sed cum in gymnasiis et bal-
neis molestus esset, suis ser-
vis premens, et in angustum
cogens obvios, submissa vo-
ce quidam, quasi latere vel-
let, neque illum perstringe-
ret, Metuit, inquit, ne in-
ter lavandum pereat. Atqui
pax certe longa balneum te-
net: proinde nihil opus est
exercitu. Ille autem verum
audiens, interea erudiebatur.
Praeterea varia illa ve-
ste atque purpurea eundem
exuerunt, urbane admodum

floridum colorum nitorem ir-
ridentes, Jam ver adest, di-
cebant: et, Unde nobis pavo
hic? et, Fortassis materna
est: et similia. Atque eodem
pacto cetera illius cum risu
carpebant, nunc annulorum
multitudinem, nunc comam
justo curatiorē, nunc vic-
tus intemperantiam atque
luxuriam notantes. Quare
paulatim ad modestiam est
revocatus, et longe melior,
publice ita emendatus, abiit.
Quod autem non pudeat eos
paupertatem confiteri, refe-
rebat mihi vocem quandam,
quam aiebat publice ab om-
nibus emissam audisse sese in

παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην, ὅτι βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐθιῶρει· τοὺς p. 53.
 δὲ, ἰδόντας ἐλεῆσαι τε, καὶ παραιτεῖσθαι, καὶ τοῦ κήρυκος
 ἀνειπόντος, ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐποίησεν, ἐν τοιαύτῃ ¹⁾ ἐσθῆ-
 τι θεώμενος, ἀναβοῆσαι μὲν φωνῇ πάντας, ὥσπερ ἐσκεμμέ-
 νους, συγγνώμην ἀπονέμειν αὐτῷ τοιαῦτά γε ἀμπεχομένῳ· μὴ
 γὰρ ἔχειν αὐτὸν ἕτερα. ταῦτά τε οὖν ἐπῆναι, καὶ προσέτι τὴν
 ἑλευθερίαν τὴν ἐκεῖ, καὶ τῆς διαίτης τὸ ἀνεπίφθορον, ἡσυχίαν
 τε καὶ ἀπραγμοσύνην, ἃ δὴ ἄφθονα παρ' αὐτοῖς ἐστὶ ^{k)}). ἀπε-
 φαίνεται τε φιλοσοφία ^{l)} συνωδὸν τὴν παρὰ τοῖς τοιοῦτοις δια-
 τριβὴν, καὶ καθαρὸν ἥθος φυλάξαι δυναμένην, σπουδαίῳ τε p. 54.
 ἀνδρὶ καὶ πλούτου καταφρονεῖν πεπαιδευμένῳ, καὶ τῷ πρὸς τὰ
 φύσει καλὰ ἤν προαιρουμένῳ τὸν ἐκεῖ βίον ὡς μάλιστα ἡμο-
 σμένον. "Ὅστις δὲ πλούτου ἐρᾷ, καὶ χρυσῷ κεκλήλῃται, καὶ 15
 πορφύρᾳ, καὶ δυναστείᾳ μετρεῖ ^{m)} τὸ εὐδαίμον, ἄγευστος μὲν
 ἑλευθερίας, ἀπειρατος δὲ παρρησίας, ἀθέατος δὲ ἀληθείας,
 κολακείᾳ τὰ πάντα καὶ δουλείᾳ σύντροφος· ἢ ὅστις ἡδονῇ πᾶ-

i) ἐποίησεν, ἐν τοιαύτῃ] Vulg. ἐποίησε, τοιαύτῃ, omisso
 ἐν, quod ex Hemsterhusii conj. receptum. k) ἐστὶ] deest
 in F. l) φιλοσοφία] φιλοσοφίαν C. m) μετρεῖ] μετροῖ
 vitiose in omnibus edd. ante Hemst.

Iudis Panathenaicis. Depre-
 hensum enim quendam ex
 civibus fuisse, et ad prac-
 sidem ludorum adductum,
 quod veste tincta amictus
 spectaculo interesset: quo
 viso misertos illius, ac ven-
 iam precatos esse: praeco-
 ne autem proclamante contra
 leges fecisse, quod tali cum
 veste ludos spectaret, omnes
 una voce, quasi antea super
 hoc deliberassent, exclama-
 re coepisse, ut venia ei da-
 retur tali veste induto; ne-
 que enim aliam habere illum.
 Haec igitur ille laudabat, et
 practerea libertatem, quae il-
 lic est, ac victus frugalita-
 tem, et tranquillitatem, et

otium, quae apud illos sunt
 cumulatissima. Ostendebat
 etiam, conversationem eo-
 rum hominum philosophiae
 consonamesse, moresque pu-
 ros conservare posse; viro-
 que gravi, et qui divitias con-
 temnere didicisset, et quise-
 cundum ea, quae natura ho-
 nesta sunt, vivere statuisset,
 vitam, quae illic vivitur,
 quam maxime aptam atque
 accommodatam esse. At qui
 divitias amat, aurumque stu-
 pet, purpuraque et potentia
 felicitatem metitur, qui li-
 bertatem in dictis factisque
 nunquam gustavit, qui veri-
 tatem nunquam vidit, et cum
 assentatione et servitute enu-

- p. 54. σαν τὴν ψυχὴν ἐπιτρέφας, ταύτῃ μόνῃ λατρεύειν ⁿ⁾ διεγνώκε, φίλος μὲν περιέργων τραπεζῶν, φίλος δὲ πόνων, καὶ ἀφροδισίων, ἀνάπλεως γοητείας, καὶ ἀπάτης, καὶ ψευδολογίας· ἣ ὅστις ἀκούων τέρεται κρουμάτων τε, καὶ τερετισμάτων, καὶ
- p. 55. διεφθορότων ἀσμάτων, τοῖς δὴ τοιούτοις πρέπειν τὴν ἐνταῦθα
- 16 διατριβήν. Μεσται γὰρ αὐτοῖς τῶν φιλτάτων πᾶσαι μὲν ἀγναι, πᾶσαι δὲ ἀγοραί· παρέστι δὲ πᾶσαις· πύλαις τὴν ἡδονὴν καταδέχεσθαι· τοῦτο μὲν δι' ὀφθαλμῶν· τοῦτο δὲ δι' ὠτων τε, καὶ ῥινῶν· τοῦτο δὲ καὶ διὰ λαιμοῦ, καὶ δι' ἀφροδισίων· ὅφ' ἥς δὴ ^{o)} φεύσης ἀενάῳ τε καὶ θολερῷ δέύματι, πᾶσαι μὲν ἀνευρύνονται ὁδοί· συνεισέρεται γὰρ μοιχεία, καὶ φιλαργυρία, καὶ ἐπιπορκία, καὶ τὸ τοιοῦτο φῦλον [τῶν ἡδονῶν] ^{p)}· παρασύρεται δὲ, τῆς ψυχῆς ὑποκλυζομένης ^{q)} πάντοθεν, αἰδῶς, καὶ ἀρετῇ, καὶ δικαιοσύνῃ· τῶν δὲ ἔρημος ὁ χῶρος γενόμενος, ἰλύος ^{r)}· αἰεὶ πιμπλάμενος, ἀνθεῖ ^{s)}· πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπι-

n) λατρεύειν] δουλεύειν cod. 2954. o) ὅφ' ἥς δὴ] τρυφῆς δὲ conj. *Hemst.* Partic. δὲ habent vulgo; δὴ est in P. Aug. marg. A. 1. W. et Edd. J. et A. 2. p) τῶν ἡδονῶν] cum *Schmied.* uncinis inclusum. *Jacobs.* in *Porson.* Adverss. conj. τῶν Ἀηρών. q) ὑποκλυζομένης] ἐπιπλ. conj. *Hemst.* r) ἰλύος] ex A. P. J. marg. A. 1. W. *Flu* A. 2. Reliquae δίψης. Pro αἰεὶ πιμπλάμενος legendum forte ἐπιπλ. s) ἀνθεῖ] ἀνθμει conj. *Hemst.*

tritus est, aut qui totam animam voluptati addixit, eique uni inservire statuit, amans opiparae mensae, indulgens vino ac rebus venereis, plenus praestigiarum, fraudis atque mendacii; aut cui chordarum pulsationes, instrumentorumque lascivos crepitus, cantilenasque perditas audire volupe est; talibus videlicet hominibus convenire hujus urbis consuetudinem. Hic enim rerum carissimarum ipsis, omnes plateas, omniaque fora referta esse; ac licere ipsis omnibus

quasi portis voluptatem recipere, partim per oculos, partim per aures et nasum, partim per gulam, et per veneria: qua fluente perenni turbulentoque flumine, omnes viae dilatantur. Una enim irruunt et adulterium, et avaritia, et perjurium, et reliqua id genus voluptatum cognatarum natio. A quibus exundantibus, animo undique submerso, verecundia, et virtus, et justitia abripiuntur: quibus carens jam solum semper siticulosum (*intulendum*) multis ac feris cu-

θυμῆαις. τοιαύτην ἀπέφαινε τὴν πόλιν, καὶ τοσούτων διδάσκα- p.55.56.
 λον ἀγαθῶν. "Ἐγωγ' οὖν, ἔφη, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπανήγειν ἀπὸ 17
 τῆς Ἑλλάδος, πλησίον που γενόμενος, ἐπιστήσας, ἔμαντόν ¹)
 λόγον ἀπήρτων τῆς δεῦρο ἀφίξεως, ἐκείνα δὴ τὰ τοῦ Ὀμήρου
 λέγων·

Τίπτε' αὖ ²), ὃ δύστηνε, λιπὼν φάος ἡέλιοιο, Homer.
 (τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην, καὶ τὴν ἑλευθερίαν,) Od. XI,
 92. 93.

"Ἠλυθες, ὄφρα ἴδῃς

τὸν ἐνταῦθα θόρυβον, συκοφάντας, καὶ προσαγορεύσεις ὕπερ-
 ῥήφονους, καὶ δαίπνα, καὶ κόλακας, καὶ μισαιφονίας, καὶ
 διαθηκῶν προσδοκίας, καὶ φιλίας ἐπιπλάστους; ἢ τί καὶ πρά-
 ξειν δειγνώσκας, μήτ' ἀπαλλάττεσθαι, μήτε χρῆσθαι τοῖς καθε- 18
 στῶσι δυνάμενος; Οὕτω δὴ βουλευσάμενος, καὶ, καθάπερ ὁ Ibid. II.
 Ζεὺς τὸν Ἐκτορα, ὑπεξαγαγὼν ἔμαντόν ἐκ βελέων, φησὶν ³), XI, 163.

"Ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκθ' αἵματος, ἔκτε κυδοιμοῦ, p. 57.
 τοιοῦτον οἰκουρεῖν εἰλόμην, καὶ βίον τινὰ τοῦτον γυναικώδη,
 καὶ ἄτολμον τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα προτιθέμενος ⁴), αὐτῇ
 φιλοσοφίᾳ, καὶ Πλάτῳ, καὶ ἄλλοις προσηλαῶ. καὶ καθί-

1) ἔμαντόν] ἔμαντοῦ marg. A. 1. W. u) αὖ] αὐτ' Homer.
 et Fl. x) φησὶν] Sic Aug. Vulgo φασίν. y) προτιθέμε-
 νος] Sic in omnibus. Schol. προτιθέμενος, male.

piditatibus suppullulat. Ta-
 lem esse urbem, taliumque
 magistrum bonorum osten-
 debat. Ego itaque, inquit,
 quando primum ex Graecia
 reversus jam propius acces-
 sissem, animum adverti, a
 meque ipso rationem popo-
 sci mei huc adventus, Ho-
 merica illa videlicet mecum
 ipse dictitans:

Cur autem, infelix, de-
 serto lumine Phoebi,
 (Graecia nempe, et felicitate
 illa atque libertate)

Venisti? ut videas
 loci hujus tumultum, sy-
 cophantas, salutationes su-
 perbas, epulas, adulato-

res, caedes, testamento-
 rum exspectationes, et ami-
 citias simulatas? Aut quid
 tandem facere decrevisti,
 cum neque discedere hinc,
 neque institutis hisce uti
 possis? Cum ita mecum con-
 sultassem, et quemadmodum
 Jupiter Hectorem, ita me
 ipsum *e telis*, ut ait ille, sub-
 ducens, *equos hominum cae-*
de, atque tumultibus, equos
cruore, de cetero domi me
 continere statui: et vitam
 hanc, muliebrem et timidam
 plerisque visam, antepo-
 nens, cum ipsa philosophia,
 et Platone, et veritate collo-
 quor. Ac meipsum quasi in

- p. 57. σας ἑμαυτὸν, ὥς περ ἐν θεάτρῳ μυριάνδρῳ; σφόδρα που με-
 έωρος ἐπισκοπῶ τὰ γινόμενα, τοῦτο μὲν πολλὴν ψυχαγωγίαν
 καὶ γέλωτα παρέχειν δυνάμενα, τοῦτο δὲ καὶ πείραν ²⁾ ἀνδρός
 19 ὡς ἀληθῶς βεβαίον λαβεῖν. Εἰ γὰρ χρηὶ καὶ κακῶν ἔπαινον εἰ-
 πεῖν, μὴ ὑπολάβῃς ³⁾ μείζον τι γυμνάσιον ἀρετῆς, ἢ τῆς ψυ-
 χῆς δοκιμασίαν ἀληθεστέραν τῆςδε τῆς πόλεως, καὶ τῆς ἐνταῦ-
 θα διατριβῆς. οὐ γὰρ μικρὸν ἀντισχεῖν τοσαύταις μὲν ἐπιθυ-
 μίαις, τοσούτοις δὲ θεάμασι τε καὶ ἀκούσμασι πάντοθεν ἔκκου-
 σι, καὶ ἀντιλαμβανομένοις. ἀλλ' ἀτεχνῶς δεῖ ⁴⁾ τὸν Ὀδυσ-
 σέα μιμησάμενον παραπλεῖν αὐτὰ, μὴ δεδεμένον τῷ χεῖρε,
 p. 58. (δειλὸν γὰρ,) μὴδὲ τὰ ὅσα κηρῷ φραζάμενον, ἀλλ' ἀκούοντα,
 20 καὶ λελυμένον, καὶ ἀληθῶς ὑπερήφανον. Ἐνεσσι δὲ καὶ φι-
 λοσοφίαν θαυμάσαι, παραθεωροῦντα τὴν τοσαύτην ἄνοιαν,
 καὶ τῶν τῆς τύχης ⁵⁾ ἀγαθῶν καταφρονεῖν, ὀρῶντα, ὥς περ ἐν
 σκηνῇ καὶ πολυπροσώπῳ δράματι, τὸν μὲν ἐξ οἰκείου δεσπότην
 προῖόντα, τὸν δ' ⁶⁾ ἀντὶ πλουσίου, πέννητα· τὸν δὲ, σατρά-

2) δὲ καὶ πείραν] Sic ex Ang. Vulgo καὶ omissum. a) ὑ-
 πολάβῃς] ὑπολάβοις conj. Solan. temere. b) δεῖ] δὲ F.
 c) τύχῃς] ψυχῆς cod. 2954. et in marg. μὴ καταφρονεῖν,
 error librarii, postea aliena manu utcumque emendatus. d)
 τὸν δ'] Sic ex meo pro vulg. τόνδ', errore saepe in his scrip-
 ptis obvio.

frequentissimo theatro col-
 locans, ex sublimi admodum
 contemplor ea, quae gerun-
 tur: quae partim ejusmodi
 sunt, ut multum delectatio-
 nis acrisus exhibere possint;
 partim talia, in quibus vir
 vere constans periculum de
 se ipso faciat. Nam si malo-
 rum quoque encomium ali-
 quod dicere convenit, ne cre-
 das majorem ullam virtutis
 palaestram esse, aut veriora
 usquam animorum experi-
 menta fieri, quam in hac ur-
 be, et in ea, qua hic vivitur,
 consuetudine. Neque enim
 parum est resistere tot cupi-
 ditatibus, tot spectaculis at-

que aurium illecebris undi-
 que attrahentibus ac deti-
 nentibus: sed oportet omni-
 no Ulyssis exemplo praeter-
 navigare illa, non quidem
 ligatis manibus, ut ille, (nam
 hoc formidolosum foret) ne-
 que etiam auribus cera ob-
 turatis, sed audientem et so-
 lutum, et vere animum su-
 pra haec elatum habentem.
 Licet autem et philosophi-
 am mirari, conferendo cum
 illa tantam hominum amen-
 tiam: bonaque ista fortunae
 contemnere, ubi aspexeris,
 velut in scena, ac multipli-
 cium personarum fabula, a-
 lium quidem ex servo domi-

πην ἐκ πένητος, ἢ βασιλέα τὸν δὲ φίλον τούτου· τὸν δὲ ἐχθρόν· p. 58.
τὸν δὲ φυγάδα. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ δεινότητόν ἐστιν, ὅτι καί-
τοι μαρτυρουμένης τῆς Τύχης °) παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων
πράγματα, καὶ ὁμολογούσης f) μηδὲν αὐτῶν εἶναι g) βέβαιον,
ὅμως ταῦθ' ὀσημέραι h) βλέποντες, ὀρέγονται καὶ πλούτου,
καὶ δυναστείας· καὶ μιστοὶ περιῶσι i) πάντες οὐ γιγνομένων
ἐλπίδων. "Ο δὲ δὴ ἔφην, ὅτι καὶ γελᾷν ἐπὶ k) τοῖς γιγνομέ- p. 59. 21
νοις ἔνεστι, καὶ ψυχαγωγεῖσθαι, τοῦτο ἤδη σοι φράσω. πῶς
γὰρ οὐ γελοῖοι μὲν οἱ πλουτοῦντες l) αὐτοὶ, καὶ τὰς πορφύρι-
δας προφαίνοντες, καὶ τοὺς δακτύλους m) προτείνοντες, καὶ
πολλὰν κατηγοροῦντες ἀπειροκαλίαν; τὸ δὲ καινότετον, τοὺς
ἐντυγχάνοντας ἀλλοτρίᾳ φωνῇ προσαγορεύοντες, ἀγαπᾷν ἀ-
ξιοῦντες, ὅτι μόνον αὐτοὺς προσέβλεψαν. οἱ δὲ σεμνότεροι,
καὶ προσκυνεῖσθαι περιμένοντες, οὐ πόρρωθεν, οὐδ' ὡς Πέρ-
σαις νόμος· ἀλλὰ δεῖ προσελθόντα, καὶ ὑποκύναντα, καὶ

e) Τύχης] Priores τύχης, minori littera initiali. f) ὁμολο-
γούσης] ὁμολογοῦντες conj. Hemst. g) εἶναι] εἶναι et su-
perius ὅτι καὶ pro ὅτι καίτοι conj. Jacobs. h) ὀσημέραι]
ὅσαι ἡμέραι J. et A. 2. i) περιῶσι] περιῶσαι et supra scri-
ptum περινοστοῦσαι, περιέρονται in Aug. k) ἐπὶ] e conj.
Hemst. pro vulg. ἐν. l) οἱ πλουτοῦντες] Articulum re-
stituit Hemst. ex ed. J. et marg. A. 1. W. In ceteris deest.
m) δακτύλους] δακτυλίου conj. Marcil. et Hemst.

num prodire, alium autem
ex divite pauperem; con-
tra alium ex paupere satra-
pam, aut regem; rursus
alium amicum huius, alium
inimicum, alium etiam ex-
sulem esse. Nam hoc cer-
te vel gravissimum est,
quod licet Fortunam ipsam
testatissimum sit in huma-
nis rebus ludere, fateatur-
que nihil illarum certum
ac stabile esse, nihilo mi-
nus tamen qui quotidie
ista aspiciunt, et divitias
expetunt, et potentiam, ac
pleni obambulant omnes ea-
rum rerum spe, quae non
contingunt. Quod autem di-

xi, licere in (de) iis, quae ge-
runtur, ridere, animumque
oblectare, illud tibi jam expo-
nam. Quomodo enim non ri-
diculi sint divites ipsi, qui
et purpuram suam spectan-
dam exhibent, et digitos pro-
tendunt, et multas produnt
ineptias? quod autem om-
nium absurdissimum est, et-
iam obvios aliena voce salu-
tant, et hoc quasi magno ali-
quo contentos esse volunt,
si solum ipsos aspexerint.
Quidam vero fastuosiores
adorari etiam se patiuntur,
non e longinquo, neque ut
Persis mos est, sed necesse
est propius accedentem, et

- P. 59. [πόρρωθεν ⁿ)] τὴν ψυχὴν ταπεινώσαντα, καὶ τὸ πάθος αὐτῆς ἐμφανίσαντα τῇ τοῦ σώματος ὁμοιότητι, τὸ στήθος, ἢ τὴν δεξιάν καταφιλεῖν, ζηλωτὸν καὶ περιβλεπτον ^o) τοῖς μηδὲ τούτου τυγχάνουσιν· ὁ δ' ^p) ἔστικε παρέχων ἑαυτὸν εἰς πλείω χρόνον.
- P. 60. ἔξαπατῶμενον. ἔπαινω δὲ γε ταύτης αὐτοῦς τῆς ἀπανθρωπίας,
- 22 ὅτι μηδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενται. Πολὺ δὲ τούτων οἱ προσιόντες αὐτοὶ καὶ θεραπεύοντες γελοιότεροι· νυκτὸς μὲν ἔξανιστάμενοι μέσης, περιθρόντες δὲ ἐν κύκλῳ τὴν πόλιν, καὶ πρὸς τῶν οἰκετῶν ἀποκλειόμενοι, κύνες, καὶ κόλακες, καὶ τὰ τοιαῦτα ἀκούειν ὑπομένοντες. γέρας δὲ τῆς πικρᾶς ταύτης αὐτοῖς περιόδου, τὸ φορτικὸν ἐκείνο δεῖπνον, καὶ πολλῶν αἰτίων συμφορῶν· ἐν ᾧ πόσα μὲν ἐμφαγόντες ^q), πόσα δὲ παρὰ γνώμην ἐμπιόντες, πόσα δὲ, ὧν οὐκ ἔχρην, ἀπολαλήσαντες, ἢ μεμφόμενοι τὸ τελευταῖον, ἢ δυσφοροῦντες ἀπίασιν ^r), ἢ διαβάλλοντες τὸ δεῖπνον, ἢ ὕβριν, καὶ μικρολογίαν ^s) ἐγκαλοῦντες· πλήρεις δὲ αὐτῶν ἐμούντων οἱ στενωποὶ, καὶ πρὸς τοῖς χαμαιτυπείοις μαχόμενων. καὶ μεθ' ἡμέραν οἱ πλείονες αὐτῶν

n) πόρρωθεν] πάντοθεν conj. Belin. Omnino vox suspecta.
 o) περιβλεπτον] Addendum, ni fallimur, ὄντα. p) ὁ δ'] ex emendatione Jacobii. Olim ὁ δ'. q) ἐμφαγόντες] In Aug. adscriptum ἐκφ. et ἐκπιόντες. r) ἀπίασιν] ἀπέρχονται superscr. in Aug. s) καὶ μικρολ.] Sic ex Aug. Reliquae edd. ἢ μικρ.

sese incurvantem, animo diu jam ante demisso, illiusque affectu etiam per corporis similitudinem declarato, pectus aut dextram deosculari: quod beatum atque spectabile videtur iis, qui ne hunc quidem honorem assequuntur. Ille vero diu stat se ipsum praebens decipiendum. Illorum autem laudo inhumanitatem, quod ad ora osculanda nos non admittant. Ceterum his multo ridiculi magis sunt, qui eos sectantur, atque observant, de media nocte surgentes, et totam urbem circumcursitan-

tes, et a servis foribus exclusi, canes, et adulatores, et id genus alia audire sustinentes. Praemium vero acerbae illius circuitionis, onerosa illa, atque multorum malorum causa, coena est: in qua illi, quam multis comessis epotisque praeter animi sententiam, quam multa non dicenda prolocuti, postremo reprehendentes, aut aegre ferentes discedunt, et vel ipsam criminantur coenam, vel contumeliam aut sordes accusant! Pleni autem et angiportus sunt vomentibus istis, et circa vilissima quae-

κατακλιθέντες, ἰατροῖς παρέχουσιν ἀφορμὰς περιόδων. *ἔνιοι* p. 60. 61. μὲν γὰρ, τὸ καινότερον ¹⁾, οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσιν. Ἐγὼ 23 μέντοιγε πολὺ τῶν κολακευομένων ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας ὑπέληφα, καὶ σχεδὸν αὐτοῖς [ἐκείνους] ^{u)} καθίστασθαι τῆς ὑπερηφανίας αἰτίας. ὅταν γὰρ αὐτῶν τὴν περιουσίαν θαυμάσωσι, καὶ τὸν χρυσὸν ἐπαινέσωσι, καὶ τοὺς πυλῶνας ἔωθεν ἐμπλήσωσι, καὶ προσελθόντες ὥσπερ δεσπότας προσείπωσι, τί καὶ φρονήσῃν ἐκείνους εἰκὸς ἐστίν; εἰ δέ γε κοινῷ δόγματι πᾶν πρὸς ὀλίγον ἀπέσχοντο τῆςδε τῆς ἐθελοδοουλείας, οὐκ ἂν οἶε ^{x)} τοῦναντίον αὐτοὺς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πτωχῶν δεομένους τοὺς πλουσίους, μὴ ἀθέατον αὐτῶν μὴδ' ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν καταλιπεῖν, μὴδ' ἀνόνητόν ^{y)} τε καὶ ἄχρηστον τῶν τραπεζῶν τὸ κάλλος, καὶ τῶν οἰκῶν τὸ μέγεθος; οὐ γὰρ οὕτω τοῦ πλουτεῖν ἐρῶσιν, ὥς τοῦ διὰ τὸ ^{z)} πλουτεῖν p. 62. εὐδαιμονίζεσθαι. καὶ οὕτω δὴ ^{a)} ἔχει, μὴδὲν ὄφελος εἶναι πε-

1) τὸ καινότερον] τὸ δεινότερον conj. *Belini*, temere projecta. u) αὐτοῖς ἐκείνους] V. 2. et *Ald.* 2. αὐτοῖς ἐκείνης. Junt. αὐτοὺς ἐκείνης. Unde *Brod.* conj. αὐτοῖς ἐκείνης. Delenda omnino altera vox. x) οἶε] εἴη et mox αὐτοῖς in *Aug.* i. e. error scribendi εἴη, postea emendatus utcumque voce αὐτοῖς. y) ἀνόνητον] ἀνόητον C. J. z) διὰ τὸ] e conj. *Hemst.* quam confirmat A. In prioribus διὰ τοῦ. a) δὴ] e conj. *Hemst.* pro vulg. δέ.

que prostibula depugnanti-
bus. Et plerique eorum in
multum diem decumbentes,
circumeundi causam medi-
cis praebeant. Quibusdam
enim, novo sane exemplo,
aegrotandi otium non est.
Ego vero adulatōres longe
iis, quibus adulantur, ne-
quiores existimo, et prope-
modum auctores illis exsiste-
re superbiae ac fastus istius.
Nam cum illorum opulen-
tiam admirantur, aurum lau-
dibus extollunt, vestibula
mane complent, et adeuntes
ipsos quasi dominos appel-
lant, quid quaeso illos cogi-
tare consentaneum est?

Quod si vero communi de-
creto vel tantisper abstine-
rent ab hac voluntaria servi-
tute, an non putas vice ver-
sa ipsos divites ad fores pau-
perum venturos esse, ultro
rogantes, ne ignobilem, et
absque teste latentem suam
felicitatem relinquerent, ne-
ve inutilem, et ab omni usu
remotam mensarum pulchri-
tudinem, et domorum mag-
nitudinem esse paterentur?
Neque enim tantopere divi-
tias amant, quam propter di-
vitias beatos atque felices
sese existimari. Atque ita sa-
ne res habet, ut neque pul-
chrarum aedium, neque au-

- p. 62. ρικαλλοῦς οἰκίας τῶ οἰκοῦντι, μηδὲ χρυσοῦ καὶ ἑλέφαντος, εἰ μὴ τις αὐτὰ θαυμάζοι. ἐχρῆν οὖν ταύτῃ τοι ^{b)} καθαιρεῖν αὐτῶν, καὶ ἐπευωνίζειν ^{c)} τὴν δυναστείαν, ἐπιτειχίσαντας ^{d)} τῶ
 p. 63. πλουτῇ τὴν ὑπεροψίαν. νῦν δὲ λατρεύοντες, εἰς ἀπόνοιαν ^{e)} 24 ἄγουσι. Καὶ τὸ μὲν ἄνδρας ἰδιώτας ^{f)}, καὶ ἀναφανδὸν τὴν ἀπαιδευσίαν ὁμολογοῦντας τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, μετριώτερον ἂν εἰκότως νομισθεῖται. τὸ δὲ καὶ τῶν φιλοσοφεῖν προσποιουμένων,
 p. 64. πολλῶ ἐτι τούτων γελοιότερα θρῆν, τοῦτ' ἤδη τὸ δεινότητόν ἐστι. πῶς γὰρ οἷε τὴν ψυχὴν διατεθεῖσθαι μοι, ὅταν ἴδω τούτων τινὰ, μάλιστα τῶν προβεβηκότων, ἀναμειγμένον κολάκων ὅλῳ, καὶ τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ δορυφοροῦντα, καὶ τοῖς ἐπὶ τὰ δεῖπνα παραγγέλλουσι ποινολογούμενον, ἐπισημότερον δὲ τῶν ἄλλων ἀπὸ τοῦ σχήματος ὄντα, καὶ φανερώτερον; καὶ ὁ μάλιστα ^{g)} ἀγανακτῶ, ὅτι μὴ καὶ τὴν σκευὴν μεταλαμβάνει 25 νοῦσι ^{h)}, τὰ ἄλλα γε ὁμοίως ὑποκρινόμενοι τοῦ δράματος. "Α

b) τοι] abest ab Aug. c) ἐπευωνίζειν] ex emendat. Hemst. pro ἀπευωνίζειν. d) ἐπιτειχίσαντας] conj. Solani, confirmata lecti. cod. 2954. ἐπιτειχίσαντες et cod. Aug. ἐπιτειχίσαντας. Vulg. ἐ—α. e) ἀπόνοιαν] ἄνοιαν C. f) ἰδιώτας] ἀγραμμάτους A. s. et J. g) καὶ ὁ μάλιστα] ὁ καὶ μάλ. vel καίτοι μάλ. conj. Hemst. h) μεταλαμβάνουσιν] Sic Marcell. et Solan. e Schol. pro μεταλαμβάνωσι. Aug. μεταβάλλουσι.

ri, neque eboris ulla dominos sit utilitas, nisi sit qui illa admiretur. Oportebat igitur tali aliqua via diruere ipsorum, et vilem reddere potentiam, contemptum quasi munimentum divitiis opponendo: nunc vero colendo, ad amentiam perducunt. Ac certe homines indoctos, et ignorantiam aperte confidentes, talia facitare, tolerabilius merito existimetur: verum eos quoque, qui se philosophari simulant, multo etiam ineptiora his, magisque ridicula facere, illud tandem omnium maxime

dolendum est. Quomodo enim me putas animo affectum esse, quoties video istorum aliquem, maxime eorum, qui aetate proveci sunt, adulatorum turbis immixtum, et illorum aliquem, qui honores gerunt, satellitum modo sectantem, et cum iis, qui ad coenam vocant, sermones conferentem, ceteris insigniorem et magis conspicuum ob habitum? et quod vel maxime indignari soleo, quando non itidem habitum mutant, cum utique, quod ad cetera attinet, easdem partes agant.

μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάζονται, τίνι τῶν καλῶν ¹⁾ ἐλ- p. 64.
 κάσομεν; οὐκ ἐμποροῦνται μὲν ἀπειροκαλώτερον ^{k)}, μεθύ-
 σκονται δὲ φανερώτερον, ἐξανίστανται δὲ πάντων ὕστατοι,
 πλείω δὲ ἀποσφύρειν τῶν ἄλλων ἀξιοῦσιν; οἱ δὲ ἀστείτεροι πολ- p. 65.
 λάκις αὐτῶν καὶ ἄσαι προήχθησαν· καὶ ταῦτα μὲν οὖν γελοῖα
 ἤγειτο. μάλιστα δὲ ἐμμένητο τῶν ἐπὶ μισθῷ φιλοσοφούντων,
 καὶ τὴν ἀρετὴν ὧνιον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς προτιθέντων. ἐργαστή-
 ρια γοῦν ἐκάλει καὶ καπηλεία τὰς τούτων διατριβὰς· ἤξιον γὰρ
 τὸν πλούτου καταφρονεῖν διδάζοντα, πρῶτον ἑαυτὸν ¹⁾ παρέ-
 χειν ὑψηλότερον λημμάτων. Ἀμέλει καὶ πρᾶττων ταῦτα διετέ- 26
 λει· οὐ μόνον προῖκα τοῖς ἀξιοῦσι συνδιατρίβων, ἀλλὰ καὶ
 τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν, καὶ πάσης περιουσίας καταφρονῶν·
 τοσοῦτου δέων ^{m)} ὀρέγεσθαι τῶν οὐδὲν προσηκόντων, ὥστε
 μηδὲ τῶν ἑαυτοῦ φθειρομένων ποιεῖσθαι πρόνοιαν· ὅς γε καὶ
 ἀγρόν οὐ πόρρω τῆς πόλεως κεκτημένος, οὐδὲ ἐπιβῆναι αὐτοῦ
 πολλῶν ἐτῶν ἤξιωσεν, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ εἶναι διω- p. 66.

i) τῶν καλῶν] Sic Schmied. e cod. 2954. et Aug. pro vulg.
 τῶν κολάκων. k) ἀπειροκαλώτερον] —ότερον B. 2. l)
 ἑαυτὸν] αὐτὸν F. m) δέων] Sic Solan. e Junt. et Long.
 Excc. Olim in omnibus δέον.

Nam quae in conviviiis de-
 signantur, cui quaeso *honestarum* rerum illa compara-
 bimus? An non magis rusti-
 ce replentur cibo? An non
 inebriantur magis, quam alii,
 manifeste? a convivio autem
 surgunt omnium ultimi: de-
 inde et plura aliis (*ceteris*)
 auferre secum volunt: si qui
 vero ipsorum urbaniores
 paulo sunt, saepenumero et-
 iam cantare non erubescunt.
 Atque haec quidem ille ridi-
 cula censebat. Praecipue ve-
 ro eorum mentionem facie-
 bat, qui pacta mercede phi-
 losophantur, virtutemque ip-
 sam venalem tanquam de fo-
 ro proponunt. Hinc et offi-
 cinas cauponasque illorum
 scholas vocabat. Censebat
 enim, eum, qui divitias con-
 temnere alios docere vellet,
 primum se ipsum quaestu
 superiorem gerere debere.
 Quod et praestabat ipse, non
 solum gratis conversando ac
 disserendo cum volentibus,
 sed et indigentibus necessa-
 ria subministrando, omnem-
 que omnino opulentiam con-
 temnendo. Ac tantum abe-
 rat, ut aliena expeteret, ut
 ne suarum quidem rerum,
 quae corrumpebantur, cu-
 ram gereret; ut qui agrum,
 quem non procul ab urbe si-
 tum habebat, jam tot annis
 ne invisere quidem digna-

ἡ ἀρετὴ ὡς ἡ πόλις ἡ πόλις ὡς ἡ πόλις

- p. 66. μολόγει. ταῦτ' οἶμαι διειληφώς, ὅτι τούτων ^{η)} μὲν φύσει οὐδενός ἐσμεν κύριω, νόμῳ δὲ καὶ διαδοχῇ τὴν χρῆσιν ^{ο)} αὐτῶν εἰς ἀόριστον παραλαμβάνοντες, ὀλιγοχρόνιοι δεσπύται νομιζόμεθα, κἀπειδὴν ἡ προθεσμία παρέλθῃ, τῆνικαὐτα παραλαβὼν ἄλλος ἀπολαύει τοῦ ὀνόματος. οὐ μικρὰ δὲ ^{ρ)} ἐκεῖνα παρέχει τοῖς ζηλοῦν ἐθέλουσι παραδείγματα, τῆς τροφῆς τὸ ἀπέριττον, καὶ τῶν γυμνασίων τὸ σύμμετρον, καὶ τοῦ προσώπου ^{σ)} τὸ αἰδέσιμον, καὶ τῆς ἐσθῆτος τὸ μέτριον· ἐφ' ἅπασιν δὲ τούτοις, 27 τῆς διανοίας τὸ ἡμεροσμένον, καὶ τὸ ἡμέρον τοῦ τρόπου. Παρ-p. 67. ἥνει δὲ τοῖς συννοῦσι μηδ' ἀναβάλλεσθαι ^{τ)} τὸ ἀγαθόν, ὅπερ τοὺς πολλοὺς ποιεῖν, προθεσμίας ὀριζομένους ^{υ)} ἐφορτάς, ἣ πανηγύρεις, ὥς ἀπ' ἐκείνων ἀρξομένους τοῦ μὴ ψεύσασθαι, καὶ τοῦ τὰ δέοντα ποιῆσαι ^{φ)}. ἡξίου γὰρ ἀμέλλητον εἶναι τὴν πρὸς τὸ καλὸν ὁρμήν. δῆλος δὲ ἦν καὶ τῶν τοιούτων κατεγνωκῶς φιλοσόφων, οἳ ταύτην ἄσκησιν ἀρετῆς ὑπελάμβανον, ἣν

η) τούτων] τοιούτων conj. Jacobs. ο) τὴν χρῆσιν] τὸ χρῆσιμον cod. 2954. ρ) δὲ] οὐδὲ A. 2. σ) τοῦ προσώ-
που] τοῦ τρόπου, superscripta vulg. Aug. τ) μηδ' ἀνα-
βάλλεσθαι] cunctae priores μήτ'. In marg. A. 1. W. μήτ'
ἀναβ. Addunt J. et A. 2. μήτ' ὑπερτίθεται, et V. 2. μήτ'
ὑπερτίθεται. 2) ὀριζομένους] ὀρισμένους Aug. superscr.
vulg. 4) ποιῆσαι] Sic marg. A. 1. W. probante Hemst.
receptum a Schm. pro vulg. ποιήσειν, quod retinere velit
Hemst. ea conditione, ut et antea scribatur ψεύσεσθαι.

tus fuerit. Imo ne suum qui-
dem prorsus esse affirma-
bat; illud, opinor, repu-
tans, quod natura istarum
rerum nullius domini sumus,
lege autem et per successio-
nem usum earum in tempus
incertum accipientes, tem-
porarii possessores habemur:
quo exacto tempore, alius
easdem a nobis accipiens,
nomine itidem fruitur. Idem
non parva prae-
bet imitari volentibus exem-
pla, victus scilicet frugalitatem,
exercitiorum justum modum,
vultus modestiam,

et vestitus mediocritatem,
et super omnia haec compo-
sitam mentem morumque
mansuetudinem. Monebat
secum versantes, ne bene
agendi tempus prorogarent,
ut multis solemne est, certum
sibi tempus praefinientibus,
aut festos dies, aut solemnes
conventus, quibus auspi-
centur non mentiri, et recte
agere. Morae enim exper-
tem esse illum ad honesta
impetum debere volebat. Os-
tendebat etiam, se philoso-
phos illos damnare, qui ad
virtutem formare se adole-

πολλαῖς ἀνάγκαις, καὶ πόνοις τοὺς νέους ἀντέχειν καταγυμνά- p. 67.
σσαι· τοῦτο μὲν δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες, ἄλλοι δὲ ^{u)}), μα-
στιγοῦντες· οἱ δὲ χαριέστεροι, καὶ σιδήρω τὰς ἐπιφανείας αὐ-
τῶν καταξύνοντες. Ἡγεῖτο γὰρ χρῆναι πολὺ πρότερον ἐν ταῖς 28
ψυχαῖς τὸ στεφθεῖν τοῦτο καὶ ἀπαθὲς κατασκευάσαι, καὶ τὸν
ἄριστα παιδεύειν ἀνθρώπους προαιρούμενον, τοῦτο μὲν ψυχῆς, p. 68.
τοῦτο δὲ σώματος; τοῦτο δὲ ἡλικίας τε καὶ τῆς πρότερον ἀγω-
γῆς ἐστοχᾶσθαι, ἵνα μὴ τὰ παρὰ δύναμιν ἐπιτάττων ἐλέγχηται.
πολλοὺς γοῦν καὶ τελευτῶν ἔφασκεν οὕτως ἀλόγως ἐπιταθέν-
τας ^{x)}). Ἐνα δὲ καὶ αὐτὸς εἶδον, ὃς καὶ γευσάμενος τῶν παρ'
ἐκείνοις κακῶν, ἐπειδὴ τάχιστα λόγων ἀληθῶν ἐπήκουσεν, ἀμε-
ταστρεπτὲ φεύγων ὡς αὐτὸν ἀφίκετο, καὶ δῆλος ἦν ῥᾶον δια-
κειμενος. Ἡδὲ δὲ τούτων ἀποστὰς, τῶν ἄλλων αὐθις ἀνθρώ- 29
πων ἐμέμνητο, καὶ τὰς ἐν τῇ πόλει ταραχὰς διεξῆει, καὶ τὸν p. 69,
ὠδισμὸν αὐτῶν, καὶ τὰ θεάτρα, καὶ τὸν ἱππόδρομον, καὶ
τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας, καὶ τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα, καὶ

u) τοῦτο μὲν — ἄλλοι δὲ] οὗτοι μὲν — conj. *Hemst.* τότῃ
μὲν — ἄλλοτε δὲ conj. *Jacobs.* Animadv. ad Eurip. p. 3. et
in *Porson.* Adverss. τοῦτο μὲν οὐ cod. *Aug.* τοῦτο μὲν οὖν
Par. 1954. Vid. *Adnot.* x) ἐπιταθέντας] ἐπιταχθέντας
conj. *Brod.* superflua.

scientes putant, si multis tor-
mentorum necessitatibus at-
que laboribus sustinendis
exerceant; vincere plerique
jubentes, alii flagris caeden-
tes, et si qui elegantiores,
etiam ferro cutim perra-
dentes. Putabat enim ille,
multo prius in animis duri-
tiam istam et firmitatem con-
tra dolores ac perturbatio-
nes parandum esse; eumque,
qui homines optime insti-
tuere vellet, partim animi,
partim corporis, partim et-
iam aetatis, et prioris edu-
cationis rationem habere
debere, ne ea, quae vires ex-
cederent, imponendo, repre-

hensionem incurrat. Mul-
tos itaque et mortuos ex eo
esse dicebat, dum praeter
rationem ita supra vires in-
tenderentur. Unum autem
etiam ipse vidi, qui cum
jam ea apud illos mala de-
gustasset, audita statim ve-
ra doctrina, irrevocabili cur-
su aufugiens inde, ad ipsum
venit, quem mox ab eo re-
fectum cernere erat. Jam ve-
ro ab istis ad alios digressus,
urbis tumultus, et turbae
conflictus, persecutus est,
et theatra, et Circum, et
aurigarum statuas, et equo-
rum nomina, deque iis ipsis
in angiportis colloquia: fre-

- p. 69. τοὺς ἐν τοῖς στενωποῖς περὶ τούτων διαλόγους. πολλὴ γὰρ ὡς ἀληθεὺς ἡ ἱππομανία, καὶ πολλῶν ἤδη σπουδαίων εἶναι δοκοῦν-
 80 των ἐπειλήπται. Μετὰ δὲ ταῦτα, ἑτέρου δράματος ἤπιετο τῶν ἀμφὶ τὴν νεκυϊάν τε καὶ διαθήκας καλινδουμένων, προστιθείς, ὅτι μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸν βίον
 p. 70. 71. προφένται, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι γ)
 p. 72. τῆς σφετέρως ἀληθείας. ἃ δὲ καὶ μεταξὺ λήγοντος αὐτοῦ γελᾶν προήχθη²), ὅτι καὶ συγκατορύττειν ἑαυτοῖς ἀξιοῦσι τὰς ἀμα-
 θίας, καὶ τὴν ἀναλγησίαν ἔγγραφον ὁμολογοῦσιν· οἱ μὲν ἐσθῆτας ἑαυτοῖς κελεύοντες συγκαταφλέγεσθαι, οἱ δ' ἄλλο τι α)
 τῶν παρὰ τὸν βίον τιμῶν· οἱ δὲ καὶ παραμένειν τινὰς οἰκέτας τοῖς τάφοις· ἔνιοι δὲ καὶ στέφειν τὰς στήλας ἄνθεσιν, εὐθήεις
 81 ἔτι καὶ παρὰ τὴν τελευτὴν^b) διαμένοντες. Εὐκάζειν οὖν ἡξίον^c), εἰ πέπρακται τούτοις παρὰ τὸν βίον, εἰ τοιαῦτα περὶ τῶν μετὰ τὸν βίον ἐπισκῆπτουσι. τούτους γὰρ εἶναι τοὺς τὸ πολυτελεῖς

γ) ἀπολαύσωσι] ἀπολαύουσι conj. *Hemst.* Vid. Adnott. 2) προήχθη] προήχθη cod. 2954. α) οἱ δ' ἄλλο τι] Haec verba, in veteribus libris, nec non in cod. Aug., omissa, restituit *Solanus* ex edd. J. V. 2. et, quam ego addam, A. 2. b) παρὰ τὴν τελευτὴν] πέρα τῆς τελευτῆς conj. *Hemst.* c) ἡξίον] pro vulg. ἡξιόν e conj. *Vorstii*, quam recepit *Hemst.* et confirmat cod. Aug.

quentissimum; enim revera equorum insanum studium, quod jam et multos summae existimationis viros invasit. Post haec quasi alteram fabulam orsus est, notando ea, quae circa funera et testamenta agitantur, hoc addens, unam hanc vocem Romanos per omnem aetatem veram emittere; ea intelligens, quae in testamentis scribuntur, [quia verentur, dum in vivis sunt,] ne sibi veritas noceat. Quae vero dum ab eo dicebantur, risum tenere non potui: [haec nimirum sunt] quod et secum sepeliri ignorantiam

suam velle eos ajebat, et stultitiam suam aperte scripto etiam testari, dum hi vestes, alii aliud quid eorum, quae per vitam fuerant carissima, comburere eodem rogo secum mandant; alii et servos certos ad sepulcra adstare, alii etiam cippos sertis coronari praecipiunt, stolidi videlicet etiam in ipsa morte manentes. Conjecturam igitur inde fieri volebat, quid in vita ab illis actum sit, quando talia de iis, quae post mortem secutura sint, testamentis mandant. Hos enim illos esse, qui cara obsonia emunt, vi-

ὄφον ἀνουμένους, καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ κρό- p. 72.
κων ^{a)} τε καὶ ἀρωμάτων ^{e)} ἐκχέοντας, τοὺς μέσου χειμῶνος p. 73.
ἐμπιπλάμενους ῥόδων, καὶ τὸ σπάνιον αὐτῶν καὶ τὸ παράκαι-
ρον ἀγαπῶντας, τὸ δὲ ἐν καιρῷ, καὶ κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελὲς
ὑπερφηφανοῦντας ^{f)}· τούτους εἶναι τοὺς καὶ τὰ μύρα πίνοντας·
ὃ καὶ μάλιστα διέσφινεν αὐτῶν, ὅτι μὴδὲ χρῆσθαι ἴσασιν ταῖς
ἐπιθημίαις, ἀλλὰ καὶ ταύταις παρανομοῦσι, καὶ τοὺς ὄρους
συγγέουσι, πάντοθεν τῇ τρύφῃ παραδόντες αὐτῶν τὰς ψυχὰς
πατεῖν ^{g)}, καὶ τοῦτο δὲ τὸ ἐν ταῖς τραγωδίαις τε καὶ κωμω-
δίαις λεγόμενον, ἤδη καὶ παρὰ θύραν εἰσβιαζόμενοι. Σόλοι- p. 74.
κισμὸν οὖν ἐκάλει τὸ τοιοῦτο ^{h)} τῶν ἡδονῶν. Ἀπὸ δὲ τῆς 32
αὐτῆς γνώμης κακεῖνα ἔλεγεν, ἀτεχνῶς τοῦ Μώμου τὸν λόγον
μιμησάμενος· ὥς γὰρ ἐκεῖνος ἐμέμφετο τοῦ ταύρου τὸν δημιουργ-
γὸν θεὸν, οὐ προθέντα τῶν ὀφθαλμῶν τὰ κέρατα, οὕτω δὴ
καὶ αὐτὸς ὑπῆλθε τῶν στεφανουμένων, ὅτι μὴ ἴσασιν τοῦ στε-
φάνου ⁱ⁾ τὸν τόπον. εἰ γάρ τοι, ἔφη, τῇ πνοῇ τῶν ἰων τε καὶ
ῥόδων χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς στέφε-

d) κρόκων] Sic A. P. Edd. priores κρότων. Hemst. e) ἀρω-
μάτων] ἀρωμάτων L. f) τὸ δὲ — ὑπερφηφανοῦν-
τας] τῶν δ' ἐν κ. — — ὡς εὐτελῶν ὑπερφηφανοῦντας J. g)
πατεῖν] abest ab Aug. et mox ibi δὴ pro δέ. h) τοιοῦ-
το] τοιοῦτον cod. 2954. i) τοῦ στεφάνου] στεφ. τινος
marg. A. 1. W.

numque in conviviiis cum
croco et odoribus effundunt:
qui media etiam hieme rosis
opplentur, quas, dum rarae
sunt et intempestivae, a-
mant; tempestivas, et a na-
tura, nullo cogente, datas,
tanquam viles fastidiunt.
Hos illos esse, qui et un-
guenta bibunt, et, quo nomi-
ne vel maxime eos carpebat,
qui ne uti quidem cupidita-
tibus scirent, sed et in his-
ce peccarent, finesque ea-
rum confunderent, animum
voluptatibus undique con-
culcandum permittentes, et
quod in Tragœdiis atque

Comoediis dicitur, alia qua-
vis parte potius, quam per
patentem januam, irruentes.
Soloecismum igitur vocabat
tale voluptatum genus. Ce-
terum et hoc ex eadem sen-
tentia dicebat, prorsus Mo-
midictum imitatus. Utenim
ille reprehendebat tauri ar-
tificem Deum, quod cornua
ante oculos non posuisset:
ita et ipse incitiae argue-
bat eos, qui corollas in ca-
pite gestabant. Nam si odo-
re, inquebat, violarum ro-
sarumque delectantur, sub
naribus potissimum eas col-
locari oportebat, juxta ip-

- p.74.75. σθαι, παρ' αὐτὴν ὡς οἶόν τε τὴν ἀναπνοήν, ἢ ὡς πλείστον
 38 ἀνέσπων τῆς ἡδονῆς. Καὶ μὴν κακείνους διεγέλα, τοὺς θαν-
 μάσιόν τινα τὴν σπουδὴν περὶ τὰ δεῖπνα ποιουμένους, χυμῶν
 τε ποικιλίαις καὶ πεμμάτων περιεργίαις. καὶ γὰρ αὐ καὶ τού-
 τους ἔφασκεν ὀλιγοχρονίου τε καὶ βραχείας ἡδονῆς ἔρωτι, πολ-
 λὰς πραγματείας ^{κ)} ὑπομένειν. ἀπέφαινε ^{λ)} γοῦν τεσσάρων
 p. 76. δακτύλων αὐτοῖς εἴνεκα ^{μ)} πάντα πονεῖσθαι τὸν πόνον, ἐφ'
 ὅσους ὁ μῆκιστος ἀνθρώπου λαιμός ἐστιν. οὔτε γὰρ, πρὶν ἐμ-
 φαγεῖν, ἀπολαύειν τι τῶν ἐωνημένων, οὔτε βρωθέντων, ἡδῶ
 γενέσθαι τὴν ἀπὸ τῶν πολυτελεστέρων πλησμονήν· λοιπὸν οὖν
 εἶναι τὴν ἐν τῇ παρόδῳ γιγνομένην ἡδονὴν τοσοῦτων ὠνεῖσθαι
 χρημάτων. εἰκότα δὲ πάσχειν ἔλεγεν αὐτοὺς, ὑπ' ἀπαιδευσίας
 τὰς ἀληθεστέρας ἡδονὰς ἀγνοοῦντας, ὧν ἀπασῶν φιλοσοφία
 p. 54. χορηγός ἐστι τοῖς πονεῖν προαιρουμένοις. Περὶ δὲ τῶν ἐν τοῖς
 βαλανείοις δρωμένων πολλὰ μὲν διεξήγει, τὸ πλῆθος τῶν ἐπο-
 μένων, τὰς ὕβρεις, τοὺς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις, καὶ μι-
 κροῦ δεῖν ἐκφερομένους. Ἐν δὲ τι καὶ μάλιστα μισεῖν ἐώκει, πο-

κ) πραγματείας] πρ. ὑπ' ἀμαθίας C. 1) ἀπέφαινε] Sic
 e marg. A. 1. W. probantibus Hemst. et Belin. pro ὑπέφαινε.

μ) εἴνεκα] εἶναι cod. 2954. mendose.

sum, quam proxime fieri pot-
 est, spiraculum, ut quam-
 plurimum inde voluptatis at-
 traherent. Eos quoque irri-
 debat, qui miram quandam
 diligentiam in apparandis
 coenis adhibent, dum con-
 dimentorum varietatem, et
 cupediarum bellariorumque
 curiosam compositionem se-
 ctantur. Nam et hos bre-
 vis ac momentaneae volu-
 ptatis amore multa negotia
 sustinere aiebat. Indicabat
 autem, quatuor illos digito-
 rum causa totum hunc sus-
 cipere laborem solere, quo-
 rum mensuram vix longissi-
 mum hominis guttur aequet:
 neque enim antequam edant,

ullam ex emtis tanto pretio
 cibis voluptatem eos capere;
 nec devoratis, suaviorem,
 quam quae ex ceteris vilio-
 ribus fit, repletionem reddi.
 Restare igitur, ut illam, quae
 velut transcurso percipitur,
 voluptatem, tam grandi pe-
 cunia mercentur. In haec
 autem absurda delabi eos
 minime mirum, utpote qui
 imperiti veriorumque volu-
 ptatum ignari, quas om-
 nes Philosophia iis suppedi-
 tat, qui laborare volunt. De
 iis autem, quae in balneis
 aguntur, multa commemo-
 rabat: multitudinem prose-
 quentium, contumelias, eos,
 qui servis impositi gestan-

λὺ δ' ἐν τῇ πόλει τοῦτο, καὶ τοῖς βαλανείοις ἐπιχωριάζον. p. 76.
 προϊόντας γὰρ τινὰς τῶν οἰκετῶν δεῖ βοᾶν, καὶ παραγγέλλειν
 προορᾶσθαι τοῖν ποδοῖν, ἣν ὑψηλὸν τι ἢ κοῖλον μέλλωσιν
 ὑπερβαίνειν ⁿ⁾), καὶ ὑπομινύσκειν αὐτούς, τὸ καινότετον,
 ὅτι βαδίζουσι. δεινὸν οὖν ποιεῖτο, εἰ στόματος μὲν ἄλλοτρίου
 δειπνοῦντες μὴ δέονται, μὴδὲ χειρῶν, μὴδὲ τῶν ὠτων ἀκούον-
 τες, ὀφθαλμῶν δὲ ὑγιαίνοντες ἄλλοτρίων δέονται προοφρομέ-
 των, καὶ ἀνέχονται φωνὰς ἀκούοντες δυστυχίσαι ἀνθρώποις
 περπούσας, καὶ πεπηρωμένους. ταῦτα γοῖν ^{o)} αὐτὰ πάσχου. p. 77.
 σιν ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἡμέρας μέσης καὶ οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμ-
 μένοι. Ταῦτά τε καὶ πολλὰ ἕτερα τοιαῦτα διελθὼν κατέπαυε 36
 τὸν λόγον. ἔγω δὲ τέως μὲν ἤκουον αὐτοῦ τεθνηῶς, μὴ σιω-
 πῆσιν πεφοβημένος. ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατο, τοῦτο δὴ τὸ τῶν
 Φαίακων πάθος ἐπεπόνθειν. πολὺν γὰρ δὴ χρόνον ἐς αὐτὸν
 ἀπέβλεπον ^{p)}) κεκληγμένος· εἶτα πολλῇ συγχύσει καὶ λίγγῃ
 κατεληγμένος, τοῦτο μὲν ἰδῶτι κατερέομην, τοῦτο δὲ φθέγγα-

n) ὑπερβαίνειν] e conj. Hemst., Langio probata. Vulg. ὑ-
 ποβ. o) γοῖν] e conj. Hemst., probata Langio pro vulg.
 γὰρ. p) ἀπέβλεπον] ἀποβλέπων Aug.

tur, ac quasi efferuntur. Unum autem maxime ac praeter cetera odisse visus est, quod in urbe frequens, et in balneis valde familia- re. Praeuntes enim quos- dam ex servis clamare oportet et admonere, ut ante pedes prospiciant, si quid ex- stantius paulo, aut cavum praetergrediendum sit, at- que commonefacere eos, (id quod absurdissimum est) quo scilicet sese incedere meminerint. Indignabatur itaque, si, cum ederent, a- lieno ore non indigerent, aut manibus; neque cum au- dirent, aliorum auribus ute- rentur: oculis autem alio- rum, valentes ac sani, ad

prospiciendum opus habe- rent, ac sustinerent voces audire, quae miseris homi- nibus et excaecatis conve- nirent: audiunt enim eas- dem in foro, et medio die, [viri amplissimi] quibus de- mandata est urbium cura. Haec atque hujusmodi alia multa oratione persecutus, dicendi finem fecit. Ego ve- ro interim, dum loquebatur, stupens auscultabam, metu- ens, ne conticesceret. Ubi vero loqui desiit, illud ni- mirum, quod Phaeacibus o- lim accidit, ego quoque pas- sus sum. Diu enim defixis in eum oculis permulsus con- stiti: deinde multa confusi- one atque vertigine corre-

- P. 77. σθαι βουλόμενος ἐξεπιπτόν τε καὶ ἀνεκοπτόμην· καὶ ἦτε φωνὴ ἐξέλιπε, καὶ ἡ γλῶττα διημάριε· καὶ τέλος, ἐδάκρυον ἀπορούμενος. οὐ γὰρ ἐξεπιπολῆς, οὐδ' ὥς ἔτυχεν ἡμῶν ὁ λόγος καθίκετο. βαθεία δὲ καὶ καίριος ἡ πληγὴ ἐγένετο· καὶ μάλα εὐστόχως ἐνεχθεὶς ὁ λόγος αὐτήν, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διέκοψε τὴν ψυχὴν. εἰ γὰρ τι δεῖ καὶ μὲν ἤδη φιλοσόφων προσάψασθαι
 36 λόγων, ὥδε περὶ τούτων ὑπέληφα. Δοκεῖ μοι ἀνδρὸς εὐφροῦς ψυχῇ μάλα σκοπῶ τινι ἀπαλῶ προσοικέται. τοξόται δὲ πολλοὶ μὲν ἀνὰ τὸν βίον, καὶ μεστοὶ τὰς φαρέτρας ποικίλων τε καὶ παντοδαπῶν λόγων, οὐ μὴν πάντες εὐστοχα τοξεύουσιν· ἄλλ'
- P. 78. οἱ μὲν αὐτῶν σφόδρα τὰς νευρὰς ἐπιτείναντες, εὐτονώτερον τοῦ δέοντος ἀφιάσι· καὶ ἄπτονται μὲν καὶ οὗτοι τῆς ὁδοῦ ^{α)}, τὰ δὲ βέλη αὐτῶν οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ, ἄλλ' ὑπὸ τῆς σφοδρότητος διελθόντα καὶ παροδεύσαντα κεγηνυῖαν μόνον τῷ τραύματι τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν. ἄλλοι δὲ πάλιν τούτοις ὑπεναντίως ^{β)}· ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τε καὶ ἀτονίας οὐδὲ ἀφικνεῖται ^{γ)}

α) τῆς ὁδοῦ] τοῦ σκοποῦ conj. Solan. et Hemst. γ) ὑπεναντίως] e conj. Solan., quam confirmat Aug. β) ἀφικνεῖται] ἐφικνεῖται Aug. et mox idem ἐφίκηται, superscr. ἀφ.

ptus, sudore manabam, loqui volentem oratio deficiebat, ac retro inhibebat; ipsaque vox intercidebat, et lingua titubabat: postremo animi pendens lacrimabar. Neque enim summam duntaxat cutem perstrinxerat, aut leviter me ejus oratio tegerat, sed altius et letale vulnus erat: scite enim admodum librata oratio, ipsum, si ita dici fas est, animum trajecit. Quod si jam decet nonnihil et me philosophicus attingere sermones, ita de hisce existimo. Videtur mihi animus hominis, bona indole praediti, admodum similis esse scopo alicui tenero. Sagittarii au-

tem in hac vita multi, qui plenas quidem pharetras variis atque omnis generis orationibus habent: ceterum non omnes certo jaculantur, ac destinata feriunt; sed alii nervo nimium intento, vehementiori, quam par est, impetu telum emittunt: et hi quidem recta insistentes via scopum pertingunt, sagittae autem ipsorum non manent, sed prae vehementia ictus penetrantes ac permeantes, hiantem modo vulnere animum relinquunt. Aliorum rursus sagittae prae imbecillitate virium, et quod laxiore nervo emittuntur, ad scopum usque non perveniunt, sed languente impetu, saepe-

τὰ βέλη αὐτοῖς ἄχρι πρὸς τὸν σκοπὸν· ἀλλ' ἐκλυθέντα καταπί- p. 78.
πτει πολλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ· ἦν δέ ποτε καὶ ἀφίκεται,
ἄκρον μὲν ἐπιλήγδην ἄπτεται, βαθεῖαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγὴν·
οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς ¹⁾ ἐμβολῆς ἀπεστέλλετο. Ὅστις δὲ ἀγα- 37
θὸς τοξότης, καὶ τούτῳ ὅμοιος, πρῶτον μὲν ἀκριβοῦς ὄψεται p. 79
τὸν σκοπὸν, εἰ μὴ σφόδρα μαλακός, εἰ μὴ σφόδρα στερότε-
ρος τοῦ βέλους· γίνονται γὰρ δὴ καὶ ἄτρωτοι σκοποί. ἐπειδ-
ὼν δὲ ταῦτα ἴδῃ, τηνικαῦτα χρίσας τὸ βέλος οὔτε ἰῶ, καθά-
περ τὰ Σκυθῶν χρίεται, οὔτε ὀπῶ, καθάπερ τὰ Κρητῶν ²⁾,
ἀλλ' ἡρέμα δηκτικῶ τε καὶ γλυκεῖ φαρμάκῳ τοῦτο ³⁾ χρίσας
ἀτεχνῶς ἐτόξευσε. τὸ δὲ ἐνεχθὲν εὐ μάλα εὐτόνως, καὶ διακό-
ψαν ἄχρι τοῦ διελθεῖν, μένει τε, καὶ πολὺ τοῦ φαρμάκου ἀφίη-
σιν ⁴⁾. ὃ δὲ σκιδνάμενον ὅλην ἐν κύκλῳ τὴν ψυχὴν περιέρε-
ται. τοῦτό τοι καὶ ἦδονται καὶ δακρύουσι μεταξὺ ἀκούοντες, ὅπερ
καὶ αὐτὸς ἔπασχον, ἡσυχῇ ἄρα τοῦ φαρμάκου τὴν ψυχὴν πε- p. 80.
ριθεύοντος. ἐπῆκει δ' οὖν μοι πρὸς αὐτὸν τὸ ἔπος ἐκείνο λέγειν,

Βάλλ' οὕτως, αἶ κέν τι φόως ⁵⁾ ἀνδρεσσι γένηται.

Hom.
II. VIII,
282.

- 1) ἀπ' ἰσχυρᾶς] e conj. Hemst., quam Aug. confirmavit. P.
L. margo A. 1. W. ὑπ' ἰσχ. in ceteris ἐπ' ἰσχ. u) Κρητῶν]
e conj. Palmer., probata Hemst. Vulg. Κουρήτων. x) τοῦ-
το] abest ab Aug. γ) ἀφίησιν] superscr. in Aug. γρ. ἐνίησιν.
2) φόως] adscr. in Aug. φῶς, σωτηρία.

numero in medio cursu defi-
ciunt. Quod si vero interdum
scopum contingant, sum-
mum illum quidem leviter
perstringunt, altius autem
vulnus nequaquam infli-
gunt: neque enim valido im-
pulsu emissae fuerunt. At
qui bonus jaculator est, atque
huic nostro similis, principio
quidem diligenter scopum
perspiciet, num valde mollis,
num rursus nimis solidus, et
telo impenetrabilis. Sunt
enim scopi quidam invulne-
rabiles. Ubi autem haec om-
nia perspecta habet, tum de-
mum tincta sagitta, non ve-
neno, quemadmodum Scy-
tharum sagittae tinguntur,

neque opio, ut Cretum, sed
sensim mordicante pariter et
dulci pharmaco infecta, cer-
to jam jaculatur. Telum au-
tem, valide quantum satis est
impulsum, eo usque pene-
trans ut inhaereat, intus ma-
net, et multum medicamenti
emittit, quod videlicet di-
spersum, totum circumqua-
que animum ambit: hinc est,
quod oblectantur, et lacrimas
inter audiendum emittunt.
Quod et mihi accidit, sensim
medicamento illo animum
mihi pervagante. Succurre-
bat igitur mihi Homericum
illud ipsi dicere:

*Sic jace, si qua viris per
te nova lux oriatur.*

p. 80. Ὡςπερ γὰρ οἱ τοῦ Φρυγίου αὐλοῦ ἀκούοντες οὐ πάντες μαί-
νονται, ἀλλ' ὅποσοι αὐτῶν τῇ Ῥέᾳ λαμβάνονται ^{a)}), οὗτοι δὲ
πρὸς τὸ μέλος ὑπομνήσκονται τοῦ πάθους, οὕτω δὲ ^{b)} καὶ
φιλοσόφων ἀκούοντες, οὐ πάντες ἔνθου καὶ τραυματῆαι ἀπία-
σιν, ἀλλ' οἷς ὑπὴν τι ἐν τῇ φύσει φιλοσοφίας συγγενές.

38 ETAL Ὡς σεμνά, καὶ θαυμάσια, καὶ θεῖα γε, ὧ ἑταί-
p. 81. ρε, διελήλυθας· ἐλελήθεις τέ με πολλῆς ὥς ἀληθῶς τῆς ἀμ-
βροσίας, καὶ τοῦ λωτοῦ κεκορεσμένος. ὥστε καὶ μεταξὺ σοῦ
λέγοντος ἔπασχόν τι ἐν τῇ ψυχῇ· καὶ παυσάμενον, ἄχθομαι.
καὶ ἵνα δὴ καὶ κατὰ σὲ εἴπω, τέτρωμαι· καὶ μὴ θαυμάσης·
οἶσθα γὰρ ὅτι καὶ οἱ πρὸς τῶν κυνῶν τῶν λυσσῶντων δηχθέν-
τες, οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ τινες [καὶ αὐτοὶ] ἐν
τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι, καὶ οὗτοι ^{c)} ἔκφρονες γί-
γνονται. συμμεταβαίνει γάρ τι τοῦ πάθους ἅμα τῷ δῆγματι,
καὶ πολυγονεῖται ἡ νόσος, καὶ πολλὴ γίγνεται τῆς μανίας
διαδοχή.

a) λαμβάνονται] Sic constanter in omnibus, quod sciam.
Varias VV. DD. conjectt. vid. in Adnott. b) οὕτω δὲ] Sic
correxī e conjectura, quam conjecit, Hemst. c) καὶ οὗτοι] Sic e conj. Hemst. pro καὶ αὐτοί. Quae modo praecesserunt
in textu, καὶ αὐτοὶ non minus suspecta. Et Schmied. ea sic
notavit.

Quemadmodum enim qui
Phrygiam tibiam audiunt,
non omnes in furorem ver-
tuntur, sed quotquot ipso-
rum a Rhea corripuntur;
iique audito carmine, prio-
ris affectus reminiscuntur:
ita et qui philosophos audi-
unt, non omnes a Deo in-
spirati ac saucii abeunt; sed
illi solum, quorum ingenio
quiddam philosophiae cog-
natum subest.

Am. Quam gravia et ad-
miratione digna, et divina,
o amice, commemorasti!
quantaque revera ambrosia,

quanto loto saturatus, me
inscio, fuisti! Quare et te
dicente, animo commovebar,
et nunc desinente, moerore
afficior, et, ut tuis verbis
utar, saucius sum. Neque
vero mireris: nosti enim,
eos, qui a canibus rabiosis
mordentur, non solos rabie
corripī, sed et si quos alios
ipsi in ea insania momorde-
runt, etiam illos mente de-
jici, atque in furorem verti
solere. Nam simul cum morsu
etiam morbi istius quiddam
in alium transfertur, et pro-
pagatur, fitque insaniae isti-
us multiplex successio.

ΛΟΤΚ. Οὐκοῦν καὶ αὐτὸς ἡμῖν ἐρεῖν ^{d)} ὁμολογεῖς; p. 81.

ΕΤΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν, καὶ προσέτι δέομαι γέ σου κοινήν
τινα τὴν θεραπείαν ἐπινοεῖν.

ΛΟΤΚ. Τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν. p. 82.

ΕΤΑΙ. Ποῖον αὖ λέγεις;

ΛΟΤΚ. Ἐπὶ τὸν τρώσαντα ἐλθόντας ἰᾶσθαι παρακαλεῖν.

d) ἐρεῖν] constans libb. lectio, sed varie tentata. Vid. Adnot.

Luc. Itaque etiam ipse
nobis jam amare te confite-
ris?

Luc. Ergo Telephi illud
necesse erit facere.

Am. Quodnam illud di-
cis?

Am. Maxime: oroque in-
super, ut communem ali-
quam medicinam nobis ex-
cogites atque invenias.

Luc. Ad eum, a quo vul-
nerati sumus, eundum esse,
et ab illo medicinam peten-
dam.

p. 82.

ΔΙΚΗ ΦΩΝΗΕΝΤΩΝ ^{a)}.

Argum. Lusus grammaticus, non omnino inutilis, licet non videatur grave aliquod auctoris consilium subesse. Forma est orationis judicialis, qua litera *T* a vicina *Σ* coram iudicibus septem vocalibus accusatur de vi ac spolio. Arrogare sibi arguit accusatrix literam istam ea loca, quae vel ipsi *Σ*, vel etiam aliis literis, debeantur. Diu se patienter siluisse, quantumvis etiam ab aliis nonnunquam laesam. Nunc vero, quum literam *T* videat summa licentia et insolentia in ipsam uti coepisse, non posse se, quin petat a iudicibus, ut tum intra suos quaeque litera fines severius abhinc contineatur, tum *T* merito crucis supplicio afficiatur.

1 ¹ *Ἐπὶ ἄρχοντος Ἀριστάρχου Φαληρέως, Πυανεψιδανὸς ἐβδόμη ἰσταμένον, γραφήν ἔθετο τὸ Σίγμα πρὸς τὸ Ταῦ ἐπὶ τῶν ἐπτά Φωνήεντων, βίας καὶ ὑπαρχόντων ^{b)} ἀρπαγῆς, ἀφηρησθαι λέγον ^{c)} πάντων τῶν ἐν διπλῷ ταῦ ἐκφερομένων ^{d)}.*

p. 83. 2 *Μέχρι μὲν, ὃ Φωνήεντα δικασταί, ὀλίγα ἡδικοῦμένην ὑπὸ τούτου τοῦ ταῦ, καταχρωμένου τοῖς ἐμοῖς, καὶ καταίροντος ἔνθα ^{e)} μὴ δεῖ, οὐ βαρέως ἔφερον τὴν βλάβην, καὶ παρήκουον*

a) ΔΙΚΗ ΦΩΝΗΕΝΤΩΝ] Δίκη συμφώνων, τοῦ σίγμα πρὸς τὸ ταῦ ὑπὸ τοῖς ἐπτά φωνήεσσιν. Inscript. in cod. Gorl. b) καὶ ὑπαρχόντων] Sic emendavit Hemst. vulg. ὑπαρχόντων καί. Schol. καὶ prorsus omisit. c) λέγον] λέγων F. B. 2. P. d) Ἐπὶ ἄρχοντος — ἐκφερομένων] In Mss. deest hoc orationis argumentum, etiam in Gorl. e) καταίροντος ἔνθα] καθαιρουῦντος ἔνθεν conj. Guyet.

JUDICIUM VOCALIUM.

Archonte Aristarcho Phalereo, septima Octobris, actionem instituit Σίγμα adversus Ταῦ apud iudices septem Vocales, de vi et rapina bonorum; spoliari se dicens omnibus illis vocibus,

quae duplici ταῦ proferri solent.

Quamdiu, o iudices Vocales, non admodum gravibus injuriis affectus sum ab hoc ταῦ, dum meis rebus abutebatur, et eo se inferebat, ubi

ἐνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος, ἣν ἔσται με φυλάσ- p. 83.
 σοντα ^{f)} πρὸς τε ὑμᾶς ^{g)}), καὶ τὰς ἄλλας συλλαβάς. ἐπεὶ δὲ
 ἐς τοσοῦτον ἦκει πλεονεξίας ^{h)}), καὶ ἀνοίας ⁱ⁾), ὥστε ἐφ' οἷς
 ἡσυχάσα πολλὰκις οὐκ ἀγαπῶν, ἥδη καὶ πλείω προσβιάζεται,
 ἀναγκαιῶς αὐτὸ εὐθύνω νῦν παρὰ τοῖς ἀμφοτέρω εἰδόσιν ὑμῖν. p. 84.
 δέος δὲ οὐ μικρὸν μοι ^{k)} ἐπὶ τῆς ἀποθλίψεως ἐπέρχεται τῆς
 ἡμῶν ^{l)}). τοῖς γὰρ προπεπραγμένοις αἰεὶ τι μείζον προστι-
 θεῖν ^{m)}), ἄρδην με τῆς οικείας ἀποθλίψει χάρας, ὥς ὀλίγου
 δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα ⁿ⁾ μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμῆσθαι, ἐν
 ἴσῳ δὲ κῆσθαι τοῖς φόβοις ^{o)}). Δίκαιον οὖν οὐχ ὑμᾶς, οἳ 3
 δικάζετε νῦν ^{p)}), ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τῆς πείρας ἔχειν
 τινὰ φυλακὴν· εἰ γὰρ ἐξέσται τοῖς βουλομένοις ἀπὸ τῆς καθ' p. 85.
 αὐτὰ τάξεως ἐς ^{q)} ἀλλοτρίαν βιάζεσθαι, καὶ τοῦτο ἐπιτρέψετε

f) φυλάσσοντα] φυλάσσον conj. *Jena.* g) ὑμᾶς] ὑμῶν C.
 h) πλεονεξίας] C. addit τε. i) ἀνοίας] ἀπονοίας conj.
Hemst. k) μοι] e conj. *Hemst.* pro vulg. με. l) ἐπὶ τῆς
 ἀποθλ.] ἐπὶ τοῖς τῆς ἀποθλίψεως ἐπ. τοῖς ἡμ. C. m) προσ-
 τιθεῖν] προστεθεῖν F. n) ἀγαγόντα] ἀγαγόν conj. *Jena.* o)
 τοῖς φόβοις] Vulg. τοῦ φόβου. Adduntur in marg. unius
 Ms. καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα, *Marcilio* probata. *Solan.* conj.
 ἐν ἴσῳ δὲ κῆσθαι τοῦ φόβου. Cod. Angl. pro φόβου habet
 φοφ. P. autem L. Coll. et Ed. Junt. integram vocem habent
 φόφου, quod *Belino* placuit. *Hemst.* conj. τῷ φόφῳ, vel τῷ
 φόφῳ. *Schm.* in vulgg. substitit. Nos emendavimus, *Hem-*
sterhusii vestigiis insistentes, τοῖς φόβοις. p) νῦν] ejici vo-
 luit *Sol.* q) ἐς] Sic cum *Schmied.* e cod. 2954. pro εἰς. Ita-
 dem in sqq. ἐς τοσοῦτον indidem pro εἰς τοσ.

nullum ei jus erat, damnum
 non graviter tuli; nonnulla
 etiam, quae dicebantur, audi-
 visse me dissimulabam, pro-
 pter modestiam, quam nostis
 me servare cum erga vos, tum
 erga alias syllabas (*ceteras vo-*
cales;) postquam vero eo a-
 varitiae et amentiae perve-
 nit, ut non modo non sit con-
 tentum iis, quae ego saepe
 dissimulavi, verum jam majore
 vim inferat, ipsa me
 necessitas cogit, ut accusem
 ipsum apud vos, qui utrum-
 que nostrum novistis. Non

autem exiguus metus pro-
 pter istam extrusionem meam
 me invasit. Nam cum prio-
 ribus injuriis majores sem-
 per addat, prorsus me e do-
 mestica sede expellet, eo-
 que propemodum rediget, ut
 silendum mihi sit, et ne in-
 ter literas quidem amplius
 numerer, *sonisque inani-*
bis adnumerer. Est itaque
 aequum, non modo vos judi-
 ces, sed omnes etiam reli-
 quas literas ab hocce dolo
 sibi cavere. Nam, si, ut li-
 bet unicuique, licebit e suo

- p. 85. ὑμεῖς, ὧν χωρὶς οὐδὲν καθόλου τι γράφεται, οὐχ ὁρῶ τίνα τρόπον αἱ συντάξεις τὰ νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ κατ' ἀρχάς, ἔξουσιν. ἀλλ' οὔτε ὑμᾶς οἶμαι ποτὲ ἐς τοσοῦτον ἀμελείας τε καὶ παρορᾶσεως ἦξιν, ὥστε ἐπιτρέψαι τινὰ μὴ δίκαια· οὔτε, εἰ καθυφήσετε τὸν ἀγῶνα ὑμεῖς, ἐμοὶ παραλειπτέον ἐστὶν ἀδικου-
4 μένφ. Ὡς εἶδε καὶ τῶν ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε αἱ τόλμαι εὐ-
θύς ἀρξαμένων παρανομεῖν· καὶ ¹⁾ οὐκ ἂν ἐπολέμει μέχρι νῦν
p. 86. τὸ λάμβδα τῷ ρῳ, διαμφισβητοῦν περὶ τῆς κισσήρεως ²⁾, καὶ
κεφαλαργίας ³⁾· οὐδὲ ⁴⁾ τὸ γάμμα τῷ κάππα διηγωνίζετο, καὶ
ἐς χεῖρας μικροῦ δεῖν ἤρχετο πολλάκις ἐν τῷ νυαφεῖῳ ὑπὲρ γνα-
φάλων· ἐπέπαυτο δ' ἂν ⁵⁾ καὶ πρὸς τὸ λάμβδα ματόμενον τὸ,
μόγισ, ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μάλιστα ⁶⁾ παρακλέπτον,
p. 87. καὶ τὰ λοιπὰ δ' ἂν ἡρέμει συγχύσεως ἄρχεσθαι παρανόμου.
καλὸν γὰρ ἕκαστον μένειν ἐφ' ἧς ⁷⁾ τετύχηκε τάξεως. τὸ δὲ
5 ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρὴ, λύντός ἐστι τὸ δίκαιον. Καὶ ὅγε

1) καὶ] deleri vult Hemst. sine idonea caussa. 2) κισσή-
ρεως] κισήρεως F. 3) κεφαλαργίας] Sic Schmied. e codd.
1954. et Gori. pro κεφαλαργίας. 4) οὐδὲ] Vulg. οὔτε. 5)
δ' ἂν] ἂν omisso δὲ solum habent C. Quaedam edd. δὲ ἂν.
6) καὶ μάλιστα] καὶ μὰ Δία conj. J. Gron. 7) ἐφ' ἧς]
ἐφ' οἷς F.

ordine in aliū violenter ir-
rumpere, idque vos, sine
quibus nihil omnino scri-
bitur, permiseritis, non vi-
deo, quomodo sua quique or-
dines jura, juxta quae a prin-
cipio constituti sunt, tue-
buntur. Sed non existimo,
vos unquam ad tantam in-
curiam vel negligentiam per-
venturos, ut ea feratis, quae
cum aequo et jure pugnant.
Nec si vos certamen decli-
naveritis, tamen mihi, qui
injuria affectus sum, negli-
gendum erit. Atque utinam
aliarum quoque literarum
audacia ab initio statim,
cum coeperunt contra leges
delinquere, esset repressa:

neque enim digladiaretur ad
hunc usque diem λάμβδα
cum ρῳ, disceptans de voce
κισσηρης et κεφαλαργία. Ne-
que etiam τῷ γάμμα esset
cum κάππα certamen; neque
tam saepe ad manus prope-
modum venisset in fullonia,
de dictionibus γναφεῖον et
γνάφαλα. Quin cessasset et-
iam hoc γάμμα cum λάμβδα
contendere, dictionem μόγισ
illi extorquens, imo suf-
furans. Adeoque reliquae
item literae quievissent, nec
confusionem legibus vetitam
inferrent. Est enim pul-
chrum, unamquamque lite-
ram in eo ordine, quem pri-
mum sortita est, manere:

πρῶτος ἡμῖν τοὺς νόμους τούτους διατυπώσας, εἶτε Κάδμος ὁ p. 87. νησιώτης, εἶτε Παλαμήδης ὁ Ναυπλίου, (καὶ Σιμωνίδῃ δὲ p. 88. ἔνιοι προσάπτουσι τὴν προμήθειαν ταύτην,) οὐ τῇ τάξει μόνον ^{a)}, καθ' ἣν αἱ προεδρεῖαι ^{b)} βεβαιοῦνται, διώρισαν, τί πρῶτον ἔσται, ἢ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητος, ἃς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμεις συνειδόν. καὶ ὑμῖν μὲν, ὧς δικασταί, τὴν μείζω δεδῶκασιν τιμὴν, ὅτι καθ' αὐτὰ δύνασθε φθίγγεσθαι. ἡμιφώνοις δὲ, τὴν ^{c)} ἐφεξῆς, ὅτι προσθήκης εἰς τὸ ἀκουσθῆναι δεῖται. πασῶν δὲ ἐσχάτην ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν ἔνια ^{d)} τῶν πάντων, οἷς οὐδὲ φωνὴ πρόσεστι καθ' αὐτά. τὰ p. 89. μὲν οὖν ^{e)} φωνήεντα φυλάσσειν ἔοικε τοὺς νόμους τούτους. Τὸ δὲ ^{f)} T τοῦτο, οὐ γὰρ ἔχω αὐτὸ χεῖροσι ὀνομάσαι ῥήματι, 6 ἢ ὧς καλεῖται, ὃ μὰ τοὺς θεοὺς, εἰ μὴ ἔξ ὑμῶν δύο συνήλθον ἀγαθοί, καὶ καθήκοντες ὁραθῆναι ^{g)}, τό, τε ἄλφα, καὶ τὸ T, οὐκ ἂν ἠκούσθη μόνον, τοῦτο οὖν ^{h)} ἐτόλμησεν ἀδικεῖν

a) οὐ τῇ τάξει μόνον] οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ Mss. Bourdel., quod probavit Hemst. et recepit Schm. b) προεδρεῖαι] Sic emendavimus vulgatum προεδρεῖαι. c) τὴν] τοῖς cod. 2954. d) ἔνια] ἐννέα A. 2. e) καθ' αὐτά. τὰ μὲν οὖν] Vulg. olim καθ' αὐτά μὲν οὖν. J. et A. 2. καθ' αὐτά τὰ μὲν οὖν. Unde locum restituit Solan. rectiori verborum interpunctione. f) Τὸ δὲ] abest a F. τὸ δέ γε C. g) καθήκοντες ὁραθῆναι] καθ. ἀκουσθῆναι L. καλοὶ ὄντες ὁραθῆναι conj. Hemst. h) οὖν] τοιῦν marg. A. 1. W.

transcendere vero eo, quo non oportet, ejus est, qui jus et aequum evertit. Et qui primus nobis has leges fixit, sive Cadmus fuerit ille insularis, sive Palamedes Nauplii filius, (sunt et qui hanc curam Simonidi tribuant) non ordinem tantum, per quem sua quibusque literis sedes stabilita est, finierunt, quae debeat esse prima, quae secunda; sed qualitates etiam et virtutes, quas habent singulae nostrum, perspexerunt. Et vobis quidem, o iudices, honorem tribuerunt maximum, propterea quod

sonum edere sine ope aliena valetis. Semivocalibus vero secundum, quia, ut perfecte audiantur, vestra accessione egent. Omnium autem postremum quibusdam decreverunt, quibus ne vox quidem per se ulla est. Has itaque leges per vos Vocales conservari decet. Hoc vero ταῦ, (neque enim possum ipsum turpiori nomine appellare, quam quo nominari solet) quod per Deos, nisi duae quaedam bonae ex vobis, et visu decenti, ἄλφα scilicet, et ὑψιλόν, [ejus misertae] convenissent, ne au-
diretur quidem, hoc inquam

- P. 89. με πλείω τῶν πάποτε, βιασάμενον ¹⁾ ὀνομάτων με καὶ ῥημάτων ἀπελάσσει πατρώων, ἐκδιῶξαι δὲ ὁμοῦ συνδέσμων ἅμα καὶ προ-
 P. 90. θέσεων, ὥς μηκέτι φέρειν τὴν ἔκτοπον πλεονεξίαν. ὅθεν δὲ, γ καὶ ἀπὸ τίνων ²⁾ ἀρξάμενον, ὦρα λέγειν. Ἐπειδή μουν ποτὲ Κυβέλη· (τὸ δὲ ἐστὶ πολίχνιον ¹⁾) οὐκ ἀηδὲς, ἄποικον, ὥς ἐπέχει λόγος, Ἀθηναίων,) ἐπηγόμεν δὲ καὶ τὸ κράτιστον ῥῶ, γειτόνων τὸ βέλτιστον. κατηγομένην δὲ παρὰ κωμωδιστῶν τινι
 P. 91. ποιητῇ, Λυσίμαχος ἐκαλεῖτο, Βοιωτίος μὲν, ὥς ἐφαίνετο, τὸ γένος ἀνέκαθεν, ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιοῦντι λέγεσθαι τῆς Ἀττικῆς. παρὰ τοῦτω δὴ τῷ ξένῳ τὴν τοῦ ταῦ τούτου πλεονεξίαν ἐφώρ-
 ρασα. μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχίρει τετταράκοντα λέγειν, ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγενημένων μοι, συνήθειαν ὥμην ^{m)} συντεθραμμένων γραμμάτων· ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπι-
 σπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, καὶ οἰστὸν ἦν μοι τὸ ἄκουσμα,

i) τῶν πάποτε, βιασάμενον ὄν.] Sic e Schaeferi emendatione ad L. Bos. p. 612. Vulg. τῶν πάποτε βιασάμενον, ὄνομ. In cod. 2954. et ed. B. 2. βιασαμένων. Hemst. coniecit ἀπελάσσει et ἐκδιῶξαι. k) ἀπὸ τίνων] Falso in omnibus, quos vidi, ἀπὸ τίνων. l) πολίχνιον] πολύχνιον mendose in Mss. Bourdel. et nonnullis edd. veteribus. m) ὥμην] ὅμως A. 2. et mox πρῶγμα post ἴδια ταυτὶ λέγειν. Marg. 1. A. VV. post ὥμην inserit τὸ πρῶγμα. Varia totius loci corrupti et intricati restituendi et explanandi tentamina vid. in Adnott.

ταῦ μὲν ἰσχυρὴν vim, quam
 nullae unquam literae, inferre
 ausum est. Nam nominibus
 et verbis patriis me extru-
 dere, praeterea ex ipsis et-
 iam conjunctionibus et prae-
 positionibus expellere ten-
 tat; adeo ut istam imma-
 nem aviditatem ferre ulte-
 rius nequeam. Verum jam
 tempus est dicere, unde et
 a quibus initiis coeperit. Pe-
 regrinabar aliquando Cybe-
 li, (id oppidum est non in-
 jucundum, colonia, sicuti
 fertur, Atheniensium) ad-
 duxeramque mecum fortissi-
 mum ῥῶ, ex vicinis meis

optimum. Divertebam vero
 apud comicum quendam poe-
 tam, Lysimachum nomine,
 genere, quantum apparebat,
 Boeotium, sed qui se tamen
 e media Attica oriundum di-
 ci volebat. Apud hunc ho-
 spitem ego hujus ταῦ avidi-
 tatem deprehendi. Quod
 dum paucis aggrederetur di-
 cere τετταράκοντα, privans
 me meis cognatis, existima-
 bam eam esse consuetudi-
 nem literarum, quae una es-
 sent educatae. Praeterea
 cum τήμερον et similes quas-
 dam voces ad sese pertrahe-
 ret, diceretque eas esse suas,

καὶ οὐ πάνυ τι ἔδακνόμεν ἐπ' αὐτοῖς. Ὅποτε δὲ καὶ ἐκ τούτων p. 92. 8
 ἀρξάμενον ἐτόλμησε καττίτερον εἰπεῖν, καὶ κάττυμα, καὶ πί-
 ταν, εἴτα ἀπερυνθριάσαν^{α)} καὶ βασιλιτταν ὀνομάζειν^{ο)}, οὐ
 μετρίως ἐπὶ τούτοις ἀγανακτῶ, καὶ πίμπραμαι, δεδιδὸς μὴ τῷ
 χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τῷ κά τις ὀνομάσῃ. καὶ μοι πρὸς Διὸς ἄθυ-
 μούντι, καὶ μεμονωμένῳ τῶν βοηθησόντων, σύγγνωτε τῆς δι-
 καίας ὀργῆς. οὐ γὰρ περὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυχόντα ἔστιν ὁ κίν-
 δυνος, ἀφαιρουμένῳ^{π)} τῶν συνήθων καὶ συνεσχολακώτων μοι p. 93
 χρημάτων^{α)}· κίσσαν μου, λάλον ὄρνεον, ἐκ μέσων, ὥς ἔπος
 εἰπεῖν, τῶν κόλπων ἀρπάσαν^{ρ)} κίτταν ἀνόμασεν. ἀφείλετο δὲ
 μου φάσσαν^{α)} ἄμα νήσσαις τε, καὶ κοσσύφοις, ἀπαγορεύον-
 τος Ἀριστάρχου. περιέσπασε δὲ καὶ μελισσῶν οὐκ ὀλίγας. ἐπ'
 Ἀττικὴν δὲ ἦλθε, καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνήρπασεν ἀνόμως Ἐμπε-
 τὸν, ὀρώντων ὕμῶν καὶ τῶν ἄλλων συλλαβῶν. Ἀλλὰ τί λέγω p. 94. 9
 ταῦτα; Θεσσαλίας με ἐξέβαλεν ὄλης, Θετταλίαν ἀξιοῦν λέγειν,

α) ἀπερυνθριάσαν] ἀπερυνθρίασε F. ο) ὀνομάζειν] ὀνομά-
 ζει J. π) ἀφαιρουμένῳ] ἀφαιρουμένων Gorl. ρ) χρη-
 μάτων] Vulg. γραμμάτων. Coll. ῥημάτων. Unde Solan. conj.
 χρημάτων, probatum et Abreschio, qui tamen etiam πραγμάτων
 protulit, Jacobi. in Porson. Adverss. θρεμμάτων. ρ) ἀρπά-
 σαν] abest a F. s) φάσσαν] φάσσας conj. Solan.

audiebam patienter, nec
 vehementer admodum me ea
 res mordebat. Verum post-
 quam, sumto ab his initio,
 eo audaciae processisset et-
 iam, ut καττίτερον, κάττυμα,
 et πίτταν pronuntiaret, dein-
 de, abjecto omni pudore,
 βασιλιτταν quoque nomina-
 ret: haud leviter sum com-
 motus, et ira accensus, ti-
 mens, ne quis temporis
 successu etiam σῦκα, τῷκα
 appellet. Oro autem vos
 per Jovem, ut afflicti, et
 omni ope et auxilio desti-
 tuti, justam indignationem
 feratis. Neque enim parvum
 hoc, aut vulgare periculum
 est, cum assuetis et familia-

ribus me rebus spoliatur; nam
 κίσσαν [id est, picam] avem
 meam loquacissimam, ex
 medio, ut ita dicam, sinu
 abreptam, κίτταν appellavit.
 Quin et φάσσαν, [id est,
 palumbum] una cum νήσσαις
 [id est, anatibus] et κοσσύ-
 φοις, [id est, merulis] in-
 terdicente Aristarcho, eri-
 puit. Pertraxit etiam ad se
 non paucas μέλισσας [apes].
 In Atticam vero veniens, ex
 media illa regione Ἐμπετὸν
 praeter jus rapuit, idque vo-
 bis ipsis aliisque syllabis vi-
 dentibus. Verum quid ego
 ista commemoro? tota me
 Thessalia expulit, vultque
 cam Thettaliam dici? Toto

- p. 94. καὶ πᾶσαν ἀποκέκλεικέ μοι ¹⁾ τὴν θάλασσαν, οὐδὲ τῶν ἐν κή-
ποις φρεϊσάμενον σεύτων ^{u)}. ὥς, τὸ δὴ λεγόμενον, μηδὲ πᾶς-
σαλόν μοι καταλιπεῖν. ὅτι δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γράμμα, μαρτυ-
ρεῖτέ μοι καὶ αὐτοὶ ^{z)} μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τῷ ζῆτα σμάραγ-
δον ἀποσπᾶσαντι, καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ τὴν ^{γ)} Σμύρναν·
μηδὲ τῷ ξῦ πᾶσαν παραβάντι συνθήκην, καὶ τὸν συγγραφέα
τῶν τοιούτων ἔχοντι Θουκυδίδην σύμμαχον. τῷ μὲν γὰρ γείτονί
p. 95. μου ῥῶ νοσήσαντι συγγνώμη, καὶ παρ' αὐτῷ ^{z)} φυτεύσαντί μου
τὰς μυρρίνας, καὶ παῖσαντί με ποτὲ ὑπὸ μελαγχολίας ἐπὶ κόρ-
10 ῆς. κἀγὼ μὲν τοιούτον. Τὸ δὲ ταῦ τοῦτο σκοπῶμεν ὥς φύ-
σει βίαιον καὶ πρὸς τὰ λοιπά. ὅτι δὲ οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο
γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα, καὶ τὸ θῆτα, καὶ τὸ ζῆτα,
μικροῦ δὲ ^{a)} δεῖν πάντα ἡδίκησε τὰ στοιχεῖα, αὐτὰ ^{b)} μοι κά-
λει τὰ ἀδικηθέντα γράμματα. Ἀκούετε, φωνήεντα δικασταί,
τοῦ μὲν δ' λέγοντος, ἀφείλετό μου τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν

t) ἀποκέκλεικέ μοι] Sic Solan. et recentiores e Mss. L. et Bourdel. et ed. Junt. μὲν C. Reliqui, in quibus et cod. 2954. ἀποκεκλεισμένον. Pessime A. z. ἀποκεκλειμένοι. Deinceps τὴν θάλατταν cod. 2954. quod probat *Belin.* u) σεύτων] σευτλίων F. et cod. Gorl. x) μαρτυρεῖτέ μοι καὶ αὐτοὶ] μαρτυρεῖ τέ μοι καὶ αὐτὸς B. z. γ) τὴν] abest a cod. Gorl. Mox μηδὲ e conj. pro vulg. μήτε. z) παρ' αὐτῷ] παρὰ τῷ C. Mox absunt μου et με a cod. Gorl. a) δὲ] addidimus e conj. Hemst. b) αὐτὰ] μαρτυρας conj. Hemst.

insuper [θαλάσση] mari sum exclusus. Neque a [σεύτων] betis hortensibus sibi temperat, ut jam, quod dici solet, ne [πάνταλος] paxillus quidem mihi reliquus sit. Quod vero litera sim injuriarum patiens, vos ipsi mihi testes estis: neque enim unquam accusavi literam ζῆτα, quae mihi σμάραγδον abstulit, et totam Σμύρναν surripuit; nec ipsi etiam ξῦ, omnia [συνθήκαι] foedera rumpenti, litem intendi, ipso etiam Thucydide opem illi ad hanc tuendam injuriam ferente. Etenim vici-

no meo ῥῶ venia danda, quod morbo laborans meas apud se μυρρίνας [id est, myrtus] plantarit, et aliquando atra bile percitum me [ἐπὶ κόρῃς] in faciem percusserit. Talis quidem ego sum. Hoc vero ταῦ quam sit natura violentum adversus reliquas etiam literas, et quam a nullis omnino abstinerit, consideraremus; sed et δέλτα et θῆτα et ζῆτα, et prope omnia literarum elementa injuria affecerit. Arcesse mihi laesa Elementa. Auditis, Vocales iudices, ipsum δέλτα dicens:

ἀξιοῦν λέγεσθαι παρὰ πάντας τοὺς νόμους· τοῦ °) θῆτα κρού- p.95.96.
 οντος, καὶ τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας τίλλοντος ἐπὶ τῷ τῆς ^{d)}
 κολοκύνθης ἑστειρωθῆναι· τοῦ ζῆτα, τὸ °) συρίζειν, καὶ σαλ-
 πίζειν, ὥς μηκέτ' αὐτῷ ἐξεῖναι ^{e)} μηδὲ γρύζειν· τίς ἂν τούτων
 ἀνάσχοιτο; ἢ τίς ἐξαρκέσειε δίκη πρὸς τὸ πονηρότατον τουτὶ
 ταῦ; Τὸ δὲ ἄρα οὐ ^{*}) τὸ ὁμόφυλον τῶν στοιχείων μόνον ἀδι- 11
 κεί γένος, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μεταβέβηκε, του-
 τονι τὸν τρόπον ^{g)}). οὐ γὰρ ἐπιτρέπει γε αὐτοὺς ^{h)} κατ' εὐθὺ
 φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις· μᾶλλον δὲ, ὡς δικασταὶ· μεταξὺ γάρ
 με πάλιν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἀνέμνησε περὶ τῆς
 γλώσσης, ὅτι καὶ ταύτης με τὸ μέρος ἀπήλασε, καὶ γλῶτταν
 ποιεῖ τὴν γλώσσαν. ὡς γλώσσης ἀληθῶς ⁱ⁾ νόσημα ταῦ. ἀλλὰ
 μεταβήσομαι πάλιν ἐπ' ^{k)} ἐκείνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνα-
 γορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτοὺς πλημμυλεῖ. δεσμοῖς γάρ τισι στρε-
 βλοῦν καὶ σπαράττειν αὐτῶν τὴν φωνὴν ἐπιχειρεῖ. καὶ ὁ μὲν τι

- c) τοῦ] τῶν et mox itidem τῶν ζῆτα B. 2. De seqq. vid. Ad-
 nolt. d) τῆς] καὶ τῆς C. J. e) τὸ συρίζειν] τοῦ συρ. J.
 A. 1. W. i) ἐξεῖναι] εἶναι C. *) οὐ] οὐδὲ C. g) με-
 ταβέβηκε, τουτονι τὸν τρόπον] μεταβέβηκε τουτονι
 τ. τρ. conj. *Hemist.* parum probabilis. h) αὐτοὺς] αὐτοῖς
 C. marg. A. 1. W. i) ἀληθῶς] ἀσχετον conj. *Hemist.* ex
Eurip. *Orest.* v. 10. k) ἐπ'] deest in B. 2.

Surripuit mihi meam ἐνδελέ-
 χειαν, pro qua ἐντελέχειαν δι-
 cere jubet; quod sane con-
 trarium est omnibus legibus.
 Auditis θῆτα plangens, et ca-
 piti capillos evellens, eo
 quod privatum est [κολοκύν-
 θη] cucurbita. Auditis ip-
 sum etiam ζῆτα suis voci-
 bus συρίζειν et σαλπίζειν spo-
 liatum se querens, adeo ut
 ne γρύζειν quidem [id est,
 mutire] illi porro liceat.
 Quis ista quaeos ferat? aut
 quae poena satis magna erit
 tam scelesto Tau? Verum
 hoc non tantum cognatum
 sibi elementorum genus lae-
 dit, sed jam in homines ip-

sos grassatur, in hunc mo-
 dum. Neque enim permit-
 tit, ut recta ferantur lin-
 guis. Imo vero, Judices:
 interim enim res humanae
 rursus me admonuerunt
 γλώσσης, [id est, linguae:]
 nam me hac quoque ex par-
 te extrusit, et γλῶσσαν facit
 γλῶτταν. O linguae vere
 morbus ταῦ. Verum redeo
 ad illud, quod coeperam,
 hominibusque patrocinator
 in iis, in quibus adversus
 eos delinquit. Nam vincu-
 lis quibusdam vocem eorum
 torquere et discerpere cona-
 tur. Cum quis pulchrum
 quidpiam videns, id καλὸν

- p. 96. 97. καλὸν ἰδῶν, καλὸν εἰπεῖν αὐτὸ ¹⁾) βούλεται· τὸ δὲ ²⁾) παρeis-
πεισὺν ταλὸν εἰπεῖν αὐτοὺς ἀναγκάζει, ἐν ᾧ πασι προεδρίαν ἔχειν
ἀξιούν. πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος διαλέγεται· τὸ δὲ (τλήμων
γὰρ ἔστιν ἀληθῶς) τλήμα πεποίηκε τὸ κλήμα. καὶ οὐ μόνον γε
τοὺς τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ' ἤδη καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ, ᾧ καὶ
γῆν καὶ θάλασσαν ³⁾) εἰξαι φασί, καὶ τῆς αὐτῶν φύσεως ἐκ-
στήναι, τὸδε ⁴⁾) καὶ τοῦτω ἐπιβουλεύει· καὶ Κύρον αὐτὸν
12 ὄντα, Τυρόν τινα ⁵⁾) ἀπέφηνεν. Οὕτω μὲν οὖν ὅσον ἐς φω-
νὴν ἀνθρώπους ἀδικεῖ· ἔργῳ δὲ πῶς; κλέουσιν ἄνθρωποι, καὶ
τὴν αὐτῶν ⁶⁾) τύχην οδύρονται, καὶ Κάδμῳ καταρῶνται πολ-
λάκις, ὅτι τὸ ταῦ ἐς τὸ τῶν στοιχείων γένος παρήγαγε. τῷ γὰρ
τούτου σώματι ⁷⁾) φασί τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας, καὶ
μιμησαμένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα, ἔπειτα σχήματι τοιούτῳ ξύλα
τεκτῆναντας ἀνθρώπους ἀνασκοποῖσιν ἐπ' αὐτά. ἀπὸ δὲ
τούτου καὶ τῷ τεχνήματι τῷ πονηρῷ τὴν πονηρὰν ἑπαινουμίαν
p. 98. συνελθεῖν. τούτων οὖν ἀπάντων ἕνεκα, πόσων θανάτων τὸ

1) αὐτὸ] recepi e C. et Gorl. m) τὸ δὲ] καὶ δὲ B. 2. n)
θάλασσαν] θάλατταν cod. 2954. et Schm. o) τὸ δὲ] Sic
e conj. pro vulgato τὸ δὲ. p) Τυρόν τινα] Num corri-
gendum forte erat Τυρόν τινα; q) τὴν αὐτῶν] Sic Solan.
et secuti e Coll. et marg. A. 1. W. pro vulg. τὴν αὐτήν. r)
σώματι] σχήματι conj. Guyet.

[pulchrum] appellare velit, hoc ταῦ ex transverso irruens ταλὸν ipsum dicere cogit: adeo cupit in omnibus primas sedes obtinere. Rursum alius quispiam dicit, περὶ κλήματος [id est, de palmitē]: hoc vero, est enim re vera τλήμων, [id est, miserum] τλήμα facit, quod erat κλήμα. Nec plebejos tantum homines injuria afficit, sed jam etiam magno illi regi, cui fama est ipsam terram et mare cessisse, atque naturam suam mutasse, insidiatur, et ex ipso, cum Κύρος sit, τυρόν [caseum]

quendam efficit. Atque in hunc modum vocem hominum laedit. Quomodo vero re ipsa et opere eosdem laedat, audite. Plorant homines, atque suae fortunae vices deflent, atque ipsum saepe Cadmum exsecrantur, quod, ταῦ in elementorum genus invexerit: ajunt enim, Tyrannos ejus literae corpus secutos, atque figuram imitatos, postea simili figura cruces fabricasse, quibus homines affigerent: atque ex hoc huic tam perniciosae fabricae pessimum nomen obvenisse. Propter ista

ταῦ ἀξιον εἶναι νομίζετε; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι δικαίως τοῦτο P. 98.
μόνον ἐς τὴν τοῦ *) ταῦ τιμωρίαν ὑπολείπεσθαι, τὸ τῷ σχή-
ματι τῷ αὐτοῦ τὴν δίκην ὑποσχεῖν· ὃ δὲ σταυρὸς εἶναι ὑπὸ
τούτου μὲν ἐδημιουργήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται.

*) ἐς τὴν τοῦ] ἐς τοῦτε Gorl.

omnia, quot mortibus ipsum ταῦ dignum esse censetis? Ego quidem existimo, me- rito hoc solum ad suppli- cium ipsius ταῦ relinqui, ut	poenam in sua illa figura sustineat, quae sane ut crux esset istius opera effectum est, nomenque etiam apud homines sortiretur.
--	---

p. 98.

TIMON, H MISANTHROPOS.

Argum. Dialogus dramaticus, genuinum Luciani ingenium quam maxime spirans. Scena est rus Atticum; tempus, quo fabula agitur, Periclis aetas sub initium belli Peloponnesiaci. Timon, antea dives, per nimiam liberalitatem suam a sodalibus et assentatoribus opibus omnibus exutus et in tantam paupertatem dejectus, ut deinde rustico opere vix necessaria sibi parare posset, jam interventu Jovis in pristinam restituitur opulentiam, qua ita nunc uti decernit, ut vitam solitariam agens ceteros homines omnes, quippe ipsius societate et humanitate indignos, omnino valere jubeat. Praeclara admiraberis, quae insperguntur, vitae praecepta, et multum delectaberis salibus, quibus pravi aetatis Lucianae mores — nam ad hos proxime pertinet auctoris consilium — et ridiculae de summo rerum humanarum regimine opiniones perstringuntur.

TIMON. ΖΕΥΣ. ΕΡΜΗΣ. ΠΛΟΥΤΟΣ. ΠΕΝΙΑ. ΓΝΑΘΩΝΙΔΗΣ. ΦΙΛΙΑΔΗΣ. ΔΗΜΕΑΣ. ΘΡΑΣΤΚΛΗΣ.

1 **TIM.** ὦ Ζεῦ φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἑταιρεῖε, καὶ ἐφέστιε,
p. 99. καὶ ἀστεροπητὰ, καὶ ὄρκιε, καὶ νεφεληγερέτα, καὶ ἐρίγδουπε, καὶ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ καλοῦσι, καὶ μάλιστα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα· τότε γὰρ αὐτοῖς πολυνῶνμος γινόμενος ὑπερίδεις τὸ πίπτον τοῦ μέτρου, καὶ

TIMON, SIVE MISANTHROPOS.

TIMON. JUPITER. MERCURIUS. PLUTUS. PAUPERTAS. GNATHONIDES. PHILIADES. DEMEA. THRASYCLES.

Tim. O Jupiter Philie, et Xenie, et Hetaereie, et Ephestie, et Asteropeta, et Horcie, et Nephelengereta, et Erigdupe, et si quo te alio
vocat nomine attoniti poetae, idque adeo cum in versu faciundo haerent impediti; (tunc enim magno nomen agmine sustines ver-

ἀναπληροῖς τὸ κεχρηνὸς τοῦ θυμοῦ· ποῦ σοι νῦν ἡ ἐρισμάρα· p. 99.
 γος ἀστραπή, καὶ ἡ βαρύβρομος βροντή, καὶ ὁ αἰθαλόεις, καὶ
 ἀργήεις, καὶ σμερδαλέος κεραυνός; ἅπαντα γὰρ ταῦτα λήρος
 ἤδη ἀναπέφηνε, καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω τοῦ πα· p. 100.
 τᾶρου τῶν ὀνομάτων. τὸ δὲ ἀοιδιμὸν σου ^{a)} καὶ ἐκηβόλον
 ὄπλον, καὶ πρόχειρον, οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυ-
 χρὸν ἐστὶ, μηδὲ ὀλίγον σπινθήρα ὀργῆς κατὰ τῶν ἀδικούντων
 διαφυλάττον ^{b)}. Θάττον γοῦν τῶν ἐπιορκεῖν τις ἐπιχειροῦν· p. 101.2
 των ἔωλον θορυαλλίδα φοβηθεῖν αὖν, ἢ τὴν τοῦ πανδαμάτορος
 κεραυνοῦ φλόγα· οὕτω δαλὸν τινα ἐπανατείνασθαι δοκεῖς αὐ-
 τοῖς, ὥς πῦρ μὲν ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι· μόνον δὲ
 τοῦτο οἰεσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος ^{c)}, ὅτι ἀναπλησθήσονται· p. 102.
 ται τῆς ἀσβόλου ^{d)}. ὥστε ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεύς
 ἀντιβροντᾶν ἐτόλμα, οὐ πάνυ τοί ^{e)} ἀπίθανος ὦν, πρὸς οὗ-
 τω ψυχρὸν τὴν ὀργὴν Δία, θερμορρογὸς ἀνὴρ, καὶ ^{f)} μεγαλ· p. 103.
 αυχόμενος. πῶς γὰρ; ὅπου γε καθάπερ ὑπὸ μανδραγό-

a) σου] σοι cod. 2954. b) διαφυλάττον] διαφυλάττων F. et Arg. c) τοῦ τραύματος] τοῦ καύματος conj. G. Cuper. Obs. III, 2. τοῦ τραυτεύματος conj. F. Jacobs. in Porson. Advers. d) ἀσβόλου] ἀσβόλης cod. 1428. minus Attice. Phrynich. p. 113. ibique Lobeck. e) ἐτόλμα, οὐ πάνυ τοί] ἐτόλμασεν, οὐ πάντη Aug. ἐτόλμα, οὐ πάντη cod. 2957. f) καὶ] Al. καινά· vel solum καὶ dele. Margo A. 1. W.

sum labantem, et rhythmum hiantem reple) ubi nunc fulgur illud tuum tanto strepitu erumpens? ubi tonitru tanto fremitu boans? ubi illud flammans, candens, ac terribile fulmen? Cuivis sane constare potest, ea omnia nil esse aliud quicquam praeter nugassonoras, ac fumum plane poëticum, nominum strepitum si demas. Telum autem illud ita decantatum, et longe feriens, et expeditum, nescio quo pacto plane restinctum est, et refrixit, ne tantillulam quidem irae scintillam adversus sceleratos retinens.

Inde est, quod perjuri potius metuerint hesternum aliquod ellychnium, quam fulminis cuncta domantis flammam. Ita videris illis titionem jaculari, ut ignem ejus vel fumum haud timeant; hocque unum ex vulnere malum sibi accidere existiment, quod fuligine operiantur atque inquinentur. Hinc adeo est, quod Salmoneus ille, te contempto, contra tonare ausus est, vir, qui hanc de se opinionem in animis hominum facile tueretur, audax quippe et ardens animo, adversum Jovem tam frigidum. Quidni enim? cum tu veluti

- p. 104. ρα ε) καθεύδεις, ὃς οὕτε τῶν ἐπιορκούντων ἀκούεις, οὕτε τοὺς ἀδικούντας ἐπισκοπεῖς· λημῶς δὲ ^{h)}), καὶ ἀμβλυώττεις πρὸς τὰ γινόμενα ¹⁾). καὶ τὰ ὅσα ἐκκεκώφωσαι, καθάπερ οἱ
 3 παρηβηκότες. Ἐπεὶ νέος γε ἔτι, καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργὴν, πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων καὶ βιαίων ἐποι-
 p. 105. εις, καὶ οὐδέποτε ἤγες τότε πρὸς αὐτοὺς ἐκχειρίαν, ἀλλ' αἰεὶ ἐνεργὸς πάντως ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσεῖτο· καὶ ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο, καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχὴς, ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμόν, προσηκοντίζετο ^{k)}). οἱ σεισμοὶ δὲ, κοσκηνηδόν, καὶ ἡ χιὼν, σωρηδόν, καὶ ἡ χάλαζα, πετρηδόν. καὶ ἵνα σοι φορτικῶς διαλέγωμαι, ὑέτοί τε ^{l)} φαιγαδαῖοι, καὶ βῖαιοι, ποταμὸς ἐκάστη σταγὼν. ὥστε τηλικαύτῃ ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ναυαγία ἐπὶ
 p. 106. τοῦ Δευκαλίωνος ἐγένετο, ὥς ὑποβρυχίων ἀπάντων καταδεδυσκότων, μόγις ἔν τι κιβώτιον περισωθῆναι προσοκείλαν τῷ Λυκωρεῖ, ζώπυρόν τι τοῦ ἀνθρωπίνου σπέρματος διαφυλάττον ^{m)})
 4 εἰς ἐπιγονὴν κακίας μερίζονος. Τοιγάρτοι ἀκόλουθα τῆς φανυ-

g) μανδραγόρα] Al. μανδραγόρα, in his utraque Ald. et cod. 1428. Al. μανδραγόρον. Vid. Adnott. h) δὲ] γάρ cod. 1428. i) γινόμενα] γινόμενα cod. 1428. k) προσηκοντίζετο] προσηκοντίζοντο Arg. l) τε] delerivult Fabricius, innotatur Jansenius et Solanus. m) διαφυλάττον] διαφυλάττων Arg.

mandragora poto dormiens perjuros non audias, neque injustos adspicias; contra autem lippis et lusciosis oculis ea, quae fiunt, videas; neque acriores habeas aures, quam qui aetatis sunt jam provectioris. Nam cum adhuc juvenis eras, ardenti animo, et iracundia gravi, multa quotidie adversus injustos ac violentos designabas, sublataque omni induciarum spe, bella cum iis gerebas, neque unquam otiosum erat fulmen: aegis concussa illis intentabatur, tonitru remugiebat, fulgur in morem velitaris pugnae usque et usque mittebatur:

terrae autem motus ita frequenter fiebant, ut cribri agitationem plane referrent: nix acervatim ruebat, grandinem autem saxa diceret; et ut violentius dicam et elatius paulo, imbres φαιγαδαῖος et vehementes deferebantur in terras; singulae guttae fluvium aequabant. Quamobrem puncto temporis sub Deucalione tot naves perierunt, ut omnibus aqua obrutis unica modo superfuerit arcula ad Lycoreum montem appulsa, veluti quendam generis humani fomitem servans, quo majora deinde scelera subolescerent. Ergo pretium ob socordiam ab

μίας ἀπὸ λείρας κομίσῃ παρ' αὐτῶν, οὔτε θύοντος ἔτι σοι τινός, p. 106. οὔτε στεφανοῦντος, εἰ μὴ τις ἄρα πάρεργον Ὀλυμπίαν· καὶ οὗτος, οὐ πάνυ ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι ἀρχαῖον συντελῶν. καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνον σε, ὃ θεῶν γενναίολατε, ἀποφαίνουσι, παρῳσάμενοι τῆς τιμῆς. ἰὼ λῆγειν ὀποσάκεις ἤδη σου ⁿ⁾ τὸν νεῶν σεσυλήκασιν· οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοι τὰς p. 107. χείρας Ὀλυμπιάσιν ἐπιβεβλήκασιν ^{o)}. καὶ σὺ ὁ ὑψιβρεμέτης ὠκνησας, ἢ ἀναστῆσαι τοὺς κύνας, ἢ τοὺς γείτονας ἐπικαλέσασθαι, ὥς βοηδρομήσαντες αὐτοὺς συλλάβοιεν, ἔτι συσκευαζομένους πρὸς τὴν φυγὴν. ἀλλ' ὁ γενναῖος, καὶ Γιγαντολέτωρ, καὶ Τιτανοκράτωρ, ἐκάθησο, τοὺς πλοκάμους περικυριόμενος ὑπ' αὐτῶν, δεκάπηχυν κεραυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα τοίνυν, ὃ θαυμάσιε, πηνίκα παύσεται οὕτως ἀμελῶς παρορῶμε· p. 108. να; ἢ πότε κολάσεις ^{p)} τὴν τοσαύτην ἀδικίαν; πόσοι Φαίεθοντες, ἢ Λευκαλίωνες, ἱκανοὶ πρὸς οὕτως ὑπέραντιον ὕβριν τοῦ βίου; Ἰνα γὰρ τὰ κοινὰ ἐάσας, τὰ μὲν εἶπω, τοσοῦτους Ἀθη- 5

n) ὀποσάκεις ἤδη σου] ποσάκεις σοι ἤδη Aug. o) ἐπιβεβλήκασιν] ἀποβεβλ. cod. 1428. p) κολάσεις] κολάση cod. 1428.

iis tulisti, cui nemo hodie rem sacram facit, nec coronam quidem imponit, nisi forte unus aut alter quasi Olympiorum corollarium: idque qui tibi praestat, rem se haud sane pernecessariam facere existimat, sed veteri nescio cui instituto id dandum credit. Illi te, o Deorum praestantissime, paulatim in Saturni locum redigunt, qui te omni honore spolient. Mitto jam dicere, quoties templum tuum explarint. Quidam etiam manus tibi apud Olympiam sunt admoliti; et tu, quem ὑψιβρεμέτην poetae vocitant, ne ausus quidem es excitare canes, vel vicinos advocare, qui e vestigio concurrentes

comprehenderent sacrilegos, res suas etiam num convasantes, ut in pedes se protinus darent. Sed tu, fortis bellator, et qui γιγαντολέτωρ, et τιτανοκράτωρ praedicaris, sedebas, manu decemcubitale fulmen sustinens, interea dum cincinnos aureos otiose tibi attondebant. Haec igitur, o Deorum praestantissime, ecquando tandem dissimulare desines? Ecquando erit, ut tanta facinora ultum eas? Quot orbis conflagrationes, quot diluvia satis esse queant, ut tam inexhausta hominum insolentia compescatur? De me enim ut dicam, iis, quae ad ceteros pertinent, omis- sis, postquam tot Athenien-

- p. 108. ναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλουσίους ἐκ πενεστάτων ἀποφύνας,
 p. 109. καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον ἐς
 εὐεργεσίαν τῶν φίλων ἐκχέας ^{q)}) τὸν πλοῦτον, ἐπειδὴ πένης
 διὰ ταῦτα ἐγενόμην, οὐκ ἔτι οὐδὲ ^{r)}) γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν,
 οὔτε προσβλέπουσι οἱ τέως ὑποπτήσσαντες καὶ προσκνουῦντες,
 p. 110. καὶ τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρημένοι ^{s)}). ἀλλ' ἦν που καὶ ὁδῶ
 βαδίζων ἐντύχω ^{t)}) τινὶ αὐτῶν, ὥσπερ τινὰ στήλην παλαιοῦ
 νεκροῦ ὑπτίαν, ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀνατετραμμένην, παρέρχονται,
 μηδὲ ἀναγνόντες· οἱ δὲ καὶ πόρρωθεν ἰδόντες, ἑτέραν ἐκτρέ-
 πονται, δυσάντητον, καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψεσθαι ὑπο-
 λαμβάνοντες, τὸν οὐ πρὸ πολλοῦ σωτήρα, καὶ εὐεργέτην αὐ-
 p. 111. 6 τῶν γεγενημένων. Ὡς τε ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχα-
 τιὰν τραπόμενος, ἐναψάμενος διφθέραν, ἐργάζομαι τὴν γῆν,
 ὑπόμισθος ὀβολῶν τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ προς-

q) ἐκχέας] ἐσχέας cod. 1428. r) οὐκ ἔτι οὐδὲ] Sic edi-
 dimus cum *Schmiedero* ducibus codd. Pariss. 1428. 1957. Aug.
 et Gorl. et Edd. A. 1. et 2. B. 2. Arg. et probante *Schaefero*
 Melet. p. 97. Alias omisum οὐδὲ. s) ἀνηρημένοι] ἀπηρη-
 ῥημένοι Aug. et Gorl. t) ἐντύχω] Sic auctore *Schae-
 fero* Melet. p. 87. et praecuntibus codd. Aug. et Gorl. et
 Edd. F. A. 2. et Arg. pro vulg. ἐντύχοιμι.

ses evedi, divitesque ex
 pauperculis reddidi, atque
 omnibus ea, quibus egebant,
 benigne largitus sum, seu,
 ut verius dicam, postquam
 acervatim, ut in amicos be-
 neficus essem, opes effudi,
 atque ea re factum est, ut
 ad inopiam redactus sim, il-
 lime ignorant; sed ne adspi-
 ciunt quidem, cum tamen
 antea me revererentur, ad-
 orarent, et ex meo pende-
 rent nutu. Quin etiam si
 forte cui ipsorum in via oc-
 curram, ii me veluti ever-
 sum hominis jamdudum se-
 pulti titulum, et tempori-
 sis diuturnitate collapsum,

praetereunt, ne legentes qui-
 dem: alii autem quam longe
 me vident, in aliam desle-
 ctunt viam, rati quippe vi-
 suros se spectaculum ali-
 quod occursu infaustum, at-
 que aversandum, me, in-
 quam, qui non ita pridem
 σωτήρ ipsis et εὐεργέτης fui.
 Tot itaque malis circumval-
 latus, in hunc remotum et
 desertum agrum concessi;
 et suspenso ex humeris rhe-
 none terram colo, quatuor
 in diem obolis locata opera,
 hic cum ligone et hac soli-
 tudine philosophans. Mei
 certe laboris hoc videor prae-
 mium vel maximum conse-

φιλοσοφῶν ἐνταῦθα. τοῦτο γοῦν μοι δοκῶ κερδανεῖν, μηκέτι p. 111.
 ὄψεσθαι πολλοὺς παρὰ τὴν ἀξίαν εὖ πράττοντας· ἀναρότερον
 γὰρ τοῦτό γε. ἤδη ποτὲ οὖν, ὡς Κρόνου καὶ Πέας υἱέ, τὸν βα-
 θὺν τοῦτον ὕπνον ἀποσεισάμενος ^u), καὶ νήδυμον, (ὑπὲρ τὸν p. 112.
 Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοιμησθαι,) καὶ ἀναβρίψας τὸν κεραυνὸν,
 ἧ ἐκ τῆς Αἵτνης ἐναυσάμενος ^x), μεγάλην ποιήσας τὴν φλόγα,
 ἐπιδείξαιό ^y) τινὰ χολὴν ἀνδρώδους καὶ νεανικοῦ Διὸς, εἰ μὴ
 ἀληθῆ ἔστι τὰ ὑπὸ Κρητῶν περὶ σοῦ, καὶ τῆς ἐκεῖ σῆς ταφῆς ^z)
 μυθολογούμενα.

ZETΣ. Τίς οὗτός ἐστιν, ὦ Ἐρμῆ, ὁ κεκραγὼς ἐκ τῆς γ
 Ἀττικῆς παρὰ τὸν Ἱμηττὸν ἐν τῇ ὑπάρξει; πιναρὸς ὅλος, καὶ
 ἀνύμων, καὶ ὑποδίφθερος. σκάπτει δὲ οἶμαι ἐπικεκρυφώς· λά- p. 115.
 λος ἄνθρωπος, καὶ θρασύς. ἦπον φιλόσοφός ἐστιν· οὐ γὰρ
 αἶν οὕτως ἀσεβεῖς τοὺς λόγους διεξήκει καθ' ἡμῶν.

ΕΡΜ. Πι φῆς, ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐλεκρα-
 τίδου, τὸν Κολυττία; οὗτός ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καθ' ἱερῶν

u) ἀποσεισάμενος] ἀποσασάμενος B. 2. x) ἐκ τῆς Αἵτ-
 νης ἐναυσάμενος] ἐ. τ. Οἴτης ἐγκανασάμενος C. Nomen
 Οἴτης vulgatum primus Hemst., monente etiam T. Fabro, in
 minori edit. sua in Αἵτνης mutavit, in maiorem tamen non re-
 cepit. Vid. Adnott. y) ἐπιδείξαιό] Sic vetustae edd.
 omnes. S. et A. ἐπιδείξαις. z) τῆς ἐκεῖ σῆς ταφῆς] In-
 serui ἐκεῖ e codd. Aug. et Gorl. et Edd. J. Arg. A. 2. et marg.
 A. 1. W. Sed in codd. Aug. et Gorl. omissum σῆς, et prior
 pro μυθολογούμενα exhibet ὁμολογούμενα.

qui, quod plerosque praeter
 aequum et bonum fortuna-
 tos non sum visurus. Id
 enim mihi molestum est ut
 quod maxime. Ecquid igitur,
 Saturni ac Rheae filii,
 excutiens altissimum istum
 somnum ac vere νήδυμον,
 (nam Epimenidem dormien-
 do vicisti) flatu denuo sus-
 citans fulmen, aut ex Aet-
 nae crateribus accendens,
 ingenti edita flamma, iram
 illam Jovis fortis ac manu
 prompti exseres; nisi forte
 vera illa sunt, quae de to

Cretes, et sepulcro tuo apud
 se sito fabulantur?

Jup. Quis hic est, Mer-
 curi, qui ex Attica vocife-
 ratur ad radicem montis Hy-
 metti, sordidatus, et capri-
 nis pellibus semiamictus?
 incurvus autem, opinor, fo-
 dit; homo garrulus atque
 audax. Haud dubie Philo-
 sophus est: neque enim ser-
 mones de nobis adeo impios
 deblaterasset.

Mer. Quid ais, o pater?
 tun' ut Timonem Colytten-
 sem, Echecratidae filium,

p. 113. τελείων ἐσιτάσας, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς ὄλας ἐκατόμβας· παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰσώθαιμεν ἑορτάζειν τὰ Διάσια.

p. 114. ZETE. Φεῦ τῆς ἀλλαγῆς· ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλούσιος, περὶ ὃν οἱ τοσοῦτοι φίλοι; τί παθὼν σὺν τοιοῦτός ἐστιν; αὐχμηρὸς, ἄθλιος, καὶ σκαπανεὺς, καὶ μισθωτὸς, ὥς ἔοικεν, οὕτω βαρεῖαν καταφέρων τὴν δίκειλλαν.

8 EPM. Οὐτάωσι μὲν εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτόν, καὶ φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τοὺς δεομένους ἅπαντας οἶκτος. ὥς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἄνοια, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκρισία περὶ τοὺς φίλους^{a)}. ὃς οὐ συνίει κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος. ἀλλ' ὑπὸ γυναικῶν τοσοῦτων ὁ κακοδαίμων κειρόμενος τὸ ἥπαρ, φίλους εἶναι αὐτοὺς, καὶ ἐταίρους φέτο ὑπ' εὐνοίας τῆς πρὸς

p. 115. αὐτόν^{b)}, χαίροντας τῇ βορᾷ. οἱ δὲ τὰ ὅσα γυμνώσαντες ἀκριβῶς, καὶ περιτραγόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς ἐνῆν^{c)}, ἐκμυζήσαντες καὶ τοῦτον εὖ μάλα ἐπιμελῶς, ᾤχοντο, αὖτον αὐτόν, καὶ τὰς φέζας ὑποτετμημένον ἀπολιπόντες, οὐδὲ γνωρίζοντες

a) τοὺς φίλους] τῶν φίλων codd. Aug. Gorl. et Reg. Par. damnatum Fabro et Abreschio Dilucc. Thuc. p. 621. b) αὐτόν] Sic recte in omnibus, quos inspexi, praeter edit. Memm. maj. et Bipont. ubi αὐτόν, nescio, an invito et inscio magno Editore. c) ἐνῆν] ἦν J.

haud noris? Hic ille est, qui nos toties sacris rite factis opipare accepit; ille recens dives, qui totas hecatombas mactabat; apud quem splendide solebamus agere Diasia.

Jup. Heu! quae isthaec rerum conversio? illene pridem honestus, quem tot amici colebant? Unde igitur eo miseriarum devenit, squalidus, infelix, et fossor mercede conductus, uti ex ligone conjicere est, quem ille adeo gravem in terram demittit?

Mer. Sua illum, ut minus exacte loquar, comitas perdidit atque humanitas, nec non

effusa in omnes inopes misericordia: vere autem ut dicam, stultitia et simplicitas, et imprudentia in admittendis amicis; qui non animadverteret, corvis se et lupis gratificari; existimaret praeterea, tot vultures jecur sibi assidue exedentes, amicos esse et sodales aliqua in se benevolentia permotos, cum tamen opsoniorum gratia circa illum essent. Il vero nudatis Timonis ossibus, et circumrosis, ac medulla, si qua supererat, probe et diligenter exsucta, aridum illum et ab radicibus imis excisum relinquentes, abierunt, ne noscentes quidem amplius aut

ἔτι, οὐδὲ προσβλέποντες, (πόθεν γάρ;) ἢ ἐπικουροῦντες, ἢ p. 115.
ἐπιιδόντες ἐν τῷ μέρει. διὰ ταῦτα δικαλλίτης, καὶ διφθερίας,
ὡς ὀρές, ἀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνης τὸ ἄστυ, μισθοῦ γεωργεῖ,
μεταγχολῶν τοῖς κακοῖς· ὅτι οἱ πλουτοῦντες παρ' αὐτοῦ, μάλα
ὑπεροπτικῶς παρέρχονται, οὐδὲ τοῦνομα, εἰ Τίμων καλοῖτο,
εἰδότες.

ΖΕΤΣ. Καὶ μὴν οὐ παροπτέος ἀνὴρ, οὐδὲ ἀμελητέος· 9
εἰκότα γὰρ ἡγανάνκει ^{a)} δυστυχῶν, ἐπεὶ καὶ ὅμοια ποιήσομεν p. 116.
τοῖς καταράτοις κόλαξιν ἐκείνοις, ἐπιλεησμένοι· ^{e)} ἀνδρὸς,
τοσαῦτα μηρία ^{f)} τῶν τῶν τε, καὶ αἰγῶν πιότατα καύσοντος
ἡμῖν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ἔτι γοῦν ἐν ταῖς ^{g)} φῖσι τὴν κνίσσαν αὐ-
τῶν ἔχω ^{h)}. πλὴν ὑπ' ἀσχολίας τε, καὶ θορύβου πολλοῦ τῶν
ἐπιορκούντων, καὶ βιαζομένων, καὶ ἀρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ
φόβου τοῦ παρὰ τῶν ἱεροσυλούντων, (πολλοὶ γὰρ οὗτοι, καὶ
δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ' ⁱ⁾ ὀλίγον καταμῦσαι ἡμῖν ἐφιδῶσι,)
πολὺν ἤδη χρόνον οὐδ' ἀπέβλεψα εἰς ^{k)} τὴν Ἀττικὴν· καὶ p. 117.
μάλιστα ἐξ οὗ φιλοσοφία, καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς.

d) ἡγανάνκει] ἀγανανκοῖ et mox ποιήσοιμεν conj. Fabr. e)
ἐπιλεησμένοι] ἐπιλεησμένοις cod. 1428. et A. 1. W. f)
μηρία] Hac voce, quam cod. Reg. habet, caruerunt vete-
res Edd. g) ταῖς] τοῖς cod. 1428. h) ἔχω] ἔχων id. cod.
i) ἐπ'] abest ab Aug. k) εἰς] ἐς Aug.

adspicientes, (cur enim id fa-
cerent?) aut opem ferentes,
vel aliquid vicissim largien-
tes. Itaque ligone, uti vi-
des, et rhenone instructus,
urbe prae pudore relictā,
agrum mercede conductus
arat, tot malis ad insaniam
adactus, quod certos homi-
nes a se antea ditatos prae-
tereuntes superbe videat, ne
hoc quidem tenentes, Timon
necne dicatur.

Jup. Sane nobis talis vir
haudquaquam contemnen-
dus negligendusve est. In-
felicitatem enim jure indi-
gnabatur, si eadem faciemus
ac scelesti illi assentatores,

virum talem negligentes, qui
nobis tot caprarum, totque
taurorum femora in altari-
bus cremaverit: eorum cer-
te nidorem etiam in naribus
habeo. Ceterum propter
negotia, quibus districtus
fui, ingentemque pejeran-
tium turbam, nec non eorum,
qui per vim rapiunt, tum
vero propter metum sacrile-
gorum, (ii enim bene multi
sunt, et quos haud facile
quis vitet, neque nobis con-
nivendi spatium relinquunt)
jamdiu in Atticam oculos
non conjeci; maxime post-
quam Philosophia, et ver-
bosae illae, concertationes

- p. 117. μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κεκραγόντων, οὐδὲ ἐπακούειν ἐστὶ τῶν εὐχῶν. ὥστε ἢ ἐπιβυσάμενον ¹⁾ χρῆ τὰ ὦτα καθῆσθαι, ἢ ἐπιτριβῆναι πρὸς αὐτῶν, ἀρετὴν τινα, καὶ ἀσώματα, καὶ λήρους ^{m)} μεγάλη τῇ φωνῇ ξυνειρόντων. διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη ⁿ⁾ πρὸς ἡμῶν ^{o)}, οὐ
- p. 118. 10. φαῦλον ὄντα. "Ὅμως δὲ τὸν Πλούτον, ὃν Ἐρμῇ, παραλαβὼν, ἀπιδι παρ' ^{p)} αὐτὸν κατὰ τάχος· ἀγέτω δὲ ὁ Πλούτος καὶ τὸν Θησαυρὸν μετ' αὐτοῦ, καὶ μενέτωσαν ἄμφω παρὰ τῷ Τίμωνι, μηδὲ ἀπαλλαττέσθωσαν οὕτω ῥαδίως, κἄν ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότητος αὐθις ἐκδιώκῃ αὐτοὺς τῆς οἰκίας. περὶ δὲ τῶν κολάκων ἐκείνων, καὶ τῆς ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτόν, καὶ αὐθις μὲν σκέψομαι, καὶ δίκην δώσουσιν, ἐπειδὰν τὸν κεραννὸν ἐπισκευάσω· κατεαγμέναι γὰρ αὐτοῦ καὶ ἀπεστομωμέ-
- p. 119. ναι εἰσὶ δύο ἀκτίνες αἱ μέγιστα, ὅποτε φιλοτιμότερον ἡκόντισα προῶν ἐπὶ τὸν σοφιστὴν Ἀναξαγόραν· ὃς ἔπειθε τοὺς ὁμιλητάς μηδὲ ὅλως εἶναι τινὰς ἡμᾶς τοὺς θεοὺς. ἀλλ' ἐκείνου μὲν

1) ἐπιβυσάμενον] ἐπιβυσάμενον B. 2. m) λήρους μεγάλη] λήρους μεγάλους μεγάλη conj. Fabr. n) συνέβη] συνέβη Aug. o) πρὸς ἡμῶν] Veteres edd. ἡμᾶς. Unde Gronov. συνέβη, πρὸς ἡμᾶς οὐ φαῦλον ὄντα. Sed restituta lectio est in R. L. marg. A. 1. W. In Gorl. παρ' ἡμῶν. p) παρ'] πρὸς cod. 1428.

inter eos exortae sunt. Cum enim inter sese digladiantur, perpetuoque vociferentur, non est ut quisquam nostrum preces et vota hominum possit exaudire: quare vel obstructis auribus otiose sedendum est, aut ab iis molestia confici necesse, Virtutem nescio quam, et Incorporea, et meras nugas magna voce connectentibus. Hanc ipsam ob causam evenit, ut hic Timon, vir sane neutiquam contemnendus, a nobis usque adhuc fuerit neglectus. Sed ut ut haec se habent, assumpto tecum Pluto abi, Mercuri, ad il-

lum quam ocysissime. Adjungat sibi comitem The-saurum Plutus; maneantque ambo apud Timonem, neque tam cito ex ejus aedibus concedant, licet eos Timon, qua bonitate est, denuo emittat: de assentatoribus autem, qui se adeo immemores beneficiorum prae-bent, post videro: eos plectere certum est, ubi fulmen recusum fuerit. Radii enim ejus duo omnium maximi diffracti sunt et retusi, cum illud vehementius paulo in Anaxagoram Sophistam jacularer, qui discipulis suis persuadebat, nos

διήμαρτον (ὑπερέσχε γὰρ αὐτοῦ ^α) τὴν χεῖρα Περικλῆς ^β)). ὁ p. 119. δὲ περαννὸς εἰς τὸ ἀνάκειον παρασκήψας, ἐκεῖνό τε κατέφλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγον δεῖν συνετρίβη περὶ τῇ πέτρῳ ^γ), πλὴν ἱκανὴ ἐν τοσοῦτῳ καὶ αὕτη τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, εἰ ^δ) ὑπερπλουτοῦντα τὸν Τίμωνα ὀρώσιν.

ΕΡΜ. Οἷον ἦν τὸ μέγα πεπραγέναι, καὶ ὀκληρὸν εἶναι, 11 καὶ θρασύν; οὐ τοῖς δικαιολογοῦσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐ- p. 120. χομένοις τοῦτο χρήσιμον· ἰδοὺ γὰρ ^ε) αὐτίκα μάλα πλοῦσιος ἐκ πενεστάτου καταστήσεται ὁ Τίμων, βοήσας, καὶ παρῶνσι-σάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ἐπιστρέψας τὸν Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπτεν ἐπικεκυφώς, ἔτι ἂν ἔσκαπτεν ἀμελούμενος.

ΠΛΟΤΤ. Ἄλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν ^ς).

ΖΕΥΣ. Διὰ τί, ὦ ἄριστε Πλοῦτε, καὶ ταῦτα, ἐμοῦ κελεύσαντος;

ΠΛΟΤΤ. Ὅτι νῆ Δία ὕβριζεν εἰς ἐμὲ, καὶ ἐξεφόρει, καὶ 12

q) αὐτόν] αὐτόν J. r) Περικλῆς] ὁ Περικλ. Aug. s) πε-
ρὶ τῇ πέτρῳ] Sic Faber e cod. Reg. ante παρὰ τὴν πέτραν
edebatur, quod Belinus praeferendum censet, temere. Vid.
Fabr. t) καὶ αὕτη — εἰ] καὶ αὐτῇ omisso εἰ cod. 1428.
quod Belinus probavit, et Schmiederus recepit. u) γὰρ] γὰ
τοι Gorl. x) αὐτόν] αὐτῷ F.

Deos in rerum natura non existere; et ab eo aberravi, frustrato ictu: (protenta namque manu tutatus eum est Pericles;) fulmen autem in Castorum aedem cum praeter spem delatum esset, eam exussit; ipsum autem fulmen tantum non ad saxum comminutum est. Quamquam interea satis poenarum luent assentatores, si in re perquam ampla Timonem viderint.

Mer. Quamta affert utilitatem magnis clamoribus rem agere, et molestum esse atque audacem! neque id modo causarum actoribus

utile est, sed iis etiam, qui Deos comprecantur. Vel hic Timon, quam repente dives ex pauperculo factus est! nimirum ingenti clamore vociferans, et magna dicendi libertate in precibus usus, Jovem ad sese advertit denique: sin vero tacitus incurvusque fodisset, etiamnum neglectus foderet.

Plut. At ego, Jupiter, ad ipsum non ibo.

Jup. Quid ita autem, optime Plute, me praesertim jubente?

Plut. Quia per Jovem in me injurius erat, domo me

p. 120. εἰς γ) πολλά κατεμέριζε, καὶ ταῦτα, πατρῶον αὐτῷ φίλον ὄντα καὶ μόνον οὐχὶ δικράνοισι ²⁾ με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, καὶ καθάπερ ^{α)} οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ^{β)} ἀπορῥιπτούντες. αὐθις

p. 121. οὐν ἀπέλθω παρὰ σοῖς καὶ κόλαξι, καὶ ἐταίραις ^{ο)} παραδοθῆσόμενος; ἐπ' ἐκείνους, ὦ Ζεῦ, πέμπε με, τοὺς αἰσθησόμενους τῆς δωρεᾶς, τοὺς περιέψοντας, οἷς τίμιος ἐγὼ, καὶ περιπόδητος. οὗτοι δὲ οἱ λάροι τῇ πενίᾳ ξυνέστωσαν, ἣν προτιμῶσιν ἡμῶν, καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς λαβόντες, καὶ δίκειλαν, ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι τέτταρας ὀβολοὺς ἀποφέροντες, οἱ δεκατάλαντους δωρεὰς ἀμελητὶ προῖέμενοι.

13 ZETΣ. Οὐδὲν ἔτι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσεται περὶ σέ. πάνυ γάρ αὐτὸν ἡ δίκειλλα πεπαιδαγωγῆκεν, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάληγτός ἐστι τὴν ὀσφύν, ὥς χρῆν σε ἀντὶ τῆς πενίας προαιρεῖσθαι. σὺ μέντοι πάννυ μεμψίμοιρος εἶναι μοι δοκεῖς, ὅς νῦν μὲν τὸν Τίμονα αἰτιᾷ, διότι σοι τὰς θύρας ἀγα-

p. 122. πετάσας, ἡφίλει περινοστεῖν ἑλευθέρως ^{δ)}, οὔτε ἀποκλείων, οὔτε ζηλοτυπῶν. ἄλλοτε δὲ τοῦναντίον ἡγανάκεις κατὰ τῶν

γ) εἰς] ἐς cod. 1428. et Aug. et antea ἐς ἐμὲ in cod. 1428. 2) δικράνοισι] δικράνης id. α) καὶ καθάπερ] Sic e conj. T. Fabri, et Hemsterhusio probata. Vulgo omissum καὶ. β) χειρῶν] τειχῶν L. c) ἐταίραις] ἐταίροις margo A. 1. W. et A. 2. d) ἑλευθέρως] ἑλευθερίως Gorl.

extrudens, ac frustulatim partiens, qui tamen ipsiparternus essem amicus; meque tantum non furca expellebat, aut ut eos facere videmus, qui ignem manibus haerentem excutiant. Quid igitur? redeamne ad eum, parasitis, assentatoribus, et meretriculis obijciendus? Ad illos, Jupiter, me, quae-so, mittas, qui benignitatis modum intelligant, qui me amplectantur, quibus pretiosus sim et desiderabilis: hi vero fatui cum Paupertate usque et usque versentur, quando illam me potio-rem ducunt, accepto-

que ab ea rhenone et ligo-ne, quatuor obolorum mercedula contenti vivant, qui decem talentorum munera sic neglectim abijciunt.

Jup. Nil tale posthac adversus te Timon faciet: a ligone probe perdoctus fuit te Paupertati antepone-re; nisi si lumbos forte sortitus est cuilibet dolori impene-trabiles. At tu mihi mirum in modum querulus videris, qui nunc Timonem accuses, quod tibi reclusis foribus hac illac vagari, prout libitum fuit, permisit, neque domi claudens, neque in te zelotypia ardens. Olim au-

πλουσιων, κατακεκλεισθαι *) λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μο-^{p. 122.}
 χλοῖς, καὶ κλεισι, καὶ σημείων ἐπιβολαῖς †). ὥς μηδὲ παρα-
 κίψαι σοὶ ἐς τὸ φῶς δυνατὸν εἶναι. ταῦτα γοῦν ἀπαδύρου πρὸς
 με, ἀποπνίγεσθαι λέγων ἐν πολλῷ τῷ σκότῳ· καὶ διὰ τοῦτο
 ὥχρὸς ἡμῖν ἐφαίνου ‡), καὶ φροντίδος §) ἀνάπλευς, συν-
 εσπακῶς τοὺς δακτύλους πρὸς τὸ ξῆος τῶν συλλογισμῶν ¶),
 καὶ ἀποδράσασθαι †) ἀπειλῶν, εἰ καιροῦ λάβοιο, παρ' αὐτῶν.
 καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπέρδεινον ἐδόκει σοι, ἐν χαλκῷ, ἢ σι-
 δηρῷ θαλάμῳ †), καθάπερ τὴν Δανάην, παρθενεύεσθαι ὑπ' ^{p. 123.}
 ἀκριβέσι καὶ παμπονήροις παιδαγωγοῖς ἀνατρεφόμενον, τῷ
 Τόκῳ, καὶ τῷ Λογισμῷ. Ἄτοπα γοῦν ποιεῖν ἔφασκες αὐτοὺς, 14
 ἐρῶντας μὲν ἐς ^{m)} ὑπερβολήν, ἐξόν δὲ ἀπολαύειν, οὐ τολμῶν-
 τας, οὐδὲ ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι, κυρίους γε ὄντας,
 ἀλλὰ φυλάττειν ⁿ⁾ ἐργηγορότας, ἐς τὸ σημεῖον καὶ τὸν μοχλὸν
 ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας, ἱκανὴν ἀπόλαυσιν οἰομένους, οὐ τὸ
 αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς ἀπο-

e) κατακεκλεισθαι] περικεκλεισθαι Aug. f) ἐπιβολαῖς] ἐπιβολῇ cod. 1428. antiquiores edd. vitiose ἐπηβολαῖς. g) ἐφαίνου] ἀνεφαίνου Aug. h) φροντίδος] φροντίδων Id. i) συλλογισμῶν] συλλογιστῶν conj. J. F. Gron. probata Hemst., licet, ut par erat, non recepta. k) ἀποδράσασθαι] ἀποδράσεσθαι. Schol. et inde Schmied. l) θαλάμῳ] τῷ θαλάμῳ Gorl. m) ἐς] Sic Schm. e cod. 1428. et Aug. pro eis. n) ἀλλὰ φυλάττειν] ἀλλὰ καὶ φυλάττων cod. 1428.

tem adversus divites indig-
 nabaris, claudi te ab iis
 conquerens repagulis, cla-
 vibus, et annulo impresso,
 ut ne oculis quidem obli-
 quis lucem tibi fas esset ad-
 spicere. Haec igitur apud
 me lamentabaris, in tantis
 tenebris suffocari te dicti-
 tans: atque id propterea
 pallidus eras, curis per-
 ditus, digitosque contra-
 ctos habebas ob frequentem
 computandi consuetudinem;
 quin et minitabaris, te quan-
 doque aufugiturum, si quam
 nancisci occasionem posses.
 Ad pauca ut redeam, gra-

vissimum tibi videbatur, in
 ferreo aut aereo thalamo
 virginem custodire, velut
 alteram Danaën, et sub a-
 cribus et scelerosis paedag-
 ogis educari, Foenore et
 Ratiocinio. Eos itaque pla-
 ne ineptos esse dicebas, qui
 cum te misere amarent, pos-
 sentque frui, non auderent
 tamen: neque amore suo se-
 cure uterentur, quibus id
 liberum esset: sed te pervi-
 gili custodia servarent, si-
 gillum aut repagulum ocu-
 lis haudquaquam demotis
 adspicientes; seque abunde
 potiri existimantes, non si

- p. 123. λαύσεως, καθάπερ τὴν ἐν τῇ φάτῃ κύνᾳ, μήτε αὐτὴν ἐσθίουσαν τῶν κριθῶν, μήτε τῷ ἵππῳ πεινῶντι ἐπιτρέπουσαν. καὶ
- p. 124. προσέτι γε καὶ κατεγέλας αὐτῶν φειδομένων, καὶ φυλαττόντων, καὶ τὸ καινότερον, αὐτοὺς ζηλοτυπούντων· ἀγνοούντων δὲ ὡς κατάρματος οἰκέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδότηρις ὑπηρεσιῶν °) λαθραίως ἐμπαροινήσει P), τὸν κακοδαίμονα, καὶ ἀνέραςτον δεσπότην, πρὸς ἀμυρόν °) τι καὶ μικρόστομον λυγρὶδίον,
- p. 125. καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον ἐπαγρυπνεῖν ἕσας τοῖς τόκοις. πῶς οὖν οὐκ ἄδικοι ταῦτα, πάλαι μὲν ἐκείνων αἰτιάσθαι °), νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ἐπικαλεῖν;
- 15 ΠΛΟΤΤ. Καὶ μὴν εἶγε τᾷληθῇ ἐξετάζοις, ἄμφω σοι εὐλογα δόξω ποιεῖν. τοῦ τε γὰρ Τίμωνος τὸ πᾶν τοῦτο ἀνειμέ-

o) ὑπηρεσιῶν] ὑπεριεθῶν cod. 1428. ἐπεισιῶν J. marg. A. 1. W. p) ἐμπαροινήσει] ἐμπαροινήση conj. Jens. qua non opus est. q) ἀμυρόν] ἐμυρόν in nonnullis vet. edd. r) πῶς οὖν — αἰτιάσθαι,] Sic edidimus e cod. Gorl. praeterquam quod is ἐκεῖνα habet pro ἐκείνων. Cum hoc cod. conveniunt Aug. et 2957. ita tamen, ut post ταῦτα inserant σου. Prorsus conveniunt Coll. G. Sic scripsit Schmiederus, addito tamen σου post ταῦτα ex Aug. et 2957. Eadem habet J. exceptis σοι pro σου et ἐκείνων pro ἐκεῖνα. Eadem et A. 2., modo σου exhibet pro σοι. In Exc. ex P. sic notatum: πῶς οὖν οὐκ ἄδικοι ταῦτα. . . . πάλαι μὲν ἐκεῖνα αἰτιά. . . . In ceteris, quas et Hemsterh. secutus: πῶς οὖν οὐκ ἄδικοι, πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰτιάσθαι. In minori tamen ed. sumserat sibi idem Hemst. ut scriberet σε pro σου. Abresch. Dilucc. Thuc. p. 246. et 830. sibi non constitit.

fruerentur ipsi, sed omnibus fruendi facultatem si praereptum irent; quod plane canem in praesepio factitare videmus, qui nec ipse hordeum attingat, nec equum esurientem sinat attingere. Insuper, si satis memini, eos irridebas, qui perpetuo parcerent, et custodirent, et (quod prodigii instar sit) in se ipsos zelotypi forent; ignorarent autem, scelestissimum aliquem servulum, aut paedotribam, clanculum subeun-

tem, hero inamabili et Diis iratis nato sublaturum os, dum ad lucernam obscuram, et exiguum habentem ellychnium, paululoque instructam oleo, usuris computandis invigilat. Qui autem, o Plute, absurdum non sit, haec olim divitibus objecisse te, nunc vero plane contraria Timoni vitio vertere?

Plut. Atqui si vera lubet inquirere, utrumque meritisimo videbor facere. Nam hujus quidem Timonis so-

νον, ἀμείλις καὶ οὐκ εὐνοϊκὸν, ὡς πρὸς ^{α)}) ἐμὲ, εἰκότως ἄν p. 125.
δοκοίη· τοὺς τε αὐτὸν κατὰ κλειστον ἐν θυραῖς ^{τ)}) καὶ σκότῳ φυ-
λάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γενοίμην, καὶ πιμελῆς, καὶ p. 126.
ὑπέρογκος, ἐπιμελουμένους, οὔτε προσεπτομένους αὐτοὺς, οὔ-
τε ἐς ^{β)}) τὸ φῶς προάγοντας, ὡς μηδὲ ὀφθελὴν πρὸς τινος, ἀνοή-
τους ἐνόμιζον εἶναι, καὶ ὑβριστάς, οὐδὲν ^{γ)}) ἀδικοῦντά με
ὑπὸ τοσοῦτοις δεσμοῖς κατασήμεντας· οὐκ εἰδότας ^{δ)}) ὡς μετὰ
μικρὸν ἀπλάσιν ἄλλῳ τινὶ τῶν εὐδαιμόνων με καταλιπόντες.
Οὗτ' οὖν ἐκείνους, οὔτε τοὺς πάντῃ προχείρους εἰς ἐμὲ τούτους 16
ἐπαινω, ἀλλὰ τοὺς, ὅπερ ἄριστόν ἐστι, μέτρον ἐπιθήσοντας
τῷ πράγματι, καὶ μήτε ἀφεξιμένους τοπαράπαν, μήτε προη-
σομένους τὸ ὅλον. σκόπει γὰρ, ὦ Ζεῦ, πρὸς τοῦ Διὸς, εἴ τις
νόμῳ γήμας γυναῖκα νέαν, καὶ καλὴν, ἔπειτα μήτε φυλάττοι,
μήτε ζηλοτυποῖ τοπαράπαν, ἀφιεῖς καὶ βαδίζειν ἔνθα ἂν ἐθέ- p. 127.
λοι νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι τοῖς βουλομένοις,

α) πρὸς] abest a B. 2. τ) θυραῖς] θίβαις nonnullae, in
his A. 2. probante Solano. θήκαις conj. Brod. θύλαξι conj.
T. Fab. υ) ἐς] Sic Schm. e codd. 1428. et Aug. x) οὐδὲν
καὶ οὐδὲν Schm. e cod. 1428. probante Belino et explicante
licet, quovisque, alieno scilicet loco. Debetur potius καὶ librariorum
errori. γ) εἰδότες] εἰδότες F.

luta licentia, mera negli-
gentia, non benevolentia, ad
me quod spectat, haberi de-
bet: illos autem, qui me
clausum tot ostiis in tene-
bris detinerent, dantes ope-
ram, ut me crassiorem red-
derent et pinguiorem, atque
corpulentiores aequo, ne-
que ipsi me attingentes, ne-
que in lucem producentes,
ut ne a quoquam viderer,
prorsus desipere, et in me
contumeliosos esse rebar,
qui nil peccantem compu-
trescere juberent tot vincu-
lis impeditum, nescientes
interim, post paulo se e vi-
ta decessuros, meque fortu-
natorum cuiquam relicturos.

Itaque adeo neque illos re-
strictos laudem, neque eos
rursus, qui me libentius con-
trectant et insumunt, sed
potius eos, qui, quod ap-
prime in vita utile est, mo-
derationem adhibeant; qui
neque prorsus abstineant,
neque omnino projiciant, et
cuilibet obtrudant. Illud
enim per Jovem vide, quae-
so, Jupiter: si quis legiti-
mis nuptiis formosulam ali-
quam uxorem in ipso aeta-
tis flore duxerit, deinde ne-
que domi custodiat, neque
ullo zelotypiae sensu move-
atur, noctu et interdium, qua
visum est, vagari permit-
tens, et cum obviis quibus-

- p. 127. μᾶλλον δὲ αὐτὸς α) ἀπάγοι α) μοιγευθησομένην, ἀνοίγων τὰς
θύρας, καὶ μαστροπεύων, καὶ πάντα ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἄρα
ὁ τοιοῦτος ἐρῶν δόξειεν ἄν; οὐ σύ γε, ὦ Ζεῦ, τοῦτο φαίης
17 ἄν, ἐρασθεὶς πολλάκις. Εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυναῖκα
εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίῳν, ὁ
δὲ μήτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκμαίας καὶ καλῆς παρθένου, μήτε
ἄλλῳ προσβλέπειν ἐπιτρέποι, ἄγονον δὲ καὶ στείραν κατακλεί-
p. 128. σας παρθενεῖοι, καὶ ταῦτα ἐρῶν φάσκων, καὶ δῆλος ὢν ἀπὸ
τῆς χροᾶς, καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτετηκυίας, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν
ὑποδεδυνκότων, ἐσθ' ὅπως ὁ τοιοῦτος οὐ παραπαλεῖν δόξειεν
ἄν, δεῖον παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν τοῦ γάμου, καταμα-
ραίνων εὐπρόσωπον οὕτω καὶ ἐπέραστον κόρην, καθάπερ ἱέρειαν
τῇ Θεσμοφόρῳ τρέφων διὰ παντὸς τοῦ βίου; ταῦτα β) καὶ ἀν-
τὸς ἀγανακτῶ πρὸς ἐνίαν μὲν ἀτίμως λακτιζόμενος καὶ λαφυσ-
σόμενος, καὶ ἐξαντλούμενος· ὑπ' ἐνίαν δὲ, ὥσπερ στιγματίας
δραπέτης πεπεδημένος.

α) αὐτὸς] αὐτοῦς F. α) ἀπάγοι] ἀπάγων cod. 1428. προά-
γοι conj. T. Fab. β) ταῦτα] e conj. T. Fab. Vulg. ταῦτα.
In minori ed. Hemst. διότι ταῦτα καὶ αὐτὸς πολλάκις ἀγανα-
κτῶ, nescio unde.

que aetatulam suam oblecta-
re; aut potius aliquo cor-
rumpendam ab adulteris du-
cat, fores aperiens, prosti-
tuens, et omnes ad eam con-
vocans; quid, quaeso, ta-
lis vir uxorem amare videat-
ur? Haud istud tu quidem
dixeris, Jupiter, qui quid
sit amor, re saepenumero
expertus es. Si quis contra
uxorem lege domum duxe-
rit, *Arvo ut venero laetus*
liberos serat, florentem au-
tem puellam nec attingat
ipse, neque alium quem-
quam ad illam oculos adjice-
re sinat; domi autem con-
clusam custodiat, nullam ex
ea prolem suscipiens, ejus
tamen amore flagrare se di-

ctitans, idque indicans vul-
tus colore, macrescente in-
dies et horas corpore, con-
cavis et introrsum receden-
tibus oculis: an non ejus-
modi vir pro cerrito cir-
cumferri debeat, qui quasi
Ceteri sacerdotem per to-
tam vitam nutriens, tam ve-
nustam tamque amabilem
puellam deflorescere absque
omni Veneris usu sineret,
cum contra liberos ex ea
tollere et conjugio frui de-
beret? Ad hunc plane mo-
dum quidam me calcibus
ignominiose quatiunt, lu-
xuriaque sua effundunt at-
que exhauriunt: a nonnullis
autem velut fugitivus aliquis
notis compunctus vincior.

ZETΣ. Τί οὖν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; διδῶσαι γὰρ ἄμ- 18
φω καλὴν τὴν δίκην· οἱ μὲν, ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἄποτοι καὶ
ἄγευστοι, καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ἐπικεχνηνότες μόνον τῷ χρυσίῳ·
οἱ δὲ, καθάπερ ὁ Φινεύς, ἀπὸ τῆς φάρυγγος τὴν τροφὴν ὑπὸ
τῶν *) Ἀρπυιῶν ἀφαιρούμενοι. ἀλλ' ἅπιθι ἤδη σωφρονεστέ-
ρω παραπολὺ τῷ Τιμῶνι ἐντευξόμενος.

ΠΛΟΤΤ. Ἐκεῖνος γὰρ πότε ^{d)} παύσεται ὥσπερ ἐκ κο-
φίνου τετραπημένον, πρὶν ὅλως εἰςρυῆναι με, κατὰ σπουδὴν p. 189.
ἐξαντλῶν, φθάσαι βουλόμενος τὴν ἐπιβρότην, μὴ ὑπέραντλος
εἰςπесῶν ἐπικλύσω αὐτόν; ὥστε ἐς τὸν τῶν Δαναίδων *) πίθον
ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ κύτους
μὴ στέγοντος· ἀλλὰ πρὶν εἰςρυῆναι, σχεδὸν ἐκχυθησομένου τοῦ
ἐπιβρέοντος· οὕτως εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἔκχυσιν κεκνηνός
τοῦ πίθου, καὶ ἀκώλυτος ἡ ἔξοδος.

ZETΣ. Οὐκοῦν ἦν ^{e)} μὴ ἐμφράξῃται τὸ κεκνηνός τοῦτο, 19
καὶ ἐς τὸ ἅπαξ ^{f)} ἀναπεπταμένον, ἐκχυθέντος ἐν βραχεῖ σου,
φράδιως εὐρήσει τὴν διφθέραν αὐτίς, καὶ τὴν δίκελλαν ἐν τῇ

c) τῶν] deest in B. 2. et Hemst. min. d) γὰρ πότε] γὰρ πο-
τε in Arg. nec sic male. e) Δαναίδων] Mutavit accen-
tum Hemst. Antea erat Δαναίδων. f) ἦν] Sic ex Aug. pro
vulg. εἰ. g) καὶ ἐς τὸ ἅπαξ] Sic Schm. e codd. 1428.
2957. et Aug. Vulg. εἰς pro ἐς. In Hemst. min. omissa καὶ
εἰς τό.

Jup. Quid, quaeso, illis
succenses? utrique enim
graves poenas dant: alii
enim veluti Tantalus aliquis,
ore sicco ac jejuno perstant,
ad auri adspectum rictu di-
ducto hiantes; alii autem
sibi, itidem ut Phineus, ci-
bum ex penitissimis fauci-
bus ab Harpyis eripi vident.
Sed jam abi: nam Timonem
multo impensius, quam an-
tea, sapere deprehendes.

Plut. Quid autem? an is
aliquando desinet consulto,
veluti ex perforato cophino
exhaurire me, priusquam
totus influxero, (veluti prae-

venire studens nimiarum o-
pum influxum) ne copiosior
incidens ipsum inundem?
Quare videor mihi aquam
in Danaïdum dolium con-
gesturus, et frustra infusu-
rus, cum vas perfluat, et id,
quod ingestum fuerit, jam
jamque sit effluxurum, pri-
usquam influxerit; adeo la-
tus est ad effluxum liquoris
hiatus dolii ac facilis exi-
tus.

Jup. Proinde rimam istam
et hiatum nisi semel et di-
ligenter obstruxerit, in fac-
ce dolii rhenonem una cum
ligone reperiet, postquam

p. 129. τραγὶ τοῦ πίθου. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, καὶ πλουτίζετε αὐτόν· σὺ δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρμῇ, ἐπανιῶν, πρὸς ἡμᾶς ἄγειν τοὺς Κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτης, ὅπως τὸν κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐπισκευάσωσιν· ὥς-ἤδη γε τεθηγμένον αὐτοῦ δεησόμεθα.

p. 130.
20. EPM. Προΐωμεν, ὦ Πλούτε. τί τοῦτο; ὑποσκάξεις ^{h)}; ἐλελήθεις με, ὦ γεννάδα, οὐ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὢν ¹⁾).

ΠΛΟΤΤ. Οὐκ αἶε τοῦτο, ὦ Ἑρμῇ, ἀλλ' ὅποτε μὲν ἀπὼ παρὰ τινα πεμφθῆς ὑπὸ τοῦ Διὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χωλὸς ἀμφοτέροις, ὥς μόλις τελεῖν ^{h)} ἐπὶ τὸ τέρμα, προηγήσαςτος ἐνίστα τοῦ περιμένοντος. ὅποτε δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέη, πτηνὸν ὄψει, πολὺ τῶν ὄνελων ¹⁾ ὠκύτερον. ἄμα γοῦν ἔπασεν ἡ ὕσπληγξ, ἀργὼ ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικηκώς, ὑπερπηδήσας τὸ στάδιον, οὐδὲ ἰδόντων ἐνίστα τῶν θεατῶν.

EPM. Οὐκ ἀληθῇ ταῦτα φῆς. ἐγὼ δὲ καὶ ^{m)} πολλοὺς p. 131. ἄν εἰπὴν ἔχοιμί σοι, χθὲς μὲν οὐδὲ ὀβολὸν, ὥστε πρίασθαι

h) τί τοῦτο; ὑποσκάξεις;] Sic Hemst. *distinxit primus.*

Antea τί τοῦτο ὑποσκάξεις; Saepe sic a librariis peccatum.

i) ὦν] ὅν nonnullae edd. veteres, in his A. 2. k) τελεῖν] ἐλθεῖν R. P. L. J. marg. A. 1. W. μόλις Schm. e cod. 1428.

l) ὄνελων] Sic Aug. R. P. J. marg. A. 1. W. et A. 2. Vulg. ὄρνέων. m) δέ καί] δέ τοι cod. 1428. et R.

tu cito effusus fueris. Sed jam aliquando abite, atque hominem ditate. At heus tu, Mercuri, curato adductos tecum ex Aetna Cyclopas, qui mihi fulmen exaquant ac reficiant: eo enim perquam acuto nobis opus erit.

Mer. Pergamus, Plute. Quid hoc autem? claudicas? Ignorabam, o bone, esse te non modo caecum, sed claudum etiam.

Plut. Id mihi non semper usu evenit: sed cum ab Jove ad quempiam mittor, repente tardior paulo fio, et utroque crure claudus, ita

ut vix atque aegre itineris finem attingam, cum is jam, ad quem missus fueram, longo senio confectus plerumque jacet. At si quando discedendum sit, tum vero me alatum dicas, ipsis avibus celeriores. Itaque ubi primum excidit circi repagulum, jam me victorem proclamat praeco, qui stadium tanta pernicitate percurrerim, ut quandoque ne spectatores ipsi oculis me currentem sequi potuerint.

Mer. Minus vere isthaec, Plute: nam multos ego memorare possum, qui, cum heri ne obolum quidem ha-

βρόχον, ἰσχυρότας, ἄφνω δὲ τήμερον πλουσίους, καὶ πολυτέ- p. 131.
 λείς, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους ἐξελαύνοντας, οἷς οὐδὲ κἄν ὄνος
 ὑπῆρξε πώποτε. καὶ ὁμῶς πορφυροὶ ⁿ⁾ καὶ χρυσόχειρες περιέ-
 χονται, οὐδ' αὐτοὶ πιστεύοντες οἶμαι ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν.

ΠΛΟΥΤ. Ἐτεροῖον τοῦτ' ἐστίν, ὦ Ἑρμῇ, καὶ οὐχὶ τοῖς 21
 ἔμμαντοῦ ποδο βαδίζω τότε. οὐδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλούτων ἀπο-
 στέλλει με παρ' αὐτούς, ἅτε πλουτοδότης, καὶ μεγαλόδαρος
 καὶ αὐτός ὢν. δηλοῖ γοῦν ^{o)} καὶ τῷ ὀνόματι. ἐπειδὴν τοίνυν
 μετοικισθῆναι δέη με παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον, ἔς δέλτον ἔμ-
 βαλόντας με, καὶ κατασημηνάμενοι ἐπιμειλῶς, φορηδὸν ἀρά- p. 132.
 μνοι, μεταπορίζουσι. καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ που τῆς
 οἰκίας πρόκειται, ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾷ τῇ ὁδῶν σκεπόμε-
 νος, περιμάχτης ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ ἐπαλπίσαντες ἐν τῇ
 ἀγορᾷ περιμένονσι κεκηνότες, ὥσπερ τὴν χειλιδόνα πρὸς πετρ-
 μένην τετριγότες ^{p)} οἱ νεοττοί. Ἐπειδὴν δὲ τὸ σημεῖον ἀφαι- 22
 ρεθῇ ^{q)}, καὶ τὸ λίνον ^{r)} ἐντμηθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ

n) πορφυροῖ] Sic Hemst. min. Aliae πορφυροί, mendum in
 Luciani exemplaribus frequens. Vid. ad Char. c. 14. o)
 γοῦν] abest a B. 2. p) τετριγότες] τετριγότες cod. 1428.
 q) ἀφαίρεθῇ] ἀφηρεθῇ et mox ἀνοχθῇ A. r) λίνον]
 Sic A. 2., quum in ceteris falso sit λίνον.

berent, qui sibi pararent la-
 queum, hodie repente divi-
 tes existunt, sumtus in-
 gentes faciunt, et bigis al-
 bis vehuntur, quibus ne a-
 sellus quidem unquam domi
 fuit; et tamen purpura au-
 reisque annulis fulgentes in-
 cedunt, qui, ut opinor,
 nondum satis sibi persua-
 dere possunt, suas illas opes
 somnium non esse.

Plut. Istuc, quod dicis,
 Mercuri, longe diversum est;
 nec tunc meis me pedibus
 porto, neque me tunc Ju-
 piter, sed Pluto ad eos mit-
 tit, utpote qui πλουτοδότης
 et ipse sit [opum largitor]
 et splendorum munerum

dator, quod et suo ipsius
 nomine satis indicat. Itaque
 cum mihi ab alio ad alium
 migrandum est, me in ta-
 bulas testamentarias conji-
 ciunt, ac diligenter obsignan-
 tes domo me bajulorum ope-
 ra efferunt: interea mortuus
 in obscuro aliquo aedium
 loco jacet, detrito linteo
 obtectis genibus, dum circa
 ipsum decertant feles, ejus
 cadaver attingere gestien-
 tes; me autem ii, qui tam-
 diu speraverant, ad forum
 itidem ut hirundinem advo-
 lantem stridentes pulli ex-
 spectant. Ubi autem subla-
 tum est sigillum, et lineum
 testamenti vinculum inci-

- p. 153. ἀνακηρυχθῇ μου ὁ καινὸς *) δεσπότης, ἦτοι συγγενής τις, ἢ κόλαξ, ἢ καταπύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρμένος ἔτι τὴν γνάθον, ἀντὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἦδη ἔξωρος ὢν ὑπερέτευσεν αὐτῷ, μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γενναῖος ἀπολαβών, ἐκεῖνος μὲν, ὅστις ἂν ἢ ποτε, ἀρπασάμενός
- p. 154. με αὐτῇ δέλω, θίει φέρων, ἀντὶ τοῦ τέως Πυρρήσιου, ἢ Δρόμωνος, ἢ Τιβίου, Μεγακλῆς, ἢ Μεγάβυζος *), ἢ Πρώταρχος
- p. 155. χος μετονομασθεῖς· τοὺς μάτην κεκηνότας ἐκείνους ἐς †) ἀλλήλους ἀποβλέποντας καταλιπὼν, ἀληθεῖς ἄγοντας τὸ πένθος,
- p. 156. οἶος αὐτοὺς ‡) ὁ θύννος ἐκ μυχοῦ τῆς σαγήνης διέφυγεν, οὐκ
- 28 ὀλίγον τὸ δέλεαρ καταπιών. Ὁ δὲ, ἐμπεσὼν ἀθρόως ἐς ἐμὲ ἀπειρόκαλος καὶ παχύδερμος ἄνθρωπος, ἔτι τὴν πέδιον περικκῶς, καὶ εἰ παριῶν ἄλλως §) μαστίζειέ τις, ὄρθιον ἐφιστάς τὸ οὐς, καὶ τὸν μυλῶνα ὥσπερ τὸ ἀνάκτορον προσκυνῶν, οὐκ

s) καὶ τὸ §) κοινὸς nonnullae edd., in his A. s. *) Μεγάβυζος] Μεγάβυζης cod. 1428. †) ἐς] εἰς vulg. Receptam formam habet Aug. et Schm. ed. u) αὐτοῖς] αὐτοῖς marg. A. 1. W. et cod. 2957. x) ἄλλως] e conj. Fabri. Vulg. ἄλλος, quod tamen et ipsum a cod. Gorl. abest.

sum est, tabulaeque apertae, ac novus opum dominus declaratus est cognatus aliquis, aut assentator, aut servulus denique, qui ad obsequium venereum praesto erat, et ea gratia ceteris praelatus omnibus, rasa etiamnum barba; magnum pretium ferens tot voluptatum, quas hero attulit, dum se, jam exoletus, ei perdepsendum obsequiose permittit. Is igitur, quisquis tandem sit, me cum testamenti tabulis arripiens, curriculo domum contendit, mutato repente nomine, ut qui antea Pyrrhias, vel Dromo, aut, si mavis, Tibius vocabatur, deinceps Megacles, Protarchus, aut Megabyzus dicatur: illos incas-

sum hiantes, et inter se aspicientes relinquens, dolore non ficto lugentes, qui tantum thynnium ex intimo saenae recessu elapsum amiserint, post opimam escam consumptam. In me igitur irruens talis vir, rerum bonarum imperitus, stolidus, qui pedicas etiamnum exhorrescit, et, si quis temere praeteriens loris increpuerit, arrectis auribus repente resistit, pistrinum autem veluti templum adorat: talis, inquam, vir, iis, quibuscum versatur, non amplius tolerabilis, sed in homines liberos contumeliosus est, conservos autem suos flagellis urit, quasi experiundi gratia, num id sibi quoque

ἔτι φορητός ἐστι τοῖς ἐντυγχάνουσιν· ἀλλὰ τοὺς τε ἑλευθέρους p. 136. ὑβρίζει, καὶ τοὺς ὁμοδούλους μαστιγοῖ, ἀποπειρώμενος εἰ καὶ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἔξεστιν· ἄχρῃς ἂν ἢ ἐς πορνιδίον τι ἐμπεσῶν, ἢ ἑμποτροφίας ἐπιθυμήσας, ἢ κόλαξι παραδούς ἑαυτὸν ὁμνύουσιν, ἢ μὴν εὐμορφότερον μὲν Νιρέως εἶναι αὐτὸν, εὐγενέστερον δὲ τοῦ Κέκροπος, ἢ Κόδρου, συνετώτερον δὲ τοῦ Ὀδυσ· p. 137. σέως, πλουσιώτερον δὲ σύναμα ^γ) Κροίσων ἐκκαίδεκα ^z), ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ἄθλιος ἐκχέη ^α) τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιορκιῶν, καὶ ἀρπαγῶν, καὶ πανουργιῶν συνειλεγμένα.

ΕΡΜ. Αὐτὰ που σχεδὸν φῆς τὰ γιγνόμενα ^β). ὁπότεν 24 δ' οὖν αὐτόπους βαδίζης ^α), πῶς οὕτω τυφλὸς ὢν εὐρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις ἐφ' οὗς ἂν σε ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ, κρίνας εἶναι τοῦ πλουτεῖν ἀξίους;

ΙΛΙΟΤΤ. Οἶε γὰρ εὐρίσκειν με οἷ τινές εἰσι;

ΕΡΜ. Μὰ τὸν Δία οὐ πάνυ. οὐ γὰρ ἂν ^δ) Ἀριστείδην καταλιπὼν, Ἴππολίκῳ καὶ Καλλιᾷ προσήεις, καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων οὐδὲ ὀβολοῦ ἀξίοις. πλὴν ἀλλὰ τί πρᾶτεις καταπεμφθεῖς;

γ) σύναμα] *synama* in cunctis prioribus. z) ἐκκαίδεκα] 5 cod. 1428. α) ἐκχέη] *ekchei* Aug. β) γιγνόμενα] *gignomena* Aug. c) βαδίζης] *badizeis* marg. A. 1. W. d) ἂν] *de meo adjecissem, etiamsi non reperiretur in Aug. et Gori.* In ceteris omnibus desideratur.

liceat; usque adeo, donec meretriculam aliquam nactus, velequorum alendorum studio insaniens, aut assentatoribus sese totum dedens, dejerantibus formosiores ipsum Nireo esse, Cecrope aut Codro nobiliorem, Ulysse prudentiorem, sedecim simul una Croesis ditiozem, puncto temporis ea effundat infelix, quae unciatim (*ille*) ex multis perjuriis, rapinis ac fraudibus sibi pepererit.

Mer. Id ferme, quod res est, dicis. Cum vero tuis ipsius pedibus uteris, qui,

quaeso, tanta in te cum sit caecitas, viam tamen invenis? aut qui tandem dijudicas, ad quos te miseris Jupiter, divitiis illos esse dignos deputans?

Plut. Credis videlicet invenire me, quinam illi sint?

Mer. Sane haud facile arbitror. Neque enim rejecto Aristide ad Hipponicum te aut Calliam adjungeres, compluresque ex Atheniensibus, homines vix obolares. Ceterum ab Jove misus quid facis?

- p. 137. ΠΛΟΤΤ. Ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι περινοστών, ἄχρῃς ἂν λάθω τινὶ ἐμπεισών. ὁ δὲ, ὅστις ἂν πρῶτός μοι περιτύχη *),
 p. 138. ἀπαγαγὼν ἔχει, σὲ ¹) τὸν Ἑρμῆν ἐπὶ τῷ παραλόγῳ τοῦ κέρ-
 δους προσκυνῶν.

25 EPM. Οὐκοῦν ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς, οἰόμενός σε κατὰ τὸ αὐτῷ δοκοῦν ²) πλουτίζειν ὅσους ἂν οἴηται ³) τοῦ πλουτεῖν ⁴) ἀξίους;

ΠΛΟΤΤ. Καὶ μάλα δικαίως, ὃ γὰρ ὅς γε τυφλὸν ὄντα εἰ-
 δὼς, ἐπεμπεν ⁵) ἀναζητήσοντα δυσεύρετον οὕτω χρῆμα, καὶ προ-
 πολλοῦ ἐκλειοιπὸς ἐκ τοῦ βίου. Ὅπερ οὐδ' ὁ Λυγκεύς ἂν ἐξεύ-
 ροι ῥαδίως, ἄμαυρόν οὕτω καὶ μικρόν ὄν. τοιγαροῦν ἄτε τῶν
 μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείστων ἐν ταῖς πό-
 λεσι τὸ πᾶν ἐπεχόντων, ῥᾶον ἐς τοὺς τοιούτους ἐμπίπτω πε-
 ριῶν, καὶ σαγηνεύομαι πρὸς αὐτῶν.

- p. 139. EPM. Εἰτα πῶς, ἐπειδὴν καταλίπης αὐτοὺς, ῥαδίως
 φεύγεις, οὐκ εἰδὼς τὴν ὁδόν;

e) περιτύχη] περιτύχοι cod. 2957. f) ἀπαγαγὼν ἔχει, σὲ] ἀπαγαγὼν παρ' αὐτὸν ἔρχεται, Ἑρμῆν J. A. 2. et cod. Gorl. απαγ. παρ' αὐτὸν ἔχει cod. 2957. unde Belin. conj. ἀπαγαγὼν, παρ' αὐτοῦ ἔχει. Arg. ἀκ. πρὸς αὐτὸν ἔρχ. Denique marg. A. 1. W. ἀκ. πρὸ αὐτῶν ἔρχ. g) τὸ αὐτῷ δοκοῦν] Sic cod. Gorl. et A. 2., κατὰ τὰ αὐτῷ δοκοῦν J. κατὰ τὸ αὐτὸ δοκοῦν marg. A. 1. W. In reliquis κατὰ τὰ αὐτῷ δοκοῦντα. h) οἴηται] οἴεται S. A. Hemat. min. i) τοῦ πλουτεῖν] τοῦ πλούτου Aug. k) ἐπεμπεν] ἐπεμψεν J.

Plut. Sursum deorsum siturum mittebat, rem, ut vagor perambulans, donec vides, quam non sine summo labore quis reperit, imprudens in quempiam incidam: is autem, qui me cunque obvium habuerit, ad sese abductum observat (possidet), te, Mercuri, ob lucrum adeo insperatum venerans.

Mer. Deceptus ergo est Jupiter, eos a te ditari ex ipsius decreto existimans, quos ipse opibus dignos judicarat?

Plut. Neque vero injuria, o bone; qui quidem me caecum esse sciens, eos quae-

siturum mittebat, rem, ut vides, quam non sine summo labore quis reperit, quaeque jam pridem inter homines defecit: illam ne Lynceus quidem facile reperiat, cum adeo sit evanida et exilis. Itaque cum boni perquam pauci sint, pravi autem homines et scelerati in urbibus omnia teneant, facilius in hos, quam in illos, dum hac illac vagor, incido, et eorum retibus impeditus haereo.

Mer. At vero cum illos relinquis, quo pacto tam

ΠΛΟΤΤ. Ὁξυδερκῆς τότε πως ¹⁾ καὶ ἀρτίπους γίγνομαι p. 139.
πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς.

ΕΡΜ. Ἔτι δὴ μοι καὶ τοῦτο ἀπόκριναι, πῶς τυφλὸς ὢν, 26
(εἰρήσεται γὰρ,) καὶ προσέτι ὠχρὸς, καὶ βαρὺς ἐκ τοῖν σκε-
λοῖν, τοσοῦτους ἐραστὰς ἔχεις ^{m)}, ὥστε πάντας ἀποβλέπειν εἰς
σέ; καὶ τυχόντας μὲν, εὐδαιμονεῖν οἴεσθαι· εἰ δὲ ἀποτύχοιεν,
οὐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας; οἶδα γοῦν τινὰς οὐκ ὀλίγους αὐτῶν
οὕτω σου δυσέρωτας ὄντας, ὥστε καὶ ἐς βαθυκήτεια ⁿ⁾ πόντον *Thesop.*
φέροντες ἔλθουσιν αὐτοὺς ^{o)}, καὶ πετρῶν κατ' ἡλιβάτων, ὑπερ- ^{v. 175.}
οραῖσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ὅτι περ ^{p)} οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐώ- p. 140.
ρας αὐτούς. πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ ἂν εὖ οἶδα ὅτι ὁμολογήσειας,
εἴτε ξυνίης σαντοῦ, κορυβαντιῶν αὐτούς, ἐρωμένῳ τοιοῦτῳ
ἐπιμεμνηνότες.

ΠΛΟΤΤ. Οἷτι γὰρ τοιοῦτον, οἷός εἰμι, ὀραῖσθαι αὐτοῖς, 27
χολὸν ἢ τυφλόν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσεστιν;

ΕΡΜ. Ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλοῦτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ
πάντες εἰσὶ;

1) πῶς] Sic recte *Schm.* Olim πῶς. Cod. 2957. πῶς. m) ἔ-
χεις] Sic codd. 2957. Aug. Gorl. Edd. V. 2. B. 2. et *Schm.*
In ceteris, etiam *Hemat.* ἔχεις. n) ἐς βαθυκήτεια] ἐς
vulg. ἐς *Schmied.* et Aug. βαθυκήτεια R. J. A. 2.

facile aufugis, qui viam non
noris?

Plut. Ad solam fugiendi
occasionem oculi mihi acpe-
des vident.

Mer. Hoc mihi quoque
responde, qui tandem fiat,
ut, cum caecus sis, insuper
etiam (neque enim vera li-
bet reticere) pallidus, et
cruribus gravior, tot ama-
tores habeas, ut omnes om-
nino homines unum te a-
spiciant; sique potiri te li-
cuerit, beatos se existiment,
sin minus, vitam sibi abju-
dicent. Novi enim permul-
tos, qui te ita misere ama-
runt, *Ut se praecipites pisco-*

*sa per aequora saltu Subli-
mi e scopulo dederint*, exi-
stimantes a te contemni,
quod ipsos ne primo qui-
dem congressu (omnino non)
aspicere voluisses. Ceterum
tute ipse confiteberis, opi-
nor, si modo te nosti, insa-
nire istos, qui talem amasi-
um, tam vehementi, tamque
perdito amore prosequantur.

Plut. Censes nimirum,
eum me ipsis videri, qui
sum, claudum scilicet, cae-
cum, et quae alia in me
sunt vitia?

Mer. Qui, quaeso, nisi
et ipsi omnes caeci sunt?

- p. 140. ΠΛΟΤΤ. Οὐ τυφλοί, ὃ ἄριστε· ἀλλ' ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ἐπισκιάξουσιν αὐτούς⁴). ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς, ὡς μὴ παντάπασιν ἄμορφος εἶην, προσωπεῖόν τι⁵) περιδόμενος ἐρασμιώτατον, διάχρυσον, καὶ λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδύς, ἐντυγχάνω αὐτοῖς. οἱ δὲ, αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι⁶) ὄρῳ τὸ κάλλος, ἐρώσι, καὶ ἀπόλλυνται μὴ ἐντυγχάνοντες. ὡς εἴ γε τις αὐτοῖς, ὄλον ἀπογυμνώσας,
- p. 141. ἐπέδειξε με, δῆλον ὡς κατεγίνωσκον ἂν αὐτῶν⁷), ἀμβλυώτοντες τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρώντες ἀνεράστων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων.

- 28 EPM. Τί οὖν ὅτι καὶ⁸) ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλουτεῖν γενόμενοι, καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτοῖ⁹) περιδόμενοι, ἔτι ἐξαπατῶνται; καὶ ἦν τις ἀφαιρῆται αὐτούς, θᾶπτον ἂν τὴν¹⁰) κερφαλὴν ἢ τὸ προσωπεῖον πρόοινο¹¹) ; οὐ γὰρ δὴ¹²) καὶ τότε

q) αὐτοῦς] αὐτοῖς marg. A. 1. W. utrumque bonum. Hemst. x) τί] addidimus ex Aug. et Gorl. s) οἰόμενοι] εἰόμενοι nonnullae vett. in his A. 2. t) αὐτῶν] Sic Schm. e conj. Solan. In ceteris prave αὐτῶν. u) τί οὖν ὅτι καὶ] Sic plene in R. et marg. A. 1. W. et hinc Solan. Hemst. maj. et Schm. Omissum ὅτι in prioribus edd., ut A. 1. B. 2. Hemst. min., positum omisso καὶ in J. A. 2. Arg. Kistemakeri conjectura ad Thucyd. p. 133. Τί οὖν; ὅ,τι καὶ certe non opus esse putabamus. x) αὐτοῖ] e conj. Solani pro vulg. αὐτὸ, cui locus esse non poterat. y) ἂν τὴν] αὐτὴν Arg. mendium observatu dignum. z) πρόοινο] πρόειντο J. a) δὴ] Ita C. P. L. Arg. et recentiores; in antiquioribus, etiam Hemst. min. del.

Plut. Haud ita est, o bone, sed ignorantia et error, quae nunc omnia invaserunt, caliginem ipsis obijciunt. Adde, quod ipse quoque, ne prorsus deformis videar, aptata mihi persona perquam amabili, inaurata, gemmisque distincta, insuper varia veste ornatus, iis me offero: illi autem, qui credant videre se non personatam aliquam pulchritudinem, sed in ipso vultu efflorescentem, amore inardescunt, ac nisi potiantur, prae

doloris impatientia sese ipsi perditum eunt. Sane si quis me nudatum iis ostenderit, damnabunt ipsi sese, qui tantopere caecutiant, et res prorsus inamabiles et invenustas tam studiose petant.

Mer. Quid quod, postquam jam divites facti sunt, ac sibi personam aptavere, adhuc falluntur? Quid quod nonnulli capite libentius carcant, quam persona, si quis hanc illis eripere potuisset? Neque enim cui-

ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτοὺς, ὥς ἐπὶ χριστός ^{b)} ἡ εὐμορφία ἔστιν, ἔν-ρ. 141.
δοθέν τὰ πάντα ὁρῶντας.

ΠΛΟΤΤ. Οὐκ ὀλίγα, ὦ Ἐρμῇ, καὶ πρὸς τοῦτό μοι
συναγωνίζεται.

ΕΡΜ. Τὰ ^{c)} ποῖα;

ΠΛΟΤΤ. Ἐπειδὴν τις ἐντυχὼν τοπρῶτον, ἀναπετάσας
τὴν θύραν εἰσδέχεται ^{d)} με, συμπαρεῖσθεται μετ' ἐμοῦ λα-
θῶν ὁ τύφος ^{e)}, καὶ ἡ ἄνοια ^{f)}, καὶ ἡ μεγαλαυχία ^{g)}, καὶ ἡ
μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἄττα ^{h)} μυρία. ὑπὸ
δὴ τούτων ἀπάντων καταληφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ
οὐ θαυμαστά, καὶ ὀρέγεται τῶν φευκτῶν· καὶ τὸν πάντων ^{p. 142.}
ἐκείνων πατέρα τῶν εἰσληλυθότων κακῶν τέθηπε, δορυφορού-
μενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ πάντα πρότερον πάθοι ἂν, ἢ ἐμὲ προέ-
σθαι ὑπομείνειν ἂν.

ΕΡΜ. Ὡς δὲ λέεις εἶ, ὦ Πλοῦτε, καὶ ὀλισθηρὸς, καὶ 29
δυσκἀθεκτος ⁱ⁾, καὶ διαφευκτικὸς, οὐδεμίαν ἀντιλαβὴν παρε-

b) ἐπὶ χριστός] Sic omnes edd. antiquae: ἐπὶ χριστός S. et A.
quod *Faber*, etsi nihil maneant, secutus videtur. Sic et *Hemst.*
min. c) τὰ] abest a Gorl. d) εἰσδέχεται] Sic *Schm.* e
cod. 2957. e) τύφος] τύφος Arg. f) ἄνοια] ἄνοια
conj. *Lenner.* Phal. Ep. p. 215. perperam. Aliud est ἡ ἄνοια
καὶ ἡ ἀπάτη in praecedente cap. cf. ad Char. c. 15. g) με-
γαλαυχία] μεγαλοψυχία Gorl. h) ἄττα] ἄττα aspiratum
fere in antiquioribus. i) δυσκἀθεκτος] δυσκἀτοχος R.
et Aug.

quam credibile sit, ipsos,
qui omnia introrsus videant,
ignorare, totam illam pul-
chritudinem inauratam esse.

Plut. Plurima sunt, o
Mercuri, quae me in ea re
adjuvant.

Mer. Quaenam illa?

Plut. Cum aliquis semel
tantum mecum congressus,
apertis foribus me admittit,
ingreditur una mecum, eo
non animadvertente, Arro-
gantia, Dementia, Jactan-
tia, Mollities, Insolentia,
Fraus, aliaque sexcenta:

quae ubi hominis animum
invaserunt, ibi tum quae
miranda non sunt miratur,
et quae fugienda appetit;
me autem tot malorum, quae
ingressa sunt, parentem sus-
picit, illorum cinctum satel-
litio; cruciatus autem quos-
libet patitur facilius, quam
me abicere sustinuerit.

Mer. Quam vero laevis es
et lubricus, Plute, quam-
que aegre retineris; facile
autem fugis, ansam nullam,
quae firma sit, praebens;
sed veluti anguillae, aut an-

- p. 142. χόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ αἱ^k) ἐγγέλεις, ἡ οἱ ὄφεις, διὰ τῶν δακτύλων δραπετεύεις οὐκ οἶδα ὅπως· ἡ Πενία δ' ἔμπαλιν ἐξώδης^l) τε, καὶ εὐλαβῆς, καὶ μυρία τὰ ἀγκιστρα ἐκπεφυκότες^m) ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἔχουσα, ὡς πλησιάζαντας
- p. 143. εὐθύς ἔχουσθαι, καὶ μὴ ἔχειν ῥαδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μεταξὺⁿ) ἤδη φλυαροῦντας ἡμᾶς πρᾶγμα οὐ μικρὸν διέλαθε.

ΠΛΟΤΤ. Τὸ ποῖον;

ΕΡΜ. Ὅτι τὸν Θησαυρὸν οὐκ ἐπηγαγόμεθα, οὐπερ ἔδει μάλιστα.

- 30 ΠΛΟΤΤ. Θάρρει τούτου γε ἔνεκα. ἐν τῇ γῇ αὐτὸν καταλείπων, αἰεὶ ἀνέρχομαι^o) παρ'^p) ὑμᾶς, ἐπισκῆψας ἔνδον μένειν ἐπικλεισάμενον τὴν θύραν, ἀνοίγειν δὲ μηδενί, ἢν μὴ ἐμοῦ ἀκούσῃ βοήσαντος.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἐπιβαίνωμεν ἤδη τῆς Ἀττικῆς. καὶ μοι ἔπου ἔχόμενος τῆς χλαμύδος, ἄχρῃς ἂν πρὸς τὴν ἐσχατιάν ἀφίκωμαι.

k) αἱ] Sic codd. 2957. et Aug. et ed. Schm. ol R. Alias prorsus omissus Articulus. l) ἐξώδης] Ita A. P. L. (in quibus Exc. additur ἐξώλη τε) J. B. 1. 2. V. 2. S. A. In marg. A. 1. W., sicut in F. et P. ἐξώδης. m) ἐκπεφυκότες] ἔμπεφ. R. n) ἀλλὰ μεταξὺ — διέλαθε.] Haec olim *Pluto* adscripta. Deinde: Ἐρ. τὸ ποῖον; ὅτι τὸν — μάλιστα. Πλ. Θάρρει etc. Rectior personarum collocatio reperitur jam in Arg. o) αἰεὶ ἀνέρχομαι] Inserui αἰεὶ e cod. R. et Aug. ubi tamen sic legi *Schmiederus* refert: ἐν τῇ γῇ γὰρ αὐτὸν αἰεὶ κατ. ἀν. In Arg. γῇ temere omissum. p) παρ'] πρὸς Gori.

gues, inter digitos, nescio quo pacto, elaberis! at contra viscosa ac tenax Paupertas est, facilem ansam praebens, et infinitos uncus ex omnibus corporis partibus exsertos habet, ita ut, qui ad eam accesserint, continuo arripiantur, nec se illinc expedire queant. Verum interea dum sermones nugando caedimus, rem haud negligendam obliti sumus.

Plut. Quam?

Mer. Thesaurum non ad-

duximus, quo tamen vel maxime nobis opus erat.

Plut. Hac quidem causa animo otioso esto. Eum enim semper sub terra relinquo, cum ad vos ascendo, imperans domi ut adsit foribus occlusis, neve cuiquam aperiat, ni me clamantem audierit.

Mer. Sed jam Atticos fines ingrediamur; tu vero sequere hac prehensum me chlamyde tenens, donec ad Timonis solitudinem pervenero.

ΠΛΟΤΤ. Εὐ ποιεῖς, ὦ Ἐρμῇ, χειραγωγῶν, ἐπεὶ ἦν γε p. 143. ἀπολίπης με, Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπεσοῦμαι περινοστών. ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος οὗτός ἐστι, καθάπερ σιδήρου πρὸς p. 144. λίθον;

ΕΡΜ. Ὁ Τίμων οὕτως σκάπτει πλησίον ὄρεινόν ^α), 31 καὶ ὑπόλιθον γήδιον. παπαί, καὶ ἡ Πενία πάρεστι, καὶ ὁ Πόνος ἐκείνος ^β)· ἡ Καρτερία δὲ, καὶ ἡ Σοφία, καὶ ἡ Ἀνδρία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ ταττομένων ἀπάντων, πολὺ ἀμείνους ^γ) τῶν σῶν δορυφόρων.

ΠΛΟΤΤ. Τί οὖν οὐκ ἀπαλλαττόμεθα, ὦ Ἐρμῇ, τὴν ταχίστην; οὐ γὰρ ἂν τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικούτου στρατοπέδου περιεσχημένον.

ΕΡΜ. Ἄλλως ἔδοξε τῷ Διὶ· μὴ ἀποδελιωμέν οὖν.

ΠΕΝ. Ποῖ τοῦτον ἀπάγεις, ὦ Ἀργειφόντα, χειραγωγῶν; p. 145.

ΕΡΜ. Ἐπὶ τουτοῦ τὸν Τίμωνα ἐπέμφθημεν ὑπὸ τοῦ Διός.

ΠΕΝ. Νῦν δ' ^δ) Πλούτος ἐπὶ Τίμωνα, ὅποτε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ^ε) ὑπὸ τῆς Τρυφῆς παραλαβοῦσα, τουτοῖσι πα-

^α) ὄρεινόν] ὄνειρόν B. 2. et quaedam aliae. ^β) ἐκείνος] ἐκείνῳ conj. Hemst. ^γ) ἀμείνους] addit Aug. ὄντες, non male. ^δ) ὁ] abest a B. 2. In Arg. est ἡ. ^ε) ἔχοντα] ἀγοντα Hemst. min. invito haud dubie editore.

Plut. Recte sane, o Mercuri, quod mihi caeco viam praeis; sin me deseras, fortasse in Hyperbolum aliquem, aut Cleonem oberans incidam. Sed quis hic sonus, quasi si ferrum ad saxum allidatur?

Mer. Hic Timon videlicet montanum ac saxosum agellum fodit. Papae! Et Paupertas adest, et ille Labor, tum etiam Tolerantia, et Sapientia, nec non Fortitudo, et totum illud agmen, quod secum sub signis habere solet Fames: multo haud dubie animosiores sunt satellitibus tuis.

Plut. Quid igitur causae sit, quin hinc quam ocysissime fugiamus? neque enim est ut quidquam a nobis memorabile geratur cum eo viro, qui tanto instructus exercitu sit.

Mer. Jovi aliter visum est: quare strenui simus.

Paup. Caecum istum, o Argiphonte Mercuri, quonam abducis?

Mer. Nos ad Timonem (huncce) allegavit Jupiter.

Paup. Quid? nunc ad Timonem Plutus mittitur? quem ego pessime a Luxu habitum cum accepissem, his, quos vides, Mercuri, Sapi-

p. 145. ραδοῦσα, τῇ Σοφίᾳ καὶ τῷ Πόνῳ, γενναῖον ἄνδρα καὶ πολλοῦ ἄξιον ἀπέδειξα; οὕτως ἄρα ^{x)} εὐκαταφρόνητος ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ, καὶ εὐαδίκητος, ὥςθ' ὃ μόνον κτήμα εἶχον, ἀφαιρείσθαι ^{y)} με, ἀκριβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐξεργασμένον, ἔν' αὐτῆς ὁ Πλούτος παραλαβὼν αὐτὸν Τβρεὶ καὶ Τύφῳ ἐγγειώσας ^{z)} ὁμοιον τῷ πάλαι, μαλθακόν, καὶ ἀγεννῆ, καὶ ἀνόητον ἀποφήνας, ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἥδη γεγεννημένον;

EPM. Ἔδοξε ταῦτα, ὦ Πενία, τῷ Διῷ.

p. 146. 33 ΠΕΝ. Ἀπέρχομαι καὶ ὑμεῖς δὲ, ὦ Πόνε, καὶ Σοφία, καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ ^{a)} μοι. οὗτος ^{b)} δὲ τάχα εἴσεται, οἷαν με οὕσαν ἀπολείψει ^{c)}, ἀγαθὴν ^{d)} συνεργόν, καὶ διδάσκαλον τῶν ἀρίστων· ἢ συνῶν, ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐξῥωμένος δὲ τὴν γνώμην διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ^{e)} ἀποβλέπων· τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ ταῦτα, ὥςπερ ἔστιν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων.

x) ἄρα] ἄνδρα F. nulla distinctione post ἀπέδειξα posita. Adscriptum in hac ed. ex P. ἄρα, quod Reitzio nimis placuit. y) ἀφαιρείσθαι] ἀφαιρείσθαι cod. 2957. z) ἐπιχειρήσας] Sic Solanus et posteriores omnes e conj. T. Fabri pro antiquiori ἐπιχειρήσας. a) ἀκολουθεῖτέ] οἱ ἀκολ. Arg. b) οὗτος] οὕτως A. 2. et aliae vetustae. c) ἀπολείψει] ἀπολείπει vel ἀπολείψη conj. Fabri. d) ἀγαθὴν] ἀγαθὸν Schol. e) αὐτόν] Hemst. min. et Schm. sic scripserunt e conj. Solan. et Abreschio sic visum Dilucc. Thuc. p. 361. Alias αὐτόν.

entiae et Labori tradens virum fortem et quantivis pretii effeci? Itane vobis idonea Paupertas visa est, in qua sic illudatis, ut quem unum mihi habebam, eripere postuletis, postquam ad virtutem probe factus est, ut illum Plutus denuo acceptum Contumeliae et Arrogantiae tradens, qualis olim fuit, talem eum efficiat, mollem scilicet, ignavum et stolidum; mihi denique illum reddat, ubi nullius pretii fuerit, et detricto panno haud melior?

Mer. Jovi sic visum est, o Paupertas.

Paup. Abeo igitur. Vosque adeo, Labor, Sapientia, vosque ceteri, qui mecum aderatis, sequimini. Nae iste posterius sentiet, qualem me reliquerit, optimam nempe operis consortem, et quae ipsum ad res praeclaras erudierim; me, inquam, quacum degens, tum salubri corpore, tum animo vegetus fuit, viri vitam agens, et sese respiciens, cetera autem supervacanea existimans, ut re ipsa

ΕΡΜ. Ἀπέρχονται· ἡμεῖς δὲ προσίωμεν ¹⁾ αὐτῷ. p. 146.

TIM. Τίνες ²⁾ ἐστὶ, ὃ κατάρσεται; ἢ τί βουλόμενοι δεῦ- 34
ρο ἦκατε, ἄνδρα ἐργάτην καὶ μισθοφόρον ἐνοχλήσοντας; ἀλλ'
οὐ χαίροντες ἄπιτε, μισροὶ πάντες ὄντες· ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτί-
κα μάλα βάλλων ταῖς ³⁾ βώλοις, καὶ τοῖς λίθοις, συντρίψω.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλης· οὐ γὰρ ἀνθρώ-
πους ὄντας βαλεῖς. ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, οὐτος ⁴⁾ δὲ, ὁ
Πλούτος. Ἐπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς ἐπακούσας ⁵⁾ τῶν σῶν ⁶⁾ εὐχῶν·
ὥστε ἀγαθὴ τύχη δέχου τὸν ὄλβον, ἀποστὰς τῶν πόνων.

TIM. Καὶ ὑμεῖς οὐμῶξισθε ἤδη, καίτοι θεοὶ ὄντες, ὥς p. 147.
φασί· πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ, του-
τοῦ δὲ τὸν τυφλόν, ὅστις ἂν ᾗ, καὶ ἐπιτρίψειν μοι δοκῶ τῇ
δικέλλῃ.

ΠΛΟΥΤ. Ἀπώμεν ⁷⁾, ὦ Ἑρμῇ, πρὸς τοῦ Διὸς, με-
λαγχολῶν γὰρ ὁ ἄνθρωπος οὐ μετρίως μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν
ἀπέλθω προσλαβών.

f) ἡμεῖς δὲ προσίωμεν] ἡμεῖς δὲ καὶ πρ. R. g) Τίνες
ἐστὶ] Τίνες δὲ ἐστὶ cod. 2957. h) ταῖς] Sic Hemst. et
Schm. monente Bergler. ad Alciph. p. 348. i) οὐτος] οὐ-
τος Aug. k) ἐπακούσας] ὑπακ. marg. A. 1. W. l) τῶν
σῶν] Omissum vulg. σῶν, quod Hemsterhusius pro τῶν re-
stitui voluit. Vid. Adnot. m) Ἀπώμεν] ἤδη addit Aug.

talia sunt. (ulteriora vero ea-
demque vulgaria, ut vere
sunt, aliena ducens).

Mer. Abeunt, o Plute:
nostrum nunc est, homi-
nem convenire.

Tim. Qui estis vos, o
scelera, aut quorsum huc
venistis? mihine ut molesti
sitis, homini mercede con-
ducto? Sed non sine infor-
tunio estis hinc abituri, cum
omnes improbi sitis: jam
enim vos et glebis, et saxis
opertos male perdam.

Mer. Cave, faxis, Timon:
non enim, quod credis, ho-
mines, sed Deos percusseris.
Videlicet ipse ego Mercuri-

us sum, hic vero, Plutus:
ad te autem Jupiter, audi-
tis precibus tuis, nos mi-
sit. Itaque adeo, quod tibi
faustum sit, felicitatem et o-
pes excipe, laboribus in
posterum valere jussis.

Tim. Vos quoque, etsi,
ut praedicatis, Divi estis, va-
pulabitis tamen: nam et
Deos et homines ex aequo
odi. Caecum vero istum,
quisquis est, hoc meo ligo-
ne comminuere certum est.

Plut. Per Jovem, o Mer-
curi, abeamus, ne quod ma-
lum jumento meo accersam:
plane enim homo insanire
videtur.

35. *ΕΡΜ.* Μηδὲν σκαῖον, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πᾶν τοῦτο ἄγριον, καὶ τραγὸν καταβαλὼν, προτείνας τῷ χεῖρι, λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλούτει πάλιν, καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, καὶ ὑπερόρα τῶν ἀχαρίστων ἐκείνων, μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν.

ΤΙΜ. Οὐδὲν ὑμῶν θέομαι· μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι· ἱκανὸς ἐμὸι πλοῦτος ἢ δικελλα. τὰ δ' ἄλλα, εὐδαιμονέστατός εἰμι, μηδενός μοι πλησιάζοντος.

ΕΡΜ. Οὕτως, ὦ τῶν, ἀπανθρώπως;

Hom. II.
XV, 202.

Τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε, κρατερὸν τε;
p. 148. Καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲν εἶναι σε, τοσαῦτα ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθρον δὲ μηδαμῶς, οὕτως ἐπιμελουμένων σου τῶν θεῶν.

ΤΙΜ. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἐρμῇ, καὶ τῷ Διὶ πλείστη χάρις τῆς ἐπιμελείας. τουτοῦ δὲ τὸν Πλούτον οὐκ ἂν λάβοιμι.

ΕΡΜ. Τί δῆ;

- 36 *ΤΙΜ.* Ὅτι καὶ πάσαι μυρίων κακῶν μοι αἴτιος οὗτος κατέστη, κόλαξι τε παραδούς, καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγών, καὶ

Mer. Ne quid inscite facias, Timon: quin potius agreste isthuc et asperum ingenium mitte, porrectisque manibus fortem Fortunam excipe, ut denuo dives fias, et Atheniensium primus; illosque ingratos despicias, tibi uni beatus.

Tim. Ne mihi negotium facessite. Vobis haudquaquam egeo: afflatim copiarum in hoc ligone habeo; cetera felix, si ad me nemo accedat.

Mer. Tene adeo inhumane agere, amice?

Haecne Jovi referam tam dura atque aspera dicta?

Non sane incredibile (*iniquum*) erat, invisos esse tibi homines, a quibus tot tibi ortae essent injuriae; Deos autem odisse, qui tibi optime consultum velint, haud sane par fuit.

Tim. Tibi quidem, Mercuri, ac Jovi praeterea (*propterea?*) maximam habeo gratiam, quod me haud neglexistis. Isthuc vero Plutum haudquaquam admitam.

Mer. Quamobrem?

Tim. Quia olim infinitorum mihi causa malorum fuit, assentatoribus me prodens, mihi insidiatores immittens, odium exsuscitans.

μῖσος ἐπιγείρας, καὶ ἡδοναθεῖα διαφθείρας ⁿ⁾), καὶ ἐπίφθορον p. 143.
ἀποφήνας· τέλος δὲ, ἄφρων καταλιπὼν οὕτως ^{o)} ἀπίστως καὶ
προδοτικῶς. ἡ βελτίστη δὲ Πενία, πόνοις με τοῖς ἀνδρικωτά-
τοις καταγυμνάσασα, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παρῆχσίας προσο-
μιλοῦσα, τάτε ἀναγκαῖα κάμνοντι παρεῖχε, καὶ τῶν πολλῶν
ἐκείνων καταφρονεῖν ἐπαίδευεν ^{p)}), ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας
ἀναρτήσασά ^{q)} μοι τοῦ βίου, καὶ δεξάσα ὅστις ἦν ὁ πλοῦτος
ὁ ἐμὸς, ὃν οὕτε κόλαξ θωπεύων, οὕτε συκοφάντης φοβῶν, οὐ p. 149.
δῆμος παροξυνθεὶς, οὐκ ἐκκλησιαστῆς ψηφοφορήσας, οὐ τύ-
ραννος ἐπιβουλεύσας ἀφελίσθαι δύναται' ἂν. Ἐξῆρμένος τοι- 87
γαροῦν ὑπὸ τῶν πόνων, τουτονὶ τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπερ-
γαζόμενος, οὐδὲν ὀρῶν τῶν ἐν ἄστει κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκή ^{r)}
ἔχω τὰ ἅλφιστα παρὰ τῆς δικέλλης. ὥστε παλίνδρομος
ἄπιθι, ὦ Ἐρμῆ, τὸν Πλοῦτον ἀπαγαγὼν τῷ Διὶ. ἐμοὶ δὲ
τοῦτο ἱκανὸν ἦν ^{s)}), πάντας ἀνθρώπους ἡβηδὸν οἰμῶζειν
ποιῆσαι.

n) διαφθείρας] Sic dedi ex Aug. Gorl. marg. A. 1. W. J. A. 2. Arg. In ceteris καταφθείρας. o) οὕτως] οὗτος conj. Hemst. p) ἐπαίδευεν] ἐπαίδευσεν Gorl. q) ἀναρτήσασα] Sic e conj. Lennep. Phal. Ep. p. 169. probabilissima. Cf. §. 5. quo et ipso loco simili ratione libri variant. Vid. et Dorvill. ad Char. p. 407. r) διαρκῆ] αὐτάρκη Aug. s) ἱκανὸν ἦν] Sic in omnibus, et quae sequuntur. Vid. Adnott.

tans, deliciis corrumpens, et livori obiciens; ad postremum me repente per summam perfidiam, ut proditore dignum erat, deserens. Contra autem optima Paupertas, labore perquam virili me exercens, ac mecum perpetuo agens cum Veracitate, et Libertate dicendi, quae tempus postulavit, ea mihi opus facienti praeiuvat, et tot illas res (*vulgaria ista*) despiciere docuit, efficiens, ut omnes spes vitae in memet sitae essent; ostendens praeterea, quae nam divitiae meae forent,

quas neque eripere posset assentator palpsans, neque sycophanta autem me terrens, non populus exasperatus, non quilibet in concione suffragium ferens, non denique tyrannus insidias struens. Aucto itaque per laborem robore, agrum hunc industrie colens, nihil videns malorum eorum, quae tot in urbe occurrunt, sufficientem ac perennem victum huius lignonis ope mihi paro. Quare iter tuum relegens abito, Mercuri, Plutem ad Jovem abducens: mihi autem sat erit, omnes om-

p. 149. EPM. Μηδαμῶς, ὦ γαθή· οὐ γὰρ πάντες εἶσιν ἐπιτή-
 δειοι πρὸς οἰμωγὴν· ἀλλ' ἴα τὰ ὀργίλα ταῦτα, καὶ μειρακιώδη,
 Hom. II. καὶ τὸν Πλοῦτον παράλαβε. οὗτοι ἀπόβλητά ἐστι·) τὰ δῶρα
 III, 65. τὰ παρὰ τοῦ Διός.

ΠΛΟΤΤ. Βούλει, ὦ Τίμων, δικαιολογήσωμαι^{α)} πρὸς
 σέ; ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι;

TIM. Λέγε, μὴ μακρὰ^{β)} μέντοι, μηδὲ μετὰ προουμιῶν,
 ὥσπερ οἱ ἐπιτριπτοὶ βήτορες· ἀνέξομαι γὰρ σε ὀλίγα λέγοντα,
 διὰ τὸν Ἑρμῆν^{γ)} τουτονί.

p. 150. ΠΛΟΤΤ. Ἐρμῆν μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, οὕτω
 38 πολλὰ ὑπὸ σοῦ κατηγορηθέντα· ὅμως δὲ ὅρα εἴ τι σε, ὡς φῆς,
 ἡδίκηκα· ὃς τῶν μὲν ἡδίστων ἀπάντων αἰτίος σοι κατέστην,
 τιμῆς, καὶ προεδρίας, καὶ στεφάνων, καὶ τῆς ἄλλης τρυφῆς·
 περίβλεπτος δέ τοι^{δ)} καὶ αἰδοίμος δι' ἐμὲ ἦσθα, καὶ περι-
 σπούδαςτος· εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκ τῶν κολάκων πέπονθας, ἀναι-
 τιος ἐγὼ σοι· μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἡδίκημαι τοῦτο ὑπὸ σοῦ, διότι

τ) ἐστι:] Sic in Homer. et cod. Aug. Vulg. εἶσι. η) δικαιολο-
 γήσωμαι] Sic e conj. Hemst. pro δικαιολογήσομαι. x)
 μακρὰ] Ita Hemst. e F. et marg. A. i. W. Habet etiam Arg.
 In reliquis μακράν. y) Ἑρμῆν] Ita Hemst. ex P. confirmat-
 tur et cod. Aug., pro vulg. Ἑρμῆ. z) τοι] τε Aug.

nino homines ejulare coë-
 gisse.

Mer. Cave isthuc dicas, o
 bone. neque enim omnes ad
 ejulandum recte comparati
 sunt. Sed istam tuam ira-
 cundiam, et inconsulti ado-
 lescentis impetum mittas,
 Timon, ac Plutum recipe.
 Quae a Jove mittuntur do-
 na, ea neutiquam aspernan-
 da sunt.

Plut. Quid, Timon, u-
 trum vis me causam adver-
 sus te agere? an tibi mole-
 stum est loqui me?

Tim. Dic, sino: modo
 ne longam orationem et
 prolixis prooemiis gravem
 habeas, quod facere perdi-

tissimi isti rhetores solent.
 Id enim Mercurio, qui hic
 adest, a me tribuatur, tibi
 ut pauca dicenti aures prae-
 beam.

Plut. Consentaneum qui-
 dem erat prolixa oratione
 uti me, quem tam graviter
 accusasti: tamen dispice,
 an te, quod ais, injuria affe-
 cerim, qui tibi suavissima-
 rum quarumque rerum, ho-
 noris scilicet, praesidentiae,
 coronarum, aliarumque vo-
 luptatum causa fui. Propter
 me spectabilis eras, et
 ab omnibus celebratus ac
 cultus: si quid autem, quod
 nolis, ab assentatoribus ti-
 bi accidit, in me non, hae-

με οὕτως ἀτίμως ὑπέβαλλες ^{a)}) ἀνδράσι καταράτοις, ἱπαινοῦσι, p. 150.
καὶ καταγοητεύουσι, καὶ πάντα τρόπον ἐπιβουλευούσι μοι ^{b)})·
καὶ τότε τελευταῖον ἔφησθα, ὥς προδεδωκά σε· τούναντιόν δὲ
αὐτὸς ἐγκαλέσαιμι σοι πάντα τρόπον ἀπειλαθεὶς ὑπὸ σοῦ, καὶ
ἐπὶ κεφαλῇν ἔξωσθεις ^{c)}) τῆς οἰκίας· τοιγαροῦν ἀντὶ μαλακῆς
χλανίδος ^{d)}), ταύτην τὴν διφθέραν ἢ τιμιωτάτῃ σοι Πενία πε-
ριτέθεικεν. ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς οὗτος, πῶς ἐκέλευον τὸν
Δία μηκέθ' ^{e)}) ἦκειν παρὰ σέ, οὕτω δυσμενῶς μοι προσενη-
νεγμένον.

ΕΡΜ. Ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς, ὦ Πλοῦτε, ὅλος ἤδη γεγένηται; ^{p. 151.}
ὥστε θαρρόων ξυνδιάτριβε ^{f)}) αὐτῷ· καὶ σὺ μὲν σκάπτει ὥς
ἔχεις· σὺ δὲ τὸν Θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ· ὑπακούσεται
γὰρ ἐμβοήσαντί σοι.

ΤΙΜ. Πειστέον, ὦ Ἑρμῇ, καὶ αὐθις πλουτητέον. τί
γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὅποταν οἱ θεοὶ βιάζονται; πλὴν ὅρα γὰρ
εἰς οἷά με πράγματα ἐμβαλεῖς ^{g)}) τὸν κακοδαίμονα, ὃς ἄχρε

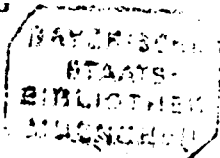
- a) ὑπέβαλλεις] ὑπέβαλες Gorl. b) μοι] σοι conj. T. Fab.
c) ἐξωσθεις] ἐξωθεις F. d) χλανίδος] Sic conj. Hemst.,
quam confirmant codd. Aug. et Gorl. pro χλαμύδος. e) μη-
κέθ'] Sic R. L. J. marg. A. 1. W. A. 2. Arg. Solan. Hemst.
maj. Schm. pro μήθ', quod in reliquis est. f) ξυνδιάτρι-
βε] ξυνδιατρίβον cod. 1428. g) ἐμβαλεῖς] ἐμβάλλεις Aug.
et Gorl.

ret culpa, imo magna mihi
abs te facta injuria est, quem
adeo contumeliose scelera-
torum illorum libidini subje-
ceris, laudantium, assentan-
tium, omni arte insidiantiu-
um. Quin etiam post omnia
dixisti, proditum te a me
fuisse: sed cum a te ex aedi-
bus excussus sim, et capite
protrusus foras, quanto te
verius prodictionis accusare
possum? quare pro molli
paenula rhenonem tibi in-
duit veneranda ista Pauper-
tas: itaque hic Mercurius tes-
tabitur, quam enixe Jovem
obsecraverim, ne ad te denuo

mitterer, qui tantum in me
odium exeruisses.

Mer. At nunc vides, Plu-
te, qualis sit: itaque cum
eo jam audacter facito, ut
consuescas. Tu quidem,
Timon, terram fodito, quod
facis: at tu, Plute, The-
saurum sub ejus lignonem ad-
ductum facito; tibi enim
inclamanti auscultabit.

Tim. Parere necesse est,
Mercuri, et de integro dite-
scendum. Cum enim Dil
ipsi vim adhibeant, quid,
quaeso, fiat? Tamen illud
vide, in quae me conjectu-
rus sis incommoda, qui vi-

p. 151. νῦν εὐδαιμονέστατα διάγων, χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι οὐδὲν ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φροντίδας ἀναδέξομαι.

40 EPM. Ἐπόστηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμὲ, καὶ εἰ^h) χαλεπὸν τοῦτο, καὶ οὐκ οἰστόν¹) ἐστίν, ὅπως οἱ κόλακες ἐπεῖνοι διαβλάψωσιν ὑπὸ τοῦ φθόνου· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὴν Αἴτην ἐς τὸν οὐρανὸν ἀναπτήσομαι.

ΠΛΟΤΤ. Ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὥς δοκεῖ· τεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν περὶ αὐτὸν· σὺ δὲ αὐτοῦ περιμένα^k)· ἀναπίμψω γάρ σοι τὸν Θησαυρὸν ἀπελθὼν· μᾶλλον δὲ παῖς· σέ φημι, Θησαυρὲ χρυσοῦ, ὑπάκουσον Τίμωνι τουτωῖ, καὶ πάρασχε σεαυτὸν ἀνελίσθαι. σκάπτε, ὦ Τίμων, βαθείας κατα-

p. 152. φέρεων· ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑπεκστήσομαι¹).

41 TIM. Ἄγε δὴ, ὦ δίκαια, νῦν μοι ἐπιβέσσον σεαυτὴν, καὶ μὴ κάμης ἐκ τοῦ βάρους τὸν Θησαυρὸν ἐς τοῦμφανὲς προκαλουμένη. ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἐρμῇ

h) καὶ εἰ] καὶ, εἰ καὶ conj. Hemst. i) οἰστόν] οἰστόν in omnibus praeter Arg., quum tamen Judic. Vocal. c. 17. recte in omnibus οἰστόν. k) περιμένα] περιμένειν Aug. l) ὑπεκστήσομαι] Sic ex Aug. ἡμῖν ἀποστήσομαι J. ὑμῖν ἀποστ. P. L. marg. A. 1. W. Arg. In reliquis ὑποστήσομαι. Schm. tamen ἀποστ.

ta usque adhuc feliciter exacta, repente tantam auri vim accepturus sum, et me tot curis impliciturus, cum nihil mali fecerim.

Mer. Perfer atque obdura, Timon, mea causa, etiamsi isthuc molestum est, et aegre tolerandum: perfer, inquam, saltem ut invidia disrumpantur assentatores. Ego autem in coelum, ubi supra Aetnae cacumen ascendero, denuo volabo.

Plut. Abiit quidem Mercurius, ut videtur: id enim ex alarum remigatione conijcere est. Tu vero, Timon,

isthic maneto; hinc enim ubi abiero, Thesaurum ad te mittam: imo autem ligone impacto terram feri. Heus, heus, tibi dico, auri Thesaure, huic Timoni ausculta, teque illi tollendum e terra objice. Heus, Timon, strenue fodito, ligonem altius impingens. At ego nunc abscedo.

Tim. Age, o ligo, mihi nunc validior fias, neque porro defatigare, dum Thesaurum ex terrae penetralibus in lucem eruis. O Jupiter prodigialis, et propitii Corybantes, et Mercuri, lucri praeses, unde mihi tantum

κερδῶε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; ἢ που ὄναρ ταυτὰ ἴσται; δέ- p. 153.
 δια γοῦν μὴ ἀνθρακας εὖρω, ἀνεγρόμενος· ἀλλὰ μὴν χρυσίον
 ἔστιν ἐπίσημον, ὑπέρυθρον, βαρὺ, καὶ τὴν πρόσφιν ὑπερ-
 ἥδιστον.

᾽Ω χρυσέ, δεξιῶμα κάλλιστον βροτοῖς ^{m)}·

Eur. Fr.

Beller.

Αἰδόμενον γὰρ πῦρ αἶτε διαπρέπεις, καὶ νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέ- p. 154.
 ραν. ἔλθε, ᾧ φίλτατε, καὶ ἐρασμιώτατε. νῦν πείθομαι γι καὶ Pindar.
 Δία ποτὲ γενέσθαι χρυσόν. τίς γὰρ οὐκ ἂν παρθένος ἀναπι- Ol. 1.

πταμένοισι τοῖς κόλποισι ὑποδέξαιτο ⁿ⁾ οὕτω καλὸν ἐραστήν διὰ
 τοῦ τέγους καταρρέοντα ^{o)}; ᾽Ω Μίδα, καὶ Κροῖσι, καὶ τὰ ἐν Δελ- 42
 φοῖς ἀναθήματα, ὥς οὐδὲν ἄρα ἦτε ὥς πρὸς Τίμωνα, καὶ τὸν Τί-
 μωνος πλούτον, ὧγε οὐδὲ βασιλεὺς ^{p)} ὁ Περσῶν ἴσος· ᾧ δίκαι-
 λα, καὶ φιλότατη διφθέρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τοῦτ' ἀναθεῖναι
 καλόν· αὐτὸς δὲ ἥδη πᾶσαν περιάμενος τὴν ἐσχατιάν, πυργίον
 οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ, μόνω ἔμοι ἐκάνδον ἐν-
 δεικνῆσθαι· τὸν αὐτὸν καὶ τάφον ἀποθανῶν ἔξιν μοι δοκᾷ.

m) βροτοῖς] κίρας Aug. ut vulgo in Somn. s. Gall. c. 14.

n) ὑποδέξαιτο] ὑποδέξατο cod. 2954. siquidem verum

retulit Belinus. o) καταρρέοντα] καταρρέοντα Aug. p)

οὐδὲ βασιλεὺς] οὐδὲ ὁ βασιλ. codd. Gori. et 2954. et hinc

Schm. minus recte. Cf. de Merc. cond. c. 9. οὐδὲ βασιλεὺς τῷ

μεγάλῳ. Toxar. c. 17. βασιλεὺς τῷ μεγάλῳ, et hunc in modum

semper apud Nostrum.

auri? hocce somnium sit,
 an non? male metuo, ne
 expergefactus in thesauro
 carbones, quod ajunt, repe-
 riam. At nil profecto tale
 est: nam aurum signatum
 video, subrubescens, pon-
 derosum, et aspectu quam
 gratissimum.

*Aurum, suave munus es
 mortalibus.*

*Namque ignis instar eximie
 micas, — et noctu et in-
 terdiu. Ades huc, o mea
 voluptas. Nunc sane mihi
 credibile fit, Jovem se in
 imbrem aureum convertisse.
 Quae enim virgo amantem*

adeo formosum, et per im-
 pluvium defluentem, expan-
 so sinu non excipiat? O
 Mida, o Croese, et vos Del-
 phici templi donaria, quam
 nihil estis prae Timone, et
 Timonis opulentia! ad quem
 magnus ille Persarum rex ne
 comparandus quidem est.
 O ligo, et tu rheno suavis-
 sime, optimum erit vos huic
 Pani consecrasse. At ego
 universum hunc agrum coë-
 mam, turremque asservando
 auro exstruam, quae me u-
 num excipere possit, non
 plures: in ea quoque sepul-
 crum mihi, ut opinor, fa-

- p. 154. Διδόχθω δὲ ταῦτα, καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸν ἐπίλοιπον
βίον, ἀμικξία πρὸς ἅπαντας, καὶ ἀγνωσία, καὶ ὑπεροψία· φι-
p. 155. λος δὲ, ἢ ξένος, ἢ ἑταῖρος, ἢ Ἑλέου βωμός, ὕθλος πολὺς·
καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρύνοντα, ἢ ἐπικουρῆσαι δεομένῳ, παρανο-
μία, καὶ κατάλυσις τῶν ἐθνῶν^{q)}· μονήρης δὲ ἡ διαίτα καθά-
43 περ τοῖς λύκοις, καὶ φίλος εἰς Τίμων. Οἱ δὲ ἄλλοι πάντες
ἐχθροὶ, καὶ ἐπίβουλοι· καὶ τὸ προσομιλῆσαι τινὶ αὐτῶν^{r)},
μίσμα. καὶ ἦν τινα^{s)} ἶδω μόνον, ἀποφράς ἡ ἡμέρα. καὶ
ὄλως, ἀνδριάντων λιθίνων, ἢ χαλκῶν, μηδὲν ἡμῖν διαφερέ-
τωςαν· καὶ μήτε κήρυκα δεχόμεθα^{t)} παρ' αὐτῶν, μήτε σπον-
δὰς σπενδόμεθα· ἢ ἐρημία δὲ, ὄρος ἕστω πρὸς αὐτούς. φυ-
λέται δὲ, καὶ φράτορες, καὶ δημόται, καὶ ἡ πατρις αὐτῇ, ψυ-
χρὰ, καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα, καὶ ἀνοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμή-
ματα· πλουτεῖτω δὲ Τίμων μόνος, καὶ ὑπεροφάτω ἀπάντων,
καὶ τρυφάτω μόνος καθ' ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων φορ-
p. 156. τικῶν ἀπηλλαγμένος· καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ εὐωχεῖσθω^{u)} μόνος.

q) ἐθνῶν] ἡθῶν R. ἐθνῶν J. marg. A. 1. W. Arg. r) αὐτῶν] αὐτῶν in nonnullis vett., etiam in A. 2. s) ἦν τινα] Sic e codd. 2957. et Gori. et ed. Schm. pro vulg. εἴ τινα. t) δε-
χόμεθα] δεχόμεθα B. 2. u) εὐωχεῖσθω] Sic ex emen-
datione T. Fabri recentiores pro antiqua lectione εὐωχεῖτω.

ciam. Ceterum quoad vi-
vam, haec sancita sunt, et
lege confirmata. Hominum
congressum fugere, notum
habere neminem, omnes au-
tem despiciere: amicus au-
tem, vel hospes, vel ara
Misericordiae, logi ac nu-
gae. Cujusquam lamentan-
tis misereri, vel inopi sub-
venire, legis transgressio
habeatur, et morum subver-
sio: mihi autem vita sit so-
litaria itidem ut lupis, et
unus omnino amicus Ti-
mon Timoni. At ceteri mi-
hi in hostium loco sint, et
insidiatorum. Eorum quem-
piam si alloquar, impurus
habear: si quando aliquem

videro tantum, is dies ater
esto. denique nihil apud me
statuatur discriminis eos in-
ter et simulacra marmorea,
aut aerea. Neque missum
ab iis legatum recipiamus,
neque cum iis percutiamus
foedus: fines inter me atque
illos sunt deserta atque so-
litudines: tribules vero, et
curiales, et populares, quia
et patria ipsa, frigida et in-
utilia nomina habeantur, ac
fatuorum hominum ambi-
tio. Solus Timon dives
esto, ceterosque despicietur:
molliter secum vivat, pro-
cul ab assentatoribus, ceteris,
qui immodice laudare so-
lent: Diis sacrificet, ac

νος, ἐαυτῷ γείτων καὶ ὁμορος, ἐκείων τῶν ἄλλων.^{α)} καὶ p. 156.
 ἅπαξ ἐαυτὸν δεξιῶσασθαι δεδόχθω, ἣν δέη ἀποθανεῖν, ἢ αὐ-
 τῷ^{γ)} στέφανον ἐπενεγκεῖν. Καὶ ὄνομα μὲν ἔστω ὁ Μισάν- 44
 θρωπος ἥδιστον. τοῦ τρόπου δὲ γνωρίσματα, δυσκολία, καὶ
 τραχύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργή, καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δὲ
 τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμενον^{α)}, καὶ σβεννύναι ἐκτενύ- p. 157.
 οντα, πύττη καὶ λαίω κατασβεννύναι. καὶ ἦν τινα τοῦ χειμῶ-
 νος ὁ ποταμὸς παραφέρη, ὁ δὲ, τὰς χεῖρας ὀρέγων, ἀντιλα-
 βέσθαι δέηται, ὠθεῖν καὶ τοῦτον ἐπὶ κεφαλὴν βαπτίζοντα^{α)},
 ὡς μὴδὲ ἀνακύψαι^{β)} δυνηθεῖη· οὕτω γὰρ ἂν τὴν ἴσην ἀπο-
 λάβοιεν^{ο)}. Εἰςγηγήσατο τὸν νόμον Τιμων Ἐχεκρατίδης^{δ)}.
 Κολυττεύς, ἐπεψήφισε δὲ^{ε)} τῇ ἐκκλησίᾳ Τιμων ὁ αὐτός· εἶεν, p. 158.
 ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω, καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς. Πλὴν 45
 ἀλλὰ περὶ πολλοῦ ἂν ἐποιησάμην ἅπασι γνώριμά πως ταῦτα

α) ἐκείων τῶν ἄλλων] ἐκὰς ὧν τῶν ἄλλ. conj. T. Fabr. ἐκ. τοὺς ἄλλους conj. Hemst. τὸν ἄλλον conj. T. F. Benedi-
 cti. γ) ἣν δέη ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ] ἣν δὲ δέη ἀπ., καὶ
 αὐτῷ conj. Hemst. Rectius, credo, sic: ἣν δέη ἀπ., καὶ ἐαν-
 τῷ. α) διαφθειρόμενον] καταδιαφθειρόμενον cod. 1428.
 ἢ διαφθειρόμενον A. 2. miro errore. α) βαπτίζοντα]
 πίπτοντα ed. J. Coll. A. 2. Arg. et Ms. R. G. In reliquis edd.
 βαπτίζοντα. Unde et Hemst. et Schm. β) ἀνακύψαι] ἀνα-
 νήψαι Gorl. Similis librorum variatio Soma. s. de Vit. c. 13.
 ο) ἀπολάβοιεν] ἀπολαύοιεν cod. 1428. δ) Ἐχεκρατί-
 δης] Ἐχεκρατίδου conj. T. Fabr. probata Brodaeo et Soluno.
 ε) δὲ] addidimus e cod. Aug. In Arg. ἐπιψήφισε.

splendide epuletur solus, si-
 bi vicinus et finitimus, lon-
 ge a ceteris remotus homi-
 nibus. denique haec lex
 esto, se unum amplecti at-
 que amare, si vel mori opor-
 teat, et coronam sibi ipsi
 imponere. Nomen suavis-
 simum sit Μισάνθρωπος· mo-
 rum autem character esto
 morositas, asperitas, rusti-
 citas, iracundia, atque in-
 humanitas: si quem autem
 forte igne pereuntem vide-
 ro, atque ut exstinguam
 obsecrantem, picis atque
 olei injectu exstinguere de-

cretum esto. Tum porro si
 quem hieme fluvius auferat,
 atque is manibus porrectis
 oret, ut retineatur, is in ca-
 put trudatur, quo ne se at-
 tollere possit: sic enim isti
 scelerati par pro pari acce-
 perint. Hanc legem scrip-
 sit Timon Echekratidae fi-
 lius Colyttensis, concionis
 sententiam confirmavit idem
 Timon. Eja, statuta haec
 sunt: haec viriliter obser-
 vemus. Ceterum magni in-
 teresse arbitror, ut omnes
 resciscant, esse me satis su-
 perque divitem. ea enim res

- p. 158. γενέσθαι, διότι ὑπερπλουτῶ· ἀγχόνῃ γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς· καίτοι τί τοῦτο; φεῦ τοῦ τάχους. πανταχόθεν συνθέουσι κεκονιμένοι, καὶ πνευστιῶντες, οὐκ οἶδα ὅθεν ὁσφραίνόμενοι τοῦ χρυσίου. πότερον οὖν ἐπὶ τὸν πάγον τοῦτον ἀναβάς ἐπιταύω αὐτοὺς τοῖς λίθοις, ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος, ἢ τόγῃ τοσοῦτον παρανομήσωμεν ^{f)}, εἰςάπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὥς πλέον ἀνιῶντο ὑπερορῶμενοι ^{g)}· τοῦτο οἶμαι καὶ
- p. 159. ἄμεινον, ὥστε δεχάμεθα ^{h)}· ἤδη αὐτοὺς, ὑποσάντες. Φέρε ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν οὗτός ἐστι; Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρῶτον ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸν βρόχον, πίθους ὅλους παρ' ἐμοὶ πολλὰκίς ἐμμηκῶς· ἀλλ' εὐγὲ ἐποίησεν ἀφικόμενος. οἰμῶζεται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων.
- 46 ΓΝΑΘ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον ⁱ⁾ ὥς οὐκ ἀμελήσουσι Τίμωνος ἀγαθοῦ ἀνδρὸς οἱ θεοί; χαῖρε Τίμων εὐμορφότατε ^{k)}, καὶ ἤδιστε, καὶ συμποτικώτατε.

f) παρανομήσωμεν] Sic cum Schm. e Schol. et Aug. pro παρανομήσομεν. g) ἀνιῶντο ὑπερορῶμενοι] Prius verbum, praeunte Hemst. in ed. min., cum jota subscr. edidimus. Alterum cum Schm. e codd. 1428. et Gorr. recepimus pro παρορῶμενοι. h) δεχάμεθα] δεχόμεθα Arg. Recta forma in A. 2. ubi tamen mox vitiose αὐτοῦ pro αὐτοῦς. i) ἐγὼ ἔλεγον] ἐγὼ ἔλεγον cod. 2957. k) εὐμορφότατε] Sic, monente Jansio, recentiores correxerunt antiquiorum vitiosam formam εὐμορφώτατε.

ipsos ad suspendium adaxit. Sed hem, quid isthuc, quae-so, est? quid sibi haec pro-peratio quaerit? undique pulvere respersi atque ex-animati concurrunt; nescio certe, unde ipsis aurum suboluerit. Utrum igitur in hunc collem evadens, la-pidibus ex superiori loco missis ipsos arceam? aut hoc unum adversus legem modo latam faciemus, eos ut semel alloquamur, quo videlicet in congressu con-temti, urantur impensius. Erit id, ut opinor, melius.

Quare hic subsistentes, jam eos excipiamus. Age, vide-am, quis hic sit, qui ag-men ducit? is est Gnatho-nides assentator, qui nuper mihi eranum petenti la-queum porrexit, et tamen integra dolia saepe apud me vomuit. Sed bene sane, quod venit: ante enim alios ejulabit.

Gnath. Dixi' ego sae-pius, Timonem virum bo-num a Diis non semper neg-lectum iri? Salve, Timon formosissime, et suavissi-me, et potator hilarissime.

TIM. Νῆ καὶ ¹⁾ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπαῶν ^{m)} ἀπάν· p. 159.
των βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων ἐπιτριπτότατε.

ΓΝΑΘ. Ἀεὶ φιλοσκώμμων σύγε· ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπό-
σιον; ὡς καινόν τι σοι ἔσται τῶν νεοδιδάκτων διθυράμβων ἦκα p. 160.
κομίζων.

TIM. Καὶ μὴν ἐλογεῖά γε ἔσται μάλα περιπαθῶς ὑπὸ ταύ-
τῃ τῇ δικέλλῃ.

ΓΝΑΘ. Τί τοῦτο; παίεις, ὦ Τίμων; μαρτύρομαι· ὦ
Ἡράκλεις, λοῦ, λοῦ, προκαλοῦμαί σε τραύματος εἰς Ἄρειον
πάγον.

TIM. Καὶ μὴν ἄν γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς, φόνου τάχα
προκεκλήσῃ με ⁿ⁾).

ΓΝΑΘ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἔασαι,
μικρὸν ἐπιπάσας τοῦ χρυσίου· δεινῶς γὰρ ἰσχυρόν ἐστι τὸ
φάρμακον.

TIM. Ἔτι γὰρ μένεις ^{o)});

ΓΝΑΘ. Ἀπειμι, σὺ δὲ οὐ χαλεπήσεις οὕτω σκαιὸς ἐκ χρη-
στοῦ γενόμενος.

1) Νῆ καὶ] Νῆ Δία, καὶ Aug. Vid. Adnot. m) γυπαῶν] ση-
πῶν cod. 2957. n) προκεκλήσῃ με] προκεκλήσομαι Aug.
Marg. A. 1. W. et Ed. Fl. Sed multo festivius et elegantius
vulgatum. o) Ἔτι γὰρ μένεις;] Restitui γὰρ, vulgo
omissum, e codd. Aug. et Gorl. Justo liberalius cod. 1428.
Εἰ ἔτι μένεις, ἐτέραν λήψῃ.

Tim. Salve tu quoque,
Gnathonide, vulturum om-
nium voracissime, et homi-
num nequissime.

Gnath. Tu quidem sem-
per dicax es: sed ubi para-
tae sunt epulae? affero enim
tibi novum quoddam cantu-
m ex recentioribus dithy-
rambis.

Tim. Atqui elegiaca ad
hunc ligonem canes, et qui-
dem perquam pathetice.

Gnath. Quid istuc, o
Timon, meū tu percutis?
testes capiam. o Hercules!

heī, heī. Vulneris tibi di-
cam dico apud Areopagum.

Tim. At si paululum mo-
do cesses, tu mihi fortasse
dicam caedis dixeris.

Gnath. Non fiet. Sed tu
huic vulneri medicinam fa-
cito, auri aliquid ei insper-
gens: facit enim aurum in
primis ad sistendum sangui-
nem.

Tim. Etiam hic manes?

Gnath. Abeo vero. At
tibi male erit ob istam mo-
rum conversionem, quicum
olim perquam benignus fue-

47 **TIM.** Τίς οὗτός ἐστιν ὁ προσιών, ὁ ἀναφαλαντίας; Φιλιάδης, κολάκων ἀπάντων ὁ βδελυρώτατος. οὗτος δὲ παρ' ἐμοῦ ^{p)} ἄγρὸν ὅλον λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα, μισθὸν τοῦ ἐπαίνου, ὅποτε ἄσαντά με, πάντων σιωπῶντων, μόνος ὑπερεπήνεσεν, ἐπομοσάμενος ^{q)} ὥδικώτερον εἶναι τῶν κύκνων, ἐπειδὴ νοσοῦντα πρῶην ^{r)} εἶδέ με, (καὶ γὰρ ^{s)} προσῆλθον ἐπικουρίας δεόμενος,) πληγὰς ὁ γενναῖος προσενέτεινε.

48 **ΦΙΛ.** Ὡς τῆς ἀναισχυντίας, νῦν Τίμωνα γνωρίζετε; νῦν **p. 161.** Γναθωνίδης φίλος καὶ συμπότης; τοιγαροῦν δίκαια πέπονθεν οὗτος ^{t)} ἀχάριστος ὢν. ἡμεῖς δὲ οἱ πάλοι ξυνήθεις, καὶ ξυνέφηβοι, καὶ δημόται, ὅμως μετριάζομεν ^{u)}, ὥς μὴ ἐπιπηδῶν δοκῶμεν. χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως τοὺς μαροὺς τούτους κολάκας φυλάξῃ, τοὺς ἐπὶ τῆς τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ ^{x)}

p) παρ' ἐμοῦ] τὸ παρ' ἐμοῦ B. 2. q) ἐπομοσάμενος] Sic, monente Jensio, recentiores pro vitiosa veterum edd. lectione ἐπώμοσ. r) πρῶην] πρότερον marg. A. 1. W. s) καὶ γὰρ] alteram addidi, conjecturam T. Fabri et interpretationes Latinas secutus. t) οὗτος] οὕτως Schm. e cod. 1428. et marg. A. 1. W. cum quibus consentit Aug. et A. 2. ubi οὕτως. Neque tamen sequi audebam. Aliter res habet c. 36. H. 1. ἡμεῖς δὲ ad οὗτος praecedens respondet. u) μετριάζομεν] μετριάζομεν B. 2. x) τὰ ἄλλα δὲ] τὰ δ' ἄλλα conj. Belin.

ris et comis, nunc te adeo agrestem atque inhumanum praebeas.

Tim. Quis hic recalvaster horsum veniens? is Philiaides est, supra omnes assentatores execrandus. Hic vero, qui a me agrum accipit, tum in dotem filiae talenta duo, quia vocem meam, ceteris tacentibus, miris tulisset laudibus, jurejurando affirmans, me vel cycnis ipsis suavius canere; ubi me nuper aegrotantem vidit, (ad eum enim me contuleram, mihi ut subveniret, orans,) plagas etiam, si Diis

placet, bonus vir mihi infligere sustinuit.

Phil. O impudentiam! nunc Timonem agnoscitis? Nunccine Gnathonides amicus, et conviva? merito igitur, qui adeo ingratus sit, a Timone ita depexus exornatusque est. At nos, qui jam pridem ejus familiares, et synephebi sumus, ad haec populares, tamen verecunde agimus, ut ne in ejus congressum irrumpere videamur. Here, salve; a sceleratis istis assentatoribus caveto, qui ad mensam tantum praesto sunt: ceterum

κοράκων οὐδὲν διαφέροντας. οὐκ ἔτι πιστευτέα ^γ) τῶν νῦν οὐδ- p. 161.
 ενί· πάντες ἀχάριστοι, καὶ πονηροί· ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι κο-
 μίζων, ὡς ἔχῃς πρὸς τὰ κατεπείγοντα χρῆσθαι, καθ' ὁδὸν ἤδη
 πλησίον ἤκουσα, ὡς πλουτοίης ὑπερμεγέθη τινὰ πλοῦτον. ἤκω
 τοιγαροῦν ταῦτά σε νουθετήσω· καίτοι σύ γε οὕτω σοφὸς ὢν,
 οὐδὲν ἕως δεήσῃ τῶν παρ' ἐμοῦ ^z) λόγων, ὃς καὶ τῷ Νέστο-
 ρι τὸ ^a) δέον παραινέσεις ἂν.

TIM. Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλιάδη· πλὴν ἀλλὰ πρόσθιν· ὡς
 καὶ σὲ φιλοφρονήσομαι ^b) τῇ δικέλλῃ.

ΦΙΛ. Ἀνδρωποι, κατέαγα τοῦ κρανίου ὑπὸ τοῦ ἀχαρί-
 στου, διότι τὰ συμφέροντα ἐνουθέτουν αὐτόν.

TIM. Ἴδου τρίτος οὗτος ὁ ῥήτωρ Δημέας προσέρχεται, 49
 ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενὴς ἡμέτερος εἶναι λέγων.
 οὗτος ἐκαδέκα παρ' ἐμοῦ τάλαντα μιᾷς ἡμέρας ἐκτίσας τῇ πό- p. 162.
 λει· (καταδεδίκαστο ^ο) γὰρ, καὶ ἐδέδετο, οὐκ ἀποδιδούς, καί-
 γω ἐλέγσας ἑλυσάμην αὐτόν·) ἐπειδὴ πρῶτην ἔλαχε τῇ Ἐρε-

γ) πιστευτέα] πιστευτέον P. z) τῶν παρ' ἐμοῦ] τὸ παρ'
 ἐμοῦ B. 2. a) τὸ] abest ab Arg. b) φιλοφρονήσομαι]
 φιλοφρονήσωμαι B. 2. Vid. Adnot. ο) καταδεδίκαστο]
 κατεδεδίκαστο Aug. et ed. B. 2.

eos inter et corvos nihil dis-
 criminis. Nostrae memo-
 riae hominibus nulla fides
 habenda est: ingrati omnes
 sunt et impuri: at ego ta-
 lentum tibi afferens, quo
 uti ad ea, quae res postu-
 laret, posses, in itinere, cum
 jam huc viciniae pervenis-
 sem, accepi, in re ampla et
 bene aucta sorte esse te. Ve-
 nio igitur, haec, quae jam
 audies, praecepta daturus;
 etsi fortasse, cum tanta sis
 praeditus sapientia, his me-
 is sermonibus haud egeas,
 qui vel Nestori praecepere
 potes, quid factu opus sit.

Tim. Sane bene, o Phi-
 liade: sed adesdum, ut te

quoque hoc ligone aman-
 tissime excipiam.

Phil. O cives! fractum
 mihi ab hoc ingrato cranium
 est, quoniam, quae ipsi con-
 ducibilia sunt, monebam.

Tim. Ecce autem tertius
 ille advenit, rhetor ille De-
 mea, decretum in dextra fe-
 rens, seque mihi cognatum
 dicens. Hic cum demeo sol-
 visset reipublicae uno die
 sedecim talenta, (damnatus
 enim fuerat, ac in vincula
 conjectus, cum solvere ne-
 quiret; ego autem, quem il-
 lius commiseresceret, homi-
 nem liberavi) nuper autem
 sortito theoricum Erechthei-
 di tribui diriberet, ego ve-

p. 162. χθιῖδι ^{d)} φυλῇ διανέμειν τὸ θεωρικόν, κἀγὼ προσῆλθον αἰ-
τῶν *) τὸ γινόμενον, οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολλήν ὄντα με.

50 ΔΗΜ. Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους,

p. 163. τὸ ἔρισμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος· καὶ
μὴν πάσαι σε ὁ δῆμος ξυνειλεγμένους, καὶ αἱ βουλαι ἀμφοτέραι
περιμένουσι· πρότερον δὲ ἄκουσον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σοῦ
γέγραφα· „Επειδὴ Τίμων ὁ Ἐχεκρατίδου, Κολυττεύς ^{f)}),
ἀνὴρ οὐ μόνον καλὸς κἀγαθός, ἀλλὰ καὶ σοφός, ὥς αὐτὸς ἄλ-
λος ἐν τῇ Ἑλλάδι, παρὰ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἄριστα πρᾶτ-
των τῇ πόλει· νενίκηκε δὲ πύξ, καὶ πάλην, καὶ δρόμον, ἐν
p. 164. Ὀλυμπίᾳ μιᾷς ἡμέρας, καὶ τελείῳ ἄρματι καὶ συνωρίδι πω-
λικῇ“

TIM. Ἄλλ' οὐδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν.

ΔΗΜ. Τί οὖν; θεωρήσεις ὕστερον· τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ
προσκείσθαι ^{g)} ἄμεινον. „καὶ ἡρίστευσε ^{h)} δὲ ὑπὲρ τῆς πό-
λεως πέρυσι πρὸς Ἀκαρνᾶνας ⁱ⁾), καὶ κατέκοψε Πειλοποννη-
σίων δύο μοίρας.“

d) Ἐρεχθιδι conj. T. Fabri. e) αἰτῶν] αὐτῶν
B. 2. et mox τὸ γινόμενον conj. Palmer. pro τὸ γινόμενον.
f) Κολυττεύς] ὁ Κολυττεύς Aug. g) προσκείσθαι]
προκεισθαι Gorl. h) ἡρίστευσε] ἡρίστευς Aug. i) Ἀκαρ-
νᾶνας] e conj. Hemst. pro vulg. Ἀκαρνέας. T. Faber volue-
rat περὶ Ἀκαρνέας.

ro accessissem, ut, quod mihi
obtingebat, acciperem, di-
xit, non constare sibi, ci-
vis necne forem.

Dem. Salve, Timon, to-
tius gentis decus, Atheni-
ensium fulcrum, Graeciae
propugnaculum; jamdiu te
totius populi conventus, et
utraque curia exspectant.
Sed prius audito decretum,
quod in honorem tuum a
me scriptum est: Quando-
quidem Timon Colyttensis
Echecratidae filius, vir non
tantum probitate praestans,
sed sapientia etiam praedi-
tus, quanta haud in quo-

quam Graeci nominis repe-
riatur, usque adhuc multa
pro republica praeclare ges-
sit; vicit autem uno die pu-
gilatu, et lucta, et cursu in
ludis Olympicis, quadrigis
praeterea et bigis equestri-
bus.

Tim. Quî pote, Demea,
cum nunquam ad ludos O-
lympicos me contulerim?

Dem. Quid tum? eos a-
liquando spectabis: talia
praeterea hujus generis mul-
ta addi satius est: Quin et
anno praeterito strenue se
adversus Acarnanas pro re-
publica gessit, et duas Pelo-

TIM. Πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὄπλα, οὐδὲ προεγρά- 51
 φην^κ) ἐν τῷ καταλόγῳ.

ΔΗΜ. Μέτρια τὰ περὶ σουτοῦ λέγεις, ἡμεῖς δὲ ἀχάρι-
 στοὶ ἂν εἴημεν ἀμνημονοῦντες. „ἔτι δὲ καὶ ψηφίσματα γρά- p. 165.
 φων καὶ συμβουλευῶν¹⁾), καὶ στρατηγῶν, οὐ μικρὰ ἀφέλῃσα
 τὴν πόλιν· ἐπὶ τούτοις ἅπασι, Δέδοκται τῇ βουλῇ, καὶ τῷ
 δήμῳ, καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φυλάς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ
 κοινῇ πᾶσι, χρυσοῦν ἀναστήσαι τὸν Τίμωνα παρὰ τὴν Ἀθη-
 νᾶν ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτι-
 νας ἑπτὰ^{μ)} ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς
 στεφάνοις, καὶ ἀνακηρυχθῆναι τοὺς στεφάνους σήμερον Διο- p. 166.
 νυσοῖς τραγωδοῖς καινοῖς· (ἀχθῆναι γὰρ δι’ αὐτὸν δεῖ τήμε-
 ρον τὰ Διονύσια·) εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ, συγγε-
 νῆς αὐτοῦ ἀγχιστεύς, καὶ μαθητῆς αὐτοῦ^{ν)} ὦν· καὶ γὰρ p. 167.
 καὶ^{ο)} ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὅποσα ἂν
 ἐθέλοι^{ρ)}.“ Τούτῃ μὲν οὖν σοι τὸ ψήφισμα· ἐγὼ δὲ σοι^{α)} p. 168.
 52

κ) προεγράφη] προουράφη Aug. Gorl. et marg. A. 1. W.
 προεγράφη cod. 1428. 1) συμβουλευῶν] συμβουλευῶν
 Aug. m) ἀκτινᾶς ἑπτὰ] Alteram vocem, in vulgatis in-
 fra post στεφάνοις positam, ibi delendam et hic reponendam
 censuit Hemst. Praeclarissima emendatio. n) αὐτοῦ] ab-
 est a Gorl. et F. ο) καὶ γὰρ καὶ] Alterum καὶ in priori-
 bus edd. deest. Cf. Prom. c. 7. p) ἐθέλοι] ἐθέλη cod.
 1428. q) σοι] τοι conj. Fabr. Abest σοι a Gorl. et Aug.

ponnesiorum μολῶς [mille
viros] cecidit.

Tim. Quī tandem? nam
 arma mihi deerant; inde
 conscribi cum ceteris non
 potui.

Dem. De te modeste lo-
 queris, Timon; nos autem
 plane ingrati haberemur,
 nisi memores essemus: In-
 super scriptis decretis, et
 consilio dato, exercitu duc-
 to, civitati in primis pro-
 fuit. Ob haec omnia pla-
 cuit curiae, et populo, et
 Heliaeae per tribus, populis
 autem Atticae singillatim,

*omnibus communiter, aure-
 um Timonem collocare jux-
 ta Minervam in arce, ful-
 men dextra tenentem, radios
 septem in capite; eum prae-
 terea aureis coronis redimi-
 re, eumque honorem hodie in
 Dionysiis tragoedis novis
 proclamari: (nam hodie Ti-
 monis causa Dionysia hic
 sunt.) Hanc sententiam di-
 xit Demea rhetor, Timonis
 cognatus genere proximus,
 ejusque discipulus: etenim
 optimus (etiam) rhetor est
 Timon, et quicquid ei libue-
 rit. Ad hunc igitur modum se*

p. 168. καὶ τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν παρὰ σέ, ὃν ἐπὶ τῷ σῶ ὀνόματι Τίμωνα ὠνόμακα.

TIM. Πῶς, ὦ Δημέα, ὃς οὐδὲ γεγάμηκας, ὅσαγε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι;

ΔΗΜ. Ἀλλὰ γὰρ, ἣν διδῶ θεὸς, ἐς νέωτα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γεννηθησόμενον (ἄρῶν γὰρ ἔσται) Τίμωνα ἤδη καλῶ.

TIM. Οὐκ οἶδα εἰ γαμήσεις ἔτι, ὦ οὗτος, τηλικαύτην παρ' ἐμοῦ πληγὴν λαμβάνων.

ΔΗΜ. Οἷμοι· τί τοῦτο; τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπτεις τοὺς ἑλευθέρους, οὐ καθαρώς ἑλεύθερος, οὐδ' ἄστος¹⁾ ὢν; ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει τὴν δίκην τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας.

p. 169.
53

TIM. Ἄλλ' οὐκ ἐμπέπρησται, ὦ μιὰρὲ, ἡ ἀκρόπολις, ὥστε δῆλος εἴ συκοφαντῶν.

ΔΗΜ. Ἀλλὰ καὶ πλουτεῖς, τὸν ὀπισθοδόμον διορύξας²⁾.

TIM. Οὐ διώρυγεται οὐδὲ οὗτος· ὥστε ἀπίθανά σου καὶ ταῦτα.

1) ἀστὸς] αὐτὸς cod. 1428. 2) διορύξας] Vulgo olim διορύξας. Emendavit Jens. et secuti recentiores. Ὀρύξας Schol. διαρύξας J. marg. A. 1. W. et A. 2.

tibi habet decretum: ego autem de adducendo ad te filio cogitabam, quem de tuo nomine Timonem vocavi.

Tim. Quo pacto, Demea, qui, quod sciam, nunquam uxorem duxisti?

Dem. At, Deo juvante, ducam anno proximo, et liberis creandis operam dabo: et, quod nascetur, Timonem ei jam dico nomen; nam haud dubie mas erit.

Tim. Haud equidem scio, utrum tam gravi ictu accepto uxorem unquam ducturus sis.

Dem. Hei, hei! Quid

hoc? tyrannidem invadere cogitas, Timon, liberos homines percutiens, tu, inquam, de cujus libertate et civitate non plane constat? sed cito poenas dabis, tum ob alia multa, tum quod dignum arci subjeceris.

Tim. At enim, o scelus, incensa arx non est: quare cuivis apparet, esse te sy-cophantam.

Dem. At perfodisti aerarium, et inde natae tibi opes sunt.

Tim. Sed perfossum non est: quare ne isthaec quidem credibilia sunt, quae dicis.

ΔΗΜ. Διορυχθῆσεται ¹⁾ μὲν ὕστερον· ἤδη δὲ σὺ πάντα p. 169.
τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις.

ΤΙΜ. Οὐκοῦν καὶ ἄλλην λάμβανε.

ΔΗΜ. Οἷμοι τὸ μετὰφρενον.

ΤΙΜ. Μὴ κέκραχθι· κατοίσω γὰρ σοι καὶ τρίτην. ἔπει
καὶ γελοῖα πάμπαν πάθοιμι, δύο μὲν Λακεδαιμονίων μοίρας
κατακόψας ἄνοπλος, ἓν δὲ μικρόν ²⁾ ἀνθρώπιον μὴ ἐπιτρί-
ψας. μάτην γὰρ ἂν εἶην καὶ νενικηκώς Ὀλύμπια πύξ, καὶ πά-
λην. Ἄλλὰ τί τοῦτο; οὐ Θρασυκλῆς ὁ φιλόσοφος οὗτός ἐστιν; 54
οὔμενον ³⁾ ἄλλος· ἐκπετάσας γοῦν τὸν πάγωνα, καὶ τὰς ὀ- p. 170.
φρὺς ἀνατείνας, καὶ βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν ⁴⁾, ἔρχεται,
τιτανῶδες βλέπων, ἀνασσεσθημένος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην,
Ἀυτοβορέας τις ⁵⁾, ἣ Τρίτων, οἷους ὁ Ζεῦξις ἔγραψεν ⁶⁾.
οὗτος ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλῆς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σω-
φρονικός ⁷⁾ τὴν ἀναβολὴν, ἔωθεν μυρία ὅσα περὶ ἀρετῆς διεξ-

1) διορυχθῆσεται] διορυχθ. edd. priores *Hemsterhusiana*.
u) μικρόν] μικρόν J. marg. A. 1. W. A. 2. x) οὔμενον] Sic scripsi, ut constaret sibi *Lucianus*, pro vulg. οὐ μὲν οὖν.
Cf. *Necyom.* in. *Diall. Marr.* VI, 1. *Diall. Mort.* V, 1. (ubi οὔ-
μενον] falsa forma) XII, 1. XVI, in. Bis *Accus. c. 4. 23.* et
saepius. γ) βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν,] βρενθυό-
μενός τι, πρὸς αὐτὸν ἔρχεται in plerisque vett. edd. perperam.
*) τις] abest a J. z) ἔγραψεν] Sic cum *Schm.* scripsi e
codd. 2957. et Aug. pro vulg. ἔγραψεν. a) σωφρονικός] *Σωφρονικός* Schol. et F.

Dem. Perfodietur qui-
dem postea: sed jam illa
omnia penes te habes, quae
in eo antehac fuere.

Tim. Itaque hunc tibi
ictum habeto denuo.

Dem. Hei, hei tergo
meo!

Tim. Mitte clamorem;
sin minus, tertium tibi
ictum inflixero: alioqui hoc
plane ridiculum mihi acci-
derit, si unicum modo ho-
muncionem, eumque impu-
rissimum, perdere neque-
am, qui Lacedaemonios
mille inermis ipse interne-

cione deleverim. Nam fru-
stra quoque vicerim Olym-
pia, et pugilatu, et lucta.
Quid hoc autem? ecquid
hic est Thrasyacles philoso-
phus? et certe is est. Sane
exporrecta barba, extensis
superciliis, graviter secum
ac superbe murmurans ve-
nit, Titanicis oculis aspi-
ciens, capillis anterioribus
retrosum rejectis, plane il-
lum ipsum Boream aut Trito-
nem referens, quos pinxit
Zeuxis. Hic ille est, qui ha-
bitu simplicitatem, incessu
modestiam, pallio sapien-

λοῖος^{h)}· εἶτα ἔμετος ἐπὶ τούτοις· καὶ τὸ τελευταῖον, ἀράμενοι τινες p. 172. ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τοῦ συμποσίου τῆς αὐλητρίδος ἀμποτέραις ἐπιλημμένον· πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων οὐδενὶ τῶν πρωτείωνⁱ⁾ παραχωρήσειεν ἂν ψεύσματος ἕνεκα^{k)}, ἢ θρασύτητος, ἢ φιλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐστὶ τὰ πρῶτα, καὶ ἐπιорκεῖ προχειρότατα, καὶ ἡ γοητεία προηγείται, καὶ ἡ ἀναισχυντία παρομαρτεῖ^{l)}· καὶ ὅλως, πάνσοφον τὸ^{m)} χρῆμα, καὶ πανταχόθεν ἀκριβές, καὶ ποικίλως ἐντελές· οἰμώζεται τοιγαροῦν οὐκ εἰς μακρὰν χρηστός ὢν. Τί τοῦτο; καπαί, χρόνιος ἡμῖν θρασυκλής.

ΘΡΑΣ. Οὐ κατὰ ταῦτα, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τοῦ- 66
τοις ἀφῆμαι, ὥσπερ οἱⁿ⁾ τὸν κλοῦτόν σου^{o)} τεθηπότες, ἀργυρίου, καὶ χρυσίου, καὶ δειπνῶν πολυτελῶν ἐλπίδι συνδεδρα- p. 173.
μήκασι^{p)}, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐπιδειζόμενοι^{q)} πρὸς ἄν-

h) γελῶτος] γελῶως conj. Hemst., quam Schm. recepit, et confirmari videri dicit cod. Aug. Vid. Adnot. i) πρωτείων] In plerisque vett. edd. προτείων. k) ἕνεκα] ἕνεκεν Aug. l) ἡ γοητεία — παρομαρτεῖ] inverso ordine: ἡ γοητεία παρομαρτεῖ, καὶ ἡ ἀναισχυντία προηγείται cod. 1428. quod, Bello probatum, recepit Schmied. Quidni vero potius sic: ἡ ἀναισχ. προηγ. καὶ ἡ γοητ. παρομ. ? Sed hae merae argutiae. Optime enim praeit talem philosophiam glaucoma, et comitatur impudentia. m) τὸ] τι conj. Fabr. n) ὥσπερ οἱ] ὥσπερ οἱ vulgo. Abreschium emendantem οἱ secutus Schmiederus. o) σου] Ita Hemst. et Schm. e P. S. A. et B. a. Prioribus soi. p) συνδεδραμήκασι] συνδεδραμήκασαν Aug. q) ἐπιδειζόμενοι] ἐπιδειζάμενοι Arg.

sumto in manum calice, multos sermones funditat. Tum enimvero de sobrietate et modestia agit, idque jam vino fere depositus, et ridicule balbutiens: post haec vomit. Ad postremum e triclinio a nonnullis effertur; tибicinam am-
babus retinens manibus. Ceterum etiam cum siccus est, nemini homini palmam vel mendacii, vel audaciae, vel avaritiae concesserit; sed assentatorum longe princeps est, et pejerare non

cunctatur: illum in quovis negotio anteit fallacia, juxta autem sequitur impudentia: denique homo plane sapiens, et undiquaque consummatus est, et varia quadam perfectione praestans. Quare dabo operam, ut tam bonus vir jam jam auferat hinc grande infortunium. Quid hoc? papae! tamdiu est, cum venire distulit Thrasyacles?

Thras. Alia me causa ad te ut venirem compulsi, quam quae hos omnes; qui

- p. 173. δρα, οἶόν σε, ἀπλοῖκόν, καὶ τῶν ὄντων κοινωνικόν. 'οἶσθα γὰρ ὥς μᾶζα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανόν, ὅψον δὲ ἡδιστον θύμον ^τ), ἢ κάρδαμον, ἢ εἴποτε τρυφῶν, ὀλίγον τῶν ἀλῶν· ποτόν δὲ ἢ ἐννεάκρουνος. ὃ δὲ τρίβων οὗτος ἥς βούλει πορφυρίδος ἀμεινων. τὸ χρυσίον μὲν γὰρ οὐδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων ^σ) μοι δοκεῖ. σοῦ δὲ αὐτοῦ χάριν ἐστάλην, ὥς μὴ διαφθίρῃ σε τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ ἐπιβουλότατον πτῆμα ὁ πλούτος, ὃ πολλοῖς πολλάκις αἰτίος ἀνηκέστων συμφορῶν γεγενημένος ^τ)· εἰ γάρ μοι πείθοιο, μάλιστα ὅλον ἐς ^υ) τὴν θά-
p. 174. λατταν ἐμβαλεῖς αὐτόν, οὐδὲν ^χ) ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄντα ^γ), καὶ τὸν φιλοσοφίας πλούτον ὀρεῖν δυναμένῳ. μὴ μέντοι ἐς βάθος, ὡ' γὰρ θεὸς ἀλλ' ὅσον ἐς βουβῶνας ἐπεμβάς ^ζ) ὀλίγον πρὸ
57 τῆς κυματωγῆς ^α), ἐμοῦ ὀρεῶντος μόνου. Εἰ δὲ μὴ τοῦτο βούλει,

τ) θυμόν] θυμόν in plurimis vett. s) ψηφίδων] ψήφων A. 2. t) γεγενημένος] γεγεννημένος Hemst. min. u) ἐς] Schm. e codd. 1428. et Aug. pro vulg. εἰς. x) οὐδέν] οὐδὲ et mox ὄντι Aug. y) ὄντα] ὄντι Aug. J. Arg. In marg. A. 1. W. οὔτε notatum erat pro μέντοι, quod Hemst. accidisse credit describentis culpa, qui variationem illam ὄντι nec fideliter expresserit, et ad alienam voculam retulerit. z) ἐπεμβάς] ἐπιβάς J. marg. A. 1. W. α) κυματωγῆς] Sic Tab. et Hemst. et hinc Schm. e cod. Reg. pro vulg. κυματῶ-
δους γῆς, quod et codd. 1428. et Aug. exhibent.

divitiarum tuarum amore perculsi huc concurrerunt, auri atque argenti, et sumtuosarum coenarum spe, experiundi gratia, quid in te assentationibus suis possint, virum simplicem, et qui facultates tuas libenter aliis elargiris. Nosti enim, opinor, mazam satis mihi esse, ut recte coenem, caepe autem et nasturtium jucundissimum mihi esse opsonium, aut, si quando mihi melius esse volo, salis paululum: potus mihi ex Enneacrurno, [ex Calliroë fonte] pallium autem hoc qualibet purpura carius est. Nam aurum mi-

hi quidem haud pretiosius videtur iis lapillis, quibus plena sunt litora. Sed huc tui unius gratia me contuli, ne te divitiae, perniciosissima atque insidiosissima possessio, corrumpant, quae multis saepe gravissimas calamitates importarunt. Nam si mihi auscultabis, maxime illas in mare conjicies, quippe quas non desideret vir bonus, et qui philosophiae opes possit contemplari. Ne tamen, o Timon, eas in altum mittas, sed inguinum tenus aquam ingressus, paulo infra litoris crepidinem projicito, me uno

οὐ δὲ ἄλλον τρόπον ἀμείνω κατὰ τάχους ἐκφόρησον αὐτὸν ἐκ p. 174. τῆς οἰκίας, καὶ ^{b)} μὴδ' ὀβολὸν αὐτῷ ἀφῆς ^{c)}, διαδιδούς ^{d)} ἅπασιν τοῖς δεομένοις, ὧς μὲν, πέντε δραχμάς, ὧς δὲ, μῶν, ὧς δὲ, ἡμιτάλαντον ^{e)}. εἰ δὲ τις φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν, ἢ τριμοιρίαν φέρεσθαι δίκαιος· ἐμοὶ δὲ, (καίτοι οὐκ ἐμαυτοῦ χάριν αἰτῶ, ἀλλ' ὅπως μεταδῶ τῶν ἐταίρων τοῖς δεομένοις,) ἱκανὸν εἰ ταύτην ^{f)} τὴν πῆραν ἐμπλήσας παράσχους ^{g)}, οὐδὲ ὅλους δύο μεδίμνους χωροῦσαν Ἀλγινητικούς ^{h)}. ὀλιγαρχῇ δὲ καὶ μέτριον χρὴ εἶναι τὸν φιλοσοφοῦντα ⁱ⁾, καὶ μὴδὲν ὑπὲρ τὴν πῆραν φρονεῖν.

TIM. Ἐπαινώ ταῦτά σου, ὦ Θρασύκλεις· πρὸ γοῦν τῆς p. 175. πῆρας, εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ ¹⁾.

ΘΡΑΣ. Ὡς δημοκρατία, καὶ νόμοι, παιόμεθα ὑπὸ τοῦ καταράτου ἐν ἑλευθέρῳ τῇ πόλει.

b) καὶ] abest ab Aug. At non vult Thrasyacles: neque (et non) obolum etc. sed: et ne obolum quidem. c) αὐτῷ ἀφῆς] Vulg. αὐτῷ ἀνῆς. In J. et marg. A. 1. W. αὐτῷ ἀνείς, quemadmodum etiam in Aug. et Gorl. Αὐτῷ habet Hemst. min., αὐτοῦ conj. Marcil. et Abresch. Vid. Adnot. d) διαδιδούς] διαδούς Aug. et Gorl. διδούς Thom. M. e) ἡμιτάλαντον] Ante Hemst. in prioribus edd. τάλαντον praeter J. cum qua consentiunt R. Schol. et Thom. M. Habent etiam margo A. 1. W. et A. 2. *) ταύτην] ταυτηνὶ Schm. e cod. 2957. f) παράσχους] παράσχεις Aug. g) Ἀλγινητικούς] Ἀλγιντικούς A. 1. et 2. h) φιλοσοφοῦντα] φιλόσοπον J. et marg. A. 1. W. i) τῇ δικέλλῃ] τὴν δικέλλην (δίκελλαν) conj. Hemst.

vidente. Id vero si minus placet, eas ex aedibus alia quavis ratione, quantum potest, ejicito, neque tibi vel obolum relinquas, sed omnia egentibus distribuas huic minam, huic semitalentum. Si quis vero ex iis philosophus erit, duplam is aut triplam partem auferre debet: mihi autem, (quamquam non mea causa peto, sed ut amicis, si qui forte egebunt, largiar) abunde erit, si hanc peram aureis

offertam mihi reddas, quae duos Aegineticos modios non prorsus capit: paucis enim esse contentum, et mediocritatem sequi, hominem philosophantem decet, neque supra peram suam sapere.

Tim. Isthuc recte, o Thrasyacles: sed ante tibi caput implebo pugnis, auctarium hoc ligone addens, priusquam tibi peram impleo.

Thras. O democratia, et leges! in libera civitate ab

P. 175. **TIM.** Τί ἀγανακτεῖς, ὦ ᾿γαθὲ Θρασύκλεις; μὲν ^k) πα-
ραπέκρουσμαι σε; καὶ μὴν ἐπεμβάλῳ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον
58 τέτταρας. ᾿Αλλὰ τί τοῦτο; πολλοὶ ξυνέρχονται. Βλεψίας ἐκεί-
νος, καὶ Λάχης, καὶ Γνίφων, καὶ Ὀλως, τὸ σύνταγμα τῶν
οἰμωξομένων. ὥς τε τί οὐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν, τὴν
μὲν δίκειλλαν ὀλίγον ἀναπαύω πάλαι ¹⁾ πεπονηκυῖαν, αὐτὸς
δὲ ὅτι πλείστους λίθους ξυμφορήσας, ἐπιχαλαζῶ πόρρωθεν
αὐτούς;

ΒΛΕΨ. ^m) Μὴ βάλλε, ὦ Τιμῶν· ἄπιμεν γάρ.

TIM. ᾿Αλλ' οὐκ ἀναιμωτί γε ὑμεῖς, οὐδὲ ἄνευ τραυ-
μάτων.

k) μὲν] Τιμῶν R. vocem dividit T. Fab. τί; μὲν π. Non pla-
cet repetita quaestio. 1) πάλαι] πολλά conj. Jacobs. in
Porson. Adverss. qua minime opus. m) ΒΛΕΨ.] Sic Fr. P.
S. A. B. 2. Arg. In ceteris nulla notatur persona. Solan.
conj. ANAPEΣ. Hemst. et Schm. jure suo retinuerunt Ble-
psiae nomen.

homine sceleratissimo per-
cutimur.

Tim. Quid conquereris,
bone Thrasycles? an quod
te inter admetiendum cir-
cumveni? atqui auctarii et-
iam loco adjiciam choeni-
ces quatuor. Sed quid hoc?
multi concurrunt simul,
Blepsias videlicet, et La-
chies, et Gniphon, ac deni-
que hominum legio, quos
ego miris modis mulcabo.
Quid itaque causae, quin

petram hanc conscendam,
et aliqua requie ligonem
meum reficiam, quem jam
tantopere exercui? ipse au-
tem magna vi lapidum in
unum collata, eos grandinis
in morem feriam?

Bleps. Parce, quaeso,
mittere, Timon: abimus e-
nim.

Tim. At ego certe, sine
cruore et vulneribus ne ab-
eat, faxo.

A A K T Ω N

p. 176.

ἡ περὶ Μεταμορφώσεως.

Argum. Colloquitur Socrates cum Chaerephonte de Halcyone, secundum fabulas in avem ejusdem nominis mutata. Quod qui fieri potuerit, mirantem amicum docet magister, multa esse in rerum natura et vita hominis, quae exiguas mentis humanae vires transscendant; abstinendum igitur modeste a certo judicio de talibus rebus ferendo, et acquiescendum in iis, quae inde deduci possint, utilibus ad vitam sapienter instituendam praeceptis: Halcyonem e. g. egregium esse amoris ac fidei maritalis exemplum, sedulo imitandum et ad posteros propagandum.

ΧΑΙΡΕΦΩΝ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ΧΑΙΡ. Τίς ἡ φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν, ὦ Σώκρατες, πόρρω-
θεν ἀπὸ τῶν αἰγιαλῶν καὶ τῆς ἄκρας ἐκείνης; ὡς ἡδεῖα ταῖς
ἑκαῖς. τί ποτ' ἄρ' ἐστὶ τὸ φθεγγόμενον ζῶον; ἄφωνα γὰρ δὴ p. 171.
τά γε καθ' ὕδατος διαιτώμενα.

ΣΩ. Θαλαττία τις, ὦ Χαιρεφῶν, ὄρνις Ἀλκυὼν ὀνομα-
ζομένη, πολύθρηνος καὶ πολύδακρυς· περὶ ἧς δὴ παλαιὸς ἀν-
θρώποις μεμύθενται λόγος· φασὶ γυναῖκά ποτε οὖσαν Αἰόλου

HALCYON

seu de Transformatione.

CHAEREPHON, SOCRATES.

Chær. Quae ista vox nos
populit, o Socrates, emi-
nus a litoribus, illoque pro-
montorio? quam suavis au-
ribus? quodnam est tandem
animal illud vocem edens?
etenim muta sunt, quae
quidem in aqua degunt.

So. Maritima quaedam, o
Chaerephon, avis, Halcyon
vocata, luctu lacrimisque
abundans, de qua sane vetus
hominibus est conficta fabu-
la. Ferunt, illam, cum mu-
lier esset quondam, Aeoli
Hellenis filii nata, maritum,

p. 178. τοῦ Ἑλληνος θυγατέρα, κουρίδιον ἄνδρα τὸν ἑαυτῆς τεθνεῶτα θρηνεῖν πόθῳ φίλας, Κήῦκα τὸν Τραχίνιον, τὸν Ἐωσφόρου τοῦ Ἀστέρος, καλοῦ πατρὸς καλὸν υἱόν· εἶτα δὴ πτερωθεὶσαν διὰ τινα δαιμονίαν βούλῃσιν, εἰς ὄρνιθος τρόπον περιπέτεσθαι τὰ πελάγη, ζητοῦσαν ἐκείνον, ἐπειδὴ πλαζομένη γῆν περὶ πᾶσαν οὐχ οἷα τ' ἦν εὐρεῖν.

2 ΧΑΙΡ. Ἄλκυὼν τοῦτ' ἔστιν, ὃ σὺ φῆς; οὐ πώποτε πρόθεον ἠκηκόειν τῆς φωνῆς, ἀλλὰ μοι ξένη τις τῶ ὄντι ^{a)} προσέπεσε. γοῶδῃ γοῦν ὡς ἀληθῶς τὸν ἦγον ἀφίκησι τὸ ζῶον· πηλίκον δέ τι καὶ ἐστὶ, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. Οὐ μέγα· μεγάλην μέντοι διὰ τὴν φιλανδρίαν εἴληψα παρὰ ^{b)} θεῶν τιμὴν· ἐπὶ γὰρ τῇ ^{c)} τούτου νεοττεία καὶ τὰς p. 179. Ἄλκυονίδας προσαγορευομένας ἡμέρας ὁ κόσμος ἄγει, κατὰ χειμῶνα μέσον διαφερούσας ταῖς εὐδαίαις, ὧν ἐστὶ καὶ ἡ τῆμερον παντὸς ^{d)} μᾶλλον. οὐχ ὀρῆς ὡς αἰθρία μὲν τὰ ἄνωθεν, ἀκύμαντον δὲ καὶ γαλήνιον ἅπαν τὸ πέλαγος, ὅμοιον, ὡς εἰπεῖν, κατόπτηφ;

a) τῶ ὄντι] τῶόντι A. 1. et 2. Sic etiam infra c. 3. eadem.
b) παρὰ] Sic F. in ceteris vett. περὶ. c) τῇ] δὴ lectio H. Stephani Thes. L. G. T. II. p. 1040. B. d) παντὸς] πάντων P. L. J. et inde marg. A. 1. W. et A. 2. παντὸς in ceteris.

qui virginem duxerat, suum fato functum luxisse desiderio consuetudinis, Ceycem Trachinium Lucifero prognatum, pulchri parentis filium pulchrum: deinde vero alis instructam divina voluntate in avis morem circumvolitare maria, quaerentem illum, quandoquidem oberratis terris omnibus non poterat invenire.

Chær. Halcyon id est, quod tu dicis? nunquam ante audiveram ejus vocem, quae mihi insolens revcra accidit. Flebilem ergo plane sonum emittit animal istud.

Quali autem corporis est magnitudine, o Socrates?

So. Non magnum: attamen magnum ob singularem mariti amorem accepit a Diis praemium: cum enim nidulatur, halcyonios etiam, qui vocantur, dies mundus agit, hieme media praecipuos serenitate, quorum est etiam hodiernus hicce quam maxime. Nonne vides, ut serena sint superna, fluctibusque careat et tranquilum sit totum pelagus, consimile, ut ita dicam, speculo?

ΧΑΙΡ. Λέγεις ὀρθῶς. φαίνεται γὰρ Ἀλκυονὶς ἡ τήμερον p. 179. ὑπάρχειν ἡμέρα, καὶ χθὲς δὲ τοιαύτη τις ἦν. ἀλλὰ πρὸς θεῶν, τῷ ^e) ποτε χρηὶ πεισθῆναι τοῖς ἐξ ἀρχῆς, ὃ Σώκρατες, ὡς ἐξ ὀρνιθῶν γυναικῆς ποτε ἐγένοντο, ἢ ὄρνιθες ἐκ γυναικῶν; παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται πᾶν τὸ τοιοῦτον.

ΣΩ. ὦ φίλε Χαιρεφῶν, εἰσκαμὲν ἡμεῖς τῶν δυνατῶν τε 3 καὶ ἀδυνάτων ἀμβλυωποὶ τινες εἶναι κριταὶ παντελῶς. δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην ἄγνωστον οὖσαν, καὶ ἄπιστον, καὶ ἀόρατον· πολλὰ οὖν φαίνεται ἡμῖν καὶ τῶν εὐπόρων ἄπορα, καὶ τῶν ἐφικτῶν ἀνέφικτα· συχὰ μὲν καὶ p. 180. δι' ἀπειρίαν, συχὰ δὲ καὶ διὰ νηπιότητα φρενῶν· τῷ ὄντι γὰρ νήπιος ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πᾶν γέρον, ἐπειτοὶ μικρὸς πᾶν καὶ νεογλὸς ^f) ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα. τί δ' αὖν, ὦ γαθὲ, οἱ ἀγνοοῦντες τὰς τῶν θεῶν καὶ δαιμονίων δυνάμεις ἔχοιεν αὖ εἰπεῖν, πότερον δυνατὸν ἢ ἀδύνατον τι τῶν τοιούτων; ἑώρακας, Χαιρεφῶν, τρίτην ἡμέραν ὅσος ἦν ὁ χειμὼν; καὶ ἐνδυμηθέντε γὰρ τοι ^g)

e) τῷ ποτε] πῶς πώποτε Schm. e cod. 2954. f) νεογλὸς] νεογλὸς Schol. νεογνὸς C. g) τοι] τὸ Marg. A. 1. W. male, judice Hemst.

Chær. Recte dicis: videtur enim halcyonius hodiernus esse dies; et heri utique talis erat. Sed per Deos, qua tandem re fidem oportet haberi iis, quae initio sunt dicta, o Socrates, ex avibus mulieres unquam exstitisse, aut aves ex mulieribus? nihil enim omnium est, quod minus fieri videatur posse.

So. O care Chaerephon, videmur equidem eorum, quae fieri possunt, quaeque non, hebeti prorsus acie quidam esse iudices: exigimus enim vero ea secundum facultatem humanam, quae neque nosse, nec credere,

nec cernere valet: multa proinde apparent nobis et factu facilius difficilia, et eorum, ad quae pertingere datur, ardua; haec quidem pleraque propter imperitiam, alia etiam non pauca ob infantiam mentis: re enim vera infans videtur esse omnis homo, etsi vel valde senex, quandoquidem exiguum plane, et infantiae instar, vitae spatium ad omne aevum. Quid autem, o bone, qui vires Deorum Geniorumque ignorant, dicere habeant, utrum talium rerum fieri aliquid possit, necne? Vidisti, Chaerephon, nudius tertius quan-

p. 130. δέος ἐπέλθοι καὶ τὰς ἀστραπὰς ἐκείνας καὶ βροντὰς, ἀνέμων
 τε ἐξαίσια μεγέθη· ὑπέλαβεν ἂν τις τὴν οἰκουμένην ἅπασαν
 4 καὶ δὴ ^{b)} συμπεσεῖσθαι. Μετὰ μικρὸν δὲ θαναμαστὴ τις κα-
 τάστασις εὐδίας ἐγένετο, καὶ διέμεινεν αὕτη γε ἕως τοῦ νῦν·
 πότερον οὖν οὔτε μείζον ¹⁾ τι καὶ ἐργωδέστερον εἶναι, τοιαύ-
 την αἰθρίαν ἐξ ἐκείνης τῆς ἀνυποστάτου λαίλαπος καὶ ταραχῆς
 μεταθεῖναι, καὶ εἰς γαλήνην ἀναγαγεῖν ^{*}) τὸν ἅπαντα κόσμον,
 ἢ γυναικὸς εἶδος μεταπλασθὲν εἰς ὄρνιθός τινος ποιῆσαι; τὸ
 p. 131. μὲν γὰρ τοιοῦτο, καὶ τὰ παιδάκια τὰ παρ' ἡμῖν, τὰ πλάττειν
 ἐπιστάμενα πηλὸν, ἢ κηρὸν ὅταν λάβῃ, ῥαδίως ἐκ τοῦ αὐτοῦ
 πολλὰκις ὄγκου μετασχηματίζει πολλὰς ἰδεῶν φύσεις. τῷ δαιμο-
 νίῳ δὲ ^{k)} μεγάλην καὶ οὐ συμβλητὴν ὑπεροχὴν ἔχοντι πρὸς τὰς
 ἡμετέρας δυνάμεις, εὐχερῇ τυχόν ¹⁾ ἅπαντα τὰ τοιαῦτα, καὶ
 λεία· ἐπεὶ τὸν ὅλον οὐρανὸν πόσῳ τινὶ σαυτοῦ δοκεῖς εἶναι
 μείζω, φράσαις ἄν;

5 ΧΑΙΡ. Τίς δ' ἀνθρώπων, ὃ Σώκратες, νοῆσαι δύναιτ'
 ἂν, ἢ ὀνομάσαι τι τῶν τοιούτων; οὐδὲ γὰρ εἰπεῖν ἐφικτόν.

h) δὴ] ἤδη P. L. Marg. A. 1. W. i) μείζον] ἀμήχανον cod.
 2954. *) ἀναγαγεῖν] ἀγαγεῖν cod. 2954. k) δὲ] Sic
 Schm. e cod. 2954. pro vulg. δὴ. Etiam B. 2. habet δὲ. 1)
 τυχόν] τύχοι conj. T. F. Benedict. prorsus aliena.

ta fuerit hiems: quin et
 animo repetentem metus in-
 vadat et ista fulmina ac to-
 nitrua, ventorumque ingen-
 tes furores: existimasset
 aliquis, tellurem totam uti-
 que fuisse collapsuram. Pau-
 lo autem post mirifica quae-
 dam exstitit compositi coe-
 li serenitas (*quae quidem
 hucusque perduravit*). Jam
 tu utrum majus quiddam et
 operosius esse putas, ex isto
 turbine, qui vix subsisti po-
 terat, ac confusione ad pla-
 catissimum nitorem muta-
 tam coeli faciem referre, in-
 que tranquillitatem revocare
 mundum universum, quam
 mulieris formam transmuta-

tam in aviculam quandam fa-
 cere? nam ad eum sane mo-
 dum et pueruli interpres, qui
 quidem fingere sciunt, luto
 cerave sumta, facile ex eadem
 saepe materiae mole fingunt
 refinguntque multas forma-
 rum naturas. Deo enim ve-
 ro, magnam habenti virtutis
 praestantiam, neque omnino
 comparandam ad nostras a-
 gendi vires, ad manum esse
 credere par est omnia istius-
 modi, atque in facili posita.
 At enim totum coelum quan-
 to tandem temet ipso videat-
 ur majus, indicare tu possis?

Chaer. Quis autem homi-
 num, o Socrates, intelligere
 queat, aut dicendo efferre

ΣΩ. Οὐκοῦν δὴ θεωροῦμεν ἀνθρώπων πρὸς ^{m)} ἀλλήλους P. 181.

συμβαλλομένων μεγάλας τινὰς ὑπεροχὰς ἐν ταῖς δυνάμεσι καὶ ἀδυναμίαις ὑπαρχούσας; ἡ γὰρ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία, πρὸς τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς, ἡ δεκαταῖα, θαυμαστὴν ὄσσην ἔχει τὴν διαφορὰν δυνάμεώς τε, καὶ ἀδυναμίας, ἐν πάσαις σχεδὸν ταῖς κατὰ τὸν βίον πράξεσι, καὶ ὅσα διὰ τῶν χειρῶν ⁿ⁾ τούτων οὕτω πολυμηχάνων, καὶ ὅσα διὰ τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς ἐργάζονται. ταῦτα γὰρ τοῖς νέοις, ὡς ἂν εἶπον, παιδίοις, οὐδ' εἰς νοῦν ἔλθεῖν δυνάτὰ φαίνεται. Καὶ τῆς ἰσχύος δὲ τῆς ἐνὸς ἀνδρὸς τελείου τὸ μέγεθος, ἀμέτρητον ὄσσην ἔχει ^{o)} τὴν ὑπεροχὴν πρὸς ἐκείνα. μυριάδας γὰρ τῶν τοιοῦτων εἰς ἀνὴρ πᾶν πολλὰς χειρῶσαιτ' ἂν ὀφείλῃ· ἡ γὰρ ἡλικία παντελῶς ἀπορος δῆπου πάντων, καὶ ἀμήχανος ἐξαρχῆς παρακολουθεῖ τοῖς ἀνθρώποις κατὰ φύσιν. ὀπηρὶς οὖν ἀνθρώπος ὡς δοικεν ἀνθρώπου τοσούτω διαφέρει, τί νομίζομεν τὸν συμπαντα οὐρανὸν πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις φανῆναι

P. 182.
6

m) πρὸς] εἰς πρὸς cod. 2954. unde Jacobs. in Porson. Adverss. conj. ὡς πρὸς. Vid. Adnot. n) χειρῶν] τευχῶν pleraeque vet. τευχῶν Schol. τεχνῶν J. V. 2. S. A. marg. A. 1. W. A. 2. χειρῶν denique L. C. marg. cod. 2954. et hinc Schm.; probavit Hemst., neque tamen recepit. Abresch. Dilucc. Thuc. p. 633. conj. vel τεχνιτῶν, vel χειρῶν τούτων τῶν τεχνιτῶν. Vid. Adnot. o) ἔχει] Sic Hemst. et Schm. e B. 2. εἰχει J. in reliquis ἔχει.

tale quicquam? neque enim verbis illa consequi licet.

So. Nonne vero animadvertimus, hominum, inter sese si conferantur, magnum aliquod esse discrimen, quo alius alium superet, virium imbecillitatisque? nam virorum aetas ad pueros prorsus infantes, quinque, si lubet, a partu aut decem diebus, comparata admirabilem plane habet differentiam roboris et infirmitatis in omnibus propemodum per vitam actionibus, et iis, quaecumque manibus istis tam artificibus, et corpore et ani-

mo perficiunt: ista enim novellis, ut dixi, puerulis ne in mentem quidem venire videntur posse. Roboris autem unius viri adulti magnitudo immensum quantum illos supergreditur, adeo ut millia talium unus vir valde multa devicerit facillime: aetas enimvero penitus omnium indiga, quaeque nullis sibi machinis ipsa sufficiat, ab initio hominibus adest comes naturae lege. Quandoquidem ergo homo, ut patet, homini tantum interest, quid existimabimus omne simul coelum ad no-

- p. 182. ἂν τοῖς τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνουμένοις; πιθανὸν οὖν ἴσως δόξει πολλοῖς, ὅσῃν ἔχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου τὴν ὑπεροχὴν πρὸς τὸ Σωκράτους ἢ Χαιρεφῶντος εἶδος, τηλικούτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ ^p), καὶ τὴν φρόνησιν, καὶ διάνοιαν, ἀνάλο-
 7 γον διαφέρειν τῆς περὶ ἡμᾶς διαθέσεως. Σοὶ μὲν οὖν καὶ ἐμοὶ καὶ ἄλλοις πολλοῖς τοιούτοις οὔσι, πόλλ' ἄτ' ἀδύνατα τῶν ἑτέροις πᾶν ὁρῶν. ἔπει καὶ αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις, καὶ ἀναγνῶναι ^q), ἢ γράψαι τοῖς ἀγραμμάτοις (γραμματικὸν τρόπο-
 p. 183. πον ^r), ἀδυνατώτερόν ἐστι τέως, ἕως ἂν ὧσιν ἀνεπιστήμονες, τοῦ ποιῆσαι γυναικας ἐξ ὀρνίθων, ἢ ὀρνίθας ἐκ γυναικῶν. ἢ δὲ φύσις ἐν κηρίῳ σχεδὸν παραβάλλουσα ^s) ζῶν ἄπουν, καὶ ἄπτερον ^t), πόδας ὑποθεῖσα, καὶ πτερώσασα, ποικιλίᾳ τε φαιδρύνασα πολλῇ καὶ καλῇ καὶ παντοδαπῇ χρωμάτων, μέλι-
 ταν σοφὴν ἀπέδειξε θεοῦ μέλιτος ἐργάτιν· ἐκ τε ὧν ἀφάνων, καὶ ἀψύχων, πολλὰ γένη πλάττει πτηνῶν τε, καὶ πεζῶν, καὶ

p) τηλικούτον κ. τ. δ. αὐτοῦ] τηλικαύτην κ. τ. δ. αὐτός J. marg. A. 1. W. A. 2. mirum qui Solano probatum. q) ἀνα-
 γνῶναι:] ex emendatione Hemst. et Schaeferi ad Gregor. Cor.
 p. 504. pro vulg. ἀναγνώσαι. r) γραμματικὸν τρόπον] suspecta videntur. s) παραβάλλουσα] καταβάλλουσα conj.
 Guyet. παραλαβοῦσα Solan. t) ἄπτερον] ἄχειρον cod.
 2954 non contemnenda lectio, arbitro quidem Belino.

stras vires illis visum iri, qui talia contemplari valent? probabile scilicet videbitur multis, quantum magnitudo mundi superat Socratis aut Chaerephontis speciem, tantum quoque potentiam ejus ac sapientiam atque intellectum pro ratione antecedere facultatum nostrarum dotes. Proinde tibi mihiq; ac multis aliis nostri similibus multa quidem impossibilia sunt eorum, quae aliis valdefacilia: nam et tibias inflare artis expertibus, et legere aut scribere illiteratis multo magis ardu-

um est, usque eo dum sint imperiti, quam facere mulieres ex avibus, aut aves ex mulieribus. Natura vero acceptum (*projectum*) in favo fere sine pedibus ac penis animal, pedibus appositis atque alis, et varietate multa expoliens pulchraque et omnimoda colorum, apem sapientem produxit, divini mellis opificem: tum porro ex ovibus mutis et inanimatis plura genera fingit alitum et terrestrium, aquaticorumque animalium, artibus quibusdam, ut veterum fert sententia, sacris aethe-

ἀνδρῶν ^{u)} ζῶων, ὡς λόγος, τέχναις τινῶν ^{x)} ἱεραῖς αἰθέρος p. 183. μεγάλου προσχωμένη. Τὰς οὖν ἀθανάτων δυνάμεις μεγάλας 8 οὔσας, θνητοὶ καὶ μικροὶ παντελῶς ὄντες, καὶ οὔτε τὰ μεγάλα δυνάμενοι καθορᾶν, οὔτ' αὖ ^{y)} τὰ μικρὰ, τὰ πλείω δ' ἀποροῦντες καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων παθῶν, οὐκ ἂν ἔχοιμεν εἰπεῖν βεβαίως οὔθ' ^{z)} Ἀλκυόνων περὶ, οὔτ' Ἀηδόων· κλέος δὲ μύθων, οἷον παρέδωσαν πατέρες, τοιοῦτο καὶ p. 184. παισὶν ἑμοῖς, ᾧ ὄρνι θρήνων ^{a)} μελωδῇ, παραδῶσω τῶν σῶν ὕμνων περὶ· καὶ σου τὸν εὐσεβῆ καὶ φίλανδρον ἔρωτα πολλὰς ἐμνήσω, γυναιξὶ τ' ἐμαῖς, Ξανθίππῃ τε καὶ Μυρτοῖ λέγων ^{b)} τὰ τ' ἄλλα, πρὸς δὲ, καὶ τιμῆς οἷας ἔτυχες παρὰ θεῶν. ἀρά γε καὶ σὺ ποιήσεις τι τοιοῦτον, ᾧ Χαιρεφῶν;

ΧΑΙΡ. Πρέπει γοῦν, ᾧ Σώκρατες· καὶ τὰ ὑπὸ σοῦ φθίνοντα διπλασίαν ἔχει ^{c)} τὴν παράκλησιν πρὸς γυναικῶν τε καὶ ἀνδρῶν ὁμίλιαν.

u) ἀνδρῶν] Sic e C. J. et A. 1. W. quod rectum putaverat Hemst., non tamen recipiens pro vulg. ἀνδρῶν. x) τινῶν] vox in mendo cubans, cujus nulla in libris variatio, nisi quod in B. 2. τιμῶν. Vid. Adnot. y) οὔτ' αὖ] Vulg. οὔτ' οὖν. B. 2. οὔτ' εἶναι. Cod. 2954. οὔτ' αὐτὰ σμ. Unde Jacobus. feliciter fecit οὔτ' αὖ τὰ μικρὰ, nisi forte praestet οὔτ' αὐτὰ τὰ σμ. z) οὔθ'] Vulg. οὔτ' sequente Ἀλκυόνων spiritu leni, uti hoc nomen fere per omnem libellum scribitur. a) ὄρνι θρήνων] ὄρνιθοθήρων P. ᾧ ὄρνι θρηνομέλῳδῃ conj. Brod. b) λέγων] λόγων in J. error est typorum. c) Πρέπει γοῦν — ἔχει] In sola P. Πρέπει γοῦν, ᾧ Σώκρατες, καὶ τὰ

ris magni ad tanti operis curam insuper usa. Cumergo vires immortalium sint ingentes, nos mortales et pusilli plane, qui neque magna possumus perspicere, et ne parva quidem, in plerisque etiam, quae circa nos accidunt, haesitantes, non valeamus utique explore quicquam statuere neque de Halcyonibus, nec de Lusciniiis: famam autem fabulae, qualem tradiderunt parentes, talem et liberis meis, o

ales lamentorum modulatrix, tradam, de tuis hymnis; tuumque pium et merito devinctum amorem saepe celebrabo, uxoribus meis Xanthippae et Myrto enarrans tum alia, tum praeterea, qualem honorem nacta fueris a Diis. Tu quoque, Chaerephon, simile quiddam quin facias, non refugies.

Chaer. Ita sane decet, o Socrates: habent nimirum a te dicta duplicem adhor-

p. 184. ΣΩ. Οὐκοῦν ἀσπασαμένοις τὴν Ἀλκινόνα, προάγειν ἤδη
πρὸς ἄστυ καιρὸς ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ.

ΧΑΙΡ. Πάνυ μὲν ποιῶμεν οὕτως.

ὑπὸ σοῦ ρ. δ. ἔχειν etc. quod *Hemsterhusio* videtur pro emen-
datione *Bourdelotii* haberi posse.

tationem, quae mutae uxo- cyone, progredi jam ad asty
rum virorumque consuetu- tempus est e Phalerico.
dini conducatur. *Chær.* Nulla quidem in

So. Ergo, salutata Hal- me est mora.

Π Ρ Ο Μ Η Θ Ε Υ Σ p. 185.

ἡ Κεύκασος.

Argum. Prometheus, modo Jovis jussu per Mercurium Caucasum a Vulcano affixus, dum ministri illi Jovis aquilam, quae jecur ipsi detondeat, expectant, defensionem perorat sui, qua criminaria in ipsum coniecta, de decepto videlicet Jove in distribuendis carnibus, de hominibus, inprimis feminis, effectis, de igne denique Diis surrepto hominibusque tradito, diluit ita, ut se non solum omni ex parte innocentem puniri, sed etiam insignibus praemiis dignum videri appareat. Argumenta caussae ad regulas et sub forma artis disposita, nec sine aliqua dicendi libertate prolata, ita, ut inprimis tyranni Deorum vitia et facinora nunc simpliciter petantur, nunc per ambages ad absurdum et ridiculum ducantur. Fundamento est *Aeschyli* fabula, inscripta *Προμηθεὺς δεσμώτης*, qua *Lucianus* pro ingenio, consilio et more suo satis feliciter utitur ad sanae mentis jura, per vulgarem istius aetatis Theologiam attentata et decurtata, tuenda et restituenda.

ΕΡΜΗΣ, ΗΦΑΙΣΤΟΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ERM. Ὁ μὲν Κεύκασος, ὃ Ἥφαιστε, οὗτος, ὃ τὸν ἄνθρωπον Τιτᾶνα τουτονὶ προσηλώσθαι δεήσει· περισκοπῶμεν δὲ ἤδη κρημνὸν τινα ἐπιτήδειον, εἴ που τῆς χιόνης γυμνός ἐστιν, ὡς βεβαιότερον καταπαγείη τὰ δεσμὰ, καὶ οὗτος ἅπασι περιφανὴς εἴη κρεμᾶμενος.

P R O M E T H E U S

sive Caucasus.

MERCURIUS, VULCANUS, PROMETHEUS.

Merc. Caucasus quidem, ptem aliquam opportunam, o Vulcane, hicce, cui miserum Titanem istum clavis sicubi quae sit a nive nuda, affligi oportebit: nos jam ut firmius defigantur vincula, et hic omnibus con- nunc circumspiciamus ru- spicius sit pendens.

- p. 185. **ΗΦΑΙ.** Περισκοπῶμεν, ὦ Ἐρμῆ· οὔτε γὰρ ταπεινὸν καὶ πρόσγειον ἐσταυρώσθαι χρή, ὡς μὴ ἐπαμύνειεν ^{a)} αὐτῶ τὰ πλάσματα ^{b)} αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι, οὔτε μὴν κατὰ τὸ ἄκρον, p. 186. (ἀφανὴς γὰρ ἂν εἴη τοῖς κάτω) ἀλλ' εἰ δοκεῖ, κατὰ μέσον ἐνταυθὰ πον ὑπὲρ τῆς φάραγγος ἀνισταυρώσθω, ἐκπεταθεὶς τῷ χεῖρ ἀπὸ τουτουὶ πρὸς τὸ ἐναντίον.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις, ἀπόξυροί ^{c)} τε γὰρ αἱ πέτραι, καὶ ἀπρόσβατοι, πανταχόθεν ἡρέμα ἐπινενευκυῖαι· καὶ τῷ ποδὶ στενὴν ταύτην ^{d)} ὁ κρημνὸς ἔχει τὴν ἐπίβασιν, ὡς ἀκροποδῆτι ^{e)} που μόλις ἐστάναι· καὶ ὅλως ἐπικαιρότατος ὁ σταυρὸς ἂν γένοιτο. μὴ μέλλε οὖν, ὦ Προμηθεῦ, ἀλλὰ ἀνάβαινε, καὶ πάρεχε σεαυτὸν καταπαγησόμενον πρὸς τὸ ὄρος.

- 2 **PROM.** Ἄλλ' ὑμεῖς γοῦν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ Ἐρμῆ, κατελήσατέ με παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχοῦντα.

ΕΡΜ. Τοῦτ' ἔφη, ὦ Προμηθεῦ, (τὸ κατελήσατε), ἀντὶ σοῦ ^{f)} ἀνασκολοπισθῆναι αὐτίκα μάλα παρακούσαντας τοῦ

a) ἐπαμύνειεν] Sic e Fl. Solan., Hemst. et recentiores pro vulg. ἐπαμύνειν. Junt. et Ald. 2. ἐπαμύνειν αὐτῷ δύνανται· idem in marg. A. 1. W. sed transversa linea inductum. b) πλάσματα] πλαστὰ Schol. c) ἀπόξυροί] Sic Schm. e codd. A. P. L. In prioribus edd. ἀπότομοι. d) ταύτην] ταύτη conj. Hemst. e) ἀκροποδῆτι] Sic emendavi vulgatum ἀκροποδῆτι. In Junt. ἄκρω ποδὶ. f) σοῦ] Emendatio J. F. Gron. et Hemst. sed ab hoc non recepta. Ille etiam voluit τὸ κατελήσαντας. Hic vero τὸ κατελήσατε pro glossemate habuit.

Vulg. Circumspiciamus, Mercuri: neque enim in humili et terrae proximo loco cruci affigendus est, ne suppetias ipsi ferant, quos finxit, homines; neque etiam ad montis verticem; (fugiat enim visum eorum, qui insunt:) sed, si videtur, in medio isthic propemodum supra praecipitium suffixus haereat, dispansis manibus ab hac parte in adversam.

Mero. Recte dicis: nam praeruptae sunt hae cautes et inaccessae, undiqueque le-

niter inclinatae; et pedi angustum oppido praecipitium habet ponendo vestigio locum, ut summa planta vix alicubi consistere liceat: commodissima denique fuerit ista crux. Quin tu ergo sine mora, Prometheu, ascende, teque praebe defigendum ad montem.

Prom. At vos tamen, o Vulcane et Mercuri, miseremini mei, qui praeter meritum hoc infortunium habeo.

Merc. Hoc scilicet ajebas,

ἐπιτάγματος; ἢ οὐχ ἱκανὸς ^g) εἶναι σοι δοκεῖ ὁ Κανύκατος καὶ p. 186.
 ἄλλους ἂν χωρῆσαι δύο προσπαταλευθῆναι; ἀλλ' ὄρεγε τὴν
 δεξιάν· σὺ δέ, ὦ Ἥφαιστε, κατὰκλειε, καὶ προσήλου, καὶ p. 187.
 τὴν σφύραν ἐρῶμένως κατὰφαιρε. δὸς καὶ τὴν ἐτέραν· κατε-
 λήφθω εὖ μάλα καὶ αὕτη ^h)· εὖ ἔχει. καταπτήσεται δὲ ἥδη
 καὶ ὁ ἀετὸς ἀποκερῶν τὸ ἥπαρ, ὡς πάντα ⁱ) ἔχοις ἀντὶ τῆς
 καλῆς καὶ εὐμηγάνου πλαστικῆς.

ΠΡΟΜ. ὦ Κρόνε, καὶ Ἰαπετὲ, καὶ σὺ Γῆ μητέρα, οἷα ³
 πέπονθα ὁ κακοδαίμων, οὐδὲν ^k) δεινὸν εἰργασμένος;

ΕΡΜ. Οὐδὲν δεινὸν εἰργάσω, ὦ Προμηθεῦ, ὃς πρῶτα
 μὲν τὴν νομὴν τῶν κρεῶν ἐγγχειρισθεῖς, οὕτως ἄδικον ἐποιήσω,
 καὶ ἀπατηλὴν, ὡς αὐτῷ ^l) μὲν τὰ κάλλιστα ὑπεξελίσθαι ^m),
 τὸν Δία δὲ παραλογίσασθαι ὅσα

. . . . καλύψας ἀργεῖι δημῷ;

μύνημαι Ἡσιόδου, νῆ Δί', οὕτως εἰπόντος. ἔπειτα δὲ τοὺς ^{Hesiod.}
 ἀνθρώπους ἀνέπλασας, πανουργότατα ζῶα, καὶ μάλιστα γὰρ ^{Theog.}
 v. 541.

g) ἱκανὸς] Pleraeque edd. ἱκανῶς exceptis V. 2. S. A. Hemst.
 Schm. ἱκανὸς emendatum in marg. A. 1. W. h) αὕτη] Sic
 e conj. Jenui Lectt. Lucc. p. 13. pro vulg. αὐτή. i) πάντα]
 ταῦτα conj. Cleric. k) οὐδὲν] οὐδὲ B. 2. l) αὐτῷ] ipsi.
 Sic in B. 2. A. 1. et 2. scriptum reperi. In reliquis omnibus
 αὐτῷ, etiam in Hemst. et Schm. Vid. ad Timon. c. 57. Si-
 mile mendum emendavi Tim. c. 8. cf. ibid. c. 10. verba: ἀγέ-
 τω δὲ ὁ Πλούτος καὶ τὸν Θησαυρόν μετ' αὐτοῦ. m) ὑπε-
 ξελίσθαι] ἐξελίσθαι codd. 1428. et 2954.

o Prometheu, miserescite,
 ut tua vice jam nos statim
 in crucem agamur dicto non
 audientes: num (annon)
 idoneus esse tibi videtur
 Caucasus, qui alios etiam
 duos capiat sibi clavis affi-
 gendos? At tu porridge dex-
 tram: tu autem, Vulcane,
 include eam, additisque cla-
 vis malleum valide, quantum
 potes, adige. Et alteram
 praebe: haec etiam omnino
 bene revincta esto. Recte
 habet: devolabit jam mox
 quoque aquila detonsura je-
 cur, ut nihil non habeas

pro bella tua et solertissima
 fingendi arte.

Prom. Saturne, Japete,
 tuque Terra mater, qualia
 perpetior miser, qui nihil
 mali admisi!

Merc. Nihil tu mali ad-
 misisti, Prometheu, qui pri-
 mum distributione carnum
 tibi concredita, tam injustam
 fecisti et fraudulentam, ut ti-
 bi quidem subdole partes op-
 timas eximeres, Jovem autem
 circumvenires obtestis ossi-
 bus adipe candida: memini
 sane Hesiodi sic dicentis. De-
 inde homines effluxisti, ani-

p. 187. τὰς γυναῖκας· ἐπὶ πᾶσι δὲ τὸ τιμιώτατον κτῆμα τῶν θεῶν τὸ πῦρ κλέψας, καὶ τοῦτο ἔδωκας τοῖς ἀνθρώποις. τοσαῦτα δεινὰ εἰργασμένος, φῆς μηδὲν ἀδικήσας δεδέσθαι.

p. 188. 4
Hom. II.

XIII.

775.

ΠΡΟΜ. "Εοικας, ὦ Ἐρμῆ, καὶ σὺ κατὰ τὸν ποιετῆν ἀνάλτιον αἰτιάσθαι· ὃς τὰ τοιαῦτα προφέρεις, ἐφ' οἷς ἔγωγε τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως, εἰ τὰ δίκαια ἐγίγνετο, ἐτιμωσάμην ἂν ἔμαντῶⁿ). εἰ γοῦν σχολή σοι, ἥδέως ἂν σοι καὶ δικαιολογησαίμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων, ὥς δείξαιμι ἄδικα ἐγνωκότα περὶ ἐμοῦ τὸν Δία· σὺ δὲ, (στωμύλος γὰρ εἶ, καὶ δικανικός), ἀπολόγησαι ὑπὲρ αὐτοῦ, ὥς δικαίαν τὴν ψῆφον ἔδετο, ἀνεσταυρώσθαι με πλησίον τῶν Κασπίων τούτων πυλῶν, ἐπὶ τοῦ Κανκάσου, οὐκτιστον θέαμα πᾶσι Σκύθαις.

ΕΡΜ. "Εἶπλον μὲν, ὦ Προμηθεῦ, τὴν ἔφρασιν ἀγωνιῇ^o), καὶ ἐς οὐδὲν δέον, ὅπως δ' οὖν λέγε· καὶ γὰρ ἄλλως περιμένειν ἀναγκαῖον, ἔστ' ἂν ὁ ἀετὸς καταπτῇ ἐπιμελησόμενός σου

p. 189. τοῦ ἥπατος· τὴν ἐν τῷ μέσῳ δὴ ταύτην σχολὴν καλῶς ἂν εἴη

n) ἐμαντῶ] Sic e P. et marg. A. 1. W., quod alius iterum induxerat, dedimus, moniti etiam a Schaefero ad L. Bos de Ellipss. p. 111. pro vulg. ἐμαντόν. Modo τιμωσαίμην ἂν Forst. et Constantin. s. h. v. o) ἀγωνιῇ] ἀγωνικῇ A. 2. ἀγωνισί Schol.

malia vaferrima, atque inprimis mulieres. Super omnia denique, pretiosissimam Deorum possessionem, ignem subreptum et illum ipsum dedisti hominibus. Tot mala cum perfeceris, vinctum te esse dicis nulla re patrata.

Prom. Et tu mihi videris, Mercuri, secundum poetam, inculpatum culpae, qui talia adversum me proferas, quorum ego causa victus in Prytaneo capiendi honore, siquidem ex merito jus redderetur, me dignum aestimasset. Quod si vacuum tibi tempus, libenter equidem apud te causam meam agam, ostendamque, injustam de

me sententiam pronuntiasset Jovem: tu vero, (loquaculus enim es, et forensi caliditate praestans,) partes ejus tuere, et proba, juste calculum eum tulisse, quo damnatus sum ad crucem prope Caspiae istas portas, in Caucasio, miserabilissimum spectaculum omnibus Scythiis.

Merc. Inani quidem, o Prometheus, provocatione certabis, nullamque in rem: attamen dic: etenim tantisper manere necesse est, dum aquila devolet hepar tuum curatura. Quod autem interea vacui est temporis, optime fuerit factum, eo si

ζον^ρ), εἰς ἀκρόασιν καταχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος εἰ σὺ p. 189 πανουργότατος ἐν τοῖς λόγοις.

ΠΡΟΜ. Πρώτερος οὖν, ὦ Ἐρμῆ, λέγε, καὶ ὅπως μου 5 ὡς δεινότερα κατηγορήσης, μηδὲ καθυφῆς τι τῶν δικαίων τοῦ πατρός· σὲ δὲ, ὦ Ἥφαιστε, δικαστὴν ποιοῦμαι ἔγωγε.

ΗΦΑΙ. Μὰ Δί', ἀλλὰ κατήγορον ἀντὶ δικαστοῦ ἴσθι με ἔξω· ὅς τὸ πῦρ ὑφελόμενος, ψυχράν μοι τὴν κάμινον ἀπολέλοιπας.

ΠΡΟΜ. Οὐκοῦν διελόμενοι τὴν κατηγορίαν, σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς ἤδη σύνειρα· ὁ Ἐρμῆς δὲ καὶ τὴν ἀνθρωποποιῶν καὶ τὴν κραινομίαν αἰτιάσεται· ἄμφω δὲ τεχνῖται⁴), καὶ εἰ πῦν δεινοὶ ἐοίκατε εἶναι.

ΗΦΑΙ. Ὁ Ἐρμῆς καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐρεῖ· ἐγὼ γάρ οὐ πρὸς λόγοις τοῖς δικανικοῖς εἰμι, ἀλλ' ἀμφὶ τὴν κάμινον ἔχω ταπολλά· ὁ δὲ, ῥήτωρ ἐστὶ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ παρέργως μεμελέτῃται αὐτῷ⁵).

ΠΡΟΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἄν ποτε ὥμην καὶ περὶ τῆς κλο- p. 190.

p) ἔξων] Ita recte J. A. 1. 2. H. 1. V. 2. B. 2. S. A. ἔξων F. P. ἔχειν et ἔχοντα C. Schmiederus cum Hemst. ἔξων. q) τεχνῖται] τεχνῖται B. 2. A. 1. 2. contra legem et usum. r) τὰ τοιαῦτα — αὐτῷ] Ex P. ita notatum invenit Hemst. καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ π. μεμελέται] καὶ τῶν τοιούτων etc. ex L. μεμελέτῃται αὐτῷ] μεμελήκ τῶν τοιούτων J. τῶν τοιούτων οὐ π. μεμελέται αὐτῷ. Sic etiam in A. 2., quamquam μεμελήτας typorum errore.

ad declamationem audientium abutamur sophistae, qualis tu es astutissimus orationum artifex.

Prom. Prior ergo dic, Mercuri: utque me quam vehementissime accuses, nec quicquam tibi perire sinas eorum, quae pro jure patris dici possint. Te vero, Vulcane, judicem mihi lego.

Vulc. Nullam in partem: sed probe scito, me pro judice accusatorem tibi fore, qui igne subducto frigidum mihi fornacem reliquisti.

Prom. Quin ergo divisa

inter vos actione tu de furto jam dissere: Mercurius autem et hominum creationem, et carniū distributionem incusabit: ambo enim artifices et dicendi peritissimi videmini esse.

Vulc. Pro me dicet Mercurius: nam ego a judicialium orationum studio longe absum, quippe circa caminum plerumque occupatus: hic vero rhetor est, ac talia non leviter ipsi sunt meditata.

Prom. Nunquam putaveram fore, ut de furto Mer-

p. 190. πῆς τὸν Ἐρμῆν ἐθειλῆσαι ἂν εἰπεῖν, οὐδὲ ὄνειδιεῖν μοι τὸ τοιοῦτο, ὁμοτέχνῳ ὄντι. πλὴν ἀλλ' εἰ καὶ τὸ τοιοῦτον *), ὃ Μαίας παῖ, ὑφίστασαι, καιρὸς ἤδη περαινέειν τὴν κατηγορίαν.

6 EPM. Πάνυ γοῦν, ὃ Προμηθεῦ, μακρῶν δαὶ λόγων, καὶ ἱκανῆς τιнос παρασκευῆς, ἐπὶ τὰ σοὶ πεπραγμένα· οὐχὶ δὲ *), ἀπόχρη μόνα τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τῶν ἀδικημάτων· ὅτι ἐπιτραπέντι σοι μοιράσαι τὰ κρέα, σαντῇ μὲν τὰ κάλλιστα ἐφύλαττες, ἐξηπάτησας δὲ τὸν βασιλεῖα, καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, οὐδὲν δέον· καὶ τὸ πῦρ κλέψας παρ' ἡμῶν, ἐκόμισας παρ' αὐτούς. καὶ μοι δοκεῖς, ὃ βέλτεστε, μὴ συνιέναι ἐπὶ τοῖς τηλικούτοις **) πᾶν φιλανθρώπου τοῦ Διὸς πεπειραμένος. εἰ μὲν οὖν ἔξαρκος εἰ μὴ εἰργάσθαι αὐτὰ, δεήσει καὶ διελέγχειν, καὶ ῥῆσιν τινα μακρὰν ἀποτείνειν, καὶ πειρᾶσθαι ὥς ἐνι μάιστα ἐμφανίξωιν τὴν ἀλήθειαν· εἰ δὲ φῆς τοιαύτην πεποιῆσθαι τὴν νομὴν τῶν κρεῶν, καὶ τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους καινουργῆσαι, καὶ τὸ πῦρ κεκλοφέναι, ἱκανῶς κατηγορεῖται μοι· καὶ μακρότερα οὐκ ἂν εἰποιμι. λῆρος γὰρ ἄλλως τὸ τοιοῦτον.

s) τὸ τοιοῦτον] ex emendatione Hemst., qui idem etiam τοιοῦτος coniecerat pro τοιοῦτον sine articulo. t) Πάνυ γοῦν — οὐχὶ δὲ] In his maluit Hemst. ἔδει pro δεῖ, et νυνὶ δὲ pro οὐχὶ δέ. u) ἐπὶ τοῖς τηλικούτοις] ἐπὶ τοῖς τοῖς cod. 2954.

curius vellet dicere, mihi-que exprobraret tale quicquam in arte simili versato: attamen si vel hoc ipsum, o Majae fili, aggredi sustines, tempus jam est peragere accusationem.

Merc. Valde quidem, o Prometheus, longa opus sit oratione, et instructo quodam apparatu adversus ea, quae tu perpetrasti: nunc vero nonne satis est sola capita exponere tuorum criminum? quod, cum praeficeris dividundis carnibus, tibi met ipsi pulcherrimas servares, deciperesque regem; quod homines effinxeris,

quo nihil minus fieri debuerat; quod ignem suffuratus a nobis detulisti ad istos. Et mihi quidem videris, o optime, minime intelligere, in tanta criminum gravitate quam elementem et benignum Jovem fueris expertus. Quod si neget ista te fecisse, arguendus eris, et longa quaedam oratio extendenda, adnitendumque mihi, ut quam possum maxime declarem veritatem; sin concedis, talem te fecisse divisionem carniū, condendorum hominum inventum novasse, et ignem subduxisse, satis est mihi accu-

PROM. Εἰ μὲν καὶ ταῦτα λήρως ἐστίν, ἃ εἴρηκας, ὀφεί- p.191.7
 μεθα μικρὸν ὕστερον· ἐγὼ δὲ καὶ ἐπέπερ ἱκανὰ φῆς εἶναι τὰ
 κατηγορημένα, πειράσσομαι ὡς ἂν οἴός τε ὦ, διαλύσασθαι τὰ
 ἐγκλήματα. καὶ πρῶτον μὲν ἄκουσον τὰ περὶ τῶν κρεῶν. καί-
 τοι, νῆ τὸν Οὐρανὸν ¹), καὶ νῦν λέγων ταῦτα, αἰσχύνομαι
 ὑπὲρ τοῦ Διὸς, εἰ οὕτω μικρολόγος καὶ μεμψιμοιρὸς ἐστίν, ὡς
 διότι μικρὸν ὅστουν ἐν τῇ μερίδι εὗρεν, ἀνασκολοπισθόμενον
 πέμπειν παλαιὸν οὕτω θεὸν, μήτε τῆς συμμαχίας μνημονεύ-
 σαντα, μήτε αὐτὸ τῆς ὀργῆς τὸ κεφάλαιον ὃ ἐστίν ²) ἐννοή-
 σαντα· καὶ ὡς μεираκίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι, καὶ ἀγανα-
 κτεῖν, εἰ μὴ τὸ μείζον αὐτὸς λήψεται. Καίτοι τὰς γε ἀπάτας, ὧ ³
 Ἐρμῇ, τὰς τοιαύτας συμποτικὰς οὐσας, οὐ χεῖρ, οἶμαι, ἀπομνη-
 μονεύειν· ἀλλ' εἰ καὶ τι ἡμάρτηται μεταξὺ εὐώχουμένων, παι-
 διὰν ἡγείσθαι, καὶ αὐτοῦ ἐν τῷ συμποσίῳ ⁴) καταλιπεῖν τὴν
 ὀργήν· ἐς δὲ τὸ αὖριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος, καὶ μνησικακεῖν,
 καὶ ἔωλόν τινα μνήμην διαφυλάττειν, ἄπαγε, οὔτε θεοῖς πρέ-

x) Οὐρανὸν] Vulgo οὐρανὸν minori initiali. γ) αὐτὸ —
 ὃ ἐστίν] αὐτὸ — ἡλικίον ἐστίν P. L. posterius ἡλικίον ἐστίν
 alios legere notatur in marg. A. 1. W. 2) ἐν τῷ συμπο-
 σίῳ] pro glossemate resecanda putat *Abresch*. Dilucc. Thuc.
 p. 57. illiberalior hospes.

satum, nec, cur plura dicam,
 causa est: plane enim vi-
 dear nugari.

Prom. Ista sintne nugae,
 quae dixisti, videbimus pau-
 lo post. Ego vero, quando-
 quidem sufficere ais, quae
 accusatorie sunt a te pro-
 lata, conabor, quantum pot-
 ero, dissolvere crimina.
 Primumque audi de carni-
 bus. Atque equidem, ita me
 juvet Coelus, nunc etiam
 ista referens pudore suffun-
 dor Jovis vicem, qui tam
 sordidi sit contractique ani-
 mi, ac suspiciose querulus,
 ut, quia parvulum os in sua
 portione reperit, in crucem
 tollendum mittat vetustum

Lucian. Vol. I.

adeo Deum, nihil amplius
 auxilii lati memor, neque
 adeo irae causa quantilla sit
 cogitans, et plane pueri esse
 illud, succensere atque in-
 dignari, nisi partem ipse
 majorem accipiat. Atqui
 versutias ejusmodi, Mercu-
 ri, conviviales non decet,
 opinor, memori mente re-
 ponere; sed, si quid etiam
 peccatum fuerit inter epu-
 las, ludum putare, atque
 ibi in convivio depositam
 iram relinquere: verum ut
 in crastinum sub pectore re-
 condas odium, et injuriae
 recorderis, atque hesternae
 rei memoriam conserves,
 apage, neque Deos hoc de-

- p. 191. πον, οὔτε ἄλλως βασιλικόν. ἦν γοῦν ἀφ' ἧς τις τῶν συμποσίων τὰς κομπείας ^{a)} ταύτας, ἀπάτην, καὶ σκώμματα, καὶ p. 192. τὸ σιλλαινεῖν ^{b)}, καὶ ἐπιγελᾶν, τὸ καταλειπόμενον ^{c)} ἐστὶ μέθῃ, καὶ κόρος, καὶ σιωπὴ, σκυθρωπὰ καὶ ἀτερπῆ πράγματα, καὶ ἥκιστα συμποσίῳ πρόποντα· ὥστε ἐγὼ οὐδὲ μνημονεύσειν ^{d)} εἰς τὴν ὑστεραίαν ἔτι ὥμην τὸν Δία, οὐχ ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν, καὶ πάνδευνα ἡγήσεσθαι πεπονθέναι, εἰ διανέμων τις κρέα, παιδιὰν ^{e)} τινα ἔπαιξε, 9 πειρώμενος ^{f)} εἰ διαγνώσεται τὸ βέλτιον ὁ αἰρούμενος. Τίθει δὲ, ὦ Ἐρμῆ, τὸ χαλεπώτερον, μὴ τὴν ἑλάττω μοῖραν ἀπονενεμηκέναι τῷ Διὶ, τὴν δ' ὅλην ὑψηροῦσθαι ^{g)} τί οὖν ^{h)}; διὰ τοῦτο ἐρῶν, τὸ τοῦ λόγου, τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμεμῆχθαι, καὶ δεσμὰ, καὶ σταυροὺς, καὶ Καύκασον ὄλον ἐπινοεῖν, καὶ p. 193. ἀετοὺς καταπέμπειν, καὶ τὸ ἥπαρ ἐκκόπτειν; ὅρα γὰρ μὴ πολ-

a) κομπείας] κομπὰς F. mendose. b) σιλλαινεῖν] διασιλλαινεῖν P. J. A. 2. c) καταλειπόμενον] Priores edd., referente Hemst., καταλοιπόμενον. Equidem in B. 3. A. 1. et 2. inveni καταλιπόμενον, non multo illud melius. d) μνημονεύσειν] Ita e marg. A. 1. W. rescripsimus pro vulg. μνημονεύειν. In A. 2. μνημονεύεις fortasse pro μνημονεύσειν. e) παιδιὰν] praemittit κατὰ cod. 2954. f) πειρώμενος] πειρόμενος A. 1. et 2. g) ὑψηροῦσθαι] Sic Hemst. correxit vulg. ὑψηροῦσθαι vitio grammatico laborantem lectionem. h) τί οὖν;] Distinxi haec a sqq. cum quibus vulgo una serie cohaerent. Ejus generis negligentia librariorum saepius fuit castiganda.

cet, nec praeterea regium est. Quod si quis abstulerit a conviviiis festivitates eas, astum et jocos et subsannationes et irrisiones, nihil scilicet aliud erit reliquum, nisi ebrietas, satietasque et silentium, res tetricae et injucundae, quaeque minime compotationi convenient. Quare nihil minus putaram, quam recordatum esse Jovem postridie; nedum ut tantopere propterea indignaretur, sedque gravem injuriam existi-

maret esse passum, si distribuens aliquis carnes ludum quendam luserit tentando, num, qui deligit, meliorem partem dignoscat. Pone vero, Mercuri, quod gravius est, non minorem me partem attribuisse Jovi, sed totam subripuisse: quid igitur? ideone oportebat, quod proverbio dicitur, terrae coelum misceri, vincula, cruces, totumque Caucasum adinvenerire, et aquilas demittere, et jecur extundere? Ista vide ne magnam patefaciant

λὴν ταῦτα κατηγορεῖ τοῦ ἀγανακτοῦντος αὐτοῦ μικροψυχίαν, p. 193. καὶ ἀγέννειαν ¹⁾ τῆς γνώμης, καὶ πρὸς ὀργὴν εὐχέριαν. ἢ τί γὰρ ἂν ^{k)} ἐπαίησεν οὗτος ὅλον βοῦν ἀπολέσας, εἰ κρεῶν ὀλλίγων ἔνεκα τηλικαῦτα ὀργίζεται ^{l)}; Καίτοι πόσῳ οἱ ἄνθρωποι 10 εὐγνωμονέστερον διάκεινται πρὸς τὰ τοιαῦτα, οὓς εἰκὸς ἦν καὶ τὰ ἐς ὀργὴν ὀξυτέρους εἶναι τῶν θεῶν; ἀλλ' ὅμως ἐκείνων οὐκ ἔστιν ὅστις τῷ μαγείρῳ σταυροῦ ἂν τιμήσαιτο, εἰ τὰ κρέα ἔφωσ, καθεὶς τὸν δάκτυλον, τοῦ ζωμοῦ περιελιγμένησθε ^{m)}, ἢ ὀπτωμένων ⁿ⁾ ἀποσπάσας τῶν κρεῶν κατεβρόχθισεν· ἀλλὰ συγγνώμην ἀπονέμουσιν αὐτοῖς. εἰ δὲ καὶ πάνυ ὀργισθεῖεν, ἢ κουνόλους ἐνέτριψαν, ἢ καὶ κατὰ κόρῃς ἐπάταξαν, ἀνεσκο- p. 194. λοπίσθη δὲ οὐδείς παρ' αὐτοῖς τῶν τηλικούτων ἔνεκα. καὶ περὶ

i) ἀγέννειαν] „In Exc. P. sic legitur: καὶ ἀγέννοιαν (haec „scriptura F.) τῆς γνώμης) γρ. ἀγέλειαν. In L. ἀγέλειαν τῆς „γν.) ἐντέλειαν. Haec male descripta credo: debuerat, nī „fallor, dedisse, ἐντέλειαν καὶ ἀγέλειαν τῆς γν. 'Εντέλειαν vi- „tio vetusti Codicis pro εὐτέλειαν, quod ipsum J. praebet lo- „co τοῦ μικροψυχίαν ἀγέλειαν pro ἀγένειαν.“ Haec Hemster- husius. In A. 2. εὐτέλειαν καὶ ἀγένειαν. Restitui ἀγέννειαν, vestigia Exc. P. et F. et codicem 2954. secutus, et retinui optimam vocem μικροψυχίαν, cujus glossema esse videtur εὐτέλειαν. k) ἢ τί γὰρ ἂν] In plerisque, etiam Hemst. ἢ et γὰρ omissa. In A. 1. et 2. ἢ τί ἂν, in cod. 2954. plene sic, ut scripsimus. Schm. τί γὰρ ἂν. l) τηλικαῦτα ὀργίζεται] Sic Graev., Solan. et Hemst. ex A. et Ms. Gr. pro vulg. τοιαῦτα ἐργάζεται, quod et Cod. 2954. habet. In marg. A. 1. W. adscripta, quam restituimus, lectio. m) περιελιγμένη- σθε] Ita recte A. C. L. J. A. 2. H. et hinc recentt. Steph. Thes. T. II. p. 673. Est autem ab περιελιγῆσθαι. Reliquae edd. περιελικμ. vel περιεληκμ. ut B. 3. n) ὀπτωμένων] Sic J. V. 2. P. A. 2. Hemst. et recentt. In reliquis ὀπτομένων.

indignantis humilitatem ani- mi ignobilem, et in ira con- cipienda levitatem. Quid enim hic designet, si totum bovem perdiderit, qui fru- stulorum carnis paucorum causa tantopere stomachetur? Contra homines quan- to se praebent aequiores in istiusmodi rebus, quos cre- di poterat ad iram esse promptiores Diis? et tamen eorum nemo est, qui co-

quum cruce multarit, si car- nes elixans immisso digito de juscule degustarit, aut assatarum carnum quiddam avulsum deglutiverit; sed veniam dant ipsis: sine est, ut etiam valde irascantur, aut pugnos incutere solent, aut alapas in malam ingerere; nemoque hactenus apud eos in patibulum ire iussus ob tanta scilicet crimina. De carnibus ista sunt satis: quo-

- p. 194. μὲν τῶν κρεῶν τοσαῦτα· αἰσχρὰ μὲν καὶ μοὶ ἀπολογεῖσθαι· πολὺ
 11 δὲ αἰσχίῳ κατηγορεῖν ἐκείνω. Περὶ δὲ τῆς πλαστικῆς, καὶ ὅτι
 τοὺς ἀνθρώπους ἐποίησα, καιρὸς ἤδη λέγειν. τοῦτο δὲ, ὡ
 'Ερμῇ, διττὴν ἔχον τὴν κατηγορίαν, οὐκ οἶδα καθ' ὅποτε-
 ρον °) αἰτιάσθαι με· πότερα, ὡς οὐδὲ ὅλως ἔχρην τοὺς ἀνθρώ-
 πους γεγενῆσθαι, ἀλλ' ἄμεινον ἦν ἀτρεμεῖν αὐτοὺς γῆν ἄλλως
 ὄντας ἀνέργαστον, ἢ ὡς πεπλάσθαι μὲν ἔχρην, ἄλλον δὲ τινα
 καὶ μὴ τοῦτον διεσχηματίζουσαν τὸν τρόπον· ἐγὼ δὲ ὅμως ὑπὲρ
 ἀμφοῖν ἐρῶ· καὶ πρῶτόν γε, ὡς οὐδεμία τοῖς θεοῖς ἀπὸ τούτου
 βλάβη γεγένηται, τῶν ἀνθρώπων ἐς τὸν βίον παραχθέντων, πει-
 ράσσομαι δεικνύειν· ἔπειτα δὲ, ὡς καὶ συμφέροντα καὶ ἀμείνω
 ταῦτα αὐτοῖς παραπολὺ, ἢ εἰ ἐρήμην καὶ ἀπάνθρωπον συνέβαινε
 12 τὴν γῆν μένειν ^p). Ἦν τοίνυν πάλαι (ἔξον γὰρ οὕτω δῆλον ἂν
 γένοιτο εἰ τι ἰδίκησα ἐγὼ μετακοσμήσας, καὶ νεωτερίσας τὰ περὶ
 p. 195. τοὺς ἀνθρώπους) τὸ θεῖον μόνον καὶ τὸ ἐπουράνιον γένος. ἢ
 γῇ δὲ, ἄγριόν τι χοῦμα καὶ ἄμορφον, ὕλαις ἅπασα, καὶ ταύ-
 ταις ἀνήμεροις λάσιος· οὕτε δὲ βῆμοι θεῶν, ἢ νεῶς, (πόθεν

ο) καθ' ὅπότερον] Omnes excepta J. καθ' ὃ πρότερον.
 Confirmat P. vice τοῦ πρότερον in marg. A. 1. W. πότερον.
 In A. 2. καθ' ὅπότερον, et sic Hemst. et recentt. p) μέ-
 νειν] εἶναι cod. 2954. adscripto μένειν.

rum ut turpis est mihi de-
 fensio, sic multo turpior ip-
 si accusatio. De arte fin-
 gendi autem, deque eo,
 quod homines fecerim, tem-
 pus jam dicere. Illud au-
 tem, Mercuri, cum dupli-
 cem habeat insimulationem,
 nescio equidem, quam in
 partem maxime me crimine-
 mini: utrum, in totum non
 oportuisse homines fieri,
 meliusque fuisse, si con-
 quievissent ac mansissent
 terra prorsus rudis atque in-
 elaborata; an, eos quidem
 fingi debuisse, sed alium
 quendam, non hunc in mo-
 dum, efformatos. At ego ta-
 men de utroque dicam: et

primum quidem, nullum om-
 nino Diis ex eo damnum ac-
 cidisse, quod homines in vi-
 tam sint producti, conabor
 ostendere; deinde, multum
 interesse, ut utilius hoc ip-
 sis et melius sit, quam si
 terram desertam hominum-
 que vacuum contigisset re-
 stare. Ergo erat olim (fa-
 cilis enim sic palam fiat,
 an quid ego peccaverim a-
 lio ornatu inducto noveque
 fabricatis hominibus) divi-
 num solum ac coeleste ge-
 nus: tellus vero inculta
 quaedam res et informis, sil-
 vis tota iisque agrestibus
 horrida: neque erant arae
 Deorum, nec templum, (qui

δέ;) ἢ ᾗ) ἄγαλμα, ἢ ζόανον, ἢ τι ᾗ) ἄλλο τοιοῦτο, οἷα πολ- p. 195.
 λὰ νῦν ἀπανταχόθι φαίνεται μετὰ πάσης ἐπιμελείας τιμώμενα·
 ἐγὼ δέ, (ἀεὶ γάρ τι προβουλεύω εἰς τὸ κοινὸν, καὶ σκοπῶ
 ὅπως αὐξήθησεται μὲν τὰ τῶν θεῶν, ἐπιδώσει δὲ καὶ τᾶλλα ᾗ)
 πάντα εἰς κόσμον, καὶ κάλλος,) ἐνενόησα, ὥς ἄμεινον εἶη, ὀλί-
 γον ὅσον τοῦ πηλοῦ λαβόντα, ζῶά τινα συστήσασθαι, καὶ ἀνα-
 πλάσαι τὰς μορφὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα· καὶ γὰρ ἐν-
 δειν τι ὦμην τῷ θεῷ, μὴ ὄντος τοῦ ἐναντίου αὐτοῦ, καὶ πρὸς
 ὃ ἔμελλεν ἢ ἐξέτασις γιγνομένη ᾗ) εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνειν
 αὐτό· θνητὸν μὲντοι αὐτὸ εἶναι ᾗ)· εὐμηχανώτατον δ' ἄλλως, 13
 καὶ συνετώτατον, καὶ τοῦ βελτίονος αἰσθανόμενον. Καὶ δὴ, Hesiod.
 κατὰ τὸν ποιητικὸν λόγον, γαῖαν ὕδει φύρας ᾗ), καὶ διαμαλά- Op. et
 ξας, ἀνέπλασα τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλέ- D. v. 61.
 σας συνεπιλαβέσθαι ᾗ) μοι τοῦ ἔργου. ταῦτ' ἐστὶν ἃ μεγά- p. 196.
 λα ᾗ) ἐγὼ τοὺς θεοὺς ἠδίκηκα. καὶ τὸ ζημίωμα ὀρᾷς πηλίκον,

q) πόθεν δέ; ἢ] Sic, duce Kistemakero ad Thuc. p. 154.
 emendavi locum antea sic corruptum: ἢ νεὼς· πόθεν δὲ ἄγαλ-
 μα, ἢ ζῴ. r) ἢ τι] In omnibus ἢ τί, praeter B. 3. ubi uaiice
 recte ἢ τι ἄλλο τ. s) τᾶλλα] τὰλλα in plerisque vet. etiam
 in Hems. t) γιγνομένη] γινομένη cod. 2954. u) εἶναι]
 ἐστὶ conj. Guyet. x) φύρας] φράσας marg. A. 1. W. sed
 postea deletum. y) συνεπιλαβέσθαι] Priores edd. excep-
 ta B. 1. συνεπιβλέσθαι. Quod reddidit Hems., habet et-
 iam margo A. 1. W. z) ταῦτ' ἐστὶν ἃ μεγάλα] ταῦτ'
 ἐστὶ τὰ μεγάλα ἃ conj. Hems.

poterat enim?) nec status, neque simulacrum, neque aliud quicquam ejusmodi, qualia multa jam ubique apparent summa cum cura in honore habita. Ego vero, (semper enim aliquid consulo in commune, mecumque agito, quomodo amplificentur res Deorum, ceteraque omnia incrementum capiant ornatus ac pulchritudinis,) in animum induxi optimum fore factum, si, parvula quaedam luti parte accepta, animalia componerem atque effingerem specie nobismet

ipsis assimilia: etenim ita statuebam, deficere quiddam naturam divinam, dum nihil exstat ipsi contrarium, ad quod instituta comparatione, illam esse beatiorum dilucide pateat: tum mortale illud esse volebam, artificiosissimum alioquin et prudentissimum, quodque melioris haberet sensum. Itaque, secundum poetae dictum, aqua terrae mixta et permollita effinxi homines, Minervamque etiam advocavi, ut una mecum operi manum accommodaret. Isthæc

- p. 196. εἰ ἐκ πηλοῦ ζῶα πεποίηκα, καὶ τὸ τέως ἀκίνητον, εἰς κίνησιν ἤγαγον· καὶ, ὥς ἔοικε, τὸ ἀπ' ἐκείνου ἥττον θεοὶ εἰσιν οἱ θεοὶ, διότι καὶ ἐπὶ γῆς θνητὰ ζῶα τινα γεγένηται. οὕτω ^{a)} γὰρ καὶ ἀγανακτεῖ ὁ Ζεὺς ὥσπερ ἐλαττωμένων τῶν θεῶν ἐκ τῆς τῶν ἀνθρώπων γενέσεως. εἰ μὴ ἄρα τοῦτο δέδιδε, μὴ καὶ οὗτοι ἀπόστασιν ἐπ' αὐτόν ^{b)} βουλευσώσι, καὶ πόλεμον ἐξενέγκωσι πρὸς τοὺς θεοὺς, ὥσπερ οἱ Γίγαντες. ἀλλ' ὅτι μὲν δὴ οὐδὲν ἠδίκησθε πρὸς ἐμοῦ, ὦ Ἐρμῇ, καὶ τῶν ἐμῶν ἔργων, δῆλον· ἢ σὺ δεῖξόν τι καὶ ἐν τῷ μικρότατον, καὶ γὰρ σιωπήσομαι, καὶ δίκαια ἔσομαι ^{c)} πεπονθὼς πρὸς ὑμῶν. "Οτι δὲ χρήσιμα ταῦτα γεγένηται τοῖς θεοῖς, οὕτως ἂν μάθοις, εἰ ἐπιβλέψῃς τὴν γῆν οὐκέτι ἀνχημερὰν καὶ ἀκαλλῇ ^{d)} οὖσαν, ἀλλὰ πόλεσι, καὶ γεωργίαις ^{e)}, καὶ φυτοῖς ἡμέροις διακεκοσμημένην, καὶ τὴν θάλατταν πλεομένην, καὶ τὰς νήσους κατοικουμένας, ἀπανταχοῦ δὲ βωμοὺς, καὶ θυσίας, καὶ ναοὺς, καὶ πανηγύρεις· μετὰ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἄγνιαι, πᾶσαι δὲ ἀν-
- Arat. Ph.* 2. 3.

a) οὕτω] τοῦτο conj. *Hemst.* b) ἐπ' αὐτόν] ἀπ' αὐτοῦ *Marcel. et Forst. edd. H. et A.* c) ἔσομαι] εἰσομαι *Abresch. conj. Lectt. Aristaen. p. 18. lusius ingenii.* d) ἀκαλλῇ] ἀκαμῇ *Schol. ἀδόκητον cod. 2954.* e) γεωργίαις] γεωργίους conj. *Hemst.*

sunt scilicet, quae gravia in Deos admisi: tum detrimentum viden' quantum sit, qui e luto animalia confecerim, quodque hactenus erat immobile, in motum deduxerim: ex eo, ut videtur, tempore minus Dii sunt Dii, quia in terra quoque animantia quaedam mortalia exstiterint: quippe illud (*ita*) etiam Jupiter indignatur, quasi deteriore Dii essent conditione ab hominum ortu; nisi forte hoc veretur, ne et illi defectio- nis consilia adversum se ineant, bellumque inferant Diis, perinde ac Gigantes.

At nihil vobis accidisse mali a me, Mercuri, meisque operibus, est manifestum: sin, ostende tu unum aliquod vel minimum, et conticescam, ac justa me perpe-ssum a vobis fatebor. Quin contra haec in rem esse Deorum, ita maxime discas, si consideres terram non amplius horridam et pulchritudine spoliata, sed uribus, cultis agris, plantisque mitibus ornate distinctam, mare navigatum, insulas habitatas, ubique aras, sacrificia, templa, festorumque celebritates: Jovis autem plenae omnes viae, cun-

θρώπων ἀγοραί. καὶ γὰρ εἰ μὲν ἑμαυτῷ μόνῳ κτῆμα τοῦτο P. 197. ἐπλάσασθην, ἐπλεονέκτουν ἂν τῆς χρήσεως· νῦν δ' εἰς τὸ κοινὸν φέρων τέθεικα ὑμῖν αὐτοῖς· μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ σοῦ δὲ, ὦ Ἑρμῇ, νεὼς ἰδεῖν ἀπανταχοῦ ἐστι, Προμηθέως δὲ, οὐδαμῶς. ὁρᾷς ὅπως τὰμαυτοῦ μόνον σκοπῶ, τὰ κοινὰ δὲ καταπροδίδωμι ^f), καὶ ἐλάττω ποιῶ. Ἔτι δέ μοι, 15 ὦ Ἑρμῇ, καὶ τόδε ἐννόησον, εἴ τι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν, οἶον P. 198. κτῆμα ^g), ἢ ποίημα, ὃ μηδεὶς ὄφεται, μηδὲ ἐπαινέσεται, ὁμοίως ἡδὺ καὶ τεργνὸν ἔσεσθαι τῷ ἔχοντι. πρὸς δὴ τί ^h) τοῦτ' ἔφη; ὅτι, μὴ γιγνομένων ⁱ) τῶν ἀνθρώπων, ἀμάρτυρον ἂν ^k) συνέβαινε τὸ κάλλος εἶναι τῶν ὄλων· καὶ πλοῦτόν τινα πλουτήσιν ἐμέλλομεν, οὔτε ὑπ' ἄλλου τινὸς θαυμασθῆσόμενον, οὔτε ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον. οὐδὲ γὰρ ἂν εἴχομεν πρὸς ὃ, τι ἔλαττον παραθῶμεν ^m) αὐτόν, οὐδ' ἂν συνιέμεν ἡλίκα εὐδαι-

f) καταπροδίδωμι] καταπροδίδομαι B. 3. δὲ abest ab A. 2. g) Ἔτι δέ μοι — οἶον κτῆμα] Sic emendavimus locum partim ducibus *Hemst.* et *Schm.* qui pro vulg. Τίθει δέ μοι, ὦ Ἑρμῇ, καὶ τόδε· ἐννόησον, e codd. P. ubi ἐπὶ ἐτι δὲ etc. et L. ubi ἐτι δὲ, sic scribendum censuerunt, uti edidimus. In edit. *Schm.* tamen aliter editum, ac voluerat ipse editor: οἶον scil. post τόδε positum, quod ante κτῆμα locum suum habere debebat. Deinde pro ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, ἢ κτῆμα vestigia codd. P. et L. secuti reposuimus, ἀγαθὸν, οἶον κτῆμα, deletis vocibus ἀμάρτυρον ἢ. Vid. Adnot. h) πρὸς δὴ τί] Vulgo πρὸς δὴ τι contra leges linguae. i) γιγνομένων] γενομένων *Schm.* e cod. 2954. k) ἂν] vulgo omissum de meo inserui. m) παραθῶμεν] παραθεωρῶμεν

cta hominum fora. Quod si mihimet soli homines velut legitimam possessionem effinxissem, privatis usibus studere potuissem videri: nunc vobiscum communicatam in medium attuli. Imo, quod magis est, Jovis, Apollinis, et tua, Mercuri, templa videre nusquam non datur; Promethei nusquam. Viden', ut meis solius commodis invigilem, publica prodam et inminuam? Praeterea hoc quoque mihi, Mercuri, expende tecum, tibine vide-

tur bonum aliquod (teste carens), seu possessum, sive arte laboratum sit, quod nemo videat, laudet nemo, similiter suave jucundumque fore habenti? Quorsum autem illud dixi? quia non factis hominibus testem habitura non erat pulchritudo universi: nimirum divitiis abundaremus, quae neque alii cuiquam essent in admiratione, nec nobismet ipsis perinde carae; nihil enim exstaret omnino, ad quod tanquam imperfectius

- p. 198. μονοῦμεν, οὐχ ὄρωντες ἀμοίρους τῶν ἡμετέρων τινάς. οὕτω γὰρ δὴ καὶ τὸ μέγα δειχθεῖν ἂν μέγα, εἰ τῷ μικρῷ παραμε-
 p. 199. τροῖτο· ὑμεῖς δὲ, τιμῶν ἐπὶ τῷ πολιτεύματι τούτῳ δέον, ἀνε-
 σταυρώκατέ με, καὶ ταύτην μοι τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδώκατε
 16 τοῦ βουλευματος. Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες, φῆς, εἰδὼνⁿ⁾ ἐν
 αὐτοῖς, καὶ μοιχεύουσι, καὶ πολεμοῦσι, καὶ ἀδελφὰς γα-
 μοῦσι, καὶ πατράσιν ἐπιβουλεύουσι· παρ' ἡμῖν γὰρ οὐχὶ
 πολλὴ τούτων ἀφθονία; καὶ οὐ δήπου διὰ τοῦτο αἰτιάσαιτ' ἂν
 τις τὸν Οὐρανὸν, καὶ τὴν Γῆν, ὅτι ἡμᾶς συνεστήσαντο· ἔτι^{o)}
 καὶ τοῦτο ἴσως φαίης ἂν, ὅτι ἀνάγκη πολλὰ ἡμᾶς^{p)} ἔχειν
 πράγματα ἐπιμελουμένους αὐτῶν. οὐκοῦν διὰ γε τοῦτο καὶ ὁ
 νομεύς ἀχθεῖσθαι ἐπὶ τῷ ἔχειν τὴν ἀγέλην, διότι ἀναγκαῖον αὐ-
 τῷ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς. καὶ εἰ ταύτη γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ
 p. 200. ἄλλως καὶ ἡ φροντίς, οὐκ ἄτερπῇ^{q)} ἔχουσά τινα διατριβήν.

cod. Schol. n) φῆς, εἰδὼν] Sic *Jens. et Schm.* e codd. *Brod.*
 pro vulg. φῆς εἶναι. *Hemst.* conj. φῆς, vel φήσεις, ἴσως. *Ad-*
breisch. Dilucc. Thuc. p. 447. φῆς, vel φήσεις, οἶμαι. o) ἔτι.]
 Sic *Hemst.* conj., uti et in marg. A. 1. W. notatum vidit.
 Receptum idem in A. 2. Vulg. ἐπεὶ, quod frustra defendit
Abresch. l. c. cf. *Prom.* in Verb. c. 5. p) ἡμᾶς] ὑμᾶς marg.
 A. 1. W. q) καὶ εἰ ταύτη — ἄτερπῇ] Vulg. καὶ εἰ τοῦ-
 τω γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως, καὶ ἡ φροντίς οὐκ ἄτερ-
 πῆς ἔχουσά τινα δ. *Graev.* et *Hemst.* ἄτερπῇ pro ἄτερπῆς. *Schm.*
 edidit: καὶ, εἰ τούτῳ (maluit τοῦτο) γε ἐργῶδες, τοῦτο καὶ
 ἡδὺ· ἄλλως καὶ ἡ φροντίς ἄτερπῆς, ἔχουσά τινα διατριβήν.
 Vid. Adnot.

res exigeremus; neque in-
 telligeremus, quanta versemur
 in felicitate, nisi quosdam
 intueri daretur bonorum
 nostrorum expertes: sic enim
 demum magnum patefiat
 esse magnum, si ad parvi
 mensuram comparetur. Vos
 vero, quem decebat ob solers
 inventum honoribus afficere,
 in crucem sustulistis me, easque
 mihi vices reddidistis consilii. At
 maleficos esse quosdam ais in
 iis: adulteria committunt,
 bella gerunt, sorores ducunt,
 patribus insidiantur: quasi

apud nos non magna sit vi-
 tiorum illorum copia: neo
 sane propterea quis culpa-
 verit Coelum et Terram,
 quod nos condiderint. Hoc
 insuper fieri potest, ut di-
 cas, necessum esse multis
 nos negotiis implicari, dum
 curamus illos. Eandem igitur
 ob causam pastor indiget
 gnetur, quod gregem habeat,
 cujus sibi cura sit gerenda.
 Fuerit hoc ipsi laboriosum,
 at jucundum itidem: eaque
 sollicitudo non ingrata
 praebet occupationem. Nos
 autem quid ageremus,

τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν, οὐκ ἔχοντες ὧν ^τ) προνοοῦμεν; ἢ ῥ- p. 200.
 τοῖμεν ἂν, καὶ τὸ νέκταρ ἐπίνομεν, καὶ τῆς ἀμβροσίας ἐνεφο-
 ροῦμεθα, οὐδὲν ποιοῦντες. "Ὁ δὲ μάλιστα με πνίγει, τοῦτ' 17
 ἐστίν· οἱ μεμφόμενοι τὴν ἀνθρωποποιίαν, καὶ μάλιστα τὰς
 γυναικας, ὅμως ἐράτε αὐτῶν, καὶ οὐ διαλείπετε κατιόντες,
 ἄρτι μὲν, ταῦροι, ἄρτι δὲ, σάτυροι καὶ κύκνοι γενόμενοι, καὶ
 θεοὺς ἐξ αὐτῶν ποιεῖσθαι ἀξιοῦντες. ἀλλ' ἐχρῆν, ἴσως
 φήσεις, ἀναπεπλάσθαι ^α) τοὺς ἀνθρώπους, ἄλλον δὲ τινα
 τρόπον, ἀλλὰ μὴ ἡμῖν ἐοικότας· καὶ τί ἄλλο παρά-
 δειγμα τούτου ἄμεινον προεστησάμην, ὃ πάντως καλὸν
 ἠπιστάμην; ἢ ἀσύνητον καὶ θηριῶδες ἔδει, καὶ ἄγριον
 ἀπεργάζεσθαι τὸ ζῶον; καὶ πῶς ἂν ἡ θεοῖς ἔθυσαν, ἢ τὰς ἄλ-
 λας ὑμῖν ^ι) τιμὰς ἀπένειμαν, οὐχὶ τοιοῦτοι γενόμενοι; ἀλλ'
 ὑμεῖς ὅταν μὲν ὑμῖν τὰς ἑκατόμβας προσάγωσιν, οὐκ ὀκνεῖτε, p. 201.
 καὶ ἐπὶ τὸν ὠκεανὸν ^υ) ἔλθεῖν δεοί, „μετ' ἀμύμονας Αἰθιο- Hom. II.
 πῆγας·“ τὸν δὲ τῶν τιμῶν ὑμῖν καὶ τῶν θυσιῶν αἰτίον ἀνεσταυ- I, 423.
 ρώκατε. περὶ μὲν οὖν τῶν ἀνθρώπων καὶ ταῦτα ἱκανά. ^{Ηδὲ} 18
 δὲ, εἰ δοκεῖ, ἐπὶ τὸ πῦρ μέτειμι, καὶ τὴν ἐπονείδιστον ταύτην

τ) ὦν] ὧ J. s) ἀναπεπλάσθαι] ἀναπεπλάσθαι B. 3. t)
 ὑμῖν] ἡμῖν B. 3. u) ὠκεανὸν] Vulg. Ὠκεανόν. B. 3. ὠκ.
 minuscula initiali, recte.

non habentes, quibus pro-
 spiciamus? cessaremus sci-
 licet, bibereturque nobis ne-
 ctar, et ambrosia nos ingur-
 gitaremus otiosi. Quod ve-
 ro me maxime urit, hoc est:
 qui incusatis hominum fa-
 bricationem, et potissimum
 mulieres, ipsi tamen amatis
 eas, neque intermittitis in
 terram descendere, nunc in
 tauros, alias in satyros et
 cyncnos versi, Deosque ex
 illis procreare non dedigna-
 mini. At nihil oberat, for-
 te dices, quo minus homi-
 nes effingerentur, sed alium
 quendam in modum, nec no-
 bis similes. At quod aliud

exemplar isto melius mihi
 proposuissem, quod omni-
 no pulchrum sciebam? num
 rationis expers et ferum con-
 veniebat, atque agreste cla-
 borari animal? quomodo
 Diis sacrificassent, aliosque
 vobis honores tribuissent?
 et vos tamen, quando heca-
 tombas offerunt, nullam mo-
 ram facitis, etsi vel Occa-
 nus longo itinere sit peten-
 dus, ut visatis probissimos
 Aethiopas: me vero, hono-
 rum vobis et victimarum
 causam, in patibulum egi-
 stis. De hominibus quidem
 ista sufficiunt. Jam, si vi-
 detur, ad ignem transeo, ex-

p. 201. κλοπὴν^α). καὶ πρὸς θεῶν τοῦτό μοι ἀπόκριναι, μηδὲν δακνέ-
σας· ἔσθ' ὅ, τι^γ) ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, ἐξ ὅτου
καὶ παρ' ἀνθρώποις ἐστίν; οὐκ ἂν εἴποις. αὕτη γὰρ, οἴ-
μαι, φύσις τουτουῖ τοῦ κτήματος^α), οὐδὲν τι ἕλαττον γίγνε-
ται, εἰ καὶ τις ἄλλος αὐτοῦ μεταλάβοι· οὐ γὰρ ἀποσβέννυνται
ἐκνυσσάμενου^α) τινός· φθόνος δὲ ἄντικρυς τὸ τοιοῦτο, ἀφ'
ᾧ μηδὲν ὑμεῖς ἠδίκησθε, τούτων κωλύειν μεταδιδόναι τοῖς

Homer. δεομένοις· καίτοι θεοὺς γε ὄντας, ἀγαθοὺς χρηεῖναι, καὶ
O.VIII., „δωτῆρας ἑάων^β)“, καὶ ἔξω φθόνου παντὸς ἐστάναι· ὅπου

525.
p. 202. γε εἰ καὶ τὸ πᾶν τοῦτο πῦρ ὑφελόμενος κατεκόμισα εἰς τὴν
γῆν, μηδ' ὅλως τι αὐτοῦ καταλιπὼν, οὐ μέγα ὑμᾶς ἠδίκουν·
οὐδὲ γὰρ ὑμεῖς δεῖσθε αὐτοῦ, μήτε ῥιγοῦντες, μήτε ἐφροντες
19 τὴν ἄμβροσίαν, μήτε φωτὸς ἐπιτεχνητοῦ δεόμενοι. Οἱ δὲ ἄν-
θρωποι καὶ εἰς τὰ ἄλλα μὲν ἀναγκαίως χρωῖνται τῷ πυρὶ, μά-

α) κλοπὴν] κλεπὴν B. 3. κλοπέν A. 2. κλοπὴν A. 1. γ) ἔσθ'
ὅ, τι:] Sic *Jenks. Hemst. et Schm.* praeterquam quod accentus
in ἔσθ' omissus, pro vulg. ἔσθ' ὅτι. Unde non est, quod
cum *Graevio* scribas ἔσθ' ὅτε. z) τοῦ κτήματος] Cum
Schm. adjeci comma in ceteris praeter *Ald.* utramque omis-
sum. a) ἐκνυσσάμενου] ἐκκνυσσάμενου G. male, judice
Hemst. b) δωτῆρας ἑάων] *Hemst.* haec notavit: „δωτῆ-
ρας ἑάων. Ita F. P. Ceterae, quod apud *Homerum* est, δω-
τῆρας ἑάων“ formam vocum poëticam saepe *nostr* mutat,
saepe retinet. ἑάων scribendum sit, an ἑάων, lis est sub
judiciis Grammaticis.“ H. l. retinuisse par est: valet enim
hic vatis auctoritas. In poëta autem ipso *Wolffius* reposuit
ἑάων. *Schmiederus* secutus *Hemsterhusium*.

probratumque tantopere fur-
tum. Per Deos ergo hoc mi-
hi responde nihil moratus:
estne quicquam istius ignis,
quod amisimus, ex quo apud
homines est? non dixeris:
haec, opinor, natura ejus
rei, nihil ut decrescat, etsi
vel alius inde partem capiat;
non enim exstinguitur, si
quis ex eo lumen accende-
rit: invidia vero planissime
est, ex quibus nullum ad
vos damnum redeat, eorum
prohibere ne usus impertia-
tur indigentibus: atqui Dii

cum sitis, beneficos esse o-
portet, commodorumque lar-
gitores procul ab invidia re-
motos. [Hocine vos aegre
feratis,] ubi, si vel omnem
hunc ignem subreptum de-
tulissem in terram, nihilque
omnino ex eo reliquisset,
haud magna a me vobis in-
juria foret facta? neque e-
nim vos eo indigetis, ut qui
non frigeatis, nec ambro-
siam coquatis, neque opus
habeatis arte facta luce.
Hominiibus vero ignis usus
est et ad alia pernecessarius,

λίστα δὲ εἰς τὰς θυσίας, ὅπως ἔχοιεν κνισσῶν ἀγνιάς, καὶ τοῦ p. 202. λιβανωτοῦ θυμιάδων, καὶ τὰ μνηρία καλεῖν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ὁρῶ δὲ ὑμᾶς μάλιστα χαίροντας τῷ καπνῷ, καὶ τὴν εὐωχίαν ταύτην ἡδίστην οἰομένους, ὁπόταν εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ κνίσσα γένηται „ἐλίσσομένη περὶ καπνῷ.“ ἐναντιωτάτῃ τοίνυν ἡ μέμφις ἂν *Hom. II. I, 317.* γένοιτο αὕτη τῇ ὑμετέρᾳ °) ἐπιθυμία. θαυμάζω δὲ ὅπως οὐχὶ καὶ τὸν ἥλιον κεκώλυκατε καταλάμπειν αὐτούς· καίτοι πῦρ οὗτός ἐστι πολὺ θειότερόν τε, καὶ πυρωδέστερον. ἢ κἀκείνον αἰτιάσθε, ὡς σπαθῶντα ἡμῶν ^{d)} τὸ κτήμα; εἰρηκα. σφῶ δὲ, ὦ Ἑρμῇ καὶ Ἥφαιστε, εἴ τι μὴ καλῶς εἰρησθαι °) δοκεῖ, διενθύνετε, καὶ διελέγγετε· κἀγὼ αὐθις ἀπολογήσομαι.

ΕΡΜ. Οὐ ράδιον, ὦ Προμηθεῦ, πρὸς οὕτω γενναῖον p. 203. σοφιστὴν ἀμιλλᾶσθαι· πλὴν ἄλλὰ ὤνησο ^{f)}), διότι μὴ καὶ ὁ 20 Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου. εὐ γὰρ οἶδα, ὡς ἔξ καὶ δέκα γύπας ἂν ἐπέστησέ σοι τὰ ἔγκατα ἐξαιρήσοντας· οὕτω δεινῶς αὐτοῦ κατηγόρηκας, ἀπολογεῖσθαι δοκῶν. ἐκείνο δὲ γε θαυμάζω, πᾶς μάντις ὧν οὐ προεγίνωσκες οὕτω κολασθῆσόμενος.

c) ὁ μετέρεα] ἡμετέρεα in plerisque vet. ὑμετέρεα in B. 2. unde et *Hemsterh. et Schm.* d) ἡμῶν] ὑμῶν conj. *Guyet.* non necessaria. e) εἰρησθαι] εἰρεῖσθαι A. 2. f) ὤνησο] ὀνησο *Brod. et Schol.* ut videtur.

et plurimum ad sacrificia, ut possint nidore vaporare vias, thus adolere, et lumbos hostiarum in aris: video sane, vos summopere delectari isto fumo, easque epulas putare suavissimas, quando nidor in coelum penetrat multo fumi volumine subvectus: adversetur ergo haec criminatio quam maxime vestro desiderio. Miror autem, quomodo nec solem vetueritis eos illustrare: atqui ignis hic est multo diviniore et flagrantior: aut illumne etiam accusatis, quasi dissipantem propriam vobis possessionem? Dixi. Vos autem ullique, Mercu-

ri et Vulcane, si quid minus recte dictum videatur, emendate et arguite; tumque ego iterum partes meas tuebor.

Merc. Facile non est, Prometheu, cum tam valido Sophista contendere. Ceterum gratulare tibi, quod Jupiter istam orationem tuam non inaudiverit: sexdecimenim, quod probe scio, vultures apposuisset tibi ad intestina eruenda; tam graviter ipsum objurgasti, dum causam tuam agere videris. Illud equidem miror, quo pacto, cum sis vates, non praesciveris, hoc te supplicio puniendum esse?

p. 203. *PROM.* Ἠπιστάμην, ὦ Ἑρμῇ, καὶ ταῦτα μὲν, καὶ ὅτι ἀπο-
λυθήσομαι αὐθις οἶδα, καὶ ἤδη τις ἐκ Θηβῶν ἀφίξεται σὸς φίλος
οὐκ εἰς μακρὰν, κατατοξεύσων ὃν φῆς ἐπιπτήσεσθαι μοι τὸν αἰτόν.

ERM. Εἰ ⁵) γὰρ γένοιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα, καὶ
ἐπίδοιμί σε λελυμένον, καὶ κοινῇ σὺν ἡμῖν εὐωχούμενον, οὐ
μὲν τοι καὶ ^h) κραιναμοῦντά γε.

21 *PROM.* Θάρρει· καὶ συνευωγήσομαι ὑμῖν, καὶ ὁ Ζεὺς
λύσει με, οὐκ ἀντὶ μικρᾶς εὐδαιμονίας.

ERM. Τίνος ταύτης; μὴ γὰρ ὀκνήσης εἰπεῖν.

p. 204. *PROM.* Οἶσθα, ὦ Ἑρμῇ, τὴν Θέτιν; ἀλλ' οὐ χερὶ λέ-
γειν. φυλάττειν γὰρ ἄμεινον τὸ ἀπόρρητον, ὥς μισθὸς εἴη,
καὶ λύτρα μοι ἀντὶ τῆς καταδίκης.

ERM. Ἀλλὰ φύλαττε, ὦ Τитάν, εἰ τοῦτ' ἄμεινον. ἡμεῖς δὲ
ἀπίσμεν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ γὰρ οὗτος ἤδη πλησίον ὁ αἰτός. ὑπόμενε
οὖν καρτερῶς· εἴη δέ γε ἤδη σοι τὸν Θηβαῖον, ὃν φῆς, τοξότην
ἐπιφανῆναι, ὥς παύσειέ σε ἀνατεμνόμενον ¹) ὑπὸ τοῦ ὀρνέου.

g) Εἰ] Εἰ cum accentu in plerisque, etiam in A. 1. et a. Hemst.
et Bipont. sine accentu in B. 3. et Schm. recte. Vide de par-
ticulis εἰ γὰρ ad Viger. de Idiott. Zeunium p. 503. et Herman-
num p. 742. h) καὶ] Ita F. A. 1. 2. J. V. 2. S. A. Hemst.
Schm. Reliquae fere γὰρ. i) ἀνατεμνόμενον] Sic Hemst.
legi voluit, et vere reperitur haec ipsa lectio in B. 3. pro vulg.
ἀνατεμνόμενον.

Prom. Noveram illud,
Mercuri; et, me solvi debe-
re in posterum, novi: et jam
quis Thebis adveniet tuus a-
micus non longo temporis
intervallo, sagittis confixu-
rus eam, quam in me invola-
turam esse dicis, aquilam.

Merc. Ea, Prometheu, uti-
nam eveniant, teque intuear
solutum, et una nobiscum
epulantem! sic tamen, ut
carnes non distribuas.

Prom. Bono esto animo:
et simul vobiscum epulabor,
et Jupiter me vinculis solvet
pro non exigua felicitate.

Merc. Quanam ista? elo-
qui ne graveris.

Prom. Nostin', o Mercuri,
Thetin? Sed non expedit di-
cere: custodire praestat hoc
arcanum, ut merces sit et pre-
tium, quo me a poena redi-
mam.

Merc. Quin tu tecum ser-
va, o Titan, siquidem hoc
melius est: nos autem abea-
mus, Vulcane; jam enim ec-
ce, quae prope adest, aquil-
lam. Tu vero sustine forti-
ter: atque utinam tibi jam
Thebanus ille, quem dicis, sa-
gittarius exoriat, ut te li-
beret laceratum ab ista alite!

S C H O L I A

ET

A D N O T A T I O N E S

S C H O L I A.

IN SOMNIUM.

Pag. 3. l. 1. 2. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ.] Οὕτως ἐν τῷ Πῶς δεῖ ἱστορίαν, (c. 24.) καὶ ἐν τῷ Λούκιος, ἡ "Ονος"), περὶ πατρὸς αὐτοῦ καὶ πατρίδος· καί, ἐν τῷ τέλει τῆς Ἀπολογίας (Α. μισθ. c. 15.) καὶ Ψευδομάντι· (c. 55.) Περὶ ἡθῶν αὐτοῦ ἐν τῷ Δικαστήρια· περὶ δὲ λέξεως καὶ λόγων αὐτοῦ ἐν τῷ Ζεῦξις, καὶ ἐν τῷ Πρὸς τὸν εἰπόντα Προμηθεὺς. Ὅρα καὶ περὶ Ἀσσυρίας θεοῦ (c. 60.) καὶ ἐν τῷ Ἀλιεὺς ἢ Ἀναβιοῦντες. *Collectanea Galei.*

Ead. l. 22. φοιτῶν] Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ φοιτᾶν· οὕτω καὶ τὸ γλύφων, ^{b)} ἀντὶ τοῦ γλύφειν. C. G.

Pag. 4. l. 1. διδάξαιτό με] Διδάσκομαι τινα, εἰς διδάσκαλον ^{c)} πέμπω μαθησόμενον. V.

Pag. 6. l. 5. Ἀρχὴ δέ τοι ἤμισυ παντός] Ἡσιόδου τοῦτο, καὶ Ἀριστοτέλους ἐν ᾧ Προβλημ. καὶ Πολιτικῶν πέμπτῃ· αὐτὸς δὲ Λουκιανὸς ἐν Ἑρμοτίμῳ. C. G.

Ead. l. 10. ἀνολολύζων] ἄλλως γράφεται ἀναλύζων. C. G.

a) Λούκιος, ἡ "Ονος] In *Asino* frustra] Lucianum quaeras: quae enim illic de patria parentibusque Scriptoris traduntur, non Luciano, sed Lucio Patrensi, conveniunt. *Solan.*

b) γλύφων] Respicit ista c. 3. εἰ φαινοίμην γλύφων. *Hemst.*

c) εἰς διδάσκαλον] Leg. διδάσκαλον. *Solan.* Hoc quidem ad Atticam normam elegantius: sed et alterum εἰς διδάσκαλον vel διδάσκαλους φοιτᾶν, praesertim recentiores, usurparunt, *Julian.* *Misop.* p. 351. *A. Diogen.* L. VI: 69. *Basil. Hom.* πρὸς τοὺς νέους· (quamquam *H. Stephano* Ep. ad Redinger. *Commentario de L. A. Idiom.* praemissa per ignorationem Atticae dialecti genitivus διδάσκαλον in accusativum depravatus fuisse videatur apud *Basilium*) *Thom. M.* in φοιτᾶν· quamobrem vulgatae lectioni sua constat auctoritas: vid. *Bergler.* ad *Alciph.* p. 20. 21. *Hoechel.* ad *Chrysost.* περὶ *Ieq.* p. 500. nec tamen *H. Valesium* culpo, qui, cum apud *Isagr.* H. E. IV. c. 29. legeretur εἰς χαμαιδιδασκαλούς φοιτῶντα, restituit e *Ms.* χαμαιδιδασκαλόν. *Hemst.*

Pag. 7. 1. 5. ἐνύπνιον] τ. κατὰ ὕπνον. C. G.

Pag. 9. 1. 8. μνήμην διέφυγεν] 'Ο τὰ^d) σχήματα τῶν φανέντων τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐντετυπωμένα φέρων, καὶ τὴν φωνὴν ἔναυλον, ἅρα τὴν ἔννοιαν τῶν εἰρημένων οὕτω ταχίως ἐξημβλωσας; καὶνὸν τοῦτο. V.

Ead. 1. 16. οὔτε φ. ἐπιδικάσιμος] ὁ τοῖς φίλοις ἐν τῷ δικάζεσθαι συνηγορῶν, καὶ τούτοις βοηθῶν ἐν ταῖς δίκαις. V.

Pag. 10. 1. 3. λαγὼ βίον ζῶν] 'Ο λαγὼς^e), ἐπὶ δευλίας αἰγίττεται. Φιλοστρ. δ. βίου 'Απολλων. C. G. Παροιμία εἰς τοὺς θειλοὺς· δειλὸν γάρ ἄγαν ζῶν ὁ λαγὼς. Vorst.

Ead. 1. 4. ἔρμαιον] τὸ ἀπροςδόκητον^f) κέρδος ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς τιθεμένων ἀπαρχῶν, ὥς οἱ ὁδοιποροὶ κατεσθίουσι. V. "Ἡ ἀπὸ τοῦ ἐν ἔθει λεγομένου, κοινὸς Ἐρμῆς, ἐπὶ τῶν εὐρισκόντων τί^g) ὅλον κοινὸν τὸ εὖρημα. Vorst.

IN PROMETHEUM.

Pag. 18. 1. 1. τὸν Ἀττιχὸν] Ὀλον φησὶ, εἰ καὶ Ἀττιχὸν με ἔπαιων εἶπας τὸν Σύρον καὶ ἐκ Σαμοσάτων· μυκτηρισμὸν γὰρ ἂν ἤγχετον, οὐκ ἔπαιων τοῦτο^h). V.

Pag. 23. 1. 7. μετεωρολέσχας] οἱ φλυαροῦντες τὰ μετῶρα. V. ἐν ταῖς Νεφέλαις^b) Ἀριστοφάνης, addit M.

d) 'Ο τὰ] Ita V. prave fuerat editum ὅτι. *Solan.*

e) 'Ο λαγὼς] In Galei Collectaneis quaedam ex veteri Codice sunt descripta, alia recentis et multo deterioris notae ab Italo homine, ut nonnullis indicibus deprehendisse mihi videor, adlita, mixtis inter Graeca, velut ludendi causa, Latinis: quae propterea, quia religio erat vetustis Scholiis inserere, in Adnotationibus contextui Luciano subjeci. Hoc ipsum quoque ex isto genere, sed Graece tamen scriptum; quae causa est, cur sedes mutare non jusserim. *Philostrati* locum quaerat, cui lubet; ego in *Apolonii Vita*, quod ad hoc proverbium faciat, de lepore quicquam me legisse non commemini. *Hemst.*

f) τὸ ἀπροςδόκητον] Haec totidem verbis leguntur in *Suida* et *Etymologo*: apud quem illud etiam, quod *Vorstius* adscripsit. *Hemst.*

a) τοῦτο] V. τούτον. Sed totum Scholion absurdum est: respicit enim auctor notam Atheniensium εἰρῶνεται. *Sol.*

b) ἐν ταῖς Νεφέλαις] Ex eadem *Aristophanis* fabula *μετεωρολέσχους* produxit *Suid.* in *Μετεωροσκοπεῖς*. Ibi tamen hodie nulli reperiuntur *μετεωρολέσχει*, sed *μετεωροσφένακες* v. 352. *μετεωροσκοπεύσῃς* v. 359. Apud *Scholasticen* exstant ad v. 223. 350. *Hemst.*

Pag. 23. l. 12. ὁ διάλογος] ὡς περ' Ἀρίστωνος *) Πλάτων. M.

IN NIGRINUM.

Pag. 25. l. 18. εὖ πράττειν] αἰγάρ τοι τῶν παλαιῶν προσήσεις, αἱ μὲν ἐωθιναί, χαῖρε, αἱ δὲ ἑσπεριναί, ὕλαινε. Aug.

Pag. 26. l. 1. εἰλόμην] ἀντὶ τοῦ ἔνοχος ἦν. V.

Pag. 27. l. 20. ἐπιτυχεῖν] Ὅρα τὸ ἐπιτυχεῖν κείμενον ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν *), καὶ δοτικῇ συντάσσεται. V.

Pag. 29. l. 1. ἀρχαῖον] ἀνόητον. V.

Pag. 31. l. 5. διαμνημονεύουσιν] Ὅρα τὸ διαμνημονεύουσι, ὡς αἰτιατικῇ συνήψεν. V.

Ead. l. 10. τοῖς ἐν ποσὶν] τοῖς πάθεσι τοῖς σύγγενος. Aug.

Ead. l. 13. ἀνατυλίττων] Σημεῖον τὸ ἀνατυλίττων b) ἀντὶ τοῦ ἀνελίττων κείμενον. V.

Ead. l. 14. πυρσόν τινα] Πυρσοί, λαμπάδες, πυρκαϊαί, λαμπτήρες, φρυκτωρίαί c). V.

Pag. 32. l. 2. τὸν Κωμικὸν] Σημαίνει τὸ τοῦ Εὐπολίδου d). G. C.

Ead. l. 16. τοῦ δράματος] ἤγουν, τῆς κατασκευῆς τοῦ λόγου. Aug.

Pag. 33. l. 2. μέμνησο] Ὅρα σύνταξιν τοῦ μέμνησο. C. G.

Pag. 36. l. 3. θλίβων τοῖς οἰκέταις] ἀντὶ τοῦ, διὰ τοῦ πλήθους τῶν οἰκετῶν στενοχωρίαν ποιῶν. V.

Pag. 39. l. 17. προστιθέμενος] Ὅρα ὡς αἰτιατικῇ τὸ προστιθέμενος *) συνέταξε. V.

c) Ἀρίστωνος] Adde ὁ Ἀρίστ. ut Aristonis filius Plato. Hemst.

a) ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν] Supplevi ex V. Haec in G. C. etiam legi notaverat M. du S. Hemst.

b) ἀνατυλίττων] ἀνατυλίττω V. Hemst.

c) φρυκτωρία] Lege ex Suida: λαμπάδες, πυρκαϊαί, λαμπτήρες, φρυκτωρίαί non φρυκτορίαί, ut in Ms. vitiose habebatur. Cler. In ipso Cod. V. scriptum est φρυκτορίαί, et πυρσοί, non πυρσόν, quod in E. A. legebatur. Hemst.

d) Εὐπολίδου] L. Εὐπόλιδος. Hemst.

e) προστιθέμενος] Absurdum scholion: recte in textu legitur προτιθέμ. Solan.

Lucian. Vol. I.

K

Pag. 40. 1. 12. ὑπερήφανον] ὑπερήφανον θαυμασῶς ἐνταῦθα κεῖται ^{f)}. C. G.

Pag. 44. 1. 14. μεταλαμβάνουσι] Ὅρα τὸ μεταλαμβάνουσι αἰτιατικῇ συντεταγμένον. V.

Pag. 45. 1. 15. οὐδὲ ἐπιβῆναι] Ἀρχῆς τοῦτο καὶ θαθύμου ψυχῆς καὶ μὴ εἰδυίας εἰς δέον χρῆσθαι τῷ κτήματι· ἡ γὰρ ἐχρὴν φιλοσοφοῦντα ^{g)} μὴδὲ τὴν ἀρχὴν κεκτησθαι, ἡ τῆς πατρόθεν ὑπούσης ^{h)} κτήσεως ἀπεσκευάσθαι τὸ ἀσχολίας παραίτιον, ἀλλὰ μὴ κεκτημένον ἐτώσιον ἄλλο ⁱ⁾ ἄχθος περιφέρειν, ὥσπερι ^{k)} φθονοῦντα τῆς τοῦ ἀγροῦ περισσῆς ^{l)} καλλιεργίας, καὶ τῆς ἐκ ταύτης τοῖς χρῆζουσιν ὠφελείας· ὥσπερ οἶμαι καὶ ὁ Θηβαῖος Κράτης τοῖς ἄλλοις ἀφῆκε μηλόβοτον τὴν κατὰ ἀγροῦς ^{m)} κτήσιν. ὥστε οὐ κατὰ Κράτητα Νιγρίνῳ τὸ φιλοσοφεῖν, οὐδὲ πρὸς ἔπαινον ἀδεκάστως ⁿ⁾ κρίνειν ἐπισταμένῳ ἑνδρί. V.

Ead. 1. 16. ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ εἶναι διωμολόγει] Λουκιανοῦ ^{o)} καὶ τοῦπίγραμμα,

Ἀγρὸς ^{p)} Ἀχαιμενίδου γενόμεν ποτὲ, νῦν δὲ Μενίππου.

Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον.

Καὶ γὰρ ἐκείνος ἔχειν μέ ποτε [καὶ τὰ ἐξῆς]. V.

Pag. 46. 1. 13. ἀμέλλητον] ἤγουν, μὴ δεόμενον βραδυτήτος. Aug.

Pag. 48. 1. 6. προτένται] ἀντὶ τοῦ λέγουσιν. Aug.

Pag. 50. 1. 5. τῆς ἡδονῆς] περὶ ἡδονῆς, καὶ ἐφ' ὅσον

f) κεῖται] De hoc scholio vid. infra Hemsterhusii Adnot. *Lehm.*

g) φιλοσοφοῦντα] Leg. τὸν φιλοσοφ. *Lehm.*

h) ὑπούσης] Leg. ὑπαρχούσης. *Solan.* Retineo: sic solent, praesertim recentiores: vid. *Eunap.* p. 54. v. 9. p. 82. v. 12. *Herodotum* imitantur: βίος τε ἀρχίων ὑπὴν. I. c. 31. Pro τῆς πατρ. male C. V. τὰ· τῆς ante κτήσεως abjiciendum. *Hemst.*

i) ἄλλο] Leg. ἄλλως. *Solan.* Proxime C. V. ἄλλφ. *Hemst.*

k) ὥσπερ οὐ] Leg. ὥσπερί. *Hemst. Schmied.* correxit. *Lehm.*

l) περισσῆς] In Ed. A. inserta hic erant verba textus: περισσῆς. (καὶ τὸ ἡμέρον τοῦ τρόπου) Insulse; unum est scholium. *Solan.*

m) ἀγροῦς] Reposui pro Ἀγροῦς, et modo τοῦ ἀγροῦ pro ἀγροῦ. Vitium pluribus adhuc locis insidens. In *Servio* ad *Ecl.* IV, 34. correxit G. *Voss.* ad *Valer. Flacc.* I, 310. *Hemst.*

n) ἀδεκάστως] Leg. ἀδεκάστως. *Solan.* Praeclaram emendationem adjuvat C. V. ubi utraque vox figura compendiaria scribitur. *Hemst. Secutus Schmied. Lehm.*

o) Λουκιανοῦ] Est inter Epigrammata Luciani inscriptum εἰς τυγὴν· unde mendosissime descriptum emendavimus: sed et debuit post ποτ' addi καὶ τὰ ἐξῆς, et cetera, cum desit finis hexametri et totus pentameter. *Cler.* Addidit *Schmied. Lehm.*

p) Ἀγρὸς] In C. V. erat ἄχος et γεόμεν. recte vero πάλιν. *Hemst.*

τις τὸν ἀπὸ ταύτης καρπὸν δρέπεται, καὶ ὅτι μέχρι τοῦ φάρυγγος, καὶ τούτου μὴδ' ἐπὶ τεσσάρων δακτύλων μῆκος ἐκτεινομένου ^{α)}). V.
Pag. 53. l. 3. ἐπιλλίγδην] ἄχρι τοῦ ἐπιξέσαι μόνον. V.

IN JUDICIUM VOCALIUM.

Pag. 56. l. 18. καταλροντος] καταπλέοντος, κατερχομένου. V.

Pag. 57. l. 4. οὐκ ἀγαπῶν] οὐκ ἀρκοῦμενος. V.

Ead. l. 9. ἐν ἴσῳ δὲ κείσθαι τοῦ φόβου] ἀντὶ τοῦ διηνεκῇ κεκτῆσθαι ^{α)} τὸν φόβον, μὴδὲν πλεονεκτούσης τῆς ἀφοβίας, ἀλλ' ἐν ἴσῳ ταλαντευομένης τῷ φόβῳ. V. Γρ. ὑπερότερον, ἐν ἴσῳ τῆς ψήφου ^{β)}), ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἂν εἴη τὸ Σ ἢ ψήφος. C G.

Pag. 58. l. 8. κισήρεως] κίσηλης γὰρ φασί· γράφεται καὶ κεφαλαλγίας ^{γ)}). V.

Ead. l. 11. ἐν τῷ γναφεῖω] Κναφεῖον μὲν γὰρ φασί ^{δ)}· γνάφαλλα δὲ τὰ ἀποξυόμενα. V.

Ead. l. 13. μόγεις] μόγεις οἱ Ἀθηναῖοι· μόλις ἢ κοινή· V. Μόγεις ^{ε)}), φησὶν Ἀττικιστὴς, ἀναλογώτερον διὰ τοῦ Γ γράφεται ἐπὶ τῶν μετὰ πόσων γινομένων· οἱ δὲ Ἴωνες καὶ Αἰολεῖς διὰ Α ἔκφερουσι καὶ γράφουσι. C. G.

Pag. 60. l. 8. Αυσίμαχος] Οὗτος γὰρ πρῶτος ἤρξατο τῆς

γ) ἐκτεινομένου] scriptum fuit, sed leg. ἐκτεινομένου. Confudit librarius hic sonum τοῦ I et EI. Cler.

α) κεκτῆσθαι] Pro κεκτεῖσθαι, quod nihil est, lege κεκτῆσθαι. Ceterum si hanc Scholiastae expositionem accipies, nihil requireres illud supplementum, quod inculcant hic Marcellius et Bourdelotius, legentes, ἐν ἴσῳ δὲ κείσθαι τοῦ φόβου καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα. Jena.

β) τῆς ψήφου] An voluit τῆς ψήφου et ψήφος; non puto, legendumque potius τοῦ φόβου. Hemst. Et sic dedit Schmied. Mihi vero non ita improbable videtur, scribere Scholiasten voluisse τῆς ψήφου, ac deinde ψήφος. Lehm.

γ) κεφαλίδος] Exc. G. κεφαλαλγίας. V. κεφαλαλγίας. Solan.

δ) φασί· γνάφ.] Adde καὶ γνάφ. vel cum excerptore G. lege φάμεν· γνάφαλλα δέ. Solan. In Ed. A. γναφεῖον, et omissum δέ· utrumque restituit Solan. Γνάφαλλα notaverat in suo libro Matth. Sladus. Hemst.

ε) μόγεις] Atticistes hic est Helladius Besantinus, cujus locum in Adnot. protuli; ex quo patet legendum esse διὰ τοῦ Γ γράφεται et Αἰολεῖς. Hemst. Antea fuerat διὰ τὸ Γ γράφει et Ἴωλις. Lehm.

τοῦ σῖγμα εἰς τὸ ταῦ μεταβολῆς, τέτταρα κατατολμήσας^{f)} εἰπεῖν καὶ τήμερον. V.

Pag. 61. l. 8. ἀφαιρουμένῳ τῶν συνήθων^{g)}] ἀν-
τι τοῦ ἀποστερουμένῳ· ἢ ὅτι καὶ τὸ ἀφελῆσθαι^{h)} αἰτιατικῇ συν-
τάσσεται. Ὅμηρος· ἐπεὶ μ' ἀφίλεσθέ γε αὐτήν. V.

Pag. 63. l. 4. γρύζειν] γρύττειν γὰρ λέγεται. V.

Ead. l. 11. τὸ μέρος] ἀντὶ τοῦ ὅσον κατ' αὐτό. V.

IN TIMONEM.

Pag. 67. l. 3. ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος] ἀντὶ τοῦ οὐ-
δέν, εἰ μὴ μόνον ψόφος ποιητικῶν ὀνομάτων^{a)}. V.

Ead. l. 15. θερμονεργός] θερμονεργός ὁ παρακεκινημέ-
νος^{b)} καὶ πάντολμος. V.

Ead. l. 16. ὑπὸ μανδραγόρα] παροιμία ἐπὶ^{c)} τῶν ἀνει-
μένων καὶ θρασύμων, παρόσον οἱ τὸν μανδραγόραν φαγόντες ἀνῆ-
γεργοι ὑπνώττουσιν. V.

Pag. 68. l. 5. πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων] Εἴ ποτ' ἄλλο-
τε^{d)} μάλιστα νῦν τούτων χρεία τῶν ἀποδυσπετημάτων. Κατα-
λήλως ἄγαν καὶ προσφυνῶς ἐκάστη πληγὴ τὴν ἔκβασιν ἐπιφέρει. V.

f) κατατολμήσαι] *Levis menda: lege κατατολμήσας, Lysima-
chus scilicet. Sens. Ita restituerant Solanus, et Alatic. Stadius.
Hemst.*

g) τῶν συνήτων] *Perperam in Scholiaste pro συνήθων ponitur
συνέτων. Mox ubi ille Interpres τὸ ἀφαιρουμένῳ exponit, verba
ejus ita concinnanda, ἀντὶ τοῦ ἀποστερουμένῳ· ἢ ὅτι καὶ τὸ ἀφε-
λέσθαι αἰτιατικῇ συντάσσεται. Ὅμηρος, ἐπεὶ μ' ἀφίλεσθέ γε αὐτήν.
Vulgo ἀποστερουμένον et ἀφελέεται excusum et punctum post συν-
τάσσεται omissum. Sens.*

h) ἀφελῆσθαι] ἀφελῆ V. Homeri locus *Il. A*, 299. ubi nunc pro
αὐτήν vulgo δόντες. *Solan.*

a) ποιητικῶν ὀνομ.] *C. G. ποιητικός τῶν ὀνομ. Solan.*

b) παρακεκινημένος] *Blandiebatur παρακεκινδυνευμένος· sed
non valde opus est hac mutatione. Noster de Calumn. n. t. cr. §. 5.
ὑπόθερον καὶ παρακεκινημένον. Vid. Suid. in Θερμός et Παρά-
θερος. Hemst.*

c) ὑπὸ] *Legē ἐπὶ. Hemst.*

d) Εἴ ποτ' ἄλλοτε] *Per haec Scholiastes, quisquis ille est, ne-
quissimam actus suae conditionem perstringit, cujus gravia de-
dicta nunc non minus atque olim iratum Jovem et fulmina vibra-
tem deposcant. Mox ἐκάστη πληγὴ sunt ὁ κεραντός, ἡ αἰγίς, ἡ
βροντή, ἡ ἀστραπή etc. quibus statim ἡ ἔκβασις ἐπιφέρεται, ἐνεργός
ἦν, ἐπεστίετο, ἐπαταγέτο, προσηκοντίετο etc. Quam hic πληγὴν,
utrum orationis dixit Quintilianus. Hemst.*

Pag. 68. l. 14. *ἐν τι κιβώτιον*] ὡς ἐπὶ τοῦ Νῶε ὁ κατακλυσμός γέγονε. V.

Pag. 69. l. 1. *τὰ ἐπιχειρα*] μισθοὺς, τὰ διὰ τῶν χειρῶν κέρδη· τὰ ἐπιχειρα, τὰ ἐπιχειρήματα^{a)}, αἱ ἀναποδόσεις. V.

Ead. l. 6. οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοι] Ὁμοία ἡ σύνταξις αὐτῇ¹⁾ τῇ ἐν τῇ ἐφεῶ τοῦ Εὐαγγελίου Ματθαίου²⁾ συγγραφῇ, τῇ οἱ δὲ ἐδίστασαν· ἀντὶ γὰρ τοῦ τινὲς τὸ οἱ δὲ κεῖται. V.

Ead. l. 9. ὡς βοηδρομήσαντες] ἀντὶ τοῦ μετὰ βοῆς δραμόντες. V.

Ead. l. 14. πόσοι Φαέθοντες] Τὴν ἐκπύρῳσιν διὰ τοῦ Φαέθοντος ὑποδηλοῖ, ὥσπερ διὰ τοῦ Δευκαλίωνος τὸν κατακλυσμόν· δοκεῖ δέ μοι καὶ τὴν θείαν γραφὴν μὴ ἀνεπισήμαντον τῆς ἐκπύρῳσεως διατελεῖν, ἀλλὰ διὰ Σοδόμων ὑποφαίνειν^{b)}. V.

Pag. 71. l. 4. ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοίμ.] ὑπὲρ γὰρ τὸν Ἐπιμενίδην. Ὁ Ἐπιμενίδης οὗτος Κρητὴς¹⁾ ἦν χρησμολόγος, οὐ καὶ τὸ, Κρητὲς αἰεὶ ψεύσται, λόγιον· λέγουσι δὲ ἔ' ἐτη²⁾ ὑπνώσαντα οὕτω μετὰ ταῦτα ἀναστῆναι παραλλάττοντα

e) τὰ ἐπιχειρήματα] Interpretatio sane mala, si vulgari significatione capias: an apud recentiores unquam ea potestate, quae conveniat τοῖς ἐπιχείροις, haec vox fuerit usurpata, mihi non constat. Hemst.

f) αὐτῇ] Exc. G. et V. αὐτῇ. Solan.

g) Ματθαίου] Locus exstat Matth. XXVIII, 17. *Et videntes eum adoraverunt, οἱ δὲ ἐδίστασαν.* Sic habent omnes Codd. Attamen Beza voluit emendari οὐδὲ, neque, tum propter alias rationes, tum quod, ut ait, rarum sit omnino illud οἱ δὲ isto significato, hoc est, pro quidam. Verum et sic sumitur οἱ c. XXIV, 3. ut ex collato Marco apparet, nec adeo rarum est apud bonos scriptores: et quae mutationis aliae ab eo afferuntur rationes omnes in auras abeunt, si vertamus, quidam vero dubitaverant, uti observavit H. Grotius. Cler. Usus est hoc Scholiastae loco L. Bos Exerc. Phil. ad Matth. HEMST. Varias loci istius explicandi rationes collegit Kuinoel. in Comment. ad eum locum. Simplex verborum sententia haec mihi esse videtur: Undecim discipuli eum conspicati adoraverunt; alii vero (pro ἄλλοι δὲ, non pro τινὲς δὲ, quoniam sic praecedere debebat: καὶ ἰδόντες αὐτὸν οἱ μὲν etc.) adhuc dubitabant de vera Jesu ipsius praesentia, neque adeo adorabant. Intellige scilicet alios praeter illos undecim Jesu discipulos, fortassis septuaginta illis adnumerandos, de quibus Lucas X, 1. 17. Sic fere et Kuinoelius. Lchm.

h) ὑποφαίνεται] C. ὑποφάνειν. V. ὑποφαῖ. Solan.

i) Κρητὴς] mutabam in Κρητὴς, quamquam fieri potest, ut ipse Scholii auctor sic vitiose scripserit. Regulam videbis apud Arcadium de Accentibus p. 126. ed. Lips. Lchm.

k) ἔ' ἐτη] Prave apud Suid. in Ἐπιμενίδης, et Apostolium C. VIII. n. 84. τὰ δὲ ἔ' ἐκάθενδε. Vide Kusterum. Hemst.

καὶ κεκινημένον τὴν διάνοιαν, καὶ εἰς χρησμολογίαν ¹⁾ τὸ ἐντεῦθεν λοιπὸν ἀπιδεῖν. V.

Pag. 71. 1. 5. ἀναρρίπιας] ἀνακινήσας. V.

Ead. 1. 6. ἐκ τῆς Οἴτης] Ἡ Οἴτη ἔστι μὲν Φωκίδος ὄρος ὑψηλὸν ^{m)}, οὐ μέντοι ⁿ⁾ καὶ πεφυκὸς φλόγας ἀνείναι· πῶς οὖν τοῦτο λέγει νῦν; ἔοικέ μοι, διότι ἐκεῖ Ἡρακλῆς τὸ τελευταῖον κατ' ἰδίαν ἀξίωσιν ὑπὸ Φιλοκτήτου ^{o)} ὠλοκαντώθη. V.

Ead. 1. 11. πιναρὸς] ὄντων. V.

Pag. 72. 1. 2. τὰ Διάσια] ἑορτὴ Ἀθήνησι οὕτω καλουμένη ^{p)}, ἣν εἰώθεσαν μετὰ στυγνότητος ἐπιτελεῖν, θύοντες Διὶ τῷ Μετλήχιω· ἔοικε δὲ καὶ τοῦτομα ταύτῃ ἀπὸ τοῦ διασιαίνειν ^{q)} τεθεῖσθαι. V. Διασιαίνειν δὲ τὸ ἀποτρέπεσθαι τῆς ἀνίας· ὅρα ἐν τῷ Ἰκαρομ. καὶ προστίθει τοῦτο τοῖς ἐκεῖ. C. G.

Pag. 75. 1. 2. ἐς τὸ Ἀνάκειον] τὸ τῶν Διοσκούρων ἱερὸν Ἀνακειον ἐκαλεῖτο. Ἀνακες γὰρ αὐτοὶ παρ' Ἑλλήνων ἐκαλοῦντο. V.

Ead. 1. 16. ἐξεφόρει] ἀπήντει, ἐξέφερε. C. G.

Pag. 76. 1. 2. δικράνοις] Δίκρανα πῦα τινὰ οὐ συνεχῇ,

1) εἰς χρησμόλογον] V. εἰς χρησμολογίαν. C. G. πρὸς χρησμολογίαν. Solan.

m) ὑψηλὸν] Sedem accentui suam adsignabam, quod et Schmicderus jam fecerat. Acad. de accentibus p. 55. Lips. Lehm.

λ

n) οὐ μέντοι καὶ] V. μὲν (μέντοι). Solan.

o) Φιλοκτήτου] C. Φιλοκτήμονος. Solan.

p) ἑορτῆς Ἀ. οὐ. καλουμένης] L. ἑορτὴ . . . καλουμένη· et sic V. Solan.

q) διασιαίνειν] Verbum nihili, quod ex Grammaticis veteribus male intellectis vel mendose scriptis arripuit: interpretatio in C. G. non melior. Διάσια volunt dici ἀπὸ τοῦ διαφνγεῖν αὐτοὺς εὐχαῖς (quibus Jovem Μετλήχιον adibant) τὰς ἄσας· ita Suid. ex Aristoph. Schol. ad Nub. 407. apud quem perverse legi ἄτας monuit Kusterus: idem vitium ex Sapphus Oda deterisit H. Stephan. ad Erotian. p. 158. Brevius Etymol. παρὰ τὰς ἄσας τὰς ἀνίας. Non quaero, quam recte: sed hinc saltem patet, quam vocis originem probaverint. Debuerat ergo scripsisse noster Commentator, ἀπὸ τοῦ διωθεῖσθαι vel ἀποτρέπειν τὰς ἄσας, ἦγον τὰς ἀνίας. Quod si ab ἀσαίνω compositum extitisset unquam διασαίνω, longe diversa foret ejus potestas. In Etymologo quoque vestigium aliquod hujus Grammaticorum inscitiae reperiri suspicor, Δασία οὖν, ἡ ἀποτρέπουσα τὰς ἄσας, eo accentu, quasi singulare femininum esset: tamen si fateor eam difficultatem posse tolli, modo scribas, Διάσια, intelligasque, ἑορτὴ ἡ ἀποτρέπουσα etc. sed citius inepti hominis adsummentum esse dixerim. De voce ἄσαι multa Foex. in Oeconom. Hippocr. Istius στυγνότητος (minus recte E. A. στυγνώτητος) Hesychius meminit, sed plane mutilus in Διάσια tuni scribe in C. G. ἀποτρ. τὰς ἀνίας. Nostri locus in Icarom. §. 24. Vide quae notavimus ad Schol. ad Dial. Mort. X, 9. Hecet.

ἀλλὰ διηρημένα, οἷς ἐφάπτονται τοῦ σωροῦ, ἢ κατὰ δύο *) ἢ κατὰ τρία· τούτοις δὲ καὶ λιγυῶσιν ἐν ταῖς ἄλυσιν. V.

Pag. 76. l. 7. οἱ λάροι] ἀντὶ τοῦ εὐήθεις *). V. ἢ οἱ ἀδδηφάγοι. C. G.

Ead. l. 9. ἀγαπάτωσαν] ἀντὶ τοῦ ἀρκείσθωσαν. V.

Ead. l. 10. προϋέμενοι] ἀμεληταί *). V.

Pag. 77. l. 7. καὶ ἀποδράσεσθαι] ἀποδράσεσθαι παρ' αὐτῶν, ἀντὶ τοῦ, ἐξ αὐτῶν. V.

Pag. 78. l. 5. παιδότηριψ] παιδοτρίβης, ἀλείπτῃς, διδάσκαλος, γυμναστής. V.

Pag. 79. l. 12. σκόπει γὰρ, ὦ Ζεῦ] Παίξει πρὸς τοὺς ῥήτορας οὕτω συνεχῶς **) κεχρημένους· ἢ καὶ ἡθικὸν τοῦτο ποιεῖ καὶ ἀπιοῖκόν. V.

Pag. 80. l. 5. ἐπ' ἀρότῳ] ἐπὶ σπορῷ. C. G.

Ead. l. 13. Θεσμοφόρῳ] Τῇ ἐστίᾳ· ἐπαρθενεύοντο γὰρ αἱ ἱέρειαι αὐτῆς πανταχοῦ. V.

Ead. l. 14. καὶ λαφυσσόμενος] ἀντὶ τοῦ, λαφύσσεσθαι καὶ ξαντεῖσθαι παραχωρούμενος. V.

Pag. 81. l. 5. ἀφαιρούμενοι] Παθητικῶς ἀκουστέον, ἀντὶ τοῦ, στερούμενοι. V.

Ead. l. 12. τοῦ ἐπιρρόγοντος] τῆς ἐπιρρόγῃς. V.

Ead. l. 16. εἰς τὸ ἀπαξ] ἀντὶ τοῦ, διόλου. V.

Pag. 82. l. 12. ἔπασεν ἢ ὕσπληξ] οὕτω καὶ τὸν συνέχον·

x) ἢ κατὰ δύο] Transpone: διηρημένα ἢ κ. δ. ἢ κ. τ. οἷς ἐφάπτονται. Hemst.

e) οἱ ἡδεῖς] Error ridiculus. Λαρός est *dulcis, suavis, expetendus*. Frequens apud Homerum in primis et poetas: inde illud vulgatum μέθην λαρόν Apollon. I, 456. 473. 659. ubi vid. Schol. v. 968. Orph. Arg. v. 1235. Haec noster ille putavit ad Luciani λάρους pertinere. Praeter alia vel accensus refragatur. Cyrillus, vel quisquis est, de Voc. acc. distinctis: Λαρός, οὐ, ὁ, *dulcis, acuitur*. Λάρως, λάρων, ὁ, *larus avis, penacuitur*. Paulo melius E. G. nam Suidas de laro vel gavia, δρνεόν ἐστιν ἀρπακτικόν καὶ ἀδδηφάγον. Hemst. Prope abest, ut ipse mihi dididam, qui perspicacissimum Hemsterhusium non animadvertisse videam, mendum latere in prioris interpretis scholio οἱ ἡδεῖς. Quodsi contuleris ea, quae ipse ex Schol. ad Aristoph. et Eustathio modo citavit, verba, in oculos incurrit, emendandum esse εὐήθεις. Lchm.

t) ἀμεληταί] Scribi jubebat Solanus ἀμελητῇ, hac addita nota: Haec vox in textu praecedat προϋέμενοι. Ego, quid sibi voluerit Scholiastes, haud sane video: forte omissa interpretatio in causa fuit, ut, quae conjungi debebant, separarentur. Hemst.

u) συνεχῶς] Nimirum vult, rhetoras a Luciano irrideri, quibus nihil inter declamandum in ore sit crebrius, quam ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ et πρὸς τοῦ Διός. Sed illa demum ratio, quae sequitur, vera est, et commodè mentem Luciani exponit. Hemst.

τα^α) τῆς κιγκλίδος μοχλόν, ἣν ἀρτίως λάμναν^γ) φασι, ὕσπλη-
γα καλεῖ. V.

Pag. 82. 1. 16. περὶ αὐτοῦ βροχόν] βρόχον εἰς τὸ δι' ἀπο-
ρίας βίου ἀνύψαντας ἑαυτοὺς ἀπολῦσαι τοῦ ζῆν. V.

Pag. 83. 1. 3. χρυσόχειρες] χρυσόχειρες ἦτοι τοῖς δα-
κτυλοῖς περιαναγρόμενοι τοῖς χρυσοῖς, ἢ δι' εὐπορίαν ὑπερβάλ-
λουςαν χειροπληθῶς τὸν χρυσὸν διασπείροντες^α). V.

Ead. 1. 6. ἀλλ' ὁ Πλούτων] Αἰνίττεται εἰς τοὺς ἀπὸ τῶν
τελευτώντων πλουσιῶν διαδεχομένους τὸν κλῆρον. ταύτη^α) τοι
καὶ ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος φησὶν αὐτοῖς^β) τὴν ἀπὸ τῶν χειρόνων
ἐπὶ τὰ κρείττονα μεταβολήν. V.

Ead. 1. 9. δέλτον] Δέλτον καλεῖ καὶ τὸ ἐν εἰλήσει^α) βι-
βλίον. C. G.

Ead. 1. 15. ἀφαιρεθῇ] τὸ ἀφαιρεθῇ καὶ τὰ ἐξῆς σχῆμα
ἐστὶν ἰσοκατάληκτον παρὰ τοῖς φήτορσι λεγόμενον, ἢ καὶ παρ-
ισον^α). V.

Pag. 84. 1. 6. ἀντὶ τοῦ τέως Πυρόφλου] Οἰκετικὰ ταῦτα
παρὰ τοῖς παλαιοῖς^α) ὀνόματα. V.

Ead. 1. 12. ἀπειρόκαλος] Σημειοῦ τὸ ἀπειρόκαλος
πῶς ἐχρήσατο ἀντὶ τοῦ, ἄπειρος τοῦ καλοῦ. V.

Pag. 87. 1. 7. οἶδα γοῦν τινας] Τὸ Θεόγνιδος διαπαλ-
ξει. V.

Pag. 88. 1. 5. αὐτοπρόσωπον] ἀντι τοῦ, αὐτόχρομα. V.

Ead. 1. 8. ἀμβλυώττοντες] ἀντὶ τοῦ, μὴ ἔχοντες, ἦτοι
μὴ δυνάμενοι βλέπειν τοσαῦτα μεγέθη τῶν κακῶν· ἢ συνυπακου-

α) τὸν συνέχοντα] C. ὅτι κατὰ τ. α. τοῦ κιγκλίδος. L. τῆς. So-
lan. Scribi debet, ὅτι καὶ τὸν συνέχοντα τῆς κ. etc. Editum fuit
in Schol. Καὶ τὸν συνέχ. τ. κ. μοχλόν, καὶ delevit Solanus, aucto-
ritatem, ut puto, scripti libri secutus: alioquin nihil est, cur
ejiciendum videatur. Hemst.

γ) λάμναν] id est, laminam: sic σίταν situlam apud Trallianum.
Ita recte M. Sladus. Retinui ὕσπληξ et ὕσπληγα formam scriben-
di consuetam in vetustis Codd. et Edd. Non aliter apud Phrynich.
p. 12. et Th. Magistram in v. Hemst. De forma et genere vocis
ὕσπληγξ vel ὕσπληξ Lobeck. ad Phrynich. p. 71. sq. Lehm.

α) διασπείροντες] Sic legendum, non, ut editum, διασπείρον-
τας. Χρυσόχειρες, sive aureis annulis undique splendentes, vel
ob affluentissimum copiam, plena manu aurum profundentes. Jens.

α) ταύτη] L. ταυτῇ pro ταύτῃ, φησὶν pro φασὶν, κρείττονα pro
κρείττονα. Solan. In his ταυτῇ temere a Schm. receptum. Lehm.

β) αὐτοῖς] αὐτοῦς V. Solan.

α) τὸν ἐν εἰλήσει] τὸ ἐν εἰλήσει βιβλ. Hemst. Recepi τό· de ver-
bis ἐν εἰλήσει tamen in incerto eram. Lehm.

δ) ἢ καὶ πάρισον] ὃ καὶ παρ' Ἰσον. C. G. Solan.

ε) παλαιοῖς] παλαιοῖς correxit Schm. Lehm.

στέον τὴν εἰς πρόθεσιν, ἐν' ᾗ ¹⁾ ἀμβλυώττοντες εἰς τὰ τηλικαῦτα, οἷονεῖ, σκοτοδινιώντες, τὸ ἀκριβὲς τοῦ βλέπειν ἀπολωλεκότες. V.

Pag. 89. l. 7. λαθὼν ὁ τύφος] Τύφος διὰ τὸ οἷονεῖ ἐκ-
κεκαυμένον χωρίον ἐξηρημῶσθαι ²⁾ τὸν ἐαλωκότα τῷ πάθει τούτῳ
τῶν βελτίστων φρενῶν, καὶ μὴδ' ὅποι' ἵεναι συμφερόντως αὐτῷ ἐπι-
στάμενον, παρ' ὃ καὶ τύφος εἴρηται τὸ πάθος· τύφος γάρ ³⁾ τὸ
φλέγω καὶ καὶ φασί· σύνδρομος γὰρ τούτῳ καὶ ἡ ἄνοια· ἀνοη-
ταίνουσι γὰρ οἱ τῷ τύφῳ σεσαγηνευμένοι τῷ μὴδ' εἰδέναι ἔχειν ὅ,τι
χρήσονται ⁴⁾ ἑαυτοῖς. Ἐπὶ τούτοις ἡ ἀκαιρος ἐπείσθεται μεγα-

f) ἐν' ᾗ] ἐν ᾗ C. ἐν' ᾗ V. Solan.

g) ἐξηρημῶσθαι] C. ἐξηρημῶσθαι. V. ἐξηρημῶσθαι. Solan.

h) τῷ φῶ γὰρ] "O prioris ed. mutaverat in τὸ Solanus, induxerat-
que φασί. Si absit a scripto C. legendum est τ. γὰρ ὁ φ. καὶ κ.
Hemst.

i) τῷ μὴ δεῖ δένε ἔχειν οἱ χρήσονται] Verba profecto in-
quinatissima in posteriori parte. Τῷ μὴ δεῖ δένε ἔχειν quid aliud,
quam turpe verborum monstrum? Doctissimus Clericus, primus
horum Scholiorum editor, Videtur, inquit, legendum ἂν μὴ δεῖ ἔχειν,
ut sensus sit: Qui volunt habere, quae non oportet, eos importuna in-
vadit superbia. Quid ergo τοῖς, οἱ χρήσονται ἑαυτοῖς fiet? Sed et
ἐπείσθεται statim legendum fuit. Non piget nostram hic conferre
symbolam. Ita nempe haec ultima legenda putem: Σύνδρομος
γὰρ τούτῳ (τύφῳ) καὶ ἡ ἄνοια· ἀνοηταίνουσι γὰρ οἱ τῷ τύφῳ σε-
σαγηνευμένοι τῷ μὴδ' εἰδέναι ἔχειν, ὅ,τι χρήσονται ἑαυτοῖς. Ἐπὶ
τούτοις ἡ ἀκαιρος ἐπείσθεται μεγαλοφυΐα etc. Vides, quam
ferme nihil mutem, vestigiis modo corruptae scripturae inhae-
rens. Expono autem: Huic fastui adjuncta est desipientia. Nam-
que quos fastus constrictos tenet (qui fastu fascinati sunt) desipiunt
eo, quod nesciunt, (sive, quod scientiam non habent, vel, quod
scire nequeunt) quemadmodum sese gesturi sint. In hos intempesti-
va inasper se insinuat magnanimitas, nata ex divitiarum abundan-
tia. Ἐχειν εἰδέναι eodem modo Scholiastes hic dicit, quo infra in
Hermotimo §. 7. ipse Lucianus: ὡς πάντα, χρῆν ὑπομείναι δι' αὐ-
τὰ, πόθεν ἔχεις εἰδέναι; unde scis, propterea esse omnia subeunda?
Ibid. §. 27. Οὐ μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆ φησιν. Neque tamen
scio (vel scire possum) num vera dicat. §. 38. καὶ εὐρόντες, ἔχοι-
τε εἰδέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλός; et ubi invenissetis, sciretine,
illud esse ipsum, quod amissum fuerat? Porro pro οἱ χρήσονται ἑαυ-
τοῖς, unius literae beneficio emendatius reposui ὅ,τι χρήσονται
ἑαυτοῖς. Sic Noster in Scyth. §. 3. οὐκ ἔχων ὅ,τι χρήσαιο ἑαυτῷ.
In Imagg. §. 5. Ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ὅ,τι καὶ χρήσεται αὐταῖς. Ικο-
εταίε in Panath. p. 281. D. Απορεῖν ἵφασκεν ὅτι χρήσεται τοῖς παρ-
οῦσι. Emendatius scribes, ὅ,τι χρήσεται τ. π. Quae post haec
apud eundem Scholiasten sequuntur, non minus spurca, et lectori
crucem figentia, alius Oedipus expediat. Jens. Malim μὴδ' εἰδέναι
ὅ,τι. C. G. τῷ μὴδ' εἰδέναι ἔχει ἡ. Solan. Pro οἱ Solanus ἡ·
praetuli J. Jensii ὅ,τι. M. Sladus διὰ τὸ μὴδέναι ἔχειν· minus re-
cte. Hemst.

λοψυχία^k) τῇ ἀπὸ τοῦ πλούτου περιττότητι τὸ δῆθεν ὑποδουμένη φιλάνθρωπον. ἀλλὰ γε δὴ καὶ μαλακία συνέστιον αὐτοῖς ἐκβιάζεται τιθέναι ἑαυτὴν, τὴν θρύψιν τε καὶ θηλύτητα διὰ τὴν εὐπορίαν προβαλλομένη. Σύμμαχοι ταύταις λοιπὸν ὕβρις τε καὶ ἀπάτη, τῆς μὲν τὸ τῶν ἄλλων διὰ τὸν πλούτον ὑπερφρονεῖν ἐχούσης, τῆς δὲ τὸ παράλογον τῆς οἰκίσεως κρατύνειν ἀναπειθούσης, καὶ ὡς καλῶ καὶ σωτηρίῳ τούτῳ προσανακείσθαι. V.

Pag. 90. 1. 5. ἀλλὰ μεταξὺ] Ἀτελὴς ὁ λόγος, αὐτῷ τῷ τοῦ δράματος ἔθει· πολλὰ τοιαῦτα (ἐν) τῇ κωμῳδίᾳ. C. G.

Ead. 1. 11. ἐπισκήψας] ἐντεiléμενος. V.

Pag. 91. 1. 2. Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι] Ὑπερβόλος οὗτος, ὡς Ἀνδροτίων φησὶν, Ἀντιφάνους ἦν Περιθοίδης, ὃν ὠστρακίσθαι¹⁾ διὰ φανύλτητα. ὁ δὲ αὐτὸς καὶ λυγροποιὸς ἦν,

^k) *μεγαλοψυχία*] Prave antea legebatur *μεγαλοψυχία*. Vide textum Lucianum. *Solan.* Obtemperavi doctiss. *Solano*. Attamen prope mihi persuadeo, invenisse *Scholiasten* in corrupto *Luciani* Codice *μεγαλοψυχία*, quam *liberalitatem* intellexit: ea cum per se sit valde laudabilis, cavere voluit adjecto ἡ ἄκαιρος, ne quis in meliorem partem acciperet. Idem ex eo patet, quod τὸ φιλάνθρωπον ὑποδύεσθαι dicatur: hoc ad *μεγαλοψυχίαν* illo, quem dixi, sensu sumtam optime, ad *μεγαλοψυχίαν* minime convenit. Sequentia vero, quae viris eruditissimis tam spurce foedata, et Oedipo quodam indigere visa sunt, solius fere distinctionis ope sanari possunt atque in integrum restitui: τῇ ἀπὸ τοῦ πλούτου περιττότητι τὸ δῆθεν ὑποδουμένη φιλάνθρωπον. ἀλλὰ γε δὴ καὶ μαλακία συνέστιον αὐτοῖς (ἐαυτοῖς scripserat *Solanus*) ἐκβιάζεται τιθέναι ἑαυτὴν, τὴν θρύψιν τε καὶ θηλύτητα διὰ τὴν εὐπορίαν προβαλλομένη. Mox sensus erit dilucidior, si interseras, τῆς μὲν τὸ τῶν ἄλλων διὰ τὸν πλούτον ὑπερφρονεῖν ἐχούσης. Facile autem apparet, ab aliquo lectore semidocto, qualium in his Scholiis non raro sunt vestigia, declamatorie nec castigatissime esse scripta. *Hemst.* Ex vero conjecit magnus Vir de voce *μεγαλοψυχία*, quam vere in textu Luciano Cod. Gorl. exhiberi, *Schmiederus* tradidit in Addendis ad T. I. suae edit., alteri Tomo praemissis p. XXVIII. Uti vero illuc minime convenit haec inventa lectio, ita ea certe *Scholiastae* restituenda videbatur, idque eo promptius feci, quo minus cetera ejusdem verba, ut etiam *Hemsterhusius* observavit, cum lectione *μεγαλοψυχία* conspirant. *Lehm.*

1) ὃς ὠστρακίσθαι] Legendum ὠστρακίσται. Quid sit ὠστρακίσθαι, dudum ostenderunt Eruditi. *Jens.* V. ὃν ὠστρακίσθαι. Exc. G. ὃν ὠστρακίσθαι. C. περιθῶ. ὃν καὶ ὠστρακίσθαι. *Solan.* Dedi lectionem C. V. restituerat *Solan.* ὃς ὠστρακίσθαι. Haec autem optima sunt inprimis notae, atque ex vetusto quodam vel Aristophanis vel alterius Comici Scholiaste deprompta. Commentatorem nostrum de Hyperbolo testem citat *J. Wasse* ad *Thuc.* p. 548. n. 42. Quod e C. adfert *Solanus* Περιθῶ. integrandum est Περιθοίδης· hoc demo ortus Hyperbolus, ut docuit *J. Meurs.* de Pop. Att. in Περιθοίδαι· quare Scholion sic potest suppleri: Ἀντιφάνους ἦν Περιθοίδης, ὃν ὠστρ. etc. *Hemst.*

καὶ ἐλυγνοπώλει^{m)}), ὡς Ἀνδοκίδης ἱστορεῖ, ὃς καὶ ξένον αὐτὸν εἶναι καὶ βάρβαρον βούλεται· ἐπὶ τούτου δὲ καὶ τὸ ἔθος τοῦ ὀστρακισμού κατελύθη, ὡς Θεόφραστοςⁿ⁾ ἐν τῷ περὶ Νόμων λέγει· Πολύζηλος δὲ ἐν Δημοτυνδαρέῳ Φρύγα^{o)} αὐτὸν εἶναι εἰς τὸ βάρβαρον σκώπτων φησί. Κρατίνος δὲ ἐν Ὡραῖς ὡς προσελδόντος^{p)} νέου τῷ βήματι μέμνηται καὶ παρ' ἡλικίαν, καὶ Ἀριστοφάνης Σφηλί, καὶ Εὐπολὶς Πύλεσι· Πλάτων δὲ ὁ Κωμικὸς ἐν Τπερβόλῳ^{q)} Ἀνδρὸν αὐτὸν φησὶν εἶναι ἄλλως· ἔστι δὲ τῇ ἀληθείᾳ Χρέμτος^{r)}), ὡς Θεόπομπος ἐν τῷ περὶ Δημαγωγῶν· Θεόπομπος δὲ πάλιν ἐν δεκάτῳ Φιλιππικῶν ἐν Σάμῳ φησὶν ἐπιβουλευθέντα ὑπὸ τῶν Ἀθηνησέων ἐχθρῶν ἀναιρεθῆναι, τὸ δὲ νεκρὸν αὐτοῦ εἰς σάκκον βληθὲν εἰσφῆναι^{s)}), εἰς τὸ πέλαγος.

Ὁ δὲ Κλέων δημαγωγὸς ἦν Ἀθηναίων προστάς αὐτῶν ἑπτα ἔτη, ὃς πρῶτος δημηγορῶν ἀνέκραγεν ἐπὶ βήματος καὶ ἐλοιδορήσατο, θρασὺς ὢν οὕτως, ὥστε, καθὼς Θεόπομπος ἱστορεῖ, συναληλυθότων Ἀθηναίων παρελθεῖν εἰς τὴν ἐκκλησίαν στέφανον ἔχοντα, καὶ κελεύσαι αὐτοὺς ἀναβαλέσθαι τὸν σὺλλδγον, τυγχάνειν γάρ

m) καὶ ἐλυγνοπώλει, ὡς Ἀνδ.] Lacunam prioris Editionis ex C. supplevimus, in quibus mox Ἀνδοκίδης legebatur: sed nihil mutavimus. Vid. Schol. Aristoph. ad Vesp. p. 1001. ad Pac. v. 680. Solan.

n) ὡς Θεόφραστος] Haec omnia in impr. manca ex C. et supplevimus et refinximus. Solan.

o) Φρύγα] Prior Editio: κατελύθη, καὶ Φρύγα αὐτὸν εἶναι, Φρύγα (in V. extat φασί, sed scribendi compendio, quod qui descripsit asecutus non fuit, nonnihil obscuratum) εἰς τὸ βάρβαρον σκώπτοντες. Hemst.

p) παρελδόντος] προσελδόντος: hoc enim postulat τῷ βήματι παρελθεῖν ἐπὶ τὸ βῆμα pariter usitatum. Hemst.

q) Τπερβόλῳ] Fabulae nomen ab hoc ipso Hyperbolo: quod non animadvertum in Scriptorum Indice, quos nominat Athenaeus, alios itidem in errorem traxit: recte J. Meurs. in Att. Biblioth. recenset etiam Suid. in Πλάτων Ἀθηναῖος, κωμικός. Eiusdem generis inter ejus comoedias Pisander et Cleophon. Quum autem Lydum dixit Hyperbolum, nihil aliud significare voluit, quam mancipium vile servis parentibus natum; quemadmodum Πολύζελος Φρύγα vocaverat: tales enim Lydi et Phryges, notissima servorum nomina. Hemst.

r) Χρέμτος] Χρέμιδος Schol. Aristoph. ad Pac. v. 680. Rectius puto, quod noster Scholiastes habet. Atqui modo ex Androtione notatur, Antiphanis eum fuisse filium: suspicari licet, Antiphanem jocosam Comoediae libertate transformatum abiisse in Chremetem; quod Theopompum fallere potuit: nam Androtioni maior est in rebus patriis habenda fides. Mox lege ἐν δ. Φιλιππικῶν. Solan.

s) εἰσφῆναι] Exc. G. εἰσφῆναι et C. Solan. Neque aliter in V. scriptum est: idcirco reposui. Hemst. Et ego cum Schm. Lehm.

αὐτὸν θύοντα, καὶ ξένους ἐστῖαν μέλλοντα, καὶ διαλύσαι τὴν ἐκκλησίαν. Λωροδόκος δὲ εἰς ὑπερβολὴν ¹⁾ ὑπῆρχεν· καὶ τοῦτο δηλοῖ αὐτοῦ ἡ γραφεῖσα ὑπ' αὐτοῦ ²⁾ Μιτυληναῖος ἐπιστολὴ ὅστερον δὲ Μιτυλήνης αλούσης ὑπὸ Πάχης τοῦ στρατηγοῦ, τὴν μὲν ἔμπροσθεν ἡμέραν συμπεῖσαι τὸν δῆμον, ὥς χρὴ Λεσβίων ἀπάντων πλὴν Μηθυμναίων τοὺς μὲν ἡβώντας ἀποκτείνειν, παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίσασθαι, καὶ τὸ ψήφισμα τοῦτο ἀποστεῖλαι ἐπὶ τῆς Παράλου· τῆς δὲ νυκτὸς ἐπιούσης ἐλθόντων ὥς αὐτὸν τῶν ἐπιδημούντων Ἀθηναῖς Λεσβίων, καὶ δέκα ταλάντοις αὐτὸν ἀργυρίου μετελθόντων, μεταπεῖσαι πάλιν τὸν δῆμον, καὶ τριήρη πάλιν ἄλλην ἀποστεῖλαι ἀναιρούσαν τὸ ψήφισμα· οὕτω Θουκυδίδης ³⁾. Ἐπέστη δὲ τῇ πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνῃ, ὥς Φιλόχορος καὶ Ἀριστοφάνης, προσθεῖς ἄρχοντα Εὐθύνον καὶ Ἀριστοτέλῃς ⁴⁾. Ἀριστοφάνης δὲ καὶ περιζωσάμενον αὐτὸν λέγει δημηγορεῖν, εἰς τὴν θρασύτητα αὐτοῦ ἀποσκώπτων· τὰ δὲ ὑπὸ τὴν ὄψιν ἦν ἀργαλέος, καὶ μάλιστα τὰς ὀφρὺς· εἶχε δὲ καὶ φωνὴν μεγάλην· βυρσοδέψην ⁵⁾

t) ὑπερβολὴν] ὑπερβολὸν V. prave. Solan.

u) ὑπ' αὐτοῦ] ἀπ' αὐτοῦ V. Solan.

z) Θουκυδίδης] Lib. III. c. 36. et sequ. cujus verba nonnulla Scholiastes expressit. Hemst.

y) Ἀριστοτέλῃς δὲ] Sic Exc. G. et V. In Impr. Ἀριστοφάνης καὶ περιζωσάμενον. Solan. Extat in V. tale scripturae compendium Ἀριστοτέλ. quomodo philosophi nomen plerumque solet in membranis exhiberi, et mox vitiose δημηγορεῖσας. In his plura sunt corrupta et alieno loco posita: illud ἀποσκώπτων Aristophani melius quam Aristoteli conveniat: veluti modo προσθεῖς ἄρχοντα Εὐθύνον aptius post Φιλόχορος interserantur: Philochorum enim notum est historiam Atticam per Archontes digestam literis mandasse; quanquam ne sic quidem haec verba difficultate vacent: nam ejus anni, quo Cleon obstitit, ne pax cum Lacedaemoniis iniretur, archon fuit Stratocles, non Euthynus, nisi forte ἐπιλαγών, et subortitione Stratocli defuncto suffectus: eam rationem credi potest habuisse Scholiastes, cur de Philochoro moneret, illum huic anno, secus atque alii, non Stratoclem, sed Euthynum inscripsisse summum magistratum. Quare melius erit, si mutatis quarundam vocum sedibus ita legamus: ὥς Φιλόχορος προσθεῖς ἀρχ. Εὐθ. καὶ Ἀριστοτέλῃς (in Ἀθηναίων πολιτεία nimirum) Ἀριστοφάνης δὲ καὶ περιζ. Hoc postremum adnotavit etiam Scholiastes ad Aeschin. Or. in Tim. Mss. λέγεται δὲ Κλέων ὁ δημαγωγὸς παραβὰς τὸ ἐξ ἡθους σχῆμα (scilicet τὸ ἐντοῦς εἶχειν τὴν χεῖρα λίγοντα) περιζωσάμενος δημηγορεῖν. Verum haec a nobis alio loco, ubi magis erit commodum, ad examen accuratius revocabuntur. Hemst.

z) βυρσοδέψην] Βυρσοδέψην corrigendum: neque enim Cleon fuit femina, nec σκωπτικῶς eum hoc femineo nomine fuisse appellatum, quoquam modo liquet. Aristophanes certe in Equit. hunc βυρσοδέψην nominat. Jens.

δὲ σὺν τὸν λέγεσθαι ἢ ὡς βυρσοδέψου υἱόν, ἢ ὡς αὐτοῦ ἔτι παιδὸς τὸ ἐπιγίδευμα μεταχειρισμένον· ἐκωμωδεῖτο δὲ καὶ ἐπὶ μανίᾳ ^{a)}). 'Εξέπλευσε δὲ καὶ στρατηγὸς ἐπ' Ἀμφίπολιν, ἔνθα καὶ ἐτελεύτα νικηθεὶς ὑπὸ Βρασιδίου ἐπὶ ἄρχοντος Ἀμεινίου ^{b)}). V. C.

Pag. 92. l. 11. ἀγαθὸν σύνεργον] Σημειοῦ τὸ, ἀγαθὸν σύνεργον πρὸς τὴν πενίαν θηλυκοῦ οὖσαν γένους ἀποδοθὲν αὐτὸ ἀρσενικὸν ὄν. V.

Pag. 96. l. 8. ἀνέξομαι γὰρ σε] Σκόπει, πῶς ἐνῆλλαξε τὴν σύνταξιν, οὐκ ἐς τὸ ἀνέξομαι ἀποδοῦς τὴν πτωσίν, ἀλλ' αἰτιατικὴν ἐπενέγκας ^{c)}, ὅσον ὀλίγα λέγοντά σε. Ἰσως δὲ τὸ ἀνέξομαι ἀντὶ τοῦ εἰσδέξομαι ^{d)} ἢ παραχωρήσω προσελήφθη. V.

Pag. 98. l. 12. ὑποστήσομαι] ἀποστήσομαι. G.

Ead. l. 15. φίλοι Κορύβαντες] Οὐ μάτην τοὺς Κορύβαντας ἐπὶ τῇ ἐκπλήξει ἐμβοῶται, ἀλλ' ὡς ἐπὶ παραδόξῳ καὶ μανιώδει δῆθεν τῷ συγκυρήματι ^{e)}). V.

Pag. 99. l. 3. ἐπίσημον] κεχαραγμένον. G.

Ead. l. 13. ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τοῦτ' ὤ] Ἐπὶ ταῖς ἐσχαιαῖς γὰρ καὶ τοῖς ἐρημοτέροις τῶν χωρίων εἰώθεσαν Ἕλληνες τὸν Πᾶνα ἰδρύνεσθαι ^{f)}). V.

Pag. 100. l. 3. ἢ Ἐλέον βωμὸς] Ἰδρυτο γὰρ παρ' Ἀθη-

a) *μανίας*] Lege *μανία*. Plutarch. T. II. p. 855. B. historici malignum animum hoc indicio deprehendi statuit, si *δυσεχεστώτοις ὀνόμασι καὶ δήμασιν ἐπεικνεστώτων παρόντων* utatur; veluti quando *θρασύτητα καὶ μανίαν Κλέωνος μᾶλλον ἢ κουφολογίαν* dicit. Cleonis *κουφολογίαν* perstringit Thucyd. IV, 27. sed idem quoque c. 39. καὶ τοῦ Κλέωνος καίπερ μανιώδης οὖσα ἡ ὑπόσχεσις ἀπέβη. Hemst.

b) *Ἀμεινίον*] Consentit Schol. Aristoph. ad Nub. v. 552. *Andro-tion* tamen, eodem teste, scriptum reliquerat, interiisse Cleonem Archonte Alcaeo, qui Aminiam exceperat: hoc Diodorus firmat, multum in istius pugnae narratione discrepans a Thucydide V. c. 10. Hemst.

c) *ἐπενέγκας*] Ita scripsi pro *ἀπενέγκας*. Inepti hominis observatio, cui tanquam usitatius observabatur *ἀνέχεσθαι* genitivo junctum: quid enim aliud sibi velit *ἐνῆλλαξε τὴν σύνταξιν*, exputare nequeo. Hemst.

d) *εἰσδέξομαι*] Solanus reposuit *προσδέξομαι*, et pro *παραχωρήσαι* prioris editionis *παραχωρήσω* posterius etiam vidit M. Stadus: prius an Codici debeatur, ignoro. Hemst.

e) *τῷ συγκυρήματι*] V. *συγκυρήματι*. C. *τῶν συγκυρημένων*. Solan. *Heusch.* *Συγκύρημα, συντύχημα*. Suspectum *μανιώδει* an *σπανίῳ* τινι δῆθεν τῷ σ. quamquam respicere potuit ad Corybantias, qui furorem immittere credebantur. Hemst.

f) *ἰδρύνεσθαι*] Solanus *ἰδρύνεσθαι*. ego vulgatum retinui. Hemst.

ναίοις ἑλέον βωμός, ἐπὶ συμπάθειαν καὶ φιλανθρωπίαν αὐτοῦ παρακαλῶν. V.

Pag. 100. 1. 8. ἀποφράς ἢ ἡμέρα] Ἔστι τοῦ Λουκιανοῦ περιγραφόμενος οὕτω λόγος^ε). Ἦσαν παρ' Ἑλλήσιν ἡμέραι ἀπραξίαν εἰσηγούμεναι παντός καὶ ἀργίαν, ὥς ἀποφράδας ἐκάλουν. ἐν ταύταις οὐ δὲ προσέειπεν ἂν τις τινά, οὐδὲ καθάπαξ φίλος ἐπεμύγνυτο^h) φίλῳ, ἀλλὰ καὶ τὰ ἱερὰ ἀχρημάτιστα ἦν αὐτοῖς· ἐτελείτο δὲ ταῦτα αὐτοῖς κατὰ τὸν Φεβρουάριον¹) μῆνα, ὅτε καὶ ἐνήγιζον τοῖς καταχθονίοις· καὶ πᾶς οὗτος ὁ μῆν ἀνείτο τοῖς κατοικομένοις μετὰ συγγνότητος πάντων προϊόντων ἑτερον^k) τρόπον, ὃν καὶ τὰ Διάσια συγγάζοντες ἦγον Ἀθηναῖοι. Ἐντεῦθεν καὶ πάντα τινὰ τὸν ἀπαισιον ἀποφράδα ἐκάλουν, ὅσῳ δὲ ὃν μὴδὲ φράσαι¹) τις, μὴδὲ προσέειπεν ἄξιον νομίσαι δι' ὑπερβάλλουσαν κακίαν. V.

Pag. 102. 1. 6. ἢ τό γε τοσοῦτον παρανομήσωμεν] ἀντὶ τοῦ, ἢ τοῦτο μόνον παρανομήσωμεν, ἢ ἀντὶ τοῦ, βραχὺ ἢ ὀλίγον παρανομήσωμεν^m). V.

Pag. 103. 1. 14. Ἰσχαιμον] ἐπέγον τὸ αἷμα. V.

Pag. 105. 1. 10. κατέαγα τοῦ κρανίου] Καὶ τοῦτο Ἀττικόν· αὐτοὶ γὰρ αἰεὶ ἐπὶ μέρους εἰώθασιν λέγειν, ἔφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου· οὕτως οὖν καὶ κατέαγα τοῦ κρανίου. V.

Pag. 106. 1. 1. διανέμειν τὸ θεωρητικὸνⁿ)] Ἔσπουδάξτε τὸ ἀρχαῖον^o) ἢ τῶν Ἀθηναίων πόλις περὶ τὰ θεωρεῖα, καὶ μάλιστα περὶ τὰς θεάς τῶν Διονυσίων διὰ τὴν τραγωδίαν ἐπὶ πλείστον

g) Ἔστι — λόγος] Haec interponi jussit Solanus, procul dubio ex G. Exc. vel C. deprompta. Hemst.

h) ἐπεμύγνυτο] Prius edebatur ἐπιμύγνυτο. Hemst.

i) Φεβρουάριον] Matth. Sladus Φεβρουάριον· sed nota recentiorum forma scribendi, quam corrupta pronuntiatio inexit. Mox auctius Solanus, τοῖς καταχθονίοις θεοῖς. De Februarii mensis illustrationibus Plutarch. Rom. p. 51. A. Quaest. Rom. p. 280. B. Hemst.

k) ἑτερον] Corruptam hanc vocem censeo. Solan. Quid si ἐνέγον τρόπον; inferiorum more: inferos imitati: sic ἐνερόχρωτες, pallidi. Confer de Diasis Mesych. in v. Hemst.

l) ὃ δὲ φράσαι] Exc. G. et V. ὃν μὴδὲ φρ. Solan. Idem Matth. Slado venerat in mentem. Hemst.

m) ἢ ἀντὶ τοῦ — παρανομήσωσιν] Haec addidit Solanus. Hemst.

n) θεωρητικόν] Pro θεωρητικόν legitur in Luciano θεωρικόν, et quidem melius, ut apparet ex Suida, et notis Burlaei et Bourdelotii. Cler.

o) Ἐσπουδάξτετο ἀρχαῖον] Divisi voces male conjunctas, ne Graecae linguae genio vis fieret. Hemst.

ἀξιώματος προβάσαν ^{p)} ποιητῶν ἀρεταῖς καὶ χορηγῶν φιλοτιμίαις· μήπω δὲ τοῦ θεάτρου ^{q)} διὰ λίθων κατεσκευασμένου, καὶ συρρέοντων τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τὴν θέαν, καὶ νυκτὸς τοὺς τόπους καταλαμβάνοντων, ὀχλήσεις τε ἐγίνοντο καὶ μάχαι καὶ πληγαί. ἔδοξεν ^{r)} οὖν τοὺς τόπους μισθοῦν, ἵνα ἕκαστος ἔχων τὸν οἰκίον τόπον μὴ ἐνοχλοῖτο φυλάττων καὶ προκαταλαμβάνων, μήτε μὲν ὕστερων ἀποστεροῖτο τῆς θέας. Ἐπειδὴ δὲ ἡλαττοῦντο οἱ πένητες τῶν πλουσίων πολλοῦ καὶ ἐτοίμου μισθοιμένων, τὸ εἰς τοῦτο ἀνάλωμα ἡ πόλις παρεῖχεν ἐκ τῶν κοινῶν ἑκάστῳ. Δραχμὴ δὲ ἦν τὸ διδόμενον, καὶ οὔτε πλέον ἐξὴν δοῦναι δραχμῆς, οὔτε ἔλαττον, ὥς μήτε οἱ πλούσιοι διὰ τὸν χρυσὸν πλεονεκτοῖεν, μήτε ^{s)} οἱ πένητες διὰ πενίαν βιάζοντο. Ἔοικεν οὖν ὁ ὑποκείμενος κόλαξ Δημέας τὴν τοιαύτην ἐγχειρισθῆναι παρ' Ἀθηναίων διανομήν· εἰκότως δὲ ἡ νῦν ^{t)} παρὰ τοῦ Πιρῶνος ἀποπέμπεται, ὥς αἰτησαντος αὐτοῦ τότε ^{u)} τὴν θεωρικὴν δραχμὴν καὶ ἀλαζόνας παροραθέντος. V.

Ραγ. 107. 1. 7. καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φυλὰς] Δικαστήριον Ἀθήνησιν ἢ Ἡλιαία εἰς ὕπαιθρον προκαθημένων τῶν δικαστῶν· παρ' ὃ καὶ Ἡλιαία ἐκαλεῖτο, παρὰ τὸ ἡλιούσθαι τοὺς ἐκεῖ ἀθροιζομένους. V.

Ead. 1. 9. κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ] κεραυνὸν μὲν, ὥς ἴσον δῆθεν τῷ Διὶ· ἀκτῖνας δὲ, ὥς τῷ Ἀπόλλωνι. V.

Ead. 1. 14. ἀγχιστεὺς] Ἀγχιστεὺς καὶ ἀγχιστεία ^{z)} ἡ

p) προβάσαν] Ante legebatur προβάσασαν· quod Graecia non agnoscit. Hemst.

q) μήπω δὲ τοῦ θεάτρου καταλαμβάνόντων] Hi at oratio: versus unus librarii culpa videtur intercidisse, quod vulnus hunc in modum resarcio: μήπω δὲ τοῦ θεάτρου οἰκοδομηθέντος, πολλοὶ τῶν τὰς θέας, vel τοὺς τόπους, καταλαμβάνόντων ὄχλ. etc. Aliter etiam haec expleri possunt, si quis *Eymologum* et *Suidam* adhibeat: sed, quod dedi, accommodatissimum puto. Hemst. Abreschius quoque lacunam conatus explere Dilucc. Thuc. p. 792. Sed vere locum restituit Bastius Ep. Crit. p. 68. e cod. ipso Vat. ita, uti iam verba dedimus. In eodem cod. idem Bast. mox pro ἐγίνοντο invenit ἐγίνοντο, quod et nos recepimus. Lehm.

r) ἔδοξεν] Ita scripsi pro ἔδοξαν. Hemst.

s) μήτε] Antea μηδέ. Lehm.

t) δὲ νῦν] Ante legebatur τῇ νῦν. Hemst. Unde Hemst. fecit τολών, quod et Schmiederus accepit. Equidem praestantius habebam δὲ νῦν, ut νῦν iam opponatur sequenti τότε, quod et ipsum sine idonea causa ab Hemst. tentari puto. Lehm.

u) τότε] Reponi malo ποτε. Hemst. Et sic edidit Schmiederus. At τότε est tum, quum Demetrius illa distributio drachmarum demandata erat; quod ipsum tempus modo definitum a Scholiasta. Lehm.

z) ἀγχιστεὺς] Exc. G. ἀγχιστεία. Solan. Ita correxerat etiam M. Stadus. Ceterum haec omnia verbis iisdem sunt translata e *Suida*

συγγένεια, καὶ ἀγχιστεῖς οἱ ἀπὸ ἀδελφῶν καὶ ἀνεψιῶν καὶ θείων κατὰ πατέρα καὶ μητέρα ἔγγυτάτω γ) τοῦ τελευτήσαντος· οἱ δὲ ἔξω τούτων συγγενεῖς μόνοι. οἱ δὲ κατ' ἐπιγαμίαν μιχθέντες τοῖς οἰκείοις οἰκείοι λέγονται. V.

Pag. 108. l. 16. τὸν ὀπισθοδόμον ὀρούξας z)] Ὡς ἱερὸν διὰβῶν ταῦτα φησί· ὁ γὰρ ὀπισθοδόμος ἱερὸν· τὸ ὀπίσθεν δὲ τοῦ αὐτοῦ οὕτως ἐλέγετο. V.

Pag. 109. l. 11. βρενθύεσθαι] διὰ θυμὸν μετεωρίζεσθαι a)], ἢ προσποιεῖσθαι, ὀργίζεσθαι· καὶ βρενθύεται, ἐπαίρεται. Βρένθος δὲ εἶδος μύρου, ᾧ χριόμεναι αἱ γυναῖκες μέγα φρονούσι. V.

Ead. l. 14. καὶ Σωφρονίσκος] Οἷον τοῦτο πέπαιχεν b)] ἀπὸ τοῦ Σωφρονίου παρωδήσας. V.

Pag. 110. l. 6. καρύκης] βρῶμα Λύδιον °)] ἐξ αἵματος ἢ παρύκη. V.

Ead. l. 10. τοῦ μυττωτοῦ] Μυττωτὸς τρίμμα ἐξ ἄρτυμάτων πολλῶν συντεθειμένον· ἐκάλουν δὲ καὶ τι d)] ὀπότερισμα διὰ σκοροῦσαν, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ. Ἔοικε δὲ νῦν μυττωτὸν τὸν ἀπὸ τῶν κρεῶν ἐν τῷ ζωμῷ γλοιῶν καλεῖν, ὃς τοῦ ζωμοῦ ἐκλειπότος τῷ τρυβλίῳ °)] περιμάθηται. V.

Pag. 111. l. 6. καὶ ἡ γοητεία προηγείται] Οὐδὲ Ζεῦ.

in Ἀγχιστεῖς, nisi quod ἔγγυτάτω τελευτήσαντος, ubi τοῦ hinc est restituendum, et συγγενεῖς μόνοι, et τοῖς οἰκοῖς, quae utraque hic pejus leguntur. Mutari autem non debet ἔγγυτάτω· sic οἱ ἀνωτάτω, κατωτάτω etc. Hemst.

γ) ἔγγυτάτω] L. ἔγγυτατοι. Solan.

z) ὀρούξας] L. ut in textu est διορούξας. Solan.

a) διὰ θυμὸν μετεωρίζεσθαι] Haec Suidae debentur in Βρενθύεσθαι. Ante ὀργίζεσθαι comma fuit in ed. A. secus atque oportebat: est enim, iram, speciem irati prae se ferre. Hemst. Retinuit tamen illud comma et ipse in ed. sua; neque id injuria, opinor. Vid. ad Diall. Mortt. X, 8. Lchm.

b) οἷον τοῦτο π.] Prava lectio Scholio huic ansam dedit. Socratem intelligit Sophronisci filium. Solan. Distingue Οἷον· τοῦτο πέπαιχεν. Intelligi voluit Scholiastes οἷον Σωφρονίσκος, tantquam Sophroniscus aliquis. Hemst.

c) βρῶμα Λύδιον] Ex Suida in Καρύκη, et Hesychio, in quibus tamen multo plura. Hemst.

d) καὶ τι] Interposuit Solanus, et mox νῦν. Aristophanis locus in Pac. v. 272. Hemst.

e) τρυβλίῳ] Emenda τρυβλίῳ. Jens. Si tanti est monere, idem visum fuit M. Stado et Solano, qui praeterca pro περιμάθηται ex V. et C. notavit παραμάθηται. Hemst.

ξίς, ἢ καὶ^{f)} Παῤῥάσιος οὕτως ἡμῖν διὰ φαρμάκων φιλοσόφων γοητείας καὶ τερατείαν^{g)} γράψας διευπώσατο, ὡς οὗτος^{h)} ἀπαράλλακτως διὰ τοῦ προκειμένου Θρασυκλέους θρασυτητά τε καὶ μαριάν ἡθῶν ψευδοσόφων ἀνδρῶν, ὡς ἐπὶ πίνακος, ἐναργῶς τῷ λόγῳ ἀπὸ κριβώσατο. V.

Pag. 112. l. 4. ἐννεάκρουνος] Κρήνη τις Ἀθήνησι Καλλιρόη καλουμένη πρότερον. V.

Pag. 114. l. 1. παρακέκρουσμά σε] ἡπάτωνⁱ⁾ σε ἐν οἷς ἔλεγον περὶ τοῦ πλούτου. V.

I N H A L C Y O N E M.

Pag. 115. l. 1. Ἀλκυὼν ὄρνις μέγεθος μὲν ἴση στρουθῷ μικρῷ, χοροῖαν δὲ ποικίλῃ^{a)}. ἔστι γὰρ ἀναμιγὲς χλωρὰ, κυανή, υποπόφυρος· ῥάμφος ἔχουσα λεπτόν, ἐπιμηκὲς, χλωρόν. Διαιτᾶται δὲ παρὰ τοὺς τοῦ Σικελικοῦ πελάγους αἰγιαλοὺς, πέντε μόνα κυτῶκουσα ὡά. ἐκ βελόνης τε τοῦ ἰχθύος τῶν ἀκανθῶν ἐπιπλεομένων ὑπ' αὐτῆς ὡς ἰστοῦ πῆγνυσι^{b)} τὴν καλιάν παρὰ μόνων ἀνθρώπων φθείρεσθαι δυναμένην, ὑπ' ἄλλου δὲ τινος τὸ παράπαν οὐ. Ἔστι δὲ σικύα τὸ σχῆμα ὁμοία λατρικῇ, ὡς εἶναι τὸ κύτος κοιλότερον αὐτῆς, τὸ στόμιον δὲ στενόν τε καὶ οὕτω κρύφιον, ὡς μόνη ταύτη εἶναι καὶ εἰσιτητόν καὶ γινώριμον· ἐν παντὶ μὲν τῷ οἰκείῳ ἄρξενι μινυμένη καιρῷ, ἐν

f) ἢ καὶ] Notaverat Solanus οὐδὲ, neque tamen addiderat, unde sumtum sit. Mihi satis facit ἢ καὶ. Hemst.

g) δ. φ. φιλόσοφον γοητείας καὶ τερατείας] Id vult Graecius commentator, philosophorum veneficia et praestigias exemplo Thrasyclis bellius effingi, quam coloribus fieri posset a Zeu Ide vel Parrasio: sed lege et tria tolle menda, δ. φ. φιλοσόφων γοητείας καὶ τερατείας γρ. Jena. L. φιλοσόφων γοητείας καὶ τερατείας. C. φιλοσόφων γοητείας καὶ τερατείας. Solan. Hoc sequendum duxi. Hemst.

h) οὗτος] Ita pro οὕτως emendavit Solanus. Ἀπαράλλακτως intellige, quam similime, vel, quemadmodum apud veteres nonnunquam usurpari solet, eum in modum, ut superari non possit. Hemst.

i) ἡπάτων] Quid sit ἡπάτων, ignoro. Lege ἡπάτων, decipiebam. Jena. Lege ἡπάτων· sed reliqua hujus Scholii absurda sunt: agitur enim de pugnīs. Solan.

a) ποικίλῃ] Lege ποικίλῃ. Haec ex variis auctoribus collata: vide Aristot. περὶ Ζ. I. IX. c. 14. Hemst.

b) πηγνύσαι] πῆγνυσι. Mado pro ἐκ βλένης legendum est ἐκ βελόνης, quemadmodum ex Aristot. liquet. Hemst.

Lucian. Vol. I.

I.

χειμῶνι ^{α)} δὲ νεοττεύουσα μέσφ, ὡς ἐπὶ ἡμέραις ἐργάζεσθαι τὴν καλιάν, ἐπὶ δὲ τίκτειν καὶ τρέφειν τοὺς νεοττοὺς. Τὴν δὲ ἡμέραν τοῦ τοκετοῦ φασιν ἱεράν. σπανίως δὲ φαίνεται, καὶ τότε κατὰ τὸν Πλειάδος δύσεως καιρὸν· ἐπικαθεζομένη τε ταῖς πέτραις ^{α)} ἄδει τι μέλος λιγυρόν, ὅτε δὴ καὶ τὸ πέλαγός ἐστιν ἀκύμαντον ^{ε)} καθάπαξ καὶ νήνεμον. Τῆς δὲ ἀλκυόνος ἡ μὲν μειζων ἄφρωνος, ἡ δὲ ἐλάττων ᾠδική. πᾶσαι δὲ οὕτως ἀνδροκόμοι πεφύκασιν, ὡς τῶν ἀρρύνων γηρασκόντων ὑποπτᾶσθαι τε καὶ διαφέρειν αὐτοὺς, ἢ ἐκεῖνοι βούλονται· ἐπαποθνήσκειν τε τούτοις τὰς οἰκίας θηλείας ἐκ τοῦ ἀβρώτους τε καὶ ἀπότους διατελεῖν μετὰ τῶν ἀρρύνων τελευτήν· καλοῦνται δὲ κηῦκες, ὧν μόνον ^{ζ)} εἰ τις ἀκούσειε τὴν φωνήν, σημεῖον ἔχει πανάληθες, ὡς φασιν, ὡς μετὰ βραχὺν τινα χρόνον τεθνήξεται. G.

Pag. 117. l. 10. ἀνέφικτα] ἀδύνατα καταληφθῆναι. V.

Ead. l. 13. καὶ νεογιλλός] ἀντὶ τοῦ νεογνός, νεογέννητος, νεογενής ^{ς)}. V. C.

Pag. 119. l. 7. τυχεῶν] γράφεται, τειχεῶν. G.

Pag. 121. l. 10. γυναιξίν τ' ἐμαῖς] ὅτι δύο γυναῖκας εἰχεν Σωκράτης Ξανθίππην καὶ Μυρτώ. V.

Pag. 122. l. 2. ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ] Φάληρον θῆμος Αἰαντίδης. G. Φάληρος λιμὴν ^{η)} αἰόδιμος Ἀθήνησιν. V.

c) ἐν χειμῶνι] Vid. *Aristot. Hist. Anim.* V. c. 8. *Solan.*

d) τῶν πετρῶν] ταῖς πέτραις· nisi majus vitium lateat. *Hemst.*

e) λιγυρόν — ἀκύμαντον] Olim sic: λιγυρόν. "Ὅτε δὴ καὶ τὸ πέλαγός δὲ ἀκύμαντον καθάπαξ καὶ νήνεμον. *Abreschius Lectt. Aristaeenn.* p. 196. conjecerat πέλαγός διακύμαντον. Sed veram lectionem, receptam illam, debemus Codici Par. N. 1817. quo *Platonis* opera continentur. *Lehm.*

f) ὧν μόνων etc.] Scribe: ὧν μόνον εἰ τις ἀκ. τ. φ. σ. ἔχει (olim ἔχειν) πάν. quanquam μόνων retineri potest. *Hemst.*

g) νεογέννητος, νεογ.] Has utrasque voces adjecit *Solanus* monens praeterea reponi debere νεογιλός. *Hemst.*

h) λιμῶν] Scripsit *Vorstius*, scribere saltem debuit, λιμὴν. *Solan.*

IN PROMETHEUM.

Pag. 124. l. 3. τὰ πλαστὰ αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι] Τὸν Προμηθεῖα γὰρ λέγουσιν Ἕλληνες τοὺς ἀνθρώπους^{a)} δημιουργῆσαι. V.

Ead. l. 7. ἀπότομοί τε γὰρ] Ἀποτετμημένοι^{b)}, μηδεμίαν ἔχουσαι διάβασιν. V.

Pag. 125. l. 8. Ὡ Κρόνε καὶ Ἰαπετὲ] Ὁ μὲν Κρόνος πατὴρ ἦν τοῦ Διὸς· ὁ δὲ Ἰαπετὸς ἀδελφὸς Προμηθεῖως· ἦσαν δὲ τῶν διωχθέντων ὑπὸ Διὸς θεῶν, καὶ διὰ τοῦτο αὐτοὺς καλεῖ. V.

Ead. l. 11. ἐγγχειρισθεῖς] ἐμπιστευθεῖς. V.

Pag. 126. l. 4. ἐτιμῆσά μιν ἄν] ἄξιον ἂν ἔμαυτὸν ἔλεγον. Πρωτανεῖον δὲ ἔστιν, ἐν ᾧ οἱ πρῶτοι συνήγοντο τῶν βουλεωτῶν, ὅθεν καὶ τῆς σιτήσεως^{d)} ἀπέλανον· τοὺς δὲ τι μέγα εἰργασμένους τῶν πολιτικῶν καλῶς ταύτῃ τῇ δωρεᾷ οἱ πάσαι ἐτίμων. V.

Ead. l. 13. ἔωλον] ψυχρὰν καὶ ἀνωφελῆ^{e)}. V.

Ibid. τὴν ἔφρουν ἀγωνεῖ] Ἐφρσίς ἐστιν ἡ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς ἄλλο δικαστήριον μετάβασις, ἣν καλοῦσιν ἔκκλητον· φρσί δὲ ὅτι ἀνωφελὴς σοι ἐστὶν ἡ ἔφρσις· μετὰ γὰρ τὴν ψῆφον τοῦ Διὸς οὐδὲν ποιῆσαι ἄλλο δυνάμεθα. Ἐφρσιν δὲ οἱ δικανικοὶ φρσιν, ἥνίκα ὁ κρινόμενος μεῖζον δικαστήριον ἐξαίτεται^{f)}. V.

Pag. 130. l. 3. σιλλαίνειν] Σιλλαίνειν ἐπὶ σκωμμάτων, κατὰ τροπὴν^{g)} τοῦ τ εἰς σ τιλλαίνειν τινές· τίλλειν δὲ ἐστὶ τὸ σκώ-

a) αὐτοὺς] Leg. ἀνθρώπους· et sic C. abb. et V. ἀνοῦς. Solan. Idem notaverat pro πλαστὰ corrigendum esse πλάσματα· mihi varia videtur, sed pejor lectio. Hemst.

b) ἀποτέτμηται] L. ἀποτετμηται. C. abb. ἀποτετμημένοι et V. Solan.

c) καὶ θεῶν] θεῶν, καὶ V. uti conjeceram. Solan.

d) τὰς σιτήσεις] Lege τῆς σιτήσεως ἀπέλανον, et mox καλῶς pro καλῶν. Post ταύτη Solanus adiebat τῇ. Hemst.

e) ψυχρὰν καὶ ἀνωφελές] Lege ψυχρὰν καὶ ἀνωφελῆ. Solan.

f) ἐξαίτεται] Lege ἐξαίτεται. Soni τοῦ H et EI confusi fuerunt. Cler.

g) τὸ πον] Τροπὴν emendavit Solanus: itaque restituendum esse satis p-ter ex Etymol. in Σίλλοι· huic enim priora isius scholii debentur, unde simul liquebit, quam inepte τιλλαίνειν τινές hic ponatur. Posteriora Suidae in Σιλλαίνει· apud enim pro ἡ ἀκολασία, quod nihil ad explicationem vocis σίλλος pertinet, recte legi-

πτειν. Ἀηλοῖ δὲ καὶ χλευαστικὸν ποίημα, παρὰ τὸ διασεῖν τοὺς ἄλλους, καὶ διασύρειν τῷ σχήματι τῶν ὀφθαλμῶν· ἄλλοι γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι ἐν αὐτοῖς τὰς κόρας. Ἄλλως. Σιλλαινεῖν, μυλλαίνειν, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σκώπτειν καὶ μυλλίζειν· σιλλος γὰρ ὁ μῖμος καὶ ὁ μῶμος καὶ ἡ ἀκολασία καὶ ὁ χλευασμός. Καὶ ὁ ταῦτα γράφων σιλλογράφος. V.

Pag. 131. l. 2. ἀγένειαν] Γρ. εὐτέλειαν. G.

ead. l. 10. ἡ κόνδυλος] Κόνδυλος ^{b)} παρὰ τὴν κάμψιν τῶν δακτύλων, οἷονεὶ κόνδυλοι ὄντες· περὶ αὐτοὺς γὰρ ἡ κάμψις τῶν δακτύλων ἐγγίνεται. Ἡ κένδυλος τις ὢν, εἰς τὰ κενά δοῦμενος τῶν ρατιζομένων· κενὰ γὰρ σαρκῶν τὰ μέρη ταῦτα. V.

Pag. 133. l. 9. ἡ ἐξέτασις] ἀντὶ τοῦ, ἡ παράθεσις· τοῦ θεῖου ^{c)} δηλονότι. V.

Ead. l. 14. ταῦτ' ἐστὶ] Βαρύτατος ^{k)} ὁ λόγος. V.

Pag. 134. l. 12. ἀκαλλῇ] ^{l)} Γρ. ἀκαμῇ, ἀντὶ τοῦ, ἀκατέργαστον, ἀπεριποίητον. G.

ibid. ἀκαμῇ οὐσαν] Γράφεται καὶ ἀκαλλῇ, ἀντὶ τοῦ, ἀκατασκεύαστον, ἀπεριποίητον, ἀκατέργαστον. V. ἀκόσμητον. G.

Ead. l. 16. μεσταὶ δὲ Διὸς] Ἀράτου. G.

Pag. 135. l. 5. ὁρᾷς ὅπως ^{m)}] κατ' εἰρωνείαν· καὶ τοῦτο βαρύτητος εἰρωνεία. V. θεοὺς ἡδίκηκα] βαρύτατος ὁ λόγος. G.

tur ἡ κακολογία· tum praeterea, ὁ ταῦτα γράφων σιλλογράφος (pro σιλλογραφεῖ), quomodo Matthaenus etiam Scladus reposuerat. Hemst.

b) Κόνδυλος] Haec, quae totidem paene verbis leguntur in Eymologo, inde corrigenda sunt: παρὰ (pro περὶ) τ. κ. τ. δ. οἷονεὶ κόνδυλοι (pro κόνδυλοι)· tum, ἡ κένδυλος (pro κόνδ.) τις ὢν εἰς τὰ κενὰ δοῦμενος (pro δόμενος) etc. quae itidem in Exc. G. rectius ponebantur. Restituere facile erat, si quis modo ad futilissimas Grammaticulorum originationes attenderet. Hemst.

i) τοῦ θεῖου] L. τὸ θεῖον. G. abb. τοῦ θεοῦ. Solan. Culpā descriptoris Εὐδαιμονίστηρον hic praeponi suspicor, vocesque istas esse jungendas cum praecedenti adnotatione: ἀντὶ τοῦ, ἡ παράθεσις· τοῦ θεῖου δηλονότι. Hemst.

k) Βαρύτητος] L. Βαρύτατος ὁ λ. Vid. Schol. ad p. 135. l. 5. ibique not. m. Hemst.

l) ἀκαμῇ] Praefigendum est ἀκαλλῇ. Hemst.

m) ὁρᾷς ὅπως] In Ed. Amst. haec Luciani fuerunt praenotata, Μῦλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος] κατ' εἰρωνείαν etc. mutavit doctiss. Solanus: quam ob causam, mihi non plane liquet. Quae autem subiecit idem ex G. ita sunt constituenda: θεοὺς ἡδίκηκα] βαρύτατος ὁ λόγος, referrique debent ad ea Luciani verba c. 13. Hemst. Omisit haec Schmiederus, hand dubie propterea, quod supra ad verba ταῦτ' ἐστὶ idem adnotatum fuerat in V. Lchm.

Pag. 135. l. 14. παραθῶμεν αὐτόν^{η)}] ἀντὶ τοῦ ἐξετά-
ζοιμεν, συγκρίνοιμεν, παραβάλλοιμεν. γράφεται δὲ καὶ παραθεω-
ρῶμεν. V.

Pag. 136. l. 2. δειχθεῖν ἃν μέγα] Γρ. δόξῃ ἃν μέγα. G.

Ead. l. 14. διατριβὴν] Ἡ διατριβή^{ο)} ἐνταῦθα τὴν
ἄνεσιν σημαίνει καὶ τὴν κατὰ σχολὴν ἀπόλαυσιν. V.

Pag. 137. l. 6. ἄρτι μὲν ταῦτοι] Ταῦτα πάντα ὁ Ζεὺς
γέγονε, δι' Εὐρώπην ταῦρος, δι' Ἀντιόπην σάτυρος, διὰ Λή-
δαν^{η)} κύκνος. V. Ἔστι καὶ ἐπίγραμμα περὶ τούτου. G.

Ead. l. 10. ὁ πάντως καλὸν] Λέπει^{α)}, ἀλλ' ἢ, ἢ, ἢ,
ἀλλ' ἢ ὁ πάντων. Cod. 2954.

Pag. 138. l. 6. ἐναυσαμένου τινός] ἄψαντος. V.

Ead. l. 9. ἰάων] τῶν ἀγαθῶν. V.

Pag. 139. l. 1. κνισσᾶν] θυμῶν. V. ἀντὶ τοῦ θύειν. G.

Ead. l. 13. ὦνησο] εὐφρανθήτι, ὠφέλησο. ^{η)} V.

Ead. l. 14. οἶδα ὡς ἕξ καὶ δέκα] Ἐξ καὶ δέκα· τὸ ξ Ἀτ-
τικῶς ἐφυλάχθη· αὐτοὶ γὰρ ἐπὶ τῆς^{α)} τῶν ἀριθμῶν συνθέσεως τὰ
τέλη φυλάττουσι τῶν ἀπλῶν. V.

Pag. 140. l. 10. οἶσθα, ὦ Ἐρμῇ, τὴν Θέτιν Λέγου-
σιν ὅτι ὁ Ζεὺς ἔρασθεις Θέτιδος ἐδίωκε φθεῖραι βουλόμενος· ὡς
δὲ ἐγένοντο κατὰ τὸν Προμηθεῖα, ὁ Προμηθεὺς εἰς τὸν Δία ἔφη,
ὅτι, ἐὰν συγγένῃ τῇ Θέτιδι, ὁ ἐξ αὐτῆς γενόμενος ἀναιρήσει^{η)} σε,
ὡς ἀνέλις σὺ τὸν πατέρα σοῦ Κρόνον· καὶ αἰσθόμενος ὁ Ζεὺς,
ὅτι ἀληθῇ εἶπεν, τὴν μὲν Θέτιν ἔξενξε τῷ Πηλεΐ, τὸν Προμηθεῖα
δὲ δι' Ἡρακλέους τῶν δεσμῶν ἔλυσεν. V.

η) παραθῶμεν αὐτόν] Scribe αὐτόν, ut in textu. Solan.

ο) Ἡ διατριβή] Pessime enarrat hanc vocem. Solan. Mihi se-
cus videtur, ut notavi ad ipsum Lucianum. Hemst.

η) Ἀύδαν] Sonus τοῦ T cum sono τοῦ H confusus: scriptum
enim est Αύδαν pro Λήδαν. Solan. Correxerat etiam M. Sladus.
Hemst.

η) Λέπει] Errat Scholiastes. Pertinet δὲ ad τοῦτον. Lehm.

η) ὠμοίωσο] Corrupte. Solan. Credo legendum ὠφέλησο· hoc
verbo Grammatici plurimum uti solent ad alterum explicandum.
Legit autem, legere saltem se putavit ὦνησο. Hemst.

η) τοῖς] τῆς recte reposuit Solanus. Hemst.

η) ἀναρῆ[?] ἀναιρή. V. Solan. Potius ἀναιρήσει σε. Modo εἰς
τὸν Δ. pro πρὸς sribligo est recentiorum. Hemst.

A D N O T A T I O N E S

I N S O M N I U M.

Pag. 3. l. 1. ΑΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ. Δ.) Sic titulum auctori meritissimo fecimus, meliores editiones secuti. Mss. duo e regis Christianissimi Bibliotheca, quos beneficio viri clarissimi *Nicolai Rigaltii* videre contigit, nec titulum nec ordinem agnoscunt. A postrema etiam *editione Basiliensi* duae postremae voces aberant. *BOURDELOTIUS*. Mixta cum sint opera *Luciani*, in suas quaeque classes olim distributa fuisse omnia, credibile est; quae nullo nunc ordine, neque temporum, neque rerum habita ratione, uti a maioribus edita sunt, a me quoque traduntur. Istarum classium praecipua, *Dialogi*: qui titulus ab iis, qui, post inventam artem typographicam, *Lucianum* primi ediderunt, omnibus praefixus mansit. De ordine opusculorum in praefatione a me dicitur. *SOLANUS*.

ΑΟΥΚ. Σ. Δ.) Hunc titulum reperio in *Ediis. SOLAN.* In A. 2. addita leguntur: *ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΠΟΛΛΑ ΣΤΙΓΓΡΑΜΜΑΤΑ. LEHM.*

Ead. l. 4. Περί τοῦ Ἐνυπνίου) Non dubium est, quin *προσλαλιάν* istam voluerit *Lucianus* operibus suis praefigi. Nec tamen persuasum habeo, scribendi exordium eam illi fuisse. De ordine, quem in his *Dialogis* servandum putavimus, dictum est in Praefatione nostra ad Lectorem. *BOURD.* Est *λαλιά*, vel *προσλαλιά*, ut patet in fine, ubi ait, οἷός δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα. *MARCILIUS*. Scriptum est hoc *Somnium* a *Luciano* post primas in Graeciam, Italiam et Galliam peregrinationes, cum, in patriam redux, eloquentiae specimen editurus, se suasque fortunas ostentare suis voluit; ne sibi, foris tam claro, domi noceret generis nota humilitas; eademque opera tenuioris fortunae adolescentulos ad res magnas suo exemplo exstimularet. *SOLAN.*

Ead. l. 22. Εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτ.) Habet a *Platone*, in quo totus est, et a *Xenophonte*, cujus est assiduus imitator, apud quos εἰς τοὺς διδασκάλους φοιτῶν. Sic in *Hermotimo*,

sive de Sectis: παρὰ τοὺς διδασκάλους φοιτῶντα. Sic de Merc. Cond. et passim alibi. Inde φοιτηταί, ἀντὶ τῶν μαθητῶν. *He-sych. Suid. Poll.* Diligens lector monendus est, *Lucianum* saepissime loquendi modos eosdem, easdem paroemias, et citationes usurpare: quī enim aliter fieri potuit in tam florida et variegata scriptura? Quod igitur semel monuerimus, illud sequentibus sufficiat. Ea satis constans ratio videbitur, cur paululum in his principiis immorandum. *Bouard.* Εἰς διδασκάλου solent illi scriptores usurpare, non εἰς διδασκάλους et sic *Nost. Hermot.* §. 82. et *Amorr.* §. 44. *Solan.* Verum et εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτᾶν ap. *Xenophont.* *Cyrop.* I, 2, 6., ut apud *Nostrum* de Saltat. c. 25. et *Parasit.* c. 13. ubi leg. εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶντες. *Λεήμ.*

Ead. l. 23. Τὴν ἡλ. πρόσηβος) Idem est prope finem hujus scripti ἀντίπαις, ut *Jungerm.* annotavit ad *Polluc.* II., 9. n. 51. Vocem, quia rarius occurrat, nudam nullaue auctoritate fultam destituunt Lexicographi; habet *Xenoph.* *Cyrop.* I. p. 8. v. 29. *Clearchus* apud *Athen.* XII. p. 548. B.; γυμνὴ παιδίσκη πρόσηβος. *Dionys. Hal.* A. R. II. p. 125. v. 41. πρόσηβος ποῦρος, et παῖδες πρόσηβοί τε καὶ τοῦ πομπεύειν ἔχοντες ἡλικίαν, VII. pag. 457. v. 47. quos *impuberes* in pompis solemnibus Latini dicunt. *Alcian.* V. H. III, 52. παῖς ὦν οὐπω πρόσηβος. *Liban.* T. II. p. 156. D. 263. C. de *Juliano*: ἥδη δὲ πρόσηβος ἦν. *Glossae*: Πρόσηβος, *proximus pubertati*: formula loquendi ex Romano jure sumta, quales ibi multae: L. 111. D. de *Reg. Jur.* et §. 18. *Instit. de Obl. quae ex del.* retinuit ergo *Latinas voces Theophilus*: hinc integrandae, quod et eruditiss. *Schultingium* fecisse video, *Glossae* verb. *Jur.* Πρώξιμος πονβεράτι, ὁ ἐγγὺς ἐφηβότητος: sic enim illi vocabulo veteribus ignoto τὴν τοῦ ἐφήβου, vel τὴν ἐφηβείαν vocant: vicinum pubertati, *Servius* etiam dixit ad *Virgil.* *Ecl.* VIII, 39. quae ex antiquo *Jurisconsulto* videntur descripta. Πρὸς τὴν ἡβην προσάγειν apud *Hippocratem* est *Aph.* S. III. *Hemst.* Significatur igitur hac voce aetas puerilis, juvenili proxima, quatuordecim, quindecimve annorum; ubi pueri jam in eo sunt, ut ad certum quoddam genus vitae publicae sese applicent, e scholis ludimagistrorum dimissi. Eandem fere *Cyri* aetatem *Xenophon* innuit l. c. *Cyrop.* I, 4, 4. verbis: Ὡς δὲ προῆγεν ὁ χρόνος αὐτὸν, σὺν τῷ μεγέθει, εἰς ὥραν τοῦ πρόσηβου γενέσθαι etc. et aliis verbis idem scriptor eandem *Herculis* aetatem describit *Memorr.* II, 1, 21. ἐπεὶ ἐκ παίδων εἰς ἡβην ὤρματο. Sed πρὸς τὴν ἡβην, quam vocem *Belinus* pro πρόσηβος nostro *Luciani* loco intrudere voluit, apud *Homerum* significat hominem admodum adolescentem, qui juvenilem aeta-

tem, etsi nuperrime, ingressus est. Vide modo Odyss. I, 432. VIII, 262. et Iliad. VIII, 518. Quod quam parum huc quadret, jam quilibet, opinor, intelliget. Locus autem Diall. Mortt. V. fin., ad quem *Belinus* provocat, nihil prorsus huc facit; neque, qui addi poterat, de Dea Syr. c. 35. LEHM.

Eud. l. 23. Ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο) Egrejje congruunt illa Libanii T. I. p. 804. A. Ἐπειδὴ γὰρ καὶς ἤδη ἦν, ἐν ᾧ τῆς ἡλικίας καὶρὸν λαμβάνει τὰ παιδεύματα, συνεβουλευόμην τοῖς ἐπιτηδείοις, ἦν τινα αὐτῷ τέχνην δοτέον· qualia sunt in eo permulta, si quis ad *Lucianum* diligentius conferre velit. Cum autem ludum literarium reliquerit noster ἤδη πρόσηβος ὢν, annum egisse quartum et decimum manifestum est; quo scilicet expleto puberes fiebant, ut *Stoicos* secuti *Proclejani* tradiderunt, observante *Merillio* Obs. I, 22. id enim aetatis studiis liberalibus, vacabant pueri, ut intelligi potest ex L. 21. §. 5. D. de Ann. Leg. et Fideic. Ceterum verti poterat initium hujus libelli, quod me monuit etiam vir eruditionis elegantissimae *Jo. Matth. Gesnerus*, paulo melius hunc in modum: *Tantum quod desieram ludum literarium frequentare pubertati jam proximus, cum pater deliberabat cum amicis, quid me tandem doceret: ubi docere sumendum est ea potestate, qua respondet Graeco διδάσθαι. L. 12. D. de Leg. et Fideic. ut eum heres artificium doceat, unde se tueri possit; et mox: statuet, quod potissimum artificium heres docere eum sumtibus suis debeat. Neque aliter in principio vitae Terentii Donatus: A quo, ob ingenium et formam, non institutus modo liberaliter, sed et mature manumissus est.* HEMST. E regione horum verborum in margine *Ald. 2. Schaeff.* haec a vetusta manu adnotata lego: *In eligendo vitae genere, habenda est inprimis fortunae suae et conditionis ratio.* LEHM.

Pag. 4. l. 3. Τύχης δεῖσθαι λ.) *Jac. Mycillus*, interpretis hujus *laliās*, auctoris mentem saepissime frustratur: et egere quodam fortunae splendore. Sic de *Merc. Cond. Bourd. Aristot. Pol. IV. c. 11.* πρὸς παιδείαν, ἣ φύσεως δεῖται καὶ χορηγίας τυχερᾶς· neque ineleganter *Artemid. IV, 69.* ἐφόδιον παιδείας ὁ πλοῦτος· *Λαμπράν* τύχην non aliter hic intellige, quam *λαμπράν οὐσίαν* apud *Alciphronem I, 38. p. 182.* opes splendidas et lautas. *Idem I, 8. p. 30.* τὰ ἡμέτερα, ὡς οἶδα, παντελῶς ἔστιν ἄπορα, καὶ βίος κομιδῇ στενός. ubi *Berglerus* *Lucianum* illud, quod sequitur, adnotare non neglexit. HEMST.

Ibid. Τὰ δὲ ἡμ.) Facultates autem nostras. BROD.

Ead. l. 4. Ταχέϊαν τινα τὴν ἐπ.) Secundam voculam omisit ed *Fl* sola: ceterae cum *Codd. Mss.* tenant, quibus haud invitus accedo. Solemnis Atticorum in τῖς pleonasmus *H. Stepha-*

nus exempla dedit plena manu App. de D. A. p. 80. Nost. in Nigr. §. 33. HEMST. Char. c. 4. 11. et 15. et alibi saepius. Verum neque pleonasmum haberi velim hanc dicendi rationem, neque omnino sic explicari, ut fecit Weiskius de Pleonasmum. p. 79. sqq. Loquitur sic Attica modestia et urbanitas, ut respondeat Latino satis. LEHM.

*Ead. l. 5. Τὴν τῶν βαναύσων) Generaliter pro qualibet mechanica: ἀπλῶς tamen βαναύσια, πᾶσα τέχνη, ut vult Hesych. Suid. vox est Peloponnesiaca. In Peloponneso βαύ-
νος κάμινον ἢ ἐστὶαν δηλοῖ. Interpr. Aristoph. Poll. BOURD. Βάναυσος πᾶς τυχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος· εἴρηται δὲ παρὰ τὸ τοὺς βαίνοντες αὖειν, τουτέστι τὰς καμίνους καλεῖν· καταβέβηκε δὲ ἡ λέξις εἰς πάντα χειροτέχνην. VORST. Ex Etymologo sumpta in v. Βάναυσος. HEMST. Dicebantur igitur βάνανσοι (olim forte βαύνανσοι, vel βάνανσοι) ii, qui igne utuntur ad conficienda opera, cujus generis sunt fabri ferrarii, aerarii, etc. Unde apud Nostrum de Sacriff. c. 6. Vulcanus dicitur βάνανσος, καὶ χαλκεύς, καὶ πυρίτης. Deinde occurrit omnino de opificibus, qui quamlibet artem sordidam tractant, artificibus sellulariis, oppositis iis, qui eruditioni, τῇ παιδείᾳ, h. e. artibus liberalioribus, operam dant, ut h. l. et §. 9. Ceterum artes quoque ipsas sordidas et illiberales, s. mechanicas, nonnunquam a veteribus vocatas fuisse βαναύσους τέχνας, passim observant viri docti, ut Jensius Lectt. Lucian. p. 89. Fischerus Indic. Aeschin., alii. LEHM.*

Ead. l. 6. Μηκέτι οἰκόσιτος) In Mss. et aliis editionibus quoties occurrit duae vocales in duabus dictionibus, prior semper eliditur, quod semel monitum volui. BOURD.

Ead. l. 7. Οὐκ εἰς μακρ.) Brevi, non multum post tempus. BROD. Somn. s. Gall. c. 19. et saepius. LEHM.

Ead. l. 8. Τὸ γινν.) Τὸν γιγνόμενον μισθόν. BROD. Artis proventum. Budaeus vertit justam mercedem. BOURD. i. e. μισθόν. VORST. Vid. de Merc. Cond. cap. 23. et Toxar. cap. 18. SOLAN. Quod mercedis ex opera locata nascitur: quam latinam locutionem Graecae formulae comparatione J. Fr. Gronovius illustrat de P. V. p. 252. Budaeus C. L. G. p. 84. interpretatur, justam mercedem. Illa vis aliis in locis apta, hic neutiquam: res est manifesta e Luciani Tox. ubi Agathocles, ut amicum Diniam tueretur, in insula Gyaro purpurariis operam addicebat, καὶ τὸ γιγνόμενον ἐκ τούτου ἀποφύρων ἐτρεφε τὸν Δεινίαν. HEMST.

Ead. l. 10. Καὶ πρόχ. ἐχ. τ. χορ.) Quae paratam opem ferret: quae promtas praeberet suppelias. Ea repetit passim. BOURDELORIUS.

Ead. 1. 14. 'Ερμογ. etc. καὶ λιθ.) 'Ερμογλύφος, ἔρμω-
 γλυνεύς, qui statuas sive hermas fabricat ex quavis, ut ego pu-
 tem, materia: λιθοξόος, λιθογλύπτης, λιθογλύφος, qui e la-
 pidibus id praestat. *Th. Magister* in *Dict. Att. Ecl.* improbat
 vocem λιθοξόος, ut minus Atticam. Ait, ἔρμωγλύφος καὶ ἔρμω-
 γλυνεύς, οὐ λιθοξόος etc. Pari ratione, qua hic agit *Th. Magi-*
ster, posset quis improbare ἔρμωγλύφος et ἔρμωγλυνεύς, ut voces
 minus Atticas, ac probare τὸ λιθοξόος. Quid enim? an non
 continuo post priora *Luciani* ab *Thoma* nostro producta ver-
 ba sequitur λιθοξόος; cur hoc magis quam illa improbari me-
 retur? quin aliquoties τὸ λιθοξόος in hoc brevi dialogo habet
Nestor: iterum §. 7. ὅ, τε γὰρ πάππος σου λιθοξόος ἦν, et §. 9.
 ἀγαθὰ ποιεῖ λιθοξόος γενόμενος. *Jensius*. *Belinus*: graveur en
 pierres. Mox explicatur verbis λίθων ἐργάτης καὶ συναρμοστής.
 LXXII.

Ibid. 'Εν τοῖς μ. εὐδόκιμοις) Non dubito, quin legen-
 dum sit εὐδόκιμος. Sic enim loqui amant Graeci: voces ἐν
 τοῖς μάλιστα, quae nihil aliud designant, quam *cum primis*,
maxime, ponunt inter duos similes casus, quorum alter est
 nominis substantivi, alter adjectivi. *Aelian.* V. H. I, 31. Νό-
 μος ἐν τοῖς μάλιστα φυλαττόμενος. *lex*, quae *maxime* servatur.
Idem XIV, 40. Ἀλέξανδρος ὁ Φεραιῶν τύραννος ἐν τοῖς μάλιστα
 ἔδοξεν ὠμότατος εἶναι, *Alexander Phraeorum tyrannus quam-*
maxime truculentus fuit. *Lucian.* noster in Gallo (c. 24. ubi
 vid. adnot. *Lehm.*): 'Εν τοῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἄξιος. *Plut-*
arch. in *Coriolano* p. 223: Ἀππίος μὲν οὖν Κλαύδιος αἰτίαν
 ἔχων ἐν τοῖς μάλιστα μισόδημος εἶναι. *Idem* in eodem p. 232:
 Ἦν γὰρ ἐν τοῖς μάλιστα δεινὸς εἰπεῖν. Et in *Iside* et *Osir.*
 p. 364: Ἐν τὴν Αἴγυπτον ἐν τοῖς μάλιστα μελάγγειον οὖσαν.
Dionys. Halic. lib. I. p. 49: τὸ τῶν Τρώων ἔθνος Ἑλληνικὸν ἐν
 τοῖς μάλιστα ἦν. *Idem* pro eo dicit ἐν τοῖς πάνν. lib. I. p. 15:
 Τοῦτο τὸ ἔθνος ἦν ἐν τοῖς πάνν μέγα τε καὶ ἀρχαῖον. *Herodot.* dixit
 eodem sensu, ὅμοια τὰ μάλιστα, ut alibi ostendimus. *L. Bos.*
Obs. Crit. c. V. p. 18. Contra *Codices* scriptos et edd. omnes
 verissimam emendationem probo *L. Bos.* ἐν τοῖς μ. εὐδόκιμος.
 Origo vitii a librariorum inscitia, qui post ἐν τοῖς illud εὐδό-
 κimos alio casu positum pati non potuerunt, praesertim
 quod crederent, cum hoc ipso vocabulo conjungi debere μά-
 λιστα. Graeci solent, inprimis Attici, ἐν τοῖς μάλα, μάλιστα,
 πάνν, σφόδρα εὐδόκιμος, ἄριστος, ἀρχαῖος: ubi perspicuum
 est intelligi, ἐν τοῖς μάλα vel μάλιστα εὐδοκίμοις οὖσιν εὐδόκι-
 μος, ut bene docuit *H. Stephanus* App. de D. A. p. 181. 182.
Thucyd. VIII, 90. ἀνὴρ ἐν τοῖς μάλιστα καὶ ἐκ πλείστον ἐνάντιος
 τῷ δήμῳ. ubi nulla est causa, cur *H. Stephanus* miretur, quid

venerit in mentem Enarratori Thucydidis, ut ἐν τοῖς μάλιστα exponeret, ἐν τοῖς ἰσχυροτάτοις· hoc enim voluit, qui revera loci Thucydidei sensus est, vir inter vehementissimos, et a longo jam tempore infestus plebi: quemadmodum in *Plutarchi Coriol.* Appius Claudius αἰτίαν ἔχων ἐν τοῖς μάλιστα μισόδημος εἶναι, id est, ἐν τοῖς ἰσχυροτάτοις, praecipuus inter eos, qui vehementissime plebem oderant. Egregius Platonis locus sub initium Symposii, quique optime, quomodo locutio suppleri debeat, ostendit: Aristodemus Σωκράτους ἐραστής ὢν ἐν τοῖς μάλιστα των τότε· in *Crit.* p. 38. E. καὶ οὐχ ἥκιστα Ἀθηναίων σε, ἀλλ' ἐν τοῖς μάλιστα· intellige, ταύταις ταῖς αἰτίαις ἐνεχόμενοις. μοχ: ὅτι ἐν τοῖς μάλιστα Ἀθηναίων ἐγὼ αὐτοῖς ὡμολογηκῶς τυγχάνω· similia, si quis desideret, reperiuntur apud *Dionys. Hal. A. R. I.* p. 53. v. 3. *Muson.* apud *Stob.* p. 166. v. 16. *Aelian.* V. H. II, 38. XIV, 44. *Dion. Cassium*, imitatore[m] veterum diligentissimum, XLIV. pag. 244. C. 249. A. Neque adjectivis tantum, sed et verbis apponitur. *Dionys. Hal. de Comp. Verb.* pag. 51. v. 36. ὃν (Demosthenem) ἐν τοῖς μάλιστα οἶμαι τὴν ποιητικὴν ἐκμεμάχθαι. *Plutarch. Pyrrh.* p. 391. B. καὶ διέτελει τὸν ἄνδρα τιμῶν ἐν τοῖς μάλιστα καὶ χρώμενος. Noster in *Pseudol.* §. 14. τοῦτο ἐν τοῖς μάλιστα τοῦνομα διέτέλειεν. Haec qui perpenderit, facile mihi largietur, corruptum *Eunapii* locum in *Chrys.* pag. 194. sic esse corrigendum, δυσκίνητος δὲ ἦν περὶ τὰς διαλέξεις, ταῖς φιλονεικίαις ἐν τοῖς μάλιστα τοὺς ἀνθρώπους ὑπολαμβάνων ἐκτραχύνεσθαι· a quorum mente *Hadr. Junius* prorsus aberravit. Nec dispar est ratio in similibus aliis, quae istorum adverbiorum indolem imitantur. *Plato Crit.* p. 32. C. ἦν (ἀγγελίαν) ἐγὼ, ὥς ἐμοὶ δοκῶ, ἐν τοῖς βαρύντατα ἂν ἐνέγκαιμι· quem nuntium equidem, ut mihi videor, inprimis, vel, ut qui maxime feram acerrime: credat aliquis explendum esse, ἐν τοῖς βαρύντατα φερόμενοις· sed idem, si contulerit priora, minime dubitabit, quin rectius intelligatur, ἐν τοῖς β. φέρουσι vel ἐνεγκοῦσι. *Thucyd.* VII, 71. ἐν τοῖς χαλεπώτατα διήγον· in quo *H. Stephanus* itidem obhaesit. Jonibus autem forma non multum diversa placuit, εὐδόκιμος ὅμοια τοῖς μάλιστα, vel, τῷ μ. *Herodot.* VII, 116. ἀνὴρ δόκιμος ὅμοια τῷ μάλιστα· parique modo cap. 141. quibus in locis equidem, quae ratio *L. Bos* impulerit *Obs.* Misc. p. 57. ut contra fidem *Edd.* legeret ὅμοια τὰ μάλιστα, nequaquam intelligo; repugnat enim ista scriptura non minus *Graccac* linguae ingenio, quam ipsi *Herodoto* III. c. 8. σέβονται δὲ Ἀράβιοι πίστις ἀνθρώπων ὅμοια τοῖσι μάλιστα. c. 57. θησαυρὸς ἐν Δελφοῖσι ἀνακέεται ὅμοια τοῖσι πλουσιωτάτοις. ubi intelligendum est, πλούσιος ὅμ. etc. Ad hoc exemplum *Thucydides* quam proxime, veteris Ἀτθίδος,

quae cum Jonica dialecto fere tota congruebat, unica norma I, 25. Corcyraei χρημάτων δυνάμει ὄντες κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ὅμοια τοῖς Ἑλλήνων πλουσιωτάτοις. *H. Stephanus* hic parum extricat, nullaque parte lectorem adjutum dimittit: atqui in talibus ὅμοια ponatur, an ὁμοίως, nihil interest; *Herodot.* III, 68. Ὅταν ἦν Φαρνάσπεω μὲν παῖς, γένει δὲ καὶ χρήμασι ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσέων· qui locus ad Thucydideam structuram aptissime quadrat: neque aliter *Pausanias*, qui studiose obsoletam quandam orationis compositionem sectatur, II. p. 199. *Arriphon* Ἀνκλὼν τοῖς μάλιστα ὁμοίως δόκιμος· X. p. 825. de *Herophila Sibylla*, ταυτην ταῖς μάλιστα ὁμοίως οὖσαν ἀρχαίαν εὗρισκον· atque ita scribendum judico, deleto ἐν VII. p. 591. ξόανον δὲ τοῖς μάλιστα ὁμοίως ἔστιν ἀρχαῖον· pro ἐν τοῖς μ. et X. p. 836. forte ὅμοια pro ὁμοία, quemadmodum IV. p. 364. Ὅμοιον similiter apud Thucydidem exstat VII, 29. τὸ γὰρ γένος τὸ τῶν Θρακῶν ὅμοιον τοῖς μάλιστα τοῦ βαρβαρικοῦ etc. φονικώτατόν ἐστι· at Scholiastes cum vetustis Codd. ὅμοια, quam lectionem praeferendam esse nullus dubito: vid. *Dion. Cass.* XLIX. pag. 404. D. Porro, ut operam hanc absolvamus, pari virtute dicitur, εὐδόκιμος ἐν ὀλίγοις, quemadmodum ποταμὸς ἐν ὀλίγοις μέγας apud *Herodot.* IV. c. 52. πομπὴν ὀνομαστήν ἐν ὀλίγαις γενομένην, *Heliodor.* II. p. 127. πλούσιος ἐν ὀλίγοις apud *Long.* IV. pag. 123. et τὰ πολεμικά συντετὸς ἐν ὀλίγοις, quam Vaticanus Codicis lectionem secutus est jure merito *Hudsonus* in *Dionys. Hal.* A. R. IV. p. 237. v. 19. eadem membranae *H. Stephani* acumen approbant, hunc loquendi florem *Dionysio* restituentis Sched. V. c. 27. *Interpretem Aeliani* de Anim. X. c. 50. haec formula fefellit, male a praecedentibus, ad quae pertinebat, divulsa: πατρίς εὐδαιμονιζομένη καὶ ζηλωτὴ δοκοῦσα ἐν ὀλίγαις· illud ἐν ὀλίγαις sequentibus adjunctum reddidit, paucos post dies, cum debuisset, invidendis opibus inter paucas beata; sic enim et Latini loquuntur. *Liv.* XXIII. cap. 44. pugna memorabilis inter paucas; apud quem saepius occurrit. *HEMST.* Simillimum mendum apud *Suidam* in Μεσομήδης Κοῆς, λυρικός, γεγονὼς ἐπὶ τῶν Ἀδριανοῦ χρόνων, ἀπελευθερὸς αὐτοῦ, ἢ ἐν τοῖς μάλιστα φίλοις. Lege: καὶ ἐν τοῖς μάλιστα φίλος. *IDEM* in *Addendis*. In talibus non conjungenda esse verba ἐν τοῖς μάλιστα, sed μάλιστα potius ad sequens Adjectivum referri debere, diligentissime demonstravit *Reizius* in egregio libello de inclin. accent. p. 17. sqq. Quibus nonnulla, nec illa vilipendenda, addiderunt *Wolf.* ad hunc *Reizii* locum, et *Hermann.* ad *Viger.* p. 765. *LEM.*

Pag. 5. l. 1. Ἀδασκε) Ἀδάσκου *Thom. Mag.* in *Διδάσκει*· atque ita margo ed. Ald. 1. *Wesselingii.* Probavit hanc lectionem

Pricaeus sic proferens ad *Pauli* Ep. II. ad *Timoth.* II, 15. Ut unumvis rectum. IDEM. Neque omnino improbavit διδάσκειν idem *Hemsterh.* ad *Aristoph.* *Plut.* p. 4. Verum pace summi viri dixerim, διδάσκεισθαι recte quidem dici potest respondere Latino *docere*, sed eatenus tantum, quatenus *docere* passim de eo occurrit, qui alterum doceri aliquid jubet curatve, quod Graecis est διδάσκεισθαι in Medio. Idque docent exempla ista, quae ipse *Hemsterh.* supra attulit p. 168. Ergo διδάσκεισθαι in Medio recte quidem dicitur parens, qui filium instituendum curat, ut in initio hujus libelli, dicuntur etiam alii, qui eatenus quasi parentum vice funguntur. Sed de magistro ipso, qui doceat, hoc Medium nusquam usurpari puto. Ceterum totum *Thomae* praeceptum de voce διδάσκειμαι bono Grammatico indignum. Confundit pessime Medium et Passivum. Neque hoc possum jam, occasione oblata, monere, Futuri vim activam significari forma Medii διδάξαισθαι. Clarissimus locus est in *Cronosol.* c. 12. Unde infra § 10. διδάξομαι σε est docebo te, nil aliud. *LEM.*

Pag. 5. l. 3. Δύναται γὰρ καὶ τοῦτο) Meo judicio melius erit mutari distinctionem: δύναται γὰρ, καὶ τοῦτο φύσει γε etc. Felices filii profectus sibi amicisque pater spondet, neque dubitat, quin in formando ad statuariam *Luciano* opera minime sit peritura. Formula quaedam legitima, δύνασαι γὰρ, δύναται γὰρ. *Callimach.* H. in *Apoll.* v. 29. Τὸν χορὸν ὃ πολλῶν etc. Τιμήσει· δύναται γὰρ, ἐπεὶ αὐτὸ δεξιὸς ἦσται. in *Del.* v. 226. Latinis haud minus usitatum. *Valer. Flacc.* I, 13.

— *versam proles tua pandet Idumen,*

(*Namque potest*) *Solymo* et nigrantem pulvere fratrem. ibi plura notat *N. Heinsius*, et *Adr. Behot.* *Apoph.* III. c. 20. *HEMST.* In editione mea hujus *Somnii*, scholarum usui accommodata, interpunxeram verba sic: δύναται γὰρ, καὶ τοῦτο, φύσει γε etc. et propter causas quidem, quas in nota illio subjeci, satis, ut opinabar, et perspicuas, et graves. Sed censor, qui huic editioni meae contigit, *Halensis* (*Allgem. Liter. Zeit. Ergänz.* Bl. N. 102. Sept. 1820.) veterem disponendarum vocum rationem: δύναται γὰρ καὶ τοῦτο, φύσει γε etc. ingeniose quidem, neque tamen ultra veritatis speciem, defendendam suscepit, ita, ut verbis ἐργάτην λίθων, συναρμοστήν, καὶ ἐρμογλ. tres gradus artis significari, atque jam καὶ τοῦτο ad postremum, tamquam supremum illorum, referendum censeret, hoc sensu: valet enim hoc quoque, scil. ἐρμογλυπτεία εἶναι. Non possum adsentiri. Nam ut gradus illos patienter feram, tamen et usus hujus formulae *Lucianeus*, et sententiae ipsius interna vis ac natura, quo minus cum *Cen-*

sore doctissimo faciam, me prohibent. *Δύναται γὰρ*, quam formulam e *Collimacho* jam probavit *Hemsterhusius*, etiam apud *Lucianum* semper parenthetice et, si vis, elliptice usurpatur ita, ut proxime antecedens, vel etiam sequens, actio mente sit cogitanda. Imagg. c. 12. in verbis: *ἡ καὶ λώιον, δῖνασαι γὰρ, καὶ τινα εἰκόνα γραψάμενος τῆς ψυχῆς ἐπίδειξον, ὡς μὴ* etc. *δύνασαι γὰρ* est *valet enim*, hoc scil., quod jam dicturus sum; neque additur *τοῦτο*, vel *καὶ τοῦτο*, quamquam simile quid supplendum. Similiter *Rhet. praec. c. 24.* *Ἦν ταῦτα, ὦ παῖ, καλῶς ἐκμάθης (δύνασαι δέ' οὐδὲν γὰρ ἐν αὐτοῖς βαρὺ)* etc. Et in nostro loco *δύναται γὰρ* est: *valet enim*, hoc scil., quod modo dicebam, artem lapidum sive caedendorum, sive concinnandorum, sive denique efformandorum; h. e. omnino artem lapidariam discendam per omnes gradus. Quod in sqq. pater inprimis artem Hermarum fingendorum intelligit, id sane par erat fieri, quod hic ipse tum temporis summus erat artis lapidariae gradus. Neque tamen necessario inde sequitur, in verbis *δύναται γὰρ* solam hanc artem *ἐρμολυφικὴν*, separatam illam ab ante commemoratis, a quibus tum fere separata non erat, intelligendam esse. Ne autem verba *καὶ τοῦτο* cum sqq. arctius conjungerentur, com-mate posito, quod omiserunt *Hemst.* et *Schmied.*, ea sejunxi. LEHM.

Ead. l. 4. Δεξιῶς) *Anglic. et. Mss. δεξιᾶς*, minus *Attice. BOURD.* In Codd. A. R. P. et L. *δεξιᾶς* at Vat. 1. *δεξιῶς*. Vide supra hoc ipso capite, et *Tox. c. 44. Diall. Mer. VI, 4. οὐ πᾶν μορφῆς εὐφυνῶς ἔχοντες* adde et Imagg. cap. 11. ubi in Impr. quidem legitur *μορφῆς εὐήκούσας* ego vero cum eo, qui in Cod. L. id adscripsit, *ἐχούσας* malim: sed vide, quae illic in eam rem a me aliisque ultro citroque sunt allata. *SOLAN.* Nihil est, quod in hac phrasi desideres: similiter enim dicitur, ac *φύσεως εὐ ἔχων*. *Julian.* apud *Cyrrill. pag. 229. E. Zosim. l. p. 12.* verum conspirantes in *δεξιᾶς* plerique Codd. vitii suspicionem movent. Quid si a *Luciano* fuerit? *φύσεως τυχῶν δεξιᾶς* quomodo *Archytas* apud *Stob. p. 44. v. 24. φύσεως εὐστόχῳ τε καὶ μυαμονικᾶς καὶ φιλοπόνῳ τυχῶν* nescio quis apud *Suidam* in *Πάριον* *φύσεως τε δεξιᾶς τετυχηκώς* vel, *φύσεως λαχὼν δεξιᾶς*, ut *Democritus*, teste *Dione Chrysost. p. 553. B. Ὁμηρος φύσεως λαχὼν θαλασσοῦσης* et de hoc ipso *Dione Synesius*, ὁ δὲ *λαχὼν φύσεως θείας* neutrum sane tam longe ab *ἔχων* distat, quin, prima litera per vetustatem evanescente, facile potuerit in illam vocem abire. Commode quoque *φύσις δεξιᾶ* *Malchus* apud *Suidam* in *Παμπρέπιος* *Φίσει πρὸς ἅπαντα δεξιᾶ χρησάμενος* et *δεξιὸς τὴν φύσιν* in *v. Γενέθλιος*.

HEMST. Nec δεξιῶς tentandum, quod plurimi et optimi libri habent, neque adeo ἔχων, quod cuncti. Est ἔχειν cum Adverbio, quod conditionem indicat, simul cum Genitivo nominis, respectum significantis, quo illam conditionem sumi velis. Supra ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ὑμπεριῶς εἶχε. cf. *Sophocl. Oedip. Tyr. v. 344.* Alia exempla praebebunt e *Xenophonte* quidem *Lex. Sturz. s. v. ἔχειν §. 31. ex Aeliano Ind. Kuehn. s. h. v., e Luciano* modo praebuit *Solanus*, aliunde etiam *Fischer. ad Weller. T. IV. p. 85. sq. cf. etiam Hemst. ad Ep. Nigr. Lobeck. ad Phryn. p. 280. LEHM.*

*Ead. l. 5. 'Τὸ τῶν δ.) Lege ἀπό. BROD. Angl. ἀπό. BOUAD. 'Από, an ὑπό, praeferendum sit, dubitat Abresch. Dillucc. Thucydid. p. 626. Legit autem, nescio unde, ἀπειθῆν. Schmiederus, quatuor edd. vett. secutus scripsit ἀπό, provocans ad locum plane absimilem Diall. Mortt. XIX, 1. Unico recte legi ὑπό, probavi in edit. mea ad h. l. „Nam dicit auctor“ haec sunt verba mea, „se dimissum a magistris, h. e. magistros ipsum dimisisse, una et altera vice; neque vero hoc vult, se dimissum e manibus, oculisve, h. e. e potestate vel disciplina, magistrorum.“ Haec non videtur cepisse Censor ille Halensis, qui ὑπό quidem mecum tuetur, idem autem interpretatur: *quum enim a praeceptoribus (e schola) dimissus essem*, etc. longe sane a vero aberrans. Quodsi enim ὑπό legitur, uti etiamnum mihi videtur legendum esse, non potest alia esse sententia, quam haec: *quoties enim dimissus eram a praeceptoribus, fingebam mihi etc.* Fiebant enim haec a puero, adhuc scholam frequentante: quod nisi esset statuendum, quomodo, obsecro, factum crederes, ut pro his ineptiis puerilibus plagas a praeceptoribus acciperet, e quorum scilicet disciplina jam esset dimissus? Ὅποτε autem cum Optativo esse *quoties, quando*, neque vero *quum, (da)* res est hodie notissima, et, si vis, praeter locum ejusdem libelli §. 6. ὁπότῃς ἔειπὲς τοὺς λίθους, sexcenta alia docent. Stat itaque sententia. *Una et altera vice*, hoc censori dictum esto, est uno alterove die, quod nos dicimus: eins und das andre Mal, *passim, subinde. LEHM.**

Ead. l. 7. 'Ανέπλᾶττον) Ex hoc puerilis lusus oblectamento, si supra aetatem procedere videretur, indolis majora promittentis omen capiebant. Locus est in *Aristoph. Nub. v. 875.* tam similis, ut *Lucianus* imitatus fuisse videatur. *Schol. ad v. 879. βούλεται δὲ αὐτὸν ὡς ἐκ παιδὸς ἀποδεῖξαι εὐφῶν, καὶ γλύφειν ἀστείας δυνάμενον.* Vid. *Gataker. ad M. Antonin. VII. §. 23. HEMST.*

Ibid. Εἰκότως) *Ad veram imaginem, πρὸς τὴν εἰκόνα.* Non

enim εικότως ibi vulgariam recipit interpretationem, cum nullus sensus elici possit. BOURD. Quidni? Descendit εικότως proxime ab εἶκιν, vel εοικέναι, estque propria vi sua probabiliter, verosimiliter, ergo h. l. naturae convenienter. Ad vocem εικών respicere cum Bourdelotio non licet. LEHM.

Ead. l. 10. Ἐν βραχεὶ) Χρόνω addi non solet. BROD. Est enim Neutrum, ut nostrum in *kurzem*, ubi ineptum foret cogitare vocem *Zeit*. LEHM.

Ead. l. 11. Ἐπιτήδειος — ἡμ.) *Dies apta*, quae opponitur *dici parum auspicatae*, ἀποσφράδι, de qua *Lucian.* in *Pseudol.* CLEER.

Ead. l. 12. Παρεδεδόμην) Praefero παρεδιδόμην. HEMST. Flagitante sensu recepi Imperfectum. Tradebatur avunculo, non traditus erat, eo die, qui primus faustus videretur. LEHM.

Ead. l. 13. Οὐκ ἀτερεπῇ] Observatum in marg. *Ald.* 2. Sch. Incipientibus omnia perplacent, praesertim pueris. LEHM.

Pag. 6. l. 4. Πλακός) Tabulam lapideam intelligit *Soping.* ad *Hesych.* in Πλάξ. Sic *Mosis* tabulae legis πλακὸς λέγεται. Locutionem καθικέσθαι πλακός, totumque locum illustrat *A. Dounaeus* ad *Chrysost.* p. 578. HEMST.

Ibid. τὸ κοινόν) Quod vulgo dicitur. BROD.

Ead. l. 5. Ἀρχὴ δέ τοι ἦ.) Hemistichium est *Hesiodi*, citante *Luciano* in *Heimot.* Illud *Horat.* in *Ep.* lib. I. ad *Lollium* ad hunc modum expressit: *Dimidium facti, qui bene coepit, habet.* COGNATUS. *Hesiodeum* illud repetit in *Heimotimo* et alibi. BOURD. Proverbium hoc *Lucianus* *Hesiodo* tribuit *Hermot.* c. 3. cujus auctoritatem *Scholias* aliique non cunctanter sunt secuti. Verum neque in *Hesiodo* hodierno legitur, neque omnino *Hesiodeum* esse, acute nuper conjecit *Alb. Fabricius* in notis ad pag. 85. vitae *Procli.* Putat enim confundi hoc adagium cum alio illo trito, πλέον ἡμῖν παντός, quod hodieque in *Hesiodo* legitur, et a *Platone* alicubi meminimus allatum. (*ed. Bas.* 534.) Et sane in alio illo *Platonis*, quem affert, loco, de *Legg.* VI. *ed. Lugd.* pag. 614. D. ἀρχὴ γὰρ λέγεται μὲν ἡμῖν παντός ἐν ταῖς παροιμίαις ἔργον etc. ut et in vita *Procli.* proverbium quidem audit, sed *Hesiodeum* esse minime dicitur. *Suidas* etiam sine auctoris nomine habet. *Galenus* etiam de *Semine* l. I. p. m. 229. l. 10. τὸ ἡμῖν τοῦ παντός, ὡς ὁ κοινὸς λόγος: deinde ad *Platonis* locum ea de re alludit. Nam quod *Scholias* *Aristotelem* videtur adducere testem, nihili est, cum in *Problem.* I. frustra ista verba quaeras; *Polit.* autem V. de *Hesiodo* auctore nihil habeat. ἡ δ' ἀρχὴ λέγεται ἡμῖν εἶναι παντός. Adde et *Eth. Nicom.* I. p. m. 4. lib. 6.

ubi, δοκεῖ οὖν πλείον ἢ τὸ ἥμισυ τοῦ παντός εἶναι ἡ ἀρχή. De Hesiodo ne quid idem. Jamblichus disertis verbis Pythagorae auctori tribuit N. 162. ἀπόφθεγμα Πυθαγόρου αὐτοῦ. Latine reddidit Horat. Ep. I, 2, 40. Dimidium facti, qui coepit, habet. Locus Platonis, de quo supra, exstat de Legg. III. p. 590. G. ed. Lugd. Idem Plato Polit. B. ed. Ald. p. 27. A. aliter effert: οὐκ αὖν οἶσθα, ὅτι ἀρχὴ παντός ἐργον μέγιστον. SOLAN. Hesiodo qui tribueret, antiquior em Luciano neminem inveni; sed infra Lucianum Hierocles etiam Hipp. II. p. 172. Ἡσιόδος μὲν ἥμισυ τοῦ παντός φησιν εἶναι τὴν ἀρχήν. Diogenian. C. II. n. 97. Ἀρχὴ ἥμισυ παντός· ἐπὶ τῶν εἰς τι προκοπτόντων· παρῆκται δὲ ἐκ τῆς Ἡσιόδου· vel scribendum ἐκ τῶν Ἡσ. vel haec, quod potius credo, mutilata sunt; suspicor autem hunc ad modum in integrum restitui posse: παρῆκται δὲ ἐκ τῆς Ἡσ. παροιμίας, πλείον ἥμισυ παντός· ut significare voluerit, istam paroemiam ad Hesiodi dicti, quod itidem proverbii locum obtinuit, exemplar fuisse expressam: hoc suadet usus verbi παράγεσθαι vel παρῆλθαι pro deduci, derivari. Nulla primi auctoris apud veteres mentio. Polyb. V. c. 32. Οἱ μὲν γὰρ ἀρχαῖοι τὴν ἀρχὴν ἥμισυ τοῦ παντός εἶναι φάσκοντες· ita nimirum solent laudare τοὺς ἀρχαίους, cum proverbialia, vetustissimae sapientiae reliquias, proferunt, neque pluribus in locis aliud est quidquam κατὰ τοὺς ἀρχαίους, ὥς οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι, quam, ut vetus habet proverbium. Demetr. περὶ Ἑρμ. § 122. καὶ τὴν παροιμίαν ἐποιήσαμεν, Ἀρχὴ δὲ τοι ἥμισυ παντός, ὥς τοικυῖαν τούτῳ τῷ μικρῷ κακῷ· (nondum constitui, utrum malim, ἐποιέομεν an ἐποικειώσομεν· ἐποιήσαμεν certe vitiosum.) Saepius idem adagium non totidem verbis, sed eleganter orationi intermixtum aliis etiam rebus aptatur. Dionys. Halic. de Ant. Orat. p. 129. v. 9. καίτοι μέρος γε τοῦ παντός ἥμισυ ἀρχὴ λέγεται τε καὶ ἔστιν. Aristot. Probl. S. X. pag. 76. ἡ μὲν γὰρ ἀρχὴ παντός ἐργον μέγιστον· ἥμισυ γάρ· τὸ δὲ σπέρμα ἀρχή. Ovidium huc respexisse A. A. I, 610.

Fac tantum incipias, sponte disertus eris,

observavit N. Heinsius. Marini locum in Vit. Procli c. 34. descripsit Suid. in Ἀρχῇ, ἡ μὲν φυσική etc. Porro videndi sunt praeter Erasmus in Principium dimidium totius, Elias Vinetus ad Auson. Ep. 81. et And. Schottus ad Prov. Suidae c. II. n. 64. HEMST. Multum sane differt, quod Hesiodus habet Ἑρμ. v. 40. πλείον ἥμισυ παντός, licet vocibus adsonantibus. Videatur mihi error esse Luciani (ex Hermot. c. 3.) ut ad Scholiasten hujus loci, ita etiam ad alios posteriores scriptores, Hieroclem, Diogenianum, e. a. propagatus. Negligentiam vero

Luciani in adferendis potissimum vel rebus, vel scriptoribus, antiquis admissam, non pauca arguunt loca, de quibus suo tempore. *LENM.*

Ead. l. 7. *Σκυτάλην*) De hac voce, ejusque varia acceptione, copiose Grammatici. In *Cod. Flor.* et *edit. Basil.* male *σχυτάλην*. *BOURD.*

Ead. l. 8. *Κατήρξατο*) Ut hic locus recte intelligatur, vocis *κατάρχομαι* sensus adstruendus est, quem lexica non satis diserte notarunt. De ritibus proprie usurpatur, qui victimae mactationem antecedunt. vid. *Schol. Eurip.* ad v. 40. *Iphig.* in *Taur.* *Κατάρχομαι μὲν, σφάγια δ' ἄλλοισι μέλει. κατάρχομαι,* inquit *Scholiastes, οὐλοχῦτας, τοῦτ' ἐστὶ προθύματά τινα, ὥς ἔθος ἀρχαίοις Ἑλλήσιν, ἐξ οὐλῶν, ἥγονν κριθῶν αἰοὶ μεμιγμένων, οἶονεῖ τις ἀπαρχὰς ἐπιχέω τοῖς βωμοῖς.* Eo sensu usurpat *Noster Tox.* cap. 6. Hic idem valet, quod τὰ προτέλεια etc. de *Merc. Cond.* c. 14. *SOLAN.* Omnino *κατάρχεσθαι* τινος est incipere, inchoare aliquid. Inprimis de sacrificiis dicitur, et denotat victimam immolandam ritibus quibusdam solennibus consecrare. Jocosae *Lucianus* se sistit hostiam, avunculum *popam*, qui ipsum *κατήρξατο* οὐ πρῶως, i. e. haud leniter *inauguraverit, initiaverit, exceperit, salutaverit,* feriendo scilicet ac percutiendo. *Wieland.* non illepide: einen unfreundlichen Willkommen geben. *Belinus,* quum reprehendit Latinam interpretationem: *me initiavit,* non percepisse eam videtur, quod et alias ei accidit. *LENM.*

Ead. l. 9. *Τὰ πρ. τῆς τ.)* Poterat interponi *μοὶ εἶναι τὰ πρ.* vel *μοὶ εἶναι πρ.* sed nihil opus videtur. Eleganter in hac voce transferenda Graeci luxuriant, praesertim recentiores: nam veteres illi, castigatae sobriacque orationis legibus adstricti, parcius. In *Sophili* fabula *Phylarcho* apud *Athen.* III. p. 100. *A.* parasitus, dum prima mensae fercula imponuntur, bene sibi fore ominatur, τὰ προοίμια, inquit, ὄρω. et *Alexis* p. 107. *B. Strab.* I. p. 35. *B.* φιλειδήμων γὰρ ὁ ἄνθρωπος· τὸ προοίμιον δὲ τούτου τὸ φιλόμυθον· quod propius ad *Nostrum* accedit, ὁ ἐν προομιolois τῆς τέχνης, apud *Liban.* Or. XXVIII. p. 619. *A.* paria reperies et verecunde translata in *Maxim. Tyr.* D. IX. p. 94. *Aristid.* T. III. p. 305. 309. *Philostr.* de V. S. II. pag. 579. ne plura, quod facile foret, congeram. *Juven.* imitatur III, 288.

miserae cognosce proecmia rixae.

Declamatorem illum vix fero, qui *Palaeophati* caput 47. de *Hyacintho* in florem verso concinnavit: λέγουσι δ' ὅτι καὶ τῆς προσηγορίας ἐν φύλλοις ἐπιγέγραπται τὸ προοίμιον. Nec sane me multum capit audax *Basilii Scluc.* figura in *Vit. Thecl.* p. 8.

Ἰκόνιον πόλιν τῆς Πισιδῶν καὶ Φρυγῶν χώρας ἐν προοίμῳ κειμένη· *Constantin. Porph. de Them. I. p. 34.* τὰ δὲ ἄνω καὶ μεσόγαια τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας εἰσὶ προοίμια· quod genus similia nescio equidem, an veteres illi eloquentiae naturali cultu nitentis auctores licere sibi voluerint. Praeterea *Lucianus*, ut arbitror, solennem huius vocis in sacris usum spectavit; eoque magis, quod praecedat indidem petitum κατήρξατο· nam προοίμια sunt praeludia hymnorum, qui victimis in aram impositis decantabantur. Pari modo *Julian. Or. II. p. 56. D.* τὸν ἐκ τοιούτων προοιμίων καὶ προνομίων ἀρξάμενον. quae utraque junxit etiam *Synes. Calv. Enc. p. 66. D.* HEMST.

Ead. l. 10. Συνεγ. ἀναλύων) Emerdo ἀνολολύων. *BRON. Mss. et. Angl. ἀνολύων*; de qua voce dico ad lib. 10. *Heliad. BOURD.* In P. L. et Coll. G. ἀναλύων. Sed genuina est vulgata. Sic *Diall. merr. XI, 1.* ὀλολύων ὡς περ βρέφος. et *Deor. Diall. XII, 1. V. Eurip. Troad. 1000.* Utitur tamen eo sensu verbo simplici λύω de Mort. *Peregr. cap. 6. SOLAN.* Utra lectio palmam mereatur, ἀνολολύων, an ἀναλύων, (pro quo *Bourdelotium* vitio scripsisse ἀνολύων, paene credo) judicare promptum non est. Olim de faustis acclamationibus et ululatibus, quos mulieres ad sacra vel furore divino percitae ingeminabant, ὀλολύειν, ὀλολυγμὸν et ὀλολυγῆν proprie posuerunt: *Poll. I, 28.* in *Euripidae Medea v. 1173.* ancilla anus, cum Glaucam Creontis filiam infelicis doni veneno contactam in solium incidere solutis membris vidisset, ἀνολόλυεν, quippe

..... δόξασά που

Ἡ Πανὸς ὀργᾶς, ἣ τινος θεῶν μολεῖν·

sed animadversa saevientis mali labe, quae a furore divinitus inmisso multum aberat, Εἴτ' ἀντίμολπον ἤκεν ὀλολυγῆς μέγαν Κῶλυτον, pro sacro ululatu in febriles ejulatus prorupit: quod ideo monere visum fuit, ne quis per errorem hunc locum in contrariam plane sententiam, quod factum memini, capiendum existimaret: similiter *Iph. in T. v. 1337.* certe, nisi in rebus laetis, ὀλολύειν apud veteres vix reperias usurpatum: vide *Euripid. El. v. 691.* idque praeter *Casaubon. ad Theophr. Char. c. XXI.* et *Equit. Aristoph. v. 613.* occuit *Ez. Spanhem. ad Callim. H. in Del. v. 258. H. in Pall. L. v. 139.* attamen ad fletus et lamentationem traducta sunt a posterioribus haec vocabula, eorumque potestas tam prope ad λύειν accessit, ut saepius ad id verbum explicandum adhibuerint Grammatici: vid. *Hesych. in Ἀνγμός, Suid. in Ἀναλύουσα, Ἀνγκάλ-νουςα, Ἀνγμός. Schol. Aristoph. ad Acharn. v. 690. Ἀύξει) ἐὰν διὰ (vel μετὰ, ut Suid. habet) τοῦ ὀλολύει· ἐὰν δὲ χωρὶς*

τοῦ ζ ἀλύει, τουτέστιν, ἀδμονεῖ. Ἀλύει, ποιὰν φωνήν τραχείαν ἀφίησιν, ἣ λυγμῷ συνέχεται. ubi probe separandae sunt adnotationes binae, prima vetustioris Scholiastae diversam in Aristophane lectionem consignantis, Εἴτα λύει et Εἰτ' ἀλύει, (nam ut λύει vice τοῦ ἀλύει unquam fuerit positum pro ἀδμονεῖ, quamquam in Hesychio sic quoque legatur, non inducor, ut credam) recentioris altera, vulgatam, et, meo quidem iudicio, deteriore scripturam exponentis; quod minus intellectum tenebras objecit H. Stephano Ind. Thes. in Ἀλύω, et Foësius Oecon. Hipp. in Ἀλύειν. Hinc patet, quam facili errore potuerit altera vox in alterius locum immigrare. Neque tamen diffiteor, praefendum mihi videri ἀναλύζων propter illud συνεχές, crebros singultus ducens, vel, ut cum Val. Flacco dicam III, 838. crebris quatiens singultibus ora. Vid. Petron. c. 91. p. 440. Philo περὶ Πρ. πρὸς Γ', p. 1019. B. ὁ δὲ μόλις μὲν, ἀναλύζων δὲ ὁμῶς κεκομμένῳ τῷ πνεύματι φησὶν· antea mentionem fecerat δακρύων ἀνθρώας φορᾶς. Similiter ταῦτα λέγων ὁ Ἰωσήπος (de B. J. VI. c. 2. §. 2.) μετ' ὀδυρμοῦ καὶ δακρύων λυγμῷ τὴν φωνὴν ἀνεκόπη, vel potius (cur enim respuamus auctoritatem Mssst.?) ἐνεκόπη. Stat. Theb. VII, 360. Dicentis maducre genae — vocisque repens singultus apertum Intercepit iter: nec minus eleganter Peto Albin. ad Liv. v. 120.

Tanilem, ubi per lacrimas licuit, sic febilis orsa est,

Singultu medios impediēte sonos.

cujus generis innumera congregare nihil attinet. Lucianus etiam in Peregr. (c. 6.) ἐδάκρυε μάλα γελοῖως, et mox, ἀπῆγον αὐτὸν λύζοντα μεταξύ. Hesych. Ἀναλύζων, ἀνανύττων· nisi potius scripsit ἀναλύττων, inquit H. Stephan. in Thes. Ind. hoc si verum, nam nonnihil addubito, in Λυγμός itidem pro ἀναλυγμός restituendum erit ἀναλυγμός· at non vereor affirmare, verbum illud Hesychio reddi debere in Ἀσταλύζειν, ἀναβλύζειν, κλαίειν· et Ἀστυλάζει, λυπεῖ μετὰ κλαυθμοῦ. utrobique scribe, ἀναλύζειν, λύζει· neutrum pervidere potuit Barnesius ad Anacr. Od. 56. p. 196. Glossae quidem Cyrilli: Ἀποβλύζω, λύζω, singulto: sed hic, quomodo defendi possit et declarari ex formula poetarum, singultare animas, sanguinem, facile video; in Hesychio, non item. Pari virtute dici ἀναφέρειν, ostendit Galenus in Gl. Hipp. δηλοῖ ποτὲ καὶ τὸ ὑπολύζειν ἀναπνέοντα, ὥς ἐν τῷ πρώτῳ περὶ νόσων τῷ μικροτέρῳ· καὶ ἀναφέρειν ὥσπερ παῖδια τὰ πεπαιγμένα, κλαλοντά τε καὶ εἰς τὰς εἴνας ἀνέκλοντα τὸ πνεῦμα. haec commode faciunt ad singultus Luciani verberati: quod clarius patebit, si rescribas πεπαιγμένα vel πεπαιγμένα. tantillum vitium cum Foësius in Ἀναφέρειν non animadvertisset, prava versione incrustavit: idem apud Hesych-

chium eruditos fefellit in Κροτητά. Egregie Propertius illud ἀναπνεῖν ὑπολύζοντα expressit: *Surget et invilis spiritus in lacrimis*, I. Eleg. XVI, 32. *Λυγρὴν κλαίειν* est apud Sophoclem Oedip. Colon. v. 1618. HEMST. Ergo magis tamen inclinatur Hemsterhusius ad lectionem ἀναλύζων, quam ceteroquin etiam Ald. 2. exhibet, et Schmiederus quoque et Matthiae receperunt. Nihilo minus persuasum habeo, genuinum esse ἀνολούζων. Proprie ὀλολύζειν est ὀλῶλα κράζειν, i. e. *prae dolore clamorem tollere, vociferari, ululare*, quod ex hoc Graeco originem duxit. Haec est propria vis, verum addo audacter etiam antiqua, certe HomERICA. Vid. modo Odyss. III, 450. IV, 767. et alia loca, ubi de laetis exclamationibus cum Hemsterhusio et celeberrimo Schneidero (Lexic. Gr.) ne cogitari quidem potest. Jam quum constet Lucianum nostrum saepenumero vel inscium uti Homericis; quum hic ipse Diall. Merr. XI, 1. de puella usus sit verbis, cum nostro loco aptissime convenientibus: οὐ διαλέλοιπας ὀλολύζων (vel ἀνολολύζων, ut Schm.) ὥς περ βρέφος, unde simul patet, nihil offensionis habere συνεχὲς ἀνολολύζων quum denique facile pateat, lectionem ἀναλύζων vel ex glossemate, vel, quod praetulerim, ex vitiosa scriptura ἀνολύζων, cujus vestigium Bourdelotius prodidit, oriri potuisse: mihi quidem certum est, scripsisse auctorem ἀνολολύζων. Ceterum de muliebri ejulatu propria dici ὀλολύζειν, auctor est Suidas: ὀλολύζεται· θορηνεῖται· κυρίως ἐπὶ γυναικῶν. Sed quidni etiam de puerili? LEXHM.

Pag. 6. l. 10. Λακρύων τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπόπλεως) Τοὺς ὀφθαλμοὺς aberant ab uno Ms. BOUND. Quod sequitur deinceps, διηγοῦμαι τὴν σκυτάλην, e vitae communis sermone repetitum. Narro baculum, h. e. *de baculo, quid mihi de baculo acciderit*, die Geschichte mit der Peitsche. Necyom. c. 4. ὁ δὲ τις — ἐπιόδαψφδων τὰ πάνδημα ἐκείνα τοῦ Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρετῆς ἔτη, καὶ τὸν ἰδρωτα (i. e. τὸ περὶ τοῦ ἰδρωτός) καὶ τὴν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. LEXHM.

Ead. l. 12. Πολλὴν τινα ὥμ.) Vix est, ut non putemus excidisse, καὶ κατ. πολλὴν τινα τοῦ θελοῦ τὴν ὥμ. hoc, nisi fallor, postulant ἔδρασε et αὐτόν. Mox illud ἐννοῶν, succedens post κατέδαρθον ἐπὶ ἔνδακρυς, mihi non probatur: ἐννοια potius vigilantī convenit. Long. II. p. 39. ἀγρυπνία ἔχουσα καὶ ἐννοια τῶν γεγενημένων, καὶ κατάμεμψιν (assentior Rhodomanno et Jungermannno sic emendantibus: Mollius aberrat) τῶν παραλειμμένων. melius quadraret ἐνυπνιάζων vel ὄνειροπολῶν, quemadmodum in Liban. Decl. XXXVII. pag. 807. B. περὶ μὲν πρῶτον ὕπνον κατέδαρθον· ἔπειτα ὄνειροπολήσας τὴν

δαρεάν, ἀνηγέροθην· sed haec a vulgata lectione nimis recedunt. HEMST. Πολλήν τινα τοῦ θείου τήν ὤμ. edendum curavit *Matthiae*. Mihi quidem *Lucianus* consulto omisisse videtur τοῦ θείου, quia haec pueri narratio affectus, doloris scilicet et odii in avunculum, plenissima fuit. Tum vero non solemus accuratissime ad artem et regulam singula vel disponere, vel exponere; omittimus etiam, quae tum per se intelliguntur, tum odiosa sunt commemoratu. Accusabat autem tum misellus homuncio avunculi crudelitatem, qui forte exclamans: ὦ πολλῆς τῆς ἀμότητος ὑπὸ φθόνου ταῦτα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν etc. non nominans eum, quem parentes vel sic agnoscere possent. Probata haec *Censori Hal.* Infra §. 14. facile intelligitur in ἐντερίψατο Subjectum ex antecedenti ἡ σκυράλη, neque consultum foret cum eodem *Hemsterhusio* pro εὐθύς legere ὁ θεῖος. Articulum vero τὴν ante ἀμύτητα jam restituendum esse putabam, indigitavi illum ab *Hemst.* Sic locutus *Lucianus*. Vid. p. 169. Jam vero quod ad sequentem vocem ἐννοῶν attinet, nec mihi probaretur illa; si κατέδαρθον stricte esset reddendum *obdormivi*. Sed καταδαρθεῖν saepe nihil aliud esse, quam κατακείσθαι, vel κατακλίνεισθαι, quiescendi ergo cubare, cubitum ire, abunde demonstratum ab *Abreschio Dilucc.* Thucc. p. 626. sq. et *Kistemakero* ad *Thucyd.* p. 131. Sic bene omnia cohaerent. Nocte ingruente cubitum it puer oculis adhuc lacrymosis, totam noctem (h. e. primum vigilando, tum utcumque dormitando) cogitabundus; repetens scil. mente, quae paulo ante evenerant, et moliens nova consilia de futuro tempore: e quibus quidem diversis et vagis cogitationibus tandem illud somnium formatum, quod auctor modo narraturus est. *Censor Hal.* aut ἐννοῶν capi vult *somnians*, quod quidem probari non potest, aut, quod minus ipsi arridet, cum *Hemst.* corrigi vult, modo ne substituatur ὀνειροπολῶν, quippe quod a vulgatae lectionis forma nimium recedat. LEHM.

Pag. 6. l. 14. Ἀγανακτησαμένης) Restitue ἀνακτησαμένης. BROD. *Thomas Mag.* in Ἑγανακτησάμην. Neminem fore credo, cui *Brodaci* conjectura blandiatur. HEMST.

Pag. 7. l. 3. Φιλήκοος) Φιλήκοος non debet verti *auscultandi cupidus*, sed *literatus* vel *studiosus literarum*, qui sic dicitur, quod sit assuetus audire docentem, et libenter eruditus sermonibus aurem praebet. Hinc φιληκοῖα, *discendi studium*. CLER. Unde jure mirabitur quisque φιλήκοος, qui fieri potuerit, ut *Belino* in verbis φιληκόων ἀκροατῶν Pleonasmus aliquis inesse videretur. LEHM.

Ead. l. 5. Θεῖός μοι etc.) Agamemnonis verba, *Iliad.*

B, v. 56. BOURD. Tritus usu veterum versiculus: ab eo orationem Ἀσκληπιάδας exorsus est Aristid. T. I. p. 73. εὐφρόμως dicebant θεῖον ὄνειρον. Aristoph. Ran. v. 1379. "Ὡς ἂν θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω. HEMST.

Ead. l. 7. Ἐναργής) Indicium hoc est somnii divinitus missi: nam cetera somnia minus vivida esse credebantur. CLER.

Ead. l. 10. Ἐναυλος) Hac dictione passim utitur. Ἐναυλος ὁ ἐντὸς τῆς αὐλῆς. ὅθεν ὁ λόγος Ἐναυλος ὁ ἐντὸς ὧν τῆς ἀκοῆς atque hanc vocem sic capit, dum ait σχήματά μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, etc. BOURD. In Galei Coll. adscriptum, insonans: quomodo Boëth. C. Ph. II, Pr. 3. Itaque cum haec auribus insonare desierint. Quam Bourdelotius, eandem notavit vocis interpretationem Vorstius: sumita sunt ex Eustath. ad Iliad. Φ. p. 1236. v. 52. quem Phavorinus descripsit. HEMST.

Ibid. Δύο γυναῖκες) Hoc Luciani somnium, seu visio, convenit cum Prodicti Cei Sophistae figmento, quo induxit Voluptatem et Virtutem in solitudine Herculi adhuc puero apparuisse, ut, utram vellet, sibi comitem vitae assumeret. Hujus Prodicti σύγγραμμα περὶ Ἡρακλέους Xenophon lib. Memor. II. citat. Meminit ejusdem Quintil. IX, 2. Cicero de Off. I. et ad L. Luccium Epp. lib. V. Nec dissimilis est Christi doctrina de arcta et lata porta Matth. VII. et Pythagorae de litera bicorni, de qua praeter Virgilii carmen videndus est Lactant. lib. VI. c. 3, 4. Hesiodium bivium exponit etiam Plato in Protag. et de LL. IV. nos in libro nostrarum Mythologiarum secundo Herculem Prodictum. Silius poëta Italicus XV. Xenophontis figmentum ab Hercule ad Scipionem transtulit. COGN. Totius narrationis sive τοῦ ἐνυπνίου exordium sumtum e Prodicti Philosophi Hercule. Suid. in Prod. alique multi. Verum figmentum illud non Prodicto, sed Xenophonti, quidam adscripserunt, ut Cic. epist. 12. lib. V. ad Fam. Scho-liast. Homeri ad 14. Odyss. Lucianus, hac προσηλαῖα §. 17. Male hoc illi. Prodictus enim hujus auctor primus, ut patet apud ipsum Xenophontem. post primum auctorem alii illud ipsum tetigere, ut Max. Tyr. serm. 4. Themist. Euphrad. Orat. 3. D. Basil. Orat. ad Nepot. BOURD. Imitatio Herculis Prodicti, de quo vide Xenoph. Memorr. II. p. 429. ed. St. Cic. Off. I, 32. Ovid. III. Amor. 1. Sil. Ital. XV. Basil. De leg. Gr. lib. (Grot. ed. 91.). SOLAN. Quia ex Hercule Prodicti delitigantium inter se Ἐρμολυφικῆς et Παιδείας hanc imaginem Lucianus conceperit, dubitat nemo, passimque eruditi viri notarunt, Dausqu. et Drakenborch. ad Sil. Ital. XV, 20. J. Barnes.

V. Eurip. §. 12. ad *Homer. Od. N. 288. J. A. Fabric. B. G. II. c. 23. et 41.* Quid sibi velit *Bourdelotius*, cum *Lucianum* inter eos ponit, qui fabulam *Herculis* non *Prodicus*, sed *Xenophonti* tribuerint, nullus capio. *HEMST. Belinus* etiam confecti jubet *Aristoph. Nub. A. III. S. 3. et Aeschyl. Pers. v. 179.* Omnino lectu dignus est *G. A. Cubaei* libellus: *Xenophontis Hercules Prodicus et Silius Italicus Scipio* perpetua nota illustrati, praemissa de *Prodicus* dissertatione. Lips. 1797. *LEHM.*

Pag. 6. l. 11. Βιατὼς καὶ καρτερῶς) Sic jungi solita in *Xenophontic* et *Platone*. *BOURD.*

Ead. l. 14. "Ολον εἶχέ με) Sic in *Epist. amator. Philost. IDEM.*

Ead. l. 16. Τῶν ἀλλοτριῶν) Ἀγαθῶν. *BRON. H. l. potius κτημάτων*, ut *Diall. Mortt. VI, 3.* Paulo aliter *ibid. XXX, 8.* ubi adduntur τὰ ἀγαθὰ. *LEHM.*

Ead. l. 18. Τὸ χεῖρε) Sic in omnibus et *Mss. et edit.* sic passim, ut *infra, τὸ χεῖρε, τὸ τέχνα*, et similia in *Platone*. *BOURD. Vid. Fischer. ad Weller. T. I. p. 316. LEHM.*

Ibid. Τύλων ἀναπ.) Ut solent, quibus a rustico aliove gravi opere, fabriliumque instrumentorum tractatione manus occalluerunt: huic hominum generi vitam ingloriam, qui Musis operantur, adscribunt. Divites ac potentes in *Hieronis* persona *Theocritus* hortatur *Ecl. XVI, 32.* ut in poetas faciles sint et largi, ne ἀκλειεῖς ad *Acherontem* plorent, Ὡς γὰρ τις μακέλα τετυλωμένος ἐνδοθεὶ χεῖρας. *Dion Chrysostomus p. 410. B. ἐν ταῖς χερσὶ τύλους ἔχοντα. HEMSTERH.*

Pag. 8. l. 2. Κόσμιος τὴν ἀναβολὴν) Ut post passim, κοσμιώτερος τὴν ἀναβολήν. *BOURD.*

Ead. l. 7. Τὸ θ. ἀμφοτέρω. καὶ μ.) Tollo distinctionem omnium *edd. καὶ τὸ θείω ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον.* quod fieri jubet verbi numerus dualis: εὐδοκιμεῖν ad avunculum utrumque pertinet, non item ad avum maternum, qui statuaris quidem, sed artis laude inferior. Illud καὶ μάλα, quasi novam periodum ordiri deberet, turbavit librariorum. *Thucyd. VIII, 1. καὶ ὡς ἔδοξεν αὐτοῖς καὶ ἐποιοῦν ταῦτα.* *HEMST. Vix commemoratu digna, quae Abreschius Dilucc. Thucc. p. 740.* de his verbis distinguendis somniat. *LEHM.*

Ead. l. 10. Θυέψη γεννικῶς) Male verterunt, *generose educaberis*: hoc voluit *Lucianus*, *aleris firmo cibo*, unde validos humeros laborique aptos nanciscaris: nam delicatae dapes, quibus isti nutriuntur, robur corporis enervant. *Γεννικὸς* et *γενναῖος*, illud rarius, hoc frequentissimum, pari sunt propemodum potestate: primum saepe videas degeneras-

se in γενικός, quae tamen distingui debere et ratio linguae docet, et recte monuit *H. Stephanus* in *Thes. Hesych. Γενικός, ἰσχυρός, γενναίος*· prave *Suidas Γενικός*· *Lucian. Pseudom. §. 35. Dionys. Halic. Vet. Scr. Cens. p. 124. v. 13. γενικά καὶ μεγαλοφυῇ τῶν προσώπων ἦδη καὶ πάθῃ*· lege, *γεννικά*· frustra est *Sylburg.* fortasse *γενναία* malet aliquis pro *γεννικά*· reponendum enim et pag. 175. v. 4. *γεννικώτερον*· idem remedium apud *Suidam* placet in *Πρόκωπος*, ubi *Porto* suspicanti *γενναία Kusterus* adstipulatur: hoc tamen in loco *Suidae* si quis *μανικόν* potius habuerit, haud equidem adversabor; quemadmodum in *Gregor. Nazianz. Stel. II. p. 98. ὀφθαλμός μανικόν βλέπων*. Non aliter apud *Platonem* scribendum est in *Theaet. p. 107. E. Γεννικόν λέγεις τὸν ἄνδρα*· *Phrynichum Ecl. p. 42. γεννικώτατον μάρτυρα*, ubi *Nunnesius*, nobilissimum testem, quasi unquam ea virtus esset in *γενικός*. Porro Atticorum est *θρέψη* pro *τραφή*. *Plato de Rep. II. p. 600. E. VIII. p. 726. D. Libanius*· πόθεν ὁ ἀριστεύς θρέψεται; *HEMST.* Etiam *Lucian. Char. c. 14.* pro vulg. *γενικῶς* legendum esse *γεννικῶς*, omnium jam est vere eruditorum virorum sententia. *LEM.*

Ibid. Τὸν ὄμους ἔξεις καρτερούς) Ut in *Deor. et Mortuor. dialog. et in Contempl. BOUND.*

Ead. l. 12. Ἄπει ἐπὶ τὴν ἄλλοδ.) De Sophistarum peregrinationibus vide *Cresoll. A. G. X, 87.* sed, qui ibi laudatur, *A. Gellius* de Philosophis erraticis loquitur. *SOLAN.* Attico more pro *ἀπελεύσῃ*· quod ne quis usurpet, cui castigatiois stili sit cura, sedulo cavet *Phrynich. p. 10. Thom. M. in Ἄπεισιν et Ἰών. Plato Apol. p. 23. C. οὐκ εὐδὺς ἀφήσω αὐτόν, οὐδὲ ἄπειμι*. Utitur hoc *Luciani* loco *Kusterus* ad *Aristoph. Plut. v. 70.* Vide *H. Stephani*, qui jampridem haec copiosius fuerat persecutus, *App. de D. A. p. 139. HEMST.*

Ead. l. 13. Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις) Longe alia lectio concipitur ex *Mss. et Angl. Cod. οἱ δὲ ἐπὶ λόγοις*, (id est, qui partes τῆς παιδείας tuentur) οὐκ ἐπὶ ἔργοις ἐπαινέσονται σε, ἀλλ' ἐπὶ λόγοις. *Recepta lectio* facilior, haec durior. πάντες abest a *Mss. BOUND.* Pater adscripsit notam *Bourdelotii*, mentem suam de ea non aperiens. Sane vulgata jocosum et salem *Luciani*, et bonum sensum non habet. Cui enim dicere licuit, neque ob orationem laudabunt te omnes, ut *Benedictus* vertit, aut, ut apertius *Micyllus*, sed abundantius quam *Graeca* patiuntur, neque etiam ob verba et orationem modo laudabunt te omnes? ad quod ipsum vides tendere *Bourdelotium*. Quem illum omnes laudant? Sed nec iudicium *Bourdelotii* probum est, dum censet receptam lectionem faciliorem, eam, quae in *Mss. est*, duriorē; nam contrarium verum est. Quid

enim facilius et gratius hac lectione, οἱ δὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαινέ-
 σονται σε, omissa voce πάντες, quam non habent scripti libri?
 Sensus est, pauci vero quidam (sic per contemptum doctos et
 facundos viros vocat οἱ δὲ, ne nominare quidem dignata) ob
 studia laudabunt te, nisi quod etiam Graeca vox λόγοις invidi-
 am quandam et contemptum maiorem prae se fert, fabulas quo-
 que et narratiunculas et nugas denotans. Ἐπαινέσθαι ἐπὶ τι-
 νι passim in Luciano obvium. Γρονόv. Recte animadvertit
 J. Gronovius, non posse haec aliter Latine exprimi, quam,
 neque propter verba laudabunt te omnes. Sine dubio opponun-
 tur λόγοι ἔργοις, verba operibus. Sed cum prior dicat Statua-
 ria, Eloquentia etiamnum tacente, tota res exprimi debuit.
 Omnino ergo existimarim, omissa fuisse verba haec, ἀλλ' ἐπ'
 ἔργοις. Cum librarius scripsisset ad vocem λόγους, oculosque
 a libro amovisset, repeteretque scriptionem, deceptus syllaba
 γοις, omisis tribus vocalis, quasi eas jam descripsisset, trans-
 siliit ad eam, quae proxime sequebatur, vocem ἔργοις. Lege
 ergo, οὐδὲ ἐπὶ λόγοις, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις ἐπαιν. etc. non propter ver-
 ba, ut solent oratores, qui rivalem meam sequuntur, sed pro-
 pter opera laudabunt te omnes. Eo clare respicit Eloquentia
 hisce verbis, quae ostendunt Statuariam ea dixisse, quae ex-
 posuimus: Εἰ δὲ καὶ Φειδίας ἢ Πολύκλειτος γένοιτο, καὶ θαυ-
 μαστά πολλά ἘΞΕΡΓΑΣΑΙΟ, τὴν μὲν τέχνην ἈΠΑΝΤΕΣ
 ἘΠΑΙΝΕΣΟΝΤΑΙ etc. Scio laudari Mss. Codices, qui pro
 οὐδὲ habeant οἱ δὲ, et omittant etiam πάντες: sed haec confu-
 tat orationis series, et videntur esse παραδιορθώσεις Gramma-
 tici, lacunam hic esse non intelligentis. De ejusmodi omis-
 sionibus egimus in Arte Critica P. III. sect. I. c. 5. CLER.
 Ἐπὶ λόγοις [ἀλλ' ἐπὶ ἔργοις] ἐπ.) Sic edi ex conjectura cura-
 vimus, cum in editis antea legeretur, οὐδ' ἐπὶ λόγοις ἐπ. σ. π.
 nullo aut perobscuro sensu. Praeivit emendationi nostrae
 scriptura Codicis Bourdelotii, cujus notam praemisi; in Pol-
 tamen est οἷδε. Ne quis autem hoc exemplo audaciae me insi-
 mulet, quod mea pro Lucianeis obtrudam, sciat in paucissi-
 mis iisque fere desperatis locis id factum, neque usquam quic-
 quam contra fidem Codicum seu impressorum seu manuscrip-
 torum scientem prudentemque, non monito lectore, muta-
 tum. De ἐπὶ λόγοις vid. c. 7. ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκμῶν. et
 Philops. c. 6. ἐπὶ τοῖς Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι. SOLAN.
 Turbatum hic fuit in Codd. Mss. eam ob rem, ut puto, quod
 quae primum ad illustrandam sententiam margini fuerant
 adpicta, postmodum ipsum Luciani contextum invaserint.
 Summo opere contendunt eruditiss. viri, ut inseratur, tan-
 quam necessarium ad mentem Luciani, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις: vulgatam

lectionem, quam princeps ed. Fl. fidelissima sane, nec minus Junt. tuentur, ut moverem, impetrare a me non potui. Oratio est morata, quae, sicut in dramaticis usu venit, ipso gestu vultuque ad irridendum composito juvari debet: *me si praetuleris*, inquit, *non peregrinabere procul patria et propinquis, neque ob orationes* (quae adversariae meae λήροι sunt καὶ φληναφοί) *cuncti te laudabunt*. In his quid jure desiderari possit, equidem non video: ista ἐπὶ λόγοις per se posita, quiddam invidiosum habent, quod evanescit, simulatque assumtum fuerit ἀλλ' ἐπὶ ἔργοις. Ἐπαινέσθαι ἐπὶ λόγοις exstat in Lexiph. c. 22. οἱ δὲ pro οὐδὲ notavit etiam ignota manus ad oram ed. A. W. patrocinator huic lectioni J. Gronovius: ego nihil aliud dicam, nisi me non assentiri. HEMST.

Ibid. Μὴ μυσσᾶσθης) In Flor. Cod. μυσσᾶσθεις, male. hanc vocem alibi interpretatus sum. BOURD.

Ead. l. 14. Τοῦ σώματος τὸ εὐτ.) Imo vero σχήματος, vestis ornatus: nemini enim suum ipsius corpus vile est. Vertendum ergo, *ne abhorreas a vili ornatu*, aut, *a sorde vestium*, CLER. Subscribo J. Clerico: quemadmodum jungitur hic τῆς ἰσθῆτος τὸ πιναρὸν, eodem modo paulo ante σχῆμα et ἀναβολή: tum c. 13. quod emendationi probandae solum sufficit, χιτῶνιον πιναρὸν καὶ σχῆμα δονλοπρεπές: quod quid aliud est, quam τοῦ σχήματος τὸ εὐτελές; contra σχῆμα εὐπρεπές viri literis expoliti, eodem §. vid. Tim. §. 54. Σχῆμα vero corporis habitus: qui, si liberalis, ingenium bene natum prodit; si vilis et indecorus, turpe atque abjectum. Saepius hae voces commutantur: bene merebor de Heraclide Pontico, eumque obesi corporis, quod simili vitio debet, mole liberabo. Diogen. L. V, 86. οὗτος ἰσθῆτί τε μαλακῇ ἐχρῆτο, καὶ ὑπέρογκος ἦν τὸ σῶμα. Interpr. tumentique fuit corpore: ut apud Aelian. V. H. XIII, 1. p. 787. τὸ ὑπέρογκον τοῦ σώματος commemoratur: at tu lege potius, τὸ σχῆμα, specie corporis erat magnifica, et quasi ad pompam composita: quocirca non Ποντικόν, unde domo erat, sed Πομπικόν Attici dixerunt. Quod porro sequitur apud Diogenem, opinionem nostram firmat: πρῶτος τε ἦν τὸ βάδισμα καὶ σεμνός. junguntur saepe σχῆμα et βάδισμα. Xenoph. Socr. Ap. p. 411. v. 21. Aristoph. Vesp. v. 1165. Diog. L. VII, 22. HEMST. Τὸ εὐτελές τοῦ σώματος significat h. l. squalorem comae, et callos manuum, antea §. 6. ab auctore commemoratos. Intactam igitur velim vulgatam. LENH.

Ibid. Τὸ εὐτελές) Vilisatem. Hanc vocem saepe interpretati sunt viri doctissimi. Cetera hujus concionatrici habes in Piscat. BOURD.

Ead. l. 15. Φειδίας; ἔδειξε τὸν Δία) Olympicum, ut patet

postea, et apud *Jul. Imper.* in epist. *Bouard.* Vidi, qui daret, fecit *Jovem*, allato pari verborum αποδεικνύναι et αποφαίνειν usu: hoc procul a vi locutionis abest. Tu cape: tantam simulacro dignitatem addidit, ut *Jovem ipsum* mortalibus ostendisse videretur. Δεικνύναι pictorum est, fictorumve, qui expressissima similitudine imagines animant. *Noster* in *Imag.* §. 7. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπελλῆς δειξάτω κατὰ τὴν Παγκράστην. *Piscat.* §. 38. ἔδειξε τοὺς ἄνδρας ἐναργῶς καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς τὰ πάντα προγεοικότας· vide locum. Eadem mens *Senecae Contr.* V, 36. p. 387. *Non vidit Phidias Jovem etc. dignus tamen illa arte animus et concepit Deos et exhibuit:* ἔδειξε. Similimum illud *Plotini Enn.* V. libr. VIII. p. 542. E. ubi, qualis idea sit intelligenda pulchri, multis disputat. ἔπειτα (l. ἔλασεν) ὁ Φειδίας τὸν Δία πρὸς οὐδὲν αἰσθητὸν ποιήσας, ἀλλὰ λαβὼν (addendum omnino videtur νῶ) οἷος ἂν γένοιτο, εἰ ἡμῖν ὁ Ζεὺς δι' ὁμμάτων ἐθέλοι φανήναι. vide *Damasc.* apud *Suid.* in Ἰάκωβος ἱατρός. *Liv.* XLV. c. 28. *Olympiae et alia quidem spectanda visa, et Jovem velut praesentem intuens motus animo est:* in his, quod gravem historicum decebat, magnificum est orationis pondus: quanto jejunius, idque minime uiandum est, *Valer. Mar.* III, 7. ext. §. 4. vultum Jovis propemodum ex ipso coelo petitum choris lineamentis amplexus. Sed cogitate *Quintilian.* I. O. XII. c. 10. p. 1087. *cujus pulchritudo adjecisse aliquid etiam receptae religioni videtur; adeo majestas operis Deum aequavit.* Cujus laudis amplissimum sane praeconium cumulasse videri potest *Propert.* III, 7. v. 15. *Phidiacus signo se Jupiter ornat eburno, modo lectio sit proba; quod nunc quidem exquirere non lubet.* Scurra noster illam hominum opinionem de Phidia tam honorificam palam irridet de *Sacr.* §. 11. qui in templum ingrediuntur, non jam Indicum ebur amplius se videre putant, neque erutum e Thraciae venis aurum, ἀλλὰ τὸν Κρόνου καὶ Πέας ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μεταπισμένον. Porro notum est, quos *Homeri* versus, ut dignam Jove majestatem repraesentaret, animo secutus fuisse Phidias tradatur: eam ob rem de utroque perinde dictum, ὁ τὰς τῶν θεῶν εἰκόνας ἢ μόνος ἰδὼν, ἢ μόνος δειξας *Strab.* VIII. p. 543. operae pretium erit Apollonii disputationem in *Philostrato* contulisse de V. A. T. VI. p. 256. Vere ergo scripsit, atque eleganter *Schol. Homer.* ad *Od. A.* 612. *Phidiam κατακλείσαι εἰς τὸν Δία τὸ πᾶν τῆς ἑαυτοῦ τέχνης.* De *Polycleto Maxim.* *Tyr.* XXVI. p. 266. *Juno, οἷαν Πολύκλειτος Ἀργείοις ἔδειξε λευκώλενον etc.* credas ipsi fuisse in mente *Parmenionis* Epigramma *Anthol.* IV. c. 12. Ep. 65. Eosdem, qui *Luciano* memorantur, artifices conjunxit etiam *Dionys. Halic.* περὶ

Θουκ. παρ. p. 224. *Juven.* VIII, 102. de quibus vide *Fr. Junium* in *Catal.* HEMST.

Ead. l. 6. Τὴν Δία) *Jovem Olympium*. BROD. Jovis Olympici statuam, quae inter VII orbis miracula habita est. de qua videndus *Pausan.* El. I. p. 156. *Noster Quom.* Hist. Conscr. c. 27. pro Imagg. c. 14. de Mort. Per. c. 6. *Clem. Alex.* p. 19. Β. τὸν μὲν οὖν Ὀλυμπιάσι Δία, καὶ τὴν Ἀθήνησιν Πολιάδα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἑλέφαντος κατασκευάσαι Φειδίαν, παντὶ πον σαφές. SOLAN.

Ibid. Πολύκλ. τὴν Ἥραν) De qua nos in *Epigrammata Graeca*. BROD. Sc. *Argivam*. patet apud *Plin.* de horum duorum operibus. Auctor libri de mundo, *Cic.* *Tuscul.* 1. *Plinius* cap. 8. lib. 34. *Val. Max.* cap. 15. lib. 8. BOURDELOTIUS. *Bourdelotius*, *Argivam Junonem*. *Basilius* de Leg. Gr. libr. Grot. ed. 107. B. Myronis vacca, Praxitelis Venus. SOLAN. Adde de Junone Polycleti *Pausan.* *Corinthbh.* c. 14.; de Praxitelis Venere *Eund.* in multis locis, et *Nostrum Amorr.* c. 11, sq.; de Myronis vacca *Cic.* *Verr.* IV, 43. In hanc eandem nota sunt *Ausonii* undecim *Epigrammata*. LEHM.

Pag. 9. l. 1. Ἐθαυμάσθη) Mss. ἔθαυμαστῶθη. BOURD.

Ead. l. 2. Μετὰ τῶν θεῶν) Pictores inter Deos referuntur apud *Ciceronem* *Tusculan.* J. FAYUS. Vid. *Amorr.* cap. 16. de phrasi ipsa vid. *Jamblich.* n. 30. et *Porphy.* n. 20. SOLAN. Mira haec, et pugnantia cum totius antiquitatis Graecae et ingenio, et historia. Nec in *Cicerone* in ejusmodi hyperbolen incidat, nec etiam in *Luciano*, dummodo recte eos capias. H. l. nil dicitur, nisi hoc: *Dum homines genibus flexis statuas deorum adorant, simul etiam ipsos artifices quodammodo adorant*, qui quidem has deorum imagines, divino spiritu afflati, oculis mortalium repraesentaverint, atque adeo animos eorum ad colenda et adoranda numina excitaverint. Satis profecto pulchra et vero sublimis sententia, quam si etiam sublimiorem arbitrio facias, vide, ne portentosa evadat. LEHM.

Ead. l. 3. Πῶς μὲν οὐ κλεινὸς — γένοιο;] Negligentiae insinulat *Belinus* maximam partem editorum, quod hanc enuntiationem interrogative capiant, atque adeo sententiam auctoris obscurant. Significare potius voculam πῶς admirationem: *Comme tu serois célèbre!* Quam tacuisse consultum erat! Cogitavit bonus vir ὥς, quod sic exclamative usurpatur, quum πῶς per se sit interrogativum. Haec inscitia. Sed jam quanta ipsius censoris negligentia! Non legitur πῶς γένοιο; sed πῶς οὐ γένοιο; Πῶς οὐ autem est quidni? LEHM.

Ead. l. 5. Πλεῖστα διαπραττόντα) Hunc locum imitatus est

Julian. Imp. οὐ προσπαίων, οὐ δισσολογῶν, οὐκ ἐφιστάμενος ἐφ' ᾧ τὴν ἀνάμνησιν ἀθροΐσαι σὺν χρόνῳ. *BOURD.*

Ead. l. 6. Καὶ βαρβαρίζουσα, πάμπολλα εἶπεν) Hic quoque adscripsit pater Mss. lectionem πάντοθεν, quae longe melior, etsi aliud videatur *Bourdclotio*: mutetur modo distinctio sic, καὶ βαρβαρίζουσα πάντοθεν, εἶπεν ἡ τέχνη, in quacunque sermonis parte barbarizans. Nihil est plerumque dicere. *GRONOV.*

Ibid. Πάμπολλα) *Angl. et Mss. πάντοθεν.* Sed πάμπολλα *Lucianicum* est: atque ipsa hac dictione passim utitur. *BOURD.* Πάντοθεν praeter Ms. *Bourdclotii* et A. P. L. et ed. *Junt.* Reliquae πάμπολλα, quod minus placet. *SOLAN.* Ferri poterat, βαρβαρίζουσα πάμπολλα, plurima barbare locuta, exemplisque pluribus affirmari: sed mos fuit gerendum plerisque libris, cum quibus iudicium eruditorum hominum consentit. πάντοθεν in *Nigr. §. 19. 31. etc.* *HEMST.* Accedit et auctoritas *Ald. 2.*, quae et ipsa habet πάντοθεν, quum prior habeat πάμπολλα, quamquam in utraque vitiose post βαρβαρίζουσα comma positum. *LEHM.*

Ibid. Μάλα δὲ σπουδῇ συνείρουσα] Saepe accidit *Belino*, ubi *Hemsterhusianam* interpretationem reprehendit, ut eam non perceperit. Sic etiam h. l. culpat versionem: perquam sane scdulo composita, quasi ea non bene congruant cum vitiis, paulo ante commemoratis. Imo ad verba insunt haec *Græcis*, contra: elle parloit avec vivacité, longissime absunt. Nam primum συνείρειν, proprie connectere, una serie continuare, apud nostrum scriptorem imprimis de orationibus incurrat, in quibus singula verba ad periodos, et periodi singulae ad universam orationem bene maleve componuntur; vel cum Accusativo objecti, ut *Nigrin. c. 8.* τὰ μὲν (nonnullas orationis partes, h. e. partim) ἀτάκτως συνείρων, ἐνίοτε δὲ καὶ etc. cf. *Jup. Trag. c. 6. et 14.* *Pseudol. c. 6.* vel absolute sine casu, ubi est continua oratione declamare, dissere-re, ut *Prom. s. Cauc. c. 5.* σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς ἤδη σύνειρε. Atque sic patet etiam h. l. συνείρειν intelligendum esse. Sed μάλα σπουδῇ non est admodum diligenter, exacte ad artis regulas, sed valde studiosè, operose, scdulo, magna cum virium intentione. Sensus itaque est: ita loquebatur ars, ut admodum operose multa deinceps, et una serie, declamaret. Atque hunc optime reddit versio Latina. *LEHM.*

Ead. l. 8. Τὴν μνήμην διέφωγεν.] *Scholiastae* putidam observationem facile, opinor, refellet, quicumque veteres cum grano salis legere consuevit. *LEHM.*

Pag. 9. l. 11. Εἰς τέλος) Recte ibi *Latinus* interpretes εἰς τέλος, ad plenum. *Virg. lib. 2.* *Georg.* Huc ager ille malus,

dulcesque a fontibus undae Ad plenum calcentur. BOURD. *Ad plenum.* Virgil. II. Georg. 224. sic διὰ τέλους. Euripid. Herc. fur. Οἱ τ' εὐτυχοῦντες διὰ τέλους οὐκ εὐτυχεῖς. SOLAN. Id. Iphig. Aul. 161. Θνητῶν δ' ὄλβιος εἰς τέλος οὐδέεις. Vid. Dorvill. ad Charit. p. 479. LEMM.

Ead. l. 12. Αὐτῇ) Pro αὐτῇ mutato spiritu et accentu legerim αὐτῇ. id namque δεικτικώτερον. *Etenim quanta sis consecuturus bona, statuarius factus, illa* (Ἐρμολυφικῇ) *ante me exposuit.* Idem fecerim in Deor. Dial. Ir. et Nept. *Ἡ τοίνυν νῆσος αὐτῇ ἀνάμοτος ἐστὶ* vulgo αὐτῇ legitur: quod cum ipsa notet, convenit isti loco, ut ex toto praecedentium contextu clarum est. Recte autem id observatum in Contempl. §. 13. *Τῶμυρις ἐκείνη ἐστὶ καὶ τὴν κεφαλὴν γε ἀποτεμοῦσα τοῦ Κίρον αὐτῇ, εἰς ἄσκον ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος,* et in Revivisc. §. 16. *Τίνες δὲ εἰσι; . . . ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὐτῇ, σωφροσύνη δὲ ἐκείνη . . . ἡ ἀμυδρά δὲ αὐτῇ.* At male iterum in Prometh. *Δὸς καὶ τὴν ἐτέραν (χείρα) κατειλήφθω εὐ μάλα καὶ αὐτῇ* sed scribendum αὐτῇ quod perspicuum est. Pro αὐτῇ apud Aeschylum in hoc Prometheo v. 61. legitur ἦδε nam cum Vulcanus alterum Promethei brachium vinxisset, ait Κράτος, *Καὶ τήνδε (ὠλένην) νῦν πόρπασσον ἀσφαλῶς.* JENS. *Jensius αὐτῇ.* Et in hac quidem voce, ut recte observat, saepissime peccatur. SOLAN. Nondum persuaserunt mihi vel *Jensius*, vel *Censor* meus Hal., de necessitate emendationis αὐτῇ. Desiderarine Subjectum, ubi αὐτῇ legatur? Tum vero hercle desiderabitur etiam in illo αὐτὸς ἔφα' desiderabitur in multis aliis ejusdem generis enuntiationibus, ubi αὐτὸς, vel αὐτῇ, quisnam sit, facile e nexu verborum, vel e sono, vultuve, loquentis patet. Sua cnique loco est natura. *Etsi Jensio* facile concedam Mariani. Dial. X, 1. legendum esse, ut et ego edi olim curavi, *ἡ τοίνυν νῆσος αὐτῇ ἀνάμοτος ἐστὶν*, et *Schaefero* lubenter largiar (*Meletemm.* p. 78.) item Dial. Marr. VI, 3. lectionem αὐτῇ σοὶ πλησίον, alteri αὐτῇ praeferendam, nec non *Fugitiv.* c. 3. probandum: ἀλλὰ τίς αὐτῇ σπουδῇ πρόσκειται, non αὐτῇ tamen inde, quod passim pro αὐτῇ librarii falso scripserunt αὐτῇ, non sequitur, et hic id factum esse. Nostro certe loco frigare mihi videtur αὐτῇ, contra αὐτῇ vim habere maximam, quandoquidem *Doctrina* in eo orationis momentum posuit, quod ipsa *Statuaria* commoda et emolumenta, quae ex ipsius consuetudine nascitura essent; h. e. vilia et humilia, enarraverit. Sub ipsa vero illa neminem, nisi dominam ac praesidem lapicidarum, intelligi debere, tum ex antecedenti voce λιθοξόος, tum ex vultu et gestu perorantis, facile a Luciano puero —

nam ad hunc, non ad lectorem proxime, vel Criticum suum, loquebatur, — cognosci potuit. Ergo quantopere laetabar, probatum Censori meo fuisse de loco §. 4. καὶ κατηγοροῦν — ἔδρασε iudicium meum, tantopere mirabar, hanc simillimam profecto crisin in h. l. eidem improbari potuisse. *Matthiae* secutus est *Jensium*. LEMM.

Ead. l. 13. τῷ σώματι πονῶν) Sallustiana phrasi, inquit *J. Fr. Gronovius* Obs. II, 7. p. 260 *opifices agrestesque omnes, quorum res fidesque in manibus sitae erant*. Hunc *Luciani* locum descripsit totum et interpretatus est *Herald*. An. in *Salmasii* Obs. ad I. A. et R. II. c. 22. §. 3. ubi multa de βαναύσοις. Idem ad *Martial*. I. Ep. 10. formulam loquendi ταπεινὸς τὴν γνώμην obiter illustrat. HEMST.

Ead. l. 16. τὴν πρόοδον) Alii Codices, τὴν πρόσδοον. BROD. Ἐντημῖς τὴν πρόσδοον legit *Micyllus*, non πρόσδοον. COGN. Ἐντημῖς scriptum typorum errore πρὶο ἐτέλης repetendum tamen fuit, ut pateret inconsiderata *Bourdclotii* festinatio. HEMST. τὴν πρόοδον recte in omnibus et Mss. et impressis. *Jacob. Micyll.* nihilominus vult legi ἔντημῖς τὴν πρόσδοον. BOURD. Recte Fr. et S. πρόσδοον. Reliquae πρόσδοον, quod omnino repudiavimus. SOLAN. Non video, quid inter ὀλίγα καὶ ἀγεννῆ λαμβάνων, et εὐτέλης τὴν πρόσδοον intersit, nec *Lucianum* credo tam fuisse sermonis inopem, ut scribendi nitorem inani παντολογίᾳ corrumpere: quam ob causam ex primis edd. revocare placuit πρόσδοον, cujus locutionis vim et ambitum per partes mox persequitur: rem alio loco exponam. *Heraldus* vertit: *vilis in hominum congressu, denique cujus amicitiam nemo admodum expetat, aut tueri labore;* utrumque non optime: ἐπιδικάσιμος optime, me iudice, *J. Fr. Gronovius*, amicis advocatus, quam rarissimae vocis potestatem hoc in loco sententiae ratio requirit. eadem *H. Stephano* adversatur *Thes. T. I. p. 1013.* scribenti: *Ego ἐπιδικάσιμον τοῖς φίλοις appellari puto, qui propensus est ad adjudicandum sua sententia amicis quod petunt.* HEMST.

Ibid. Οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος) *Micyllus*, neque amicis expetibilis. *Benedictus*, nec amicis in foro auxiliaris, rectius. Rectissime adscripsit pater amicis advocatus. GRON. Πρόοδος est progressus, exitus domo, et εὐτέλης τὴν πρόσδοον homovilis, quod ad progressum ejus attinet; qui solus, non comitante magna multitudine, foras prodit. Respicitur ad patronos Romanos, qui fere, magna clientum caterva stipati, palam se ostendere solebant. Vid. *Necyom. c. 12.* Locutionem ἐπιδικάσιμος τοῖς φίλοις explicavit et *Abresch. Dilucc. Thucc. p. 55. et 819. sq.* eodem fere modo, quo *Gronovius* pater. Quum op-

ponatur φοβερός ἐχθροῖς, intelligendus est is, qui amicis in foro advocati officio fungi scit, qui consilio et re adesse callet amicis reis, promptus ac peritus amicorum reorum defensor. *Matthiae* fere ad *Micylli* rationem: um den man sich streitet, den Jeder für sich haben will. **LEHM.**

Pag. 10. 1. 2. Ἐκ τοῦ π. δ. εἰς) *Unus e vulgi faece.* **BROD.**

Ead. 1. 3. Λαγὼ β. ζ.) *Erasmus* in *Proverb. Leporis vi-*
sa. **BROD.** *Demosth.* de *Cor.* λαγὼ βίον ἔξης, δεδιὼς καὶ τρέ-
μων καὶ αἰεὶ πληγῆσθαι προσδοκῶν. *Paroem.* λαγὼ βίον ζῆν
λέγονται οἱ ἐν συνεχεί φόβῳ καθιστάμενοι καὶ ἀκηδιάζοντες. *Ex*
hoc proverbio illud natum, λαγῶν δειλότερος, de quo *Lucia-*
nus *Pisc.* et saepe alibi. *D. Anast.* in *Epist.* de hujus animalis
metu. *Arist.* c. 1. lib. I. *hist. anim.* et in *Physiogn.* *Varr.*
Horat. *Oppian.* *Aelian.* *Apul.* *Jul. Poll.* *Sidon.* Neque inele-
ganter *Q. Cornificius* poeta apud *Eusebium* in *Chron.* milites
fugaces vocavit *galeatos lepores.* Horum proverbiorum origo
est, quam profert *Herodot.* in *Thal.* ὅτι ὁ λαγὼς ὑπὸ πάντων
θηρεύεται καὶ θηρίων, καὶ ὄρνιδος, καὶ ἀνθρώπου. Hinc metus
leporis apud *Auson.*

At lepus, In me omnis terrae pelagique ruina est,

Forsitan et coeli, si canis astra tenet. **BOURD.**

Demosth. de *Coron.* 191. C. λαγὼ βίον ἔξης, δεδιὼς καὶ τρέμων,
καὶ αἰεὶ πληγῆσθαι προσδοκῶν, ἐφ' οἷς σαυτῷ συνήδεις ἀδικούν-
τι. **SOLAN.** *Demosthenis* locus de *Cor.* p. 516. *D. Erasmus*
non fugit in *Leporis* vita: manifesto *Galenus* imitatur περὶ τοῦ
Προγ. ubi, quae genuinum medicum pericula maneant, enar-
rat: τὰ μὲν ἀπολογούμενον, τὰ δὲ ὑποπτήσσοντα λαγὼ βίον ζῆν,
αἰεὶ τρέμοντα καὶ τι πείσεσθαι προσδοκῶντα. *Liban.* Ep. LXXXVIII.
p. 251. καταφρονούντα μὲν τῶν πολλὰ κεκτημένων, λαγὼ δὲ βίον
ζώντων. Ad eos spectat, qui aliis obnoxii et humiles in per-
petuo timore vivunt, nec suis se opibus et virtute ab alieno
nutu pendentes tutari possunt; quorsum etiam refertur elegans
illud, τοῦ κρείττονος ἔρμαιον ὦν. Ab animalium moribus istius
generis plura *Graeci* ad homines transferunt. *Χαραδριοῦ* τινὸς
βίον διαζῆν. *Plat.* in *Gorg.* λάρου βίον ζῆν. *Aelian.* Ep. 18. sic
σκόληκος βίος. Adde *Pallad.* de *V. Joh. Chrysost.* p. 216. **HEMST.**

Ead. 1. 4. Ἐρμαιον) *Mercuriale* *Horat.* Sat. II, 3. **VORST.**
Phaedr. F. 87. **SOLAN.**

Ead. 1. 6. Οὐκ ἔστι δὲ) *Eleganter* haec *Plutarch.* in *Peri-*
cle statim ab initio. **BOURD.** Si ad rationem temporum hic
respiciatur, videtur postulari ἔσται, non ἐστὶ. Sed *Graeci*,
in hac loquendi forma, ἐστὶ de quolibet fere tempore usur-
pant: sicut enim hic pro futuro, ita pro praeterito vel
imperfecto ponit *Noster* in *Herodoto* c. 2. ἤδη οὖν ἅπαντες

αὐτὸν ἦδεν, πολὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτούς. καὶ οὐκ ἔστιν ὅς, τις ἀνήκοος ἦν τοῦ Ἡροδότου ὀνόματος. In Demonacte c. 10. καὶ διὰ τοῦτο φίλος ἦν ἅπασι, καὶ οὐκ ἔστιν ὄν, τινα οἶκ οἰκεῖον ἐνόμιζε. In aliis quoque casibus Graeci alia pro aliis tempora adhibent. Sic in Deor. dialogis D. IX. de Jove cum fulmine ad Semelen accedente, ὡς δ' ἐπέσθη, καὶ ἦκεν ἔχων καὶ τὸν κεραυνὸν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος· καὶ ἡ Σεμέλη διαφθείρεται ὑπὸ τοῦ πυρός· sensus requirit διαφθείρετο. Alia exempla, alibi collecta, huc transferre supersedeo. Achilles apud Homer. Iliad. A, 163. Οὐ μὲν σοὶ ποτε ἴσον ἔχω γέρας, ὅπποι' Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπέρσωσ' εὐναιόμενον πολιάεθρον· debuit ἔξω. JENS. Consentit Plutarch. V. Pericl. p. 153. Α. οὐδεὶς εὐφυὲς νέος ἢ τὸν ἐν Πίση θεασάμενος Αἰα γενέσθαι Φειδίας ἐπεθύμησεν, ἢ τὴν Ἥραν τὴν ἐν Ἀργεῖ, Πολυκλείτος· quae sequuntur, an Lucianum item habitura sint adstipulatorem, haud scio: οὐδ' Ἀνακρέων ἢ Φιλήμων ἢ Ἀρχιλόχος ἢ σθεῖς αὐτῶν τοῖς ποιήμασι. HEMST.

Ead. 1. 7. Οἶος γὰρ ἂν ἦς) Summus quantum voles statuius. BROD.

Ead. 1. 8. Βάνυσος) Sedentarius Plauto in Aul. III, 5, 39. FAY.

Ibid. Χειρώνας) Χειρῶν ἀναξ, μόναις ταῖς χερσὶ δεσπόζων. Aliter Hesych. BOURD.

Ead. 1. 10. Ἀπαγγέλλουσα) Aliud exemplar, ἀπαγγεῶ et ἀποφανῶ. BROD. Mss. et Angl. ἀπαγγεῶ. Id. Cod. pro ἀποφαίνουσα, ἀποφανῶ. BOURD.

Ead. 1. 12. Τὴν ψ. ὅπερ σοι κυρ. etc.) Videntur hic interpretes mentem Luciani parum intellexisse, quando verterunt, *animum, quae tui pars est praecipua, multis ac praeclaris ornamentis exornabo*. Negare quidem nolumus, κύριον sc. μέρος significare *partem praecipuam*, neque etiam, *animum esse partem hominis praecipuam*: sed existimamus, illud hic loci ab auctoris intentione alienum esse, qui haec verba, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, non referre voluit ad *animum*, sed ad *commodum*, quod hic proponit, ita quidem: *Deinde (id quod tibi praecipuum est praeter cetera) animum tuum multis atque praeclaris ornamentis exornabo*. VITRINGA. Aberrant quidem interpretes ab hac lectione, ut animadvertit Hor. Vitringa, cujus explanationi videtur auctor accedere Budaeus C. L. G. p. 43. non tamen a Luciani mente: pollicetur enim Eruditio, se *animum*, quae pars ejus sit longe praestantissima, omnibus virtutis ornamentis condecoraturam; quod utique multo conducibilius foret, quam si solum corpus ad vilis artificii labores instrueretur. Scribendum igitur ὅπερ

σοῦ κυριώτατον, Platonica loquendi formula: hujus enim scholae philosophi Pythagoram secuti docebant, τὸ κυριώτατον καὶ ἡγεμονικώτατον ἀνθρώπου μέρος εἶναι τὴν ψυχὴν, quae propterea excoli debeat inprimis et ornari. *Noster* in de Merc. Cond. §. 19. τὸ κυριώτατον τὴν ψυχὴν τὴν ἐμαντοῦ. Mox σωφροσύνη, δικαιοσύνη, εὐσεβεία: ita junxit *Paulus* ad Tit. II, 12. σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς, ut notatum *L. Bos* ad eum locum. *HEMST.* Non hoc vult dea: quae quidem praecipua est pars tui, s. naturae tuae. Tum scribendum, opinor, erat ὅπερ τὸ κυριώτατόν σου (μέρος) ἐστὶ, cum Articulo, ut in loco de Merc. Cond. At dedit auctor Dativum, sic quidem interpretandum: quod quidem tibi est, s. quod quidem habes, possides, praecipuum, pretiosissimum, dein vorzüglichstes, edelstes Gut. *LEHM.*

Ead. l. 16. Ἀκίρατος κόσμος) Sic passim alibi, sic *Julian.* in *Epist.* dixit ἀκίρατον χρυσὸν defaecatum, ἀκηράσιον, ἀκέραιον, ἄφθορον, ἄφθαρτον, καθαρὸν, θεῖον, ἄγνόν. *BOURD.*

Pag. 11. l. 1. Γενέσθαι δέον) Suspectus mihi locus. Utitur tamen etiam in *Tim.* c. 28. τῷ N. τὸ δέον παραινέσεως ἄν. In plurali frequenter, τὰ δέοντα λέγειν: *Demostheni* familiaris dictio, ut 179. A. τὰ δέοντα πράξαι. *Thucyd.* l, 70. C. *SOLAN.*

Ibid. Τὰ δέοντα πρ.) Nihil est in sensu, quod magnopere reprehendas: et quae fieri expediant, mecum prospicies: scilicet illam facultatem, qua quis exercitato in exemplis memoriae prioris ingenio futura sollerter praevideat, per eruditio-nem colligere licet. Inter alia naturam *Alexandri* hoc signo describit *Arrian.* VII. c. 28. ξυνιδεῖν δὲ τὸ δέον ἐκ ἐν ἀφανεί ὄν δεινότητος: apud *Liban.* T. I. p. 804. B. πλείστον ἀφιστώτων τοῦ τὰ δέοντα εἰδέναι. Nec tamen nonnihil offendunt tam propinqua νῦν γενέσθαι δέον et τὰ δέοντα: quare malim equidem τὰ μέλλοντα, unde facile fieri potuit, ut decepta librarii manus isto proximo δέον iterum deflexerit in δέοντα. Oppor-tune vero sibi succedunt, οὔτε παλαιὸν οὐδὲν, οὔτε νῦν etc. ἀλλὰ καὶ τὰ μέλλοντα, quomodo simul non parum junvatur τὸ προόψει. Pro omnium autem rerum complexu ponuntur τὰ παρελθόντα, τὰ τε ὄντα καὶ τὰ ἐσόμενα. *Liban.* Or. XXXI. p. 644. D. et *Em-pedocles* apud *Apul.* de mundo: Πάνθ' ὅσα ἦν, ὅσα τ' ἐστίν, ἰδ' ὅσα τε ἔσται ὀπίσω. quorum scientia primum divinae naturae tribuitur, pervidenti πάντα καὶ τὰ ὄντα καὶ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι, ut *Hippocrates* ait de Carn. in initio, *Orac.* apud *Diogen.* L. I, 33. *Xenoph.* Symp. p. 517. v. 42. deinde *Apollini* — per me quod eritque fuitque Estque patet: *Ovid.* Met. I. et *Musis* ab *Hesiod.* Theog. v. 38. iisdemque verbis vatibus ab *Homer.* II. A, 70. sed sapientius viris etiam prudentibus atque eruditis: de

Themistocle *Thucyd.* I. c. 138. τῶν μελλόντων ἐπιπλείστον τοῦ γενησομένου ἄριστος εἰκαστής· μοχ: τό, τε ἄμεινον ἢ χειρον ἐν τῷ ἀφανεί ἐτι προτέρω μάλιστα· quod *Arrianus*, cum *Alexandrum* describeret, aemulatus est: de eo tem propius ad *Lucianum Aristides* T. III. p. 321. Α. καὶ μὴν τῷ μὲν εὐρίσκειν τὰ δέοντα, καὶ προορᾶν, καὶ μηδαμοῦ τῶν πραγμάτων ψευδοῖσθαι, ἀλλ' ἄμεινον τῶν μαντέων τὸ μέλλον προλέγειν, σοφίας εἰκότως δόξαν ἠνέγκατο· ex quibus verbis erit forte, qui vulgatae *Luciani* scripturae patrocinium petat. *HEMST.* Quamquam per se optime haberet τὰ δέοντα, loci tamen natura, et perspicuitas τοῦ μερισμοῦ, requirere videntur τὰ μέλλοντα. Facile autem mendum oriri potuisse, clare ostendit *Hemst.* Accedit jam denique auctoritas cod. Vat. 87. qui τὰ μέλλοντα exhibet, teste *Bastio* ad *Gregor. Cor.* p. 86. *Schaeff.* His omnibus conjunctis non poteram jam, quin ab eo, quod olim de h. l. tali, iudicio recederem. *LEHM.*

Ead. l. 4. Ὁ τοῦ δεινός) *Hic* hujus filius hominis infimae ac tenuis sortis. *BROD.*

Ibid. Ὁ βουλευσά· τι) Litera detrita est: lege ὁ βουλευσάμενος ἔτι, quod sententiam multum ornat: *Tu*, qui adhuc deliberas, neque utram sectari velis decrevisti: hactenus enim auditor tantum *Lucianus*. Ὁ τοῦ δεινός, filius hominis ignoti, nullaque re praeclara commendabilis. Dictum vero ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμεῖν, ut ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις γνωρίζεσθαι, pro *Laps.* §. 16. quod si scriptum foret ἐν τοῖς ἀρ. εὐδ. hoc quidem loco mutatum nollem: inter optimos celebratus: paulo post, προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. *Toxaris* τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων in *Scyth.* §. 4. *HEMST.* Mox §. 13. τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκιμεῖν. cf. *Prometh.* c. 4., ubi αὐτοῖς pro Neutro habendum, ut h. l. ἀρίστοις. De verbis ὁ βουλευσάμενός τι περὶ τῆς ἀγ. etc. in mi-
cro errore versatus *Hemsterh.*, in quem etiam posteriores nonnulli interpretes seducti. Scilicet βουλευέσθαι περὶ τι-
νός semper apud *Lucianum* est consilium capere, constituere, discernere, nunquam deliberare. *Infra* §. 16. patrem *Luciani* admonuit, οἷα μικροῦ δεῖν περὶ ἐμοῦ ἐβουλευσάτο. *Diall. Mortt.* IX, 3. πῶς ἐβουλευσώ περὶ τῶν κτημάτων; *Lexiph. fin.* ἄριστα βεβουλευμένος περὶ σοῦ ἔσθ. Quae si non sufficiunt loca, alia praebebit *Glossar.* Verte itaque: *tu*, qui jam quodammodo decrevisti, consilium cepisti, de tam humili arte, eo acil., quod aufugisti verberantem magistrum. Nam τι illud indicat, nondum certum esse, quam firmum sit hoc adolescentuli consilium. Et dubium eum adhuc haesisse, quid faciendum sibi videretur, ostendit omnis *Somnii* ratio. *Censor Hal.* *Hemsterhusii* explicationem et emendationem probat, objectioni-

bus hisce meis partim non satis respectis, partim non recte intellectis. *Langius* in *Animadvv. ad Lucianum*, *Halae a.* 1795. editis, τι quidem retineri vult, neque tamen vocis βουλεύσάμενος vim accurate perspexit. *LEHM.*

Ead. 1. 8. *Λαμπράν*) *Vid. Oct. Ferrar. P. II. de R. V. lib. IV. c. 13. HEMST.* Pro πάνν δὲ λαμπράν ἐφόρει in *Aug.* legitur: πάνν γὰρ λαμπράν ἐφ. non minus falso, quam *Diall. Marr. VII, 1.* pro κύει δὲ ἤδη in duobus codd. *Pariss.* reperitur κύει γὰρ ἤδη, quam spuriam lectionem damnare potius, quam amplecti, debebat *Schmiederus*. Etiam alibi particula δὲ perperam in γὰρ mutata est, ubi parem vim habere visa esset. Exempli nonnulla vid. in *Sturz. Lex. Xenoph. s. δὲ §. 4.* Veruntamen non consentio cum iis Grammaticis, qui omnino statuunt, δὲ nonnunquam pro γὰρ poni, ut *Viger. de Idiost. p. 543. Zeun.,* sed potius cum iis facio, qui etiam tum, quum ita esse videatur, δὲ propriam vim suam obtinere contendunt, ut *Weisk. ad Xenophont. Hipp. IX, 2.* Nam δὲ tum ellipsis quandam habet, hanc fere: ut vero plena sit, vel perspicua, mea oratio, scito etc., quod oblique, ac brevius, bene redditur nam, quamquam etiam Latini, et nostrates quoque ipsi, adversativa particula utuntur, eodem sensu. *Diall. Deor. III.* Jupiter ad Mercurium: καταπτάμενος ἐς τὴν Νέμεαν — ἐκεῖ δὲ πον ὁ Ἄργος βουκολεῖ — etc. *Diall. Marr. II. 2.* ἐπεὶ γὰρ (alii δὲ) ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα — πέτρα δὲ ἔστι μοι παμμεγέθης — etc. *Ibid. V, 1.* ἡ Ἐρις δ' ἐν τοσούτῳ λαθοῦσα πάντας — ἐδυνήθη δὲ ῥαδίως etc. *Diall. Merett. IX, 2.* ubi pro vulg. ἤξει γὰρ e cod. *Paris. Schmiederus* correxit ἤξει δὲ etc. cf. *Diall. Deor. XX, 1. LEHM.*

Ead. 1. 11. Τὰ γνωρίσματα) *Dixerunt viri clariss. hac de re, dico ad Heliod. BOURD.*

Ibid. Τὸν πλησίον) *Prope adstantem. BROD.*

Ead. 1. 12. Δείξει σε τῷ δακτύλῳ) *Arrian. Epict. c. 1. lib. III. Viri clariss. Theod. Marcil. Des. Herald. δακτυλοδεικτεῖσθαι. BOURD.* Nihil antiquius potiusve priscis fuisse videtur, atque eo pervenire, ut digito non infamī sed indice tanquam exemplum imitationis dignum demonstrarentur. Fuit autem illa demonstratio duplex, in honorem et infamiam. in honorem legas apud *Horatium Carm. l. IV. Od. 3.*

Totum muneris hoc tui est,

Quod monstror digito praetereuntium.

Plinius junior lib. VI. Epist. 6. solebat tamen viridum adolescentulo mihi pater ejus cum magna laude monstrari. Et lib. IX. epist. 13. Cui Rufinus, demonstrans me, vides hunc? in ignominiam vero apud *Ovidium lib. III. Amor. Eleg. 6.*

Quid moror? en digitis designor adultera vulgi.

ALMELOVEEN. *Pers. Sat. I.*

Pulchrum est digito monstrari, et dicier, hic est.

Horat. IV, 5. SOLAN.

Ibid. Οὗτος ἐκεῖνος) Hic ille est Lucianus, insignis orator. *Persius: At pulchrum digito monstrari, et dicier, hic est.* BROD. Digito monstrari, et dicier, hic est, aliquando pulchrum; ut illud, *Ecce agnus Dei: et ὁ αὐτός ἐστι Δημοσθένης* et quod de Telamone memoratur, ob cuius os, ait Cicero, Graji ora obvertebant sua: et *Persius Sat. I. At pulchrum est digito monstrari, et dicier, Hic est: aliquando contumeliosum est, ut illud, Ecce somniator venit. Lucian. in Harmon. In turba insignem esse, digitoque demonstrari. COGN. Sic in Harmonid. et alibi. BOUARD. Inprimis Anachars. c. 36. ΛΕΝΗ.*

Ead. l. 13. "Ἄν δέ τι etc.) Sophistae ea aetate legationibus saepe fungebantur. Vid. *Spanhem. de U. et P. N. pag. 708. SOLAN.* Ut olim vulgabatur verba: *"Ἄν δέ τι σπουδῆς ἄξιον ἦ, καὶ τοὺς φίλους ἦ καὶ τὴν πόλιν ὅλην καταλαμβάνη*, aliquid incommodi habent ac jejuni. Unde *Schmiederus*, nescio an versione Latina duce, ἦ in ἦ mutari, καὶ vero prius plane ejici, malebat. Quam felicem emendationem, olim mihi minus probatam, nunc eo promptius recipiendam duxi, quum persuaserim mihi, quam facile librarii errore vulgatum oriri potuerit, quumque praeterea eam videam duorum Criticorum consensu commendari, alterius, Censoris editionis *Schmied. T. 1. in Ephemerid. Jenens. a. 1800. N. 122.*, alterius, Censoris Hal. editionis meae *Somnii, supra laudati. Fortassis tamen, ne quid celem, etiam prius ἦ ipsum delendum videatur. ΛΕΝΗ.*

Ead. l. 14. Καταλαμβάνη) In malam partem usurpant Graeci de periculis et casibus, qui inopinati repentino impetu superveniunt: in *Thucydide* satis frequens, apud quem ideo legendum est IV, 31. *εἰ καταλαμβάνοι ἀναχώρησις βίαιοτέρα*, non *βεβαιοτέρα*, quod vocabulum cum ista verbi potestate consistere nequit. *Demosth. in Aristog. p. 846. B. ὅταν τις κίνδυνος τηλικούτος καταλαμβάνῃ τὴν πόλιν. Pisistr. vel qui nomen ejus mentitur, apud Diogen. L. I, 53. ἣν ὁ πόλεμος ἡμᾶς καταλάβῃ. Dion Chrys. p. 47. B. 530. D. ἂν μὴ τις μέλων ἀνάγκη καταλάβῃ. Galen. περὶ τοῦ Προγ. αὐτὴ μὲν οὖν κοινὴ τῶν τεχνῶν ἀπάσῶν δυστυχία κατέλληψε τὸν νῦν βίον, oppressit aetatem nostram et corripuit. Vid. Aelian. V. H. II, 4. Julian. Or. I. p. 34. Nisi fugisset haec potestas priores Interpp. non monuissem. HENST.*

Ead. l. 15. Κεχρνότες) Ut in *Nigr. Timo. Charont. et passim. BOUARD.*

Ibid. Θαυμάζοντες καὶ εὐδαιμονίζοντες σε) *Mss.* θαυμάζον-
ταί σε τῆς δυνάμεως. Impressa lectione alibi saepe uititur.
BOURD.

Pag. 12. 1. 2. 'Αθάνατοι) In transitu fabulas hominum
in Deos relatorum traducit: vera, quae in hominem cadat,
immortalitas, virtute et eruditione comparatur, quam sibi
Lucianus, non vanus augur, promittit. Eleganter *Diodor. Sic.*
sub initium libri primi scribit, principes viros inflammari τῷ
διὰ τῆς δόξης ἀθανατισμῷ, quem fructum capiunt τὰς ἀρετὰς αὐ-
τῶν τῆς ἱστορίας ἀθανατιζούσης. istius loci paraphrasin paene
dedit *Agath.* in Prooem. Vid. eundem *Diodorum* XV. p. 458.
B. HEMST. *Cic. Tusc. Dispp. L. I. c. 15.* nescio quomodo,
inhaeret in mentibus quasi seculorum quoddam augurium futuro-
rum: idque in maximis ingeniis, altissimisque animis et exsistit
maxime, et apparet facillime. quo quidem demto, quis tam esset
amens, qui semper in laboribus et periculis viveret? De hac vir-
tutis ac memoriae, non naturae, — quae ab h. l. prorsus ali-
ena est, — immortalitate egregie, quamquam passim subti-
lius, quam verius, *Herderus* noster agit in *Zerstreut. Blätt.*
Fasc. IV. p. 147. sq. LEHM.

Ead. l. 4. Τοῖς παιδευμένοις) Παιδευμένοις, ἀμφιλογίας
vitandae causa. *MARCIL.*

Ead. l. 5. Τὸν Δημοσθ.) *Aphthonius* in *Chria*: Τὸν Δημο-
σθένους ὅρα μοι βίαν, παντός μὲν ὄντα φιλοπονώτερον ῥήτορος·
γεγονότα δὲ παντός ἐκκλέστερον. *COGN.*

Ead. l. 6. Τίνας υἱὸν ὄντα) *Μαχαιροποιῦ* δηλονότι, quod
tamen falsum esse docui. *BROD.* *Demosthenis* patrem, si de
patre haec intelligas, nimis deprimit: *Plutarchus* enim ex *Theo-*
pompo (qui, ut ex *Suida* constat, *Demosthenis* aequalis) longe
aliter de eo in ejus vita. *Δημοσθένης*, inquit, ὁ πατὴρ Δη-
μοσθένους ἦν μὲν τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ὡς ἱστορεῖ Θεό-
πομπος· ἐπεκαλεῖτο δὲ μαχαιροποιός, ἐργαστήριον ἔχων μέγα, καὶ
δούλους τεχνίτας τοῦτο πράττοντας. Sed ad matrem respicit
Lucianus, de qua statim addit *Plutarchus*: ἃ δ' *Αἰσχίνης* ὁ *Πή-*
τωρ εἶρηκε περὶ τῆς μητρὸς, ὡς ἐκ *Γύλωνός* τινος ἐπ' αἰτία προ-
δοσίας φυγόντος ἐξ ἀστεος ἐγεγόνει, καὶ βαρβάρου γυναικὸς, οὐκ
ἐχομεν εἰπεῖν εἶτ' ἀληθῶς εἰρηκεν, εἶτε βλασφημῶν καὶ καταπεν-
δόμενος. Certe *Valerius Maximus*, ignotum fuisse ipsius *De-*
mosthenis seculo, qualis fuerit, tradidit *III, 4. SOLAN. J.*
Brodaeus significat *Miscell. IV. c. 26.* ubi de *Demosthene* pluri-
bus exponit: vide porro *Andr. Schottum* in *Vit. Demosth.* ad
A. I. HEMST.

Ead. l. 7. Τὸν Αἰσχίνην) *Plin. Diog. Laërt.* Auctor vitae
Aeschlinis. *BOURD.*

Ibid. 'Ος τυμπανιστρίας) Τὸς διάσους μετὰ τυμπάνου τελούσης. Hoc *Demosthen.* de Corona Aeschini impropere. *BROD.* Τυμπανον intelligendum, quod Galli nunc vocant, un tambour de Basque; hoc est, exiguum, et quod saltantes manibus pulsabant. Figuram ejus cernere licet in elegantissima gemma, quae exprimitur in Opusculis *J. Scaligeri* p. 575. et quam *Is. Casaubonus* de Sat. Poës. I. p. 67. repraesentavit. Ejusmodi autem mulieres, ut et tibicinae ac fidicinae, servae erant aut libertae, et pleraeque omnes meretrices. Quae optime omnium tympanum pulsabant, Syrae erant: tympanum enim Orientalium fuit inventum: vide quae notavimus ad *Genes.* XXXI, 27. Nomen matri Aeschinis erat *Glaucothea*, ut testatur *Plutarchus* in ejus vita. Cavendum, ne hunc Aeschinem, Demostheni parem, Atrometi filium, misceamus cum Socratico Aeschine, Charini filio, cujus vitam scripsit *Diogenes Laërtius*: quod moneo, quia eum errorem erravit *J. Bourdelotius* in *Notis* ad hunc *Luciani* libellum. Quin et amicus noster *H. Wetstenius*, in pulcherrima editione *Diogenis Laërtii*, vitae Socratici Aeschinis praefixit imaginem oratoris Aeschinis e marmore ducis Etruriae. *CLER.* *Suidas* *Leucotheam* pro *Glaucothea* vocat, (vid. *Plutarch.* 1543.) sed pro τυμπανιστρίᾳ is τελέστριαν dicit. Vid. *Demosthen.* pro *Cor.* 170. B. C. et 194. unde Noster habet, ubi *Glaucotheam* a filio dictam ait, quam omnes *Empusae* nomine norant. De *Philippi* in eum favore videndus *Aelian.* V. H. VIII, 11. Adde, si lubet, *Menag.* ad *Diogen.* L. II, 64. et *Philostr.* p. 506. cum *Notis.* *SOLAN.*

Ibid. 'Αλλ' ὅπως) Legendum ὅμως. *BRON.* Ex P. et ed. *J.* restituimus pro aliarum ὅμως, quod frigidius visum. *Philostr.* p. 507. τῶν δ' ἐς Φίλιππον ὁρώντων ὁ *K. Αἰσχίνης.* *SOLAN.* Retinui ὅμως. Sensus est: Vides Aeschinem illum, qui tympanistriae filius erat: nec tamen obfuit illi generis humilitas, quin *Philippus* eum observaret et coleret. Ὅπως locum tueri poterat, siquidem abfuisset ἀλλὰ, hoc ordine structurae: ὅρῳ τὸν *A.* ὅπως αὐτὸν ὁ *Φ.* ἐθ. vides, quantopere Aeschinem illum observaverit *Philippus*. Ad marginem ed. *A. W.* notatum erat ὡς pro ὅπως frustra. De Aeschinis matre, quae piatrix moto tympano lustrationes obibat, opportunior erit dicendi locus. Τυμπανίστριαν vocat *Lucianus* post *Demosthenem*, quod *A. Schottum* non praeteriit in *Vit. Demosth.* neque aliter *Tzet.* ad *Hesiod.* p. 2. ὁ τῆς τυμπανιστρίας Αἰσχίνης quae satis refellunt errorem *Olearii* ad *Philostr.* de V. S. I, 18. vice τυμπανιστρίας in *Oratorum* principe τελέστριαν potius legen-

dum esse conjectantis: eo nimirum prolapsus est, quoniam, quae *τυμπαλίστρια* diceretur, ignorabat. HEMST.

Ead. l. 8. *Δι' ἐμὲ*) *Διὰ τὴν Πηγορικὴν καὶ παιδείαν*. BRON.

Ibid. *Σωκράτης*) Fuit Socrates Sophronisci lapidarii filius, qui etiam servisse et sculpsisse lapides dicitur. Asserunt quidam, Gratias vestitas, quae sunt in arce, illius opus esse: unde et *Timon* illum in Sillis, *Laërtio* teste, sculptorem lapidum dixerit. COGN. Serius, quam *Noster*, statuariae valedixisse *Socrates* videtur, cujus opus fuisse ajunt Gratias, quae Athenis in arce amictae conspiciebantur. *Diog. Laërt.* 37. F. *Aristoph.* Schol. Nub. V. *Paus.* Att. IX. p. m. 87. *Plin.* XXXVI, 6. et *Aul. Gellius* IV, 919. SOLAN. Phaenareta (perperam Phanerete apud *Cassiodor.* ad Psalm. 72.) obstetrix, primum, ut quidem videtur, Sophronisco marmorario nupta, Socratem, deinde Chaerodemo Patroclelem peperit. *Plato* *Euthyd.* p. 207. uterque statuariam artem didicerunt: de Socrate res certa est; vide *Fr. Junii* Catal. Artif. et *Menag.* ad *Diogen.* L. II, 19. *Dion Chrysost.* p. 558. D. Socrates *ἐμάνθανε λιθοξόος τὴν τοῦ πατρὸς τέχνην*. De Patrocle suspicor tantum: *Plin.* H. N. XXXVII, 8. scribit Ol. XCV. inter alios floruisse Patroclelem; quem equidem ab isto Socratis fratre *ὁμομητριῶ*, quia temporis ratio satis congruit, non esse diversum opinor: alius est sine controversia Patrocles, cujus *Pausan.* meminit VI. p. 457. Ceterum qua re *λιθοξόοι* differant et *ἐρμογλύφοι*, quoniam viri docti non satis enucleate definiunt, paucis exponendum videtur. *Ἐρμογλύφος* proprie, qui statuas Mercuriales sive *Ἐρμῆς* sculpsit, cujusmodi rudiore opificio confectae ad Atheniensibus, ut notissimum est, ad fores apponi solebant. Pythagorei eos, qui mercede philosophiam discipulis impertiebantur, *χείρους τῶν ἐρμογλύφων καὶ ἐπιδιφορίων τεχνιτῶν ἀποφαίνουσι*. τοὺς μὲν γὰρ ἐκδομένου τινὸς *Ἐρμῆν*, ζητεῖν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς μορφῆς ξύλον ἐπιτιήδειον etc. *Jamblich.* de V. P. S. 245. ubi adagium illud nobile respici, *ἐκ παντὸς ξύλου Ἐρμῆν οὐ γίνεσθαι*, manifestum est. Ab hoc principio deinceps in latiore significandi ditionem, quae statuariam artem universam complectebatur, ea vox pervenit: hinc *ἐρμογλυφεία*, statuariorum officinae in *Plat.* Conv. p. 1202. A. quem locum *Julianus* expressit Or. VI. p. 187. Verum *λιθοξόος*, qui lapides ac marmora radendo polit, ut apte coagmentari possint: id enim *ξείν λιθους* c. 5. et *ξεσθόντες λίθοι* *Liban.* Decl. XIV. p. 418. D. nec dubitandi locum relinquit *Noster*, quando pro *λιθοξόω* ponit *λίθων ἐργάτην καὶ ξυναρμοστήν*. ideoque *Proclus* *Diad.* III. p. 250. eodem ordine numerat, quo

ναυπηγός, τέκτων, ξυλοσχιστής etc. Horum itaque munus praecipuum non erat statuas perficere, sed marmora lapidesque expolire: nec tamen non saepissime contigit, ut, quia utraque ars in eadem versabatur materia, unus homo utramque exercebat; quod in avunculo *Luciani* clarum est: idcirco minime mirandum, si ad statuarios vocabulum hoc saepissime pertineat: οἱ λιθοξόοι τοὺς Ἐρμᾶς Ἀθήνησι πρὸς Ἀλκιβιάδην ἀπείκαζον, teste *Clem. Protr.* p. 35. D. Socratis pater *Diogeni L.* λιθουργός, *Dioni Chrys.* et *Maximo Tyrio* λιθοξόος, ἐρμογλύφος *Theoni Progygn.* c. 8. p. 105. Socrates ipse λαοξόος *Timoni Phliasio*: sed egregius inprimis *Cyrilli* locus contra *Julian.* VI. p. 207. 208. et, quem testem producit, *Porphyrū*; ubi nunc λιθουργός, mox ἐρμογλύφος, tum δημιουργός uterque appellatur, diciturque Socrates ἐργάσθαι σὺν τῷ πατρὶ τὴν λιθοτομικὴν, et, πατρῶα τέχνη χρησθαι τῇ λατυνικῇ. Jam vero qui proprie λιθουργοί, quae λιθουργική, optime docet *Suidas*, vel is potius, quem descripsit in V. *Manetho* vocat Λαοτόμους τε πέτρης σκληρώδεος IV. 335. sic enim ibi legendum: et tamen *Phidias* apud *Aristot. Eth. Nic.* VI. c. 7. tantus artifex λιθουργός σοφός, ubi *Paraphrastes Andronicus* addere non dubitavit, ὅτι ἄριστός ἐστι τὴν λιθουργικὴν. *Moeris* adnotat, *Λιθουργοὺς Thucydidem* dixisse, (locus est IV, 69.) *Ἀντιφοντὴν λιθοκόπους*: recte igitur *Hesych.* Λιθουργός, λιθοκόπος, λιθογλύπτῃς. Sed haec latius persequi vetat instituti ratio: praetermittendus tamen non est *Plutarchi* locus pro *Nobil.* p. 217. Ἡ δὲ Σωκράτους ἀδοξία μάλας καὶ ἐρμογλύφου πατρὸς οὐκ ἦν εὐγενεστέρα τῆς Σαρδαναπάλου δόξης; Ex his simul intelligi potest, quo jure *Thomas Mag.* probans ἐρμογλύφος et ἐρμογλυφεύς, λιθοξόον rejiciat. *HEMST.*

Ead. l. 9. Ὑπὸ τῇ Ἐρμῇ.) *Laërtius* in *Socrate*: Δούρις δὲ καὶ δουλεῦσαι αὐτόν, καὶ ἐργάσασθαι λίθους. *Valerius* non Socratem, sed ejus patrem *Sophronisum*, marmoriarium fuisse perhibet. *BRON.*

Ead. l. 11. Ἀφ' οὗ δὲ αὐτοὺς τηλικ.) His videtur mendum inesse; *Jacobs.* in *Porson. Adverss.* vult ἀφ' οὗ δὲ αὐτοὺς τηλικ. Sic respondeant haec verbis §. 10. in. ἦν δ' ἐμοὶ πείθῃ. Similiter αὖ *Char.* c. 16. εἴμαρται — κληρονομήσαι τοῦτον μὲν ἐκείνου — ἐκείνον δὲ αὐ τοῦτον. Nihilo minus αὐτοὺς mihi videtur a *Luciano* profectum, excidisse autem deinceps τοὺς. *LENH.*

Pag. 13. l. 2. Ἀνακύπτων) *Cod. Angl.* ἀνανήφων. *BOURD. P. Fl.* et *J.* ἀνανήφων. Utrum utri praestet, ex Mss. definiendum est; utrumque enim aptum. *SOLAN.* Ἀνανήφειν ponitur de iis, qui ad sanam et sobriam mentem redeunt: quae pote-

stas cum aliena sit a *Luciani* mente, totiusque orationis contextu, nihil est causae, cur scriptorum Codd. primarumque edd. auctoritate moveamur. *Ἀνακύπτειν* contra *emergere et recto capite sese erigere*, quod animi generosioris est, indignam se conditionem aspernantis: hoc ipsum postulant *ταπεινός*, ac cetera, quae praecedunt. *Plato* in *Phaedr.* p. 1223. E. *ψυχὴ ὑπεριδούσα ἃ νῦν εἶναι φασί, καὶ ἀνακύψασα εἰς τὸ ὄντως ὄν*. *plura dabit Budaeus C. L. G. pag. 71.* Idem et *ἀνανεύειν* *Dionysius Chrys. Or. IV, pag. 71.* *Isidor. Pelus. I. Ep. 275.* quod eleganter *J. Potter.* ad *Clem. Protr.* p. 49. n. 4. restituit *Origeni* contra *Cels.* p. 334. opponitur τῷ κάτω νενευκέναι εἰς τὸ ἔργον, ut modo dixit *Noster*, *obstipo capite ac demisso operi intentum esse.* Ad mentem et animi sensus utraque transferri solent. *Tatian.* ad *Graec.* §. 22. et 26. p. 61. locutione *Platonica: τὰς γνώμας αὐτῶν παρατρέπουσι κάτω νενευκνίας, ὅπως μεταρσιουσθαι ἐξαδυνατῶσι.* *Hierocl.* in *A. C.* p. 208. *Noster* in *de Merc. Cond. (c. 23.)* *θητεύσεις κάτω νενευκώς.* *Platonem* confer de *Rep. IX, p. 738. A.* Adhibuit ea verba *Lucianus* hoc in loco, quae utramque vim propriam et translatam venuste contineant. Porro his usus est *Herald.* de *Rer. Judic. Auct. I, p. 65.* *HEMST.* Conjecturam meam *ἀνανεύων*, nuper in medium prolatam, quam scripturam in *ἀνανήφων* per *Reuchlinianam* pronuntiandi rationem transiisse suspicabar, jam et ipse facile repudio, quum *ἀνανεύειν* apud *Nostrum* alio prorsus sensu adhibitum occurrat, quippe oppositum verbo *ἐπινεύειν*, neque vero τῷ κάτω νενευκέναι. Vid. *Necyom. c. 4. adv. Indoct. c. 5. LEM.*

Ead. 1. 3. Τὰ μὲν ἔργα) Sic *Socrates* apud *Diogen. Laërt.* II, 33. *ἔλεγέ τε θαυμάζειν τῶν τὰς λιθίνους εἰκόνας κατασκευαζομένων, τοῦ μὲν λίθου προνοεῖν, ὡς ὁμοιότατος ἔσται· αὐτῶν δ' ἁμελεῖν, ὡς μὴ ὁμοίους τῷ λίθῳ φαίνεσθαι.* *Clem. Alex. p. 24.* *Ἄλλ' ὑμεῖς μὲν ὅπως ποτὲ ὁ ἀνδρίας ὅτι μάλιστα ὠραιότατος τεκταίνεται, προσκαρτερεῖτε, ὅπως δὲ αὐτοὶ μὴ ὅμοιοι δι' ἀναισθησίαν τοῖς ἀνδριάσιν ἀποτελεσθῆτε, οὐ φροντίζετε.* *SOLAN.*

Ead. 1. 10. Ἡ σκυνάλη) *Flagra, verbera.* *BROD.*

Ead. 1. 11. Ἐνετρίφατο) *Quis? an ἡ Ἐρμογλυφική; si vulgatam lectionem probamus, alia videtur intelligi posse nulla, cui non inscite tribuat, quod ab avunculo fuerat factum.* Alias facili mutatione legi posset: *καὶ ὅτι πληγὰς ὁ θεῖος οὐκ ὀλίγας etc.* *HEMST.* Habet narratio colorem lepidi joci, atque adeo tribuitur flagello, quod avunculo erat tribuendum. Et εἰθὺς habet vim suam: statim in initio novi mei curriculum. Desideraretur meo iudicio gravissima vox, si legere vellemus

ὁ θεῖος. Sic nescio quid languoris acciperet oratio. cff. quae dixi ad verba §. 4. πολλήν τινα ὀμότητα etc. LEMM.

Ibid. 'Απολειφθεῖσα) Fl. et J. ἀποληφθεῖσα. SOLAN.

Ead. l. 13. 'Ενέπριε) Docta manus ad marginem ed. A. 1. συνέπριε' priscam lectionem mutari nihil est opus; utrumque bonum συμπρίειν et ἐμπρίειν τοὺς ὀδόντας. Vide Suid. in 'Εμπρίσαντες et Κατατρίβας ἐρῶν' quemadmodum συμβρύνειν vel συμβρύνει τοὺς ὀδόντας. Jambl. de V. P. S. 194. et ἐμβρύνει. Διαπρίειν alibi Noster habet, et πρίεσθαι τοὺς ὀδόντας D. M. XII. HEMST.

Ead. l. 15. Θρυματοποιοὶ γὰρ οἱ ὄνειροι) Dixi ad illud Petron. c. 104. — Somnia quae mentes ludunt. BOURD.

Ead. l. 16. Τῆς δὲ τῆς) Fuit cum crederem legendum τῆς δὲ σῆς. sed sic etiam usurpatur elegantissime. SOLAN. Scribendum τῆςδε τῆς, ut in utraque Ald. LEMM.

Pag. 14 l. 1. Καὶ ἐλθὲ ἤδη) Multum abest, ut damnem. Noster de Sacrif. §. 8. φέρε δὲ ἤδη. Nec tamen hoc loco non praetulero, καὶ ἐλθὲ δὴ, quod in istis adhortandi formulis, ἄγε δὴ, ἔθι δὴ, δεῦρο δὴ, fere perpetuum ab Aristophane, Luciano, spectatissimisque scriptoribus frequentatur. Hoc idem Sylburgium movit, Graecae linguae scientissimum, ut in Dionysio Hal. A. R. VI. p. 391. pro ἄπιτε ἤδη rectius putaret ἄπιτε δὴ. Vid. Thom. in Φέρε. 'Επιβαίνειν τοῦ ὀχήματος ex hoc loco profert Scheffer. de R. V. I. p. 232. praetermittens proximum illud ἀνέρχεσθαι, quod multo rarius occurrit. HEMST. Non satis caussae videbatur esse, cur mutaretur ἤδη, quum praesertim omnes libri in hoc consentiant. Temporis est h. l. ἤδη quin veni jam, so komm denn nun, ut Charon. c. 21. fin. ἀλλὰ καλώμεν ἤδη. LEMM.

Ead. l. 3. Πηγᾶσιν ἔ.) E nummis exhibet Spanhemius in eximio de U. et P. Num. opere p. 272. ed. postremae, et Gryphas intelligit. SOLAN.

Ibid. "Ὅπως ἴδης) Mss. et Angl. εἶδης' toleranda lectio, aliter tamen ceterae edd. atque aliter legit Interp. BOURD.

Ead. l. 6. "Α. π. τὰς ἑσπερίας πόλεις) Corrige, τὰς τῆς ἑσπέρας πόλεις. BROD. "Αχοὶ πρὸς ἑσπέραν, πόλεις) Angl. πρὸς τὰς ἑσπερίους πόλεις. Mss. πρὸς ἑσπερίας. BOURD. Ex iis, quae apponit Bourdelotius, non potest esse dubium, quin legi debeat ἄχοι πρὸς τὰ ἑσπέρια πόλεις, etc. GROX. Gronovii conjectura non improbabilis. Hesych. 'Εσπέρια, δυτικὰ μέρος' quod Berkelius observavit ad Stephan. in 'Εσπερία. Saepe Philo. r. de V. A. T. IV. c. 47. ἑσπέρια τῆς γῆς' V. p. 219. Idem tamen VII. p. 282. τὴν Κελτῶν ἑσπέραν. Neque tamen ulla

nobis ratio constat, cur vulgata lectio videretur mutanda.
HÆMST.

Ead. l. 7. Ὁ Τριπτόλεμος) Cum Triptolemo, nationis inventore, qui nova reperta vitæque humanæ utilissima disseminant, comparari solent. *Pactus ad Artaxerx.* inter Epist. Hipp. II. Hippocrætes διασπείρων πανταχόθεν, ὥσπερ ὁ Τριπτόλεμος τὰ τῆς Δήμητρος σπέρματα, τὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ βοηθήματα. *Vid. Athen.* V. p. 203. C. Huic Paulus Christianæ religionis consitor et propagator confertur a multis Patrum aperte: consideratius in re sacra fabuloso nomine abstinere voluit *Isidor.* *Pelus.* III. Ep. 176. ὁ δὲ Παῦλος, ὥσπερ ὑπόπερος γεωργός, πᾶσαν σχεδὸν ἐπέδραμε τὴν οἰκουμένην etc. τοῖς ἀνηκούοις ἐνσπείρων τὸ θεῖον κήρυγμα. Significat etiam Triptolemi currus mirificam quandam itineris celeritatem, ut apud *Ovid.* Tr. III, 8. neque aliter *Amm. Marcellin.* XXII, 2. *Utque solet fama novitates augere, properabat exinde sublimior.* Julianus, ut quodam Triptolemi curru etc. Alias poëtae sibi curru vindicant, quibus vel sublimes ignota prioribus via ferantur, vel celebres per ora hominum et publicas laudes procedant. *Pindarus* illo, quo solet, spiritu: Οἱ πάλοι φῶτες, οἱ χουσαμπύκων Ἐς δίφρον Μοῖσάν ἔβαινον *Pyth.* I, 102. *Vid. Aristid.* T. III. p. 669. *Manil.* II, 58, 138. quem locum egregie sanavit *J. Fr. Gronovius* *Obs.* II, 5. p. 242. ibi *Choerili* veteris versus opportunos produxit *Jos. Scaliger*, nec non ad *Euseb.* p. 101. in quorum ultimo legendum profecto, νεοφυγὲς ἄρμα ἐλάσαι, vel ἐλάσσαι, non πελάσαι. hoc *Scaligerum* et *D. Heinsium* de S. H. II. p. 270. fugisse miror, non item *Muretum* V. L. XII, 14. et *Sam. Petit.* *Obs.* II. c. 2. Huc pertinent illæ *Ciceronis* quadrigæ poëticae II. ad *Quint.* Ep. 15. Porro famæ gloriæque volucres curru in poëtis notissimi: nec *Philostratus* sprexit V. S. II. p. 596. de *Ptolemaeo Sophista*: ἀλλ' ὥσπερ ἐπὶ λαμπροῦ ὀχήματος τῆς φήμης πορευόμενος διήει τὰ ἄστυ. Illud autem *Callimachi* longe teneritimum est, cum *Hipponicum* significare vellet gratis omnibus instructissimum, Ep. L. ἄρμασιν ἐν Χαρίτων φορηθείς. Artificiosa vero modestia *Lucianus* se non meminisse scribit, quale esset illud, quod in terram seminare: satis enim auditoribus patebat, eruditos intelligi fructus ingenii, quibus magnam sibi famam pepererat. HÆMST. Epigramma venustissimum, cujus a me facta fuit mentio, non est, nec per temporis rerumque memoratarum rationem esse potest, *Callimachi*. *Bacchylidem* aut *Simonidem* vetus *Codex*, teste *Rich. Bentlejo*, auctorem praescribit. *Simonidi* sine dubio tribuendum, si *Stephanum* sequimur in Ἀκαμάντιον nam quod

ait, καὶ φυλὴ Ἀκαμαντὶς τῆς Ἀττικῆς, ὡς Σμῶνιδης, id in hoc ipso Epigrammate reperitur. IDEM in *Addendis*.

Ibid. Ἀποσπείρων τινὲς) Repone, ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν, aliquid in terram spargens: nota est omnibus Triptolemi fabula. BROD.

Ead. l. 13. Ἐνδεδυνότα) οὐκ ἔτι τὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυνότα. sic *Thom. M.* in Ἐνδεδυνότως. *HEMST.* Quod autem *Thomas* omisit αὐτὴν, inde non puto concludi posse, illud in huius Grammatici Luciano non lectum fuisse; quod credidisse videtur *Schmiederus*. Sed omisit Grammaticus consulto hanc vocem, quoniam, si addidisset, etiam sequentia ἦν εἶχον etc. addenda fuissent. Brevitatis igitur caussa omisit, neque vero, quod in ipsius exemplari non lectum fuisset. *LEHM.*

Ead. l. 14. Καταλαβοῦσα καὶ τὸν πατέρα) Alia lectio in *Mss.* καταβαλοῦσα καὶ τὴν ἐκείνην ἐσθῆτα. Recepta lectio in margine regii *Cod.* adscripta est. *BOURD.*

Ibid. Τὸν πατέρα) De reditu illo fusius in *Alex. c. 56.* unde patet, quousque pater ei obviam venerit. *SOLAN.*

Pag. 15. l. 1. Καὶ τι καὶ) Lege, καὶ τοι καὶ. atque ita video posuisse *Jac. Tollium* ad *Longin.* p. 181. Ἐβουλεύσαντο defendi posse non nego: melior tamen, et ad ea, quae supra sunt narrata, convenientior *C. R.* lectio, quam secutus sum. *HEMST.* Quamquam confirmari videatur *Hemsterhusii* conjectura eo, quod *Aug. cod.* habet καὶ τοι καὶ, nihilo tamen magis adduci poteram, ut relinquerem vulgatam, optime se habentem. Quid, quod non minus mihi h. l. καὶ τι καὶ ὑπέμνησεν salvum esse videtur, quam in *Fugit. c. 27.* μᾶλλον δὲ καὶ προσλασι, καὶ τι καὶ ἔρεσθαι θέλουσιν, quae nemini unquam fuisse suspecta. Τι absolute positum, ut *Diall. Marr. XV, 1.* ἐπέπνευσά δέ τι καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς, *Charon. c. 8.* συγκαμεῖν δέ τι καὶ σέ δεῖ. *Necyom. c. 10.* ὑλάκκησε μὲν τι (non τοι) ὁ Κέφβερος. *Prom. c. 3.* συνειργάζετο δέ τι (non τοι) καὶ ἡ Ἀθηνᾶ, et saepius, h. l. eleganter mitigat admonitionis acerbiter, quemadmodum per totam narrationem pia quaedam filii in patrem modestia conspicitur. Verba sic intellige: quin etiam aliquam (eine kleine) admonitionem addidit de iis, quae, parum abfuerit, quin de me decrevisset. *LEHM.*

Ead. l. 2. Ἐβουλεύσαντο) In *Mss.* ἐβουλεύσατο. ut hoc referatur ad patrem. *BOURD.*

Ead. l. 3. Ἐμοὶ δοκεῖν] Sic dedi, etiam invito *Censore Hal.*, ex usu Luciano familiari, licet non ubique a libris observato. Consentientibus libris sic legitur *Ver. Hist. I, c. 7.* de *Luct. c. 5.* *Necyom. c. 10.* et 17. *Charon. c. 11.* extr., ubi tamen *Schmiederus*, codicis *Paris.* et editionis *Junt.*

auctoritatem et *Abreschii* Diluce. Thucc. p. 5. vagum iudicium secutus, lectionem *μοι δοκεῖ* recepit. De Dom. c. 17. vix dubium esse potest, quin recte scripserit *Reitz*. *ἐμοὶ δοκεῖν*, τὸ ἐναντίον ποιεῖν. In *Philops.* denique c. 25. recte *Solanus* malle *Πλούτων*, *ἐμοὶ δοκεῖν*, et de Dea Syr. init. et c. 29. *Reitzius* *δοκεῖν* δέ μοι ex *Herodotea* ratione restituisse videtur. Ueberius de hac exquisitori Graecitate exposuit *Fr. Wolff. Reitz.* ad *Viger.* p. 732. sq. ed. Herm. LEHM.

Ead. l. 5. *Δικανικόν*) Forense dixit, vel quod duae personae inter se decertent: vel quod forenses causae multis clepsydris perorentur. Notat autem prolixam et ineptam orationem, quam etiam hibernum somnium vocavit, quod hibernae noctes sint longiores, et proinde longiora somnia. *COGN.*

Ibid. *Χειμερινὸς ὄνειρος*) Vide *Erasm.* in *Chil.* *VONST.*

Ead. l. 6. *Ὅτι μήκ.*) *J. G. Graevius* ad *Prom.* s. *Cauc.* ὅτε scribi jubet; quod recepissem utique, si vel unus addixisset *Codex* nunc lectione vulgata nos oportet esse contentos: *hibernum somnium*: nam *longissimae sunt noctes*. *Polyd. Vergilius*, *Cognatum* secutus, ex his paroemiam effinxit, *Somnium hibernum*, et cur *dicanicum* diceretur, explicare fuit conatus: utrumque male: nam et tali proverbio libenter caremus, et alia longe est causa, cur *ἐνύπνιον δικανικόν* vocaverit, *somnium absurdum et auribus grave*, qualia nimirum multa causidici deblaterare solent. Parum distat illud *Platonis* in *Apol.* p. 25. *Α.* ἐρῶ δὲ ὑμῖν φορτικὰ μὲν, καὶ δικανικὰ, ἀληθῆ δέ. *Theaet.* p. 128. *E.* Simili modo apud *Lucianum* saepe occurrere, notavit *Herald.* *An.* in *Salm.* *Obs.* ad *I. A.* et *R. VI.* c. 10. §. 9. *HEMST.* Non dubitabam cum *Matthiae* emendationem *Graevii* recipere. Manca enim oratio est, si legitur ὅτι. Desideratur temporis notatio. Sed ὅτε est *quo tempore*, scil. *hiemali*, quod quidem facile e praecedenti *χειμερινὸς* deducitur. Non minus certa est *Pelleti* medela, quam loco *Anachars.* c. 16. adhiberi vult, legens: ἡ δὲ ὥρα τοῦ ἔτους, ὅτεπερ (vulg. ὅτιπερ) τὸ πυρῳδέστατον ἐστὶ τοῦ ἀστέρος etc. *LEHM.*

Ibid. *Αἱ νύκτες*) Hinc *Platonis* Comici fabula, cujus titulus *Nox longa*, laudata *Polluci* *VI.* 33. *SOLAN.*

Ibid. *Τριέσπερος*) Facete, ut solet: *τριέσπερον* vocat *Herculem* ab *trinoctio* illo, quod traditur in eo concipiendo insumtum. Nota est fabula *trinoctii* concubitus *Jovis* et *Alcmenae* vel ex *Plauto*, vel ex ipso *Luciano* in *Dial. Merc.* et *Solis*. *COGN.* Haec ait per allusionem ad *Lycophronem* in *Alexandra* statim initio, ubi de *Hercule* sic: *Αἱ αἰ τάλαινα θηρῶν κεκαυμένη Καὶ πρόσθε μὲν πύκνησιν οὐλαμμήφοις Τριεσπέρου λέοντος* —. Quem *Herculem* *τριέσπερον* λέοντα dixit, ut

interpretatur *Tzetzes*, vel quod plures noctes impendit Jupiter in ejus generationem, vel quod per tres dies mansit in ventre ceti, ut Hesionem liberaret. *PALM.* Agnosces etiam *Lucianum* in Gall. §. 12. τριέσπερον ἂν ἡδέως ἔτι εἶδον τὸν ὄνειρον. Apud *Schol. Homer.* ad II. E, 323. Hercules τριέσπερος, et in *Ara Dosiadae* II. *Lycophroni* v. 33. τριέσπερος λέων, ubi vide *Tzetz.* et *J. Meurs. Gregor. Nazianz.* Stel. I, p. 42. τὸν Βουθόλιναν παρήσομεν αὐτοῖς καὶ τὸν Τριέσπερον τὸν καὶ γεννώμενον οὕτω καὶ γεννῶντα μεγαλοπρεπῶς. Scriptor *Christianus*, nescio quis, apud *Suid.* in Ἰωβ parum concinne: Οὐ κατὰ τὸν Ἡρακλέους μῦθον καὶ τὴν Ἀδμήτου Ἀλκηστιν, ἣν ὁ καλλινικός τε καὶ τριέσπερος ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς τελευτήσασαν ἤγειρε· hinc apud *Alciphr.* p. 356. ἡ Ἡρακλέους τριέσπερος, ubi nonnulla *Berglerus.* In historia *Jonae* originem fabulae ponit *Cyrillus Comm.* in *Jon.* quam subtilitatem Ecclesiae patri nullus invidio: tanto minus, quod continuatarum noctium numerus haud sane constet: magnos quidem auctores, ut vidimus, habet trinoctium; quibus accedant *Orpheus*, aut is potius, qui *Orphei* subiit personam, *Argon.* v. 118. versibus elegantissimis, et *Lucan.* apud *Lactant.* ad *Stat. Theb.* IX, 424. sed nonnulli binas tantum noctes, (vid. *Passerat.* ad *Propert.* II, 18. v. 25. *Muncker.* ad *Hygin.* F. XXIX.) novem alii conjungunt, *Clem. Protr.* p. 20. D. et *Potter.* illi brevius, quam par erat, contracto temporis spatio, ternarii numeri perfectionem, quam in hoc etiam negotio spectari voluit *Serv.* ad *Virgil.* *Ecl.* VIII, 75. temere violant: hi multo sane melius *Herculis* honori consulunt, cujus tanta fuerit fortitudinis excellentia, ut in eum formandum solidas novem noctes impendere Jupiter debuerit: nam si verum est, quod *Diodorus* IV, p. 151. D. historica gravitate confirmat, τὸν γὰρ Δία μισγόμενον Ἀλκμήνῃ τριπλασίαν τὴν νύκτα ποιῆσαι, καὶ τῷ πλήθει τοῦ πρὸς τὴν παιδοποιῖαν ἀναλωθέντος χρόνου προσημῆναι τὴν ὑπερβολὴν τῆς τοῦ γεννηθησομένου ῥώμης, si hoc, inquam, verum est, tanto magis eadem ratio in novenario noctium numero valebit. Jam neminem fore puto, qui vim istius μεγαλοπρεπῶς apud *Nazianzenum* nonsapiat. *HEMST.* Pro vulg. ὥσπερ ex *Aug. cod.* reposui οἶός περ. Sic *Noster* supra §. 6. τιάνου καταγέμουσα, οἶος ἢν ὁ θεῖος. *Diall. Deor.* IV, 1. ὅπως εἰδῆς οὐκ ἐτι ῥάμφος — ἔχοντα — οἶος ἐφαινόμεν σοι. *LEHM.*

Ead. l. 9. Ἐωλος γὰρ ἡ ψ.) Bona notavit, hoc etiam loco prolato, *H. Stephan.* *Ind. Thes.* in v. Ἐωλος, et *Jungerm.* ad *Poll.* I, 65, n. 38. *HEMST.*

Ead. l. 10. (Ἰπποκρίτης) Hinc cum similibus aliis adnotavit *Budaeus* C. L. G. p. 776. Displacent ὑνείρων τινῶν ὑπο-

κατάς τινας: alterutrum, si nitorem loquendi consulas, suffecerit; nec sane in ed. Fl. primum illud τινῶν exstat, quod in posteriores omnes unde fuerit invecum, mihi non liquet: quamquam in Exc. Cod. *Regin. Poli* reperiam adscriptum, per me tamen licet exturbetur. HEMST. Abest etiam a codd. Gorl. et Aug. LEHM.

Ead. 1. 11. Ὁ Ξενοφῶν) Videtur somnium hoc intelligere, quod est lib. III. Anab. quo vidit *Xenophon* per quietem domum suam paternam fulmine totam collucere. COGN.

Ibid. Ὡς ἰδοῦμαι) Tutatur se *Lucianus* exemplo atque auctoritate *Xenophontis*, et ejus praesertim somnii narratione, quod, desperatis Graecorum militum rebus, ereptis jam sibi per fraudem ducibus, ea ipsa, qua visum est, nocte commilitonibus narrat, Anab. III. initio fere. Verba autem, quibus id agit hic *Lucianus*, subobscura et depravata etiam videntur. Nam cum ait, οὐκ ὦ ἀγαθὲ, non negat, quod novissime ab auditore objici sibi finxerat; sed vocem ληρῆσαι respicit aut ἔωλος ψυχρολογία, quasi dicat, nequaquam, o bone, nugae sunt pueriles; nisi forte nugatum etiam *Xenophontem* putas, cum somnia sibi visa narrat, tum domi, jam profecturo, tum alia. Obscuritas inde oritur, quod ληρῆσαι, quod repeti debuit, omissum est in hunc modum: οὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τ. ε. ἐληρῆσε, ὡς ἰδοῦμαι αὐτῷ. Deinde somnium non unum indicat. Trajectio est itaque insignis, *Luciano* tamen non infrequens: nam scribi debuit, οὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. ποτε, ὡς ἰδοῦμαι αὐτῷ τὸ δ. δ. V. *Euripid.* p. 401. B. ἰδοῦμαι. Ut autem verba se habent, excidissem puto articulum τὸ ante τῇ πατρῷα οἰκίᾳ. Similes trajectiones apud hunc vide *Diall. Morti.* XXI. et XXII. Sed et hoc monendus est lector, aut male locutum *Lucianum*, aut memoria lapsum, cum scribit ἐν τῇ πατρῷα οἰκίᾳ. Somnium enim illud non domi profecturus vidit, sed in reditu Graecorum. Erroris occasionem praebeuit, quod in somnio paternam domum fulgure coruscantem sibi videre visus est *Xenophon*. Nullum enim in toto opere somnium narrat sibi domi visum. SOLAN. Satis est ad fidem vitii faciendam, quod in hoc loco illa expedita stili *Luciani* facilitas desideretur. Dum meliorum Codd. opem exspectamus, nam in nostris nihil est quicquam subsidii, ita coniecto, periisse descriptoris negligentia (quod quam crebro vetustis in membranis, etiam emendatissimis, fiat, experti non ignorant) versum unum, quem si ex *Xenophonte* revocare licet, sensus saltem et oratio tolerabilis exhibit: οὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τὸ ἐν. ὡς ἰδοῦμαι αὐτῷ βροντῆς γενομένης σκηπτὸς πεσεῖν ἐν τῇ πατρῷα οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα (ἴσατε γὰρ) οὐχ ὡς ὑπόκρισιν τὴν δ. οὐ. φλ. ἑ. αὐτὰ δ. quae

sic interpretor: neque enim *Xenophon* aliquando somnium enarrans, quo videbatur ipsi facto tonitru fulmen in paternam cecidisse domum, et cetera (nostis enim) veluti scenicam actionem hoc visum, aut ipse de industria nugaturus ista referebat etc. illud ὡς ἰδοῖται αὐτῷ plane videtur postulare partem istam a nobis intersertam, praecipue si *Xenophontis* verba perpendas *Cyr. Exp.* III. p. 175. μικρὸν δ' ὕπνου λαχὼν, εἶδεν ὄναρ· ἰδοῖται αὐτῷ βροντῆς γ. etc. Haec nostra, simul ac meliora quis dederit, litteram debent. Ceterum vereor, ne duo *Xenophontis* somnia diversa confuderit *Lucianus*: hoc certe, cujus modo meminimus, apud suos commilitones exposuisse non legitur, sed aliud lib. IV. p. 191. cum *Chirisopho* communicavit, idque etiam in magna rerum desperatione. *Hemst.* Illud somnium h. l. significari, quod narrat *Xenophon* *Anab.* III, 1, 11. (ed. *Weisk.*), certissimum est, nec serio a quoquam in dubitationem vocari potest. At insunt loco, quae offendant. Primum, quod dicit auctor, *Xenophontem* narrasse somnium suum nescio quibus; quod certe non disertis verbis a *Xenophonte* commemoratur. Sed tenendum, *Lucianum* h. l. memoriter pro more suo referre factum, et lapsum esse memoria, ut saepius alibi. Exempli hujus generis sive licentiae, sive negligentiae, *Lucianae* plura suis locis taxata, ut supra c. 3. de proverbio illo, quod dicit auctor *Hermot.* c. 3., *Hesiodo*, de *Scipione*, *Hannibalis* adversario *Diall. Mortt.* XII. fin. etc. Meminerat autem *Lucianus*, *Xenophontem* in illa nocte, in qua somnium viderit, convocare *Proxeni* *lochaagos*, hisque dicere, se nec dormire, nec decubare, amplius posse, quippe videntem, in quam misera ipsi conditione essent (§. 15.); et hanc cogitationem mens *Luciani* conjunxit cum hac: *Xenophontem* forte etiam narrasse somnium suum. Sic facile error *Luciani* explicari potest, difficilius vero excusabitur. Sed aliud est, quo offendaris h. l., quod verba ipsa, uti vulgo leguntur: ὡς ἰδοῖται αὐτῷ καὶ ἐν τῇ πατρὶα οἰκ. κ. τ. α. — ἔ. γ. — οὐχ ὑπόκρισιν τὴν ὄψιν etc. corrupta esse videntur. Quid enim sibi vult particula καὶ post αὐτῷ; Et ante ὑπόκρισιν haud dubie ὡς excidit, quod necessario requirit cum Graecitas omnino, tum totius loci ingenium. Itaque eatenus facile ac libenter secutus sum *Hemsterhusii* subtile judicium, qui καὶ ejiciendum, ὡς inserendum, statuit. Quod autem idem Criticus etiam plura verba e *Xenophonte* textui addere vult, hac quidem ratione: ὡς ἰδοῖται αὐτῷ βροντῆς γενομένης σκηπτός πρὸς πρᾶξιν ἐν τῇ π. οἰκ. etc., id miror usque eo arrisisse doctissimo *Matthiae*, ut ea adeo in textum recipere non dubitaverit. In *Xenophonte* reperitur: πρᾶξιν εἰς τὴν πατρ. οἰκ. Quo-

modo itaque defendi poterit *πείν ἐν τ. π. οἴκ.* ? Minime vero. Non ipsissima verba *Xenophontis* recitat auctor, sed laudat rem memoriter suis qualibuscumque verbis, innuens modo id, quod auditoribus suis jam notum esse significat verbis: καὶ τὰ ἄλλα, ἴστε γάρ. Errat autem *Lucianus* in citandis verbis eo, quod incipit verbis *ἐν τῇ πατρ. οἴκ.*, quum in *Xenoph.* legatur *ἐκ τῆν πατρ. οἴκ.* Sed etiam sic facile compleri potest sententia, et effici eadem, quam dedit *Xenophon*. Neque opus est statuere, in extenso *Xenophontis* verba ab auctore relata fuisse. *Schmiederus*, ad quem nunc devenimus, legendum coniecit: ὡς ἰδ. αὐτῷ καιομένη ἡ πατρῶα οἰκία. At vero haec nimium recedunt et ab iis verbis, quibus *Xenophon* usus est, et a vulg. lectione ipsa, et vero etiam a Graecae linguae indole. Nam uti bene dicitur *φαίνεται μοι καιομένη οἰκία*, ita minus bene dicas *δοκεῖ μοι καιομένη ἡ οἰκία*, pro *καίεσθαι δοκεῖ*. Denique T. F. *Benedictum*, Rectorem scholae *Annaebergeusis* meritissimum, video in *Programmate* scholastico, *de quibusdam Luciani locis* a. 1814. *Torgaviae* conscripto, cetera omnia, quae vulgo leguntur, probare, in uno vero vocabulo *ὑπόκρισιν* haerere. Totum igitur locum putat bene habere, si modo legatur οὐχ ὑπόκριτῇ, qua voce respondeatur antecedenti interrogationi: μὴ ὄνείρων τινῶν ἡμᾶς ὑποκριτὰς τινας ὑπέληφεν; At, ut taceam cetera ulcera, ab *Hemsterhusio* detecta, sic non tangi, nedum sanari, et per se vox *ὑπόκριτῇ* parum habet probabilitatis, si credas eam ex *ὑπόκρισιν* ortam, et vero etiam jejunum praebet sensum. Longe verosimilius est, excidisse aliquando ὡς, quoniam mox eadem vox sequitur, ita, ut altera facile omitti potuerit. Recte autem observat vir doctus, respici verbis οὐχ ὡς ὑπόκρισιν ad illos ὄνείρων ὑποκριτὰς, quod ne ab *Hemsterhusio* quidem observatum video. Aliam viam ingressus *Langius* in *Animadvv. ad Lucian.* p. 7. sq. verba αὐτῷ — ἄλλα pro glossemate haberi posse censet. Sed quale hoc glossema foret, si verba sic se juncta legeres? et qualis textus, si haberes verba: ὡς ἰδοῦμαι — ἴστε γάρ — ? Neutrum profecto sine altero intelligi posset. Bene autem idem observat, somnii *Xenophonteis* διηγήσεως non ita esse capiendam, quasi *commilitonibus* illud narrasset; sed quatenus cum lectoribus illud communicaverit *Xenophon*. LHHM.

Pag. 16. l. 4. 'Εθελονακί) Mss. et Basil. et Flor. ἰθελονακί. male. BOURD. Adducit *Budaeus* C. L. G. pag. 26. HEMST. In sqq. cod. Paris. exhibet πρὸς τὴν ἡττω ἀποκλ., ubi *Belinus* supplet ὁδόν. Sed praestat τὰ ἡττω, respondens praecedenti τὰ βελτίω. LHHM.

Ead. 1. 6. 'Εαυτοῦ) Scripsi εαυτῶ. alterum illud Graeci sermonis norma respuebat: προτύπωμα εαυτῶ προτιθέναι Σωκράτην *Simplic.* in *Epictet.* p. 283. παράδειγμα προστήσασθαι Noster habet in *Prom.* s. *Cauc.* *HEMST.* Observat *Schmiederus* in *Add.* ad T. I., insertis T. II., p. XXVI. „In fine hujus libri, qui ultimus est in tertio Aug. continuo additur: 'Ἐπιγραμμα, ὃ ἐπέγραψε Λουκιανὸς ἐν στήλῃ βηρύλλου λίθου πρὸς τῷ λιμένι τῆς τῶν μακάρων νήσου, ποιηθὲν αὐτῷ παρ' Ὁμήρου'.

Λουκιανὸς τάδε πάντα φίλος μακάρεσσι θεοῖσιν

Ἐλδέ τε καὶ πάλιν ἦλθεν ἔην ἐς πατρίδα γαίαν.

Cf. Luc. Ver. Hist. lib. II. c. 28.“ *LEM.*

IN PROMETHEUM.

Pag. 17. l. 1. *Πρὸς*) Post annum *Luciani* quadragesimum scripta est haec oratio, qua fautores quosdam suos, solum in ejus scriptis novitatem laudantes, monet, non tam novitate exempli, quo Comoediam cum Dialogo conjunxerat, laudem se captasse, quam ex ipsis salibus, ac totius operis concinnitate ac forma. Ejusdem argumenti aetatisque forte est *Zeuxis*. Post *Dialogos* scriptus A. 2. *SOLAN.* Hiccine libellus? imo reperi ibi eo, quo consuevit, loco. *LEM.*

Ead. 1. 13. *Προμηθεΐα*) Hanc vocem interpretor ad lib. 5. *Heliod.* partem priorem hujus dialogi interpretatur *Athen.* lib. 7. *Scalig.* ad *Euseb.* *BOURD.*

Ead. 1. 15. *Οὐδὲ*] Sic mutavi vulg. οὐ δ', vel propterea, ne, si separentur particulae, δὲ ad praecedentia εἰ μὲν referri possit. Deinde non requiritur non vero, sed neque. B. 2. οὐδὲ recte exhibet. *LEM.*

Ead. 1. 17. *Βάρβαρος τις παραμικρὸν*) Legendum *βάρβωρος τις*. *Erasm.* in *Adagio: Barbarus e trivio.* *BRON.* Mirum, omnes editiones habuisse *βάρβαρος*, cum de menda viri docti monuissent: repetit illud *Lucianus* passim. *BOURD.* Sic *Plato* de *Rep.* VII. ed. *Lugd.* p. 488. B. καὶ τῷ ὄντι ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῷ τινι, de anima tenebris ignorantiae immersa. In *Mss.* tantum O. et W. et plerisque impressis *βάρβαρος* legitur. Sed *Coll.* et J. ed. veram scripturam adserunt, quam conjectura etiam adsecutus est *Benedictus*. In *Cod.* W. notatam eam vocem puto, cum ei versui in margine nota haec [—] sit

adscripta. SOLAN. Βόρβορος eo differt a πηλῶ, quod et male oleat, et nulli sit usui; cum contra πηλός, terra liquore affuso subacta, ad fingendum sit idoneus: a Platone in Theaet. p. 109. C. memoratur πηλός ὁ τῶν χυτρώων, καὶ πηλός ὁ τῶν κοροπλάθων, καὶ πηλός ὁ τῶν πλινθουργῶν: hoc Latinis lutum, illud coenum; quam vocabulorum istorum in utraque lingua proprietatem recte Glossae veteres observant: eadem in translationibus inde ductis distincta facile patet. De βόρβορος et βορβορώδης vide H. Junii Adagia in Cocni agitator. Nihilominus fieri nonnunquam potest, ut in eandem propemodum significationem conveniant: Aristoph. in Vesp. v. 248. 257. 259. HENST. Voci βόρβορος accedit etiam auctoritas A. 2.

LEHM.

Ead. l. 19. Ἐπειφημίξεις) Male in omnibus editionibus ἐπιφημίξεις. Alia lectio melior, de qua dico alibi. BOURN. Ἐπειφημίξεις) Ominibus hic nullus locus; aptissima contra elogiorum magnificorum mentio. Hinc est, quod hanc scripturam secuti sumus, M. etiam Codice firmatam, Demosth. pag. m. 329. A. χρῆ . . . πάνθ' ὅσα τις πράττει τοὺς θεοὺς ἐπιφημίζων, τοιαῦτα φαίνεσθαι, οἷα μὴδ' ἂν ἐπ' ἀνθρώπου πραγθέντα πονηρὰ φανείη. ubi Schol. ὁ πράττων ἐπὶ ὀνοματι τῶν θεῶν τί. optime. Adde Athenag. p. 52. C. D. Clem. Alex. p. 17. A. et 18. A. et Basil. p. ed. Bas. 411. C. Vid. tamen II. A, 22. SOLAN. Gratiam facimus Bourdelotio, iudici Graecarum venustatum non peritissimo, praeposteræ correctionis: nota sunt ἐπειφημεῖν, et diversa potestate εὐφημίζειν: probandum fuerat ἐπειφημίζειν, idque ea virtute, quam locus hic postulat. Meliora docuit Budaeus C. L. G. p. 593. bene Lucianei loci sensum interpretatus: Titanum principis titulo et nomine insignis et ornas. Restituendum Pausaniae I. p. 90. ubi vulgatur ἐπειφήμησαν: tu lege, ἐπειφήμισαν, scilicet τῇ τῶν πνύμων σπορᾷ. ut p. 100. et saepius: compertum autem nihil, inquit, habeo dicere, primusne hic Cyamites fabas severit, an huio inuento heroem quendam Cyamitæ titulo donatum inscripserint. Sic Aristid. T. I. p. 450. B. τούτοις (frumenti sationi) Κέλεός τε καὶ Μετάνειρα καὶ Τριπτόλεμος ἐπιφημίζονται. male vertit Canterus, ut et p. 331. A. nec multo rectius in Epistolis Libanii, quas J. Chr. Wolfio, egregie de literis merenti, debemus, p. 114. οἷς τε πράττετε, ἐκείνον ἐπιφημίζετε, quæ ipse geris, illi attribuis: quasi ab illo gesta prædicas. Aliorum exemplis adde Philon. Jud. L. ad C. pag. 1011. E. 1016. A. Pollux IX, 95. 112. HENST. Philopatr. c. 26. μήπου θεὸς ὑμᾶς ἐς κόρακας βάλοι, διὰ τὸ τῇ πατρίδι ἐπαρᾶσθαι, καὶ λόγους κιβδήλους ἐπιφημίζειν, ubi post κιβδήλους excidiisse videtur αὐτῷ, quod

incommode suppleri vult *Gesnerus*. Prorsus alio sensu, nempe Homérico (Il. I, 22.), dicuntur Scythae *ἐπευφημοῦντες* *Toxar*. c. 42. *LEHM.*

Ibid. *Εἰρωνείαν καὶ μυκτῆρα*) *Copiose Is. Casaub.* ad *Theophr.* *Charact.* in subsannationem Atticam. Id. *Lucianus* de *Gymnas.* εἴτε εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις. Sic postea ἐς τὴν Ἀττικὴν δορυμύτητα τῶν σκαωμάτων. *Eunap.* in *Liban.* ipse saepissime sic χλευασμὸς, ἀλισμὸς, ἔμπαιγμός, et similia Atticor. de quibus interp. *Aristoph.* *BOURD.* Ἀθηναῖοι εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις. Vid. *Casaub.* ad *Theophr.* *Char.* *VORST.*

Pag. 18. l. 1. *Μυκτῆρα*) *Nasum*: ironias. *Erasm.* in *Proverbio*, *Naso suspendere*. *BROD.* Utuntur hoc loco *J. Brod.* *Misc.* IV. c. 32. *H. Stephanus* *App.* de *D. A.* p. 245. et *Is. Casaubon.* ad *Theophr.* *Ch. Eth.* c. I. *HEMST.*

Ibid. Ἀττικὸν) Omnium enim Graecorum dicacissimi et facetissimi habiti sunt Attici. *BROD.*

Ead. 1. 2. *Προμήθεια*] Adludit ad nomen *Promethaei*. *LEHM.*

Ead. 1. 4. *Τοῦ Κανκ.*) Ubi deligatus *Prometheus* a vulture manditur. *BROD.*

Ead. 1. 6. *Τοὺς ἀγῶνας*) Nam declamatorum orationes umbratilem pugnam vocat *Cicero*. *BROD.* Imperite *Belinus* notat in verbis ξὺν ἀληθείᾳ τοὺς ἀγῶνας ποιεῦμενοι inesse aliquam ambiguitatem; posse enim haec certamina etiam cogitari *contre la vérité*. Quod quidem ejus generis est, ut facile apud nos a tirone quolibet refutari possit. *LEHM.*

Ibid. *Ζῶντα οὖν*) Haud dubie *ἐλληνικώτερον* *Ms. Wittiana* *ζῶα γ'* οὖν etc. *JENS.* Non placent *ζῶα* et *ἔργα* sic conjuncta. *LEHM.*

Ead. 1. 7. *Ἐμψυχα*) Vide omnino *Leosthenis* de *Demosthene* dictum, a *Nostro* adlatum *Demosth. Enc.* c. 14. unde desuntum hoc credo. *SOLAN.*

Ead. 1. 9. *Πλὴν εἰ μὴ διαλλ.*) In versione Lat. hoc modo: Nisi si sic dirimatis, vos ex luto non fingere, sed aurea plerisque vestris figmenta esse. Tu potius sic redde: Nisi in eo tantum differtis (a *Prometheo* sc.) quod non ex luto fingitis, sed quod aurea vestrum plerisque sunt figmenta. Sic pro *Imag.* §. 21. Ἀλλὰ καὶ κείνῳ οὐ μικρῷ διαλλάττουσι. Sed hac re etiam non exigua a se invicem differunt: et alibi. *Xiphilin.* *Nerone* p. 189. Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ἐκ τοῦ ὁμοίου πάντα ἔπραττον, ἐν ἐνὶ δὲ τούτῳ διήλλασσον. Cuncta enim eodem modo faciebant, tantumque discrepabant in eo etc. *L. Bos Obs.* *Crit.* c. V. p. 19. *Jure L. Bos* *Benedictum* castigavit: is, verbis tantum mutatis, errorem *Micylli* fuerat secutus: sed jamdudum sententiam hujus

loci viderat *Budaeus* C. L. G. p. 239. Μοκ scribo, ὅτι μὴ ἐκ πηλοῦ· nihil enim juvat otiosum illud δ'. [Scripsit auctor fortasse ἐπὶ μὴ ἐκ βορβόρου, μὴδ' ἐκ π. Nam uti vulgatur h. l. μὴδὲ, etiamsi cum *Abreschio* Dilucc. Thuce. p. 612. pro καὶ μὴ sumas, subsistere non potest. *ΛΞΗΜ.*] Merito *Noster* probatis causarum patronis χρυσᾶ τὰ πλάσματα tribuit: tunc enim temporis haec ducebatur ad magnas divitias via compendiosa. *Damascius* apud *Suidam* in Σεβηριανός· δίκας λέγειν καὶ χρηματίζεσθαι τὸν ἐπιμίσθιον τοῦτον χρηματισμόν et in Σαλούστιος· ἣ πολυήρατος δικανικὴ, nimirum ob opes, quas promittebat. Haec illa sunt forensia lucra, quae se contempsisse, deserto patrocinia tractandi studio, *Julius Firmicus* gloriatur Praef. lib. IV. Math. *Manetho*, modo ne falso nomine, quod suspicor, aetatem mentiatur, commemorat II, 259. Πηγήρας μύθωντε, καὶ εἰν ἀγορῇσιν ἀρίστους Νέικεα τ' ἰθύνειν, καὶ τειρομένοισιν ἀρήγειν. "Ἐντε δίκας πολλέσσιν ἐριδμαίνοντες ἔπεσιν, "Ὅν ἀπο πλοῦτον ἀπειρέσιον καὶ χρήματ' ἄγειραν' e penultimo versu maculam obiter eluamus: tali structura, καὶ ἐρ. δίκας ἐπ. ἐν πόλῃσι, qualemounque sententiam extundere sibi visus est *J. Gronovius*; et sane illud ἐν πολλέσσι satis frequens v. 238. 233. et 224. Θηητούς ἄλλοις καὶ ἐν πολλέσσιν ἀγητούς Τεύχει etc. hanc enim esse veram corruptissimi loci medicinam nullus dubito: sed cum scribit, *judicia vocibus irritantes*, ego quidem, quid sibi velit, non adsequor: vertisset saltem, *causas agentes*; quamquam ἐριδμαίνειν δίκας insolens sit, et plane inauditum. Posses itaque non absurdo, "Ἐντε δίκαις πολλέσσιν etc. verum, ut quidem arbitror, poëtae manus fuit "Ἐντε δικασπολήσιν ἐρ. etc. vitii genus in *Manethone* frequens θυμέλεσσι, πενίλεσσι, σοφίεσσι, pro θυμέλῃσι, πενίλῃσι, σοφίλῃσι. Fama tamen eorum, qui in foro versabantur, valde laborabat, quasi per fraudes summamque aliorum injuriam divitias congererent: audi *Synesium* Ep. 100. p. 240. C. Ἐτέρως δὲ οὐκ ἔστι πλουτεῖν ἐν ταῖς καθ' ὑμᾶς ἀγοραῖς μὴ πάντα μιγνύντα καὶ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα δίκαια, καὶ πτόκωπα ἀντ' ἑλευθέρου γινόμενον et Ep. 147. pag. 286. B. Hic si testis videatur parum idoneus, quippe iniquior, quod pluribus in locis non dissimulat, isti vitae instituto, vide, an potius *Maternum* probes, quem patrocinia tractantem tenuerunt causarum conflictationes, et caninae contentionis jurgiosa certamina: is se forensium certaminum depugnationibus liberatum, exutum etiam quodammodo invidiae laqueis gaudet, improbis et perfidis hominibus crassa livoris et rapiendi, imo potius latrocinandī (indicare nimirum voluit, non plus una litera verbum hoc a patrocinando distare) potestate permissa. *ΗΞΜΣΤ.*

Ead. l. 14. Τοῖς κοροπλάθοις) Vide *Ez. Spanhemium* ad

Juliani Caes. Preuves des Rem. p. 107. ubi perperam hic locus ex *Halcyone Luciani* profertur. IDEM.

Ead. l. 15. *Δειγμα*) Suspiscabar legendum esse δῆγμα. Sed nunc nihil muto. SOLAN.

Ead. l. 16. Ὡστε μοι) Ex O. et M. illud μοι restituimus, pro quo in impressis με, mendose. SOLAN. Praeter Codd. illud μοι revocari postulat non minus Graeci sermonis indoles, quam ipse *Lucianus*, in *Nigr.* §. 37. ἐπῆει δ' οὖν μοι λέγειν· (*Diall.* *Deor.* XXI, 2. ἐπῆει μοι γελᾶν· *Somn.* §. 17. τί δ' οὖν ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα; cf. *Somn.* s. Gall. c. 18. *Λεημ.*) *Diogenian.* apud *Euseb.* P. E. VI. p. 264. A. ὥστε μοι θαυμάζειν ἔπεισι. *Cleomed.* K. Θ. II. pag. 89. τῷ Ὀμηρικῷ Θεοσίτῃ ἔπεισί μοι αὐτὸν ἀπεικάζειν. p. 87. ὥστ' οὐδ' ἐπῆει αὐτῷ ἐκεينو. *Plutarch.* *Ages.* p. 603. D. 616. F. parem habet et notionem et structuram ἐπέχεσθαι. in *Amor.* §. 23. *Demosth.* *Olynth.* I. pag. 1. B. Ep. II. ἐπέχεται μοι παρόρσιάζεσθαι· in *Macart.* p. 1028. B. διαπραττεσθαι ὅ, τι ἂν ἐπέλθῃ τούτοις. *Strabo* XIII. p. 891. B. αἰτίαι, δι' ἃς τοῖς Ἰλιεύσιν ἐπῆλθε τοὺς μὲν τιμᾶν, τοὺς δὲ μῆ. *Alciphr.* III. Ep. 12. *Plutarch.* *Nic.* pag. 527. E. plenius *Dion Chrys.* pag. 466. B. σπουδὴ δέ μοι ἐπεκλήλυθεν μακαρίσαι, *Liviana* locutione, subiit animum impetus. Haec simul probant in *Jud.* *Voc.* §. 2. legendum esse, δέος δὲ οὐ μικρόν μοι etc. ἐπέχεται, non με. Utroque casu gaudent εἰσέχεσθαι et εἰσέναι. Vid. *Priscian.* XVIII. p. 1178. *Thom.* *Macg.* in *Εἰσῆει.* *Platonis*, quae proferunt, loca roperies in *Phaed.* pag. 44. F. 45. A. de *Rep.* I. pag. 573. E. Idem de *LL.* VIII. p. 910. C. εἰσῆλθε δέ με, οἷον εἰκός, φοβηθῆναι. *Lys.* p. 506. E. Ceterum haec tota periodus usque ad τὰ πράγματα quomodo cum iis, quae praecedunt et consequuntur, apte cohaereat, mihi non satis est apertum: quid enim huc facit, si *Cleon* ab *Eupolide* vocitetur Προμηθεὺς μετὰ τὰ πράγματα, nisi ut planum, his demtis, sententiae cursum interrumpat? quare concinnius immitti posset supra post προμήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν, ubi nox προμήθεια partem illam hic tam abrupte positam paene flagitat; verum ea conditione, ut ista, ὥς ἐ. ἰκ. εἰ μὴ π. σ. γ. ἔ. μηδὲ κ. ἄξια τοῦ K. superioribus, βόρβορός τις παραμικρόν, adjungantur. Haec uti pro certis non vendito, sic paucos tamen arbitror fore, qui tali ratione non fiteantur totam orationis seriem multo melius procedere. Offendit etiam, οἶσθα περὶ αὐτοῦ· praeferrem, οἶσθα γὰρ αὐτό, vel potius *Platonicum* illud, οἶσθά που καὶ αὐτός. Tum lepore quidem *Comico*, sed acerbo simul, *Cleon* dicitur Προμηθεὺς μετὰ τὰ πράγματα, quasi post rem gestam verus *Epimetheus* consiliis abundaret, opportuno videlicet tempore nihil sapi-

ens. Hanc praeposteram ineundi consilii rationem Atheniensius objicit *Demosthen.* Phil. IV. p. 99. F. Οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες ἄνθρωποι πρὸ τῶν πραγμάτων εἰώθασι χρῆσθαι τῷ βουλευέσθαι· ὑμεῖς δὲ μετὰ τὰ πρᾶγματα. *Scholias*tae credo, *Eupolin* esse patrem hujus jambi, affirmanti: eum etiam κωμικὸν simpliciter vocat *Lucian.* in *Nigr.* §. 7. *Hemst.* Quem dicat *Hemsterhusius Scholias*ten, qui *Eupolin* affirmet hujus jambici versus patrem esse, non video equidem; conjicio autem *Scholias*ten ad *Nigrini* locum laudatum. Vernum ut ibi largiar comicum poetam esse *Eupolin*, ita h. l. nescio, quidni potius *Aristophanem* cogitemus, a quo tum *Cleonis* insignem inconsiderantiam et jactantiam maxime fabulis derisam fuisse, tum etiam *Lucianum* quam plurima suorum repetiisse constet. Quin etiam infra §. 6. non obscure significatur *Aristophanes.* Verba οἷσθα περὶ αὐτοῦ, in parenthesi a me seposita, et mihi videntur corrupta, quoniam colore carent *Luciano*: Mihi quidem *Lucianus* scripsisse videtur: οἷσθα γὰρ: Αὐτὸς (omisso *Κλέων*, quod nomen ex interpretamento, opinor, fluxit) *Προμηθεὺς* etc. Sic supra *Somn.* c. 17. ubi *Xenophonis* verba citantur, additur: καὶ τὰ ἄλλα (ἴστε γὰρ), et simili ratione saepius. Neque tamen certae medelae vestigium in libris inveni. Quod denique ad transpositionem illam locorum duplicem attinet, qua *Hemsterhusius* putat majorem effectum iri sententiarum concinnitatem, lubens ego et in his cum *Wielandio* et agnosco, et admiror, hujus ingenii magnum acumen; fateor etiam, miro casu accidisse, ut et sic, ut *Hemsterhusius* vult, *Lucianus* eleganter scribere potuisset. Sed idem nego tam violentae mutationis necessitatem. Est paullo liberior, (neque tamen vagus,) sententiarum se invicem excipientium cursus et nexus, qualis esse solet in *Lucianis* orationibus ac recitationibus. Videamus de iis modo, quae maxime offensioni fuerunt *Critico*. Dicit *Lucianus*: „Vos quidem caussarum actores maximo jure *Promethei* dici potestis, quippe qui opera exhibeatis vere animata ac spiritus plena; nos autem vere lutea fabricamus, motu omni et anima destituta, mere ludicra, quae nonnisi oblectationi inserviant, ut puellarum pupae. Itaque non possum non credere, te acerba aliqua ironia in me usum esse, quum me diceres *Prometheum*; eadem ironia, qua *Comicus* in noto illo versu *Cleonem Promethei* nomine ornavit; eadem, qua omnino *Attici* etiam figulos, aliosque luti fictores, olim *Prometheos* appellare solebant.“ Sic bene, credo, haec procedunt, modone verbis μετὰ τὰ πρᾶγματα, quod fecisse videtur *Hemster-*

huius, major quaedam vis tribuatur. Addita maxime, ut compellationis ironia perspiceretur. LEMM.

Pag. 19. 1. 1. Ὁ Κωμικός) *Aristophanes*. BAON.

Ead. 1. 3. Κλέων Προμηθεύς) *Aristophan*. vers. Ἴππ. De eo idem *Aristoph.* in Pac. et *Thucyd.* BOURD. *Aristophanis* esse videtur; sed in fabula a *Bourdelotio* indicata frustra haec verba quaesiveris. Neque usquam in superstitionibus ejus fabulis reperio. SOLAN.

Ibid. Μετὰ τὰ πράγματα) Rebus peractis, quique sero, nec nisi confecto negotio sapit. Ex Comico quopiam citat hunc versiculum dictum in Cleonem. COGN.

Ead. 1. 4. Ἴπποκ.] Scribe ἱπποποιούς, pro ἱπποποιούς, qui furnos facit; quod non monerem, nisi omnes editiones hanc mendam pervasisse viderem. GRAEV.

Ead. 1. 5. Προμηθεύς) *Juvenal.* IV, 133.: *Debetur magnus patinae subitusque Prometheus: Satyrice*, inquit Schol. *figulus*: imo Attice: nec mirum, figulos ita vocatos, cum Tragici ipsum Prometheum vulgi fictilis auctorem dixerint *πηλουργόν*. Eleganter *Dion Chrysost.* Or. XXXVII. p. 466. C. ἄδην Προμηθεύς, ἄδην *πηλοῦ*. Hunc Nostri locum usurpavit *Brodacus* ad *Anth.* IV. c. 5. Ep. 7. H. *Stephan.* App. de D. A. p. 196. positus *Luciani* verbis addit: ubi infinitivus εἶναι mendose scribi videtur, et καὶ in ejus locum substitui debere. HEMST.

Ead. 1. 6. Καὶ) Ita P. S. Coll. et L. recte, J. ἢ καὶ. Reliquae εἶναι et ipse Ox. vitiose. SOLAN. Ald. 2. ἢ καὶ, unice recte. LEMM.

Ead. 1. 7. Βούλεται) *Fr. Luisinus* Par. III, c. 4. et si tibi hoc indicare debet *Prometheus*: obscuriuscule, nec satis convenienter, quamquam de ipsa hac loquendi formula non male ceteroqui commentetur. *Platoni* frequens: βούλεται μὲν οὐδὲν ἥττον ὁ νόμος εἶναι τοῦ ὄντος εὐρεσις in *Min.* p. 565. B. *Aristid.* T. III. p. 421. C. καὶ εἰ μὲν τοῦτο καὶ ἡ παροιμία βούλεται δηλοῦν. HEMST. *Diall.* Mort. XXVIII, 2. οὐχ ὁρῶ, τί σοι βούλεται τὸ ἐρώτημα. *Hermot.* c. 15. οὐ συνίημι ὃ, τι σοι τοῦτο βούλεται. *Convin.* c. 14. ἡρώτα τὸν Ἀρισταίνετον, τί βούλονται αὐτῷ αἱ τοσαῦται καὶ τηλικαῦται κύλικες. LEMM.

Ead. 1. 11. Παραμυθούμενος) *Paullo* reconditiorem verbi venustatem non adsecuti sunt interpretes: tu cape, *mollius*, in meliorem partem interpretatus, quod scilicet duriuscule dictum videri poterat, atque adeo ipsum illud *Luciani*, quod paullo post sequitur, πρὸς τὸ εὐφημότατον ἐξηγούμενος. Vim illam, quae fuit a propria potestate τοῦ παραμυθεῖσθαι, mitioribus verbis flectere, declaravit *Budacus* C. L. G. pag. 680. 681. nec non *Is. Casaubon.* ad *Strab.* I. p. 63. n. 4. *Saepe Wolfius* in Ul-

piano non intellexit: cum *Demosth.* pro Cor. p. 477, E. scripsisset κλέμμα μὲν Φιλίππου, ita notat: παραμυθείται τὰς συμφορὰς, κλέμμα λέγων, ἀλλ' οὐ κατόρθωμα' calamitates opportuna voce molliti tegitque, furtum Philippi dicens, non factum prudens atque egregium. Similem in modum θεραπεύειν τὸ σκληρὸν τοῦ λόγου apud *Schol. Pindar.* ad Ol. B. 162. phrasin duriorē com- modo epitheto mitigare. HEMST.

Ead. l. 12. Ἐπαινῶν) Ante Salmuriensem omnes ἐπαινῶν· pro quo non absurde *Benedictus* Infinitivum praetulit. Aliud remedium, veteri lectione servata, quodque mihi magis etiam aridet, in promptu est: οὐ ταῦτα εἶκασέ σε τῷ Πρ. ἀλλὰ τ. κ. τ. ἐπαινῶν. Posses quoque: οὐ ταῦτα εἶκασαι τῷ Πρ. ἀλλὰ τὸ κ. τ. ἐπαινῶν· non eam in partem, quam dixisti, cum Prometheo comparatus es, sed ille scilicet, qui te Προμηθεῖ ἐν λόγοις vocavit, novitatem inventionis laudat etc. Cum nullum sit in hoc loco librorum veterum auxilium, reduxi priorem scripturam: cujus vice quin, quod maxime placuerit, quisque restituat, non intercedo. HEMST. Suspectum omnino ἐπαινῶν. Mallem, hac voce ejecta: οὐ ταῦτα εἶκασαι τῷ Προμ., ἀλλὰ τὸ καινουργὸν τοῦτο, καὶ μὴ etc. LEHM.

Pag. 20. l. 1. Τίως ἐννόησας) *Benedictus*, suo Marte commentus. Non cepit vim et elegantiam. Verte hactenus commentus. GRONOV. Pravam distinctionem, quae planissimae sententiae nitorem obfuscabat, mutavi. Id licet saepius a me factum, semper tamen admonere operae non fuit. HEMST.

Ead. l. 4. Συνειργάζετο — ἡ Ἀθηνᾶ) Omnia, in quibus mentis ἀκμὴ καὶ τὸ θεϊώτερον τῆς ψυχῆς deprehenditur, Minervae solent adscribi. BOURD. Melius Ms. συνειργάζετο δέ τι ἡ Ἀθηνᾶ. JENS.

Ead. l. 6. Πρὸς τε τὸ εὐφ. etc.) Aut delendum τε, aut lacunae signum addendum post καὶ hoc modo: cum in optimam partem interpretatus dictum, tum etiam * * * Et fortasse hic est sensus: τὸ εἰρημένον καὶ * * * καὶ ἴσως αὐτὸς ὁ νοῦς. Nam post τε sequi debet καὶ. GRONOV. Scribi jubet norma linguae Graecae πρὸς γε· tantilla mutatio omnem lacunae suspicionem demit. Tot et τε saepe in Codd. alterum alterius occupavit locum: illud malebam in Somo. §. 16. hic prae vulgata Wytiani libri auctoritatem sperno. Minerva Prometheo fuit in fingendis hominibus adjutrix, idque jussu Jovis: *Stephan.* in Ἰκόνιον· ubi *Luciani* locus hic a *Berkelio* prolatus: quin Minervae auxilio in coelum escendit, adhibita facula ad rotam Solis, ignem furaturus, teste *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. VI, 42. HEMST.

Ead. l. 8. Ἀρχαιώτερον) Si quis pertendat, video satis, quemadmodum defendi possit: mihi tamen persuasum est, vix

potuisse *Lucianum* aliter scribere, quam ἀρχέτυπον, vocem in hac re propriam, et hanc modo sic usurpatam. Imag. §. 15. ἐκὼν πρὸς τὸ ἀρχέτυπον μεμιμημένη· et quod huic simillimum exstat §. 17. εἰ μὴδὲν ἀρχέτυπον ἐπιδείξει ταύτης δυνάμειν τῆς γραφῆς· at nihil accedit propius, quam illud *Lucilii* apud *Atil. Fortunat.* in Art. p. 2686. *Veteres lege, id est, ut ait Lucilius, Archetyra, unde haec sunt omnia nata.* sic τὰ ἀπὸ τῶν ἀρχετύπων κατεσκευασμένα. *Dionys. Halic. Ind. de Dinarcho. Onesicritus, teste Diogen. L. VI, 84. operum argumentis Xenophontem aemulatus, stili quoque genere proximus accedit, πλήν οὐ ὡς ἀπόγραφος ἐξ ἀρχετύπου δευτερεύει.* Ceterum hanc de scriptis suis hominum opinionem saepius indignatur, et qua virtute maxime censi vellet, docet *Lucianus*: vid. *Zeuxin. HEMST.* Quodsi ἀρχέτυπον dicamus *Lucianum* scribere debuiss pro ἀρχαιότερον, quidni etiam ἀπόγραφον, quod et ipsum in hac re proprium est, vel etiam e *Zeux. c. 3. ἀντίγραφον, pro ἀπόγονον*; Imo vero neutrum mutandum. *Αρχαιότερον* et per se bene habet, et consulto videtur electum, ut referretur ad praecedens καινοποιεῖν. *LEHM.*

Ead. l. 9. 'Ἀλλὰ εἰ μὴ χαρίεντα φαίνοιτο) Fortean *Luciani* stilo fuit, ἀλλὰ εἰ μὴν καὶ χαρίεν τι. *MARCIL. Χάριεν P. et ed. J. recte. Praeter Salm. et quae eam secuta est A. omnes χαρίεντα cum ipsis Mss. Ox. et M. praeferunt. Coll. χαρίεν τι. SOLAN. Memorabilis est in h. l. constantia scripturae χάριεν, quum in ceteris, quae notavi, locis omnibus legatur παροξυτόνως, ut vix credere possim, aliter h. l. scribendum esse. Cf. *Diall. Mortt. XXII, 3. Ver. hist. I, 2. Zeux. c. 2. Jov. Trag. c. 26. de Mort. Peregr. c. 26. Suidas sic distinguit: χάριεν παροξυτόνως, ἀντὶ τοῦ χαρίέντως· χάριεν δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπιχαροῦς· dubito, an recte. LEHM.**

Ead. l. 11. Αὐτῷ) Emendationem *Jensii* in textum recepinus, quamvis omnes editi et *Ox. Ms.* habeant αὐτό. De reliqua phrasi vide *Sat. Ep. I. c. 2. SOLAN. Typorum, opinor, vitio legitur apud Jensium αὐτῷ· ὠφελεῖν quidem utrumque recipit casum, sed accusativum frequentissime: Thom. Mag. in 'Ὁφελεῖ σε. Particula γὰρ incommode posita: melius transferri potest, οὐδὲ γὰρ ἂν ὡφ. αὐτὸ παρά γ' ἐμοὶ etc. quod et Clerico venisse in mentem video: γ' ἐμοὶ certe sine controversia rectum est: nam γοῦν *Brodaeus* et *Marcilio* probatum talem orationis ordinem postularet, παρὰ γοῦν ἐμοί, vel παρ' ἐμοὶ γοῦν ἢ καὶν. οὐδ' ἂν (seu οὐδὲν) ὡφ. αὐτό, μὴ οὐχί etc. *HEMST.* Vitium plenioris interpunctionis, quae post αὐτὸ in edd. vet. reperitur, originem dedit alteri vitio*

γὰρ et οὖν pro genuino γοῦν. *Hemsterhusii* dubitationem removet locus, a *Solano* laudatus, Sat. Ep. c. 20. πολλὰ τοιαῦτα, παρὰ γοῦν ἡμῖν τοῖς πένησι. Alia quidem praepositio, eadem vero ratio *Charon*. c. 9. οὐχ Ἑλλήν, ὡς ἔοικεν, ἀπὸ γοῦν τῆς στολῆς. *LEHM.*

Ibid. Παρὸν ἐμοὶ) Lege παρὰ γοῦν ἐμοί. *BROD.* Παρὰ γοῦν ἐμοί, apud me quidem. *MARCIL.* Aut delendum γὰρ, aut loco movendum: οὐδὲ γὰρ ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ παρ' ἐμοὶ ἡ καινότης· neque enim quicquam ei prodesset apud me novitas. *GLEA.* Pro γὰρ *Marcilius* γοῦν. atque ita legendum, monuerat jam *Brodacus* IX. Miscellan. c. 5. Aliquid sane eo ipso affertur; sed ita hic locus, sublata prava distinctione, legendus videtur: Οὐδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτῷ παρὰ γε ἐμοὶ ἡ καινότης, μὴ οὐχὶ ἐπιτετριφθαι ἄμορφον ὄν. Neque sane prodesset illi novitas apud me quidem, quo minus contereretur, si esset deforme. Vides sensum planissimum, imo ipsam, si eam consideres, *Luciani* mentem; quam quoque vulgata versio est adsecuta, quare ea sumus contenti. *JENS.* Ed. J. γοῦν rectius; suspicor tamen scriptum fuisse tantum παρὰ γ' ἐμοί. *SOLAN.*

Ead. l. 14. Ὡς πολὺ ἄμορφότερα) Vult *Lucianus*, deformiora ea esse, quibus accidit, ut cum novitate displiceant. *BOURD.*

Ibid. Μετὰ τοῦ ξένου) Μετὰ τῆς καινότητος. *BROD.*

Ead. l. 15. Αὐτὰ πεποιθότα) Αὐτὸ πεπονθότα. Ex sequentibus patescit. *MARCIL.* Alii Cod. ταῦτὸ πεπονθότα. *BROD.* *Marcilii* emendationem, confirmantibus collectaneis G. necessario admisimus, pro πεποιθότα (quod in omnibus, quas quidem videre licuit, edd. et ipsis Mss. Ox. et M. legitur) πεπονθότα reponentis. *SOLAN.* Vellem *Brodacus* veteres illos Codd., quos nonnunquam laudat, accuratius paullo designasset. Ferri quidem potest, ταῦτὸ πεπονθότα, nimirum τὸ ἄμορφον, quibus accidit, ut deformia sint, adjuncta insuper inventionis novae peregrinitate, qua fiat, ut multo etiam videantur inelegantiora: nec tamen dissimulare volo, quid mihi blandiatur maxime: legendum hariolabar, τὰ μόνου τοῦ ξένου ἀντιποιηθέντα, quae solam sibi novitatem vindicant, nihilque, quo placeant, aliud habent. hoc, nisi fallor, ad *Luciani* mentem apte quadrat. Si quid ad veterum exemplar male sit compositum, ac venustate careat, id quidem ineptum et ἄμορφον· verumtamen quae sola nituntur inusitata quadam novitate, neque χάριτος et εὐρυθμίας ullam habent commendationem, illa sane multo deformiora. Haec potestas est in ἀντιποιεῖσθαι. *Plutarch.* Symp. II. p. 637. D. οὐ μὴν ἀλλὰ τὸ στέγμα μὲν ἄλλως γέ πως ἀρχῆς τινος ἀντιποιεῖ-

ται. Synes. Ep. 116. δεῖ γὰρ ἀντιποιθέντα σοῦ πρότερον etc. Clem. Paed. II. pag. 208. D. φιλοκοσμίαν σώματος ἀντιποιοῦμένην. Vid. Suid. in Ἀντιποιθέντα. HEMST. Nunc lectionem, quam ferri posse dixi, conjecturae meae praepono: eoque magis, quod illam in partem inclinare se significaverit praestantissimus Gesnerus. IDEM in Addendis. Quae Abreschius profert Dilucc. Thucc. p. 699., argutiora sunt; neque magis huc facit locus, ab eo laudatus, Zeux. c. 12., quam quem aequo jure addere poterat, Jov. Trag. c. 18. Vult autem vel τὰ μετὰ τοῦ ξένου οὐ τῷ αὐτῷ (nempe τῷ χαλεπῷ) πεποιθότα, vel οὐκ αὐτῷ, vel etiam τὰ μὴ μετὰ τοῦ ξένου πεποιθότα, nisi simul formositate sese commendent. ἔξενον eleganter a Nostro usurpatur ita, ut denotet, quidquid insolitum est, inusitatum, inauditum, novum. Quae enim aliunde in civitatem patriamve terram veniunt, res hominesve, rariores esse minusque frequenter offendi solent, quam domestica quaevis. Convenienter itaque Charon. c. 13. πένης ἀνθρώπος οὐχ ὑποπτήσων, τὸ δὲ παριστάμενον ἐλευθέρας λέγων Asiatico regi dicitur videri ξένον πρῶγμα esse. Ne tamen cum hoc confunde τὸ βαρβαρον, quod et ipsum in his scriptis passim occurrit. Vid. Jacobs. ad Agath. Epigr. 1, 8. LEMM.

Ibid. Πτολεμαῖος) Ptolemaeorum insigne fuit in vestigandis rarioribus naturae miraculis studium: si quae animalia reperirentur invisitata, Alexandriam ad eos mitti solebant. Philadelphum praesertim, propter corporis infirmitatem φιλοστοροῦντα, ab hac sedulae curiositatis laude commendat Strab. XVII. p. 1138. B. Aelian. de Anim. III, 34. VI, 10. XVII, 3. Agatharchides initio lib. I. refert Πτολεμαῖον τὸν μετὰ τὸν Λάγον πρῶτον ἐλεφάντων θήραν συστήσασθαι: ἀλλὰ γὰρ καὶ τῶν ὁμοιοτρόπων id Photius miratur, quandoquidem diu ante Porus adversus Alexandrum elephantos in aciem eduxerit: nos minime, quibus ex dicto Strabonis loco atque Adulitano monumento satis constat, quemadmodum Agatharchides sit intelligendus. Ad Ptolemaeos et Syriae reges eidem studio deditos pertinere puto, quae canit Manil. I, 41. Κάμηλον Βακτριανὴν memorat Lucianus: nam duo camelorum genera, Bactriani et Arabici, qui quomodo differant docet Aristot. Hist. A. atque ex eo Plin. H. N. VIII, 18. HEMST. Erravit Wiclandius, seductus, opinor, hac Hemsterhusii adnotatione, quod Ptolemaeum Lagi eundem credidit fuisse cum eo, qui Philadelphus dictus fuerit. Confudit sic patrem celeberrimum cum celeberrimo filio. LEMM.

Pag. 21. l. 8. Ἀναθορόντες) Vox poetica. Hermot. c. 71. ἐκθορεῖν. reperitur tamen etiam apud Plutarch. Vorstius, scho-

lii loco, ἀναπηδῶντες. SOLAN. Hesychio debetur, quod scho-
lii vice Vorstius apposuit: neque aliter exponunt Suid. Schol.
Euripid. ad Orest. v. 1416. Eorum saepe, qui stupefacti sunt
et subito casu perculsi, repentinos impetus atque exsiliendi
vehementiam significat. Habent Plato, alique veterum, sed
parcius: recentiores frequentant. Heliodor. I. p. 5. ἡ μὲν τῆς
πέτρας ἀνέθορεν et pluribus in locis: itidem Achill. Tat.
IV. p. 341. ἀνέθορεν ὑπ' ἐκπλήξεως. p. 343. etc. Dion Cass.
p. 625. B. ἐξ ἀνδριαντος τινὸς καπνὸς πολὺς ἀνέθορεν. Apollod.
I. p. 11. rariore forma Aelian. de Anim. XI, 32. ἐκ τοῦ λέγους
ἀνέθορνυτο. et XVII, 46. ὑποθορνύμενοι: quamquam hoc de
libidine venerea ponatur: ut ἐπιθορνύσθαι in Amor. §. 22.
utrisque carent Lexica. Similiter ἐκθορεῖν apud Nostrum.
Philostr. V. A. c. 5. Appian. de B. C. III. p. 938. ἐκ τῆς εὐνῆς
ἄζωστος ἐς αὐτοὺς ἐξέθορε: de infantibus usurpatur, cum ex
utero in lucem erumpunt: falsus Hippocr. Ep. ad Damag. ἐκ
μητρώων γὰρ λύθρων τοιοῦτος ἐξέθορεν. Callimach. H. in Del.
v. 255. idem est προθορεῖν, ἐκπροθορεῖν. Maneth. VI, 33.
100. Prosilire Latinis. Arnob. II. p. 70. Feminarum ex genitali-
bus prosilirent. HEMST. Vorstii Scholion ἀναπηδῶντες possit
etiam ex Luciano ipso desumptum videri Zeux. c. 2. LXXM.

Ead. l. 14. Ἡ καινότης) Antea illam vocavit τὸ ξένον.
BOURD.

Ead. l. 16. Καὶ τὸν ἄνθρωπον] Duplex hominis
istius bicoloris mentio, tanquam absurda et Luciani ingenio
parum digna, movit Jacobsium in Epistola Critica ad Nic.
Schow, adjecta Animadversionibus ad Eurip. p. 240., ut con-
jiceret scripsisse Nostrum καὶ τὸ ἄτοπον, vel κ. τὸ ἄμορφον.
Postea Idem in Porson. Adverss. commendat καὶ τὸ ἀλλόκοτον.
Addi et alia possent ejusdem generis, non minus forte proba-
bilia: τὸ παράδοξον, τὸ τεράστιον, etc. si emendandum esset
τὸν ἄνθρωπον. Atqui ejiciendum prorsus. Nam quidquid
substituerimus, inconcinnitatem ipsam non sustulerimus.
Scripsit Noster: μετέστησεν αὐτὰ, καὶ οὐκ ἐτι διὰ τιμῆς ἦγεν, ὡς
πρὸ τοῦ ἀλλ' ἢ μὲν etc. Τὸν ἄνθρωπον illapsum exsequentibus.
Similis quidem videri possit stili licentia paulo inferius §. 6.,
ubi auctor de discrimine disserit, quod inter dialogum inter-
cedat et comoediam. Ibi primum verbis: εἰς ὃ μὲν etc. de
dialogo loquitur, verum nil amplius, quam quod ad loca at-
tinet, quibus is haberi consueverit. Tum de comoedia ver-
ba facit, neque vero solum de locis, ubi agi soleat, sed
etiam simul omnem ejus naturam exponit. Jam redit deni-
que ad dialogum, de cujus quidem natura et ingenio itidem
necesse erat paucis exponi, ut magnum utriusque discrimen

sic clare appareret. Non nego, hanc quoque esse quandam stili negligentiam, sed cum nostro loco comparatam, quilibet mecum sentiet, multo esse tolerabiliorem, gratiorem, clementiorem. LEM.

Ibid. (Ὡς πρὸ τοῦ) Ut antea. BROD.

Pag. 22. l. 3. Δέδοικα δὲ μὴ) Cum viderem haec omnia esse confusa, non ausus sum ex ingenio solo meliorem lectionem adserere, quam nec agnoscebant ullae editiones, nec Mss. Haec omnia sic puto posse legi: παρὰ τὸν πότον. οἱ δὲ ἄνθρωποι τὸν χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζουσι, καὶ τὴν ἀλουργίδα. δέδοικα δὲ, etc. BOURD.

Ead. l. 4. Οἱ δὲ ἄνθρωποι etc.) Hoc vult: Vereor, ne, quemadmodum cameli nigrae magis mirabantur Aegyptii fraenum et stragulam vestem, quam ipsam camelum, ita etiam in meo opere aliena ornamenta lectores mirentur, ipso spreto: hoc est, pergamenam, καλλιγραφίαν librarium, aliaque similia. Sic miramur chartam et elegantiam typorum in multis libris, quos ceteroqui spernimus, ad rem ipsam quod attinet. Nihil ergo hic mutandum. CLER.

Ibid. Θαυμάζουσι) Θαυμάζωσι. MARCIL.

Ead. l. 5. Ἐπεὶ δὲ οὐδὲ) Ἐπειδὴ οὐδὲ O. suspensum ex antecedente. MARCIL. Non me fugit, quos usus habeat ἐπεὶ tum in probationibus, tum si quid objiciatur: sed ista nihil ad hunc locum. Legendum omnino videtur, ἔτι δὲ, Porro ne hoc quidem, si quid ex duobus pulcherrimis consletur, ad venustatem sufficit. Ab argumento priore discedens *Notster* aliud ingreditur ac diversum; quo in genere commodum est et usitatum ἔτι de Consor. Hist. §. 8. ἔτι ἀγνοεῖν εἰκόλασιν οἱ τοιοῦτοι §. 10. ἔτι κᾶκεῖνο εἰπεῖν ἄξιον nec pluribus in re clara indigemus. Creberrimo Codd. antiquorum vitio ἔτι, ἐπὶ et ἐπεὶ confunduntur. Interpretes non moror, qui male haerentem sententiam obscuriore versione incrustare frustrasunt conati. In proximis *Bourdelotio* res pessime successit, ut satis manifestum est, si *Lucianum* ipsum conferas in *Zeux*. §. 12. ὥρα τοίνυν με σκοπεῖν, μὴ καὶ τοῦμὸν ὅμοιον ἢ τῷ Ἀντιόχῳ etc. *Hemst.* Plenior interpunctio post ἢ originem dedit sequenti Indicativo, atque adeo ipsum sensum implicuit. Recepi autem *Hemst.* ἔτι, quum, etsi per se ἐπεὶ ferri possit, particula tamen δὲ cuilibet bonae ejus interpretationi quam maxime obsit. Lectio autem Ox. ἐπειδὴ vitium est e vitio ortum. Ceterum in voce ἀλουργίδα mutavi accentum, restituens formam ἀλουργίδα, secutus canonem *Spohnii* in *Comment. de extr. Odyss.* parte p. 174. et analogiam formarum ἀλουργίδι supra §. 4. ἀλουργίδας *Pisc.* c. 36. ἀλουργίσι, lectio-

nis Reitz. Qu. Hist. Conscr. c. 8. ἐπεστέριδα Charon. c. 14. Diall. Meretr. IX. in. πορφυρίδα Charon. c. 14. Diall. Mortt. X, 4. ubi et ἐπεστέριδα etc. Denique Ald. 2. habet et h. l. ἀλουργίδα. LEHM.

Ead. l. 6. Διολόγον καὶ καμφοδίας) De quibus in Dial. Bis Accus. BOURD.

Ead. l. 7. Μίξις ἐναρμ.) Vide Horat. de Arte Poët. ipso limatissimi carminis initio, tredecimque illos versus, ni memoriter jam tenes, perlegito. SOLAN.

Ead. l. 8. "Ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον, τὴν ξυνθήκην εἶναι) "Ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν, ἀλλόκοτον. MARCIL.

Ibid. 'Αλλόκ. τὴν ξυνθ.) Hoc est, rerum natura diversa: rum compositione absurdum, quemadmodum

Humano capiti cervicem pictor equinam

Jungere si velit, et varias inducere plumas;

Undique collatis membris, ut turpiter atrum

Desinat in piscem mulier formosa superne.

Horat. in A. P. Etymologicum Magnum: 'Αλλόκοτον, τὸ ἀνόμοιον, ἢ ἐξ ἀνομοίων συνεστός· ἀλλότοκον, καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν ἀλλόκοτον· dissimile, vel ex dissimilibus constans: dictum est primum ἀλλότοκον (quasi ex alio genere natum) deinde transpositione literarum ἀλλόκοτον. Postea: σημαίνει οὖν ἐξηλλαγμένον, καὶ ἰδιότροπον· significat ergo in aliam formam mutatum et morosum. CLER.

Ead. l. 9. 'Ο Ἱπποκένταυρος) Hippocentauri ex homine et equo sunt conflati, et propterea διφυνεῖς ab Isocrate appellantur. Compositio diversa et varia Hippocentaurus vocatur. COGN. Duplici fere sensu veteres usurpant: primum ad significandam rem sive insolitam et portenti similem, sive fictam et vera natura vacuum adhibetur: Eustath. ἀνυποστάτους ἐννοήσας, καὶ ὥς οὐκ οἶδ' φύσις τελεσφορεῖν ad Il. A. p. 102. quis enim hippocentaurum fuisse, aut chimaeram putat? ut ait Cicer. de N. D. II. c. 2. Noster in Hermot. §. 72. cum chimaeras et gorgonas adjungit, in animo certe Platonis habuit locum in Phaedr. p. 1211. B. qui ἀμυγάνους πλῆθει τε καὶ ἀτοπία τερατολόγους φύσεις vocat. Cicer. de N. D. I, 38. quid interest, utrum de hippocentauro, an de Deo cogitemus? Ad hanc normam somniorum interpretes hippocentauros, atque ejusmodi alia somniantibus oblata exigunt. Vid. Artemid. II, 49. IV, 49. Sic illi veteres: nunc naturae miraculorum periti dispiciant, an major habenda sit fides Plinio, qui H. N. VII, 3. hippocentaurum ex Aegypto in melle Romam adlatam se vidisse adseverat. Deinde poni solet haec vox de iis, quae dissimili genere in unum congregantur ac coalescunt. Sic Chaeremon Hippocen-

taurum fererat, μικτήν σαυφῶδιαν ἐξ ἀπάντων τῶν μέτρων, teste *Aristot.* de Poët. p. 224. v. 24. *Victorius.* eumque secutus *D. Heinsius* Κένταυρον dederunt, quia eum in modum *Athenaeus* proferat XII. p. 608. E. addens, ὅπερ δῆμα πολύμετρον ἐστὶ. et XV. p. 676. E. ego nihil in Philosopho movendum censeo, ut qui minime dubitem, quin titulus ab hac metrorum varietate sit petitus: quo pacto Hippocentaurum dixeris an Centaurum, perinde erit. Ad idem scriptum pertinet, quod tradit *Aristot.* de Poët. c. 24. p. 252. ἐν δὲ ἀποώτερον, εἰ μὲν γὰρ τις αὐτὰ (de metro heroico, jambico et tetrametro fuerat locutus) ὥςπερ Χαιρήμων· illa μίξις ἀτοπος, qualis est Hippocentauri, opinionem de titulo meam confirmat. Simili modo *Noster* in Bis Accus. §. 38. Dialogum querentem facit: ἱπποκενταύρου διαὴν σύνθετόν τι καὶ ἔξον φάσμα τοῖς ἀκούουσιν δοκῶ. et in Fugit. §. 10. seu *Lucianus*, sive quis alius, non inficere quidem Sophistas traducit, velut Hippocentaurorum genus quoddam, σύνθετόν τι καὶ μικτόν ἐν μέσῳ ἀλαζονείας καὶ φιλοσοφίας πλαζόμενον· de quibus quae notat *Lud. Cresollius* Th. Rb. II. c. 1. si ad haec adjungas, nihil erit magnopere, cur plura desideres. *HEMST.* Pertinent huc etiam, quae *Lucianus* Menippum Diall. Mortt. III, 2. et *Diogenem* ibid. Dial. XVI. de herois natura disputare facit, in quorum posteriori loco etiam hippocentaurorum mentio fit §. 4. ad notionem heroicæ, i. e. e divina et humana compositæ, naturæ risui exponendam. *LEHM.*

Ead. l. 10. Ἐπείσαστον) *Ovid.* Met. XII, 394. de Centauro: Si modo naturæ formam concedimus illi. *SOLAN.*

Ead. l. 11. Ὑβριστότατον) Placet ὑβριστικώτατον. *BROD.* *Brödæus* loco citato pro ὑβριστότατον legit ὑβριστικώτατον. defuit ὑβριστικώτατον. Fateor, me nescire, num Graeci dicant ὑβριστος, unde deberet oriri ὑβριστότατος· neutiquam tamen ὑβριστότατος rejiciendum esse, convincat vel unus *Aristophanis* in *Vespis* locus, ubi v. 1294. legitur: Τούτων ἀπάντων ἦν ὑβριστότατον μακρῶ. Vides versum jambicum. Adde *H. Steph.* (qui et hunc ex *Aristophane* producit versum) ὑβριστότερον quoque ex idoneis auctoribus probantem. Vocem ὑβριστος *Dukerus* eruit ex *Etymol.* M. v. Ἰλύστις. *JENS.* Eadem forma ὑβριστότατος utitur *Noster* etiam in *Pseudol.* c. 8. Possitivi forma est potius ὑβριστής, quam ὑβριστος. *LEHM.*

Ibid. Χρὴ πιστεύειν τοῖς ζωγράφοις) Hac de re copiose *Philostrat.* *Liban.* *Greg. Nazianz.* *BOURD.*

Ead. l. 14. Τὸ ἐναυμῶ. Τὸ οἰνομέλι. *BROD.* Utitur hoc loco *Fabrot.* ad *Theophil.* Inst. de Rer. Div. §. 26. Vid. L. 9.

D. de Trit. vino vel ol. leg. ubi *mulsum* et *oenomeli* quasi diversa. HEMST.

Ead. l. 15. Ἡ μίξις συνέφθειρε) De industria τὸ συμφθεῖ-
ρειν, cujus significatio sit ambigua, *Lucianum*, ut erat per-
quam eruditus, posuisse credo. Pictoribus, unguentariis ac
tinctoriibus propria φθεῖρειν, φθοραὶ et συμφθεῖσθαι de colo-
rum unguentorumque diversi generis mixtura: hac quidem
temperatione sua cuique perit pulchritudo, et corrumpitur;
sed arte tamen alius existit color, qui naturalem saepe vincat.
Istas voces illustravit L. Kusterus ad *Aristoph. Plut.* v. 530.
quarum tamen haec virtus jamdudum explicata fuerat a *Ca-
saub.* ad *Pers.* S. II. v. 64. *Gataker.* ad *Marc. Antonin.* VI, 30.
et *Fr. Junio* de P. V. III. c. 3. §. 3. Ea mente *Dionys. Halicarn.*
quem certe interpretes non intellexit, scripsisse puto de tribus
Graecorum literis duplicibus, διπλὰ δὲ λέγουσιν αὐτὰ ἦτοι διὰ
τὸ σύνθετα εἶναι τὸ μὲν ξ διὰ τοῦ σ καὶ ὁ. etc. συνεισφερόμενων ἀλλή-
λοις, καὶ ἰδίαν φωνὴν λαμβανόντων· περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 22.
v. 23. Neque aliunde ductum est illud *Statii Ach.* I, 307.
Lactea Massagetae veluti cum pocula fuscant Sanguine puniceo,
velebur corrumpitur ostro: ubi fuscant N. *Heinsii* pro fuscant ne-
quaquam mihi probatur: noti sunt *Homeri* versus, quorum sua-
vissima venustate capti et hic, et *Virgil.* *Aen.* XII, 67. et alii
poetae Latini certatim eos exprimere contendunt. HEMST.

Pag. 23. l. 1. καθ' ἑαυτὸν, καὶ νῆ Δία] Vulgatum
erat: εἶγε ὁ μὲν, οἴκοι, καὶ καθ' ἑαυτὸν νῆ Δία ἐν τ. π. μ. ὁλ. τ.
δ. ἐποιεῖτο. Quae, uti sese excipiunt, manifesta laborant
orationis asperitate, nec conveniunt cum *Luciani* stilo, ali-
unde cognito. Sic enim οἴκοι et καθ' ἑαυτὸν pro separatis ha-
benda, et alterius etiam major vis statuenda, indicata illa
jurejurando νῆ Δία interposito. Sed quis unquam opposu-
erit οἴκοι et καθ' ἑαυτὸν hac quidem ratione? Apertum, non
haec, sed οἴκοι et ἐν περιπάτοις opposita velle auctorem, at-
que, si hoc ita est, respondebunt sibi καθ' ἑαυτὸν et μετ' ὀλί-
γων. Age itaque laevigemus locum facili opera. Particulam
καὶ, alieno loco positam, transponamus modo post ἑαυτὸν,
et optime omnia procedent: *Dialogus* vel *domi seorsim*, (cf.
οἴκοι παρ' ἑαυτῷ ἀποθανεῖν *Somn.* s. *Gall.* c. 10.) vel *mehercle*
etiam in *ambulacris* cum paucis *disputationes* suas habebat. Vi-
tium librarii aut ex incogitantia natum, aut ex ignorance po-
testatis phrasae vere *Lucianae* νῆ Δία. Quam quidem jam
operae pretium fuerit tandem, ex *Luciano* saltem, illustrare,
quum *Schaeferus* in *Meletemm.* p. 62. paucis tantum, pro con-
silio sui ratione, eam tetigerit. Videlicet in familiari vel vul-
gari sermone καὶ νῆ Δία, vel καὶ νῆ τὸν Δία vel καὶ — νῆ Δία,

vel *νῆ Δία καί*, vel *ἢ νῆ Δία*, vel *ἢ καὶ νῆ Δία*, tum adhibetur, ubi superius dictis additur aliquid, quod majoris sit momenti, ac vix credibile, nisi gravior aliqua assertio interponatur. Hanc autem assertionem efficit iuramentum illud vulgare eodem fere modo, quo Latini in hujus generis stilo *mehercle*, et nostrates quoque, pro suo quisque ingenii et culturae gradu, similem veritatis confirmationem addere solent. Usus formulae late patet. Aut enim vera est ac seria gravitas, qua adhibetur, ut de Luct. c. 13., ubi, postquam varias easque ineptas, luctus significationes recensuit, *Lucianus* pergit: *Εἰδ' ἢ μήτηρ, καὶ νῆ Δί'*, (*quin etiam, mehercle, quod de viro minime credas*) *ὁ πατήρ* etc., aut affectata et simulata, ut *Toxar.* c. 35., ubi *Toxaris* ad *Mnesippum*: *Νο-
λι*, inquit, talium amicitiae documentorum enarrationem a me expectare, qualia tua fuere exempla, quod quis e. g. deformem duxerit amici loco uxorem, vel quod quis filiam amici dotaverit duobus talentis, *καὶ νῆ Δί'*, *εἰ τις παῖσιν ἐαυτὸν δεδησόμενον, ἐπὶ προδήλῳ τῷ μικρὸν ὕστερον λυθήσεσθαι*, h. e. *vel etiam* (lege *ἢ καὶ* etc.) *mehercle, quod quidem tibi maritum videbatur*, quod quis se ipse in vincula tradiderit, quum manifestum esset, ipsum paullo post liberatum iri; aut denique jocosa est ac lepida gravitas orationis, cum ironia conjuncta, ut *Anachars.* c. 31., ubi *καὶ νῆ Δί'*, *οἱ μὲν* etc. cogita: *quin etiam, si Diis placet*. Ad hanc universam normam jam omnia *Luciani* loca referri possunt, ubi pro varietate vel rerum, vel loquentium, una vel altera illarum, quas dixi, formarum occurrit. Notabo praecipua. *Καὶ νῆ Δία*, praeter loca modo tractata, *Rhet. praec.* c. 3. de Mort. *Peregr.* c. 19. et 33. *Amor.* c. 50. *καὶ νῆ τὸν Δία* de Mort. *Peregr.* c. 40. *καὶ — νῆ Δία* *Charon.* c. 15 *Cynic.* c. 16. *νῆ Δία καὶ Diall. Mortt.* X, 8. *Epist. Saturn.* c. 32. *ἢ νῆ Δία* *Amor.* c. 29. *ἢ καὶ νῆ Δία* *Soma.* 2. *Vit.* c. 2. *Nigrin.* c. 8. *Diall. Mortt.* XVII, 1. *Imagg.* c. 20. pro *Imagg.* c. 3. de Luct. c. 18. *Pseudolog.* c. 13. de Mort. *Peregr.* c. 28. *ΛΕΗΜ*.

Ead. 1. 3. *Τῷ Διονυσίῳ*) *Sacris Libero patri ludis. ΒΑΘΝ*. Nempe *Dionysiis*, seu die festo *Bacchi*, populo solebant dari ludi scenici. Vide *Aristoph. Schol.* ad *Nub.* v. 11. et alibi saepe. *Horat. Epp.* lib. I. Ep. I, 139. et seq. vide et *Artem Poëticam* a v. 220. Sic nata *Comoedia*, quod pluribus persecuti sunt *Is. Casaubonus* de *Satirica Graecorum Poësi*, et *G. J. Vossius* in *Art. Poët.* *CLER.* Pro *Διονυσίῳ* *Ms.*, uti oportet, habet *Διονύσιω* neque vero *Bacchus Διονύσιος*, sed *Διόνυσος* Graece dicitur. *JENS.* *Διονυσίῳ* omnes, quas vidi, editiones; cum tamen vel infans in his literis videat *Διονύσιον* legendum.

Baccho nempe se tradidit Comoedia, etc. Res notissima. Errorem tamen non animadverterunt, nec *Coel. Rhodiginus*, qui Ant. Lect. l. IV. c. 17. haec *Luciani* Latina reddens, τὸ *Dionysio* etiam Latine retinet; nec *Brodæus*, qui eandem scripturam retinet Misc. IX. c. 5. Infra in Deor. D. XVIII. ubi de Baccho agitur, identidem in versione *Dionysius*, *Dionysii*, intrusum vides, ubi Graece recte id nomen Διόνυσος scribatur. IDEM. Διονύσω legendum recte monuit *Jensius*. Emendationem, per se liquidam, firmant Ox. Coll. et W. Impressi omnes corrupte Διονυσίω. SOLAN.

Ead. l. 4. 'Εν θυμῷ) Sic Dial. de Salt. Angl. θυμῷ ἔβαινε. BOURD.

Ead. l. 5. 'Εντοτε καὶ τὸ ὅλον etc.) Versio Lat. *Interdum etiam anapaesticis versibus plerumque in sublime evecta, dialogi socios subsannabat*. Prava haec versio a prava distinctione est orta. Quid interdum et plerumque in uno membro? Distinguenda sunt verba hoc modo: Ε. καὶ τὸ ὅλον ἄ. μ. ἐποχουμένη, τὰ π. τ. τοῦ δ. ε. ἐλ. nam τὰ πολλὰ pertinet ad membrum posterius, verte igitur, *Interdum etiam omnino anapaesticis versibus vecta, multa in Dialogi socios scommata conjiciebat*. Sic πολλὰ λοιδορεῖσθαι dixit *Noster* in Somnio §. 4. et πολλὰ κατηγορηθῆναι in Tim. §. 38. τὰ πολλὰ ἐπισκώπτειν in Dial. Mor. I. Πολλὰ καταρᾶσθαι ἀνδράσι πονηροῖς dixit *Comic.* in Lysistr. v. 816. Similiter Latini, multa invehi in aliquem. L. Bos Obs. Crit. c. V. p. 19. Discriminis aliquid est inter πολλὰ et τὰ πολλὰ, ut omnino, ita et in his, quas L. Bos confusius attulit, locutionibus. Πολλὰ χλευάζειν in h. l. foret multis scommata conjicere, magnopere deludere, ut πολλὰ λοιδορεῖσθαι in Somn. est multis conviciis petere. Sed τὰ πολλὰ χλευάζειν est plerumque, fere deludere, quemadmodum in Somn. τὰ πολλὰ λοιδορεῖσθαι foret plerumque conviciari. Et sic in reliquis exemplis. Nihilominus optime habet, quam commendavit L. Bos, sententiarum distinctio. Tum vero hoc dicit auctor: *interdum etiam anapaesticis versibus vehitur, ita, ut, non quidem semper, sed tamen fere, ludibrio habeat dialogi sectatores*. LEHM.

Ibid. 'Αναπ. μ. ἐποχουμένη) Secutus sum L. Bos recte distinguentem: idem monuit de Ell. Gr. p. 142. Miror interpretum in sublime evecta, quasi anapaestis vecta Comoedia tanquam Pegaso quodam in altum evasisset. Singularis est quaedam atque elegans in ista loquendi formula potestas. Plato de LL. IV. pag. 818. Ε. ἐπὶ δὲ τῆς ἐκπίδος ὀχούμενοι ταύτης, illa spe vecti et confisi: nitide *Alexand. Aphrodis.* de Fat. 119. ἐποχεῖσθαι τοῖς ἀπορομένοις, dubiis inniti non aliter ac si certissima forent. Sic igitur comoediam puto μέτροις ἀναπαί-

στοις ἐποχεῖσθαι, quando confidentius in scenam procedit, in philosophis irridendis modum paene non servans. Illud insuper, quo magis vis phraseos elurescat, animadvertendum videtur, versus quasi vehiculum aliquod orationis spectari: *Empedoclis, Parmenidis aliorumque carmina λόγοις τοῖς κεχημένοι παρὰ ποιητικῆς, ὥσπερ ὄχημα, τὸν ὄγκον καὶ τὸ μέτρον, ἵνα τὸ πῆζόν διαφύγῃσι* ita *Plutarch. de Aud. Poët. p. 16. C. de Pyth. Or. p. 406. E. κατέβη ἀπὸ τῶν μέτρων, ὥσπερ ὄχημάτων, ἢ ἱστορία*. Porro *Davisius* utitur hoc loco ad defendendam *Ciceronis* vulgatam lectionem *T. Q. III. c. 24. potentissimi regis anapaestum*; ubi *Lambino* placebat *anapaesticum*, sine causa. *Dionys. Halic. A. R. I. p. 20. v. 24. ἀνάπαιστον ὑπὸ τοῦ Χοροῦ λεγόμενον*. *Noster Symp. §. 18. ἀνάπαιστα συγκροτῶν*, quod *Berglerus* opportune notat ad *Alciphronis ἀνάπαιστα εὐκροτα ἐπιλέγοντες* *III. p. 368. Ammian. Marcellin. XXIV, 6. p. 441. velut pedis anapaesti praecinentibus modulis*: ibi vide *H. Valesium*. *HEMST.*

Ead. 1. 6. 'Εποχουμένη) 'Επηχουμένη. MARCIL.

Ead. 1. 7. Φροντιστάς καὶ μετεωρολόσχας) Socratem ac reliquos philosophos. BRON. Socratem procul dubio innuit, ab *Aristophane* in Nebulis subsannatum, et *φροντιστήν* et *μετεωροφέναν* vocatum. *PALM.* Apud *Aristoph. l. c.* dicuntur *μεριμνοφρονισταί*, et alio in loco *μετεωροφέναντες*. Sed quia variant hae voces a *Lucianeis*, videtur aut alias ejusdem poetae respexisse fabulas, aut aliorum Comicorum. Ego *Eupolidem* respexisse crediderim, qui et ipse a *Nostro* narratur in *Socratem* fabulas scripsisse. Nihil tamen ea de re *Diogenes Laërtius*. Sed *Xenophontem* adi in *Sympos. p. ed. St. 520. 35.* ubi discas, eo nomine solitum fuisse vocari Socratem. *Ἀρα σὺ, ὦ Σώκρατες, ὁ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ ἐπικαλούμενος*; sed et sequentia in ipso *Xenophonte* legito, ut et rationem illius cognominis discas, et ipsum Socratem ea de re audias opprobria in se jacta diluentem. *SOLAN.*

Ead. 1. 8. Μίαν τ. προέλευσιν) Hoc est, illa sola de causa procedebat in publicum, ut eos irrideret. Ad Aristophanem Nubes respicit, quae in eum solum finem factae erant, ut infamaretur Socrates, una cum discipulis. *Προέλευσις, τὸ προελθεῖν*, inquit *Hesychius*, hoc est, in scenam prodire, procedere. *CLEA.* *Angl. προελασεῖν. BOURN.* Verissima lectio *προελασεῖν*, quam praefert ed. *J.* et agnoscunt *Codd. P. L. et Galaei Collectanea*; nec longe abludit *Angl. Ms.* Eadem voce alibi utitur. *προέλευσιν*, quod alias edd. insidet, et ipsum *M. Cod.* et *Ox.* nihili est. *Vorstius* margini adscripsit i. e. ὁδόν. *SOLAN.* *Προέλευσιν* recte *J. Clericus* exponit, cui prorsus ad-

sentior. Quid sibi voluerit *H. Stephanus* in *Thes. T. I. p. 1273.* sa e non video. Quamquam προαιρέσειν ingerant *C. A.* et ed. *J.* plus tamen apud me valet meliorum membranarum et ed. *Fl.* auctoritas; quam ne me temere secutum putes, dum paucis ago, illa mihi video tradenda, quae, quando occurrunt singula, non difficilia quidem pleraque, sed, quo communi nexu inter se cohaerent, parum videntur intellecta. Qui domo in publicum prodeunt, προέρχονται· ἔξω προελθεῖν *Antonin.* de R. S. XI. §. 28. προελθεῖν ἐς ἀγοράν *Philo Jud.* p. 793. *C.* sic in *Dione Chrys.* XXXII. p. 392. *D.* οὐτ' ἂν ἰσως προέλθοι, et ne domo quidem ad emendum aliquid se moveat, capi potest: sed ibi malo προσέλθοι. προϊέναι eis τὸ δημόσιον, *Plutarch.* *Cato Min.* p. 762. *C.* ea mente *Luciano* in *Somn.* §. 9. αὐτελὴς τὴν πρόοδον, qui nullo stipatus amicorum comitatu, quemadmodum homines nobiles et clari solent, (vid. *Necyom.* §. 12.) sed ob vilitatem vitae contemptus ac solus in publicum prodit: tales quoque potentium feminarum πρόοδοι, vel, qua voce frequentius appellantur, ἔξοδοι, de quibus alio loco dicam. Deinde προέχονται, qui magna cum pompa, eaque publica et quasi triumphali procedunt. Consulum solennes processus vel processiones προόδ' vs *Justinianus* Nov. CV. προελεύσεις *Theophilus* *Inst.* de *Rer. Div.* §. 48. vocant; illud enim apud hunc multo, quam προελεύσεις, malo. De sacris Ecclesiasticorum festisque processionibus vide *J. Meursii* et *Car. du Fresne* Gloss. in Προέλευσις· recentioribus idem vocabulum pro triumpho in usu fuit. *Eustath.* ad *Il.* ψ, p. 1292. v. 16. ἐντεῦθεν γὰρ παρὰ τοῖς ὕστερον ἡ πομπὴ καὶ τὸ πέμπειν ἐπὶ θριαμβικῆς προελεύσεως· et signatius ad *Il.* l. p. 762. qui locus *C. Fabrotium* non fugit: ὅθεν καὶ πομπὴ ὁ θρίαμβος, ὃν προέλευσιν ἡ κοινὴ γλῶσσα λαλεῖ. πρόοδον dixit *Thom. Mag.* in *Πομπή.* Tum porro alia quaedam huic verbo addita est potestas in concionem prodeundi, orationem in senatu vel cum populo habendi: *Dionys.* *A. R.* VIII. p. 507. v. 28. προελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα· quod cum *Sylburgio* in *παρελθὼν* mutatum nolim: similiter enim *Plutarch.* in *Crass.* p. 550. *E.* ἀναβὰς ἐπὶ τὸ βῆμα καὶ προελθὼν· ipsumque hoc in *Cat. Min.* p. 780. *E.* ἐπὶ τὸ βῆμα τοῦ Κάτωνος προελθόντος. nec major est causa, cur quicquam novetur VIII. p. 465. v. 28. τοσαύτην νεοτητα ἐξ ἑνὸς ἔθνους διαφόρον σφίσις ἐπὶ τὴν θείαν προελθεῖν· quam lectionem cum ipsa tueatur structurae forma, repudiandum censeo προσελθεῖν *V. C.* et *Porti.* Apud *Isidor. Pelus.* *Epaminondas* εἰς ἐκκλησίαν καλούμενος παρητήσατο προελθεῖν etc. *II Ep.* 146. In *Socratis* *H. E.* III, 25. servandumne sit προελεύσεις ποιεῖν τῷ βασιλεῖ, an cum *H. Valesio* praeferendum

προσέλεύσεις, non satis habeo constitutum: si retineas, recte de sectarum inter Christianos principibus eo sensu dicitur, quasi nunc e latebris, quibus se Juliani metu continuerant, proroperent, Jovianum Imperatorem quisque precibus adituri, suis ut partibus potissimum faveret. Eadem plane forma πρόσδοον, πρόσδοον vel πάροδοον ποιούνται apud Atticos, qui ad Senatum, aut pro concione cum populo agunt, apud Christianos, qui sacras conciones habent: utrumque erudite declaravit *H. Valerius* ad *Euseb.* V. C. IV, 29. σχολή δὲ λογογραφῶν συνεχεῖς ἐποιεῖτο τὰς παρόδους etc. 55. συνηθῶς δὲ τὰς προσόδους ποιεῖσθαι. *Moris* autem erat Athenis, ut, qui Senatus adeundi vel populi potestatem sibi fieri petebat, nomen et rem, de qua sit dicturus, in tabella perscripta profiteretur: hoc fuit τὴν πρόσδοον ἀπογράφασθαι. *Isocr.* Or. Ar. p. 142. E. sive etiam simplici verbo γράψασθαι: id quidem legas in Timocratea *Demosth.* p. 781. A. πρόσδοον γράψασθαι πρὸς τὴν βουλὴν: referre ad Senatum laxè nimis *Wolffius* interpretatur: hoc Timocrati Orator crimini vertit, quod tulerit legem οὐκ εἰς τὴν βουλὴν, οὐκ εἰς τὸν δῆμον εἰπὼν περὶ τούτων οὐδέν. Si copia dicendi non concederetur, λόγον εἰργασθαι, ἐκκλεῖσθαι, οὐ τυχεῖν dicebatur: sin contra, λόγον τυγχάνειν, προσέρχεσθαι τῷ δήμῳ. *Demosth.* pro Cor. p. 474. D. παρέρχεσθαι εἰς τὸν δῆμον, et singulari quodam modo πρόσδοον ποιεῖσθαι. *Isocr.* in initio Areop. et ad finem p. 157. τὴν τε πρόσδοον ἐποιήσαμην, καὶ τοὺς λόγους εἶρηκα τούτους *Aeschin.* in Tim. p. 11. v. 43. τῆς γὰρ βουλῆς τῆς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ πρόσδοον ποιουμένης πρὸς τὸν δῆμον: idemque περὶ τῆς Παρὰρ. p. 35. v. 30, 37. commemorat τὰς εἰς vel πρὸς τὴν βουλὴν τῶν πρεσβέων προσόδους. *Libanius* etiam de eo posuit, qui damnatus a iudicibus ad populum provocat, causamque suam apud cives agit: in *Ηροδ.* Declam. XXX. p. 689. reperias, οὐ γὰρ ἐπ' ἀδύλοις τοῖς ἀδικήμασι ὁ λέγων ποιεῖται τὴν πρόσδοον: at in oratione prima, οὐτ' ἂν ἐδεήθην προσόδων. Pari virtute *Sophistae* οἱ εἰς τὰ πλήθη παριόντες supra §. 2. οὔτε εἰς τὰ πλήθη παριὼν τοὺς βουλομένους ἀκούειν ἀργύριον εἰσπράττω in Ep. *Socrat.* p. 2. et simpliciter οἱ παριόντες apud *Demosth.* Olynth. III. p. 38. A. quod recte *Scholias* interpretatur, οἱ δημηγοροῦντες. Jam scenicis actoribus haec eadem non dispari ratione conveniunt. *Schol.* *Aristoph.* ad Equ. v. 608. τοῦ ὑποκριτοῦ προερχομένου, actore in scenam prodeunte. *Plutarch.* Nic. p. 524. E. λέγεται δ' ἐν τινι χορηγίᾳ παρελθεῖν οἰκίτης etc. *Andronic.* Paraphr. Eth. Nic. IV. c. 3. p. 210. τοῖς κωμικοῖς χορηγῶν παρῶσι: quorum pravam *D. Heinsii* versionem jure castigavit *Salmas.* de Us. p. 57. ipse vicissim merito castigatus a *Des. Heraldo* An. in O. a. I. A. et R. VI. c. 8. paulum quidem illud *Synesii* discrepat de Prov.

II. pag. 123. D. ἐν τοῖς θεάτροις· καὶ δεῖ τινα προεξελθόντα διαλεχθῆναι τῷ δήμῳ, τι μετὰ μικρὸν ὄψεται· nam haec prologi sunt, aut ejus, qui nuntii personam sustinebat, partes, antequam ad ipsam fabulam actores aggrediantur: sed quod mox sequitur, plane congruit, περιμένειν δὲ καταπεμπόμενον τῆς προσόδου τὸ σύνθημα· ἡ πρόσδος nihil aliud, quam ἡ προέλευσις, quando signo dato in scenam procedunt actores. Atque ob has quidem rationes gradum, ut puto, tuebitur ἡ προέλευσις· non quin recte dici possit comoedia μίαν ταύτην προαίρεισιν πεποιθῆσθαι τοὺς φιλοσόφους ἐπισκώπτειν, quemadmodum *Chrysostom.* T. VII. p. 422. E. καὶ μίᾳ σπονδῇ (mulierum scenicarum) πᾶσαν ἐκ βάρων ἀνασπᾶσαι τὴν σωφροσύνην· sed quod illud eruditius sit, et magis accommodatum. HEMST.

Ead. l. 9. Διονυσ. ἐλευθ.) Hoc est, libera dicteria, quibus licebat uti festo Dionysiorum: quae *libertas* vocatur ab *Horatio* et *licentia*. Eleganter conjungit cum hisce *Lucianus* verbum καταχεῖν, perfundere. *Horatius* de homine dicteriis acriter proscrisso lib. I. Sat. VII, 32.

At Graecus postquam est *Italo* perfusus aceto

Persius.

CLER. De Δ. ἐλευθ. copiose *Philostr.* dico ad *Heliod.* BOURD.

Ead. l. 10. Ἀεροβατοῦντας) Ex *Aristoph.* Neb. ut haec τοῖα narratio: sic in *Charont.* et *Icarom.* BOURD. *Aristoph.* Nub. v. 4. Sc. III. A. I. ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. *Socrati* tribuit. Adde *Plat.* *Apolog.* p. 7. C. SOLAN.

Ibid. Νεφέλαις) Inde titul. *Aristoph.* Νεφέλαι, ex quibus hic locus integer desumptus. BOURD.

Ead. l. 11. Ψυλλῶν πηδήματα) Respicit procul dubio hos versus *Comici* in *Nebul.* Act. 1. Sc. 2.

Ἀνηρώτ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης

Ψύλλαν ὁπόσους ἄλλοιτο τοὺς αὐτῆς πόδας.

Hoc alibi saepe tangit, dum *Socrati*, *Platoni*, et aliis insultat. BOURD. A. I. Sc. II. Introducitur *Socrates* dimetiens ὁπόσους ψύλλα τοὺς αὐτῆς πόδας ἄλλοιτο. VONST. Eandem calumniam tangit etiam *Xenoph.* loco supra citato. SOLAN. Notarunt *L. Bos Obs. Crit.* c. 12. p. 64. et *L. Kuster* ad *Aristoph.* Nub. v. 145. Adde *Eunap.* in *Aedes.* p. 38. ψυλλῶν πηδήματα καταμωκώμενος· ubi plura. *Synesius* istos *Comici* versus praecipue, quasi rotundissime decurrentes, laudavit in *Dion.* p. 40. B. HEMST.

Ead. l. 14. Δις διὰ πασῶν) *Erasmus* in *Proverbio*, δις διὰ πασῶν. BROD. Proverbium a musicis mutuo sumtum, quo maximum discrimen et longissimum intervallum significatur. Vid. *Erasm.* *Chil.* Hoc usus est *Lucian.* in lib. de *Conser.*

Hist. et in sermone, qui est de Mercede servientibus. COON. Utitur passim hac comparatione. BOURD. Vetustiores musici, uti ex hoc proverbio patet, scalam suorum tonorum non ultra duas, quas hodie dicimus, octavas extendebant. V. *Erasm. Chil.* saepius usurpat Noster, ut pr. Merc. Cond. c. 11. Qu. hist. c. s. c. 7. et contra Indoct. c. 21. SOLAN. Mira, ut solet, fabulatur *Belinus* de harmonia musica cum insigni et imperitia et confidentia. Quid proverbium *δις διὰ πασῶν* omnino significet, non potest obscurum esse, etiamsi non legeris, quae *Erasmus* habet de Adagg. Chil. l. (Cent. II. n. 63. Clarissima enim sunt ipsius *Luciani* loca, a *Solano* collata. Nostro autem loco sensus non admodum latet, quamquam in verbis est, quod offendant. *Toto coelo differebant inter se dialogus et comoedia*; tantum inter ea erat quasi intervallum, quanto in Musica ex utraque octava summus tonus distat ab imo. Sed *Kistemakerum* non immerito male habuerunt postrema verba (ad Thucyd. p. 131.), ita, ut ea pro glossemate habens ejicienda putaret. Nam proverbium hoc erat notissimum, nec in aliis locis Noster addit interpretationem. Itaque eatenus omnino accedo huic sententiae, dis edo autem, quod verba *τὴν ἀρμονίαν*, quae et ipsa *Kistemakerus* spuria habet, ego necessaria habeo ad plenam efficiendam enuntiationem. Deforet alias Subjectum. Postremum moneo, *τὴν ἀρμονίαν* ironice capiendum de necessitudine, quae omnino inter utrumque intercedat, h. e. de *differentia*, *discrepantia*. Subjectum autem hic requiri, docet ceterorum exemplorum, in *Luciano* obviatorum, similitudo. LXXIII.

Pag. 24. l. 4. τὸ θῆλυ τῷ ἄρρενι) Hac de re *Phaedrus* sine Fab. et ibi interp. BOURD. Miscet hic *Lucianus* duo figmenta: Poëtarum nimirum figmentum de Prometheo, quem homines e luto formasse dicebant, et *Platonis* de primis hominibus, quos primum ἀνδρογύνους fuisse ait in Symposio, deinde in duas partes sectos. CLEA.

Ibid. Ἐγκρατιέας) Recte, ne quis conjectet συγκαταμ. Noster de Consc. Hist. §. 13. τὸ λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ. *Achill. Tat.* IV. p. 261. Pari modo Scriptor de Mund. p. 13. v. 8. χρωμάτων ἐγκερασμένη φύσει, pro συγκατ. HEMST.

Ead. l. 5. Τοιοῦτο φανόλην) Nescio quid ita cunctas edd. insederit vitiosum illud φανόλην pro φανείην aut φανοίμην, quod vel Grammaticae leges expelli jubeant. Praeterea legendum sine dubio τοιοῦτος, id est, ὁμοίον τι τῷ Προμηθεὶ πεποιηώς: magis etiam eo metu commoveor, ne alia quadam in re talis videar, qualem se *Prometheus* praebuit. HEMST. Facile ex antecedentibus suppleri puto πεποιηώς, aut, si hoc minus

placeat, transposita particula μή post τοιοῦτο, si legeris: μάλλον δὲ καὶ ἄλλο τοιοῦτο, (int. δέδια) μή φανεῖν ἑξαπατῶν etc. facillior certe erit mutatio, quam etiam in Versione Latina expressam video. ΛΗΗ.

Ead. 1. 6. Ὅσα παρ.) Aeschylus in Prometheo. ΒΡΟΝ.

Ead. 1. 7. Κεκαλυμμένα τῇ πικρῇ) Sic in Prometh. et Dial. Prom. et Jov. ex Hesiod. 1. Oper. ΒΟΥΡ.

Ibid. Γέλωτα) Τουτέστι, γέλωτα κωμικόν. ΒΡΟΝ.

Ead. 1. 8. Φιλοσόφων) Sic ed. J. Reliquae φιλοσόφῳ, quod etiam in O. et M. est; duriuscule, quamvis exstet Amor. c. 45. P. et B. 2. φιλοσόφου. SOLAN. Lectionem ed. J. interpolatam utique valere jussi: quomodo γέλως κωμικός, sic et σεμνότης φιλόσοφος· τὸ κυριώτερον ἀντὶ κτητικοῦ, ut solent Grammatici, quo nihil est frequentius. Sic φιλόσοφος γὰρ ἀπὸ λόγον Ἀπολλόν. Tyan. Ep. XIX. βλός Euseb. H. E. VI, 3. φιλόσοφον ἦθος, σχῆμα Origen. in Cels. I. ΗΕΜΣΤ.

Ibid. Τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς, καὶ γὰρ κλεπτικῆς ὁ θεός, ἄπαγε τοῦτο μόνον, οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι τοῖς ἡμετέροις) Latinos interpretes si consulas, nihil hoc loco est obscurius. Sic enim vertunt: Quod enim est furti. (nam furti est aliquis Deus) apage hoc solum, non dixeris inesse nostris scriptis. Non poterat insulsius. Quis enim intelligat, quod est enim furti? dein quid hoc ad rem, esse furtorum Deum, sive is sit Mercurius, sive quis alius? Non perceperunt mentem Luciani. Primo post ἄπαγε cum veterioribus editionibus pone distinctionem. ἄπαγε· τοῦτο μόνον, et verte: sed quod ad furandi artem attinet, (nam et furandi arte hic Deus insignis est) absit. hanc solum nostris inesse non dices. Forte, inquit Lucianus, Prometheus dicor, quod furatus sim, ut ille ferula ignem est furatus et coelo subduxit. Apage, hac sola in re nunquam Prometheo comparabor. GRAEV. Facilem fuit verissimam Graevii distinctionem sum secutus. ἄπαγε, formulam abominandi, absurdum aliquid procul amovendi, sic interponunt: Noster Amor. §. 38. ἄπαγε, μή μοι γέναιτο· Pseudol. §. 31. Chrysostomo frequens: οὐχὶ τὸ σῶμά ἐστι τὸ τυφλοῦν τὴν ψυχὴν, ἄπαγε ἀνθρώπε, ἀλλ' ἡ τρυφή· Hom. XXXIX. ad I. ad Corinth. Suid. ἄπαγε, γενικῇ παῦσαι, μή γένοιτο. Praeterea ne quid loci venustatem turbaret, scribendum fuit κλεπτικός· nam quis credat, Lucianum tam insignitam Mercurio factum ivisse injuriam, ut in eo munere, quod totius antiquitatis consensu solus obtinuerat, Prometheus ipsi socium adjungeret? sed κλεπτικόν cum jure potuit appellare, quippe qui semet ipse in cognomine dialogo ὁμότεχνον Mercurio fateatur. ΗΕΜΣΤ. Scripsi καὶ γὰρ καὶ κλεπτικός ὁ θεός. Post καὶ

γὰρ enim saepe excidit καὶ, ut et Timon. c. 51. necessarium videtur καὶ γὰρ καὶ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων. LEMM.

Ead. l. 9. Ὁ θεός) Προμηθεύς Hesiod. in Opp. et D. BROD. Ὡς θεός, ἀπάγε τοῦτο μόνον) Sic in Somnio, ἀποτρέπετε, ὦ θεοί, τὸ δεινόν. Hac in re utitur dictionibus ἀπερύνειν, ἀποτρέπειν, ἀπάγειν. Quod semel monitum volo. BOURD. P. mendose, ὦ θεός, quod Bourdelotio et Vorstio fraudi fuit. In Fl. tota parenthesis deest; certe incommode dicitur Deus κλεπτικῆς. SOLAN.

Ibid. Ἐκείναι) Scribo ἐνεῖναι. BROD.

Ead. l. 10. Ἡ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε τοιοῦτους πιτυκάμπτας καὶ τραγελάφους καὶ αὐτὸς συντεθεικώς;) Unde enim furaremur? nisi quis me latet, qui tales pinuum incurvatores et hircocervos ipse composuerit. Sic interpretres. Quis autem ex hac versione intelligat, qui sint illi pinuum incurvatores, et quid illi hic agant, ubi de furto loquitur? Ignorant πιτυκάμπτας esse centauros. Suidas, πιτυκάμπτης ὁ κένταυρος. sic proprie dictus est Sinis centaurus, quem Theseus occidit. de quo Ovid. VII. Metam.

Occidit ille Sinis, magnis male viribus usus;

Qui poterat curvare trabes, et agebat ab alto

Ad terram late sparsuras corpora pinus.

Vertendum itaque, nisi quis me fugit, qui tales centauros, et hircocervos ipse composuerit. suos vero dialogos ex comicis salibus, et gravibus sententiis, ex philosophicis disputationibus haustis, compositos, ut paullo ante ostendit, vocat centauros et hircocervos, quo scribendi genere nemo ante Lucianum fuerat usus. GRAEV. Perperam scribitur, ἡ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν. corrige, ἡ παρὰ του γὰρ ἂν ἐκλ. Ubi hic articulus pro τίς ponitur, est, veluti τίς, particula enclitica. Similis macula in Epicteti Enchiridio turbavit eruditos. Ait Stoicae sapientiae gravis doctor cap. 30. Ἀρχοῦ οὖν ἐν παντί τῷ εἶναι φιλόσοφος· εἰ δὲ καὶ δοκεῖν βούλει, τῷ εἶναι σεαυτῷ φαίνου, καὶ ἱκανὸς ἔσῃ. Wolfius interpretatione sua palam facit, se non intellexisse veram mentem, et quia Politianus omisit τῷ εἶναι, ipse non necessarias has voculas iudicat. Mericus Casaubonus nescio quid acutum ex iis primo elicere tentans, post eas suspectas habet. Recte novissima interpretatio vertit, Sin alicui etiam videri Philosophus cupis. Ad hanc versionem etiam Graeca accommodari oportuit, et excudi, εἰ δὲ καὶ δοκεῖν βούλει τῷ εἶναι, σεαυτῷ φαίνον, etc. τῷ pro τινὶ etiam hic positum. Quod autem neque Simplicius neque Paraphrastes illud τῷ εἶναι agnoscunt, in eo haud dubie imperfectiores sunt magistro suo Epicteto, cujus ea mens est: Id tibi in omni tempore, lo-

co; et negotio sufficiat, esse te philosophum: quod si vero quis sit, cui talis videri optes, is, cui talis videri cupias, tu sis: tu vero ipsemet tibi satis idoneus et quasi perfectus eris, cui philosophus esse videaris. Hinc etiam manifestum, puto, est, *Epicteti καὶ ἑαυτὸς ἔση*, longe plenius et perfectius esse prae *Simplicii et Paraphrastae καὶ ἑαυτὸν ἔσται τοῦτο*. JENS. Παρὰ τοῦ edendum contendit JENS. idque secutus est *Hemsterh.* contra edd. vett. quibus adsentiri codicem O. scribendo παρὰ τοῦ, in marg. Junt. notavit *Solanus*; sed Cod. M. παρὰ τοῦ habere. Verum etsi res parvi est, mallet vulgatum retinuisse. nam articulus τοῦ pro τινὸς positus, tum amittit accentum, quando τις encliticum eundem amitteret. At quando est interrogantis, ut hic, aequae retinet accentum, ac τίς interrogativum, cujus vicem gerit, quod recte disputat *Mich. Ros.* vel potius auctor *Dissertationis Academicæ, Argentorati habitæ 1716. J. Henr. Lederlinus*, p. 15. hæc exempla afferens: *Soph. Aj. mast. 815. Τοῦ ποτ' ἀνθρώπων μαθὼν*; ex quonam hominum hæc didicit, audiuit? Et *Electr. 408. Τῷ φέρεis τὰδ' ἔμψυχα*; cui fers has partes victimarum comburendas? Item *Tyr. 612. Ἐκ τοῦ φέλων πεισθεῖσα*; et 681. ac 915. 932. 935. *Oedip. Tyr. 365. 792. 1041. 1176. Oed. Col. 425. Dion. Hal. Ep. ad Pomp. p. 129.* Exempla vero, ubi τοῦ et τῷ sint enclitica, multa quoque prae misit idem *REITZ.* In *Epicteti* loco quia spuria sint τῷ εἶναι, jam dubitari vix potest. Vid. *Schweigh.* Nihil autem prorsus esse *Jensiana* ista, ex his *Reitzianis* apparet. *Diall. Deor. VII, 3. τῷ (τίνι) τοῦτο τεκμαίρεσθαι ἔχειs*; *Soloec. c. 11. Καὶ τῷ ποτ' ἂν εἴη διαφέρον*; Sic vulgo in utroque loco recte. Unde et *Diall. Deor. III.* scribendum: τῷ τρόπον δ' ἐναλλάγη; Ipse falsus ibi *Hemsterhusius* fefellit et *Schmiederus*. LENN.

Ead. l. 11. Πυτιον.) Castigo: *πιτυοκάμπτας καὶ τραγέλαφους*, hoc est, *monstra quaedam*. BROD. *Pinuum incurvatores*: quo nomine Pinis appellatus fuit, quem occidit Theseus incurvantem pinus, et ex iis adligatos homines, et in sublime emissos dilaniantem. Eundem *πιτυοκάμπτην* vocat lib. II. Ver. Hist. COGN. *Ἰπποκάμπτας*) Legebatur antehac *πιτυοκάμπτας*, ut Ver. Hist. c. 23. (vel mendose *Πυτιον* —) quod huic non facit. v. *Apollod. III. L.* aliam scripturam exhibet, nisi quod illic ἰ—μπτας, legitur. In Ox. vero *πιτυοκάμπτας*. De his consule *Spanh.* et *Aelian. de An. XIV, 20.* Hippocampus in Imaginibus describit *Philostratus sive. p. 774.* (locum ipsum vide ad *Marinn. Diall. VI.*) Vide et p. 729. ubi, ex nummis, Hippocamporum et Hippopotamorum figuras doctissimus ejus interpretes exhibet, SOLAN. *Grævio πιτυοκάμπτας* expli-

canti Centauros praeivit *Fr. Luisin*. Par. III. cap. 25. quod si ad liquidum deduci posset, rem haberemus confectam. Negari quidem non potest, apud *Suidam* exstare in *Πίτυς*, ὄδῳ καὶ *Πιτυκάμπτης* (vel potius, ut *Kuster*. *Πιτυον*.) ὁ Κένταυρος: verum his in rebus tantam *Suidae* auctoritatem non agnosco, quae sola nos contentos esse oporteat. *Πιτυοκάμπτης* est Sinis vel Simnis, (ductum a latrociniis et nocendo nomen, quod male nonnusquam *Scinis* et praeter linguae rationem scribi puto) quem suo ipsius, quod in alios statuerat, exemplo *Theaeus* interemit: lege *J. Meurs.* in *Thes.* c. V. Hunc de gente fuisse Centaurorum, quis veterum prodidit? imo tantum abest, ut *Theaeum* ipsum materno genere contingeret: *Pausan.* I. p. 90. ἀποκτείνων καὶ Σίνιν τὰ πρὸς Πιυθίως συγγενή· quippe natum, ut nonnulli scripserunt, *Canetho* et *Heniocha* *Pitheii* filia: *Plutarch.* in *Thes.* p. 11. F. Jam si forte Centauros omnes hoc epitheto existimes affectos, quid tandem proferri poterit, unde nominis, quod a singulari unius *Sinidis* crudelitate profectum esse satis constat, origo repetatur? nam quod *Luisinus* est commentus, quoniam bello acres habebantur, eorum impetum pictores flexis stratisque arboribus, quacumque furebant, exprimere solitos esse, ut alia mittam, Graeci sermonis normae prorsus repugnat. quis, quaeso, *πιτυοκάμπτης* diceret eos, qui arbores vasto corpore et impetu currendi prosternunt? *Th. Galeus* ad *Apollo.* III. p. 95. ubi de *Sinide* pinuum inflexore agitur, hunc *Luciani* laudavit locum, sed laudavit tantum, nulla parte alia lectorem adjuvans. Non me praetereunt *Aristophanis* in *Ran.* v. 997. σαρκασμοπιτυοκάμπται, de quibus ita *Schol.* ὡς σαρκάζοντας μὲν καὶ προσποιουμένους τὰ πολεμικά, οὐκ ἀληθῶς δὲ τοιοῦτους· ἰσχυρὸς δὲ ἐπιμελουμένους· paullo plenius *Suidas*: Σαρκασμοπ. ἀντὶ τοῦ μεγάλοι, ὡς ἀρπάζοντες μὲν καὶ προσπ. etc. ubi legendum ex prioribus apparet, ὡς σαρκάζοντες· necdum enim persuadere mihi possum, quod tamen in mentem venisse non diffiteor, alteram hanc in aliis *Comici* vetustis *Codd.* exstitisse lectionem, ἀρπασμοπιτυοκάμπται. De *Sinide* vero quin *Schol.* cogitaverit, cum ista commentaretur, dubitare non licet: neque absurdum est, ut per *Comicam* facetiam homines in bello timidi, sed inanibus in rebus, quae vero periculo carerent, robur ostentantes dicti fuerint *πιτυοκάμπται*· eoque pertinere non incommode videatur *Hesychii* glossa, Ἀεροκέλαδοι, *πιτυοκάμπται*, ex veteri quodam *Comico* deprompta, sive vocabulum utrumque de viâ distinctione jungas, sive ἀεροκέλαδους per se solos intelligas, aërem verberantes, jactatis per aërem manibus inanem strepitum excitantes, vel etiam, aërem implentes clamoribus: nam in *He-*

pychio multae sunt voces, et sententiae nonnunquam, quae additam interpretationem habent nullam. Aliud *Palmerio* placuit *πιτυοκάμπται* legenti; quod si quis conjecturae nostrae anteferendum statuatur, haud equidem magnopere obnitar: verum idem ipsum in *Aristophane Frischlinus* spectavit vertens *Erucosanniones*, tanquam si legendum censuisset, *σαρκιαμοπιτυοκάμπται*. Sunt sane *πιτυοκάμπται* genus eucatum ex eo nominatae, quod pinis arboribus adhaereant; quarum meminit *Plin. H. N. XXII, 2, 4. Dioscorid. A'exiph. cap. 2.* sed illae, quantum video, nihil ad *Aristophanem* faciunt, multoque minus, quamvis crebris formarum mutationibus ex aliis in alias hestiolas abeant, ad *Lucianum*: in quo retinui sane priscam lectionem, *ἱπποκάμπας*, vel, ut scribi debebat, *ἱπποκαμπούς*, etsi ad sensum melius congruere videantur, non ausus admittere; praesertim, quoniam nullus Codex, qui quidem alienis oculis non sit inspectus, adsentitur. De Hippocampis adi magnum illum *J. Scaligerum* in *Conject. p. 35.* a quo si quid in re forte, quod sollicite perquirere non vacat, fuerit commissum, egregiis emendationibus certe pensatur, et *Rob. Constantin.* in *Suppl. L. L. Τραγέλαφον* mentio in *Aristoph. Ran. v. 968.* qui jungit *ἱπποαλεκτρώνας* haec causa est, cur, si scripti cuiusdam libri ductus adspirarent, in *Luciano* probarem τοιοῦτους ἱπποαλεκτρώνας καὶ τραγέλαφους: etenim vix est, ut ad illum Comici locum non respexerit. Meminit et *Plato Polit. VI. p. 674. B. ἀλλὰ δεῖ ἐκ πολλῶν αὐτὰ ξυναγαγεῖν etc. οἷον ὁ γραφεὶς τραγέλαφος καὶ τὰ τοιαῦτα μὴ γνύντες γραφούσι.* Ponere quoque solent, ut hippocentaurum, pro re, quae nusquam existens sola cogitatione effingitur: *Eustath. in Il. A. p. 102.* Rogat *Aristot.* initio lib. IV. *Φυσ. Ἀκρ. πού γάρ ἐστι τραγέλαφος ἢ σφίγξ;* Vid. *Stephan. in Γάληνος (?) et Berkel.* Pocula, quibus ob hirci cervique mixtam figuram impositum fuerit *τραγέλαφον* nomen, recenset *Athen. XI. p. 484. D. E. p. 500. E.*

Postquam haec scripseram, conjecturam mecum perquam elegantem communicavit vir eruditissimus, et pulcherrimo Prolegomenorum in N.F. editionem Graecam specimine commendatissimus *J. Jac. Wetstenius*; quam, quia prope abest, quin veram putem, celare religioni duco. Legendum censet vir egregius τοιοῦτος *πιτυοκάμπτης*: quasi hunc in modum *Lucianus* ratiocinaretur: *Primus ego res plane discordes, philosophicam gravitatem, et lepores libertatemque jocorum comicam consociavi: quod inceptum audax non minorem habet difficultatem, quam si binas arbores rigidas curvando jungere nitaris: imo majoris est artificii καὶ τραγέλαφους συντιθέναι, τοὺς διπλοὺς τῆς*

φύσιν (ut *Aristides Orat. Plat. 1. T. 2. p. 46. de Hippocentauris loquitur*) i. e. non tantum binas arbores ejusdem speciei, verum ETIAM res diversissimas hircos atque cervos sive *Philosophiam Comœdiamque jungere*. Si quis ante me idem fuisset conatus, is certe fama facinoris Sinim æquaret, ad meamque sine dubio notitiam pervenisset. Jam tu, quaeso, ad animum revoca, quae leguntur sub finem §. 6. ΕΤΟΛΜΗΣΑΜΕΝ ἡμῖς τὰ οὐτως ἔχοντα πρὸς ἄλληλα ΕΤΝΑΓΑΓΕΙΝ ὅΤ ΠΛΑΝΤ ΠΕΙΘΟΜΕΝΑ· ecce *πιτυοκάμπτην*, qui magno nisu in unum cogit consociatque nixa diversis radicibus, et materiam minime sequacem tractando molliit. *Hemst. Toup. Obs. Critt. p. 362. Hemsterhusianis et Wetstenianis inter se conciliatis*, jam hanc protulit loci faciem: εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε *πιτυοκάμπτης*, τοιοῦτους ἐκπαλετρύνας καὶ τραγ. κ. αὐτ. συντ. Verum sic vereor, ne nimium tribuatur *Aristophanis* loco laudato. Deinde longius haec recedunt a vestigiis librorum. ita, ut vis quaedam verbis vulgatis inferri videatur. Denique eo offendi me fateor, quod *πιτυοκάμπτης* h. l. is dicatur, qui monstra illa componere valeat. Nam ut per se optime hoc nomen in *Lucianum* ceciderit, conciliantem inter se, quae natura sunt maxime diversa, tamen Sinis iste pinuum incurvator quid cum *Equogallorum* vel *Hircocervorum* creatore commune habere possit, equidem, qui non sim *πιτυοκάμπτης*, non perspicio. Quae quum ita sint; quum neque conjectura *πιτυοκάμπτης*, neque etiam, id quod ab aliis jam satis monstratum est, lectio *πιτυοκάμπτας*, vel — *μπας*, locum habere possit: nihil jam restare videtur, siquidem non nova novis addere velimus, nisi ut in altera lectione *Longol. Excc. ἱπποκάμπους* acquiescamus, quam et ipsam ne *Hemsterhusius* quidem nec damnare, nec admittere, ausus est. Erant autem *ἱππόναυποι* secundum *Philostratum*, a *Solano*, et *J. Scaligerum* in *Conjectann. p. 35.*, ab *Hemsterhusio* laudatum, monstra marina, superne equi, ab inferiori parte pisces, ἑρπύδεις τὰς ὀπάς, καὶ νευστικοὶ καὶ γλανκοὶ καὶ νῆ Δία ὅσα δελφίνες, quae sunt *Philostrati* verba. Jam vero quam bene haec marina monstra, e duabus naturis contra naturam composita, cum hircocervius, monstris terrestribus, quae et ipsa constant e duplici animalium genere mixta, in hunc locum nostrum conveniant, nunc paene in oculos incurrere videtur. *LEM.*

Ibid. Τραυγέλαφος) De his, si lubet, consule *Plin. VIII, 83.* Cervis excepta barba et armorum pilis similes. Hujusmodi monstrum, quod fictitium prorsus credidit *Lucianus*, vidisse sese *Salmasius* narrat *Plin. Exercitt. 862. b. B. ed. post. De*

iisdem consule *Spanh.* 200. et 203. *SOLAN.* Adnumerantur etiam cocti remediis podagrae *Tragodop.* v. 104. *LEHM.*

Ead. l. 12. *Τι ἂν πάθοιμι*) Locutionem illustrat *Gataker.* ad *Marc. Antonin.* XII. §. 16. *HEMST.*

Ead. l. 13. *Μεταβουλεύεσθαι*) *Post rem consulere*; unde et *Pindarus* in *Pyth.* V, 36. illum adpellat *ὄψιλον*, quasi *sero sapientem*. *Hesiodus* in *Theog.* v. 511. Haec, inquit, peperit *Προμηθεΐα Παιχίλον, αἰολομήτιν· ἁμαρτίνοον τ' Ἐπιμηθεΐα*, *Prometheum* vafrum nominans, ac variis instructum consiliis, *Epi-metheum* post erratum sapientem. *COGN.*

IN NIGRINUM.

Pag. 25. l. 17. *ΠΡΟΣ . . .*) Philosophicam hanc disputationem *Lucianus* paullo post adventum suum *Romae* scripsisse videtur: in qua quam pronus in *Satyram* fuerit jam prodit; sed nondum comicos illos sales cum reliquo ornatu theatri in *Dialogum* invertisse, cum haec scriberet, palam est: graviter enim hic vitia perstringit ex gravissimi Philosophi persona, cujus famae invidit illa aetas. *SOLAN.* Alterum titulum *ἡ περὶ Φιλοσόφου ἔθους* male reddiderunt interpretes: *de moribus philosophorum*. *Φιλόσοφος* est h. l. philosophus nomine suo dignus, qualis describitur *Nigrinus*, qualesque tandem etiam ambo amici fieri cupiunt. Atque cum hoc titulo, sic capto, omne libelli argumentum conspirat optime, a principio usque ad finem. Nam quae de moribus Romanorum pravis ac stultis adjiciuntur, ea, ex exitu rei narratae satis patet, nonnisi in eum finem adjecta esse, ut eo magis philosophicae vitae dignitas et honestas illustraretur. Longissime itaque a *Wielandii* sententia discedo, qui, seductus forte falsa interpretatione Latina, quum argumentum libri in imagine luxuriae ac stultitiae Romanorum depingenda ponat, tum alterum istum titulum, cum hac ipsius opinione pugnantem, genuinum esse negat. Ceterum in *Aug. Cod.* hanc legi inscriptionem: *Νιγρίνου φιλοσοφία*, refert *Schmiederus* in *Add.* ad *T. I.* praemissis *T. II.* p. XXVI. *LEHM.*

Ibid. *NIPPINON.*) Romanus esset, an Graecus, olim ambigebam, quamvis de *Nigrinis* legissem apud *Spartianum* in *Hadriano* et *Xiphil.* p. 260. et *Plutarch.* 849. Nunc autem Ro-

manum fuisse statuo, ob ea praecipue, quae de reditu ex Graecia habet c. 17. et de fundo prope Romam c. 26. SOLAN.

Ead. l. 19. Γλαῦκα εἰς Ἀθ.) Subaudiendum, porto, aut mitto. Hanc paroemiam *Lucianus* hic exponit, quae inde fluxit, quod Athenis abundant ululae, et Atticae regioni quasi peculiares sunt. Proinde ut absurdum videbatur noctuam Athenas deportare, cum illic passim omnia noctuis abundarent, ita ridiculum sit homini consultissimo consilium dare. COGN. Prov. ἐπὶ τῶν μάτην ἐπισωρευόντων τινὰ τοῖς προὔπαρχουσιν, οἷον εἴ τις ἐν Αἰγυπτῷ σίτον ἐπαγάγῃ ἢ ἐν Κιλικίᾳ πρόβατον. *Aristoph.* Aves et ibi *Scholias.* BOURD. Vid. *Suid.* et *Schol. Aristoph.* SOLAN. Utitur hoc loco *Erasm.* Adag. Ululas Athenas. *Diogen.* L. III, 47. Γλαῦκα γὰρ εἰς Ἀθήνας, φασίν, εἰ δέη σοὶ τὰ κατ' εἶδος διηγείσθαι. Noctuarum copiam, quae proverbio locum dederit, Atheniensibus objecerunt Comici: praeter *Aristoph.* Av. v. 302. *Antiphanes* apud *Athen.* XIV. p. 655. Μοχ παρ' αὐτοῖς, quasi praecessisset Ἀθηναίοις in *Tim.* §. 9. οὐδ' ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν· καὶ μάλιστα ἐξ οὗ φιλοσοφία καὶ λόγων ἱριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς· libello superiore §. 5. σφαγὰς αὐτῶν, intellige, Centaurorum. Similia notavit *J. Davis.* ad *Ciceron.* de *Divin.* II. c. 61. Ratio paulum diversam in *Aristoph.* Pl. v. 508. πολλοὶ—πλουτοῦσι Ἀδίκως α' τὰ ξυλλεξάμενοι· χρήματα continentur in πλουτοῦσιν· eo pertinet αὐτά. v. 566. εἴ γε δεῖ λαθεῖν αὐτόν· scilicet κλέπτην. HEMST.

Ead. l. 20. κομίζοι] Hanc optimam lectionem e codd. 2954. et Aug. cum *Schmiedero* restitui. Ponitur enim, ut bene monet *Bclinus*, aliquem illud facere velle. LEMM.

Pag. 26. l. 3. Ὅπως τε νῦν ἔχω) Non infitior, bonam esse locutionem: Noster in *Hermot.* §. 30. εἰ καθάπερ νῦν ἔχω, ἀγνοῶν ἔτι· verum hoc quidem in loco ad sententiam, quae requiritur, parum commode respondet. Idcirco malim, ὅπως τε νῦν ἔχω, quocumque sim erga Te animo, nota loquendi formula. *Lucian.* Pro Merc. Cond. §. 14. ὅπως ἔχει πίστει καὶ σπουδῇ καὶ εὐνοίᾳ πρὸς τὰ ἐγχεχειρισμένα. *Artemid.* Praef. lib. IV. καὶ ταῦτα ὅπως εἶχον δυνάμεως. Paullum aliter *Demosth.* Ep. I. p. 190. B. ὥσθην χρῆναι τὴν ἐμαντοῦ γνώμην, ὥς ἔχω περὶ τούτων, εἰς μέσον θείναι. *Xenophon* Cyrop. VII. p. 116. οὐχ οὕτω τρόπον μόνον ἔχεις. *Liban.* Apol. *Socrat.* οὕτω δὲ ἔχοντα γνώμης. Dixerit aliquis, exponi posse, et quemadmodum nunc sim affectus: quasi significaret, se, qui ante fuerit a studio philosophiae multum remotus, eo deductum oratione *Nigrini* memoriam monitorum integram conservare: sed hoc, ut tolerabile videatur, minus congruit cum eorum, quae consequun-

tur, mente. HEMST. Vid. ad Somn. s. de Vit. §. 2. Nihilò serius retinendum puto νῦν, et supplendum ex antecedd. γνῶ-
μη. Volo tibi modo sententiam meam aperire, qua nunc sum,
simul etiam ostendere, me non leviter captum esse tuis sermonibus.
Haec optime videntur inter se congruere, quandoquidem non
semper praesens animi affectio eadem et in posterum perman-
suram praestat. Quidni autem credamus Lucianum nostrum
vere ex illo tempore ad sanae philosophiae studium, insanæ
odium, animum adpulisse? Vid. supra de vita Luciani. Guil.
Langium simili modo νῦν tueri nunc demum video, postquam
illa jam scripseram. LEM.

Ead. l. 5. Καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου) Benedictus enervavit
versionem, in qua negligit efficaciam voculae primæ, quam
recte sic Micyllus expressit, effugero sane merito etiam Thucy-
didis illud. Hoc enim intendit auctor convincere, ut non modo
immunis esse debeat ab insultatione proverbii Attici, sed
etiam ne Thucydideum quidem illud in ipsum verti possit.
GRONOV.

Ibid. Ἀμαθία μὲν) Hanc sententiam sic efferunt: Ἀμαθία
μὲν θράσος, λογισμὸς δ' ὄκνον φέρει. Et sic Thucyd. ut patet
etiam apud Plin. Epist. 7. lib. 4 hanc sic interpretatur D. Hie-
ronym. Epist. ad Evagr. Imperitia confidentiam, cruditio timo-
rem creat. BOURD. Vertendum, Imperitia audaces, segiores ad
agendum ratio facit. Nam τὸ λελογισμένον idem est, ac λογισ-
μὸς designatur eorum consuetudo, qui nihil sine ratione,
nihil inconsiderate agere volunt. CLER. In oratione funebri,
quam Pericles habuit. Verba habes in Bourdelotii nota. SOLAN.
II. c. 40. Celebris sententia, quam multi expresserunt. Pro-
cop. Goth. III. p. 256. ἑμπειρία γὰρ λογισμὸν φέρουσα θρασύ-
νεσθαι ἥμισυ εἰσθεὶν· ibi D. Hoeschelium hic Luciani locus non
praeteriit. Vid. Menag. ad Diogen. L. VII, 171. Synes. Ep. 153.
ἀμαθίας ἡγουμένης τοῦ θράσους· idem Ep. 79. Thucydidea
sententia parumper immutata: τὸ γὰρ ἀλόγιστον ἀνδρείον μὲν
οὐδ' αὖ, παρὰ δὲ τοὺς καιροὺς δειλὸν τε καὶ θρασὺ γίγνεται. Sal-
lustius etiam imitatur B. J. c. 7. ubi plura notat ejus generis
Jos. Wasse. Quod autem pro λογισμὸς Lucianus dederit τὸ
λελογισμένον, in eo Euripidem est secutus, cui hoc frequens,
Iphig. in A. v. 368. etc. paullo aliter Philostr. Her. p. 733. τὸ
γὰρ ἐννοῶν τε καὶ λελογισμένον ἐν αὐτοῖς μάλιστα τοῖς φοβεροῖς
ἔχειν Aeneam. HEMST.

Pag. 26. l. 9. Φ. καὶ Α.) Bourdelotium laudo, quod no-
mina personarum, in aliis edd. omissa, editioni suae inseri
curaverit. At istud laudare non possum, quod quæ Luciani

partes erant, eas *Amico* dedit. *Lucianus* ipse *Nigrinum* audierat: hoc enim epistola diserte proficitur. Ipse itaque nunc *Lucianus*, bonis avibus, *Nigrini* orationem amico enarrat. SOLAN.

Ead. l. 10. Ὡς σεμνός) Similiter *Alciphr.* I. Ep. 34. ut *Berglerus* observavit. HEMST.

Ead. l. 12. Ὁμοίαν λόγων) Ὁμοιοὶ λόγοι, sermones inter pares, pari libertate et conditione habitū ultro citroque, ut apud *Homer.* ὁμοῖος πόλεμος, ὁμοῖος θάνατος, ὁμοῖον γῆρας. BOURD.

Ead. l. 13. Ὡλως) Defendi potest, etiam ex iis, quae notat *J. Jensius* L. L. II. c. 11. Malo tamen ὅλος, ut ad praecedens μεταβέβλησαι aptius conveniat: *Tu, qui comis esse solebas et affabilis, nunc repente mutatus es, totusque speciem superbi geris.* HEMST. Non totus, sed omnino, denique. Sic saepius καὶ ὅλως, int. εἰπεῖν. *Somn.* s. *Vit.* §. 10. *Diall. Deor.* XII, 1. XVIII, 2. etc. Summam indicat plurium rerum, antea singulatis enarratarum, atque adeo absolute positum, commate conjunctis iis, quae sequuntur. Cf. etiam infra c. 7. LEMM.

Pag. 27. l. 2. Ὀδοῦ πάρεργον) *Eras.* in eo Adagio. BRAD. *Ut te non morer.* BOURD. Non est, ne te morer, ut habet *Bourdilotius*: sed καθ' ὁδοῦ πάρεργον, obiter, aliud agendo, en passant je suis devenu heureux. CLER. *Icarom.* c. 11. εἴ τι σοὶ καὶ ὁδοῦ πάρεργον ἰστέρηται. *Pseudol.* c. 12. Ἰδοὺ καὶ μεμάθηκας ἤδη ὁδοῦ πάρεργον, τί βούλεται αὐτοῖς ἡ ἀποφράς ἡμέρα. Simili sensu πάρεργον τοῦ λόγου *Anachars.* c. 19. LEMM.

Ead. l. 3. Σκηνῆς ὄνομα) Sic idem alibi. BOURD.

Ead. l. 4. Τριζόλβιος) *Ter beatus atque felix.* BRAD. *Sophocles* apud *Plutarch.* de aud. Poët. ed. Hanov. an. 1599. p. 21.

— ὥς τριζόλβιοι

Κεῖνοι βροτῶν οἱ ταῦτα δερχθέντες τέλη

Μόλωσ' ἐς ἄδου· τοῖς δὲ γὰρ μόνοις ἐκεῖ

Ζῆν' ἐστι, τοῖς δ' ἄλλοισι πάντ' ἐκεῖ κακά. SOLAN.

Ead. l. 7. Μέγα) Hanc vocem pro μετὰ reposui, quod in omnibus libris reperio. Ratio emendationis in promptu est: nihil enim hactenus narravit, ad quod τὸ μετὰ τοῦτο referri possit, sed se beatum esse tantum dixerat; quo dicto hic tantam tamque repentinam felicitatem, quae ei obtigisset, cognoscere volens, ut edisserat hisce petit: ex vulgata nullus elici possit sensus, qui ex hac limpidissimus est. Ne dicam errorem proclivem τοῦ μέγα in μετὰ. SOLAN. Emendatio certissima, quam praestant μοχ, οὐ θαυμαστὸν εἶναι σοὶ δοκεῖ, paulloque post, μέγιστον μὲν οὖν· quae si quis recte considerit, nullus est dubitationi locus relictus; quare caussa non

erat, cur in re clara Mss. fidem expectandam putarem. Graeci usurpant μέγα τι pro admirabile quid ac memorandum. Plato Apol. p. 16. E. ἀν δόξω τι ὑμῖν μέγα λέγειν· Phaedr. p. 1231. B. τὸδ' οὖν μέγα λέγω· Xenoph. ad Xanthipp. in Ep. Socrat. p. 47. ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι καὶ τὸν θάνατον αὐτοῦ μέγαν τε καὶ καλὸν γεγονέναι· Leo Allatius: At ego et mortem illius magnam et desiderabilem contigisse, mihi autumo: inepte, ut plura: verendum fuerat: Etenim ego existimo, mortem ejus admirabilem atque honestam fuisse: de Socrate praecedat, μέγα τι ἡμῖν ἐγένετο οὗτος ὁ ἄνθρωπος, mirificam quandam nobis utilitatem ac lucem attulit hicce homo. Aristocles apud Aelian. de Anim. XI. c. 4. Ἐν δὲ τι τοῦτο μέγα Κόλνερ' ἐν' Ἐκμικνεῦσι. Aelianus ipse I, 60. εἴ τε γὰρ μὴ ἔχουσι πόθεν ἀδικήσουσι, μέγα τοῦτο. Jungitur aliquando θαυμαστόν· Athen. ex Chamaeleonte VI. p. 273. D. καὶ τοῦτ' ἦν αὐτῷ μέγα καὶ θαυμαστόν πρὸς εὐδαιμονίαν· Chrysostom. T. VII. p. 422. B. οὐ θαυμαστόν καὶ μέγα· quod apud eum frequens. Raphaelium vide ad 2. ad Corinth. XI, 14. 15. Notum proverbium: Πολλ' οἶδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχίνος ἔν μέγα. Eodem pertinet, οὐδὲν μέγα, nihil autem magnum et admiratione dignum. Diogen. L. VI, 44. Ex Latinis similia poterant proferri plura. HEMST.

Ibid. Κομᾶς) Superbis. κομᾶν indulgere genio et elatum esse. Aristoph. Eq. ubi Schol. κομῶσι, τρυφῶσι. τὸ γὰρ καὶ ἐπὶ τοῦ τρυφᾶν λέγεται καὶ γανροῦσθαι καὶ μέγα φρονεῖν. alias κομᾶν, κόμην ἔχειν. κομεῖν, ἐπιμελεῖσθαι. Poll. Hesych. Suid. BOURD.

Ead. 1. 8. Ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ) Ἐν κεφαλαίῳ, et ἀκριβῶς opponuntur. εὐφραίνεσθαι ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ dicuntur, qui, re nondum intellecta, ad vultum amici exporrectum et hilaritatem laetantur. BOURD.

Ead. 1. 12. Τετυφωμένου) In quibusdam τετυφλωμένου· sed recepta lectio sana est. τετυφωμένος, ὁ ἐπηρμένος καὶ ἀλάζων, ἐμβεβροντημένος, ἐξω φρενῶν. τετυφωμένους hebeti ac stolido ingenio praeditos significare tradunt veteres Grammatici, ut sunt qui fulmine tacti fuere. Moschop. Hesych. qui etiam τυφωθέντα interpretatur ἐπαρθέντα, ὑπερηφανεύσαντα. BOURD.

Ead. 1. 15. Εὐθὺ τῆς πόλεως) Recta ad urbem profectus sum. BROD. Romam intelligit. SOLAN.

Ibid. Ἰατρὸν ὀφθ.) Cyrus πέμψας παρὰ Ἀμασιν αἴτεε ἱερὸν ὀφθαλμῶν. Herodot. III, 1. Medici ab oculis, ocularii: meminit Scribon. Larg. §. 37. 38. ubi vide Jo. Rhodium. Οἱ ὀφθαλμικοὺς ἑαυτοὺς ὀνομάζοντες ἱατροί. Galen. de Us. Part. X. Gloss. Medicus ocularius, ὀφθαλμικός· habet etiam Etymol.

p. 30. Apollinem autem prodidit *Hyginus artem oculariam medicinam primum fecisse* p. 328. HEMST.

Pag. 28. 1. 3. *Εἰσαγγελλαντος*) Hunc locum usurpat *Casp. Sagittar.* de Jan. Vet. c. XVI. §. 32. Servorum ad januam sive τῶν θυρωρῶν munus εἰσαγγέλλειν. *Plat. Protag.* p. 220. A. *Xenoph.* Symp. p. 510. εἶπε τῷ ὑπακούσαντι εἰσαγγεῖλαι, ὅστις τε εἶη. Inde in regum aulis εἰσαγγελεῖς. HEMST.

Ead. 1. 4. 'Εν χειρὶ) *Alciph.* I. p. 104. χάρτην διὰ χειρὸς ἔχοντα· ibi locus hic a *Berglero* productus. ἔχων βιβλίδιον μετὰ χειρας, idem p. 140. HEMST.

Ead. 1. 6. Προῦκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καταγεγρ.) Vertit interpretes, posita etiam erat in medio quaedam tabella, in qua geometricae quaedam figurae descriptae erant, quasi legisset τοῖς σχήμασι καταγεγραμμένον. Ego non video, qui salva Graeca phrasi dicatur καταγεγραμμένον τῶν σχημάτων. At videtur *Lucianus* scripsisse καταγεγραμμένων. Tum autem illa ita verterim, posita autem erat in medio etiam tabella aliqua ex iis, quae figuris geometricis erant conscriptae. Ἀπὸ autem conjungo cum σχημάτων. Et certe καταγεγραμμένον ἀπὸ σχημάτων eodem prorsus modo, quo infra §. 24. quis dicitur ἐπίσημος ἀπὸ τοῦ σχήματος· et *Philosophia* in *Reviviscentib.* c. 13. Κόσμος ἀπὸ τοῦ σχήματος. — Haec jam scripseram, cum incidi in editionem *Florentinam*, ubi locus hic aliter dispunctus legitur; nimirum, Προῦκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ σχημάτων. καταγεγραμμένον. καὶ σφαῖρα, etc. quod eruditus lector consideret. JENS. Nihil mutato opus est, quamquam insolentior dictio est. Et in *Fl.* exstat γεωμετρίας, quod a *Jensio* in ea describenda, nescio quomodo, omissum est. V. *A. Gell.* I, 20. *Jamblich.* §. 22. SOLAN. Ego quam recte dicatur πινάκιον τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων nunc non dispatō: si sit, ut esse debet, tabella figuris geometricis descripta, quorsum illud καταγεγραμμένον jam plane supervacuum et nulli usui? ergo refingendum πινάκιον τισι τῶν ἀπὸ γεωμετρ. σχημ. καταγεγραμμένον, tabula mathematicis quibusdam figuris conscripta. HEMST. Defendere quidem conatur vulgata *Abresch.* Dilucc. *Thuc.* p. 602., Genitivum contendens jungi solere ejusmodi verbis, quae plenitudinem subindicerent, et reddenda esse verba: tabella tota inscripta et plena figuris geometricis. Sed de verbo καταγράφειν nihil probavit, neque de similibus. Cf. contra verbum κατακοσμεῖν *Somn.* s. *Vit.* §. 10. et ipsum καταγράφειν *Amor.* c. 34. Hactenus stat *Hemsterhusii* sententia. Neque tamen cum hoc eximio viro tisi pro τι, neque καταγεγραμμένων cum *Jensio* pro

— ἐνὸν scribendum videtur. Sed per se jam *πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων* est *tabella quaedam, cui inscriptae sunt figurae geometricae*. Neque omnino opus est voce *καταγεγραμμένον*, profecta illa, ut patet, ex Grammatici, nescio cuius, interpretamento. *Guil. Langius* probat conjecturam *τις*, quum nec in sqq. *Lucianus* scripserit *σφαῖρά τις*. Nihili hoc esse, jam ipse fatebitur *Vir doctus*. LXXIII.

Ead. l. 7. Καὶ σφαῖρα καλάμον) *Et sphaera ex arundine*. *Sphaerae* hujusmodi *κρικωτοί* vocantur. BRON. *Καὶ σφαῖρα Καλάνου*) Sic voluit interpretes, cum omnes codd. habeant *καλάμον*. in margine Mss. *καλάμον ἢ ἀπὸ καλάμον*. *Theod. Marci.* monuit me se moniturum, tu consule. BOURD. *Robertus Titius* locis suis controversis c. 14. lib. II. relegit, *καὶ σφαῖρα Καλάνου* etc. *et sphaera Calani* etc. eaque de re quantumvis copiose disserit, aut potius disperdit opus: magister autem ejus *Yvo Villiomarus*, sive is *Scaliger* est, aliud discipulo suo nihil praecipit, quam se non videre, quemadmodum *sphaera ex calamo* fieri possit. Utique et discipulo et magistro ejus fraudi fuit, nescisse etiam ex *orichalco* fila crassiora dici *calamos* sive *culmos*. Atqui eos id *Theodoretus* docere potuit *Orat. III. De providentia*. 'Οργάνῳ γάρ, inquit, τὸ στόμα ἔοικεν ἀπὸ χαλκῶν συγκειμένῳ καλάμων καὶ ὑπ' ἀσκῶν ἐκφυσσομένῳ, καὶ κινουμένῳ ὑπὸ τῶν τοῦ τεχνίτου δακτύλων, καὶ ἀποτελοῦντι τὴν ἑναρμόνιον ἐκέλην ἡχώ. *Dixeris Latine, Os enim, nempe hominis, instar est organi contexti de culmis ahenis, et a foliibus inflati, et moti artificis digitis, et sonum illum harmoniae plenum efficientis* etc. Idemque mox *dentes oris humani* cum *aheneis calamis* sive *culmis* comparat. Et rursus paucis interjectis, καὶ τὸ, inquit, ἐκ τῶν χαλκῶν καλάμων ὄργανον. MARCIL. *Καλάμον* videtur potius *arundinem* hic denotare. VORST. V. *Gruter. Th. Cr. II, 457.* ubi de *Calano* somniat nescio quis. Quin ipse id in *Graecum* contextum admisit *Bourdelotius*, et ante eum *H. 1.* Et ita sane videtur legisse in suo codice *Micyllus*. SOLAN. Apud *Brodaeum* *Thes. Crit. T. II.* de *Calano* quaedam, nihil de hoc *Luciani* loco reperio. HZMST. De hoc Genitivo materiae nonnulla habent *Jens. Lectt. Lucian. p. 344.* et *L. Bos Ellips. s. voc. ἐκ*, et alii passim. Neque adeo opus est praepositione ἀπὸ, quam unus *Paris.* codex exhibet. LXXIII.

Ead. l. 8. Τοῦ παντός) *Universi, hoc est, mundi*. BRON.

Ead. l. 12. ἀπαρξάμενος] Offendit h. l. *Wyttienbachium* *Bibl. Crit. Vol. III. P. II. p. 87.* verbum ἀπαρξέσθαι, quod sere apud veteres de primitiis ciborum, diis sacratis, occur-

rit, vid. Fischer. Ind. Theophrast., atque adeo emendari vult ἀπαξ ἀρχάμενος. At non insolens est propria verbi vis, incipere rem, vel cum Infinitivo, vel cum Genitivo rei. Aelian. V. H. X, 18. fin. καὶ Σησιχορόν γε τὸν Ἱμεραίων τῆς τοιαύτης μελοποιίας ἀπάρχασθαι. Id. ibid. VIII, 1. καὶ εὐθύς ἀπαρχομένου λέγειν. I. EHM.

Ead. l. 14. Τσαύτην τινά μου λ. etc.) Interp. Tantamque verborum ambrosiam mihi affudit, ut mihi plane videretur Sirenas illas, si quae unquam fuerunt, et aëdonas, lotumque illum Homeri antiquum referre. Prorsus non tetigit scopum: sensus enim verborum est, Tam dulcia mihi verba ipsius fuerunt, ut Sirenes, lusciniæ, lotusque Homeri nugæ essent ad hæc, vel, ut antiqua, stulta et deliramenta viderentur ista alia prae dulcibus hujus verbis. Sic recte cepit locum hunc Schol. qui ἀρχαίον interpretatur ἀνόητον. Graeci passim ἀρχαίον et κρόνιον pro stulto et deliro sumunt. Comic. in Nub. v. 912. Σὺ δὲ γ' ἀρχαῖος sed tu stolidus: v. 1360. Ὅ δ' εὐθύς ὡς ἀρχαῖον εἰς ἔφασκε τὸ κιθαρίζειν Ἀδεῖν τε πίνονθ' at hic continuo subjecit, stultum esse pulsare citharam et cantare inter bibendum. Sic Latini, antiqua. Negligimus ista, inquit Phil. I. Cicero, et nimis antiqua et stulta ducimus. Et quemadmodum hic Lucianus ἀρχαῖον ἀποδείξει, ita Aristophanes Κρόνους ἀποδείξει in Vesp. v. 1471. Καὶ τοὺς τραγῳδοὺς φησὶν ἀποδείξειν Κρόνους τὸν νοῦν, et Tragoedus mente stolidus esse probaturum se dicit. Simili phrasi Noster παῖδας ἀποφαίνειν dixit in de Mort. Peregr. §. 11. ἐν βραχεὶ παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε, brevi illos prae se pueros esse ostendit. Ceterum sententiam hanc aliis verbis expressit auctor in Imag. §. 13. ὁπότεν δὲ καὶ τὸ καλὸν ἐκείνο ᾄδῃ etc. Quando vero extremum illud canit, inprimis ad citharam, tunc utique tacendum halcyonibus, cicadis et oloribus. Prae illa enim omnia hæc sunt expertia cantus, (vel, canendi imperita:) quin et si Pandionis filiam dicas, rudis etiam illa et imperita, quamvis vocem multisonam emittat. L. Bos. Obs. Crit. c. V. p. 20.

Ead. l. 15. Ὅστε τὰς Σειρήνας) Desumptum ex Odyss. μ'. Aristaenetus Ep. 1. Petron. Sat. Bourd. Spanhemium de his consule (251.) qui inter fabulosa merito recenset. SOLAN.

Pag. 29. l. 1. Καὶ ἀηδόνας) Lusciniæ. BRÖD. Quas hic lusciniæ memoret, mihi non satis constat. Fabulosas voluisse, cetera non obscure innuunt. Consule Spanhem. 255. ubi de lusciniis multa. SOLAN.

Ibid. Αἰτῶν) De quo Homer. Odyss. 9. Eunap. Aedes. p. 50. Bourd. De Loro Aegypto consule Spanhem. 301. flos ejus in nummis lilio similis. SOLAN.

Ibid. Ἀρχαῖον ἀποδείξει) Quae de voce ἀρχαῖος paullo ante

notat *L. Bos*, illa quidem vera sunt, et a *Budaeo* jam occupata C. L. G. p. 132. neque tamen satis est adsecutus hujus loquendi formulae potestatem. Sic intellige: tanta me sermonum suavitate perfudit, ut Sirenas illas, si quae modo fuerunt etc. obliteraret, earumque suae orationis lenociniis memoriam deleteret. Ἀρχαῖον aliquando, quod jam vetustate obsolevit, atque ex usu et animis hominum abiit: ἀρχαῖοι νόμοι, leges abrogatae. *Plato* Ep. IV. ὡς οὖν ὑπὸ πάντων ὁρώμενος παρασκευάζου, τὸν τε Λυκούργον ἐκείνον ἀρχαῖον ἀποδείξων, καὶ τὸν Κῆρον, καὶ τίτις ἄλλος πώποτε ἔδοξεν ἦθαι καὶ πολιτεία διενεγκεῖν. Pessime *Ficinus*, conare *Lycurgum* illum antiquum exprimere: neque aliter, *Stephano* nihil monente, *Serranus*. Sed an vertemus? Sic igitur mores vitamque institue, ut *Lycurgus* ille et *Cyrus* stulti delirique sint ad te comparati: minime vero; sensus enim, si quid iudico, certissimus est hic: Tu igitur, tanquam si omnium in te oculi sint coniecti, eum in modum te compara, ut *Lycurgus* ille et *Cyrus*, et si qui alii unquam moribus et regendorum civium arte praestitisse sunt visi, obscurati tuis laudibus obsolescant, et non sola amplius magnae virtutis exempla commemorentur. HEMST.

Ead. 1. 2. Φιλοσοφίαν ἐπαίν.) Improbitas nihil habet commune cum philosophia, multo minus improbi. Sic *Plato* in Ep. ad *Aristod.* τὸ γὰρ βέβαιον καὶ πιστὸν καὶ ὑγιὲς τοῦτο ἐγὼ φημι εἶναι τὴν ἀληθινὴν φιλοσοφίαν. COGN.

Ead. 1. 4. Πλούτου) Ad *Arrian.* de Exp. Alex. IV. p. 160. n. 48. *Jac. Gronovius* monet, ea voce exprimi fastum illum ex nimia opulentia proveniente, et decori mediocritatisque despectum et negligentiam, denique excelsum fortunae nimiae strepitum; qui praegrans sensus in voce Graeca πλοῦτος et Latina divitiae non videtur animadverti ab viris magnis. *Lucianus Nigrin.* cum dixisset πλούτου, addit tandem subjungens χρυσοῦ καὶ πορφύρας καὶ τῶν πάντων περιβλέπτων τοῖς πολλοῖς. HEMST.

Ead. 1. 6. Τοῖς πολλοῖς) Vulgo. BROD.

Ead. 1. 7. Ἀναπεπταμένη) Eleganter: animo patente, (sicuti *Tacit.* in Germ. c. 22. tanquam nullo magis tempore aut ad simplices cogitationes pateat animus etc.) quiq. infusam doctrinae copiam cupide recipiat: contra *Quintilian.* I. O. I. p. 31. majora intellectu velut parum apertos ad percipiendum animos non subibunt: quos modo cum vasculis oris angusti superfusam humoris copiam respuentibus comparaverat. Nonnihil dissidet illud *Damascii* apud *Suidam* in Δῶρος: ἀνεπέτασεν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν εἰς μέγα πέλαγος τῆς ἀληθείας, animam ejus tanquam velis expansis immisit in immensum veritatis pelagus: qualia sunt venia magis, quam laude digniora, et ingenio *Damascii* in seculi vitium prono condonanda. Perforatum animum et

transmittentem, quicquid acceperat, *Seneca* dabit Ep. 99. p. 487. Est apud *Hesiod.* in Theog. v. 661. ἀτενῆ νόφ. HEMST.

Ead. l. 9. Ἑλληλεγμένων) Legendum ἑλληλεγμένων· ἑλέγω. BROD. *Brodæus* Miscell. IX. cap. 6. corrigit ἑλληλεγμένων. Imo sic quidem ex vocis ipsius natura scribendum foret; sed cum non hic tantum, verum et alibi apud *Nostrum* etiam in aliis hujus verbi temporibus, litera *χ* sit plane extrita, (velut in *Dialogis Mortuor.* XXX. ἐξέληλεγξαι. ibidem ἑλήλεγμαι. iterum ἑλληλεγμένων in *Phalaride* 1. c. 9. et *Pseudomanti* c. 33. et in *Asino* c. 38. ut et apud *Achillem Tatium* lib. VI. p. 406. ὁ Σωσθένης αἰδεσθεὶς ὡς ἑλληλεγμένος) forte dicendum, id facilioris enuntiationis causa Graecos factitasse. JENS.

Ead. l. 12. Ἐκ σοφεροῦ etc.) Concepit hanc imaginem ex illa mirifica *Platonis* spelunca sub initium lib. VII. de Rep. ubi tantum non haec eadem exstant verba. Saepius eo respicitur, praesertim a Platonicis: vide *Alcin.* c. 27. *Procl.* Th. Plat. p. 7. *Platonem* ab *Empedocle* sumsisse docet *Aeneas Gaz.* in Theophr. p. 10. Sed hac de re plura dicemus ad *Jamblich.* Protr. HEMST. Quod in margine A. 1. W. legitur δ' ἂν pro δ' αὐ, idem in A. 2. reperi vere restitutum. Ne ego poteram, quamquam post aliquam haesitationem, quin optimam lectionem reciperem. Non enim respondent sibi: ἄρτι μὲν ἐλυπούμην et ἔχαιρον δ' αὐ, sed prius illud respondet sequenti ἄρτι δὲ αὐτὰ (an forte αὐ ταῦτα;) μὲν ἐδόκει ταπεινὰ καὶ καταγέλαστα, et his jam commodissime adnectuntur haec: ἔχαιρον δ' ἂν, h. e. ac tum (quum scilicet haec mihi tam vilis videbatur: nam fluctuabat adhuc animus) tum fere ita gaudebam, tanquam etc. Hanc autem particulae ἂν vim esse, ubi cum Indicativo construatur, docuit *Hermannus* ad *Viger.* p. 785. Exempla e nostro scriptore habebis *Somn.* s. Vit. §. 2. ὁπότε ἀφειδέην — ἀποξέων ἂν — ἀνέπλετον. Diall. Mortt. IX, 3. ὁ δ' ἐπίστευέτε ἂν, ut *Matthiae* recte edidit ex uno cod. Par. Cff. ad Diall. Deor. IX, 2. observata. LEHM.

Ead. l. 14. Ὡστε δὴ τὸ καινότετον) *Uti*, quod absurdum maxime est. BROD.

Ibid. τῶν ὀφθαλμῶν) Sic reposuimus: ratio patet legenti. BOURD.

Ead. l. 15. Αὐτὸν) Ed. J. uti *Vorstius* emendabat. In reliquis αὐτῶν, nisi quod P. etiam τῶν ὀφθαλμῶν. SOLAN. Correctio necessaria: unico tantum oculo laborabat *Lucianus*: §. 2. τὸ πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ· unde liquet, quam inepte

Bourdelotius modo τῶν ὀφθαλμῶν reposuerit in ed. P. pro τοῦ ὀφθαλμοῦ. HEMST.

Pag. 80. l. 1. Ἀρτίως) ἄρτι dicendum erat. Vide *Ammon.* v. ἄρτι. KUSTER. Multo rectius *Schol.* ad *Aristoph.* *Nub.* v. 1148. ἄρτι διαφέρει τοῦ ἀρτίως παρὰ Ἀττικοῖς. Ἀρτί μιν γὰρ ἀντὶ τοῦ νῦν, ἀρτίως δὲ πρὸ ὀλλυγόν. Atque sic occurrit ἀρτίως in *Xenoph. Oecon.* 2, 10. Uberius de his, quamquam minus de voce ἀρτίως, exposuit *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 18. sqq. I. EHM.

Ibid. Γαῦρος) Haec clausula interpretatur illud τετραφωμένον §. 1. BOURD.

Ead. l. 4. Οἱ Ἴνδοι) *Nonn.* *Dionysiac.* BOURD. Cum *Indos* expeditione suscepta *Bacchus* debellare non posset, vino tandem inebriatos fertur in potestatem redegissee: profert egregium eam in rem *Duridis Samii* locum *Etymol.* pag. 460. v. 49. Hoc etiam inter *Bacchi* strategemata reponit *Polyaen.* I. c. 1. Plura dicam ad *Luciani* *Bacchum*. Recte vero θερμοτέρος τῇ φύσει: nam qui calidiore sunt natura, vinum avidius appetunt. de *Scythis* quaerit *Aristot. Probl.* III. §. 8. cur θερμοὶ ὄντες, eo magis φιλοῖνοι. HEMST.

Ead. l. 8. Μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων) Sic apud *Philostr.* et alios ἔρωτι μεθύσκομενος. BOURD.

Ead. l. 9. Μεθύειν) *Liban.* *Declam.* XVI. p. 460. A. νῦν νήπω καὶ σωφρονῶ· τότε δὲ μεθύων ὑπὸ φιλοτιμίας ἡγνόνουν. HEMST.

Ead. l. 11. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ κατ. αὐτῶν) Aliquid supplendum in hac oratione, ut series ejus intelligatur hoc modo: Non opinor enim, non opinor fas esse mihi spernere eos sermones, ὧς περ καὶ οὐ θέμις ἐστὶ σοι τῆς δεήσεως αὐτοῦς ἀκούειν ἐπιθυμοῦντος καταφρονεῖν, ut nec fas est tibi spernere preces optantis eos audire, praesertim cum ille, qui audire vult, sit amicus. Nescio an exciderit aliquid, an vero elliptica sit oratio *Luciani.* CLER. *Micyllus* et *Benedictus* ita vesterunt, ac si legissent αὐτοῦ· αὐτῶν certe nihil habet, quocum incolumi sententia copulari possit: nam si ad λόγων referas, nimis inepte cum iis, quae sequuntur, cohaerebit, ut egregie *M. Gesnerus* animadvertit ad *Philop.* p. 97. qui propterea auctorem, parum ad verborum ordinem attentum, quae dicturus erat, praecepisse quasi, idemque sibi voluisse existimat, ac si dixisset, οὐδὲ γὰρ καταφρονεῖν ΤΩΝ ΒΟΤΑΟΜΕΝΩΝ ἈΚΟΤΕΙΝ οἶμαι θέμις: neque omnino insolens esse arbitratur, ut ex iis, quae sequuntur, superior expleri oratio debeat. Haec quanquam ingeniose sunt cogitata, et adjuvari videntur ab iis, quae scripsimus ad initium *Nigrini*, haeret tamen in αὐτῶν, qui tum sententiam,

tum superbum illud aurium iudicium laedat, scrupulus ingratus; cujus amovendi caussa sic mutatione minima refingendum censeo: οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν ἂν σοι, vel potius, ne suo casu verbum destituatur, ἂν τοῦ, οἶμαι, θέμις· sensu aperto, neque enim ne fas quidem, opinor, est contentum aliquem repellere ab audiendis tam praeclaris sermonibus, multoque minus, si et amicus sit, et similium rerum studio ducatur, qui cupiat audire: aut, si propius etiam exprimenda sit vis particularae ἂν, neque enim ne fas quidem, opinor, est, ut aspernari velis aliquem etc. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ, οὐδὲ μὲν οὐδὲ, virtutem orationi addunt: Demosth. in Timocr. p. 790. B. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἄκων οὐδὲν ἔθηκεν ὀρθῶς ἔχον. Dion Chrys. p. 401. A. οὐδὲ γὰρ οὐδ' οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἔτι τοὺς ἀσελγείς. Artemid. IV. p. 198. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ἐνεδέχeto τάγε οὕτως ἀλλήλων περιουσιμένα σωματοποιεῖν etc. Vid. Apollon. Rhod. I, 122. 224. Maneth. II, 379. Mox binarum particularum ordinem invertē: ἄλλως τε καὶ εἰ φίλος etc, legitima quaedam formula, ἄλλως τε καὶ εἰ, ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ, vel ἔάν. HEMST. Neutram mutationem admittebamus putabam. Αὐτῶν non Masculinum sed Neutrum, habendum, et intelligenda αὐτὰ sunt ea, quae vellet amicus, optata ejus, quae ipse modo dixerat. Mirum quantum haec ipsa vox αὐτῶν et in aliis locis male habuit interpretes. Profetam nunc modo duo. Diall. Mortt. XXII, 1. ad Protesilaum, qui a Plutone veniam petiisset in aliquod tempus in vitam redeundi, rex Orci haec respondet: Τοῦτον μὲν τὸν ἔρωτα, ὃ Πρωτ., πάντες νεκροὶ ἐρωσι· πλὴν οὐδεὶς ἂν αὐτῶν τυχοί, αὐτῶν, i. e. illud, quod desiderant. Hoc e voce ἔρωτα repetendum, neque opus est αὐτοῦ cum Hemsterhusio emendari. Prorsus similiter Diall. Deor. II, fin. verba Jovis, ut codd. Pariss. ea exhibent, capienda: ἐρᾶν μὲν (θέλω)· ἀπραγμονέστερον δ' αὐτῶν ἐπιτυγχάνειν, nancisci ea, quae amavero; (unde et explicari potest illud ἀδυνάτων ἐρᾶν Diall. Deor. VIII, fin.) et vulgata lectio αὐτοῦ, ut bene vidit Clericus, nullo modo ferenda. Paullo aliter vulgatum αὐτῶν defendi video a Creuzero in Comment. de Xenophonte historico part. 1. Guil. Langius vero, Hemsterhusii auctoritate abreptus, verum cernere vix potuit. Jam nostrum locum simpliciter sic redde: ac ne fas quidem, opinor, foret ea contemnere, praesertim si etc. et nihil erit, quod in hoc familiari sermone offēdat. Neque adeo erit, cur vel Abreschii, in Dilucc. Thuc. p. 633. prolatam, emendationem paene portentosam: οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν (nova vox) αἰτιῶντι θέμις etc., vel etiam Jacobsii λιτῶν pro αὐτῶν probemus, iterum iterumque illud ab ipso in medium emissum in Spec. emendd. p. 43. tum in Anim-

advv. ad *Eurip.* p. 227., denique in Nott. critt. in *Liban.* apol. Socr. in Actt. Monacc. T. II, p. 435. Quod autem ad sequentium vocum vulgatum ordinem ἄλλως τε εἰ καὶ attinet, meliori successu eum contra *Hemsterhusii* tentamen tuitus est *Abreschius* l. 1. Vid. *Plat.* Phaed. 87. D. *Xenoph.* Memorabb. I, 2, 59. ibique *Hindenburg.* Denique *Hermann.* ad *Viger.* p. 780. sq. ed. 2. LEHM.

Ead. l. 15. Σπεύδοντα καὶ ἄ.) *Homerus* Il. Θ, τι με σπενδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις. BROD. Metaphora est ducta ab his, qui cursu certant, quibus acclamatio solet addere velocitatem. Sumta ex illo *Homer.* Il. Θ, 293.

Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, τι με σπενδοντα καὶ αὐτὸν

Ὀτρύνεις —

Quid me sponte mea properantem, maxime *Atrida*;

Exstimulas?

Eodem adlusit Od. Ω, 486.

Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμαῖαν Ἀθήνην.

Jam dudum promptam ac cupientem his *Pallada* dictis

Excitat. —

Itaque currentem incitamus, cum ad id vocamus aliquem, ad quod suapte cupiditate fertur ac propendet. COGN. De hac paroemia copiose paroemiogr. et *Erasm.* BOURD.

Ibid. Καὶ εἶπε μὴ ἔφθογς) *Calasir.* apud *Heliod.* lib. 2. ὠδίνω δὲ καὶ οὕτω πρὸς τινὰς ἐξυπεῖν· εἶπαν ἂν τάχα καὶ τοῖς καλάμοις κατὰ τὸν μῦθον, εἰ μὴ σοι προσέτυχον. Sic in *Lapith.* BOURD.

Pag. 31. l. 4. Τῶν παιδικῶν etc.) E *Platonis* *Phaedro*, cujus locum expressit quoque *Maxim.* Tyr. Diss. 38. p. 387. ubi vide *D. Heinsium*. Non injucundum erit contulisse ductas ab eadem re similitudines in *Plutarch.* περὶ Ἀδ. pag. 513. *Symp.* VI. Qu. 6. *Eunap.* Prooem. p. 9. Mox αὐτοῖς retinui, quod positum pro ὑπ' αὐτῶν jungi debet cum εἰρημένους, ut recte fecerunt *Interpp.* Cum certioribus argumentis erit firmatum, αὐτῷ διαμνημονεύειν, ἐξετάζειν, (nam in *Aeliano* *Kuhnii* optime conjecit αὐτὰ) tum viderimus, an quicquam hic mutari sit necesse: illorum autem λαλεῖν ἑαυτῷ, ἑαυτῇ συνειδυῖα ratio longe dispar. HEMST.

Ead. l. 5. Αὐτοῖς διαμνημονεύουσιν) Emenda αὐτοῖς· secum, apud animum suum recordantur. Plus centies in hoc scriptore erratum est in hujus vocolae spiritu. Est autem αὐτῷ διαμνημονεύειν τι idem, quod paullo ante dixerat *Noster* ἀνακυκλοῦν πρὸς αὐτόν, vel ἑαυτόν, τὰ εἰρημένα. et paullo post τοὺς λόγους πρὸς ἑαυτόν ἀνατυλττειν. et similiter in *Tim.* c. 54. βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτόν. ubi itidem perverso spiritu, αὐτόν legitur. In transitu non possum, quin confirmem lectionem *Aeliani*, quam injuria sollicitarunt *Eruditi*.

Locus est in V. H. II. c. 20. Ἀντίγονόν φασι τὸν βασιλέα δημοτικὸν καὶ πρῶτον γενέσθαι. καὶ ὅτῳ μὲν σχολή τὰ κατ' αὐτὸν εἶδέναι, καὶ αὐτῷ ἕκαστα ἐξετάζειν ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός, εἰσεται ἐτέρωθεν. Hic pro αὐτῷ alii legunt αὐτὰ· alius αὐτά. At vero αὐτῷ ἕκαστα ἐξετάζειν ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός, est, *singula quaeque, quae de illo viro memorentur, cum animo perpendere*; pro quo Lucianus noster in Sacrificiis c. 1. ait, πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάζειν. in Herodoto c. 1. et 7. σκοπεῖσθαι πρὸς ἑαυτὸν. Tertius autem casus, (qui regitur a suppressa praepositione σύν) admonum in his locutionibus frequentatur. Sic in proposito Luciani loco; sic alibi, ut in Scythia c. 6. λαλεῖν ἑαυτῷ. in Hermotimo dicitur veritas elegantissime, μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδύια. Sed et aliter eadem haec locutio concipitur; ut apud Nostrum in Hermotimo c. 51. ὥσπερ τινὰ δῆσιν ἐπὶ σεαυτοῦ διατιθέμενος. JENS. Cl. JENS. αὐτοῖς, et Tim. c. 32. πρὸς αὐτόν. Acl. V. H. II, 20. αὐτῷ ἐξετάζειν, ut Lucian. πρὸς ἑαυτὸν, Herod. c. 1. SOLAN.

Ead. l. 8. τότε) Pro τότε legendum esse πότε et sensus suadet et vox sequens ἤκουσαν, quae non potest intelligi nisi de praeteritis, ut et praecedens ἄρτι. Vide amplius, si lubet, *Nouv. de la Rép. des lettres* 1702. p. 513. SOLAN. Intellige, tunc, cum praesentes ipsis adessent. Tollit omnem dubitationem Lucianus, qui mox, τοὺς λόγους, οὓς τότε ἤκουσα, quando aderam Nigrino. HEMST. Abresch. Dilucc. Thuc. p. 420. „Est Graecis saepissime τότε idem quod πρότερον, πάλαι, ποτὲ, prius, quondam, olim, et tam de tempore, quod diu, quam quod proxime effluxit, usitatum.“ Et hinc sumsit Sturzius in Lex. Xenoph. significationem olim. At πρότερον est prius, antea, πάλαι est olim, ποτὲ est quondam, aliquando, et ab his omnibus τότε, quod est tunc s. tum, eo differt, quod natura sua ac semper certam denotat temporis praeteriti, quod antea jam, nunc clarius, nunc minus clare, a loquente commemoratum fuerat, notionem. Jam h. l., si vis, ὃν τότε ἤκουσαν, quia tempus, quod τότε indicat, antea non clarissime indigitatum est, per me quidem infinita voce antea, vel prius, vel olim reddere licet. Veruntamen non per se id voci τότε inest, neque Grammatico licebit ejus limites transcendere atque adeo notiones confundere. Imo et h. l. τότε est tunc, damals, h. e. eo tempore, quo forte prius praesentes adfuerant masii; quod quidem facile eruitur ex iis, quae praecesserant: ἔργ' ἅττα καὶ λόγους εἰρημένους αὐτοῖς, vel potius ex tota hujus orationis natura ac forma. Atque ad hanc normam haud difficulter revocabuntur omnia ea loca, quae Abre-

schius abunde, etiam e *Luciano*, contulit ad sententiam suam vagam probandam. LEHM.

Ead. l. 9. Προσάψαντες τὴν ψ. etc.) *Animum applicantibus memoriae praeteritorum non vacat iis, quae sunt ante pedes: quid tandem non vacat? an ἀνιάσθαι, molestia affici? nihil hoc ad rem. Legendum ἀνείσθαι, hoc est, relaxari animo, praesentibus objectis. Ita intenti sunt iis, quae memoria recolunt, ut nihil eos evocare ab iis cogitationibus possit.* CLER.

Ead. l. 10. Ἐν τοῖς ἐν ποσὶ) Prius ἐν vacat. BRON. Dele prius ἐν et interpretare ἐν ποσὶ praesentia. Proverb. PIND. Pythiis Od. ἡ τὸ δὲ ἐν ποσὶ μοι. Anacr. ξυλλίνους ἀστραγάλους ἐν ποσὶ, ante pedes. Terent. Adelph. Sic passim apud *Lucianum*, ut in Diall. Mortt. XII. XIII. Contra ἐκ ποδῶν, ut in Piscat. §. 32. et passim alibi. BOURD. *Bourdeltotius* delet primum ἐν ita et ante eum fecit *Brodaeus* in Miscell. IX. c. 6. Ego vero *Lucianum* scripsisse existimo, ἐπὶ τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιάσθαι. plane ut in Mortuor. Dialog. XIII. Οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιῶμενος in Apolog. pro Mercede Cond. c. 15. Καὶ μὰ Δὴ οὐδ' ἐπὶ τούτῳ ἀνιάσθαι μοι ἄξιον. in Pro lapsu inter salut. c. 1. Ὡς μὴ πᾶν ἀνιῶμην ἐπὶ τῷ πταλάματι. in de Conscrip. Historia c. 38. Μῆτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσεται ἐπὶ τῇ Κλείτῳ σφαγῇ. in Bis Accusato c. 11. Καὶ ἡνιῶμην ἐπὶ τῇ τοῦ πάγωνος ὁμοιότητι. in de Gymnasiis cap. 38. Εὐ ὅρως μητέρας ἀνιῶμενας ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις. et in Epistolis Saturnalibus c. 20. Ἦτον ἂν εὐ ἴσθι ἡνιῶμεθα ἂν ἐπ' αὐτοῖς. Patet auctori nostro placuisse, eam praepositionem ἐπὶ, quae alias solet omitti, saepe addere. JENS. Τοῖς ἐν ποσὶν ed. J. uti *Vorstius* emendabat; non ut in reliquis, ἐν τοῖς ἐν π. ut *Jensii* emendatione opus non sit. SOLAN. Si §. 21. vitio caret γελᾶν ἐν τοῖς γιγνομένοις, nihil est caussae, cur hic tolerari nequeat ἀνιάσθαι ἐν τοῖς etc. verum utrobique corrigendum credo ἐπὶ, atque adeo *Jensii* conjecturae idoneis exemplis munitae subscribo. Arat. Phaen. v. 196. φαῖης κεν ἀνιάζειν ἐπὶ παιδί. Contra Apollon. Rh. IV, 997. — φαῖης κεν ἔοις ἐπὶ παισὶ γάνυσθαι. III, 643. Ἐν et ἐπὶ creberrime alterum alterius invadit locum. Dial. Mort. XXVII. §. 6. ἑτερόπομην ἐν αὐτοῖς. HEMST. Etiam in hoc Diall. Mortt. loco mihi quidem legendum videtur ἑτερόπομην ἐπ' αὐτοῖς, quod habent duo codd. PARRIS. et *Schmiederus* recepit. Loca, quae ibi *Hemsterhusius* adfert ad tuendum ἐν, levis sunt ponderis, et quibus *Abreschius* utitur in similem finem Animadv. ad Aeschyl. p. 274. et 424. et Dilucc. Thuc. p. 796. sq. temere sunt coarctata et commixta, ut magnam viri lectionem admireris, iudicium desideres. In hoc nostro loco quin ἐπὶ corrigendum sit cum

Jensio, nec mihi dubium est, quum *Lucianum* hac verbi ἀνίσταται structura, ut solenni ac familiari sibi, usum esse *Jensius* multis exemplis probaverit, et ἐπὶ etiam ob sequens ἐν facile in hanc vocem mutari potuerit. LEHM.

Ead. l. 11. Φίλος. οὐ παρ.) Hoc est, *Philosopho* non praesente, quem honoris caussa cum ipsa philosophia miscet: quasi dicas, qui non tam philosophus unus e multis haberi potest, quam ipsum philosophiae numen. CLER.

Ead. l. 13. Ἐς πυρρόν) *Pharo* cuīdam impositum. BROD.

Ead. l. 16. Τὰ αὐτὰ) Sic verissime L. et ed. J. Reliquae τὰ αὐτοῦ. SOLAN.

Pag. 32. l. 1. Καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἥχος) *Demaeneta* apud *Heliod.* lib. 1. BOURD. Cf. *Somn.* s. Vit. §. 5. fin. LEHM.

Ead. l. 2. Κατὰ τὸν Κωμικὸν) *Eupolidem*. BROD. *Eupolim* intelligit, qui hoc de *Pericle* dixit tanquam oratore eloquentissimo. Versus citantur a *Diod. Sic.* lib. 12.

— — Περικλῆς Ὀλύμπιος

Ἦστραπ', ἔβροντα, συνεκύκα τὴν Ἑλλάδα.

Πειθὼ τίς ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χεῖλεσι,

Οὕτως ἐκῆλει, καὶ μόνος τῶν ῥητόρων

Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροαμένοις.

Cic. lib. 3. de *Pericle* loquens: *Cujus in labiis veteres Comici, etiam cum illi maledicerent, (quod tum Athenis fieri liceret) leporem habitasse dixerunt, tantamque in eo vim fuisse, ut in eorum mentibus, qui audivissent, quasi aculeos quosdam relinqueret.* BOURD. *Diod. Sic.* XII. *Cic.* de *Orat.* III, 34. et in *Brut.* 9. et 15. SOLAN.

Ead. l. 3. Ἐγκατ. τι κ.) *Consule Plinium Secundum* libr. *Epist.* primo circa finem. BROD. De *Pericle* hic versus ex *Eupoli* citatur:

— ὁ μόνος τῶν ῥητόρων

Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροαμένοις. COGN.

Ibid. Τι κέντρον) Imo τὸ κέντρον· nam quod vulgatur, ad minuendam laudem citius pertineret; cum tamen in *Nigrino* mirificos orationis aculeos, quos haud secus, ac *Pericles*, in auditorum animis infigebat, celebrare constituerit. Idem postulat ὡς ἀληθῶς, ipsique *Eupolidis* versus:

— καὶ μόνος τῶν ῥητόρων

Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροαμένοις.

nec mihi dubium est, quin pari modo corrigi debeat in *Demosth.* *Encom.* §. 20. ibi plura dicam. HEMST. J. F. Reitz. ad *Encom.* *Demosth.* §. 20. adsentitur *Hemsterhusio*, neque tamen ne ibi quidem τὸ recipere ausus. *Schmiederus* vero, non constans sibi, in hoc loco τὸ scripsit, in illo ἢ retinuit.

Mihi *τι* in utroque retinendum videtur. Memoriter, ut solet, ac paullo liberius, *Lucianus* poetae verba in suam rem adhibet; unde et τοῖς ἀκούουσιν dicit pro τοῖς ἀκροαμένοις. Deinde non magis *τι κέντρον* h. l. laudem eloquentiae minuit, quam *Diall. Deor. VII, 1. τι* in verbis *μεγα τι ἀγαθόν* (uti ibi legendum) vim sententiae debilitat. Est *aculeus*, nescio qui, optime conveniens ei, qui paene extra se positus, quid ipsi factum sit, nescit. *Langius*, quippe *aliquem* aculeum, s. aliquid aculei, intelligens, vix potuit, quin cum *Hemsterhuisio* faceret. Jam si in *ἐγκατέλιπε* manifestum Subjectum est *Nigrinus*, non *Pericles*, atque adeo sub τοῖς ἀκούουσιν nemo proxime, nisi ipse *Lucianus*, cogitari potest: sequitur, etiam *Kistemakeri* conjecturam καὶ γὰρ τὸ pro καὶ γὰρ τοῖς (ad *Thucyd. p. 132.*) reprobendam esse. *LENH.*

Ead. l. 4. II. ὁ θ. μ. ἀνακρουόμενος Insulse admodum interpres: *Cessa*, o admirande, *paullum praeludere*. Nihil aliud est μικρόν ἀνακρουόμενος, quam μικρόν ἐπανιών apud *Xenoph.* *Cyrop. I.* Metaphora desumpta a re nautica, in qua κρούεσθαι et ἀνακρούεσθαι πρῶμην dicuntur, qui remis inhibent cursum navis et paullatim retrocedunt, uti docuere viri magni *J. F. Gronov. lib. IV. Observ. et J. G. Graevius ad Lucian. Ver. Hist. I.* inde μεταφορικῶς, κρούεσθαι et ἀνακρούεσθαι sumuntur pro retrogredi: ita apud *Aelian. Hist. An. III, 13.* κρούεσθαι τὸ περὶον dicitur avis, quae retrovolat. Praeterea in τῷ παῖε similiter adlusit *Lucianus* ad rem nauticam: ea enim voce *Celeusta* jubebat remiges quiescere, et non ulterius remigare: ita *Charon* apud *Comicum* in *Ran. v. 271.* ὦ παῖε, παῖε, παραβαλοῦ τῷ πωπιῷ. Sensus itaque *Luciani* hoc loco est: Desine, o bone vir, plura loqui, ne perge ulterius in tua narratione, sed paullulum eam inhibe, retrogredere et repete. Hoc sic esse evincunt sequentia, καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβὼν ἤδη τὰ εἰρημένα. *L. Bos Obs. Crit. c. V. p. 21.* Rectissime *L. Bos.* Indidem metaphoram duxit *Aristaen. I. Ep. 5. p. 28.* ὁ τραχὺς ἐκείνος ἐνέφηγε (ex pluribus, quae pro corrupto verbo in mentem venerunt, nihil aequae placet, atque ἐνέκλιπε) γέγων, τὸν τε θυμὸν ἀνεκρούετο contra quam *Propert. III, 13. v. 44.* Nescit vestra ruens ira referre pedem. *Mercerus* elegantissimus sententiam venusta versione reddidisse contentus, intellexerit vim locutionis nec ne, non aperuit. Hinc *Platonius* lux esse inferenda in *Phileb. p. 371. E.* ὁ λόγος ἐκπεσὼν ἡμῖν οἰχῆσεται πάλιν οὖν αὐτὸν ἀνακρουώμεθα. qui cum *Budaco* in *C. L. G. p. 460.* exordiamur sunt interpretati, scilicet a pulsis tentandi praeludendique caussa citharae chordis rationem phrascos esse repetendam censuerunt; id enim ἀνακρούεσθαι,

sicut in cantu μέλος ἀναβάλλεσθαι. Hoc utcunque ferri poterat: longe deterius Serranus. Vereor etiam, ut satis considerate, proque more suo locum hunc perpenderit J. Fr. Gronovius in observatione illa ceteroquin perdocta ad Liv. III, 30. At apud Platonem utrumque, non minus ἐκπίπτειν, quam ἀνακρούεσθαι, a re nautica sumtum est, neque dubitandum ullo modo, quin hunc in sensum debeat explicari: *periculum est, ne sermo noster, tanquam navis de recto cursu abrepta, in scopulos nobis impingatur: remis igitur inhibeamus ac retro cedamus: sequitur autem, ne quid scrupuli supersit, καὶ τὰχ' ἌΝΙΟΝ-ΤΕΣ εἰς τὰς ὁμόλας* etc. quemadmodum in Luciano ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβών. A re nautica metaphoraе saepius ad sermones traductae: sic ἀνάγεισθαι apud Aeschin. Εἴρυκ. c. 2. ibi satis commode Serranus, Serranumque secutus Clericus: reliqui interpretes aberrant. HEMST.

Pag. 32. l. 7. Ἄλλ' ἐκείνο) Latini, at illud: formulam elegantem bene Livinejus illustravit ad Plin. Paneg. c. 73. ne omissio quidem hoc loco. HEMST.

Ead. l. 9. Ἐποκρίτας) Plato Charm. p. 468. C. δ' δ' οὐκ ἤνισχετο, ἀλλὰ μοι ἔδοξεν ὀργισθῆναι αὐτῷ, ὥσπερ ποιητῆς ὑποκριτῇ κακῶς διατιθέντι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα' contra Philostr. V. S. p. 607. de Antipatro, qui Severo fuit ab epistolis: ὥσπερ τραγῳδίας λαμπρὸν ὑποκριτὴν, τοῦ δράματος εὖ ξυνιέντα, ἐπάξια τοῦ βασιλεῖος πρόσωπον φθέγγεσθαι. HEMST.

Ibid. Τῶν συριττομένων) Qui sibilum excipiunt. Brou. Sic pag. seq. ἐκσυρίττης, et ὀξύτατα συρίττομαι. ὀξύτατα, rusticatim, plausu incomposito. De plausuum generibus dixerunt alii. Hanc comparisonem saepissime usurpat: ut et illam §. 11. τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὁμοίως, οἱ κολλάκις ἢ Ἀγαμέμνωνος, ἢ Κρόνουτος etc. Brou.

Ead. l. 10. Ἐκβαλλομένων) Extractorum e theatro, phrasi Terentiana, ex prologo Andriae. CLEN.

Ead. l. 14. Αὐτὸν) Malim αὐτοῦ, Nigrini, viri illius et philosophi excellentis; ut in αὐτὸς ἔφα' qua de re jamdudum monuerunt eruditi. HEMST. Non placet. Τὰ μὲν ἀτάκτως συνελθῶν refer ad formam et viam orationis, sequentia ad ipsam sententiam, (αὐτὸν τὸν νοῦν,) ut et Versio bene reddit, h. e. ad rerum ipsarum, quae explicantur, naturam ac virtutem. Prorsus eodem modo vocem αὐτὸν explicat et defendit Guil. Langius Animadv. p. 10. 11. LENH.

Ead. l. 16. Τοῦ δράματος) Persistit in metaphora. supra est, καὶ τοι τῶν δραμάτων πολλάκις εὖ ἐχόντων. Brou.

Pag. 33. l. 1. Συνεκπίπτουσα) Una cadens. Cadere dici-tur bistrio, qui excidit spe, quam conceperat, de victoria

reportanda, et cum illo συνεκρίπτεται δρᾶμα, hoc est, excidit hominum existimatione. Vix dignum hoc erat notatu, nisi interpretes in hac voce postea cespitasset. CLER. Συνεκρίπτουσα, καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀσχημονοῦσα, Si mecum rejiciatur, measque partes dehonestet. Sic apud Basileenses et Bourdelotium *Micyllus* et hujus imitator *Benedictus*. Non secus ac ἀσχημονεῖν idem plane sit notetque, quod κατασχύνειν §. 11. quod sic quoque interpretantur. At in eo, quod meas partes dehonestat, vitium inest, nec ego crimini hinc fio obnoxius, quod plane *Lucianus* negat omnia contraria significans, nempe non ut illa meas partes dehonestet, sed ut meae partes actionesque illam dehonestent. Verte igitur, simul rejecta et per meam operam, vel quantum ad me, meas partes, personam, apparens indecora. Ἀσχημονεῖν neutrum est, non activum. Id debebant non modo cognoscere, sed tum quoque recordari boni interpretes, promptaque habere illa *Cebetis* ἀναγκάζεται ταύταις ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ πάνθ' ὑπομένειν, καὶ ἀσχημονεῖν. Τὸ ἐμὸν μέρος alibi dicit τὸ μὲν τοι ἐμὸν, τόγε ἐπ' ἐμοί, τὸ δὲ ἐμὸν, τοῦμόν, ὅσον ἐπ' ἐμοί, τόγε κατ' ἐμέ. *Dinarchus* contra *Demosthen.* in fine: ἐγὼ μὲν ὅσον εἰς τὸ μέρος τοῦμόν τῆς κατηγορίας ἤκει, βεβοήθηκα. Apud *Maximum Tyrium*. Dissertat. 6. ait *Anaxagoras* οὔτε τὸ ἐμᾶντοῦ μέρος ἀδοξότεραν ἡμῖν τὴν πόλιν ἐν τοῖς Ἑλλήσι παρασκευάζω. GRON. Quo minus quid iterum in eandem temeritatem, quam modo *Gronovius* notavit, recidere possit, τὸ ἐμὸν μέρος, commatibus positus, a proximis sejungo, quod et alibi in similibus factum. LEHM.

Ibid. Ἀσχημονοῦσα) Actor scenicus ἀσχημονεῖ, quando personae, cujus partes agit, dignitatem non tuetur neque implet: sic posuit *Epictet.* Ench. c. 59. εἰν ὑπὲρ δυνάμιν ἀναλάβης τι προσῶπον, καὶ ἐν τούτῳ ἡσχημόνησας. *Simplicius* ad eum locum saepe. *Athen.* XIII. p. 583. F. ἐν ἀγῶνι οὐν πότε αὐτὸν ἀσχημονήσαντα σφόδρα ἀρθῆναι ἐκ τοῦ θεάτρου συνέβη. Egrege *Synes.* de Prov. I. p. 106. C. καὶ γὰρ ἐν τῷ τῆς γῆρας (προσῶπῳ) εὐδοκιμῶν στεφανοῦται τε καὶ κηρύττεται, καὶ ἐν τῷ τοῦ βασιλέως ἀσχημονῶν κλῶζεται καὶ συρτίττεται, ἔστι δὲ ὅποι καὶ λίθοις βάλλεται· ubi multo plura, quae huc spectant. Tunc autem actores a spectatoribus exsibilati, συρτιττόμενοι, solent ἐκπίπτειν. *Demosth.* de Cor. p. 516. F. ἐξέπιπτες, ἐγὼ δὲ ἐσύριττον. quem verbi usum jam *Budaeus* observavit C. L. G. p. 536. et ἐκβάλλεσθαι. unde ductum illud *Aeschini* Dial. III. c. 12. δῆμον παίγνιον ἐκβαλλόμενον, συρτιττόμενον etc. nam sic apud *Stobaeum* rectissime pro ἐμβαλλ. Mox praefero πόρῳ που κάθεται· parique modo in proximo *Synesii* loco, ἔστι δὲ ὅπου.

HEMST. In talibus mutandis magna cum cautione ac modestia versandum esse, erudite et prudenter praeceperunt *Dorvill.* ad *Charit.* p. 271. *Lips.* et *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 48. Incredibile paene est, quantum hic saevierit editorum arbitrium, quotque loca ita sint depravata. Per se quidem certum est ac manebit certum, cogitationes motus in locum, et status in loco, natura sua diversissimas esse, idque discrimen etiam a veteribus et agnitum recte, et constanter observatum, fuisse. Nihilominus facile falluntur, qui speciem pro re arripientes, in animum inducunt, ibi et veteres sibi cogitasse motum vel statum, ubi ipsi cogitent. Sic factum, ut vel temere loca emendationibus, quas scilicet dicunt, vitiarentur, vel nova plane ac mira de usu et vi quorundam vocabulorum praecepta ederentur. Illius generis est, quod *Diall. Deor.* VIII, 2. pro unice recta lectione ὑπὸ τὴν μὴνιγγα *Schmiederus* ex cod. aliquo *Par.* apertum vitium ὑπὸ τῇ μὴνιγγι intulit. Alia suis locis. Ad hoc genus pertinet, quod *Kuinoelius*, alioquin satis peritus sermonis sacri interpres, minus tamen subtiliter passim in Commentariis suis in libros *N. T.* observat, εἰς et ἐν saepe promiscue a sacris scriptoribus adhiberi; quasi nescivissent illi, quid εἰς, quidve ἐν, per naturam suam significant. Ulterius hanc rem persecuturus, vereor, ne extra fines meos efferar. Nunc tantum moneo, ποῖ et ποῦ, atque adeo ποῖ et πού, non raro commutata a librariis esse, ut *Xenoph.* *Cyrop.* II, 4, 17. *Weisk.*, ubi pro εἶπον καὶ ποῦς εἴη cod. *Bodleij.* εἰ ποῖ habet. Sed quid, ut e multis exemplis, quae a *Dorvillio* et *Lobeckio* adferuntur, duo modo adhibeam, quid faciamus verbis illis *Euripideis* *Herc. Fur.* v. 74. ποῖ πατρὸς ἀπεσι γῆς, quorum in libris nulla est variatio, quaeque mutare nemini facile in mentem venerit? Quid verbis *Aristophancis* *Av.* v. 9. ὅποι γῆς ἐσμέν; Scilicet εἶναι et ἀπεῖναι inclusam habent notionem motus, alterum venisse, alterum abiisse. Quid igitur, si etiam h.l. in verbis τῆς σκηνῆς πόρῳ ποῖ κἀθηται, non simpliciter cogitemus: sedet alicubi procul a scena, ubi utique posuisset *Lucianus* πού, sed expleamus mente hanc fere sententiam: poeta in locum procul a scena remotum discessit, et ibi jam sedet; er sitzt fernhin von der Bühne? Verum nihil de hoc quidem loco discernere volo. *Guil. Langius* suffragatus *Hemsterhusio* corrigenti. LEHM.

Ead. 1. 2. *Ἡμῖν*) Sic optime ed. *J.* et *B.* 2. Reliquae omnes mendose ὅμιν, qua in voce saepissime peccatur ab ostantibus librariis operisve. *SOLAN.* Etiam in *A.* 2. est ἡμῖν. LEHM.

Ead. 1. 4. *Μέλον*) Curae est. *BROD.* Potius: quum cu-

rae sit, ut et δέον, ἐξόν, et alia Impersonalium Participia Neutra absolute usurpantur, quod hodie vix monitu dignum. LEHM.

Ead. 1. 6. Τὰ ἅλλα) Hoo quid sibi velit, aequè intelligo atque interpretum, quod ad cetera attinet. Rescribe, τάχα, eademque opera vitium idem Harpocratiōi deme in Ξενίσειν· τάχα δ' ἂν εἴη μᾶλλον etc. pro τᾶλλα· alibi quoque Lucianus pari remedio indigebit. Nuntiorum autem sive ἀγγέλων persona minoris erat momenti: illi si quid peccarent, μικρὸν τὸ πταίσμα, ut patet ex Revivisc. §. 33. HEMST. Τὰ ἅλλα, quod cetera attinet praeter memoriam, quae quidem nuntiis et reliquis histrionibus communis est virtus. Intellige e. g. personae ferendae dignitatem, rerum in scena agendarum varietatem et gravitatem, et ejusmodi alia, quibus elicitur dis-crimen, quod e. g. Jovem inter ipsum et Mercurium, utrumque in scena agentem, intercedit. Cf. illum ipsum locum Revivisc. s. Pisc. c. 33. Est τᾶλλα s. τὰ ἅλλα, quod nos dicimus: in jeder andern Rücksicht. Nequa adeo conjectura τάχα admittenda videbatur. Ita etiam Guil. Langio visum. LEHM.

Ead. 1. 8. Ὡς ἄμ. ἦν) Quod ipse narravit auctor. BROU. Quamquam τὰ, ὥς ἄμεινον ἦν, facile tolerari possunt; quid tamen si ὥς ἀπ' ἐμοῦ ἦν scripserit Lucianus? Si quid minus dignum videar dicere, illud continuo cogitur, id a me profectum, et quasi adlitum, aliterque forte ab ipso porta pertractatum. Sensus haud dubie elegantior et plenior. Nam si ἄμεινον fuerit, quod cogitandum sit dictum fuisse ab poeta, cur ἄλλως additur, quod ἐν τῷ ἀμείνονι jam inclusum est? Nihil ad conjecturae hujus commendationem addam, cum ex literis earumque ordine ac forma ἄμεινον, et ἀπ' ἐμοῦ, spectatis, sponte pateat proclivissima commutatio. Ceterum huic loco similis occurrit alius apud Nostrum in Rhetorum praecept. c. 12. Γελοῖον γὰρ ὑπὲρ τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, παύλον ὑποκριτὴν ἴσως τῶν τοιούτων καὶ τηλιχούτων, μὴ καὶ συντρέψω πον πεσὼν τὸν ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. Ridiculum enim, pro tali rhetore verba fieri a me, qui talium ac tantorum futilis forte mimis sim, ut ne alicubi labens, herosa, cujus personam ago, conteram. JENS. Formula loquendi, ὥς ἄμεινον ἦν, qua utebantur illi, qui alios docebant, quid facere par esset, vel corrigebant non satis recte quippiam dicentes vel facientes: occurrit apud Hesiod. in Op. ad Parsen fratrem v. 570.

Τὸν δὲ μετ' ὀρθρογῶν Πανδίωνις ὦρτο Χελιδὼν
Ἐς φάος ἀνθρώποις, ἕαρος νέον ἱσταμένοιο.

Τὴν φθάμενος οἶνας περιταμνέμεν· ὥς γὰρ
ἄμεινον.

et apud *Homer.* II. A, 217.

Καὶ μάλα περ θυμῷ ^{ἄμεινον.} *κεχολωμένον* ὥς γὰρ

Ita hic *Lucian.* ὥς ἄμεινον ἦν, sic erat melius. Pro eo, quod hic dixit, ἐκείνο ἔστω πρόχειρον, ὥς ἄμεινον ἦν, alibi habet, διευθύνον· in *Prometheo* §. 14. Εἴ τι μὴ καλῶς εἰρησθαι δοκεῖ, διευθύνετε. *L. Bos Obs. Crit. c. V. p. 22. Aberrat L. Bos.* sensus est; Si quid deterius, quodque ab argumenti dignitate longius abeat, videar dicere, hoc tibi sit in promptu, ista melius ab ipso *Nigrino* fuisse disputata. Haec *Luciani* mens ex sequentibus manifestum in modum patet: quam ob rem *J. Jensi* conjectura, licet ingeniosa, non inviti caremus. Recte *Brodaeus* intellexit. Ὡς οἱ πάντες edd. non ὥς. *Alciaphr. p. 392. HEMST.* Sic ad liquidum perducta re, nihilominus adhuc tentatus locus. *Van Heusde* in *Specim. Crit. in Plat. p. 20.* ita legi vult: ἐκείνο μὲν ἔστω πρόχειρον· ἄμεινον ἦν καὶ ἄλλως, ὥς ὁ ποιητὴς ἰσῶς διεξέρχεται, quae ipse sic vertit: hoc tibi sit in promptu: melius haec fuisse et aliter tractata, eo modo, quae forte ea tractasset poeta. Refutatur ista otium mihi fecere *Jensius* et *Hemsterhusius.* LEHM.

Ead. l. 9. Διέξῃς) Referebat. *BROD.*

Ead. l. 11. Ἐοικας γούν etc.) Cum his sunt conferenda, quae *Socrates* apud *Platonem* ad *Critiam*, ut omnem ipsi animam vergivrandi eripiat, in *Dialogi cognominis* initio dixit. *HEMST.*

Ead. l. 15. Τῇ μνήμῃ συγκ.) Ex hoc loco colligendi potestatem in isto verbo probat *Budaeus* C. L. G. p. 335. recte quidem: sed alia structura *Lucianum* dedisse credo, εἰς τὴν μνήμην συγκ. tu quippe pauca, quaeque retinere poteras, ex *Nigrini* colloquio in memoriam collecta recondidisti. Ita meliorum usus jubet: *Xenoph. Cyrop. I. p. 15. κάλλιστον δὲ πάντων καὶ πολεμικώτατον κτήμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκεικόμισθε.* *HEMST.* Annon praestiterit: memoria, memoriae ope, collegisti? Egregiam adpellat *Hemsterhusii* emendationem *Guil. Langius*, et ob rationes grammaticas necessariam. Recte, siquidem sensum acceperis ipsum. At correxerisne forte etiam illud *Hermot. o. 1. ἐπιὼν τῇ μνήμῃ ἕκαστα*; vel *Somn. s. Gall. c. 5. verba εὐδαίμονιαν τῇ μνήμῃ μεταδιώκων*; vel denique, ut me jam contineam, *Amor. c. 1. ἡρόεμα τῇ μνήμῃ ἐκπαλίσσασθαι*, quae interpres reddit: ut placide illum memoriae ope huc evoces? LEHM.

Pag. 34. l. 1. Αὐτῷ) Legendum cum interprete, αὐτῶν nihil opus est illis. *CLEA.* Editio *Salm.* et ex ea *Amstelaedamensis* pessime dedit, οὐδὲν οὖν αὐτῷ ἐστὶ σοι δεῖ πρὸς ἐμὲ· ubi sen-

sus et ratio loquendi postulet αὐτῶν, nec aliter dederint editores omnes priores. JENS.

Ead. l. 3. Διαμέλῃς) Interpr. si prolixior fueris. Lege διαμέλῃς, si cunctatus fueris. CLER. Ante διαμέλῃς, vitio in vetustis praesertim edd. solemnī: jamdudum hoc de loco monuit *Jungermann*. ad *Long*. p. 227. et in re nota pluribus exemplis, si quis desideret, uti non est gravatus. *Ariemid*. Praef. p. 2. προετρέψατό με μὴ διαμέλλειν, μηδὲ ἀναβάλλεσθαι. Restitue *Hesychio* in *Κατουρίδας*, καὶ μὴ διαμελλήσας. *A. Schottum* fefellit in *Zenobii* C. I. n. 18. ἐμέλει scriptum pro ἐμελλε. *Bergler*. ad *Alciph*. p. 181. HEMST.

Ead. l. 4. Παρά τὸν ἀγῶνα) Adludit ad certamina scenica Dionysiorum, in quibus, auditis variis fabulis, Agonothetae uni praeium dabant. Vid. *A. Gellii* N. A. XVII, 4. CLER.

Ead. l. 7. Πῶς ἐν κινῶ) Sensem vidit *Micyllus*, *justa quadam et continua oratione*, perperam relictus a *Benedicto*: sed ego, quomodo respondeat ad hanc mentem κινῶ, neutiquam video; pro quo, si meum sit arbitrium, legam ῥῆσιν μίαν, unam et perpetuam orationem: pariter ac *Thucyd.* V, 86. ὅπως δὲ μὴ ξυνεχῆ ῥήσῃσι etc. cujus vice mox sequitur ἐν λόγῳ: nam quod in multis est Codd. ἐν ὀλίγῳ, sententiae repugnat. *Aristoph.* *Acharn.* v. 415. Αἰὶ γὰρ με λέξαι τῷ χορῷ ῥῆσιν μακράν: ut apud *Platon.* de *Rep.* X. p. 755. E. Tragici heroës μακράν ῥῆσιν ἀποτελούντες ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς, praelongam orationem extendentes in lamentationibus. Aliud est ῥῆσιν εἰπεῖν, ut bene docuit *Is. Casaubon.* ad *Theophr.* Ch. *Eth.* c. 15. p. 125. et post eum *Gisb. Cuperus* Obs. I, 16. in eo decēptus, quod nullum esse dubium putet, quin pro ἡ χοῦσις in *Euripidis* *Scholiaste* legi debeat ἡ ῥῆσις, cum certissimum sit, nulla omnino opus esse mutatione. Χοῦσις de poëtae, qui proferatur, loco poni scivit *Billius* Obs. sacr. I, c. 21. Vid. *Jos. Scaliger.* ad *Varron.* de R. R. p. 211. HEMST. Non video equidem justam causam tam magnae mutationis. In verbis περὶ πάντων, opinor, vis est, et *Micyllus* aut pro arbitrio magis vertit, quam verbis *Luciani* obsecutus, aut vocem ῥῆσιν reddere voluit periphrastice. LEHM.

Ead. l. 11. Χρυσόδας) Rarissima vox pro vestimentis aureis vel auro intextis: *Budaeus* apud *H. Stephanum* ex hoc solo notavit loco. Paene mihi persuadeo, legendum esse χρυσόδας: χρυσός enim exponitur, χρυσαύματι τραγικόν. *Harpoer.* *Hesych.* in V. Schol. *Aristoph.* ad *Nub.* v. 70. Χρῶνται δὲ αὐτῷ καὶ οἱ τραγικοὶ βασιλεῖς. In hoc etiam instrumento recenset *Poll.* IV, 116. Vid. *Durid.* apud *Athen.* XII. p. 535. F. HEMST.

Χρυσὸς omnino de aureis, vel inauratis, vestimentis, calceamentis, supellectile denique quacumque usurpatum. De crepidis aureis Diall. Deor. II, 2. Vid. Schaefer. ad L. Bos da Ellips. p. 160. LEM.

Ead. l. 14. Μείζον τῆς ἐμ. κ. πρὸς.) Larvae veterum erant cassides, quibus totum caput tegebatur. Liqueat hoc ex verbis Gabii Bassi apud A. Gellium V. c. 7. ubi ita loquitur de persona: Caput, inquit, et os cooperimento personae tectum undique tantum vocis emittendae causa pervium etc. Vide praesertim p. 127. Gemmarum Leon. Augustini. CLER.

Pag. 35. l. 1. Συγκατασπάσω) Ne lapsus mecum traham heroem: hoc est, ne, dum male ago personam herois, exhiber, eumque mecum contemptui objiciam. Absurde hic vertit interpres. CLER. Plato de Rep. V. p. 651. B. ἀλλὰ μὴ σπαλεῖς τῆς ἀληθείας οὐ μόνον αὐτὸς, ἀλλὰ καὶ τοὺς φίλους συνεπισπασάμενος κείσομαι ob oculos ipsi versabatur vulgatum illud πεσὼν vel οὐ πεσὼν γε κείσομαι quod ab athletis profectum ad alia quoque migravit: vide D. Heins. L. Th. c. VII. Luciano verbo Galenus usus, "Οτι αἱ ποιότητες ἀσώματοι in fine: ταῦτα τοὺς Στωϊκοὺς, φησι Πίνδαρε, λύειν ἀξίον, μὴ συγκατασπῶν ἑαυτοῖς ἄλλους, ὥς τοῖς αὐτοῖς ἐνεχομένους πταλῶμαι. Xenoph. Cyropaed. V. p. 85. v. 40. φρονῖα πρότερον εἰς τὴν Σύρῳ ἐπικράτειαν συγκατασπασθέντα. Quod veretur, ne faciat, Lucianus, id Aeschini contigit Oenomaum agenti, si Demosthenem audimus de Cor. p. 503. E. ὃν ἐν Κολυττῷ ποταμῷ Οἰνομάον κακῶς ὑποκρινόμενος ἐπέτριψας. HEMST.

Ead. l. 4. Χρώμενος] In ipsa ed. Hemst. invenio interrogationis signum, cui tamen non respondet interpretatio Latina. Nec Belinus, nec Wielandius, in versionibus suis interrogationem reddiderunt, secuti, opinor, vel Latinum interpretem, vel editionem Bipontinam, ubi, ut in Schmiedleriana, servatam video veterem ac vulgarem rationem. Unus F. A. Wolfius Hemsterhusii vestigia et in h. l. fingendo pressit. Utrique formae est, quo commendetur; utraque bene sententiae convenit ad exprimendam summam amici indignationem. Nescius autem, unde Hemst. suam sumserit interpolationem, praeferebam vulgatam. LEM.

Ead. l. 7. Φιλοσοφία καὶ πένια σύντροφος) Hic unus e praecipuis Luciani scopus. Hinc illa in Aristotelem et Peripateticos proelia. Multi in hanc philosophantium paupertatem scripsere, de quibus Cicero Tusc. 1. et 5. Hanc saepe mendicantium habitu simulabant, cum pera auro, lupinorum vice, plena: ut in Dial. Mort. Piscat. Catapl. et alibi. BOUND.

Sumsit ab *Herodot.* VII, 102. τῇ Ἑλλάδι πενή μὲν αἰεὶ σύντροφός ἐστι. *HEMST.*

Ead. l. 10. Ἦν καὶ] Sic reposui pro vulg. εἰ καὶ, monitus a *Belino*, qui aut ἀφίκοιτο, servato εἰ, aut ἦν, servato ἀφίκεται, corrigi vult, et praeceptum secutus *Hermanni* ad *Viger.* p. 791. *ed.* l. *LEHM.*

Ead. l. 11. Παραπαιδαγωγούσι) Verbum elegans, pravum leniter corrigere, atque in melius mutare. *Plutarch.* feliciter in metaphoris auidax de *Fort. Rom.* p. 321. B. fabulosum esse adfirmat *Egeriam* δαίμονα σοφὴν amore captam operam dedisse *Numae*, et παραπαιδαγωγεῖν καὶ συσχηματίζειν τὴν πολιτείαν aptissima phrasi, quia de Romana civitate tantum quod nata, et hactenus infante usurpatur. *Clem. Alexandrinus* ea, quam dixi, tralatae orationis virtute *Plutarcho* non dissimilis, *Paedag.* III. p. 247. D. πολλοὺς δὲ καὶ τὸ σχῆμα παραπαιδαγωγεῖ μὴ ἁμαρτάνειν διὰ τὸ εὐεξέλεγκτον. Ceterum Atheniensibus ista veluti propria laus tribuitur, quod ad emendandos ineptorum mores castigandamque vitae rationem multum valuerint: *Athenas* ergo *Pericles* apud *Thucydid.* II, 41. esse dicit τῆς Ἑλλάδος παιδεύειν et *Dicaearchus* p. 10. testatur: ὅσον αἱ λοιπαὶ πόλεις πρὸς τε ἡδονὴν καὶ *BIOT ΔΙΟΡΘΩΣΙΝ* τῶν ἀγρῶν διαφέρουσι, τοσοῦτον τῶν λοιπῶν πόλεων ἢ τῶν Ἀθηναίων παραλλάττει eo spectat *Menedemi* dictum a *Plutarcho* laudatum de *Ad.* et *Am.* discr. p. 81. si quis autem juvenis divitis sive inepte fastuosi, qui cum hoc *Luciano* conferri possit, aliud exemplum desideret, is eundem adeat *Plutarch.* *Symp.* I. Qu. 2. *Athen.* IV. p. 159. D. *HEMST.* De hac Athenarum laude egregius etiam est locus in *Isocrati.* *Panegy.* c. 13. maxime sub finem. *LEHM.*

Ibid. Πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης) Tangit foeditatem seu malis feritatem sive δυσχέρειαν philosophorum *Lucian.* in *Lapith.* et alibi. *Liban.* *Theophrast.* in *Charact.* *BOURD.*

Ead. l. 14. Ἀκολούθων ὄχλῳ) Mancipiorum. *BRON.* Refert ad multitudinem officiosorum, sive comitum, sive prosequentium, de quibus nota res. sic §. 20. et in *Catapl.* *BOURD.*

Ibid. Καὶ ποικίλη ἱσθητή) Sic postea τὴν ἱσθητὰ τὴν ποικίλην. et in *Tim.* §. 27. ποικίλα ἐνδύς, et alibi. Has vestes vocare videtur alibi, τὸ ἀνθηρόν, quae in quibusdam Graeciae urbibus vestes muliebres. *D. Basil.* ad *Gregor. Theolog.* *Apul.* alii. Apud Athenienses meretricum fuerunt. *Suid.* νόμος Ἀθηνησὶ τὰς ἑταίρας ἀνδρὰ φορεῖν. apud *Locrenses* hoc omnino vetitum, idem *Suid.* ut et apud Romanos, *Lege Oppia.*

Liv. Lib. 34. luxu tamen gliscente receptum. Potest tamen referri, propter mentionem pavonis, ad plumatas, de quibus Tertull. de pall. Achill. Tat. lib. 3. BOUARD.

Ead. l. 15. "Ὡς αὖ εἰδὼς ἅπαντα) Non prout oportebat, expressit interpres Benedictus: omnibus quidem Atheniensibus in admiratione erat. Tu potius sic verte: ipse quidem putabat, se omnibus Atheniensibus esse admirationi. VITRING. In seqq. ὥς αὖ εὐδαίμων excidisse puto ὦν. Est ὥς αὖ cum Participio, quod vix credo in talibus vel omitti posse, vel omissum unquam a veteribus fuisse. Charon. §. 1. ὥς αὖ εἰδὼς ἅπαντα. Ibid. §. 14. LEHM.

Pag. 36. l. 3. Θλίβων) Athenienses servis suis obterens. BROD.

Ibid. Στενοχωρῶν) Utrumque verbum junxit Alexand. Aphrod. Probl. I. §. 47. Saepius in Artemid. θλίψεις καὶ στενοχωρεῖται et Paulo ad Rom. II, 9. posterius, ut gravius, semper secundo loco ponitur, ideoque a priori θλίβειν disjungi potest, ut factum 2. ad Corinth. IV, 8. Rarior est, sed Atticae tamen urbanitatis potestas neutra: Machon apud Athen. XIII. p. 582. B. "Ὅς οὐ δυνάμενος τότε παρελθεῖν φάσις Ἄλλὰ στενοχωρῶν εἶπεν. Συστενοχωρεῖν, cujus exemplum in H. Stephani Thes. nullum est, Plutarchus habet de Exil. p. 601. D. HEMST.

Ead. l. 7. Αἰὲ στρατ.) Tanto comitatu nihil opus est. BROD.

Ibid. Ἀκούων ἃ ἦν) Micyllus, audiens, quae res erat: Benedictus absurdus, quae dicebat. Istud tam frigidum ἃ ἦν a Luciano profectum esse, non inducor ut credam: una litera revocata rem expediet: ἀκούων ἄδην vel ἄδην· nam de spiritu veteres ipsi non consentiunt: sensu sane optimo: neque enim credibile est, adolescentem vecordem, nisi frequentius haec auribus ejus insonuissent dicta, tam cito ad bonam frugem fuisse rediturum. Herodot. IX, 38. ὥς δὲ ἄδην εἶχον κτείνοντες. Clem. Paed. III. p. 259. ὁ παιδαγωγὸς ἡμῖν ἄδην διελέκται. De Zenone Diogen. L. VII, 16. εἰ δὲ τινα ἐπιχώπτοι (hoc est libris probatum caussa non est, cur postponamus τῷ ἐπισκώπτοι) περυσταλμένως, καὶ οὐκ ἄδην ἄλλα πόρρωθεν· si quem reprehenderet, id tecte aculeoque velut praecipitato, et non palam ad satietatem usque dicta ingerens. Haec vulgo male vertuntur. Illa Luciani proxima τὴν δὲ ἐσθῆτα τὴν ποικίλην etc. Oct. Ferrarius habet de Re Vest. P. II. Lib. IV. c. 13. HEMST. Videntur verba ἃ ἦν ad ironicas cavillatoris voces referenda esse. Quarum sensus quum non proprius esset, intellexit ille dives, quid vere sibi vellent verba pax, exercitus, quorsumque tenderent. Hoc, opinor, est ἀκούων ἃ ἦν, audiens, perspicuens, intelligens, id, quod res erat. Illustravit locutionem Abresch. Dilucc.

Thuc. p. 775. *Gul. Langio* contra probata *Hemst.* conjectura. Similiter in *Prom. s. Cauc. c. 7.* τῆς ὀργῆς τὸ κεφάλαιον, ᾧ ἴστιν, ἐννοήσαντά, quae et ipsa verba sine idonea, opinor, caussa sollicitavit *Hemsterhusius.* LEXEM.

Ead. l. 10. Ἐὰρ ἦδη) *Jam ver adventat.* BRON. Athenienses, inprimis Attici φιλοσκάμμονες, et, *Dicaearcho* teste p. 9. παρατηρηταὶ τῶν ξενικῶν βίων· quamobrem, si quis conspicuo quodam laboraret vitio, mox huic veluti notam inurebant jocosum aliquod cognomen: quam eorum libidinem traducit *Anaxandr.* apud *Athen.* VI. p. 242. E. Idem discere licet, ne alia memorem, ex *Harpocr.* in Ἀργᾶς, Βάταλος, Ἐπικράτης, Μαργίτης, Νάννιον etc. Atque haec est caussa, cur oratorum acerba, quibus pro concione se invicem impetebant, convicia tam aequis auribus acciperentur. Quicquid *Lucian.* de *Dom.* §. 11. pavo explicata cauda ἐπιδείκνυται τὰ ἄνθη τὰ αὐτοῦ καὶ τὸ ἔαρ τῶν περὶ αὐτὸν, ὥςπερ αὐτὸν προκαλοῦντος τοῦ λιμῶνος εἰς τὴν ἀμίλλαν· quibus adfirmari potest *P. Cunaci* emendatio in *Noano* p. 104. Ταῶς de homine, qui vestimento versicolore sit indutus, Comicum est: ob eam rationem Persarum legatos ita vocat *Aristoph.* *Ach.* v. 63. nam quae praeter hoc *Scholias*tes profert, nullius apud me sunt pretii. *Philostr.* Ic. II. c. 32. ὁ βασιλεὺς (Persarum) ἐπὶ χρυσοῦ θρόνου στικτός, ὅλον ταῶς. in *Heroic.* p. 724. ad pavonem confertur *Paris* in cultu nitidissimo sese circumspiciens. Quod autem sequitur, τάχα τῆς μητρὸς ἴστιν αὐτοῦ, sic capiendum putat *Cuperus*, quasi homines urbani matrem huic juveni stolidè superbo meretricem obijcerent *Obs.* II, 8. p. 289. neque dissentio: sed ista cum scribebat, ubi narrat *Lucianus*, quendam introiisse theatrum indutum veste varia, minus attendisse *Cuperum* satis patet. *HEMST.*

Ead. l. 11. Τάχα τῆς μητρὸς) *Vestis haec matris ejus est.* *Erasm.* in adagio: *Quem mater amictum dedit observare.* BRON. Subintellige ἱμάτια· forte hae vestes sunt matris ejus: nam vestes variae muliebres erant, non viriles. Inepte interpres, fortasse suae hic est matris. Quis vero non est suae matris filius? ubi hic acumen? CLER.

Ead. l. 12. Τῶν δακτυλίων τὸ πλῆθος) De horum numero, materia et usu plene alibi. BOURD.

Ead. l. 15. Δημοσίᾳ πακιδευμένος) Sic in *Scythia.* et in omni civitate frugi, advenae δημοσίᾳ παιδεύονται· qua de re dico copiose alibi. BOURD.

Pag. 37. l. 1. Βακτὸν) *Colore aliquo infectum.* Videntur enim Athenienses vestibibus candidis induti ludos spectasse, uti etiam sacra fecisse, ac se ad laetitiam dedisse. *Aeschin.* in

Ctesiph. καὶ λευκὴν ἐσθῆτα λαβὼν, ἐβουθύτει. BROD. Solebant nimirum Athenia, quemadmodum Romae, antiquis temporibus candidis vestibus uti. Vide *Theophr.* Char. XI. περὶ μερολογίας sub finem. CLER.

Ibid. Βαπτὼν — νόμον) Νόμος γὰρ Ἀθηναίων, ut *Suidas* ait, τὰς ἐταίρας ἀνθίνα φορεῖν. VORST. Legis hujus Atheniensium ne *Meursius* quidem, harum rerum indagator diligentissimus, apud alios auctores vestigium reperire potuit. Olympionicis nempe solis id licuisse patet ex *nostro*, *Demon.* c. 16. Consulē *Suidam* v. βαπτὰ, et *Aristoph.* p. 55. Sed qui fit, inquires, ut pauper vestem non haberet, nisi βαπτὼν? Forsan et hic pulla intelligenda est, quo sensu apud *Athen.* in Comico sumitur, 290. C. SOLAN. Solum hujus legis testem producunt *Lucianum* J. *Meursius* Them. Att. II, 34. Panath. c. XIV. et *Sam.* *Petitus* LL. Att. pag. 23. quare a Solone, an post eum fuerit lata, discerni nequit: ratio tamen non est in obscuro. Scilicet ludos castissimae Dearum Minervae sacros in ornatu meretricio ac lenonio spectari noluerunt: ποροβοσκὸς βαπτὼν ἀμπερόμενος τριβώνιον apud *Dion. Chrys.* Or. IV. p. 75. A. Vid. *Poll.* IV, 119. 120. meretricibus etiam βαπτὰ, βαπτὰς ἐσθῆτας sive ἀνθινὰς φορεῖν per leges licuit, quarum usu matronis interdictum erat: *Sam.* *Petitus* ad LL. Att. p. 476. *Kuster.* ad *Suid.* in Ζάλευκος. Floridas autem ejusmodi vestes Olympionicis licuisse solis gestare, colligi mihi posse non videtur e *Luciani* *Demonacte*, qui contra Olympiae victorem irridet, quod cum ea veste, quae virum fortem dedeceret, in publicum prodire non vereretur: aliud enim est, quando pompa solemnī victores in urbem patriam invehebantur floride picta veste conspicui, qua de re legendus est *Ez. Spanhem.* ad *Julian.* *Caes.* *Preuves des Remarq.* p. 129. HEMST.

Ead. 1. 2. Καὶ τοῦ κήρυκος ἀνειπόντος) Legem ex *Suida* supra retuli: aliam causam hic adsignat. Sed hoc ita accipiendum, Athenis ἐταίρας ἢ γυναῖκας ἢ τοιοῦτόν τι ἄλλο ἀφορδισιάζον, βαπτὼν ἢ ἀνθηρόν ἔχον ἱμάτιον, ἀγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην, quod adfuissent τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. haec alibi copiosius explicanda. BOURD.

Ead. 1. 3. Τοιαύτη ἐσθῆτι) Recte sane, si sequeretur χρώμενος: nunc scribendum puto, ἐποίησεν, ἐν τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος. Quemadmodum illa virtus, de qua pluribus alibi dicam, praepositionis ἐν est nota, sic omitti in hac similive locutione unquam haud equidem memini. HEMST. Apertum vitium in vulgatis verbis. Χρώμενος vero, quod olim mihi in mentem venerat, linguae quidem legibus jam satisfaciat, neque tamen cum loci sensu conveniat. Nam non omnino in

usu talis vestis tinotae violatio legis quaerenda; sed potius in eo, quod quis ludis illis Panathenaicis ejusmodi vestibus indutus interesset. Offenderat enim, quod civis iste Atheniensis βαπτόν ἔχων ἱμάτιον ἔθεώρει, ut modo narratum; atque is, qui sic deliquerat, abducebatur παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην. Itaque commodissimam et facillimam Hemsterhusii emendationem recipiendam duxi. Probavit et Guil. Langius. LEHM.

Ead. l. 11. Πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν) Per dictionem καλὰ temperat austeritatem dictionis τοῦ ζῆν, lactari, genio indulgere: de qua dixere viri doctissimi. Cetera hujus paginae in Gallo. BOURD.

Ead. l. 14. Μετροῖ) Hoc vitium omnes edd. insedit: μετρεῖ, quod reposui, structurae ratio postulabat. Demosth. pro Cor. p. 521. C. τῇ γαστρὶ μετροῦντες καὶ τοῖς ἀλογιστοῖς τὴν εὐδαιμονίαν· qui locus, cum in Rhetorum esset scholis pervulgatus, (vid. Theon. Progymn. p. 95.) ad imitandum mirifice placuit: totidem verbis Plutarch. T. II. p. 97. D. et saepius alibi: Herodian. I, 6. τὸ εὐδαιμον γαστρὶ καὶ τοῖς ἀλογιστοῖς μετροῦσι· adde Damasc. apud Suid. in Ψυχῇ· accusabat Timocratem, fratrem suum, Metrodorus, quod dubitaret, omnia, quae ad beatam vitam pertineant, ventre metiri, teste Cicer. de N. D. I. c. 40. metiri suis commodis omnia, id. de LL. I, 14. Phrasin Noster variavit Patr. Encom. §. 10. μέτρον εὐδαιμονίας τὰς τῆς γαστρὸς ἡδονὰς τιθεμένοι. Sic Muson. Ep. τῷ ἀργυρίῳ πάντα μετρεῖν. Ejus generis in patribus Ecclesiae plurima volens praetereo, itemque Protagorae dictum toties a Platone impugnatum, Πάντων μέτρον ἀνθρώπος. Istis autem, quae hic tractantur, multum habet assimilia Longin. Sect. ultima. HEMST.

Pag. 38. l. 1. Λατρεύειν) M. Brunnerus ad Palaephata. c. 45. utitur hoc loco, ubi de δουλεύειν et λατρεύειν agit. HEMST.

Ead. l. 6. Διεφθορῶτων ἁσμάτων) Διεφθορότα ἁσματα, quae aliis κατεργότα μέλη, ni fallor. BOURD. Perditiae cantilenaе, non quo ipsae fuissent pessimae, aut mores perdidissent, sed quod ab hominibus perditis, h. e. lascivis ac dissolutis, proficiscebantur; intellige scolia, carmina amatoria, cantilenas omnis generis lascivas et obscenas, palam a juventute libidinosa vel interdiu, vel nocte intempesta per plateas decantatas. De vocis διεφθορῶς vi et usu alibi, si Deo placebit, ad Diall. Deor. XIII, 2. LEHM.

Ead. l. 6. Μεσῶτα) Ex Homero. quales perpetuae parodiae in Luciano. BOURD. Ex Arato haec in proem. de Jove, quae in rem suam, qui mos ei sollemnis, vertit noster. Ver-

sus *Arati* habes *Prom.* c. 9. Confer cum his *Plutarch.* 1257, 1. SOLAN. *Aristid.* T. I. p. 98. C. μεσαι δὲ ἀγοραί, φασί, καὶ λιμένες καὶ τὰ εὐρύχωρα τῶν πόλεων τῶν καθέκαστα ἐξηγουμένων· τὰ εὐρύχωρα τῶν πόλεων posuit pro ταῖς ἀγυαῖς. quomodo oraculum apud *Demosth.* in *Mid.* p. 611. D. hoc pacto corrigendum — εὐρυχορούς κατ' ἀγυαῖς Ἰσταναι ὠραῖον Βρομῶ χόρον ἄμμιγα πάντας· editur εὐρυχώρους, ὠραίων, χάριν. Εὐρύχορος idem est, quod εὐρύχωρος apud *Homerum*, qui syllabae pertinentiam, ne cogeretur epitheto tam splendido carere, in brevem versa vocali longa fregit. Sed ecce apud *Aristidem* consuetum illud in adagiis usurpandis φασίν· ergo vel a proverbio jam ante communi *Aratus* sumsit, vel primus paroemiae suis e versibus ductas dedit originem. Cum sequentibus congruit *Dion Chrys.* Tars. I. p. 408. D. ἡ γὰρ ἀσέλγεια καὶ δι' αὐτῶν καὶ δι' ὀφθαλμῶν καὶ πανταχόθεν εἰσδύεται· et alter *Johannes T.* VIII. p. 291. B. ἡ τῶν ἀσέμων θεαμάτων κακία, ἡ διὰ τῶν ἀσθητηρίων τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς ἀκοῆς, ὥσπερ διὰ τινῶν θυρίδων τὸν ληστὴν ἐπεισάγουσα. HEMST.

Ead. l. 7. Πᾶσαι μὲν ἀγ.) Ex *Arato*: πᾶσαι μὲν ἀγυαί, Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. BORD.

Ibid. Πάσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν καταδέχεσθαι) *Suet. Lamprid.* in *Elogab.* BORD.

Ead. l. 9. 'Τῷ' ἥς δὴ . . .) Sic recte P. et J. In reliquis δὲ legebatur. SOLAN. Scilicet ἡδονῆς· quae lectio si placet, probandum sane δὴ ex ed. J. At structura mihi videtur rudior paullulum et incultior, quam ut a *Luciano* proficisci potuerit: ne dicam, parum accurate sic sequi τὸ τοιοῦτο φῦλον τῶν ἡδονῶν· quanto venustius exhibit et rotundius, τρυφῆς δὲ φειούσης, quod ego quin *Lucianum* sit, vix dubitare possum. Modo ἀφροδίσια pro verendis partibus videtur posuisse: contra αἰδοῖα, quae pudenda sunt, pro ἀφροδισίοις vel rebus Venereis usurpavit *Homer.* Od. O, 372. nam plane sic intelligendum esse poëtam J. *Scaligero* ad *Fest.* in *Affatim* assentior: *Barnesius* ab ista veterum opinione imprudenter discessit. Tum elegantiam verbi παρασύρεται non ceperunt interpretes, nec sane *Budaeus* C. L. G. p. 727. fluviorum est et torrentium, qui aquis adauctis praecipitantes violento impetu obstantia secum rapiunt: *Aristoph.* Equ. v. 524. mallet etiam in *Phil.* de Mon. p. 814. E. καθάπερ ὑπὸ χειμάρρον παρασυρῶσι pro περισυρῶσι· *Arrian.* *Epict.* IV, 9. ὡς ὑπὸ βέματος παρεσύρησαν. Congruit haec potestas cum ψυχῆς ὑποκλύσομένης, vel, quod malim, ἐπικλ. HEMST. Praeter Cod. P., edit. J. et marg. A. 1. W. δὴ habent etiam cod. Aug. et Ald.

2., ut persuaserim mihi, δὲ in δὴ mutandum esse; quod et ipsum *Schmiederus* fecit. Quod si recte fuerit factum, jam una, eademque maxima sublata erit caussa, ob quam verba ὅφ' ἦς non videantur ferri posse. Nam quod rudior paullulum et incultior *Hemsterhusio* structura esse videtur, id, nescio qui fiat, ut non adsequar; quum praesertim V. D. addat, illud se ne commemorare quidem velle, quod ὅφ' ἦς (ἡδονῆς) et τὸ τοιοῦτο φῦλον τῶν ἡδονῶν parum accurate sibi invicem respondeant. At haec ipsa verba τῶν ἡδονῶν maxime sunt suspecta, quoniam nulla ratione cum antecedentibus conveniunt. Fuerunt etiam *Jacobsio* suspecta, qui in *Porson. Adverss.* coniecit τῶν *Κηρῶν*, admodum improbabiliiter. Imo cum *Schmiedero* facio ejusque censore *Jenensi*, qui ea, tanquam omnino spuria et e glossemate orta, prorsus ejicienda statuere. Itaque *Hemsterhusii* emendationem, quantumvis ingeniosam et elegantem, quam *Abreschius Dilucc. Thuc. p. 56.* etiam verissimam judicat, cur admitterem, non satis videbatur caussae esse. Neque pro ὑποκλύζομένης mallet ἐπικλ., neque illud cum *Abreschio* l. l. ita sumi, ceu legatur κλύζομένης πάντοθεν ἐπ' αὐτῶν. Habet enim ὑπό, ut in ὑπορρεῖν, ὑποδύναί, ὑπείξεσθαι, c. a., ita et in ὑποκλύζεσθαι, notionem ejus, quod quid paullatim, vel furtim, fiat. Imprudens anima sensim sensimque inundatur ab undique affluenti voluptate, ita, ut abluantur sensim omnes virtutes. Quae jam, posteaquam haec scripta essent, a *Guil. Langio* dicta reperio ad commendandam conj. *τηνφῆς*, non sunt ejusmodi, ut propterea consilium meum mutandum existimem. LEHM.

Ead. l. 10. 'Ανευρόνονται ὁδοί) Sic in Amorib. hanc vocem interpretatus sum ad *Petron.* et alibi hoc opere. BOUAD.

Ead. l. 12. Φῦλον) Horat. Carm. I. Od. III, 29.

Post ignem aethera domo

Subductum, Macies et nova Febrium

Terris incubuit Cohors. SOLAN.

Ead. l. 15. "Ιλυ) Limo semper impletus: forte ὕλαις, ut infra in *Prometheo*. BRON. Angl. ἵλος: quod ferri potest, ut et adscripta lectio. quid ἔρημος ὁ χῶρος, dico alibi. BOUND. Ex J. ed. P. et Angl. Codd. haec scriptura. δῆψης in reliquis, quod pravum. Cui neutra lectio placebit, legat, per me liceat, ὕλης, ut in *Prom. c. 12.* ἄγριόν τι χερῆμα καὶ ἄμορφον, ὕλαις ἅπαντα καὶ ταύταις ἀνημέροις λάσιος. SOLAN.

Ibid. 'Ανθεὶ πολλαῖς τε καὶ ἀγροῖς ἐπιθυμίαις) Fuit, cum ex hoc loco publice notarem simul et probarem τὸ ἀνθεῖν *Gracis* etiam simpliciter pro abundare dici. Nunc juvat alia

quaedam in hanc rem addere. *Noster* in *Scythia* c. 9. urbem quampiam poëtae cujusdam verbis adpellat ἀνθεύσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, omnibus bonis abundantem. Ἀνθεύσαν quoque a Graeco scriptore Philadelpho adpellatam fuisse Florentiam testatur *Politianus* Lib. I. Epist. 2. Sic apud eundem *Nostrum* de *Domo* c. 9. Οὐρανὸς stellis variegatus elegantissime dicitur ἀνθῶν τῷ πυρὶ. *Herodotus* initio libri III. Ἀνθεύσης Ἀσίης ἀνδράσι. Item apud *Eustathium* ad *Iliada* ex veteri poëta: Τοῖς δὲ τέθηλε πόλιν, λαοὶ δ' ἀνθεύσιν ἐν αὐτῇ. Quin et apud *Latinos* florere pro abundare positum. *Cato* apud *Sosip. Charisium*: Postquam *Massiliam* praeterimus, inde omnem classem ventus auster lenis fert, mare velis florere videres ultra angulum *Gallicum*, inde noctu aura profecti sumus. *Livius* XXI. cap. eodem: Ita enim hac gentes, non pacis solum, sed etiam victoriae bonis floreant. Plane ut poëtae illi ἀνθεύσα ἀγαθοῖς. *Livius* iterum XLI. c. 11. Florere (*Persea*) praeterca juventute, quam stirpem longa pax ediderit: florere opibus regni; florere etiam aetate. Hic in primo et secundo loco quid florere aliud, quam abundare? *JENS.* Quid audio, δίψης πειμπλάμενον ἀνθεῖν ἀγρίαις ἐπιθ. Haec certe ἀκυρολογία ne in poëta quidem dithyrambico sit ferenda, nedum in *Luciano*, cui quā potuit in mentem venire, ut verbum laetissimae significationis contra Graeci sermonis usum tam male collocaret? nam quod apud *Aeschylum* legitur in *Agam.* v. 668. ἀνθοῦν πέλαγος νεκροῖς, exponendum est, mortuorum cruore rubens mare, quod et *Stanhæjum* praeteriit; vel, si mavis, spumans, de qua vocis virtute *Berglerum* vide ad *Alciph.* I. Ep. 1. neque me fugiunt illa *Platon.* Polit. p. 538. E. τὸ τῆς παλαιᾶς ἀναρμοστίας πάθος τελευτῶντος ἐξανθεῖ τοῦ χρόνου. de *LL.* IV. p. 827. F. ὅπερ εὐδύς παιδί καὶ θηρίοις etc. ξύμφυτον ἐπανθεῖ et similia plura; verum ista huc non convenire, nihil est, ut apud peritos probem. Hujus igitur criminis ut *Lucianus* absolvatur, refingendum puto αὐχμεῖ· ejus verbi opportunissimi sane fieri vix potest, quin *Noster* meminerit inter ista tam cognata, ἔρημος ὁ γῶρος, δίψης, ἀγρίαις ἐπιθυμiais. Δίψης, inquam: nam quod ex ed. J. profertur ἁλός, multum huic scripturae posthabeo. Agris arentibus et longo aestu squalidis δῖψα tribuitur et διψᾶν. Διψα κόνις, ξηρά· *Hesych.* quod a *Sophocle* sumtum in *Antig.* v. 252. ἁλίκητος καὶ δίψιος γῆ, *Clem. Alex.* Strom. I. p. 317. C. ubi ἔρημος et ἔρημα praecessit: neque obscurum est, cur Αἰβύης διψάδα γαίαν dixerit *Oppian.* Cyn. IV, 320. *Eumenius*, *Libyae* arva sitientia: nam, ut scribit *Mela* I, 4. pleraque ejus inculsa, et aut arenis sterilibus obducta, aut ob sitim coeli terrarumque deserta sunt: notum est illud *Virgilii*

— ubi hiulca siti findit canis aestifer arva :

praetereo πολυδύσιον Ἄργος, quod varie veteres explicuerunt, Horatii, siticulosam Apuliam, Columellae, aridum ac siticulosum solum. Percommode Dionys. Perieg. v. 182. de Libya: Ἡ γὰρ διψήρη τε καὶ ἀνχημέσσα τέτυκται pariter in Aristoph. Nub. v. 440. juncta reperies διψήν et ἀνχμεῖν Lucian. Disp. c. Hes. §. 7. ἦν δὲ ἀνχμὸς ἐπιλάβη καὶ διψήσωσιν αἱ ἄρουραι etc. τῷ δίψει αὐτῶν. Eleganter vero de mente, quae nullis imbuta virtutibus et rigata, tanquam aridum aliquod atque incultum solum, noxio vitiorum proventu squallet horretque: Chrysost. T. I. p. 500. Β. τῆς δὲ ψυχῆς ἡμελημένης, ἐν πάσῃ, ἀνχμώσεως, λιπῶ διαφθειρομένης etc. neque ex eo plura colligere juvat. HEMST. Cl. Hemsterh. ἀνχμεῖ. ac propemodum persuadet, propter junctum δίψης vocabulum, quod ἀνχμὸν comitem habere solet, et quia verba διψήν et ἀνχμεῖν alibi jungi, exemplis probat. Verum quando ait, verbum ἀνθεῖν lactissimae significationis contra Graeci sermonis usum male collocari, adeoque ad malas res ejus usum non videtur admissurus; ignoscat, si secus sensero. Fateor quidem, exempla ab Jensio prolata ad abundantiae significatum probandum, omnia de re laeta loqui, ideoque ad stabiliendum Luciani vulgatum non sufficere; sed alia sunt, unde satis patet, minime de rebus laetis id verbi semper adhiberi. Ita Medicis principibus Hippocrati Galenoque ἐξανθήματα et ἐξανθίσματα esse pustulas in cute erumpentes, plus satis notum. Exemplorum copia est apud Foesium in Oecon. Hippocr. Ipsumque verbum ἀνθεῖν ad morbi summum gradum significandum, iisdem, aequae ac ἀκμάζειν, est usitatissimum, ut: σκεπτόν εἰ ἀντίκα ἀνθεῖ (ἡ νοῦσος) Aphor. 30. L. 2. Epid. et saepe. Sic ἐξανθεῖντα εἰς τὴν χροίην νοσήματα, morbi, qui in cutis superficiem erumpunt, idem in Coac. praenott. alibique frequenter. Quin et de asperitate (ne dicas semper etiam ad ruborem pustularum sanguineum in hisce respici) τηρήνται ἐπὶ τῇ ὠχρολευκῇ, asperitas eminebat, efflorescebat in lingua, cum pallore albicans, ex Lib. VII. Epid. aliaque adfert idem Foes. Sed quod Alciph. p. 4. ἀφρός ἐξηνθήκει de mari tempestatibus agitato dixit, id non adeo plane de re laeta dictum est, quin idem L. III. p. 442. de pustulis ex plagis ortis adhibeat dicens: Τῆς κεφαλῆς γὰρ ἀπεύρη τὸ δέγμα, καὶ φλυκταίνας ἐπινωτίους ἐξηνθήσει. Aeschyl. S. C. Theb. v. 958. πολλοῖς ἐπανθήσαντες δόμοι πόνοισι, (quod adlegat doctiss. Abresch. in animadv. ad Aeschyl. p. 331. ubi et alia ejusd. poetae habet, qui ut medici, non semel utitur πάθος et νόσος ἀνθεῖ, ac μανίας ἀνθος ex Sophocle etiam adfert) addo Plut-

Lucian. Vol. I.

S

arch. Thes. p. 3. E. αὐθις ἐξήνθησαν αἱ κακλαί, denuo propul-
lulabant scelera, quibus similia plura reperiuntur, unde trans-
 lationem ad res etiam malas haud inusitatam, demonstrem,
 et quae ad vulgatum *Luciani* tuendum adhiberi queant. Et
 quia αὐχμῆν nondum probatum video sic junctum ablat. vel
 dativo, possem ad vulgatum *Luciani* procedere, dicendo, ἀν-
 θεῖν ἐπιθυμίας non adeo repugnare analogiae, si exposueris,
 sterilem illum animi fundum, ut bonas fruges, i. e. virtutes,
 non fert, ita vitiis efflorescere, ceu ager sterilis horret spi-
 nis; et cum herbae malae aequae suos habeant et copiosos
 flores, ac bonae, nihil prohibere, quo minus et ἀνθεῖν in
 malam aequae ac bonam partem trahi queat. Sed nemini id
 obtrudo, indicasse satis habens, non deesse exempla, ubi de
 rebus malis dicatur, aequae ac alia, quae licet de re lauda-
 bili frequentissime praedicentur, tamen interdum et de abhor-
 renda usurpari novimus, ut θεῖος de omni magno ac laudando,
 generaliter; sed et de morbis humana remedia respuentibus.
 Ita οὐράνιος Ἄττη de magna perniciē ex *Aeschyl. Pers.* adfert
 modo laudatus *Abresch. pag. 216.* ad quae quis excipiat, hoc
 exponendum, *Pernicies coelitus demissa, immissa*, quod de
 morbo Epileptico irae Deorum tribuendo pari ratione dictum
 sit. Esto. Interim verborum inde usus probatur in utram-
 que valere partem, et forsā nihil in *Luciani* vulgato mutan-
 dum, nisi ille asperitatis ac propullulandi significatus in com-
 positis tantum ἐπ — et ἐξανθεῖν, non vero in simplici ἀνθεῖν
 inesse, lucidius probari queat. REITZ. In arenoso, arido,
 siticuloso deserto sterile est solum, ac rae herbae, rarissimi
 flores. Tale desertum vix credo h. l. in animo habuisse *Lu-*
cianum, ubi πολλάς τε καὶ ἀγρίας ἐπιθυμίας commemorat, in
 tam corrupta et foedata anima propullulantes. Intellige
 igitur potius imaginem paludis, ubi solum lutulentum, et in-
 gens multitudo et varietas florum herbarumque palustrium.
 Et probabis mecum, ut unice veras, lectiones ἀνθεῖ (cf. con-
 tra *Scyth. c. 9.*) et ἰλύος, quae vox qui facile h. l. oriri po-
 tuerit, non video, clarius contra pervidens vocabuli δῖψης
 originem. Offendit tamen adhuc αἰ, vox admodum frigida
 in hoc contextu. Scribendum, ni fallor, ἰλύος ἐμπυπλάμενος.
Guil. Langio incomparabilis viri doctrina, acumen et aucto-
 ritas oculos videntur paullulum praestrinxisse, ut exclamare
 potuerit: *Aut tales conjecturae (ut αὐχμῆι) in textum recipien-*
dae sunt, aut prorsus nullae! LEMM.

Pag. 39. l. 3. Ἐπιστήσας ἱμαντὸν) Ferri potest, ut in-
 ter duo verba medius accusativus ad utrumque referatur, et

ἐπιστήσας ἑαυτὸν positum sit pro ἐπιστάς, quemadmodum in principio Platonici Convivii, καὶ γὰρ ἐπιστάς περιέμεινα· et ἐπιστάντες σιωπῇ καὶ πρὸς ἀλλήλους διαβλέψαντες apud Plutarch. T. II. p. 548. B. sic τὴν πορείαν ἐπιστήσας Eunap. p. 117. v. 11. et ἐπιστῆσαι τὸν στόλον, τὴν φυγὴν. Plutarch. T. I. p. 527. A. 549. D. Aristot. Top. V. p. 353. v. 7. ἐνίοτε μὲν ἐπὶ τὸ σύμπαν βλέψας, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τὸ κατὰ μέρος λεγόμενον αὐτὸς αὐτὸν ἐπιστήσας· quanquam hoc aliter etiam intelligi possit. Atque ita fere Lucianum interpretes ceperunt; Micyllus intricatius, revocans me ipsum, et quasi verbis compellans: Benedictus, con-stitui etc. At ego, distinctione mutata ἐπιστήσας, ἑμαυτὸν λόγον ἀπ. verius esse puto, ut hunc in modum interpretemur: animum advertens, reque considerata, cum memet ipso rationes exigebam. Illam vim habet ἐπιστῆσαι per se: Euseb. P. E. I. καὶ τοι πῶς οὐκ ἄξιον θαυμάζειν ἐπιστῆσαντας· mox: ἴδοις ἂν ἐπιστήσας. Dion Chrys. p. 404. B. καὶ ἐπιστῆσαντες διατραπῶ-σιν· ubi ridiculum interpretis errorem recte castigavit Casaubonus. Ammonio restitue, ubi quid differant ἐννοεῖν et ἐννοεῖσθαι docet: 'Ἐννοεῖν μὲν γὰρ ἄφνω μὴ ἐπιστήσας· in edd. quas vidi, ἐπιστῆς. Apollon. περὶ K. I. c. 50. ἄξιον δὲ ἐπιστῆ-σαι πρῶγμα, digna res, quae animadvertatur: dixerat c. 48. ἄξια δ' ἔστιν ἐπιστάσεως τὰ εἰρημύνα. Plena locutionis forma ἐπιστήσας τὴν διάνοιαν, ut Theophr. Praef. Char. vel, quod apud Galenum est in Protr. εἰ γὰρ ἐπιστῆσαις τοῖς πράγμασι τὸν νοῦν, si mentem rebus adhibeas. Plura dabunt Budaeus C. L. G. p. 478. Duport. ad Theophr. Ch. Eth. p. 221. Hanc potestatem M. G. Raphaelius parum mihi commode visus est, ceteroquin Graecae linguae peritissimus, adhibuisse ad explicandum illud Pauli 2. ad Timoth. IV, 2. ἐπίστηθι· quod, me quidem iudice, sine controversia valet, insta atque incumbere, ut solent ἀγοδιῶνται, qui nullum intermittunt tempus, quin institutum opus urgeant: diversa significandi virtus in Aor. 2. quae multum ab Aor. 1. dissidet. Multo gravius errat Olear. ad Philostr. V. A. T. I. c. 34. n. 2. HEMST. Nec L. Bos de Ellipsis. s. v. διάνοια hanc Ellipsin praetermisit, quamquam et ipse Aor. 2. cum Aor. 1. confundens. LEMM.

Ead. 1. 4. Τὰ τοῦ Ὀμ.) Homerus Od. A. 92. Τίπτε' αὐτ', ὃ δύστηνε, λιπὼν φάος ἡελίου Ἠλυθες. BROAD.

Ead. 1. 5. Τίπτε) Imitatio est Homeri Odys. A. verba Tiresiae ad Ulyssem. BOUND.

Ibid. Αὐ) Hom. et Fl. αὐτ'. sed Lucianum mutasse credo. SOLAN.

Ead. 1. 9. Καὶ προσαγορεύσης ὑπερφάνου) Καὶ προσαγορεύσεις ὑπερφάνους. MARCIL.

Ead. 1. 13. Καθάπερ ὁ Ζεὺς τὸν Ἑκ.) Adlusit ad Proverbium, ἔξω βελῶν, *extra telorum jactum*; quod est, in tuto citraque periculum. Est autem apud Homerum II. Ƴ. 130. Ἐκ βελῶν, μὴ πού τις ἐφ' ἑλκεῖ ἑλκος ἄρῃται, *Extra tela, uti ne quis vulnus forsitan addat ad vulnus.* — Hoc proverbio usus est Lucian. in Diall. Nept. et Cycl. Veneris et Cupid. Rursum in Votis: sed in Baccho alio huic contrario. COGN. Locus est Iliad. A. 163. Ἐκτορα δ' ἐκ βελῶν ὕπαγε Ζεὺς, ἐκ τε κονίης, Ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἐκ θ' αἵματος, ἐκ τε κυδοιμοῦ. BOURD. Verbis: καθάπερ ὁ Ζεὺς τὸν Ἐκτορα, manifesto adnuntiatur locus Homeri, non proxime proverbium illud ἐκ βελῶν vel ἔξω βελῶν significatur. Sequuntur et ipsa poëtae verba. Unde non φασίν, quod vulgo habent, sed φησίν, quod offert cod. Aug., scribendum censebam. Recte interpretatio Latina: ut ait ille. LEHM.

Ead. 1. 16. Οἰκουρεῖν) Philo Jud. de Abrah. p. 352. D. Ὁ δὲ ἀστείος ἔμπαλιν ἀπράγμονος ζηλωτῆς βίου ὑποχωρεῖ, καὶ μόνωσιν ἀγαπᾷ etc. συγκλεισάμενος οἴκοι τὰ πολλὰ καταμένει, μόλις τὰς κλισιάδας ὑπερβαίνων, ἢ διὰ τοὺς ἐπιφοιτῶντας συνεχέστερον ἔξω πόλεως προελθὼν ἐν μοναγρίῳ ποιεῖται τὰς διατριβάς, ἡδίων συμβιωταῖς χρώμενος τοῖς ἅπαντος τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων ἀρίστοις, ὧν τὰ μὲν σώματα διέλυσεν ὁ χρόνος etc. HEMST.

Pag. 40. 1. 1. Μετέωρος ἐπισκοπῶ) Hinc dialogi de Charonte, sive Contempl. titulus et occasio. BOURD.

Ead. 1. 5. Ἐπολάβης) Rectius legatur ὑπολάβοις. SOLAN. „Gravi errore.“ Schaefer. ad Gregor. Corinth. p. 16. LEHM.

Ead. 1. 8. Θεάμασι) Adulatores Commodum, patre defuncto, corrumpabant ὑπομνησκοντες αὐτὸν τῆς ἐν Ρώμῃ τρυφῆς, θεάματά τε καὶ ἀκούσιμα τερπνὰ διηγούμενοι etc. ut tradit Herodian. I, 6. HEMST.

Ead. 1. 10. Μὴ δὲδ. τῷ χ.) Homerus Od. M. BRON.

Ead. 1. 11. Τὰ ὅσα κηρῷ φραζάμενον) Sic in Croniis sive Saturnal. Julianus Imp. Liban. Omnes ex Odyss. M. BOURD. Similiter Imagg. c. 14. καὶ ἦν κηρῷ ἐπιφράξῃ τὰ ὅσα, καὶ διὰ τοῦ κηροῦ διαδύσεται σοι τὸ μέλος. Et Charon. c. 21. hominum stultitia et veritatis sapientiaeque incuria tanta esse dicitur, ὥς μὴδ' ἂν τρυπάνῳ ἔτι διανοιχθῆναι τὰ ὅσα τοσοῦτῳ κηρῷ ἔβυσαν αὐτά. LEHM.

Ead. 1. 12. Ἐπερήφανον) Ex G. C. ad §. 26. postquam enotavit Solanus: ὥς μάλιστα ἡρμωσμένον) Ἐπερήφανον θαυμασίως ἐνταῦθα κεῖται, hanc insuper adnotationem adjecit: Corruptis usus est Scholiasta Codd. in nostris enim non comparet; nisi

forte respiciat c. 19. ubi ea vox occurrit. Obsecutus sum recte monenti; sed praeterea junctae lego: ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον ἐπερῆσανον θ. ξ. ut hoc totum sit Scholiastae, dicentis, quam accommodatissima vox ὑπερῆσανον egregie hic posita est. Exstat quidem §. 14. ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον, et §. 26. τῆς διανοίας τὸ ἡρμοσμένον· sed ad ea loca quid faciat hoc scholion, nemo ne suspicione quidem adsequatur. HEMST.

Ead. l. 15. Ἐξ οὐκείνου δεσπότην) Hanc crebro repetit comparisonem. vide quae diximus ad illud Petron. Grex agit in scena. BOURD.

Ead. l. 16. τὸν δ') Vulgarem lectionem mutavi in τὸν δ', ut paullo inferius c. 21. ὅδ' a Jacobsio recte in ὁ δ' mutari video. Similia vitia per totum Lucianum e librariorum negligentia illapsa tacite me correcturum esse, semel monuisse sufficiat. In talibus res ipsa loquitur. LEMM.

Pag. 41. l. 3. Τῆς τύχης) Dei. sic saepissime Lucianus τὴν τύχην, ἀντὶ τοῦ θεοῦ ἢ δαιμονος usurpat, ut monui multis exemplis ad lib. I. Heliod. BOURD.

Ibid. Παύζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων) Sic res humanae τῇ τύχῃ λογιστέα, τῆς τύχης παίγιον. Legend. Marcil. ad Horat. Aur. Victor in Ael. Pert. BOURD.

Ead. l. 4. Ὁμολογούσης) Non video, quo pacto satis apte de fortuna dici possit, eam ὁμολογεῖν μηδὲν τῶν ἀνθρώπων εἶναι βέβαιον, cum hoc ad ipsos potius homines pertineat, qui rerum suarum incertam conditionem quotidianis experimentis discunt, ac fateri coguntur: quamobrem, nisi quid majoris vitii subsit, legerim, ὁμολογοῦντες, in quo mutando facile peccare potuit librariorum temeritas propter praecedens μαρτυρουμένης, hoc sensu: illud enimvero mirandum est maxime, et gravissimum, quod, licet testatissimum sit fortunam res humanas habere ludum, (nam perperam interpp. licet fortuna ipsa testetur, quasi scriptum foret μαρτυρούσης) ipsique fateantur, nihil istorum esse firmum, tamen, cum ista quotidie videant, divitiis inbient etc. Παύζειν jocum atque ludum ducere, per ludum vertere ac mutare. Heliod. V. p. 209. ἐπαιξε δὲ ἄρα τι τὸν Κνήμωνα δαιμόνιον, ὃ καὶ τὰ ἄλλα γλεύην ὡς ἐπύπταν τὰ ἀνθρώπεια καὶ παιδιὰν πεποιήται Suidas in Ζήνων ὁ βασιλεὺς. HEMST. Jure taxatus interpres. Veruntamen nec Hemsterhusius ipse sententiam loci penitus perspexisse videtur, qui offensus optima voce ὁμολογούσης in eo fuerit, ut ὁμολογοῦντες corrigendo magnam loco asperitatem inferret. Nec Jacobsio contigit locum ita castigare, ut jam genuinum esse pateret. Pro καίτοι enim καί, et mox pro εἶναι vult ἔξιν, satis incommode. Salvus est locus, uti vulgo ex-

hibetur. Voces *μαρτυρεῖσθαι* et *ὁμολογεῖν* sunt judiciales, et Fortuna tanquam rea sistitur, quae accusata ab hominibus ipsi delusis coram iudicibus philosophis, testimoniis convicta (*μαρτυρουμένη*) confiteatur nihil rerum humanarum, quae quidem ab ipsa proficiscantur, firmum ac stabile esse. Atqui, sic enim Nigrinus vult, quum haec res sit in confesso, ut et verissima per se sit, et vulgo notissima et usu comperta: quidni stultissimum sit, rebus sic habentibus, inhiare divitiis, potentiae, aliisque ejus generis bonis, quae Fortuna ipsa concedat incerta esse et infida? *Guil. Longius* in *Animadvv. ad Lucian.* p. 14. apte confert locum *Juvenal.* X, 172. LEHM.

Ead. 1. 7. 'Εν τοῖς) L. *ἐν*. Dixi ad §. 7. HEMST. Constanter scilicet *Lucianus*, et creberrime, *γέλῳ ἐπὶ τινι*, nusquam *ἐν τινι*. H. 1. *ἐν* ex sequenti *ἔνεστι* irrepsit. LEHM.

Ead. 1. 9. *Οἱ*) Ex ed. J. est: reliquae non agnoscunt. SOLAN.

Ead. 1. 10. *Καὶ τοὺς δακτύλους προτείνοντες*) *Καὶ τοὺς δακτύλους* πρ. *δακτύλους*, ut ante καὶ τὰς πορφυρίδας προφαίνοντες. MARCIL. Probo *Marcilii δακτύλους*: quod neque interpretes praeteriit. Nota divitum Romanorum in annulis ostentandis ineptia. *Quintilian.* I. O. XI, 3. p. 1031. dum oratorem suum informat, cavere necesse habuit, *Manus non impletur annulis, praecipue medios articulos non transeuntibus*: ne scilicet nihil invalescenti consuetudini concederet. Hanc stultitiam *Seneca* severe reprehendit, *Martialis* saepius irridet: neque in Christianis vanissimam luxuriam antiqui Patres aequo animo tulerunt, ut ex *Clementis* Paedagogo, et *Chrysostomo*, qui locis pluribus in annulorum pretia et multitudinem acriter invehitur, satis constat. Vid. *Kirchmann.* de Ann. c. XVII. et *H. Valesium* ad *Amm. Marcellin.* XXVIII, 4. p. 578. ubi pro eo, quod in Codd. est scriptum, *digitis et metatis*, interea, dum quid melius extundatur, lego, *digitis et oneratis*: idque confirmare licet e *Luciani* Gall. §. 12. *δακτύλους βαρεῖς* etc. HEMST. Laudanda potius hic loci librariorum diligentia et intentio, quam corrigenda. Parum apte dictum foret *τοὺς δακτύλους προτείνειν*. Contra proprium est ac solenne *προτείνειν τὴν χεῖρα, τὴν δεξιάν* etc. ergo etiam *τοὺς δακτύλους*, quamquam in his digitis simul cogitari par est *τῶν δακτύλων τὸ πλῆθος* supra c. 13. Nec *Langius* admitti vult *δακτύλους*. LEHM.

Ead. 1. 11. *Τοὺς ἐντυγχάνοντας*) De hac divitis fastuosi nota *Aristophan.* *Plut.* Ipse *Lucianus* alibi. BOURD.

Ead. 1. 12. 'Ἀλλοτρία φωνῇ) *Nomenclatoris* vocē. BROD.

Per nomenclatorem, qui eam in rem sequebatur, et nomina civium norat. Vid. *Laur. Pignorium* de Serv. p. 282. CLER.

Ead. l. 14. (Ὡς Πέρσαις νόμος) Quia longe prostrati regem venerantur. BROD. Sic de Merced. conduct. et multis aliis locis. de hac adoratione Persica locus dicendi ad lib. 7. *Heliod.* BOURD. *Zenob.* C. V. n. 25. Πέρσαι τοὺς βασιλεῖς ἐαυτῶν ὡς θεοὺς προσκυνοῦσι· καὶ οἱ μὲν ἴσοι ἀλλήλους καταφιλοῦσι, οἱ δὲ ταπεινότεροι τῶν παρειῶν τῶν μειζόνων μόνον τυγχάνουσι· scio, quam explicationem recipiat τυγχάνειν τῶν παρειῶν, admitti ad genas osculandas; praefendum tamen videtur θυγγάνουσι· quod visum an *Schottus* insuper habuerit monere, non dixero: vertit sane, genam modo contingunt: utitur autem hoc *Luciani* loco, ut jam ante *B. Brisson.* de R. P. I. p. 11. Potestatem istius locutionis προσκυνεῖσθαι περιμένοντες satis recte declaravit *Jer. Hoelzlin.* ad *Apoll. Rhod.* III, 434. reprehensa *Benedicti* versione, adorari se patiuntur: nam *Micyllus* melius ad ejus mentem, adorari etiam cupiunt. HEMST. Eadem res partim iisdem quoque verbis exposita legitur in *Necyom.* c. 12. LEHM.

Pag. 42. l. 1. Πόρρωθεν τὴν ψυχὴν τακ.] Prior vox suspicionem movit *Belino*, ut substitui vellet πάντοθεν. Quod etsi non magis placet, quam illud, tamen hoc effecit, ut et mihi subdititia videatur vox esse πόρρωθεν, quippe ex modo praecedentibus huc transposita. Itaque notavi certe eam hoc nomine. LEHM.

Ead. l. 2. Τὸ στήθος ἢ τὴν δεξιάν) Idem *Dial.* Mortuor. et in *Pseudom.* patet apud *Martial.* BOURD. Hujus moris exempla vide apud *Plutarch.* in *Bruto.* Steph. ed. 181, 3. C. καὶ στήνα καὶ κεφαλὴν κατεφιλον, pectus et caput deosculabatur. et apud *Nostrum* iterum *Necyom.* c. 12. SOLAN. Adpositissimus est *Ammiani* locus XXVIII, 4. p. 574. Ex his quidam, cum salutari pectoribus oppositis coeperunt, osculanda capita in modum taurorum minacium obliquantes, adulatoribus offerunt genua suavianda vel manus, id illis sufficere ad beate vivendum existimantes. Manum soli olim servi osculabantur: ut arrogantibus ac superbi liberis etiam hominibus porrigere auderent, adulatorum est crimen: quamobrem τὴν χεῖρα καταφιλεῖν καὶ θωπεύειν δι' ἐπαινον, ut sapiente et forti viro indignum adspernatur *Epictetus* apud *Arrian.* III. c. 24. Hunc fastum in Imperatoribus utcumque tolerabilem Romani tamen antiquae libertatis memores moleste tulerunt: ideo *Plin.* in Pan. *Traiani* laudibus illud non infimum adnumerat, quod Senatum osculo exciperet, neque illos imitari vellet, qui manum tantum, et hanc cunctanter et pigre et imputantibus similes pro-

merent. Similiter plane *Lucianus* eos divites, qui praebitam osculo manum imputabant, describit. Vid. *Ramires. de Prado* et *Des. Heraldum*, quem hic *Luciani* locus non praeteriit, ad *Martial.* II, 21. sed inprimis *Lipsii Elec.* II, 6. *HEMST.*

Ead. 1. 3. *Περὶ βλεπόντων*) Τὸν προσελθόντα δηλονότι εἶναι videtur deesse. *BRON.* Imo vero ὄντα videtur excidisse. *LEHM.*

Ibid. Τοῖς μὴ δὲ τ. τ.) Quibus manum osculari non licet. *BRON.*

Ead. 1. 6. Ὅτι μὴ δὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσέστανται) Cum *Micyllus* vertisset, quod neque ore nos adprobant aut compellunt, *Benedictus* duo posteriora vocabula amputavit. Sed plane et adprobare et compellere nihil ad προσέσθαι. Verte, quod ad ora salutanda vel osculanda non admittant nos. Nota illorum oris obscoenitas. *GRON.*

Ibid. Τοῖς στόμασιν) Ore, id est, osculo. *BRON.* Paucos enim osculo excipiebant, eosque summae demum dignitatis viros. V. *Capitol.* in *M. Aurel.* III. et *Sueton. Ner.* c. 87. Quod autem sibi gratulatur *Nigrinus* negatum osculum, eo spurcitium oris eorum notat; de qua plura dicere pudor vetat. V. *Pseudol.* c. 23. *SOLAN.*

Ead. 1. 7. Νυκτὸς μὲν ἐξανιστάμενοι) Sic in *μελέτῃ* *Merced.* conduct. et in *Gallo. BOURD.* Molestias matutinarum salutationum describit, et quam vilium essent animorum multis docet *Seneca* de *Brev. Vit.* c. XIV. qui cum *Luciano* conferri poterit. *CLER.* Salutationes et officia Romae fuerunt antelucana; ex aliis et hoc loco docet *Is. Casaub.* ad *Sueton.* Aug. c. 53. Confer, quae plura *Noster* habet de *Merc. cond.* prorsus his similia. *HEMST.* Adde et *Sallust. B. C.* cap. 28. in. *LEHM.*

Ead. 1. 9. Πρὸς τῶν οἰκετῶν) Quanta fuerit vilium catenatorumque mancipiorum importunitas, ex eo vel maxime constat, quod gravissimi viri temperare sibi non potuerint, quin de ista indignitate acriter conquererentur. *Senecae* loca dabit *Herald.* ad *Martial.* I, 71. *Columella*, vir avitae libertatis memor, Praef. lib. I. p. 5. An putem fortunatius, a catenato repulsum janitore saepe nocte sera foribus ingratius adjacere, miserrimoque famulatu etc. *Tacit. Ann.* IV, 74. Juxta gratiam aut fastus janitorum perpetiebantur. Hi igitur *Luciani* οἰκεταί, janitores sunt, ostiarii, θυρωροί, ut ipse vocat de *Merc. Cond.* *Ciceroni* ducitur laudi, quod domus ejus aperta janitorem non haberet: ἢ δ' οἰκία θυρωρὸν οὐκ εἶχεν. *Plutarchus.* *HEMST.*

Ibid. Κύνες καὶ κόλανε) Eleganter hoc apud *Demosth.* ἐν

τῷ περὶ στεφάν. ἀντὶ γὰρ φίλων καὶ ξένων, ἃ τότε ὠνομάζοντο ἡνίκα ἰδωροδόκουν, νὺν κόλακες καὶ θεοὺς ἐχθροὶ καὶ ἑῷ ἄλλα ἂ προσήκει πάντα, ἀκούουσι. BOURD.

Ead. l. 10. Ἀκούειν) Ut loco Demosthenis proxime citato. Sic ἀκούσης apud Theocrit. in Charit. et πλύνειν apud Aeschyl. in Prometh. sic apud Latinos audire. Horat. Sat. 7. lib. 2. audis. Hunc Luciani locum profert Casaub. ubi de officiis salutantium apud Suet. BOURD.

Ead. l. 11. Τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον) Idem de Merced. conduct. et in Gallo et saepe alibi. De his incommodis sportulae caussa perceptis interpretes Martial. et Juvenal. BOURD. Sportulam intellige clientibus et salutantibus exhiberi solitam. SOLAN. Intelligo coenas rectas, quas beati homines ac potentiores Romae clientibus suis atque adulatoribus praebebant. Has autem vespertinas epulas matutinae salutationis officio venabantur. Jul. Firmicus VIII. p. 216. per omnium limina matutinis semper salutationibus discurrunt. Manilium expressit V, 64. Instar erit populi, totaque habitabit in urbe limina pervolitans, unumque per omnia verbum Mane salutandi portans communis amicus. Iuculentissime Juvenalis Sat. V. Stat. IV. Silv. IX, 48. Vid. Des. Heraldum ad Martial. VII. Ep. 38. qui hunc ipsum Luciani locum adscripsit totum. Neque philosophi aliarumque artium professores, οἱ τὸ δοκεῖν μᾶλλον ἢ εἶναι σπουδάσαντες, in ditiorum aedes ac gratiam irrepere detrectabant hac via, quam sane muniverat Simonides: rogatus enim ab uxore Hieronis, expediretne magis divitem fieri an sapientem, divitem respondit: τοὺς γὰρ σοφοὺς ὄργῃ ἐπὶ ταῖς τῶν πλουσίων θύραις διατρέβοντας, teste Aristot. Rhetor. II. p. 89. Eo respexit Plato de Rep. VI. p. 675. A. Alia Galeo mens, qui saepius in has verae doctrinae maculas invehitur: περὶ τοῦ Προγινώσκειν. Ἡσκηται δέ, ἐξ ὧν ἂν τις εὐδοκίμησεν παρὰ τοῖς πολλοῖς, εἰπεῖν τι καὶ πράξει πρὸς ἡδονήν, κολακεύεσθαι, θωπευτικῶς προσαγορεύειν ἐκάστης ἡμέρας τοὺς πλουτοῦντάς τε καὶ δυναμένους ἐν ταῖς πόλεσι, συμπερόερχεσθαι, παραπέμπειν προερχομένους οἴκαδε, δορυφορεῖν ἐν τοῖς δειπνοῖς, βωμολοχεύεσθαι etc. Apertius idem Θερασ. Μεθ. lib. I. ubi, Amici, inquit, me identidem objurgant, mihi meisque inutilem me fore dicentes, nisi ab isto quaerendae veritatis intento studio paullulum deflectam, προσαγορεύοιμι δὲ περιερχόμενος ἔωθεν, εἰς ἑστέραν σε συνδειπνοῖμι τοῖς δυναμένοις· lege cetera, in quibus τοὺς ἐπὶ τῆς Ῥώμης πλουσίους nominatim memorat: aliam vero, qua ad laudem eniterentur, veteres Asclepiadas instituisse viam: ἀλλ' οὐδεὶς τούτων οὔτε ἔωθεν ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας προσαγορεύων αὐτοὺς, οὔτ' εἰς

ἐσπέραν δευνησόμενος. At in istis coenis homines famelici sapientiam sola specie ac nomine mentiti cibus et vino se distendebant, quod *Lucianus* salse ridet. *Galenus* in fine libri serio indignatur: Οὐδὲ γὰρ σχολή γε αὐτοῖς ἐστὶν ἀλήθειαν ζητεῖν ἔωθεν μὲν ἐν ἀσπασμοῖς διατρίβουσιν, οὗς αὐτοὶ καλοῦσιν ἀσπασμούς, εἰς ἐσπέραν δὲ ἐμπιπλαμένοις καὶ μεθύσκομένοις. Ergo minime mirum, eos, quod *Noster* adfirmat, ἰατροῖς παρέχειν ἀφορμὰς περιόδων. *Galenus* certe περὶ *Εὐχ.* καὶ *Κακοχ.* salubrem vitae modum sese praescribere illis duntaxat testatur, ὅσοι βίον ἡσύχιον εἴλοντο μήτε πρὸ ἡμέρας ἀνάγκην ἔχοντες ἐπὶ τὰς τῶν πολὺ δυναμένων ἐπίεναι θύρας, μήτε λουομένοις τισι παρέσταναι, μήτ' εἰς οἶκον ἐπανερχομένους αὐτοὺς παραπέμπειν, εἰτα μετὰ πολλῆς σπουδῆς αὐτοὶ λουσάμενοι πρὸς τὸ δεῖπνον ἐπιγεσθαι. nam hoc qui *Romae* saxum volverent, ut firma sanitate frui possint, nullam esse spem. Porro vocati tesseras accipiebant, ne a janitoribus repellerentur. *Liban.* Decl. VII. p. 317. B. ὡς ἐδεξάμην τὸ σύνθημα· quod si quis invitatus excusasset, vel non adfuisset, contumeliam gravem interpretabantur. p. 320. B. Οἶδα πηλίκαι τοῖς καλοῦσιν ὄργαι προσεχάνουσι, ἐπειδὴ τῶν κεκλημένων τις ἐκλήπη τὴν σύνθετον· οἶδα πηλίκαι βρενθύεσθαι συνηθὲς αὐτοῖς, καὶ ἀνάγκην καὶ συμφορὰν οἱ κεκλημένοι προβάλλονται· idem constat ex *Amm. Marcellino* XXVIII. p. 577. ubi *Valesium Libanii* locus non fugit. **HEMST.**

Ead. 1. 12. Πόσα) Octo sequentes lineae crebro repetuntur in *Luciano*. **BOURD.**

Ead. 1. 13. Ἀποκαλύσαντες) Ἀποκαλήσαντες. **MARCIL.**

Pag. 43. l. 1. Ἰατροῖς παρέχουσιν ἀφ. περιόδων) Hinc ἱατροὶ dicti περιουεῖται, ut patet in excerptis *Glossar.* cap. de *Medic.* Recteque apud *Hesychium* interpretatur περίοδος, ἡ παρὰ τοῖς ἱατροῖς. Nam voluit *Hippocrates* τοὺς τὰς πόλιος φοιτοῦντας μὴ λόγῳ μόνον ἀλλὰ καὶ ἔργῳ ἱητροὺς νομίζεσθαι. **BOURD.**

Ead. 1. 2. Οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσι) Cogitatione se refert ad *Thesmopolidem*, qui jam moriturus *Eucratis* conviva venerat, ut patet in *Gallo*. **IDEM.** C. 10. Ergo ad nova convivia, vel etiam ad sequentis diei salutationes. Nam, quae *Belinus* cogitat de opificibus, negotiatoribus, et aliis, qui ob negotia necessaria morbis suis vacare non potuerint, vel etiam de iis, quibus defunctis jam ad aegrotandum non fuerit satis otii, ea prope ridicula sunt somnia. **LEHM.**

Ead. 1. 3. Ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας) Ἐξωλεστέρους τούτους κόλακας. **MARCIL.**

Ead. 1. 4. Τπειληφα) Censeo. **BOURD.**

is homines famē
cibus et vino se-
Galenus in fine
οἷς ἐστὶν ἀνθρώπων
οὗς αὐτοὶ καὶ
καὶ μετὰ τὴν
firmat, ἰσχυρῶς
ἐπὶ Εἰς καὶ ἄλλοι
is duntaxat testat
ἀνάγκην ἔχοντες
λουμένους, καὶ
αὐτοὺς παρακαλῶν
πρὸς τὸ δεῖν ἐπι-
verent, ut ἡμεῖς
Porro vocati testat
entur. Liban. De
quod si qua inter
meliam gratia inter
καλοῦσιν ἔχοντες
καὶ τὴν αὐτὴν καὶ
νεύχην καὶ τὴν αὐτὴν
ex Ann. 177. 178.
ii locus non est
neae crebro repeti-
santes. Marcil.
περιόδου) Hinc
is Glossar. cap. 1.
retatur περίοδος
τοῦς τὰς πόλεις καὶ
ἐκτὸς τοῦς πόλεις
gitatione se re-
tis convivere
ego ad nova con-
nes. Nam, qui
bus, et alii. si
non potuerint, se
tandum non faci-
LEHM.

Ibid. 'Εκείνους) Placet *ἐκείνης*. IDEM. Magna vocum
αὐτοῖς *ἐκείνους* variatio alterutram facit suspectam. Neque
quum proxime praecessisset τοὺς κόλακας Subjecti loco, in
enuntiatione deinceps adjuncta opus erat Pronomine ad idem
Subjectum significandum. Imo offendit etiam repetitum.
Quapropter *ἐκείνους* ut suspectum notavi. LEHM.

Ead. 1. 8. Κοινῶ δ.) *Communi decreto ac consensu.* BARD.

Ead. 1. 10. 'Αθέατον) Euripid. Med. 542.

Εἴη δ' ἔμοι γε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,

Μητ' Ὀρφείως κάλλιον ὑμνήσαι μέλος,

Εἰ μὴ πλοῦσιμος ἡ τύχη γένοιτό μοι. SOLAN.

Ead. 1. 14. Διὰ τὸ πλουτεῖν) Flor. ceteraeque omnes edd.
διὰ τοῦ πλουτεῖν· manifesto errore, quem correxi. Mox etiam
scribendum. καὶ οὕτω δὴ, non δέ. HEMST. Aug. cod. con-
firmat τό. LEHM.

Ead. 1. 15. Εἶναι περικαλλοῦς οἰκίας τῷ οἰκοῦντι) Εἶναι
περικαλλοῦς κύριον οἰκίας τῷ οἰκοῦντι. MARCIL. Absurde.
LEHM.

Pag. 44. 1. 1. Εἰ μὴ τις αὐτὰ θαυμάζοι) Cicer. in Parad.
cod. sensu ipse Gallo. BOURD.

Ead. 1. 2. Ταύτη τοι) *Aliqua hujusmodi ratione.* BARD.

Ead. 1. 3. 'Απεωννίζειν) *Vile reddere*: vox satis infre-
quens. BOURD. Εὐωνος parvo pretio parabilis, adeoque vilis.
Usurariore Aristoteles initio lib. II. Oecon. de nummis ipsis:
περὶ τὸ νόμισμα λέγει, ποῖον, καὶ πότε τιμίον ἢ εὐωνον ποιητέον.
Ad multa, variata figuratae locutionis indole, venuste tradu-
citur. Polyb. IV, 35. p. 423. cum Lycurgi, qui singulis
Ephoris talento corruptis regiam dignitatem fuerat praestina-
tus, historiam retulisset, addit: οὕτως εὐωνα πανταχῇ τὰ καλὰ
γέγονα. Isidor. Pelus. IV, 181. μὴ ὥς εὐωνόν τινα καὶ εὐπόριστον
ῥίπτετε τὸν λόγον· explicat Christi dictum, μὴ δῶτε τὰ ἅγια
τοῖς κυσὶ. Macar. de Libert. Ment. §. 33. οὕτως εὐωνον ὄντως
καὶ ῥάδιον εἶναι, ὥς πόνων ἐκτὸς καὶ καμάτων κατορθοῦσθαι τῷ
βουλομένῳ. Gregorius eleganter Stel. I. p. 8. eos Christianos,
qui a Juliano illecti salutem vili lucro donaverant, vocat ἐκ
περιουσίας πονηροῦς τε καὶ εὐώνους. Inter locutiones, quibus
homo nihili significetur, reponit Pollux V, 163. εὐωνότερος
τῶν ἀποκεκρηγμένων, et mox ἐπεωννισμένος. Hinc ductum
ἐπεωννίζειν dispari quidem paullulum, et ad plures formas
communicata potestate, sed quae pretii temperati deminuti-
que virtutem semper contineat. Ita lex frumentaria, quae
annonae excandefactae modum adhibet, νόμος σιτικὸς ἐπεω-
νίζων τοῖς πένησι τὴν ἀγορὰν apud Plutarch. in Gracch. p. 837.
A. atque adeo res, quarum pretia descendunt ac laxantur,

ἐπευωνίζονται· *Dion. Cass.* ἐπὶ δὲ τῷ πλήθει τῶν δεδημοσιωμένων πολὺ πάντα ἐπευωνίστο. in *Polluce* I, 51. ἐπευωνισμένων τῶν πωρῶν, cui junctum est, τῆς τιμῆς τοῦ σίτου καταβεβηκυίας, et VII, 10. Mercatores etiam, qui translatis mercibus caritatem semper vilitatemque captant, ut *Arnobius* ait II. p. 71. ἐπευωνίζουσι, quando venalia parvo vendunt: verbis igitur ἐπιτιμᾶν, ἀνατιμᾶσθαι, ἐπιτείνειν τὰς τιμὰς contraria sunt apud *Poll.* III, 125. ἐπευωνίζειν, ἄξια πιπράσκειν. *Philoni Jud.* p. 870. D. τινὲς ὑπ' ἀνδραποδοκαπήλων ἐπευωνιζόμενοι mancipia sunt a mangonibus parvo tradita; et p. 774. E. ἀνδράποδα πρὸς τὰς τῶν σωμάτων εὐεξίας καὶ εὐμορφίας, ἢ τοῦναντίον προσεπευωνίζονται. Tum porro attribuitur illis, qui res sub hasta, vel publico praeconio venum propositas minimo addicunt. *Dion. Cass.* p. 335. C. τῶν δὲ δὴ λογιματέρων τοὺς μὲν τοῖς κτήμασι τοῖς τῶν ἀπολλυμένων ἔδειλέαζον (triumviri) τὰ μὲν ἐπευωνίζοντες, τὰ δὲ καὶ προΐκα σφίσι χαρίζομενοι. recte *Basil. Hom.* II. in Ps. XIV. p. 160. A. ubi sermo de hominibus est fœnore obrutis, quo se, nisi bonis distractis, expedire nequeant: τί οὖν ὅτι μικρὸν ὕστερον ἄλλος αὐτὰ προκομίσει καὶ ἀποκηρύξει τὰ σά, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῖς σοῖς ἐπευωνίζων αὐτὰ διαθήσεται· similiter de fœneratore *Plutarch.* T. II. p. 828. E. δανείστην, καὶ πωλῆς, ἐπευωνίζοντα. *Xylandrum* non probo: si quid vendis, pretium diminuit. Gravier autem *Demosth.* adv. *Aristocr.* p. 758. turpem perditissimorum rhetorum avaritiam incusat, οἱ τοσαύτην ὑπερβολὴν πεπολῆνται τῆς αὐτῶν αἰσχροκερδίας, ὥστε τὰς τιμὰς καὶ τὰς παρ' ἡμῶν δωρεάς, ὥσπερ οἱ τὰ μικρὰ καὶ κομιδῇ φαῦλα ἀποκηρύττοντες, οὕτω πωλοῦσιν ἐπευωνίζοντες, καὶ πολλοῖς ἀπὸ τῶν αὐτῶν λημμάτων (ut sententiae consulatur scribendum censeo, ἀντὶ τῶν ἀπ' αὐτῶν λ.) γράφοντες πᾶν ὃ, τι ἂν βούλωνται, quorum opera honores et munera, quibus Athenienses bene de republica meritos ornabant, tantum eviluerant, ut quibusvis nunc hominibus promiscue sordido velut praeconio addicerentur. Locum *Oratoris principis*, ut optimos quosque solet, imitatus est *Philo Jud.* de *Gigant.* p. 289. D. Πῶς γὰρ οὐκ ἐναργὴ καὶ πρόδηλα τὰ ὀνείδη τῶν λεγόντων μὲν εἶναι σοφῶν, πωλούντων δὲ τὴν σοφίαν καὶ ἐπευωνιζόντων, ὥσπερ φασὶ τοὺς ἐν ἀγορᾷ τὰ ὄνια προκηρύττοντας, τότε μὲν μικροῦ λήματος etc. In promptu mihi longe plura sunt hujus verbi exempla: quorum partem non ideo tantum, quod in Lexicis frustra quaerantur, duxi notandam, verum etiam, ut simul monerem, quam ἐπευωνίζειν saepenumero fuerit oblatum, nusquam tamen ἀπευωνίζειν, quod in *Luciano* legitur, me reperisse: neque omnino aliunde, quam ex hoc solo loco, *Stephanus* protulit: quae caussa mihi videtur satis gravis, cur pro ge-

nuino non agnoscam, donec certioribus argumentis adprobe-
tur. Interea restitutum nostro scriptori velim, *ἐπιτεχνίζειν*
τὴν δ. potentiam divitum atque opes, quae jam per pauperio-
rum adulationes atque admirationem maximi aestimentur,
contemptu ac fastidio ad pretium deducere vilissimum. HEMST.
Talibus qui possit resistere? *Langius* adsentitur egregio
viro. Et *Schneiderus* vocem *ἀπευωνίζειν* recepit quidem in
Lexicon suum, sed ignominia notatam. LEMM.

Ibid. *Ἐπιτεχνίζαντα*) Hanc vocem interpretatur *Ulpian.*
Demosthenis Schol. ad Phil. 1. dixi ad illud *Petronii*, *pariete*
interjecto. BOUND. Lege *ἐ—ς*, quo facto limpidiore senten-
tia evadet. SOLAN. *Ἐπιτεχνίζειν* et *ἐπιτεχνίσμα*, nisi quod ex
compositione potestas intendatur, nonnunquam idem atque
τεχνίζειν et *τεχνίσμα* ut quando philosophiam *Alcidas* vo-
cavit *ἐπιτεχνίσμα τῶν νόμων*, teste *Aristotele* *Rhet.* III. p. 124.
poëticam *Sext. Empir.* adv. *Gramm.* I. §. 298. *ἐπιτεχνίσμα ἀν-*
θρώπων παθῶν, propugnaculum ac munimentum, quod
animi humani motus tueatur ac confirmet. At longe aliud
est, si mutata structura dicant *ἐπιτεχνίσμα τοῖς ἀνθρώποις*
πάθει, vel *κατὰ τῶν ἀνθρώπων παθῶν*, quorum illud apud
veteres, hoc recentioribus est usitatius, munimentum ad
coërcendos animi adfectus et domandos comparatum. Hanc
vim in *ἐπιτεχνίζειν* posuerunt: frequens est *ἐπιτεχνίζειν Ἀθηναίς*
vel τοῖς Ἀθηναίοις *Δεκλείαν*, et notum e *Thucydide* VI, 93.
VII, 18. vide *Lucian.* *Amor.* c. 24. unde figuram elegantem
traxit *Synes.* *Ep.* 79. p. 225. D. imperitissime quidem a *Peta-*
vio versam, sed *Scholiastae* veteris ope mellus in *Notis* expli-
catam. *Strab.* V. p. 328. A. *Arrian.* *Exp. Al.* IV. c. 27. et ali-
bi saepius in utroque. Hinc *ἐπιτεχνίσμα* castellum vel muni-
mentum prope aliam urbem exstructum, ut eam inclusam ob-
sideas, vicinosque agros quotidianis excursionibus depopu-
leris: quam virtutem satis explanarunt *Schol.* *Thucyd.* ad I,
122. *ἐπιτεχνισμός τῇ χώρᾳ*, et 142. *Harpocr.* et *Suid.* in v. *Ul-*
pian. ad *Demosth.* Phil. I. p. 48. B. ubi legendum censeo *ἐπι-*
τεχνίσματα τῇ αὐτοῦ χώρᾳ, et *Access.* e *Lutec. Cod.* p. 1161.
1167. locus, quem proferunt e *Demosthenis* *Orat.* pro *Ctesi-*
phonte, exstat p. 486. F. *Philippus* *Euboea* expulsus *ἔτερον*
κατὰ τῆς πόλεως ἐπιτεχνισμόν ἐξήτει (quomodo *Philoni* p. 1114.
C. *ἐπιτεχνισμός δὲ κατὰ τῆς ψυχῆς βαρὺς οὗτός ἐστι*) et p. 483.
F. *ὁ τὴν Εὐβοίαν* etc. *κατασκευάζων ἐπιτεχνίσμα ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν*.
Dionys. Halic. A. R. I. p. 16. *φρούριον καὶ ἐπιτεχνίσμα κατὰ*
τῶν Ὀμβρικών quam structuræ formam hic quidem saepissi-
me sequitur. Hinc facile est antiqui scriptoris locum, qui
tam salebrosus *Kusterq* fuit visus, ut versionem omiserit,

emendare apud Suid. in Κατακωχή· 'Επιτείγμα ἦν πρὸς κατακωχήν τῆς χώρας, non τῆς ὥρας, quod editur. Is in hoc verbo multiplicis et concinnae translationis est fons: Demosth. Phil. IV. p. 97. B. τυραννίδα ἀπαντικρὺ τῆς Ἀττικῆς ἐπιτείχισεν ἡμῖν ἐν τῇ Εὐβοίᾳ· placuit inprimis Philoni Jud. de Pr. et Poen. p. 919. D. τὸ τῆς ψυχῆς ἄλογον μέρος ἐπιτειχικῶς τῷ λογικῷ. p. 921. A. 1049. C. et variata structura, ἐπιτειχίσαντες τὰς ψευδεῖς δόξας κατὰ τῆς ἀληθείας p. 814. C. 945. E. ut alia multa praetermittam, in quorum versione saepenumero est peccatum. Sexti. Empir. V. §. 2. ἐπηριάζοντες τῷ βίῳ, μεγάλην δ' ἡμῖν ἐπιτειχίζοντες δεισιδαιμονίαν· sensum evertit interpretes, et in nobis magnam struentes superstitionem. His in exemplis rebus aptatur: non minus eleganter personis adiungi solet. Apud Philostr. in Her. p. 710. Ulysses a Palamede superatus ἐπιτειχίζειν αὐτῷ τὸν Ἀγαμέμνονα. Brutus Antonio parcens αἰτίαν ἔσχεν ἐπιτειχίσαι τῇ συνωμοσίᾳ βαρὺν καὶ δόγμαχον πολέμιον· Plutarch. in Brut. imitatur Isidor. Pelus. II. Ep. 146. Joh. Chrysost. ed. Par. T. VII. p. 423. D. τὰς πορνεύουσας γυναῖκας ταῖς σαφρονούσαις ἐπιτειχίσωσιν· et p. 500. D. quae utraque pessime vertuntur: paullo quidem aptius T. I. p. 241. B. δεῖ τῇ τῶν οἰκετῶν κοινουρίᾳ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιτειχίζεσθαι τῆς παρθένου, sed ita tamen, ut vim locutionis minime perspectam fuisse pateat: verum in Antistite disertissimo saepius ad hoc verbum offenderunt. A. Dounaei nota ed. Eton. T. VIII. p. 237. et correctione prava et errore non uno laborat; cuius generis plura cumulare non lubet. Ex dictis autem tum vocabuli virtutem, tum in Luciano formulae venustae potestatem abunde constare arbitror. Nonnulla dedit Budaeus C. L. G. p. 559. Hemst. Cod. 2954, habet ἐπιτειχίσαντες, et Aug. ἐπιτειχίσαντας. Satis jam auctoritatis ad probandam Solani conjecturam, quae vel in se ipsa magnam habet probabilitatem, quum Plurali opus sit ob Subjectum τοὺς κόλακας, et praecedens, et sequens. LΞΗΜ.

Ead. l. 5. Ἰδιώτας) Ed. J. ἀγραμμάτους, quod minime spernendum, quamvis glossema sapiat. SOLAN. Ergo tamen spernendum, quamquam etiam in A. 2. reperitur. LΞΗΜ.

Ead. l. 7. Τῶν φιλοσοφῶν προσπ.) Omissum τινάς, quod Atticis et Platoni frequens. Diogen. L. II, 133. Luc. A. A. XXI, 16. vide Is. Casaubon. ad A. A. VI, 7. quamquam is locus, meo iudicio, non indiget hoc subsidio. Cum horum autem hominum, qui titulo tenus erant philosophi, descriptione compara Dion. Chrysost. Or. LXXXVIII. p. 660. καὶ τοὶ εἰ ποτε βούλονται τῶν μακαρίων τινὲς θεραπεύεσθαι πρὸς ἀνθρώ-

πων βουλευόμενοι εἶναι φασκόντων, καὶ τοὺς καλουμένους φιλοσόφους ἐπὶ θύραις αὐτῶν ὁρᾶσθαι ταπεινούς· multi beatiorum igitur honori sibi duxerunt, si philosophos in comitatu haberent adsectatores; μοκ: ὅταν ἴδῃ τις τῶν φιλοσόφων τινὰ καλουμένων περὶ τὰς αὐλὰς καὶ προθύρα σάλλοντα καὶ ταπεινόν. Aristid. Plat. III. p. 511. 512. τοὺς δὲ τῶν πλουσίων ὀφροποιούς καὶ σιτοποιούς καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἄλλαις τάξεσι πόρρωθεν εὐθὺς ἀσπάζονται πρὶν εὖ καὶ καλῶς ὀφθῆναι, ὥσπερ τούτου χάριν ἐξ εὐνῆς ἀναστάντες· κἄν τοῖς προθύροις κυλινδοῦνται πλεῖω τοῖς θυρωροῖς συνόντες ἢ τοῖς δεσπόταις· denique, ut omnem in eos bilem effundat, τοῖς ἐν Παλαιστίνῃ δυσσεβέσι παραπλήσιοι τοὺς τρόπους· quibus Christianos designari minime dubito. Haec belle conveniunt ad Luciani τοῖς ἐπὶ τὰ δειπνα παραγγέλλουσιν κοινολογούμενον· vocatores significat aut nomenclatores, de quibus egregie Vales. ad Amm. Marcellin. XIV. c. 6. p. 28. HEMST.

Ead. l. 11. Τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ) Eorum aliquem, qui magistratum gerunt. BROD.

Ead. l. 13. Ἀπὸ τοῦ σχήματος) E pallio, quod philosophiae professorem sectatoremque decet. BROD. Pallium intelligit, quod philosophi ne Romae quidem deponebant, ut inter togatos insigniores essent. V. de Merc. Cond. cap. 24. SOLAN.

Ibid. Καὶ ὁ μάλιστα) Verba non satis cohaerent, nisi reponas, καίτοι μάλιστα ἀγ. vel potius mutata vocularum sede, ὁ καὶ μάλιστα ἀγ. ut §. 31. HEMST. Καὶ copulat superiora: πῶς γὰρ οἶσι etc. cum iis, quae jam adnectuntur, et ὁ μάλιστα ἀγανακτῶ, ὅτι etc. elliptice intellige, subaudito ἔστιν sic: et, quod maxime me pungit, illud est, quod etc. ut infra c. 31. praeterquam quod copula ibi deest et c. 30. ἃ δὲ καὶ μεταξὺ — ὅτι etc. Similiter Diall. Deor. XXIV, 1. τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι etc. Diall. Mortt. XXIV, 1. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι etc. et sic saepius apud Nostrum. Cf. etiam Abresch. Dilucc. Thuc. p. 741. LELM.

Ead. l. 14. Τὴν σκευὴν) Philosophi pallium. BROD.

Ibid. Μεταλαμβάνωσι) Μεταλαμβάνουσι. MARCIL. Hanc lectionem, ut meliorem vulgata μεταλαμβάνωσι, ex Scholiastae et Coll. auctoritate restituumus, uti ante me volebant Marcilius et Vorstius. SOLAN.

Ead. l. 15. Τοῦ δράματος) Fabulae, quam ante retulit, statimque declarat. BROD.

Pag. 45. l. 1. Τίτι) Repetendum est τίτι, vel, si quia illud, me probante, malit, τίσι, a τί aut τίνα, secus atque interpretes fecerunt: cum quibus rebus, quae ab adulatori-

bus ac parasitis committuntur, comparabimus? HEMST. Codd. Aug. et Par. 2954. praebent genuinam lectionem, a Schenckero quoque receptam: τίνι τῶν καλῶν εὐκρίνομεν; Est formula solennis, cum aliqua ironia mixta, qua dicere volebant, ex omnibus rebus honestis nihil esse, quod cum hac re possit comparari, i. e. esse hanc rem omnium turpissimam. Quom. hist. conscr. c. 24. τίνι τῶν καλῶν εὐκρινε; LEHM.

Ead. l. 2. Οὐκ ἔμφοροῦνται) Repetit hanc philosophorum ἀπειροκαλλίαν Vitar. auct. Pisc. Lapith. et passim. BOURD.

Ead. l. 4. Πλεῶν δ' ἀποφέρειν) Quae enim supererant e coena, domum portabant convivae, ut alias docui. BOND. Hunc morem et alibi tangit Noster. Vid. Tim. c. 32. SOLAN.

Ead. l. 6. Τῶν ἐπὶ μισθῷ) De quibus tractatum edidit, qui de Mercede conductis. BOURD.

Ead. l. 7. Τῇν ἀρετὴν ὄντιον) In hos aretalogos plenae satyricorum paginae, pleni philosophorum, οὐ ἀληθεῖς, libri. BOURD.

Ibid. Ἐξ ἀγορᾶς) Junge hoc ordine, προτ. τὴν ἀρ. ὧν. ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς. Formula consueta: adv. Indoct. §. 4. εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἦν προλασθαι. et Revivisc. §. 4. ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφοὺς ἄνδρας· sic ἄρτος ἐξ ἀγορᾶς, qui vilior et in communem usum coctus in foro venum exponebatur: is omnium optimus Athenis, sed eo tamen, quem puriorem domi ditiores confici curabant, semper deterior: haec istum, quem movit ad Alciphronem Berglerus p. 83. scrupulum levant: τὰ ἐξ ἀγορᾶς ἐμποληθέντα κρεῖττα Aelian. de Anim. II, 47. Scribi quoque poterat ἐπ' ἀγορᾶς· hoc enim non minus usitatum. Liban. Decl. XI. p. 381. A. καὶ εἰ τι πολὺ χαρὲν ἦν τῶν ἐδωδύμων ἐπ' ἀγορᾶς. nam paullo ante alio sensu, οὐ τῶν ἐπ' ἀγορᾶς ἦμην, non unus eram forensium rabularum. Philostr. de V. S. II. p. 603. τῆς οἰκίας διακηρυττομένης ἐπ' ἀγορᾶς· prorsus ad Lucianum Philo Jud. de V. M. p. 685. A. οὐχ ὅπερ μεθοδεύουσι οἱ λογοθῆραι καὶ σοφισταὶ πιπράσκοντες ὥς ἄλλο τι τῶν ὧν ἐπ' ἀγορᾶς δόγματα καὶ λόγους· confer p. 289. D. Ceterum quod istorum scholas ἐργαστήρια vocabat, et καπηλεία Nigrinus, a Platone sumtum, apud quem saepe Socrates καπηλίων et καπηλευόντων nomine Sophistas infamat: vide I. Bos in Ep. II. ad Corinth. II, 17. Nicolaus Damascenus οὐκ ἔστιν ὅτῳ τῶν παιδευμάτων πρὸς ἀργυρισμὸν ἐχρήσατο οὐδὲ ἐκαπηλεύσεν, ut testatur ipse in Exc. Vales. p. 417. Κάπηλον etiam, quanquam ratione paulum diversa, Lysias apud Athen. XIII. p. 612. D. Aeschinem adpellat Socraticum: αἱ ὑπόλοιποι τῶν ξράνων φοραὶ περὶ τοῦτον τὸν κάπηλον ὥς περὶ στήλην

διαφθιζονται ut περί ξῆμα περιβράγηναι apud Dion. Cass. LII. p. 475. A. aliud agebat vir summus, cum sententiam exponeret, *universa illa pecunia, quanta quanta est, apud proximum couponem perit*: κάπηλος iste, et illa στήλη impactam navim diffringens ipse est Aeschines, quod alio loco clarius ostendam. Proferunt autem, et pluribus illustrant huic scriptoris nostri locum P. Faber ad Tit. I. de Just. et Jur. p. 154. D. Herald. de Rer. Jud. Auct. II. c. 12. §. 12. HEMST.

Ibid. Ἐργαστήρια γοῦν ἐκάλει καὶ καπηλεία) Primam vocem Benedictus reddidit *tabernas*, Micyllus *ergastula*. Ludov. Cresollius libro V. theat. rhet. c. 3. amplius et propius *meritorias officinas*. Nam talem aliquam supponere debemus, ut p. 153. GRON.

Ead. l. 10. Ἀέλει καὶ πράττων etc.) Redit ad Nigrinum, quem ut veri philosophi exemplum proponit, et ut ante illius orationem, sic et hic doctrinam ejus et vitam commendat. COGN.

Ead. l. 13. Δείων) Edd. omnes praeter J. δέον mendose. In L. etiam recte δέων. SOLAN.

Ead. l. 15. Οὐ πόδῳ τῆς π.) Suburbana praedia maximi erant pretii et usus, quod fessis rerum urbanarum facile illuc excurrere liceret, atque illinc iterum in urbem redire. Fingit ergo *Lucianus*, ut magis extollat virtutem Nigrini, neglectum ab eo praedium non quodvis, sed suburbanum. CLER.

Ibid. Οὐδ' ἐπιβῆν) Legendum ἐπιβῆναι et διεκλήφως. BRON. Scilicet in A. 2. est ἐπιβῆνε et διεκλήφως. LEMM.

Ead. l. 16. Τὴν ἀρχήν) Scopulus interpretum, quem, qui monuerant ipsi, saepius vitare non potuerunt. Vid. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. III, 14. n. 4. L. Bos Obs. Crit. p. 59. inprimis accuratissimum *Sylburgium* Praef. *Pausan.* p. 928. HEMST.

Ibid. Αὐτοῦ εἶναι) Sic apud *Euripid.* Phoen. 557. —

Οὔτοι τὰ χρήματ' ἴδια κέκτηνται βροτοί.

Τὰ τῶν θεῶν δ' ἔχοντες ἐπιμελούμεθα.

Grot. Flor. 381.

Non possidemus propria mortales bona.

Sed jus Deorum nostra dispensatio est.

Hor. L. II. Sat. 2.

Nunc ager Umbreni sub nomine, nuper Ofelli

Dictus, erit nulli proprius; sed cecidet in usum

Nunc mihi, nunc alii. VORST.

Unde et II. Carm. Od. XIV, 24. eleganter admodum *breve* Dominum vocat. SOLAN.

Pag. 46. l. 1. Τούτων μὲν φ. οὐδενός etc.) Aut similia prorsus cogitarent, aut ex eodem fonte hauserunt *Horatius*

Lucian. Vol. I.

T

et *Lucianus*. Ita claudit *Venusinus* vates Sat. 2. libri II. ut nihil possit similis *Lucianeis* dici:

*Nam propriae telluris herum natura neque illum,
Nec me, nec quemquam statuit. Nos expulsi ille;
Illum aut nequitas, aut vafri inscitia juris,
Postremo expellet certe vivacior heres.
Nunc ager Umbreni sub nomine, nuper Ofelli
Dictus, erit nulli proprius; sed cedit in usum
Nunc miki, nunc alii: quocirca vivite fortes,
Fortiaque adversis opponite pectora rebus.* CLER.

Pag. 46. 1. 2. Νομῶ δὲ καὶ διαδοχῇ) Sic in *Timone*, sive *Misanthr.* μετοικισθῆναι δὲ παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον. et in *Charonte*, sive *Contempl.* (c. 20.) τὴν οἰκίαν δὲ, καὶ τὸν ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον, αἰεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ μεταβάλλειν τοὺς δεσπότας: haec apud *Lucianum* passim. *Lucianus* sive is sive alius poeta:

Ἀγρὸς Ἀχαιμενίδου γενόμεν πότε, νῦν δὲ Μενίππου,
Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον.

Καὶ γὰρ ἐκείνος ἔχειν με πότε ᾤετο, καὶ πάλιν οὗτος
Οἶεται, εἰμὶ δ' ὅλως οὐδενός, ἀλλὰ τύχης. BOURN.

Ibid. Τὴν χρῆσιν etc.) *Nostra sunt usu, non mancupio*, ut loquebantur *Juriconsulti*.

Vitaque mancupio nulli datur, omnibus usu. CLER.

Ead. 1. 3. Ὀλιγοχρόνιω δεσπότηι) Ea passim in *Luciano*, sed praecipue in *Charont.* sive *Contempl.* BOURN. Praeter locum a *Bourdelotio* collatum vid. c. 17. LEHM.

Ead. 1. 4. Παραλαβὼν ἄλλος) *Cicer.* ad *Attic.* XII. Ep. 19. *In omni mutatione dominorum, qui innumerabiles fieri possunt in infinita posteritate.* HEMST.

Ead. 1. 5. Παρέχει) *Nigrinus*, ut ex orationis serie manifestum est: lapsi sunt interpretes, dum conjungunt, ἐκείνη παρέχει. HEMST.

Ead. 1. 10. Μήθ' ὑπερίθεται) *Restituo ὑπερίθεσθαι* ac προθεσμίαις. BOURN. Minime προθεσμίαις. Sed veterem fuisse lectionem μήθ' ὑπερίθεσθαι, ostendit praecedens μήτ', alias vitiosum. Nihilo magis existimo *Lucianum* tam jejune scribere potuisse, quum in hoc quidem loco prorsus nihil sit discriminis inter ἀναβάλλεσθαι et ὑπερίθεσθαι τὸ ἀγαθόν, nisi ad argutias confugas. Fortassis e loco *Abdic.* c. 22. nescio quis glossema adscripsit ὑπερίθεσθαι, quod deinde a librariis aliter ab aliis textui accommodatum et insertum est. Talem fere mutationem accidisse, luculentius etiam arguit illud μήγ' ἀναβ. in marg. A. 1. W. Unde confidenter corrigo μηδ' ἀναβάλλεσθαι τὸ ἀγαθόν, omissis, quaecunque interjecta fuerant. LEHM.

Ead. 1. 13. Ἀμέλητον εἶναι) Dignum philosopho praeceptum, quod et *Persius* tractavit V, 66. ubi a *Casaubono* *Luciani* locus hicce est adductus, nec non a *Gatakero* ad *Marc. Antonin.* II. §. 4. *Epictet.* Ench. c. 75. ἂν αἰεὶ προθέσεις ἐκ προθέσεων ποιῇς, vel, ut *Simplicius* ait p. 323. προθεσμίας ἐκ προθεσμιῶν, καὶ ἡμέρας ἄλλας ἐπ' ἄλλαις ὀρίζῃς, μεθ' ὧς προεξέεις σεαυτῷ hoc *Epicteto* dicitur ἀναβάλλεσθαι τὴν προσοχὴν. Idem vitium in Christianis corrigendae vitae curam ad solemnia festa differentibus graviter increpant Patres, quorum loca nihil attinet adscribere. Hoc est ψυχῇς κάθαρσιν ταμιεύεσθαι scriptoris incerti apud *Suid.* in Ταμιεύω, animae purgandae, et recte vivendi, ut ait *Horat.* I. Ep. II, 41. horam prorogare. Atque ita fere contingit, ut, qui ad constitutum vitae deterioris emendationem rejiciunt, vitiis suis blandientes nunquam ad meliorem frugem veniant. Elegantissime *Manilius*, etsi in re non prorsus eadem IV, 5. — dum quaerimus, aevum

Perdimus, et nullo votorum fine beati

Victuros agimus semper, nec vivimus unquam.

HEMST.

Pag. 47. 1. 2. Τοῦτο μὲν δεῖν) Exponere licet διὰ τοῦτο, eam ob rem, ut dolores et incommoda tolerare discant: quomodo §. 87. τοῦτό τοι sed tum oratio est paullulum impeditior, et habet nescio quid inconcinni, tum τοῦτο μὲν ita solet poni plerumque, ut τοῦτο δὲ vel semel vel saepius etiam sequatur: exemplum mox ipsae *Lucianus* praebet, *Demosth.* Ερωτ. p. 258. A. B. *Dion Prus.* p. 214. A. quare parum abest, quin scribendum putem, καταγυμνάσωσιν, οὗτοι μὲν δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες. Philosophi vero ac Sophistae verberibus discipulos ac flagellis castigabant: *Xenoph.* Memor. I, p. 415. v. 44. οἶδα δὲ κάκεινω σωφρονοῦντες ἔστε Σωκράτει συνήστην, οὐ φοβούμενω μὴ ζημιοῖντο ἢ παλοῖντο ὑπὸ Σωκράτους eoque pertinet, quod in *Aristoph.* Nub. v. 440. Strepsiades Socratis adscriptus contubernio τὸ σῶμα παρέχει τύπτειν, πινῇν, διψῇν, Ἀνῆμειν, ὀίγουσιν, ἀσπόνδεσθαι. *Libanius* etiam Or. περὶ τοῦ Τάπ. p. 577. C. ἐγὼ γάρ τοι τὸ μὲν διὰ πληθῶν καὶ μαστιγῶν πειραῖσθαι νοουθετεῖν ἔφυγον. et περὶ Συνθηκῶν p. 613. C. Verum praeterea haec flagrorum aliorumque cruciatuum tormenta, praesertim apud philosophos, genuinis auditoribus fuerunt injuncta, quo durato per haec supplicia corpore ad τὴν καρτερίαν firmaretur, atque insitae libidinis intemperantiam exstirparent: sane *Pythagoras* βασάνους τε ποικιλωτάτας καὶ κολάσεις καὶ ἀναποκας περὶ καὶ σιδήρῳ συντελουμένας διαθεσμοθετῆσαι dicitur a *Jamblichō* S. 68. *Xenocratem* laudat *Diogen.* L. IV, 7. οὕτως

εἶναι ἐγκρατῇ, ὥστε καὶ τομὰς καὶ καύσεις πολλάκις ὑπομεῖναι περὶ τὸ αἰδοῖον. Mos, ut videtur, a mysteriorum ritu deductus, quibus initiari neminem fas erat, nisi probata per multos ἀνεγκῶν, βασάνων καὶ καύσεων, sic vocant, gradus animi constantia experimentum sui certum dedisset. Meminit etiam *Arrian.* in *Epict.* istius philosophicae probationis. *Superianus*, ut inertiam ac tarditatem ingenii excitaret, flagra sibi ipse admove non dubitavit, teste *Damascio* apud *Suid.* in *Σουπηριανός*. Christiani ascetae, postquam vestitum philosophorum veterum adsciverant, haec quoque, quae *Lucianus* merito deridet, praepostera formandae pietatis instrumenta non spreverunt: quo de genere non pauca reperies in *Vitis Patrum* et *Cassiani* Institutionibus. Multa notant, sed admodum perturbare, *Cresoll.* Th. Rhet. V. c. 6. 7. *Boilau.* Hist. Flag. c. IV. p. 78. quorum errores persequi non juvat; neuter hunc ipsum *Luciani* locum praetermisit. *HEMST.* Τοῦτο μὲν — ἄλλοι δὲ est formulae notissimae τοῦτο μὲν — τοῦτο δὲ variatio, facile tum ferenda, tum expedienda; quam paene miror tantas et offensiones, et turbas, movisse. In cod. *Aug.* legitur τοῦτο μὲν οὐ δεῖν in Par. 2954. τοῦτο μὲν οὖν δεῖν, quod *Belinus* probavit, quamquam manifesto emendatio qualiscunque est vitiosae vocis οὐ. Jam quod ad tentamina Virorum Doctorum attinet, si aliter τοῦτο capi non posset, quam διὰ τοῦτο, probabilissimae cuique conjecturae lubens subscriberem, quum sic oratio sane paululum impeditior foret et inconcinnitate quadam laboraret. Atqui nec *Hemsterhuisii* ratio admodum probabilis est, pro τοῦτο μὲν legendum putantis οὗτοι μὲν, quoniam sic displicent non parum οὗτοι μὲν et οἱ πολλοὶ in eadem enuntiatione. Nec probabilius est, quod *Jacobsius* vult in *Animadvv.* ad *Eurip.* p. 3. et iterum in *Porsoni* *Adverss.* τότε μὲν — ἄλλοτε δέ. Nam non distinguuntur h. l. varia tempora, quibus varia tormentorum genera adhibeantur, sed variae philosophorum familiae, quarum sectatores variis doctorum institutis peculiaribus obnoxii sint. Unde, siquidem corrigendum esset, mallet equidem τούτων μὲν — ἄλλοι δέ. At minime corrigendum. Est manca antithesis, cujus generis multa sunt apud eos scriptores, qui familiarem sermonem prae se ferunt, exempla, quam hunc in modum, si necesse sit, ex mente *Luciani* complebis; τοῦτο μὲν, ex altera quidem parte, οἱ πολλοὶ etc. τοῦτο δέ, ex altera vero parte, ἄλλοι etc. Sic vero nemo, nisi putidus scriptor, verba posuerit, omnium minime noster. Jam verte quam maxime ad verbum: Damnavit autem eos philosophos, qui — — maximam partem (τοῦτο μὲν οἱ πολλοὶ) vincire suos

jubentes, partim etiam flagellantes. De hujus generis licentia scriptorum, a severis Grammaticorum praeceptis nonnihil recedente vid. *Hermann.* ad *Viger.* p. 701. sq. *LEHM.*

Ibid. Δείν) Venit hic in mentem, quod de fibulis alicubi legere me memini: an eo tamen respiciat, pro certo adfirmare non ausim. *SOLAN.*

Ead. l. 8. Παρά δύναμιν ἐπιτάκτων) Talis est βδελυρός ille apud *Theophr.* *Charact. περὶ βδελυρίας*, qui solet τῷ ἀκούσῳ ἐπιθεῖναι μείζον φορτίον ἢ δύναται φέρειν. *BOURD.*

Ead. l. 9. Ἐπιταθέντας) Castiga ἐπιταθέντας. *BRON.* Non opus est castigatione. Imo proprium est in hac re ἐπιταθῆναι. *LEHM.*

Ead. l. 11. Ἀμεταστρεπτοί) Sic *Horatius:* Oculo irretorto Spectat acervos. *SOLAN.*

Ead. l. 14. Καὶ τὸν ὠθισμὸν αὐτῶν) Haec παραγκλώματα tangit de *Merced. cond.* et multis aliis locis, in quibus hac de re proverbium explicamus. *BOURD.*

Ead. l. 15. Τὸν ἐπιδόρομον) Hanc ἐμποανίαν multis verbis describit auctor de caussis corruptae eloquentiae. *Juvenal. Achill. Tat. lib. 2.* Tangit *Longus lib. 3. Liban.* paras. omnes passim. *BOURD.*

Ead. l. 16. Τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας) Putavi aliquando, hunc locum debere aliter legi. Reponebam scilicet τὰς τῶν ἡνιόχων ἀγῶνας. Nam et mihi haec lectio magis convenire videbatur antecedentibus, ubi ait ταραχὰς διεξῆκε, et ne dissimulem, vix ab ea sententia discedo. Notum est, quantas turbas olim fecerint agitatorum certamina, quantas seditiones excitarint, adeo ut saepe milite opus fuerit, ut sedarentur rixae et tumultus, quos aurigarum factiones et factionum cunei excitabant. Ideo nihil fuit Romae magis celebre, nihil in circulis, hominum sermonibus, magis agitatam, quam Circensium eventus, et Prasinorum, Venetorum, Russatorum, et aliorum victoriae vel infortunia. Non possum tamen damnare lectionem vulgatam. Nam *Martialis lib. V. epigr. 96.* ubi de *Scorpi* nobilissimi agitatoris imaginibus loquitur, sic ait:

Hoc, rogo, non melius, quam rubro pulpita nimbo

Spargere, et effuso permaduisse croco?

Quam non sensuro dare quadringenta caballo,

Aureus ut Scorpi nasus ubique micet?

Et *Capitolinus* in *Vero* testatur, equo Circensi, cui nomen erat *Vulveris*, ab *Aelio Vero* Imperatore factum aureum simulacrum. Itaque non mirum, si agitatoribus quoque nobilibus id honoris genus impertiebatur. Fuisse autem in Circo

posita ea simulacra, ex hoc loco conjicere licet, et rationi consentaneum videtur. PALMER.

Ibid. Εἰκόνας) Vide Inscriptt. Sponii. SOLAN.

Ibid. Τα τῶν ἵππων ὀνόματα) De quibus quam cupide sermones habuerint, egregius ostendit *Joh. Chrysostomi* locus T. V. ed. Et. p. 315. καὶ οἱ μὲν πρὸς τὴν θεωρίαν τῆς τῶν ἵππων ἀμύλλης ἐπτοημένοι καὶ ὀνόματα καὶ ἀγέλην καὶ γένος καὶ πατρίδα καὶ ἀνατροφὴν τῶν ἵππων ἔχουσιν εἰπεῖν μετὰ ἀκριβείας ἀπάσης, καὶ ἔτη ζωῆς καὶ ἐνεργείας δρόμων. Equi praestantiores suis nominibus insigniti jam inde ab heroicis temporibus; neque per curiosam veterum diligentiam nos fugit, quemadmodum primi Hippodamiae proci Marmacis equae fuerint appellatae: vid. *Pausan.* VI. p. 507. Plura dabunt *Lindenbrog.* ad *Amm. Marcellin.* p. 385. *J. Gothofred.* ad *Cod. Theodos.* XV. Tit. X. *J. A. Fabric.* ad *Sext. Empir.* p. 19. Equus Hadriani Borysthenes est apud *Dion. Cass.* p. 792. D. et in *Epigr. Pith.* p. 121. *Phosphorus Ausonii* Epit. 35. *HEMST.*

Pag. 48. l. 3. 'Επελήπτas) Haec ultima verba vertit *Micyllus*. Vertendum erat: multos, qui graves esse videntur, occupavit. PALM. Male *Micyllus*: Jam et multos eorum, qui pro studiosis ac gravibus habentur, reprehendebat. — pari lapsu *Benedictus*: Quin etiam multos, qui pro gravibus haberi volunt, reprehendebat. Nam et versio *Lucianum* non adsequitur, et male periodum hanc majore distinctione ab praecedente separant. Sed nec bene *Palmerius*: multos, qui graves esse videntur, occupavit. At mens *Luciani* est: Multus enim profecto est in equis furor, et multos, qui graves videbantur esse, redarguit; eos cum graves videri vellent, probavit vanos, et cum deberent contemtores horum esse, in iisdem nugis insanire ostendit. Quia autem in praecedentibus ait *Lucianus* de equorum nominibus, non potui, quin adejus illustrationem hic adponerem inscriptionem, quam ex schedis *Peirescianis* depromptam publicavit excellens antiquitatis vindex *Jac. Sponius*, cum ad auctores interpretandos haec vetustatis imago vivam fere vim adferat. Ea sic habet:

. . . II PRAEMISIT ET C. T.
OCCUPAVIT ET CIT. CCGV
INTROIUGIS VICIT

SANIPPO CINIS.	X	HILARO AF.	I
AEGYPTO PE.	I	MACUL. AF.	I
PEGASO AF.	I	AQUILIN. AF.	I
EUTONO AF.	I	PEGASO AF.	I
ADVOLA. AF.	I	COTYNO AF.	I
DROMO HISP.	I	SICA AF.	I

PASSER AF.	I	CIRPATO AF.	I
LUPO AF.	I	MELISS. AF.	I
SILVANO AF.	I	DELICAT. MAV.	I
LUCIN AF.	I	PARATO AF.	I
EUTONO AF.	IV	BALLIST. AF.	VIII
PYRAL. AF. SE.	IV	ANDREM AF.	VIII
PARDO AF.	IV	SPICULO GAL.	VIII
ROMULO LAC.	V	ROMULO AF.	VIII
RAPACE AF.	V	LUPO AF.	VIII
BAETIC. AF.	VI	PALUMB. AF.	VIII
CAMM. AF.	VI	ROMULO AF.	VIII
DAEDAL. AF.	VI	GLAPHYRO SPH.	VIII
GAETUL. AF.	VI	BALIST. XIII.	III
ALCIMO	VI	MEMNO LAC.	XI
HILARO HIS.	I	BARB. AF.	I
SMARAGD. AF.	I	CALLID. CYR.	I
DRAUCO AF.	I	THELO AF.	I
ARANIO AF.	I	ARIONE AF.	I
EXACT. MAV.	I	HELIO AF.	I
PISTO CIR.	I	HIRBINO HEV.	II
PUGIO AF.	I	PALMAT. AF.	II
ANDRE. AF.	I	PASSER. TH.	II
ROMAN. GAL.	I	CATTA. AF.	II
CANDID. AF.	I	PUGIO AF.	II
ABASC. THE.	XX	EXCELL.	
ARCAD. AET.	XVI	ARACIN.	
LUPO HISP.	XXII	CALLID.	
SAGIT. AF.	XI XIII	AQUILA.	
AJACE AF.	XXX XXII	PECUL.	
AETHER. AF.	XXX XXX		
INGEN. ING.	XXIIX	HILAR.	
ARGO APH.	XXX		
VICTORE. AF.	XXXII. XL		
INNOCE. AF.	XXVIII		

PALMAS SIBI COMPLEVIT

CALLID. AF. BALLIST. AF. ∞

QUOS EQUOS C.

GRONOV.

Vere adseruit *Palmerius* hujus vocabuli sensum. Metaphora est a morbis aliisve irruentibus malis ducta. Sic *Somn. s. Gall.* c. 23. ἤν ποτε κοῦφος πυρετὸς ἐπιλάβηται. et *Conv. s. Lapith.* c. 47. quo fere sensu etiam inferius usurpat καταλαμβάνουαι· συγχύσει καὶ ἰλιγγῇ κατελημμένος. c. 21. V. etiam de hac ipsa re, *Diall. Marr. IX. Tacit. An. XIII, 25.* Consule etiam,

si lubet, Scyth. cap. 5. et Deor. Diall. XVII. SOLAN.

Ead. l. 5. Μίαν φωνήν οἱ Ῥωμαίων παῖδες) Hic cogor instituti mei brevitati fraudem facere, quod locum obscurum, ut multi, ita ego judicem. *B. Brissou.* vir clariss. longe hoc de loco disserit, et postea vir doctissimus *Guther.* lib. de Jure manium. Horum interpretationem aequissimo Lectori relinquo. Ait *Nigrinus*, *ὅτι μίαν φωνήν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸν βίον προτείνεται, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ ἀπολαύσῃσι τῆς σφετέρως ἀληθείας.* *Jacob. Micyll.* interpres, quod unam hanc vocem Romanorum pueri per omnem aetatem veram emittant, eam intelligens, quae in testamentis usurpatur, qua petunt, ne a sua veritate depellantur. Quibus verbis, ut equidem sentio, vult interpres *Lucianum* intelligi de libris exheredatis, variis modis patris testamentum infirmare nitentibus, et petentibus, ut patrem liceat arguere dementiae, prodigalitatis, et luxuriae. Quam licentiam non solum in exhereditatis, sed in omnibus olim Solon, eumque secuti, legibus suis inhibuerant; scilicet τὸν τεθνηκότα μὴ κακῶς ἀγορεύειν. Hanc interpretis mentem esse, facile quisvis judicaverit. Aliud tamen fortean voluit *ἄλισμος Nigrini*, et *Ῥωμαίων παῖδας* accipi de ipsis Romanis. Ingeniuntur Romani, quod se sentiunt prohibitos veritate sua et voce libera frui, scilicet prohibitos legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis testamenti quicquam elogii alterius famam laederet, nisi suorum, quos exheredare leges permittebant cum elogio. Solebant autem Graeci Romanique κακοήθεις, vitam et mores eorum, cum quibus graviora odia et simultates habuerant, testamento lacessere, et hac licentia nullius existimationi et famae parcere. et ita in Codicillis *Petronii* flagitia principis sub nominibus exoletorum, feminarumque, et novitate cujusque stupri praescripta et obsignata missa *Neroni* apud *Tacit.* Annal. 16. hanc tamen antea testamentorum licentiam senatus saepe in Principum gratiam inhibuerat. *Sueton.* Aug. c. 50. Et tamen de inhibenda testamentorum licentia, ne senatus quicquam constitueret, intercessit. Hujus loci cum mentem quaererem, consului *Isaaci Casaub.* Animadversiones, in quibus hunc *Luciani* locum acceptum, ut nos interpretamur, deprehendi, quod gaudeo. *BOURD.*

Ead. l. 6. ἵνα μὴ ἀπολαύσῃσι etc.) Ne e veris suis sermonibus quidpiam incommode capiant: nam veritas, juxta *Terentium*, odium parit. *BRON.* Scusum hujus loci, quem interpres adsecutus non est, explicat *Brissonus* form. I. VII. ino ab initio. *VONSR.* Non melius profecto hunc locum intellexit *Bourdetotius*, quam *Micyllus*, quem deserit ac refutat. Quid enim? an hic dicitur ingemiscere Romanos, quod se senti-

unt prohibitos veritate sua et voce libera frui: eaque prohibitio in eo consistit, quod prohibiti sint legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis testamenti quicquam elogii famam alterius laederet, nisi suorum, quos exheredare leges permittebant cum elogio? Quae species prohibitionis in Graecis, nedum talis? imo quae fortasse nunquam contigit? Nam quod de consensu *Is. Casauboni* jacet, vereor, ne aliter omnibus videatur, qui modo inspexerint lucubrationes magni ejus viri. Sed neque *Benedictus* bene, ne ex sua veritate damnum capiant. Plane enim *Lucianus* vult contrarium, nempe Romanos tota vita cum simulate egerint, veram unam vocem edere in testamentis, ne ex hac sua veritate voluptatem capiant: hoc est, ne post eam veritatis vel mentis suae verissimam professionem patefactam (quod fit aperiendo testamento, neque id contingit, nisi post mortem testatoris, ut non videat, non sentiat, quid animi sit illis, quibus laqueum aut infamiam legavit) laetari possint eo facto, quod inimicum ulți sint ac laeserint malo voto, neque si ille propterea doleat, illi eum dolentem spectare possint. Haec simplex et ipsa *Luciani* sententia. Nam cur ἀπολαύειν sumunt in malam partem? Neque hinc abire libet, quin alium locum per eandem hanc jactationem ambiguum tangam, qui est in *Timone* §. 2. qui sic ad Jovem: οὕτω δαλόν τινα ἐπανατείνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὥς πῦρ μὲν ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιδέναι, μόνον δὲ τοῦτο ὀλεσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπλησθήσονται τῆς ἀσβόλου· ubi *Erasmus*, verum hoc solum vulneris inferri posse judicent, ut fuligine complcantur. *Tan. Faber*, hocque unum ex vulnerē malum sibi accidere existiment, quod fuligine operiantur atque inquinentur. Quam interpretationem est alius, qui praeter duas postremas voces repetit, et subtitulo observationis negat τὸ τραῦμα hoc loco convenire, cum fuliginis fiat mentio, unde etiam statim se legere ait καύματος, fulmenque et fulgur adurere et ustulare dici notat. Sed mirum, si vel sententiam vel elegantiam hujus loci ullo genere adsequatur. Cur enim et ille et priores ἀπολαύειν accipiunt in malum, et ad homines fulminatos adplicant, non in propriam notionem voluptariamque, ut passim solet, ac mox vidimus, et rursus in ipso hoc *Timone*, ubi pari modo ἱκανὴν ἀπόλαυσιν ὀλομένους, atque ipsi Jovi attribunt, ut prorsus debebant? sic enim elegantissima ironia accipiendum: hactenus autem (vel in hoc solo, ad hoc solum) existimant te frui vulnere, (voluptatem capere ex jactu fulminis, quo stolide putas, o Jupiter, illis grave vulnus a te inferri) ut operiantur fuligine, videas modo eos nigredine obduci, quam tu male interpretaris vulnus, cum sit simplex

et ridicula fuligo, velut fulmine in carbones et fumum resolutum, cum ad homines deveniat. Qui perfectissimus sensus. GRONOV. Locus difficilis, sed minime corruptus. De testamentis sermo est, deque codicillorum Romae licentia; quae, aliis omnibus per dominationem suppressis, integra semper mansit. Cujus rei apud Tacitum aliosque luculenta exstant exempla. Sed unicum adferre sufficiat, Fulcinii Trionis, (Ann. VI, 38.) qui accusatus, et mori jam certus, supremis tabulis multa et atrocia in Maconem ac praecipuos libertorum Caesaris composuit; ipsi (Tiberio) fluxam senio mentem, et continuo abscessu velut exsilium objectando. Quae ab heredibus occultata, recitari Tiberius jussit; patientiam libertatis alienae ostentans, et contemtor suae infamiae etc. Nigrini ergo jam facile mentem perspicis, omnia Romae praefer testamenta, adulatione aut metu falsa. Sueton. etiam in Aug. 56. Et tamen de inhibenda testamentorum licentia ne senatus quicquam constitueret, intercessit. Vide etiam apud Valerium Max. quomodo illuserint ea aetate hominibus Romani, heredes se eos scripsisse per totam vitam professi; quos aut praeterierant, aut probris, ut ex Tacito abunde constat, lacescebant VII. extremo. Conf. Guth. de jure manium III, 27. De ἀπολαύω vide Diall. Merr. X. XXI. et Tim. 1. etc. SOLAN. In his verbis eorumque sensu difficultas haeret praecipua. Sed operae pretium erit, quae fortuna locus hic fuerit conflictatus, lectori breviter ob oculos poni. Barn. Brissonius de Form. lib. VII. postquam monuerat, accuratam fuisse veterum in testamentis scribendis diligentiam, testamenta specula esse morum cujusque, testamenta denique ex Quintiliani Declam. 332. esse, quibus omnem adfectum fatemur, haec subjungit: Quod et sensisse videtur Nigrinus apud Lucianum, cum ait, Ὅτι μὴ αὖ φ. etc. Quibus verbis, quorum sensum interpret adsecutus non est, hoc significabat, Romanos veras demum voces tum cum suprema sua ordinant mittere, nudaque eorum pectora in testamentis patere, nec, dum vivunt, sua ipsos veritate utifruī, sed ad alios ejus fructum pervenire. Aliam omnino viam est ingressus Jac. Guthrius de jur. man. III. c. 27. is, prolatis et Luciani verbis et Micylli interpretatione, hunc in modum pergit: Non praetermittam, quod hic dicitur, liberos a parentibus petere, μὴ αὖ. τῆς σφ. ἀλ. ne veritatis suae detrimentum patiantur. Nam ἀπολαύειν in malam quoque partem usurpari, Grammatici docent. Vertit interpret Luciani, ne a veritate sua depellantur, quem auctoris sensum non adsecutus, Brissonius Praeses adserit. Hoc enim significabat, inquit, Romanos veras demum voces etc. Quae mihi a Luciani mentē longe remotiora videntur, quam

quae reddidit interpres. Ego quidem veritatis suae damnum capere, idem puto, ac bonis avitis, aut justa hereditate privari, quae lege obvenit, et jure quodam naturae liberis defertur. Tum probat, ἀληθὲς pro δίκαιον, verum pro justo poni: quibus an quid excogitari potuisset absurdius, equidem nescio: sed Gutherius erroribus gravissimis obnoxius plerumque, et caute, si quisquam, legendus, nihil est caussae, cur nos magnopere moretur. Majorem utroque longe major lucem attulit Is. Caesaubonus, ad Suetonii Aug. notans: *Romanorum mos fuit in testamentis increpare alios, maledicere aliis, et liberam de quibuscunque vellent vocem edere: ideo dicebat Nigrinus apud Lucianum, Μὴν φ. etc.* ex quibus, virum magnum illud ἀπολαύειν non aliter ac Brodaeum accepisse pro incommodum aut detrimendum pati, non obscure colligitur. Frustra consensum, ut recte notatum Gronovio, jactat Bourdelotius, qui nescio quam observationem ex lecto Torrentii ad eundem Suetonii locum commentario conflavit, quam vereor valde, ut ipse satis intellexerit. Tandem mirifica quaedam est oratio, quam Gronovius confixit. *Romani, tota vita cum simulate egerint, veram unam vocem edunt in testamentis, ne ex hac sua veritate voluptatem capiant, neve post eam veritatis vel mentis suae verissimam professionem lactari possint eo facto etc.* (post mortem opinor) qualem sententiam ab homine, qui, quid scribat, cogitet, nedum a Luciano potuisse proficiisci, ego mihi non persuadeo. Ad me quod attinet, si vera est, quam cuncti Codd. tuentur, recepta lectio, τοὺς ἀπὸ τὴν νεκρίαν τε καὶ τὰς διαθήκας καλῶδουμένους captatores intelligo tam graviter a Luciano praesertim exagitatos, quorum sane studium omne in funerum justis et testamentorum tabulis versabatur. De isto insidiatorum genere cum ageret Nigrinus, hoc quin adderet insuper, praeterire non potuit, unam Romanos tota vita veram vocem emittere, (tum nimirum, quando corvis hiantibus delusis pro hereditate sperata restim cum dignissimis elogiis relinquunt) quam non libere quidem et palam expromant, sed abditam ultimae voluntatis testimonio consignent: cur hoc autem? ne scilicet ex apertis animi veris sensibus, quae commodi causa dissimulare cogeantur, magnum ad eos malum redundaret: nam hereditariae non omnes vilis quaedam hominum faex, sed potentiores quoque in principum aulis gratiosi, qui, si vera eorum, quorum bonis inhiabant, de se judicia scirent, pro blandissimis adsentatoribus inimicos se gererent infestos: erat igitur causa satis justa, quare patetfactionem arcani, si, dum in vivis erant, in publicum efflueret, damnosi, post mortem differendam putarent. Mo-

mentum aliquod accedit ab ipso *καλινδεῖσθαι*, cujus usus fere frequentissimus in rebus inhoneſtis ac turpibus: exempla petere licet a *Budaeo* C. L. G. p. 828. *Berglero* ad *Alciphr.* p. 95. Hoc autem modo fieri plane non potest, quin ἀπολαύειν τῆς σφετέρως ἀληθείας in deteriorem partem sumatur. Veruntamen nexu orationis expenso inducor paene, ut in aliam plane sententiam discessionem faciam. Primum exigua mutatione scripturae vulgatae subveniendum putem: ἵνα μὴ ἀπολαύουσι τῆς σφετέρως ἀληθείας, ubi, id est, quibus in testamenti tabulis nullum capiunt veritatis fructum: quinam? οἱ Ῥωμαίων παῖδες οἱ ἀμφοὶ τὴν νεκρίαν τε καὶ διαθήκας καλινδοῦμενοι, quos tum interpretor Romanos, qui sollicitam curam ac diligentiam condendis testamentis adhibebant, ea propemodum virtute, qua de *Cyro Xenophon* scripsit *Cyrop.* I. p. 8. v. 38. ἀλλ' ἐκαλινδεῖτο ἐν τῷ περᾶσθαι αὐτοῖς βέλτιον ποιῶν. *Isocrat.* περὶ τῆς Ἀντιδ. p. 316. B. τῶν περὶ τὰ δίκαστήρια καλινδοῦμένων. *Alciphr.* I. p. 108. οἱ περὶ τὰς ψήφους καὶ τῶν διακρίσεων τὰς κάμψεις εἰλινδοῦμενοι. Deinde μίαν φωνὴν ἀληθῆ προῖεσθαι ita fere, quomodo fecit *Brissonius*, accipio, veros animi adfectus, remotis utilitatibus, cunctisque ad severum examen adductis profiteri: cum *Lucretio* dicas, quamquam ille alia paullulum in re III, 58.

Nam verae voces (φωναὶ ἀληθεῖς) tum demum pectore
ab imo

Eliciuntur, describitur (sic legendum arbitror) persona,
manet res.

Eximius inprimis *Senecae* locus, quem *Brissonius* quoque ad vocare non praetermisit, de *Benef.* IV. c. 11. Quid cum ipso vitae in fine constitimus cum testamentum ordinamus, non beneficia nobis nihil profutura dividimus? quantum temporis consumitur, quamdiu secreto agitur, quantum et quibus demus? Quid enim interest, quibus demus, a nullo recepturi? Atqui nunquam diligentius damus, nunquam magis iudicia nostra torquemus (hoc est illud καλινδεῖσθαι, et modo, quantum temporis consumitur) quam ubi remotis utilitatibus solum ante oculos honestum stetit: tamdiu officiorum mali iudices, quamdiu illa depravat spes ac metus; ac inertissimum vitium voluptas. Ubi mors interclusit omnia, et ad ferendam sententiam incorruptum iudicem misit, quaerimus dignissimos, quibus nostra tradamus, nec quicquam cura sanctiore (vides μίαν ἀληθῆ φωνήν) componimus, quam quod ad nos non pertinet. Nihil ad hunc *Luciani* locum accommodatus proferri potest: sic autem continua serie cohaerebit oratio tota, dum testamentorum diligentiam ab hac quidem parte laudat *Nigrinus*, quod veritas, cujus cultus omnem vitam debuerat ornare, hic tandem excusso sinu et nudato pateſcat;

ab altera vero multo magis vituperat, quia stuporem mentis et rerum inanissimarum studia voluntatis ultimae chartis mandata testificentur. *ἵνα μὴ ἀπολαύουσι* vero pro *ἐν αἷς οὐκ ἀπολαύουσι* non est, ut multis apud Graecae linguae peritos probem. Recte porro veritatis in testamenta reconditae fructum capere dicuntur nullum, qui servientes utilitati suae sub persona vivunt, et saepe, ne aliorum in offensionem incurraut, carissimos adfectus procul a se habent. Haec qualiacunque lectoris eruditi arbitrio permitto, tam non ipse conjecturae meae fidens, ut suspicer etiam impositum esse gravius aliquod vulnus huic loco, cui medicina sine meliorum Codicum ope non sit parata. De testamentorum licentia praeter alios *Lipsius* egit ad *Tacit.* Ann. VI, 38. XIV, 50. *Micyllus* vel legit, nescio quo pacto delusus, vel legendum putavit, *ἵνα μὴ ἀπολαύωνται τῆς σφετέρως ἀληθείας*. *Hemst.* *ἵνα* illud ἐκβατικῶς positum hoc sensu: Verum dicunt in tabulis ultimarum voluntatum, sed eo eventu, ut non fruantur sua veritate. Hanc *Jo. Matth. Gesneri* acutam explicationem dignam judicavi, quam cum erudito lectore communicarem. *Idem* in *Adlendis*. Ut jam et meam qualemcunque sententiam proferam, de testamentorum licentia certa est res, vel ex uno *Suctonii* loco Aug. c. 50., certior etiam reddita iis, quae ibi *Is. Casaubonus* notavit et *J. Lipsii* observationibus ad *Taciti* loca, modo ab *Hemsterhusio* laudata. Deinde et hoc, qui aliquid sapit, intelliget, verbis *προστίθεις* etc. *Lucianum* lepidius aliquod, vel acerbius, *Nigrini* dictum repetere velle, quum post praecisam et in arcum contractam plurium rerum commemorationem jam ipsa philosophi verba sequi jubeat, et ad Romanos significandos utatur formula *οἱ Ῥωμαίων παῖδες*, de cujus usu, si Deo placebit, in Indice uberius exponam. Quae quum ita sint, primum sequitur, de quo jam dubitatio non potest amplius esse, unam illam vocem veram, quam per omnem vitam suam Romanum tum demum, quum morti proximi essent, in testamentis obsignatis deposuerint, nihil aliud esse posse, quam liberam ac fortem eorum professionem, quae inprimis de nobilioribus potentioribusque viris cogitarent ac sentirent. Sequitur etiam omnino, carpi his verbis cum insigni acerbitate servile illud, quod omni genti Romanae tum temporis insidebat, ingenium, quo quisque se potentiori cuique submittebat, et cautissime prospiciebat, ne verum dicendo quempiam illorum offenderet. Egrege ad hanc indolem perspicendam facit locus *Charon. s. Contempl. c. 13.* οὐ φέρει ὁ Ἄνθρωπος (Κροῖσος) τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν παρρησίαν τῶν λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτοῦ

δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἄνθρωπος οὐχ ὑποπτήσων, τὸ δὲ παριστάμενον ἐλευθέως λέγων. Quod autem ad verba: ἵνα μὴ ἀπολαύσῃ τῆς σφετέρως ἀληθείας, attinet, sensus eorum simplex, nimia subtilitate et eruditione interpretum paene obrutus, haud difficulter, opinor, capiatur, si tenuerimus, vim antecedentium verborum maximam inesse in voce *μὴν*. Unam modo hanc, (non plures), unquam vocem per totam vitam suam edunt, quae vera sit, et ipsorum mentem recte aperiat. Cur autem non plures? Ne forte, id quod jam mortuis accidere non potest, fructus veracitatis ac libertatis suae percipiant, h. e. ne male forte ob eam adficiantur. Ἀπολαύειν enim ironico, s. si mavis, malo sensu accipiendum, ut in similimo loco Diall. Deor. XXI, 2. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας. Et ἵνα μὴ est, ut solet natura sua, τελικόν, non, ut Gesnerus vult, ἐκβατικόν, ut eventus indicetur; quam quidem vim hujus particulae ἵνα ἐκβατικὴν equidem omnino non possum agnoscere, ne in sacris quidem libris nostris, ubi imprimis in multis, iisque gravissimis, dictis sensus integritatem per hypergrammaticorum, vel potius antidogmaticorum, interpretum licentiam quam maxime corruptam esse saepe non sine magna quadam indignatione vidi. Nunc tamen sufficiat monuisse, ὥστε esse ἐκβατικόν, ita, ut, τελικόν autem esse ἵνα, eo consilio, ut, et ἵνα μὴ, eum in finem, ne, vel rectius, ut ne. Jam si haec omnia, quae modo disserui, recte sunt constituta, non opus esse adparebit Hemsterhusii conjectura ἀπολαύουσι, ut ἵνα ubi, s. in quibus (testamentis) capiatur. LEHM.

Ead. l. 10. Ἐσθήτας ἑαυτοῖς) Cetera hujus paginae copiose exsequitur μελέτη de Luctu: et dixere nuper viri doctissimi. BOURN.

Ibid. Συγκαταφλέγεσθαι) De funebribus caerimoniis et earum irrisione plura reperies in de Luctu et in Charonte. Has funebres expiationes submovit Lycurgus, nec concessit, ut quicquam una cum cadavere sepeliretur, (nam aliae nationes, si quid fuisset vivo carissimum, id mortuo addebant in sepulcrum, damnosa simul et ridicula superstitione, quasi mortui sentiant aliquid) sed in puniceo amictu et oleae foliis ex aequo positos omnes sepeliri jussit. COGN.

Ibid. Οἱ δ' ἄλλοι) Haec verba, quae in reliquis deerant, ex ed. I. et V. 2. supplevimus. Agnoscit etiam Brissou. de form. VII. teste Vorstio. SOLAN. Reperiuntur etiam in A. 2. LEHM.

Ead. l. 13. Παρὰ τὴν τελευτήν) Ut in Tyrannic. §. 1. ubi

perperam interpretati sunt: πρὸς τῇ τελευτῇ *Chrysippus* apud *Athen.* IV. p. 159. B. Rectum hoc quidem, ac non plane abjiciendum: at longe praetulero πέρα τῆς τελευτῆς, *ultra mortem*. quod si subjeceris, convenient utique multo melius *ἐτι καὶ ἐταυμένοντες* et *μοχ μετὰ τὸν βίον*. *Pers.* VI, 41. *Haec cinere ulterior metuas?* ibi vide *Is. Casaubonum*. Haec duo vocabula saepe confusa: pro παρὰ τοῦ μετρίου apud *Sozomen.* VI. c. 1. in Cod. *Fuketiano H. Valesius* invenit πέραν τοῦ μετρίου, quod solum sine controversia verum est. *Strab.* XIV. p. 942. B. παρόρσισάμενος πέραν τοῦ μετρίου, vel πέρα, quod ἀπικώτερον in *Mss.* exstat. Prave legitur in *Hesych.* Βοῦς ἐπὶ γλώσῃ, τοὺς παρὰ τοῦ θύοντος παρόρσιζομένους: restituendum ex *Zenobio* πέρα. *HEMST.* Παρὰ τὴν τελευτὴν mihi est *etiam moribundi*, inter moriendum, relatum ad id, quod mox sequitur, παρὰ τὸν βίον, *per vitam, dum vivebant*. Quippe notus hic Praepositionis παρὰ, cum Accusativo junctae, usus. Intelliguntur enim inepta illa, quae modo enumerabantur, morientium, i. e. morti proximorum, decreta; nolim autem h. l. ea, quae *ultra mortem* (πέρα τῆς τελευτῆς) pertendant, cogitari. Similiter defendit vulgata *Abresch.* *Dilucc.* *Thuc.* p. 379. *LEM.*

Ibid. Ἡξιόων) *Vorst.* ἡξιόων. Ego vero ἄξιον a *Luciano* scriptum fuisse existimem. *SOLAN.* Verissime *Vorstius* ἡξιόων quod reponere non dubitavi. Ad *Nigrinum* ipsum pertinet, ut supra §. 25. 27. *HEMST.* Confirmat *Vorstii* conjecturam et *Hemsterhusii* obsequium codicis *Aug.* auctoritas. *LEM.*

End. l. 14. Τὶ πέπρακται τοῦτοις) Qui vana haec et ridicula esse omnia nunquam didicerunt. *BRON.*

Pag. 49. l. 1. Καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ πρώτων τε καὶ ἀρωμάτων ἐκχέοντας) Sic *Dialogo* *Panopes* et *Galenus*, τῶν μὲν πινόντων, ἐνίων δὲ κροτούντων. *MARCIL.* Haec male convenire videntur. Quid enim commune habet *plausus* cum *aromatibus*? Ergo non dubito, debere legi μετὰ κρόκων vel κρόκου καὶ ἀρωμάτων: ea enim optime conjunguntur, ut et *crocus* vino. Nam ea misceri solere, et in deliciis fuisse eam *mixturem*, testis est *Plinius* lib. 21. cap. 6. ubi de *croco* loquitur: *Usus ejus in coronis nusquam, herba enim est folio Augusto paene in capillamenti modum. Sed vino mire congruit, praecipue dulci tritum etc.* Haec *Plinii* verba omnino firmanst nostram conjecturam. *PALM.*

Ead. l. 2. Μετὰ πρώτων) Sic legit *interpres*, quod ex fide *Mss.* et *impressorum Codd.* retinendum censuimus. *Monebat* tamen *Cod. Flor.* meus, in cujus margine docti cujusdam manu scriptum κρόκων: quod etiam reperi in *Petri Golt-*

mani Cod. Angl. his accedebat nobilissimi Senatoris *Burdigalen-
sis Godofredi Maluyi Primetii* calculus: sed quoniam hoc ip-
sum saepe *Lucianus* repetit, non ausus sum tolerandam lec-
tionem movere; monere sufficiat. Et, ut libere fatear, raro
Graeci plurative *κρόκον* efferunt. Cur vino miscuerint, ra-
tionem reddit *Dioscor.* cap. 25. l. 1. Hac de re viri doctissimi
ad *Propert.* et *Martialis* *Amphitheat.* *BOUARD.* *Μετὰ κρόκων* *P.*
etiam. Vide *Plutarch.* *Symp. Probl.* III, 1. ed. *St* 1150, 1.
quo loco croci vires in vino sumti narrat. Adi etiam eundem
VI, 7. 1253, 2. quibus confirmantur, quae de hoc more *Pal-
merius* habet. *A. Gell.* N. A. X, 144. Vide etiam *Sueton.* *Ner.* 25.
Mox pro *ἀρωμάτων*, in L. est *ἀκρομάτων*. prave. Itali et-
iamnum adhibent, praesertim Romae. *SOLAN.* Nihil erat, cur
Bourdelaotius *κρόκων* rescribere vereretur: audi *Cresollum* *Th.*
Rhet. III. c. 20. §. 9. *De convivii* (ibi plausus dari consue-
visse) probare *Luciani* forte locus videatur in *Nigrino*, cum lu-
xum et divitum profusiones describit. Hos, inquit, illos esse,
qui pretiosa ac cara opsonia emere solent, καὶ τὸν οἶνον ἐν τ.
σ. μ. κρότων τε καὶ ἄ. ἐκ. vertunt, vinumque in convivii cum
plausu et odoribus effundunt. Mihi dubium nullum est, quin
mendosus sit iste locus, et legendum μετὰ κρόκων* intelligit enim
Lucianus quam sparsionem vulgo vocant, sive imbrem odoratum,
qui ex croco fiebat, vino vel aqua diluto, non modo in theatris,
verum etiam in convivii: κρόκον θαινόμενον Graeci vocant, *Ovidius*
liquidum crocum, *Corycium* imbrem *Martialis*. De huiusmodi
croco et aromatibus vino mixtis est splendidus locus *Plutarchi* in
Symposiis VI, 2. VII. qui *Lucianum* maxime illuminare potest:
sic enim ille, τὸν οἶνον οἱ μὲν ἀλόαις χρωτίζοντες, καὶ κινναμό-
μοις καὶ κρόκοις ἐφηνδύοντες, vinum aloë aut cinnamomo vel
croco inficiunt etc. Sed hoc obiter, ut plausum, qui *Luciani*
crocum omnem ebiberat, leviter emendaremus. Viden', ut *Plu-
tarchus* κρόκοις extulerit plurative. In lautioribus autem con-
viviiis frequens aderat crocus. *Liban.* *Decl.* XXXVII. p. 803.
C. de nuptiis: λαμπτήρων δὲ τόσων, παραπόμπης, οἶνον πολλοῦ,
μύρον, κρόκον. *Aristoph.* *Nub.* v. 51. *Longolius*, quem nulla vitii
in κρότων suspicio tetigerat, ut huic congruens vocabulum ad-
jungeret, ἀρωμάτων mutandum censuit in ἀκρομάτων* est enim
haec nuda tantum conjectura, non libri cujusdam scripti lectio:
inepte vero: explicare perquam erit difficile, quid sit οἶνον
ἐκχεῖν μετὰ ἀκρομάτων. Potes autem vel seungere οἶνον, κρό-
κον et ἀρώματα, vel οἶνον μετὰ κρόκων τε καὶ ἀρωμάτων intelli-
gere vinum croco atque aromatibus imbutum paratumque: fa-
miliare Medicis non solum οἶνος διὰ, sed et μετὰ ζόδων pro
ζόδιος. *HAMST.* Etiam in exemplari Edit. A. 1., quod in

bibliotheca Lips. Senatoria exstat, voci κρότων a vetere manu super adscriptum invenio κρόκων. LEMM.

Ibid. Μέσση χειμῶνος) Mamertin. Grat. Act. c. 11. *Quin etiam prandiorum et coenarum magnitudines populus Romanus sanciebat, cum quaesitissimae dapes non gustu, sed difficultatibus aestimarentur, miracula avium, longinqui maris pisces, alieni temporis poma, aestivae nives, hibernae rosae.* Ibi J. Livinejus ista Luciani non praetermisit, ab aliis etiam eandem in rem saepe producta. Consimilis Pacati Drepanii et elegans locus a Laev. Torrentio notatur ad Horat. I. Od. 38. v. 3. sed gustu calami vitio scriptum pro sumtu. Plura dabit Des. Herald. ad Martial. V. Ep. 66. HEMST.

Ead. l. 3. Καὶ τὸ σπάνιον) Invehitur sapienter in prodigos et voluptuarios illos Sybaritas, τὰ ἐν καιρῷ καὶ κατὰ φύσιν, ὥς εὐτελεῖς ὑπερφηφονούντας, qui communia naturae munera fastidiunt, μόνον ἀγαπῶντες παράκαιρον. Tangit hoc Horat. in Satyr. Sic apud Juvenal. Sat. II.

— Magis illa juvant, quae pluris emuntur.

Sic apud Petron.

Quidquid quaeritur, optimum videtur.

Coripp. lib. 4.

Quidquid latet exstat honorum. BOURD.

Ibid. Παράκαιρον) Capitolinus in Vero 5. *Alieni temporis floribus coronae intertextae. quo forsitan Lucianus respexit: nam nobile hoc fuit convivium. Menander Gnom. p. 161. ed. Hemst. ea voce utitur: ἡ γὰρ παράκαιρος ἡδονὴ τίκτει βλάβην.* SOLAN.

Ead. l. 5. Τὰ μύρα πλυνοντὰς) Vinum unguento perfusum. BROD. Ὀλνον μυρμένην. Vide Hesych. Aelian. V. H. XII, 31. et Comm. HEMST.

Ead. l. 10. Παρὰ θύραν) Neglecto per fores apertas ingressu, alio in aedes aditu percurrunt. Cum enim liceat vino aut aqua sitim explorare, quid aromata aut unguenta potui miscere convenit? *Erasm.* in Prov. Ita fugias, ne praeter casam, hoc aliter explicuit. BROD. *Lucianus Erasmo respexisse visus est ad hoc adagium Demiphonis Terentiani in Phormione: Ita fugias, ne praeter casam: quo quidem admonemur, ne sic aliquod vitium fugiamus, ut in aliud majus incauti devolvamur.* COGN. Quid de hoc adagio sentiat Erasmus, jam alii monuerunt. Ego vero legendum putarem περὶ θύραν, ut similitudo ducta sit ab his, qui in aliquem locum ingredi cupientes vel inde egredi, in ipso limine ita se ipsos premunt, ut sibi ipsis sint impedimento. Hos sic videtur describere Phaedrus Fab. 5. lib. 2.

Lucian. Vol. I.

V

*Est ardelionum quaedam Romae natio
Trepide concursans, occupata in otio,
Gratis anhelans, multa agendo nihil agens,
Sibi molesta, et aliis odiosissima.*

BOUARD. Lucan. II. (p. 44. B.)

— *Non tam portas intrare patentes,
Quam fregisse juvat.*

V. Plutarch. Symp. Pr. II, 2. 1096, 1. *μὴ δοκῶμεν τῇ αὐτῇ τὸν τύπον ἀποκλείοντες εἰσάγειν τῇ παραθύρῳ.* Ex quibus verbis emendandus hic locus, et legendum τῇ παραθύρῳ, quam vocem in lexicis frustra quaeras, quanquam proba est, et posticum notat. **SOLAN.** Erasmus vertens, jam et praeter casam incitati, Terentianum illud adagium, *Ita fugias, ne praeter casam,* quo Lucianum respexisse opinatur, minime percepit: ejus enodati laudem debemus, cui tot alia, **J. F. Gronovio** Obs. III. c. 9. nihil ergo inter istud proverbium et Luciani verba est commune. Quamobrem recte quidem **H. Stephanus** animadvertit: *veteor, ut nimis violenta sit (Erasmi) interpretatio, et hic Luciani locus obtorto, quod ajunt, collo ad Latini proverbiū sensum trahi videatur: sed ipse, cum haud scire se testatur, an referri possit ad id, quod saepe legitur apud historicos, qui describentes magnam hominum turbam certatim properantium irrumperere in aliquem locum, dicunt eos ὠθίσεσθαι περὶ τὰς θύρας vel τὰς πύλας, vehementer fallitur: nam quod addit, fateor quidem non περὶ θύραν hic legi, sed παρὰ: verum nisi errorem librariū hic esse suspicabimur, παρὰ θύραν hic ita accipere poterimus, ut apud Aristophanem παρὰ τὴν εἰσόδον pro κατὰ, nequaquam respondet ad illam, quanta erat in **H. Stephano**, literarum Graecarum cognitionem: hoc tamen a **Bourdolotio** recoctum. Verissime **Brodaeus** explicuit, nec quicquam omnino est mutandum. De **Plutarchi** τῇ παραθύρῳ **Torrentium** vide ad **Horat.** J. Ep. V, 31. Nos hoc de toto loco alias pluribus agemus. **HEMST.** Mihi quidem res adhuc obscura est. Dictum παρὰ θύραν εἰσβιάζεσθαι non habuerim pro adagio, sed pro solenni formula, in fabulis scenicis tum temporis frequenter obvia, quamquam non, ut putavit **Belinus**, de solis histrionibus capienda. Fortassis eorum est aliquid, quae utilius latent. **ΛΞΗΜ.***

Ibid. Σολοικισμὸν) Soloecismus per translationem late accipitur, ut quicquid perperam sit, nec recte, nec ordine peragitur, dicatur soloecismus. De hoc affatim ad **Lucian.** de Saltat. scripsimus. **COGN.** Soloecismus non solum in verbis, sed etiam in factis, et sic aliquando usurpat **Aristoteles**, unde miror, **Gellium** c. 20, 1, 5. scribere, se apud Graecos hanc vocem non

legisse. BOURD. Sic *Plutarch.* II. p. 520. B. *σολοικισμὸν βίου* dixit. KUSTER. Vide etiam de Salt. cap. 80. et quae ibi a me notata sunt. SOLAN.

Ead. l. 12. *Τοῦ Μώμου*) *Aristot.* de Part. Anim. III. c. 2. meminit Momi, qui naturam incusarit, quod bobus cornua in capite, ac non in armis potius addiderit; videlicet, quo vehementius possint ferire. Ad quod adlusisse videtur idem *Lucianus*, cum in II. Ver. Narr. libro scribit, se vidisse boves quosdam, quibus cornua inessent non in fronte, quemadmodum reliquis, sed sub oculis, idque ita visum esse Momo. COGN. Hanc Momi accusationem saepe repetit. In quibusdam Codd. vice hujus orationis liberae legitur hic *Jambus*: *Μέμπετο τοῦ ταύρου τὸν δημιουργὸν θεόν.* BOURD.

Ead. l. 13. *Τοῦ ταύρου τὸν δ. θ.*) Neptunum. BROD. Fabula notissima est ex ejusdem *Luciani* *Hermot.* quam compendio recenset: is enim Momi dentes in tauro effigiando non vitavit. COGN.

Ead. l. 15. *Στεφάνου τὸν τόπον*) Utebantur quidem veteres coronis, seu sertis, collo circumdatis; quod abunde evincunt *Plutarch.* et *Athen.* loca a *Palmerio* citata; sed non iis solis. Nam et caput coronare Graecis etiam usitatissimum. Ne longius abeam, *Anacreon* ipse, quem ab *Athenaeo* laudatum in *Palmerii* nota legas, apud ipsum *Athenaeum* p. 674. C. et in *Odario* XXI. ed. *Tan. Fabri*, morem hunc Graecum fuisse testis est luculentus:

Δότε δ' ἀνθέων ἐκάλων

Στεφάνους δ' οἶους (*Casaub.* in suo Cod. legit ὅπως)
πυκάζω

Τὰ μέτωπά μου 'πικαίει.

Sic apud *Lucianum* ipsum Bis Acc. c. 16. *Polemo* describitur τῇ κεφαλῇ τοῖς στεφάνοις διηνηθισμένος. Vide Praefecti ad *M. Aurelium* apud *Volcat.* in *Cass.* 5. epistolam: flores de *CAPITE*, collo, et sinu militi excutit. ubi hi ipsi milites Graecanici dicuntur. Plura, in re usque adeo obvia, describere piget. Consule *Paschal.* de Coronis. Carpit ergo non *Graecus*, ut hic *Palmerio* visum, sed *Philosophus*, morem Graecis aequae ac Romanis familiarem: cujus originem adsignat *Athenaeus*, quod potu nimio cum incaluisset caput, primo redimiculis, deinde hedera, aliisque refrigerantibus mederi coeperint; quae omnia tandem floribus mutata sunt, odore, praeter usum primum, etiam insuper gratis. Idem autem sentiebat *Nigrinus* cum *Diogene*, qui non caput unguento, sed pedes delibutus, aiebat odorem inde sursum ad nares ferri, qui a capite in aërem frustra abiret. *Diogen. Laërt.* p. 147. B. quam in rem adducit

ad eum locum *Menagius Minucii Felicis et Septimii verba coronas e floribus capiti aptatas ridentium*. SOLAN.

Ead. l. 16. (Τὸ τῇ δυνι) Octavius apud *M. Felic.* hujus loci erit commentarius. BOURD. Ex Apophthegmate *Dio-genis*. MARCIL. Suggillat homo Graecus Romanorum imperitiam. Nam Graeci et praecipue Aeoles et Iones coronas circa collum in pectus pendentes gerebant in conviviis. Id nos docet *Plutarchus Sympos.* 3. c. 1. et tales coronas vocabant ὑποθυμιάδας vel ὑποθυμιάδας, ut melius censere videtur *Athenaeus* l. 15. p. 678. his verbis: ὑπόθυμις καὶ ὑποθυμιάδες στέφανοι παρ' Αἰολεῦσι καὶ Ἰωσιν, οὓς περὶ τοὺς τραχήλους περιετίθεντο, ὡς σαφὲς ἐστὶ μαθεῖν ἐκ τῆς Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρέοντος ποιήσεως, id est, *hypothymis* et *hypothymiades* coronae sunt apud *Aeoles* et *Ionas*, quas circa collum circumponebant, ut aperte licet discere ex *Alcaei* et *Anacreontis* versibus. Scilicet *hypothymiades* dicebantur ἀπὸ τοῦ ὑποθυμιάζειν a suffitu vel suffumigatione, quoniam infra nasum positae cerebrum suo suffitu juvabant, ut ait *Plutarchus* dicto loco. PALM. *Menagii* locus est ad *Diogen.* L. VI, 39. adde *Wouwer.* ad *Minuc. Fel.* pag. 43. Ἐποθυμιάδας Graeci vocant corollas collo circumplexas: in *Hesychio* pro Ἐποθύμιος propius repones Ἐποθυμίας, quam, quod alii voluerunt Ἐποθυμίας. Vid. *Athen.* XV. p. 678. D. *Plutarch.* Symp. II. p. 641. E. ὑποθυμιάδες cur dictae fuerint, exponit. HEMST.

Pag. 50. l. 1. (Ἰν' ὡς πλ. ἀνέσπων) Ἀντὶ τοῦ ἀνασπῶεν, inquit *Bud.* C. L. G. p. 46, 953. eamque structuram in ἴνα, qua Indicativum rarius adsciscit pro Subjunctivo, exemplis probat: adsentitur *H. Steph.* App. de D. A. p. 137. Quidni veritas? ubi quamplurimum attraherent voluptatis, servata vulgari forma. Utrum malis, haud sane multum interest. HEMST.

Ead. l. 6. Τεσσάρων δακτύλων) Quo spatio e cibo ex ore in stomachum delabente voluptatem capiunt homines. BROD. Sermo est de voluptate gulae, καὶ ἐφ' ὅσον τις ἀφ' ἡδονῆς καρπὸν δρᾷται καὶ οὗ μέρους τοῦ φάρυγγος, καὶ τούτου μὴδὲ ἐπὶ δακτύλων μῆκος ἐκτεινόμενον. Breve iter hujus voluptatis tangit saepe alibi, ut *Suet.* *Athen.* alii. BOURD. Posterior ratio certe genio et legibus linguae adcommodatior. LEHM.

Ead. l. 7. Πονεῖσθαι τὸν πόνον) Ut sequentibus dialogis μῶμον μαμαῖσθαι, πομπὴν πέμπειν, et similia, quibus etiam Latini gaudent. BOURD.

Ibid. Ἐφ' ὅσους etc.) *Chrysost.* H. XXXIX. in I. ad Corinth. p. 513. Εἰ δὲ τὴν ἡδονὴν τῆς τρυφῆς λέγοις, μέγας τῆς φάρυγγος εὐρήσεις μόνον· ὁμοῦ γὰρ τὴν γλῶτταν παρῆλθε καὶ ἀπέπη etc. Plura, quae ab eodem Patre multisque aliis in

hanc sententiam fuerunt dicta, coacervare non juvat. Is ridicule profecto naturam ludificari voluit, qui, ut incatus longior sensum voluptatis produceret, collum sibi gruis optabat. Modo pro ὑπέβαινε praestat ἀπέβαινε, ut §. 14. 16. Haec saepenumero confusa. HEMST. Etiam *Belinus* probat lectionem marg. 1. A. W. ἀπέβαινε. Merito sane. LEHM.

Ead. l. 11. Ἐν τῇ παρ.) In stomachum ingressu. BROD.

Ead. l. 13. Φιλοσοφία) Qui φιλοσοφίας εἰσὶν ἀγλὺς, ne minimum quidem verarum voluptatum percipere possunt. BOURD.

Ead. l. 14. Ἐν τοῖς βαλανείοις) Novam ingreditur narrationem eorum, quae in balneis fiunt: de quibus dixere ad *Senecam*, *Athen. Apul.* BOURD.

Ead. l. 16. Τοῖς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις) Sic in *Diall.* mortuor. de *Terpsione* et *Plutone*. οἰκέταις τέτρασιν ἐπικενυότα. in *Somnio* s. *Gall.* Sic in *Cynico*: καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως καὶ βαδίσετε, μᾶλλον δὲ βαδίζειν οὐκ ἐθέτετε, φέρεσθε δὲ ὥσπερ τὰ φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ δὲ ὑπὸ κτηνῶν. BOURD.

Ibid. Μικροῦ ἐκφερομένους) Jocus ex ambiguo, qualis ille apud *Plaut.* *Amphitruo.* act. I. sc. 1. *Merc.* *Faciam ego hodie te superbum, ni hinc abis.* *So.* *Quonam modo?* *Merc.* *Auferrere, non abibis, si ego fustem sumsero.* Voluit *Plautinus* *Mercurius* *esferere*: quam vocem, quoniam non ad salivam, interpretes mutaverunt: atque ratio ibi nulla constat, nec jocus ullus, si librorum lectio retineatur. Superbi ita efferuntur, ut aliorum humeris et cervicibus insultent: mortui superbi sunt, quia etiam aliorum humeris elati. hinc propriatim *efferri* mortuorum, ut apud *Atticos* ἐκφέρεσθαι. ex his mens *Nigrini* percipi potest. BOURD.

Ead. l. 17. Ἐκφερομένους) Ab elatis ad gestatos et servis innixos, quasi suis ipsi pedibus ingredi non possent, jocus petunt: id hoc etiam *Luciani* loco illustrat *J. Fr. Gronovius* *Obs.* II, 15. p. 334. *Posidonius* apud *Athen.* XII. p. 550. *B.* de *Ptolemaeo Evergete*: ἐν πολλῇ δὲ τρυφῇ ζῶν οὐδὲ πατεῖν οἷός τε ἦν, εἰ μὴ δυσὶν ἐπαπερειδόμενος πορεύετο. Is tamen idem in symposiis ad saltandum citatissimo cursu ferebatur. HEMST.

Pag. 51. l. 2. Προϊόντας γὰρ τινὰς) Hunc locum interpretatur *Casaub.* ad lib. III. *Suet.* BOURD. Utitur hoc loco *Casaubon.* ad *Sueton.* *Tiber.* c. 60. Adde *Clem. Paed.* III. p. 258. *A. Larensis* apud *Athen.* VI. p. 272. *E.* cum dixisset, multos Romanorum decem, imo viginti mille servos et ultra possidere, subjungit: ἀλλ' οἱ πλείους τῶν Ῥωμαίων συμποροῦντας ἔχουσι τοὺς πλείστους. *Amm. Marcellin.* XIV. c. 6, p. 29. et

H. Vales. Mox legendum omnino *ὑπερβαίνειν* parum abfuit, quin in *Luciano* reponerem. Paullo post malo: ταῦτα γοῦν αὐτὰ π. *HEMST.* Utrumque reposui, re ipsa postulante et probante *Langio.* *Ἐπὶ* et *ὑπὸ*, γὰρ et γοῦν, saepissime commutata. Ceterum quum *ἐπιχωρίαζειν* frequens sit *Nostro* cum Dativo, ut *Charon. s. Contempl. in. Pseudol. c. 19.*, comma feci post τοῦτο, quod et in veteribus nonnullis Edd. deprehendi. Quodsi autem praeplacuerit τοῖς βαλανείοις cum ἐν conjungere, tum vero maluerim καὶ pro καί. *LEMH.*

Ibid. Ἡ παραγγέλλην) Castiga παραγγέλλειν. *BROD.*

Ead. l. 9. Πεκρωμένοις) Excaecatis. *BROD.*

Ead. l. 13. Τὸ τῶν Φαιακῶν πάθος) Tangit hos versus *Homeri Odys. A. v. 332.*

Ὡς ἔφατ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,

Κηληθμῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρον σκίοεντα. *BOURD.*

Pag. 52. l. 4. Βαθεῖα) De qua *pag. seq.* et de *Merc. cond. sic* apud *Petron. vulnus ingens. utitur crebro Lucianus* hac translatione. *BOURD.*

Ead. l. 12. Τῆς ὁδοῦ) Sic omnes. Sed mendum latere suspicor, excidissequē τοῦ σκοποῦ. *SOLAN.* Imo τοῦ σκοποῦ, ut ex seq. patet: οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ. Quin recte dicatur ἡ ὁδός, ἡ πορεία τοῦ βέλους, nullum est dubium. Sic enim *Antiphon 'Ap. φόν. ἀκ. p. 121. v. 28. ἀκόντιον ἔξω τῶν ὁρῶν τῆς αὐτοῦ πορείας ἐξενεχθέν.* et *p. 124. v. 27. εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ἀκόντιον ὑπελθών.* neque aliter ipse mox *Lucianus, ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ.* Verum ad hujus quidem loci sententiam minime congruit haec lectio. *HEMST.* Me quoque, nescio quomodo, male habet τῆς ὁδοῦ, neque tamen in promptu habeo satis certam medelam. Nam τοῦ σκοποῦ ut scripserit *Lucianus*, admodum vereor propter ipsum illud, quod statim sequitur ἐν τῷ σκοπῷ, pro quo tum haud dubie legeretur ἐν αὐτῷ. *LEMH.*

Ead. l. 15. Ἀπεναντίως) Sic in omnibus scribitur. Sed meo periculo emendes, et legas ὑπεναντίως. *SOLAN.* Melioris frugis vocem exhibet *cod. Aug. Pravam frustra tuetur Abresch. Dilucc. Thuc. p. 406. LEMH.*

Pag. 53. l. 3. Ἐπιλήδην) Ex *Homer. II. P. v. 599.*

Ἄκρον ἐπιλήδην γράψεν δὲ οἱ ὀστέον
ἄχρως.

BROD. Οὐ κατὰ βάθος, ἀλλ' ὥς ἐπιψάνσαι τρώσαντα ἐξ ἐπιπολῆς τὴν ἐπιφάνειαν· ἐκ τοῦ λείγω. quale vulnus *Menelai lib. 4. Iliad.* Sic ipse ἐπιλήδην postea interpretatur βαθεῖαν οὐκ ἐργάζεται πληγὴν. *BOURD.* *Homeri verba Brodaeo* sic erant proferenda:

Βλῆτο γὰρ ὦμον δουρὶ, πρόσσω τετραμμένος αἰεὶ,
 "Ἄκρον ἐπιλίγδην· γράψεν δὲ οἱ ὀστέον ἄχρης
 Αἰχμὴ Πουλυδάμαντος.

"Ἄκρον scilicet ad ὦμον referendum. Quorsum autem in *Luciani* verbis? Aut accipe adverbialiter, κατ' ἄκρον, aut corrige ἄκρον, quod tamen minus placet ob *Homeri* verba, quae haud dubie respexit auctor. *LEM.*

Ead. l. 4. 'Επ' ἰσχυρᾶς) *Lege*, ἀπ' ἰσχυρᾶς ἐμβ. hoc malo, quam, quod aliis placuit ὑπ' ἰσχ. Tum ὅψεται τὸν σκοπὸν pro ὅψεται εἰ μὴ ὁ σκοπὸς σφόδρα μαλ. consueti loquendi formula, ut notavit *Livinej.* ad *Nazar.* c. 36. *HEMST.* 'Απ' ἰσχυρᾶς est in *Aug.* *LEM.*

Ead. l. 8. 'Ιῶ) *Veneno*, taxo, ut tradunt nonnulli. *BAOD.* Mirum est, *Lucianum* tribuere hoc loco *Curetibus* sagittandi artem, quam nullus alius antiquorum illis tribuit, licet plures de illis plura dixerint. Omnes illis gravem armaturam, scutum et hastas tribuerunt, et ἐνόπλιον ὄρχησιν. *Orpheus* seu *Onomacritus* *Hymno* 1. et 2. in *Curetas* mille illis epitheta dedit, nullum tamen, quod sagittandi significet. Imo contra eos ὀπλοφόρους φύλακας vocat, et χαλκοκρότους ἀρήϊα τεύχε' ἔχοντας. *Callimachus* etiam *Hymno* in *Jovem*:

Οὐλα δὲ Κούρητές γε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο
 Τεύχεα πεπληγοντες.

Idem ait *Apollodorus* lib. I. οἱ δὲ Κούρητες ἔνοπλοι ἐν τῷ ἄνθρωπῳ τὸ βρέφος φυλάσσοντες τοῖς δόρασι τὰς ἀσπίδας συνέκρουον. *Dionysius Halicarnass.* lib. VII. ὅτε τὸν *Δία* τιθηνούμενον θέλγειν ἐβούλοντο κτύπῃ τε ὅπλων καὶ κινήσει μελῶν, id est, quando *Jovem* lactentem delectare volebant armorum strepitu et membrorum motibus. *Sirabo* lib. X. ubi de *Creta*: τούτους δὲ ὠνόμαζον Κούρητας νέους τινὰς ἐνόπλιον κίνησιν μετ' ὀρχήσεως ἀποδιδόντας, προσκτησάμενοι μῦθον τὸν περὶ τῆς τοῦ *Διὸς* γενήσεως. *Plinius* lib. VII. c. 56. saltationem armatam *Curetes* docuere, *Pyrrichen* *Pyrrhus*, utramque in *Creta*. *Idem* ait et *Pindari Scholiastes* ad *Pythiorum* 2. et, ne te morer, *Lector*, innumeris citationibus, quicumque de *Curetibus* scripserunt, iis tympana et armorum strepitum et saltationem in armis tribuerunt; nullus sagittarum infectionem. *Aetoli* certe, qui prius *Curetes*, et a quibus ortos *Cretenses* *Curetas* volunt, funda, non sagittis gloriabantur, et eorum dux *Pyraechmes* *Degmenum* *Elaeum* sagittarium funda prostravit. His ductus auctoritatibus apud *Lucianum* hoc loco pro *Κουρήτων* lego *Κρήτων* minima mutatione. Nec mihi *Diodori* locus libri V. ubi de novem illis *Cretensibus* *Curetibus*, scrupulum injicit, et ab ea lectione

inhibet, ubi inter plurium rerum et artium inventionem, quam Curetibus tribuit, addit: τὰ περὶ τοξέλειαν καὶ τὰς κυνηγίας εἰσ-
 γηγήσασθαι. Nam ultra quod solius *Diodori* auctoritas contra
 omnium antiquorum turbam et consensum mihi parum valere
 videtur, recantat ipse *Diodorus*, et contra se ipsum pugnans,
 ait ex Cretensium traditione Apollinem in Creta natum, εὐ-
 ρετήν τοῦ τόξου γεγόμενον διδάξαι τοὺς ἑγχωρίους τὰ περὶ τὴν το-
 ξέλειαν. At certe si Apollo primus fuit arcus et sagittarum in-
 ventor, et ejus usum docuit Cretenses, non erat notus arcus
 Curetibus, qui ante Apollinem natum et ipso Jove antiquio-
 res in Creta habitabant. Jure igitur *Luciani* lectio hoc loco
 mihi suspecta est mendi, et Κρητῶν censeo debere legi. Nam
Lucianus, qui de Scytharum sui temporis more loquitur, non
 mihi videretur bene iis opposuisse novem homines e fabuloso
 seculo, et ratio vult, ut nationi nationem opponat et compa-
 ret. Ergo lego confidenter, et, si mihi credis, leges, καθ-
 ἄπερ τὰ Κρητῶν. Sed et *Micyllus* etiam hoc loco castigandus,
 qui ὀπῶ interpretatur *resina*; nunquam enim legisse me
 memini, resinam utilem fuisse ad sagittarum infectionem,
 aut ὀπὸν dictam resinam κατ' ἐξοχὴν, cui nomen proprium est
 ὀπίνην· pro Silphio certe ob plantae excellentiam sumitur
 ὀπός, et pro papaveris succo ob vim medicamenti; unde ὀπιον
 diminutive dicitur. Verte ergo *herbarum succo*: opponit enim
 ὀπὸν succum herbarum τῷ ἰῶ veneno, quod ex serpentibus
 ἰοβόλοις colligitur, quorum ferax est Creta, et indiga Scythia,
 regio frigida. PALM. Scytharum hunc morem saepius apud
Ovidium in exsilio memorari videas, qui sibi Romae de eo
 non satis credi conqueritur. SOLAN.

Ead. l. 9. Ὀπῶ) Quodam stirpium succo. BRON. Quo succo,
 certo dicere non possum; neque unde hoc habeat, mihi com-
 pertum est. Malo tamen opium vertere, quam, ut ante me
 fiebat, resinam. SOLAN.

Ibid. Κρητῶν) Mitto, quae de Curetibus contra *Dio-*
dorum disputat *Palmerius*: de hoc certe loco bene meruit
 institutus Cretensibus, qui sine dubio melius ad Scythas qua-
 drant, quam Curetes. Illi sagittarum arte non tantum, sed
 ipsa inventione nobiles. a natura regionis, quam incolunt,
 rationem petit *Plato* de I. L. I. p. 769. E. quem *Julianus* sequi-
 tur Or. VII. p. 205. D. Vid. *Sil. Ital.* II, 96. alia dabit *J.*
Meurs. in Cret. p. 178. Obstare tamen videtur, quod vene-
 nata Cretensium spicula fere nusquam memorentur: quin imo
 vel Jovis ibi navi, vel, ut alii tradunt, Herculis beneficio
 letiferis et herbis et bestiis Creta caruit. Excerpta *Theodoti*:

καθάπερ λέγουσι τὴν Κρήτην ἄγονον εἶναι θηρίων ὀλεθρίων·
 plura *Mcursius* in *Cret.* II. c. 8. ita sane veteres; nam quae
 contra *Brodaeus* adfert *Misc.* III. c. 11. nihil in hac quidem
 caussa moror: nec probandum, quod scripsit *Palmerius* in ad-
 notatione extrema, quorum *ferax est Creta, et indiga Scythia, re-*
gio frigida, si modo haec vera sit eruditissimi viri manus.
Attamen Virgilius, paene dixi solus, *Aen.* XII, 856.

*Non secus ac nervo per nubem impulsa sagitta,
 Armatam sacri Parthus quam felle veneni,
 Parthus, sive Cydon telum immedicabile torsit.*

Schol. etiam *Nicandri* ad *Alexiph.* v. 395. fide *Praxagorae* Pha-
 ricum esse adpellatum tradit ἀπὸ Φαρικοῦ τινος Κρητός τοῦ ἐξευ-
 φόντος αὐτό· quod si exponamus, a *Cretensi* quodam, qui
 ortus fuerit oppido *Pharis*, effugiet hicce Commentator repre-
 hensionem *Salmasii* ad *Solin.* p. 170. E. sed hoc, ut ex ipso
Scholiasta patet, non minus incertum, quam quale fuerit,
 et quomodo confectum *Pharicum*, fatentibus *J. Gorraeo* ad
Nicandr. *Rhodio* ad *Scribon.* *Largum* p. 282. De *Scythis*
 res nota

— tinxere sagittas

Errantes Scythiae populi —

Lucan. III, 266. et VIII, 304. quemadmodum autem admixto
 sanguinis humani liquore saniem viperinam praepararent,
 exponitur ab *Aristot.* περὶ Θ. 'Α. p. 118. *Plin.* H. N. XI, 53.
 et *Aelian.* de *Anim.* IX, 15. loco corruptissimo. Nec veneno
 solum usi serpentum, sed et succis letiferis: ἐν Αἰθιοπία γὰρ
 ἢ τοὺς οἰστοὺς χροῖουσι βίβω τις ἐστὶ θανατηφόρος· ἐν δὲ Σκύθαις
 αὐτῇ τε καὶ ἐτέραις πλείους, ut testatur *Theophr.* H. Pl. IX, 15.
 ubi vide *Boil. a Stapel.* *HEMST.* *Wielandius* recte vocem ὀπός
 de lacte ficulneo intellexit, h. e. de succo fici agrestis. Sic
 saepe ὀπός in *Homeris.* Vid. *Heyn.* ad *Iliad.* V, 902. Etiam
 apud *Aristotelem*, *Theophrastum*, *Dioscoridem*, hac potestate fre-
 quens. Jam arborem istam, quae eadem et *Cypria* ficus adpel-
 labatur, in *Creta* insula haud raram fuisse, testes idem *Dios-*
corid. I, 183. et *Plin.* H. N. XIII, 7. De natura autem ac vi
 hujus succi ficulnei multa veteribus traduntur. Omnino
Plin. XXIII, 7. Fici succus lacteus aceti naturam habet. Ita-
 que coagulati modo lac contrahit. Cf. *Homeri* l. 1. Praeterea et-
 iam varium ac multiplicem ejus usum docent idem *Plin.* l. 1.
 et *Dioscor.* I, 183 — 185. Uterque autem hanc quoque ejus
 vim esse dicit, ut ulcera aperiat, quam quidem vim *Graecus*
 scriptor ἐλκωτικὴν δύναμιν vocat. Admodum probabile igitur
 videtur, *Cretas* sagittas suas in similem finem lacte isto ficul-
 neo unxisse. Atque sic etiam explicaverim locum illum,

quem *Hemst.* modo attulit, *Virgilii* Aen. XII, 857. de *te*lo Creten-
sium immedicabili, armato (infecto) felle veneni, i. e. succo
amaro, noxio, ut bene ibi *Heyn.* Κρητῶν, non Κρήτων, scri-
bendum fuisse veteris lectionis emendatoribus, non est, quod
uberius ostendam. Vid. *Arcad.* de accent. p. 134, 11. ed.
Lips. Idem vitium correxit *Schaeferus* ad *Gregor. Cor.* p. 372.
et 834. *LEHM.*

Ead. 1. 17. Βάλλ' οὕτως) Homericum carmen II. Θ.
v. 282. *BROD.*

Pag. 54. 1. 2. Τῇ Πέᾳ λαμβάνονται) Matris Deum sacer-
dotes haud obscure innuit, qui audito Phrygio tibicine sta-
tim in furorem aguntur; id quod aliis itidem hominibus usu
non venit. *Senec.* Ep. 109. (Quidam ad magnificas voces exci-
tantur, et transeunt in adfectum dicentium, alacres vultu et animo;
nec aliter concitantur, quam Phrygii solent tibicinis sono semiviri
et ex imperio furentes. Per semiviros Gallos, matris Deum sa-
cerdotes intelligit. *COGN.* Sub voce λαμβάνονται mendum la-
tere arbitror. De re ipsa *Lucretium* legito II, 621. et *Ovid.*
in *Ibin*:

Et Phrygio stimulat numero cava tibia mentes.

SOLAN. Interpretes, a *Rhea* corripiuntur: eos secutus est *G. Cupe-
rus* Obs. III. p. 308. addens, *eleganter dicere veteres λαμβάνεσθαι*
hoc vel illo Deo Deave. operae pretium fuerat pluribus exem-
plis illam elegantiam confirmari: non enim, quia θεόληπτος,
νυμφόληπτος usurpentur, ideo statim hac structura, λαμβάνε-
σθαι τινι θεῷ, ponere licebit: ne Medici, si recte memini,
quibus λαβὴ et λήψις prima febris ingruentis est accessio, τῇ
νόσῳ vel τῷ πυρετῷ λαμβάνεσθαι solent, sed ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ
perinde ὑπὸ θεῶν λαμβάνεσθαι, quemadmodum apud *Joseph.*
A. J. VIII. c. 2. §. 5. τοὺς ὑπὸ τῶν δαιμονίων λαμβανομένους. Cau-
tius ad *Senec.* Ep. CVIII. p. 531. posita *Luciani* verba sic vertit
Lipsius: Sicut Phrygiae tibiae sonum qui audiunt, non omnes in
furorem aguntur; sed qui Rhae sacraei addictique sunt, illi remi-
niscuntur eo signo adfectus: quasi voluisset, qui *Rhea* capiuntur,
et lecti Galli sacrantur: sensum perspexit vir acutus, sed qua-
lem contumax vocabulum adspernatur: scribi debuerat, nisi
forte quid interciderit non nisi vetustiorum Codicum ope re-
parandum, καθιέρωνται, ἀνεῖνται, ἀνάκεινται, vel aliud simi-
li potestate verbum. Rem ipsam illustrat *Brodaeus* Misc. V.
c. 13. *Philostrati*, quem adduxit, locum, reperies *Ep.* XV.
In *Lucio* §. 37. ὁ δὲ ἀνλητῆς ὁμιλος ἐφύσα ἔνθεον. οἱ δὲ τὰς μί-
τρας ἀπορρόδιψαντες etc. Mox lege οὔτοι δὴ non δέ. *HEMST.*
Νόσῳ vel *πυρετῷ* λαμβάνεσθαι probum est; ut apud *Harpocra-
tionem* *Theopompus* tradit *Artemisiam* *Mausoli* mariti ejusdem-

que fratris desiderio contabescentem φθινάδι νόσῳ ληφθεῖσαν ἀποθανεῖν· nec quicquam obstat, quo minus pari modo dicatur θεῶ, τῇ Πέᾳ λαμβάνεσθαι, haud secus atque ἔχεσθαι χαλκωτέρῳ δαίμονι *Antonin. Lib. c. XXX.* τῷ αὐτῷ θεῷ κατέσχημαι *Lucian. Diall. Mortt. XIX.* κατεχόμενοι τῷ Πανὶ in *Bacch. Liban. Decl. IX. p. 348. C.* ταὐτὸ πέπονθα ταῖς Βάρκαις, αἱ τῷ Διονύσῳ πληγεῖσαι οὐ δύνανται μένειν ἐφ' ἑαυτῶν· aliaque istius generis non pauca. *Herodot. IV, 79.* Ἡμῖν γὰρ καταγελᾶτε, ὦ Σκύθαι, ὅτι βακχεύομεν, καὶ ἡμέας ὁ θεὸς λαμβάνει· νῦν οὗτος ὁ δαίμων καὶ τὸν ὑμέτερον βασιλέα λελάβηκε, καὶ βακχεύει τε, καὶ ὑπὸ τοῦ θεοῦ μάλνεται. Quare non temere vulgatam lectionem esse solicitandam nunc existimo: praesertim quod colorem a Platone traxisse Noster videatur, cujus hic est locus in *Ione p. 365. E.* Οὐ γὰρ τέχνη, οὐδ' ἐπιστήμη περὶ Ὀμήρου λέγεις, ἀ λέγεις, ἀλλὰ θεία μοῖρα καὶ κατακωχή· ὥσπερ οἱ κορυβαντιῶνες ἐκείνου μόνου αἰσθάνονται τοῦ μέλους ὀξέως, ὃ ἂν ἡ τοῦ θεοῦ, ἐξ ὅτου ἂν κατέχωνται, καὶ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ σχημάτων καὶ σχημάτων εὐποροῦσι, τῶν δὲ ἄλλων οὐ φροντίζουσι. Res adeo mira *Porphyr. v. 809.* *Jam-dicho* sibi voluerit expediri: τῶν ἐξισταμένων ἔνιοι τινες αὐτῶν ἀκουοντες ἡ κυμβάλων, ἡ τυμπάνων ἡ τινος μέλους ἐνθουσιῶσιν, ὥς οἱ τε κορυβαντιζόμενοι, καὶ οἱ τῷ Σαβασίῳ κάτοχοι, καὶ οἱ μητροῖζοντες· ille autem quid responderit, vide de *Myster. p. 69.* Dicuntur vero οἱ μητροῖζοντες sive μητροῶζοντες propria ratione τῇ Πέᾳ μάλνεσθαι. *Phryges* mortalium antiquissimi, teste *Arriano* apud *Eustath. ad Dionys. Perieg. v. 809.* μάλνονται τῇ Πέᾳ, καὶ πρὸς Κορυβάντων κατέχονται· in *Philostрати Ep. XV.* οἱ τελοῦμενοι τῇ Πέᾳ μάλνονται πληγέντες τὰ ὦτα κτύποις ὀργάνων, dubites, utri verbo τῇ Πέᾳ jungi debeat, nisi potius utrique sit aptandum. Hinc perspicitur, quam bene sit meritis de *Seneca Cod. Mediceus*, ex quo *Jo. Fr. Gronovius* restituit in *Agam. v. 688.*

Quae turritae turba parenti
Pectora rauco concita buxo
Furit, ut Phrygium luceat

Atin.

Non aliter τῷ Διονύσῳ μάλνεσθαι· *Heraclit. apud Clem. Alex. Protr. p. 30.* Διόνυσος, ὅτε μάλνεται καὶ ληναῖζουσι. *Pausan. X. p. 812.* ἀπὸ ταύτης (Θυίας) δὲ καὶ ὕστερον, ὅσαι τῷ Διονύσῳ μάλνονται, Θυιάδας καλεῖσθαι. Eadem loquendi forma, qua solent, κελρεσθαι τῇσι παρθένοις τῇσι ἐξ Ὑπερβορέων, τῷ ποταμῷ, in honorem virginum *Hyperborearum*, fluvii, ritu sacro crines ponere. Rem dixit *Julian. Ep. XLII. p. 421.* καθάπερ οἱ τῷ Διονύσῳ τὸν θυρσον κρούσαντι πρὸς τὴν χορείαν ἄντετοι φέρονται. adeundus

etiam *Arctaeus* I. p. 33. Quod si legeretur in *Luciano*, ἄλλ' ὅποσοι αὐτῶν τῇ Πέᾳ μαίνονται, id omnium minime mutatum vellem: videtur enim tam concinne ad totam orationem respondere, ut aliter fuisse scriptum vix mihi persuadeam. Idem in *Addendis*. Substiti in vulgata, ad quam et ipse *Hemsterhusius*, quae maximi viri sobria erat sapientia et amabilis modestia, postea ita rediit, ut tamen ab omni haesitatione nondum animus ejus liber esset. Analogia linguarum non repugnat dictioni λαμβάνεσθαι τινι θεῷ. Latinos certe constat crebro ac bene uti formula sua *capi re*, et *capi persona*: nam pro Ablativo, neque vero pro Dativo, haberi velim τῇ Πέᾳ. Atqui mirumne sit, si *Lucianus* noster, Romanis quoque literis non parum imbutus, non respuerit dicendi formulam, Latinismo convenientem, a Graecismo vero non alienam? De Latinismis autem *Luciani* alio tempore uberius exponere placet. Jam vero nec a Graecae linguae legibus et usu alienum esse λαμβάνεσθαι θεῷ, vel ex iis luculenter patet, quae novissime *Hemsterhusius* adnotavit. Nam quum probe dicatur et dictum sit νόσῳ, πυρετῷ λαμβάνεσθαι: quum etiam *Chariton* VII, 3. ἐναντίῳ ἀνέμῳ λαμβάνεσθαι non sane ineleganter scripserit; (vid. ibi *Dorrill*.) quum denique etiam vox θεόληπτος satis fuerit usitata et vel vulgo nota: num jure dubitabimus, quin *Lucianus* etiam hac locutione uti potuerit? etiam in hoc contextu uti potuerit, ubi sententia ipsa, quam hac formula exprimere vult, tantum abest, ut ita obscuretur vel ambigua reddatur, ut potius plurimum inde lucis et elegantiae traxisse videatur? Substiti ergo in vulgata, idque eo constantius, quum, quae meliora scilicet Viri docti substituere voluerunt, ne meliora quidem esse, imo etiam partim peculiaribus quibusdam vitiis laborare videam. Ne *Hemsterhusiana* quidem omnino excipiam ὑπὸ τῆς Πέας λαμβ. et τῇ Πέᾳ μαίνονται. *Abreschiana* vero in *Dilucc. Thuc.* p. 452. λεῶσθαι, vel λωβῶνται, vel τέμνονται (ex de *Dea Syr.* c. 15.; addere etiam potuisset *Diall. Deor.* XII, 1.) ea, breviter dicam, *Abreschiana* sunt, non *Lucianea*, h. e. non sine ingenio excogitata, at sine judicio accommodata. Et quod *Langius* denique vult ἐκ τῆς Πέας λαμβάνονται ad *Aeliani* V. H. III, 9. περιελημμένοι et περιελημμένοι ἐκ τοῦ θεοῦ provocans, eo, quaecumque in se sit, jam careri posse censeo. Restat, ut errorem castigem, in quem, nisi egregie fallor, *Hemsterhusius* inscius illapsus est, quemque et a *Bipontinis* editoribus, et a *Schmiedero*, propagatum video. Scilicet non potuit velle vir magnus, ut οὔτοι δὲ mutaretur in οὔτοι δὴ, quamquam vere sic ipse scripsit. Nam sic manifesto textus corrumperetur. Sed co-

gitanti de mox sequentium οὕτω δὲ emendatione aliquid humani accidit, ut utraque permutaret. Pro οὕτω δὲ autem necessario scribendum erat οὕτω δὴ, more Luciano, et in hoc libello aliquoties, ubi comparationem legas, observato. C. 7. ὥσπερ οἱ ἐρασταὶ — οὕτω δὴ etc. c. 32. in breviori protasi: ὡς γὰρ ἐκεῖνος — οὕτω δὴ etc. Cf. c. 23. καὶ οὕτω δὴ, uti Hemsterhusio auctore scripsimus. LEHM.

Ead. l. 8. Τοῦ λωτοῦ) *Homer. Odys. I. v. 93. BROD.*
Sic in *Apol. de Merc. conduct. BOURD.*

Ead. l. 12. Κἄν τις ἐτέρους) Excidisse hic verbum aliquod, aut corruptum saltem locum esse, omnes, opinor, fatebuntur. Suspicio ego δακῶσι post μανίᾳ inserendum, et pro διαθῶσι legendum πάσχοσι. Vide tamen *Anach. cap. 6.* et *Pseudol. c. 25.* Consule finem *Philops. c. 40. SOLAN.*

Ead. l. 13. Τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι) Nihil est caussae, cur sanissimae lectioni status controversiae moveatur. Graeci διατιθέναι accusativo duplici comitatum usurpant potestate saepius ita singulari, ut vim Graecae phraseos interpretatione Latina vix adsequi liceat: haud raro adverbium accedit, aliudque inprimis frequens, οὕτως διαθεῖναι, ὥστε etc. *Lys. apud Athen. XIII. p. 612. E.* Rem nonnullis exemplis illustrare operae pretium erit, ne tironibus, quemadmodum interpretum haud uni, haec locutio sit fraudi. *Lys. in Agor. p. 130. v. 37. νομίζων, εἰ διαθείη ὑμᾶς ἀπόρως, ὥσπερ διέθηκεν, εἰ vos ad inopiam redegisset, ut fecit. Aeschin. in Tim. p. 5. v. 8. τὸν γὰρ τὴν ἰδίαν οἰκίαν κακῶς διοικήσαντα καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως παραπλησίως ἡγήσατο διαθήσειν, eum enim, qui res suas male administraret, haud aliter in republica versaturum esse arbitrabatur: similiter Lys. in Philocr. p. 181. v. 27. κακῶς διαθείς τὰ τῆς πόλεως. Demosth. in Timoth. p. 1074. F. 1106. A. I. in Stephan. p. 969. C. οὕτω διέθηκε τοὺς δικαστὰς, ὥστε φωνὴν μὴδ' ἡντινοῦν ἐθέλειν ἀκούειν ἡμῶν· cum quo convenit illud *Xenophontis Hell. V. p. 319.* postquam narrasset, milites abeuntem *Teleutiam* omnibus honorum favorisque signis fuisse prosecutos, addit, quanquam nihil a se praecipuum, quod ad belli rationes et machinas pertineat, referri non ignoret, hoc tamen inprimis animadvertendum videri, εἰ ποτε ποιών ὁ *Τελευτίας* οὕτω διέθηκε τοὺς ἀρχομένους, qua tandem arte voluntatem eorum, quibus praefuerit, tantopere sibi conciliarit. Idem *Cyrop. V. p. 86. v. 15.* Diversa paulum ratione *Plato Charm. p. 468. C.* ὥσπερ ποιητὴς (ὀργίζεται) ὑποκριτὴ κακῶς διατιθέντι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα· *Mars. Ficinus* aut non Latine, aut male, (haud enim facile, utram in partem peccaverit, statuas) *histrionem inepte sua poemata recensentem: tu cape, ut**

poëta succenset actori male sua poëmata (in scena) recitanti: quo certe morbo quicquid unquam fuit poëtarum laboravit: pari modo de LL. II. p. 791. A. 'Ραψῶδόν δὲ καλῶς 'Ιλιάδα καὶ 'Οδυσσεύαν ἢ τι τῶν 'Ηοιοδείων διατιθέντα. Ita spectatae veterum elegantiae principes, a quibus eundem usum recentiores acceptum servarunt: inprimis *Artemidorus*: eum vide I, 58. 62. ὅπερ γὰρ ὁ καλαισθητὴς βούλεται τὸν ἀντίπαλον διαθεῖναι, τοῦτο καὶ ἡ νόσος τὸν κάμνοντα. III, 11. etc. *Appian*, de B. M. p. 316. αὐτὸν (*Oppium* a *Laodicea* traditum) ὁ *Μιθριδάτης* οὐδὲν διαθεῖς ἐπήγετο πανταχοῦ λελυμένον. *Apollodor.* I. p. 13. ἵνα ὁ νικήσας ὁ βούλεται διαθῇ τὸν ἡττημένον. *Alciph.* II. Ep. I. p. 200. ὄψομαι τί με διαθήσει· ubi vide *Bergler*. Nec *Judaeorum*, qui Graece scripserunt, auctoritate destituimur. *Philo* de LL. Spec. p. 791. D. 793. C. ὁ παῖδας θνησκέτω, τὰ ἴσα οἷς δίδηκε, παθῶν· de Vit. Cont. p. 895. E. πάσχουσι οὐκ ἐλάττωνα ὧν διατιθέασι· ubi πάσχειν illud oppositum, propterea solent etiam rariore compositione, οἱ κακὸν τι παθόντες ἀντιπράσσουσι τοὺς προδιαθέντας, et, τοὺς κακὸν τι πράξαντας ἀντιδιατιθέντες· quae *Suidas* ex melioribus habet in 'Αμύνεσθαι et 'Αμυνόμενοι· *Joseph. A. J.* VI. c. 9. §. 3. ταντὸ δὲ καὶ ἄρκτον ἀμυνόμενος διατίθεμαι, similiter ac *leonem*, irruentem ursum repellens interfeci: nequicquam in ejus loci sententia interpretes se fatigant: verum notatur in Codice Vaticano exstare, διατίθημι· hoc genuinum est; quippe nullis exemplis, longe autem plura sunt ad manum, verbi medii usum in hac phrasi Graecis placuisse constat, ratione satis manifesta. Perperam quoque versa fuit apud *Nostrum* haec locutio in *Anach.* uti recte monuit *L. Bos Animm.* c. XIV. p. 64. Porro vitium haeret in hoc loco, quod duarum vocularum detrimento facile sanetur: ita lege, οὐκ αὐτοὶ μόνον (si quis μόνος, quod editum est, maluerit, non valde repugnabo) λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ τινὰς ἑτέρους ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι, καὶ αὐτοὶ (vel οὗτοι) ἔκ. γ. cur enim *Lucianus* rotundam orationem isto insiticio καὶ αὐτοὶ dedecoraret? Est aut imitatus *Platonem* in *Conv.* p. 1104. A. τὴν καρδίαν γὰρ, ἢ ψυχὴν, ἢ ὁ, π δεῖ αὐτὸ ὀνομάσαι, πληγεῖς τε καὶ δηγθεῖς ὑπὸ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων, οἳ ἔχονται ἐχιδνῆς ἀγριώτερον etc. quam a viperæ mor-su similitudinem duxit *Plato*, eam *Noster* ad rabiosum canem transtulit: vide *Mer. Casaubon.* ad *Marc. Antonin.* X, 34. *HEMST.* *Δακῶσι* etiam *Solanus Juntinae* adscripserat; sed satis tuetur vulgatam *Hemsterh.* Confer et *Pseudol.* c. 25. *REITZ.* Ingratissima auribus in eadem non longissima periodo: οὐκ αὐτοὶ, καὶ αὐτοὶ, τὸ αὐτὸ, καὶ αὐτοὶ. Neque vero hoc solum. Sed impeditur etiam oratio. Quis tandem fe-

rat: οὐκ αὐτοὶ (ii, qui a canibus sunt morsi) μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ (qui ab his rursus sunt morsi) ἐκφρονεῖς γίγνονται; Adparet cum *Hemsterhusio* necessario scribendum esse καὶ οὗτοι ἐκφ. γίγν. Etiam prius καὶ αὐτοὶ magnopere suspectum, quippe otiosum ac jejunum. De *Solani* commentis omnino cum *Hemst.* facio, quamquam et mihi aliquo tempore pro διαθῶσι in mentem venit δακῶσι (non δακῶσι, quod vitiosum foret.) *LEHM.*

Pag. 55. l. 1. 'Huῖν ἐρᾶν) Locus sine dubio corruptus, in quo nihil aliud praestare possum, quam ut felicioribus ingeniis eum commendem. Sententia patet: nimirum voluit: Ergo et ipse animum tuum istis philosophi *Nigrini* sermonibus compunctum esse et vulneratum fateris: at verba non respondent: vereor, ne versus unus et alter interciderit. Nihil agat, si quis se defunctum putet conjectando, καὶ τῶν αὐτῶν ἡμῖν etc. quae sensum quidem, sed non hujus loci, habent. *HEMST.*

Ibid. 'Ερᾶν) *Μαλνεσθαι*. *BAOD.* Nec *μαλνεσθαι* juvat, nec, quod *Hemsterhusius* vult et rursus rejecit, καὶ τῶν αὐτῶν ἡμῖν, nec *Lennepii* (ad *Phalar.* Ep. T. I. p. 36.) *ολοτρᾶν* pro *ἐρᾶν*, nec *Jacobsii* (*Bibl. d. a. L. u. K.* p. 52.) *ἡλιγγῶν*, nec *Ejusd.* (in *Porson.* *Adverss.*) *ὀργᾶν*, nec, quae et ego ad numerum conjecturarum augendum addam, *νόστιν*, vel *τρωθῆναι*. Neque omnino corruptum habeo locum. Teneamus modo omnino totius libelli consilium et indolem et in memoriam inprimis revocemus ea, quae c. 7. leguntur. Quibus cum h. l. collatis vix dubium erit, quin omnino saltem recte judicaverit *Langius* bene se habere h. l. verba, ut vulgo exhibeantur. Confessus modo amicus fuerat, se jam eodem morbo, eadem insania, quasi infectum esse, qua ipse *Lucianus* laboraret. Hunc autem morbum (passionem animi, ut *Cicero* vocat τὸ πάθος) nullum alium intelligit, quam insanum, h. e. vehementissimum et cupidissimum amorem verae philosophiae, excitatum illum quasi aculeo, quem doctor philosophiae animo auditoris immisit, quae sunt ipsius *Luciani* c. 7. comparantis ibi egregie suam animi adfectionem cum amantium studiis. Jam non poterit facile ulla quaestio simplicior esse et clarior, quam haec: *Ergone jam et ipse nobis confiteris te amare? Amare* scilicet eo sensu, quem antecedentia δηχθῆναι, νόσος, παντα largiter fundunt, et sequentia θεραπεῖα et ἰᾶσθαι comprobant. Jam vide, quam optime convenient ea, quae nunc porro aguntur. Sane, respondet ille, et ego amo; et jam a te peto, ut de communi aliquo remedio cogites. Qui *Lucianus* non minus sapienter, quam

festive: *Eum oportet adire, qui nos vulneravit, et ab hoc medicinam petere.* Nam secundum *Publium Syrum*, cujus deinceps et *Hemsterhusius* meminit, prorsus securus, quid hinc lucis nostro loco spargatur,

Amoris vulnus sanat idem, qui facit.

LEHM.

Ead. 1. 14. τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου) Mira trajectio, quam a *Luciano* esse non puto; atque adeo lege τὸ ἄρα τοῦ — *Telephi* historia nota, qui ab *Achille* vulneratus etc. *Ovid. SOLAN. H. Stephan.* App. de D. A. p. 182. *Apud eundem* (*Lucianum*) aliam trajectionem habemus, quae durior videri possit, interjecta quidem unica voce, sed articulo alium praefixum habente: in fine ejusdem dialogi, τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν. Ac dubitari etiam possit fortassis, an ita scripserit. Me quidem non admodum offendit haec, quam *Stephanus* vocat, articuli trajectio, haud sane magis, quam quod in *Herodoto* frequens, τῶν τις Περσέων, τῶν τι ἄλλο στοματῶν τοῦ Νείλου, τῶν τινος οἰκετῶν εἶναι, cujus generis plura notavit *Jac. Gronovius* ad *Herodot.* p. 35, 7. 357, 12. *Athen.* III. p. 108. D. *Alciph.* III. Ep. 20. τῶν τινι γνωρίμων· ubi monuit etiam *Berglerus*. Emenda *Longum* p. 87. τῶν τινι πλουσίων· perperam τινῶν. In *Homeri* Schol. ad Il. E. 295. τῶν εἰς γιγάντων, vetustiores edd. quod male postea mutarunt. *HEMST.*

Ead. 1. 6. Ἐπὶ τὸν τρώσαντα) Nam *Achilles* altera plaga *Telepho* illata priorem, ut fama est, sanavit. *BRON.* Res pervulgata: vide, si tanti est, *B. Martin.* V. L. III, 24. *Torrent.* ad *Horat.* Ep. XVII, 8. *Passerat.* et *Broukh.* ad *Propert.* II. El. 1. v. 65. *P. Keuchen.* ad *Seren. Samon.* p. 259. quem *Luciani* locus non fugit, *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. CI. Hoc in argumento tres *Graecae* Tragoediae principes sunt versati, eodemque *Telephi* titulo fabulas ediderunt, quarum hanc hypothesin enarratam legere licet in *Access.* ad *Ulpian.* p. 1167. Versus est ex *Euripidis* *Telepho*, quem *Plutarchus* protulit de aud. p. p. 47. F. locum, quia hisce *Luciancis* simillimus est, praetermittere non possum, quin ponam: οὐ γὰρ μόνον, ὡς *Εὐριπίδης* φησὶ, τὸ Τηλέφου τραῦμα Πρῖστοις λόγχης θέλγεται θινήμασι, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐκ φιλοσοφίας ἐμφυόμενον εὐφυνεῖ νέοις δηγμὸν αὐτὸς ὁ τρώσας λόγος ἵαται. Hinc paene sumsisse credas *Schol. Theocriti* ad *Eid.* XII, 25. quam ibi legendum potius videatur, τὸ τοῦ λόγου, ὁ τρώσας ἵάσεται. Huc pertinet illa a *Philostrato* conficta de *Apollo* fabula in ejus *Vita* VI. c. 43. et sophisticum acumen *Aeliani* de *Anim.* I, 56. Facile autem adparet, quo *Publii*

Syri spectaverit haec sententia: *Amoris vulnus sanat idem, qui facit.* HEMST.

IN JUDICIUM VOCALIUM.

Pag. 56. l. 1. A. Φ.) Quo tempore scriptum hoc fuerit, incertum est. A juniore profectum incuria indicat. Res est ludicra. SOLAN.

Ead. l. 13. Ἐπὶ ἀρχόντος) Argumentum illud deest in Mss. auctoris tamen censendum est. BOUAD. Hanc formulam accusationis Schol. V. etiam notis praescripsit, nihil ab editis dissidens, nisi quod habeat, βλας ὑπαρχόντων ἀπαγῆς, ἀφαιρεῖσθαι λέγον· praestat ἀφαιρεῖσθαι. Sed illud καί, quod omittit plane, transferri placet hoc pacto, βλας καὶ ὑπαρχόντων ἀπαγῆς. Polyb. IV. c. 17. ἀπαγὰς ὑπαρχόντων· atque ita is idem et alii saepius: expectabimus autem, dum quis producat, βλαν ὑπαρχόντων. Ceterum de hoc accusationis libello alibi dicendum nobis erit. HEMST.

Ibid. Ἀριστάρχου Φαλ.) Alexandrinum civem fuisse Aristarchum, sed in Samothracia natum, tradunt omnes. Phalereum Aristarchum nemo novit. Vide ergo, num Lucianus de Grammatico summo locutus, Aristarcho tribuerit, quod Demetrio, alii itidem Grammatico summo, debebatur. SOLAN. Fictitia haec Luciani esse, vix monitu dignum. Quod autem Aristarchum nobilem illum Grammaticum, qui Alexandrinus erat, hic Phalereum facit, ludificari scilicet voluisse videtur futuros librorum suorum interpretes, Solano nostro similes, qui quidem, dum meando stellas observant, facile in puteum decidunt. Nam confudisse eum Demetrium Phalereum et Aristarchum Alexandrinum, nemini in mentem venerit, qui et illa nomina, et Lucianum, norit. Imo utroque nomine juncto effici volebat noster summi Grammatici cogitatio-nem. LEHM.

Ibid. Ἐβδομή) Septimum mensis diem alibi etiam Noster juri dicundo in ejusmodi ludicris caussis adsignat; ut in Bis Acc. c. 12. Deor. Conc. c. 14. quod ideo factitatum ab eo puto, quia illo die pueris ludendi copia fiebat. V. Pseudol. c. 16. Erat autem Apollini sacer, SOLAN.

Ead. l. 15. Βλας ὑπαρχόντων καὶ ἀπαγῆς) Non capio acumen Benedicti, qui has voces adligat proxime anteceden-
Lucian. Vol. I. X

tibus, vertitque, apud septem vocales iudices vi et raptui praefectas, non secus ac Athenis quoque certi iudices certis actionibus praefuissent, ut Romae praetoribus certae causae attribuebantur. Ne dicam ridiculum esse, has vocales isti iudicio praefuisse, non alias literas; quae cui iudicio praesederunt, oro? Nescio, an bene *Bolerus*, constitutis iudicibus VII vocalibus de vi et rapina. Certe sensus est et verti debuit, ad tribunal VII vocalium, actione bonorum vi raptorum, ut dicebant Romani idem prorsus iudicium. Nam ὑπαρχόντων (unde caussa erroris) est secundus casus ab primo τὰ ὑπάρχοντα, non οἱ ὑπάρχοντες. GROS. H. e. non refertur ὑπαρχόντων ad φωνέντων, sed pendet ὑπαρχ. ab ἀρπαγῆς. Unde et καὶ bene transferendum putavit *Hemsterh.* Neque enim ea ratio probari potest, quam iniit *Abresch*. Dilucc. Thuc. p. 23. βίαις ὑπαρχόντων καὶ ἀρπαγῆς per τὴν διὰ δυοῖν accipiens pro βίαις ὑπαρχόντων ἀρπαγῆς. Duplex enim erat crimen, quo accusabatur T, βίαις καὶ ἀρπαγῆς. Commode autem idem confert Epist. ad Hebr. X, 34. ἀρπαγὴν τῶν ὑπαρχόντων. LEMM.

Ead. l. 16. Λέγον) Fl. B. 2. et P. λέγων. Reliquae cum Schol. et P. hic quidem recte λέγον, ut edi curavimus. SOLAN.

Ead. l. 18. Καταίρωντος ἔνθα μὴ δεῖ) Scribendum videtur, καθαιρουντος ἔνθεν μὴ δεῖ. GUIET. Interpretum errorem in hac locutione castigavit L. Bos ad A. A. XXVII, 2. Καταίρειν proprium est de navibus in portum invectis: καταίρουσαι τε καὶ ἀφαιεῖσαι ὀκνάδες apud Philostr. de V. S. II. p. 606. ἔκτιθεν δὲ κατάραντες εἰς λιμένα Dionys. Halic. A. R. I. p. 42. Grammatici per καταπλεῖν exponunt: *Hesych.* et *Suid.* in Καταίρωντες ex quo facile est priorem emendare in κατέρωντες, quanquam tantilla labes *Guietum* deceperit in hoc quoque *Luciani* loco parum felicem. Portus autem his clausi, aliis aperti, quod saepe foederibus et pactis cautum; non enim quosvis pari jure λιμένας καὶ ὁρμοὺς δέχεσθαι volebant. Jam si quis eos in portus devehatur, quos intrare non licet, is proprie καταίρει, ἔνθα μὴ δεῖ. et piratae quidem vel maxime, qui de alieno praedas agunt, cujus criminis et ἀρπαγῆς littera T incusatur. Hinc latius se porrigit καταίρειν pro venire aliquo. *Hesych.* Κατήραμεν, ἤλθομεν. Ad aves ratione quadam singulari pertinet aliquorsum devolantes. *Aristoph.* Av. v. 1288. *Plutarch.* T. II. p. 41. F. μέλισσαι ἐπὶ τὸν τραχύτατον καὶ δριμύτατον θύμον καταίρουσι parique modo in *Philop.* p. 364. D. Pomp. p. 635. E. Contrarium ἀπαίρειν tum prima, tum ampliore potestate: non invenuste *Cyrill.* contra *Julian.* p. 206. B. τοὺς ἀπαίροντας μὲν ἀπάτης Ἑλληνικῆς, μεθορμιζομένους δὲ πρὸς ἀλήθειαν *Plutarch.* de Garrul. p. 514. E. ἐπὶ τί δὲ ἡ γλῶσ-

σα ἀπαίρει; Hic etiam *Hesychius* est corruptus: Ἀπηύραν, ᾤδενσαν· lege, Ἀπῆραν, et μοχ: Ἀπηρεῖσαντο, ἐπηξεν. Ἀπῆρε, μετέστη· confer Ἀπαίρει etc. HEMST.

Pag. 57. l. 1. Φυλάσσοντα) Non dubito, quin malam gratiam inierint ab *Luciano* librarii, scribentes φυλάσσοντα pro φυλάσσον, et paullo post ὡς ὀλίγου δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα, μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι etc. pro ἀγαγόν. Loquitur namque Σ, h. e. γράμμα, de se in neutro genere, ut c. 8. καὶ πλεμπραμαι, δεδῶς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τῦκα ὀνομάσῃ. et ipsum Σ, κἀγὼ μὲν τοιοῦτο. Nec aliter in toto hoc opusculo de T, nisi in neutro genere, mentio fit, ut passim videre est. Rectissime itaque, ubi c. 7. legitur μέχει μὲν γὰρ ὀλίγους ἐπεχείρει, τατταράκοντα λέγειν etc. *Gronovius*, eruditissimi filii pater eruditissimus, adscripsisse suo dicitur libro λέγον· sensus namque postulat participium, et neutrum genus, ut recte factum, observari debuit. Idem oportet fiat in verbis ibi subsequentibus, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπάμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν etc. Pessime. Lege λέγον. JENS. Monet *Jensius* de φυλάσσον, quod omnino magis grammaticum. Verum cum toties aliter in hoc opusculo legatur, contra fidem Codd. mutare consultum non duxi. SOLAN. Deor. Diall. VII, 1. λαθὼν referendum ad antecedens τὸ βρέφος falso mutavit *Schmieder*. in λαθόν. Ibid. XI, 1. τὸ Ἀσύριον ἐκεῖνο μειράκιον, et mox τὸν ἐρώμενον. Ibid. XXIV, 2. ἐκότερος, ubi modo τὰ τῆς Ἀθήδας τέκνα. Praeter alios vid. *Fischer*. ad *Weller*. Grammat. T. I. p. 371. LEM.

Ead. l. 2. Συλλαβὰς) Syllabas hic elementa vocat, quae in unum sonum coalescere apta nata sunt; et c. 5. quasi cives aut collegas designaret. SOLAN. Vocales sunt, et h. l. diphthongi, quippe ceterae praeter septem vocales simplices. Vid. omnino *Schaefer*. ad *L. Bos* de Ellipss. p. 452. sq. LEM.

Ead. l. 3. Ἀνοίας) Repudiare quidem non ausim: *Isocr.* Or. Areop. in initio: opes, inquit, et potentiam sequitur ἄνοια, καὶ μετὰ ταύτης ἀκολασία, quibus σωφροσύνην et μετρίότητα mox opponit. Attamen in hac gravissimi criminis accusatione convenientius puto ἀπόνοια, non illa prorsus, quam *Theophrastus* describit *Char. Eth.* c. VI. et *Casaubonus* egregie declarat, sed genus ejus quoddam; ista nimirum perditia violentorum hominum audacia, per quam apertis legibus in aliena nihil pensi habentes involant. Sic ἀπόνοιαν sumi satis constat, notavitque *H. Vales*. ad *Ammian. Marcellin.* XX, 4. p. 262. iis proprie tribui, qui per vim imperium occupant. Hunc in modum πλεονεξία commodissime praecedat, ex qua velut gradu facto ad ἀπόνοιαν perveniatur. Endem menda

Diodorum occupavit XX. p. 736. C. ἐν ἀρχῇ μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς Ἀγαθοκλέους γαλητίας καὶ ἀνοίας παραλογισθέντες. *Rhodomannus* auferri jubet καὶ ἀνοίας, *scioli alicujus infartum*: ego leniore. in medicina repono καὶ ἀπνοίας: erat sane temerarium maxime factum *Agathoclis*, cunctis navibus incensis, omnem salutis spem militibus suis praecidere. *Amentiam* ita Latini ponunt: *Liv. XXIII, 9.* aliique saepe. *Hemst.* Facilius fortassis mutaretur ἀνοίας. Sed bonam vocem mutare, et ipsum foret ἄνομον. *LEHM.*

Ead. l. 4. Οὐκ ἀγαπῶν) *Mss.* οὐκ ἀρκοῦμενος. *Bourn.* De hoc idem, quod supra ad φυλάσσοντα, dictum puta; ut et de sequenti ἀγαγόντα. *SOLAN.*

Ead. l. 6. Με — ἐπέρχεται) *Moi* legendum esse, supra diximus ad *Prom. §. 2.* *HEMST.*

Ead. l. 9. Ἐν ἴσῳ δὲ κείσθαι τοῦ φόβου) *Angl.* φόφ. mendose. patet postea verbo φόβου saepius repetito. post φόβου adde τὰ λοιπὰ γράμματα. quae dictiones scriptae in margine unius *Ms.* sic et in sequent. *Bourn.* Excidit fortean aliquid, ut ἐν ἴσῳ ἐκείσθαι τοῦ φόβου καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα. *Δίκαιον οὖν.* *MAACIL.* Haec aliena et addititia videntur. Sed ἐπέχω. *GUIET.* Hunc locum facile quivis corruptum esse sentiat. Verum qua ratione emendandus sit, nondum, ut opinor, viri doctissimi videbuntur aperuisse. Adferam et ego in medium, qua ratione putem procedendum. *Sigma* tot et tantis lacessita injuriis, quo tandem evasura sint ista cogitans, metuit ne aliquando e sedibus prorsus a *Tau* ejiciatur, et voce in totum adempta, inter literas non nisi calculi gratia numeretur, atque adeo cum *Bau*, *Coppa*, et *Sampi*, aeterno damnetur silentio. Hoc puto voluisse *Lucianum*; exstareque adhucdum hujus sensus non obscura vestigia in lectione, quam *Codd. Mss.* et *J. ed.* praeferunt. *Angl.* enim apud *Bourdelotium* habet φόφ. *P.* autem *L. Coll.* et *J. ed.* integram vocem φόφου. quae facile a voce ψήφος, festinante librario, provenerit. Si quis nunc a me requirat, ut conjiciam saltem, quatenam *Luciani* verba fuerint, ignoscat, si in tam foedo et mutilo loco nihil proponam. Forsan leg. ἐν ἴσῳ δὲ κείσθαι τοῦ φόβου. ut *Thucyd. VI, 78.* ἐν ἴσῳ δὲ καὶ τῆς ἐαυτοῦ ἅμα ἐν τῇ ἐμῇ μαχομένου. De *Bau*, *Coppa*, et *Sampi*, alibi dicendi dabitur locus. Interim si cui nomina ista minus nota sint, auctor sim, ut *Scaligerum* adeat in *Dissertatione de literis Ionicis*, quam inter ejus notas ad *Eusebii Chronicon* inveniet, p. 110. ed. post. *SOLAN.* *Fr. Viger.* de *Gr. Dict. Idiot. c. III. S. V. §. 6.* hunc in modum vertit: Ita dum quiescerem parum absuit, quin nullus mihi deinceps inter literas locus relinqueretur: atque

adeo meus iste metus ad omnes literas aequaliter pertinet. Lique-
eum probasse *Bourdelotium* et *Marcilium* suppletes, καὶ τὰ
λοιπὰ γράμματα· ad quale remedium excoGITandum haud saue
magna mentis contentione est opus. Phrasis insolentior ἐν
ἴσῳ τοῦ φόβου vel τοῦ κινδύνου κείσθαι certioribus exemplis,
non solo *Luciani* dubio loco, a *Vigero* debuerat firmari. Ego
Codicum et ed. *J.* lectionem, dummodo mutando casu pa-
rumper adjuvetur, satis opportunam censeo: ἐν ἴσῳ δὲ κεί-
σθαι τῷ φόβῳ. Primum φόβος consonis attribuitur, quemad-
modum vocalibus φωνή· literarum divisio primaria, καθ' ἣν
τὰ μὲν φωνὰς ἀποτελεῖ, τὰ δὲ ψόφους· φωνὰς μὲν τὰ λεγόμενα
φωνήεντα, ψόφους δὲ τὰ λοιπὰ πάντα· auctor *Aristoxenus* apud
Dionys. de Comp. Verb. p. 21. Verum naturali quadam pro-
nuntiandi ratione ψόφος pertinet ad Σ. *Plato Theaet.* p. 147.
Ε. καὶ γὰρ δὴ, ὦ Σώκρατες, τό, τε σίγμα τῶν ἀφάνων ἐστὶ, ψό-
φος τις μόνον, ὅλον συριττούσης τῆς γλώττης. *Aelius Dionysius*
apud *Eustath.* ad *Il. K.* p. 813. v. 45. Deinde ἐν ἴσῳ, ἐν τῷ
ἴσῳ εἶναι venusto Graecorum usu, pro, ἴσον εἶναι, pari loco
esse et conditione, non aliter ac Latini solent, in facili, in
aperto, in dubio, in incerto, in parato etc. *Thucyd.* IV, 10.
ἀποβάντες δὲ ἐν τῷ ἴσῳ ἤδη. II, 60. ὅ, τε γὰρ γνούς καὶ μὴ σα-
φῶς διδάξας ἐν ἴσῳ εἰ καὶ μὴ ἐνεθυμήθη. IV, 60. 61. et saepe
alibi. *Euripid.* *Iph. in Aul.* v. 1199. apud quem ἐν εὐμαρεῖ, ἐν
εὐσεβεί *Hel.* v. 1243. 1293. et, quae frequentiore usu teruntur, ἐν
ὁμοίῳ, ἐν ἱσολύῳ. Solent autem ἐν ἴσῳ εἶναι τι· *Scriptor*
Orat. in *Neaer.* p. 879. F. ταύτας (τὰς σάφρονας) ἐν τῷ ἴσῳ
φαίνεσθαι μετέχουσας τῇ πολλάκις πολλοῖς ἐκάστης ἡμέρας συγγε-
γενημένη· modo dixerat, ἐξ ἴσου φανῆναι ἐκείνας τιμωμένας
ταύτῃ τῇ πόρῳ· cuius locutionis haud dispar est ratio: *Lys.*
p. 168. v. 23. εἰ γὰρ ἐξ ἴσου τῇ συμφορᾷ τὴν διανοίαν ἔξα. et ver-
bis simillimis *Antiphon* παρὰ τοῦ *Hē. φ.* Ἐβουλόμην τὴν δύναμιν
τοῦ λέγειν καὶ τὴν ἐμπειρίαν τῶν πραγμάτων ἐξ ἴσου μοι κοθιστά-
ναι τῇ τε συμφορᾷ καὶ τοῖς κακοῖς etc. *Liban.* T. I. p. 805. A.
ἐν ἴσῳ τοῖς γονεῦσιν ἄγειν. T. II. p. 227. C. με μὴ τοῖς πολλοῖς
ἐν ἴσῳ θίωρον ἄφωνον ἔστησεν ἡ τύχη. Ut alios praeteream,
Grammaticis etiam haec loquendi formula non displicuit:
Hesych. in *Αὐτοξενεῖν.* *Schol. Aristoph.* ad *Av.* v. 17. Quin
hoc ipsum ἐν ἴσῳ κείσθαι *Erotianus* habet in *Οὐρεῖ αἰμαλώδες*·
in quibusdam *Hippocratis* exemplaribus αἰματώδες, in plurimis,
inquit, legitur αἰμαλώδες, ὃ καὶ αὐτὸ ἐν ἴσῳ κεῖται τῷ αἰματώ-
δει. nescio, an *Hesychius* simili modo sit emendandus: Ἀν-
τιγραφῇ, κεῖται ἐν ἴσῳ τῇ ἀντωμοσίᾳ. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀντιποιεῖ-
σθαι κλήρου. haec vulgo feruntur corruptissima. Adparet,
quae mihi constiterit ratio, cur in *Luciana* voluerim τῷ φόβῳ·

nisi quis praeponat, me non invito, τῷ, id est, τινὶ ψόφῳ. Sensus ex dictis itidem est manifestus: ita ut parum absit, quin, si quietus injuriam ultra feram, e numero literarum expungar, neque alio sim loco, quam sonus aliquis, vel, sibilus. Κεῖσθαι etsi rarius apud Graecos, at nonnunquam tamen de iis, quae contempta jacent: ψόφοι quoque res abjectae et vilissimae, quarum pretium, si sonum quendam verborum inanem excipias, est nullum. HEMST. Sic Diall. Meretr. XV. fin. ubi Cochlis meretrix: ἄλιεύς τις ἐμοὶ γένοιτο, ἢ ναύτης, ἢ γεωργὸς ἰσότιμος, κολακεύειν εἰδώς μικρά, καὶ κομίζων πολλά· οἱ δὲ τοὺς λόφους ἐπισείοντες οὗτοι, καὶ μάχας διηγούμενοι, ψόφοι, ὡ Παρθενί. Sunt meri, inanes strepitus, quibus nihil solidi, nihil veri pretii. Ex hoc loco manifestum mihi est, verum vidisse perspicacem Hemsterhusium, neque tamen omnino tetigisse. Ἐν ἴσῳ κεῖσθαι τῷ ψόφῳ non sine ambiguitate aliqua dictum. Potest esse in aequali strepitu situm esse, aequae strepere, quod absurdum foret. Potest etiam, id quod Hemsterhusius vult, esse in aequali conditione esse, ac qua est inanis sonus; h. e. nihil amplius esse, quam inanem sonum. Quae quidem ambiguitas sermonis non omnino, credo, vitabitur, si pro τῷ ψόφῳ legeris τῷ ψόφῳ i. e. τινὶ ψόφῳ. Scripsit, nisi omnia me fallunt, Lucianus τοῖς ψόφοις. Commode sic et ψόφοι referuntur ad modo commemorata τὰ γράμματα. Parum jam abest, quin e literarum numero ejiciat, atque adeo inanibus sonis adnumeret. Belinus voluit τοῦ ψόφου, falso dicens Hemsterhusium quoque sic voluisse, quod ne bene quidem Graecum foret, si eandem, quam modo edidi, et de qua et ipse Belinus cogitavit, sententiam habere velis. Quae Bourdelotius, Marcilius et Solanus in medium attulerunt, ea jam per se corruisse puto. LEHM.

Ead. l. 10. Οὐχ ὑμᾶς) Si sic interpungatur, necessario post ὑμᾶς inserendum erit μόνον. Quocunque demum pacto legas, illud νῦν expungendum videtur. SOLAN. Neque μόνον inserendum, neque νῦν expungendum. Salva omnia, si recte disponantur. Vid. etiam Abresch. Dilucc. Thuc. p. 421. Ἀλλὰ καὶ etiam tum poni posse, ubi simplex οὐ praecesserit, praeter alia multa testatur locus Diall. Deor. XII, 1. οὐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ὅποσα τοὺς ἄνθρ. — ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ. LEHM.

Ead. l. 11. Ἀλλὰ καὶ) Omissum in priore membro μόνον, quod tum hoc loco, tum pluribus aliis ostendit J. Davis. ad Ciceron. de N. D. p. 239. HEMST.

Ibid. Τῆς πείρας) Attici πείραν ἀντὶ τοῦ δόλος καὶ τέχνη, pro dolo malo accipiunt. VORST.

Pag. 58. l. 1. Ὡν χωρὶς οὐδὲν καθόλου τι γράφεται) *Bole-*
rus, sine quibus nihil omnino scribitur. Benedictus, sine quibus
plane nihil scribitur. At multa possunt scribi, sed sine sensu.
Verti debuit, sine quibus perfecte et integre nihil scribitur, ὧν
προσθήκης εἰς τὸ γράφεσθαι πᾶσι δέεται, ut ait infra. GRON.

Ead. l. 5. Καθυψήσετε τὸν ἀγῶνα) Locutio judicialis,
 quae latius patet, quam Latinorum *praevaricari*, tametsi in
 Gloss. ad id verbum explicandum adhibeatur. *Demosth.* in
 Mid. p. 609. C. thesmotheta quidam a Polyzelo verberatus
ἰδίᾳ πεισθεὶς ὁπόσω δῆποτε ἀργυρῶ καθυψεῖς τὸν ἀγῶνα qui
 hunc diligenter imitatur *Dion Cassius XLVI. p. 299. C. καθ-*
υφεικέναι τοῖς ὑπὲρ ἡμῶν ἀγῶνας. Poll. VIII, 148. ejus gene-
 ris cognata jungit verba, unde potestas τοῦ καθυφείναι fa-
 cile possit intelligi. Propria virtus, contra nitentibus sponte
 cedere, inque re incepta tam remisse versari, ut interciderat,
 et adversario caussa prodatur. *Nost.* in Prom. s. Cauc. §. 3.
Demosthenes extra forenses controversias *περὶ Παρατρ.* p. 295.
A. πολλῶν πραγμάτων καὶ μεγάλων καιρὸν ἔαν τις ἐκὼν καθυψῇ
τοῖς ἐναντίοις καὶ προδοῖ. ubi junctum vides προδοῦναι. *Olynth.*
III. p. 36. B. εἰ καθυψείμεθά τι τῶν πραγμάτων pari modo
Joseph. de B. J. II. c. 16. p. 191. οὐδὲν τῶν σωτηρίων ὑμῖν
καθυψησάμεν. *A. J. VI. c. 3. §. 3. de Samuelis filiis a paterna*
virtute longe desciscitentibus: δῶρων καὶ λημμάτων αἰσχυρῶν
καθυψίεντο τὸ δίκαιον, id est, ἀντηλλάττοντο, κατεπροδίδσαν,
ut loco hoc prolato Suidas interpretatur. Quare legendum
censeo de B. J. VI. c. 3. §. 3. καθυψέμενος τὸν λόγον, ὧν πέ-
πονθε (ἢ πατρὶς) τὰ ἔργα, ut in Eusebio H. E. III. p. 97.
scribitur. H. quidem Valesio, quod Mazarinus C. praefert
τῶν λόγων, magis placet; sed multo minus expedite fuit sen-
tentia, neque hujus loci est vel verbi secundus casus. Quid
autem in his locutionibus distet Activi Mediiue usus, non
est ut pluribus ad peritiores exponam. Hcsychium emenda:
Καθυψείναι, ἐνδοῦναι, ὑποχωρεῖν, καθυποβάλλειν editur,
Καθυψαίνειν. Alia Budaeus C. L. G. p. 25. ΗΕΜΣΤ.

Ead. l. 7. Καὶ οὐκ ἂν) Illud καὶ amotum mallet, et or-
 dine continuo legi: ὥς εἶθε etc. *παρανομεῖν, οὐκ ἂν ἐπολέμει.*
 Scio, ubi redundet haec particula: verum hic videtur
 ab iis inserta, qui istam periodum a priore divellebant.
 ΗΕΜΣΤ. Non adsentior. *Diall. Deor. II, 2. εὐρυθμα βαίνει,*
καὶ ὄψει, et, i. e. tum videbis. Scilicet haec est vis particulae
 καὶ consecutiva, haud raro apud optimos scriptores Graecos
 obvia, nec ab aliis linguis aliena. *ΛΞΗΜ.*

Ead. l. 8. Τῆς κισσήρως) De pumice, et re ad exteren-

dos expoliendosque libros apta. *Κεφαλαγλαν* Attici vocant *κεφαλαγλαν*. COGN. Apud Atticos *κίσσηλις* et *κεφαλαγλια*, et litterae invicem mutabiles λ. ρ. priorem tamen vocem neminem legisse puto. BOURD.

Ead. l. 9. *Κεφαλαγλιας*) Vide *H. Stephanum* de hac voce disputantem in App. de D. A. p. 56. *Κεφαλαγγει* apud *Hesychium* est in Ὠτοκοπιῇ. *Κίσσηλιν* aequè ignoro, ac *Bourdelyotius*, nisi quod blaesus genuinam vocem *κίσσηρις* vel *κίσσηρις* eo pacto sit pronuntiaturus. Ex hoc linguae vitio risum captavit *Aristoph.* Eq. v. 79. Vesp. v. 45. de quibus *Eustath.* ad Od. E. p. 1764. Vid. *Plutarch.* Quaest. Rom. p. 277. D. HEMST. Scripsi cum *Schmiedero κεφαλαγλιας*, uti habent codd. 2954. et Gori. Litem scilicet littera Α intendit litterae Ρ, quod haec in vocibus *κίσσηρις* et *κεφαλαγλια* ipsam expunxisset. Deinceps correxi οὔτε τὸ γάμμα. Requirebatur οὐδὲ, quod saepe corruptum constat. Cf. supra Somn. c. 7. Varr. Lectt. ad verba οὐδὲ ἐπὶ λόγοις. Simile vitium fuerat Nigr. c. 27., ubi pro μήτ' ἀναβάλλεσθαι scribendum erat μηδ' ἀναβ. LEHM.

Ibid. Γάμμα) In nummis etiam has litteras frequenter permutari, observat rei nummariae cultor et ornator summus *Ex. Spanhem.* p. 119. SOLAN.

Ead. l. 10. *Κναφεῖω*) Atticorum sunt, et quidem veterum, ut scribunt *Harpocr.* in Γναφεύς, et *Scholias* *Aristoph.* ad *Plut.* v. 166. κνάπτειν, κναφεύς, κναφεῖον, κνάφαλος sive κνάφαλον vel potius κνέφαλος, ἄκναπτος etc. quae communis, quam vocant, Graecorum dialectus per γ solet efferre. *Moer.* et *Thom. Mag.* in Ἄκναπτον. Κνέφαλος *Poll.* X, 39. 41. ubi nonnulla Commentatores. In *Corintho* de Dial. Att. ordo est invertendus: τὸ γναφεῖον κναφεῖον λέγουσι· nimis laborat in hac parte *H. Stephan.* App. p. 56. Saepe *Galenus* unus utrumque γναφεῖον et κναφεῖον habet. Vid. *Nunnes.* ad *Phrynich.* p. 34. Quod in *Philoxeni Glossis*, *Tomentum*, κνάφαλον, κνάφαλλον scribitur, vetus *Onomasticon* exhibet γνάφαλον· hoc *Alcaeus* utitur, ἀμφὶ κόρσῳ μαλθακὸν γνάφαλλον. Illud est apud *Strabonem*, qui tradit XV. p. 1016. B. quibusdam Indicarum arborum ἐπανθεῖν Ἰριον, quo Macedones usi sint ἀντὶ κναφάλων. Atticis κνέφαλον dicitur ipsa culcita: *Hesych.* in v. unde κλῆνη ἀμφικνέφαλος, cujus meminit *Poll.* X, 36. HEMST.

Ead. l. 11. *Μαχόμενον τὸ μόγις ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μάλιστα παρακλέπτον*) Voluit sic forte *Lucianus*: ἐπέπαντο δὲ ἂν καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον τῷ γάμμα, τὸ μόγις ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μαγίδα παρακλέπτον. Latine dixeris, cessant

vero etiam *Lambda* pugnans cum *Gamma*, propter surreptum sibi *μόγης*, atque id ipsum etiam surripiciens *μαγίδα* sive *magidem*, etc. Intelligi vult, utrumque et *lambda* et *gamma* esse fures ac furari mutua. *Gamma* surripit *μόγης*, quia id *μόλῃς* rectius dicitur, sed maluerunt οἱ Ἀττικιστῶντες, *μόγης*. *Lambda* surripuit *μαγίδα*, quia corruptione Attica tunc *μαλῖδα* dixerunt. ΜΑΡΤΙΝ. *Helladius* etiam *Besantinius* eos damnat, qui *μόλῃς* pro *μόγης* dicunt, quod Ionibus et Aeolibus frequens est. Sed de lingua communi intelligendus uterque. Vide tamen Tim. c. 13. et Hermot. c. 71. ΣΟΛΑΝ. Si ridendo verum dixit *Lucianus*, antiquum erit et genuinum *μόλῃς*, quod postea degenerarit in *μόγης*. Antiquitati τοῦ *μόλῃς* favent Aeoles, quorum vetustissima est dialectus; iis enim hoc vocabulum adscribit *Helladius* apud Phot. p. 866. τὸ *μόγης*, inquit, ἀναλογώτερον διὰ τοῦ γ γράφεται, ἐπὶ τῶν μετὰ πόνου γινομένων ταπτόμενον· οἱ δὲ Ἴωνες καὶ Αἰολεῖς παραλόγως διὰ τοῦ λ *μόλῃς* λέγοντες ἐκφέρουσι καὶ γράφουσι· deduxit a *μόγος*, et utrumque pro eadem habuit voce. Alii non origine tantum, sed et potestate distinguunt, hoc a μέλλω vel μολῶ repetitum exponentes βραδέως, illud a *μόγος* vel *μογεῖν*, μετὰ βίας vel μετὰ πόνου· vide *Etymol.* et *Thom. Mag.* quod significandi discrimen etsi non plane repudio, quin tamen ab eodem fonte manent, vix mihi dubium est. In nostris *Homeri* edd. utrumque reperias: in priscis alterutrum exstitisse tantummodo, prout huic illive scripturae Grammaticorum natio studebat, a vero non abhorret. Haec est causa, cur *Apollonium Rhodium*, cum posuisset *μόλῃς* I, 674. Scholiastes, iniquiore quidem censura, notare non sit veritus: κακῶς διὰ τοῦ λ. ἔδει γὰρ διὰ τοῦ γ *μόγης* παρὰ τὸν *μόγον*. secutus nimirum eos, qui tum in *Homero*, tum alibi semper istum in modum scribi volebant. *Corinthus* inter Attica reponit τὸ *μόγης*. Alia lege apud Jos. Wasse ad *Thucyd.* I, 12. I, 69. VII, 40. VII, 44. HEMST. Vid. ad Gregor. *Corinth.* Koen. et Schaeff. p. 65. Discrimen autem illud, quod *μόλῃς* inter et *μόγης* statuerunt *Etymol.* et *Thom. M.*, certe a *Luciano* non esse agnitum, hic ipse locus satis clare docet. ΛΕΗΜ.

Ead. l. 12. Καὶ μάλιστα) Locus corruptus, sed cui non medeor. BOURD. Merito rejectis *Bourdelotio* et *Marcilio J. Gronovius* ad *Arrian.* IV. p. 166. emendat μὰ Δία· quod eo probabilius est, quia omnes ibi Codd. μὰ Δία vice vulgati μάλιστα praeferunt. Proderit haec observatio ad alia *Luciani* loca. Quamquam conjectura minime sit spernenda, hic nondum video, cur nos poenitere debeat vulgatae lectionis: μάλιστα saepius usu concinniore vim habet adseverandi: o

Nostro exempla suppedabit Index. *Harpocrat.* in 'Ασυνδιδι-
τώτατον· ὃν μάλιστα οὐκ ἂν δύναϊτό τις συνιέναι, τί πότε φρονεῖ.
Suidas: Μάλιστα, ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς ὁ Θουκυδίδης λαμβάνει.
sumtum e *Schol. Thucyd.* ad I, 17. qui perinde III, 92. στα-
δλους μάλιστα τεσσαράκοντα explicat, ἀντὶ τοῦ κατ' ἀκριβείαν·
sed in his propria quadam ratione ad numeros pertinet.
HEMST.

Ead. 1. 15. 'Περὶ εἰς ἃ μὴ χρὴ) Usurpat *Feder. Morell.*
ad *Dion. Chrys.* p. 13. sed parum adposite. *Demosith.* in *Mid.*
p. 613. D. οὐθ' ὅλως προσιόντα, ὅποι μὴ προσῆκεν αὐτῷ. Ad-
versus φυγάδας ὅπου μὴ ἔξεστι κατιόντας dabatur ἐνδειξις. *Suid.*
in ea v. *Ovid.* I. *Pont.* VII, 23. nec tamen irrumpo, quo non
licet ire. *Valer. Maxim.* VI, c. 2. de libertate dictis pariter ac
factis testata, quae inter virtutem vitiumque posita, si salu-
bri modo se temperaverit, laudem; si, quo non debuit, pro-
fuderit, reprehensionem meretur; εἰ ὑπερβαῖν εἰς ἃ μὴ χρὴ.
HEMST.

Pag. 59. l. 1. Κάδμος ὁ νησιώτης) *Phoenix* fertur suae
aetatis hominibus ingenii acumine praecelluisse, ut qui et
sedecim literas primus omnium in Graeciam e Phoenicia ad-
tulerit: α. β. γ. δ. ε. ζ. η. θ. ι. κ. λ. μ. ν. ο. π. ρ. σ. τ. υ. His *Palamedes*
Nauplius Trojano bello quatuor adjecit, φ. ξ. ψ. χ. et totidem
Simonides Syracus. medicus, ζ. η. ψ. ω. *COGN.* Hac de re
copiose *Just. Lipsius* ad *Tacit.* *Claud.* qui haec omnia diligen-
ter exsequitur. *BOURD.*

Ibid. 'Ο νησιώτης) *Cadmus* secundum quosdam *Tyrius*
fuit. Insulam autem olim fuisse *Tyrum*, docet inter alios
Ovid. *Met.* XV, 288. Vide *Bochartum* *Geogr.* II. l. 2. c. 27.
Alexandri M. oppugnantis operibus continenti juncta est.
A *Cadmo* autem invecta in Graeciam literarum elementa con-
stans et vera traditio est. V. *Lips.* ad *Tacit.* *Ann.* XI, 14.
De origine literarum apud Graecos lege eruditissimam *Scali-*
geri, supra laudatam, Dissertationem. Sed XVI tantum ab
eo illatas veteres volunt. V. *Spanh.* 83. *Solan.* *Tyrius*,
ut *Cadmum* *Cinna* vocat apud *Sosip. Charis.* p. 99. Jam inde
a *Belidis*, natalique urbis ab anno *Cecropiae* (ita legendum, non
Cecropis; *Cecropiam* vel *Athenas* intelligit) atque alta *Tyrii*
ab origine *Cadmi*. De insula *Tyro* praeclare *Relandus* *Pa-*
laest. III. p. 2052. hoc *Luciani* loco non praetermisso. *Ty-*
rum *Euripides* adpellat νῆσον in *Phoen.* v. 212. Φοινίσσας
ἀπὸ νάσου. *Scholias.* τινὲς δὲ Φοινίσσας νάσου τῆς Τύρον·
νησιώζεται γάρ. hoc rectum atque ex veterum sententia; nam
quae praecedunt a recentiore manu, nullius sunt pretii. *Ejus-*

dem fabulae versum sextum, ἐκλιπὼν Φοίνισσαν εἰναλλαν χθόνα, ita vertunt, *relinquens Phoeniciam terram maritimam*, cum debuissent, *Phoeniciam urbem*, sive, *Tyrum mari cinctam*. Χθόνα, χώραν, γῆν pro urbe poni, praesertim a poetis, docet *Kuster*. ad *Aristoph.* Thesmoph. v. 115. nobis adstipulantur antiqui Commentatores, quorum ad hunc locum explicatio luculentius, quam ad v. 212. et meliore fide repraesentatur: delendum autem ἡ Φοινίκη hominis indocti adsummentum. *Meleager Anthol.* III. c. 6. Ep. 17. Νᾶσος ἐμὴ θρόπτειρα Τύρος. Apud *Joseph.* A. J. VIII. c. 2. §. 7. Hiramus Tyri rex ad Salomonem scribit, ut sibi pro opera ceteris in rebus navata frumentum mittat, οὐ διὰ τὸ νῆσον οἰκεῖν δεόμεθα: quae repetuntur c. 6. §. 3. *Diaconus e Festo*: Sarra, insula Tyrus. Consentiunt eruditi post magnum *Scaligerum*, Sarram et Tyrum ab eodem manare vocabulo Phoenicio: at, si, quod *Is. Vossius* ad *Scylac.* p. 101. contendit, accipimus, non esse dubitandum, quin Sarra proprie sit Palaetyrus, erroris absolvi nequit *Festus*, qui Tyrum insularem exponat: sic tamen et *Servius* ad *Georg.* II, 506. quae enim nunc Tyros dicitur, olim Sarra vocabatur: idque etiam tradiderat ille nescio quis, Graecus certe scriptor apud *Gell.* N. A. XIV, 6. Mihi quidem satis exploratum videtur, et non levibus argumentis nixum, haud longe post Palaetyri initia Tyrum ob egregias loci opportunitates in insula proxima fuisse conditam, et jam ante Salomonis aetatem opibus floruisse; nullaque adeo proferri potest ratio, quae Sarram veterem esse solam Tyrum, exclusa nova, cogat. *HEMST.*

Ead. l. 2. Παλαμήδης) Παλαμήδης εὔρε τὸ Ζ. καὶ Π. καὶ Φ. καὶ Κ. στοιχεῖα. *Hesych.* περὶ σοφῶν. *Vorst.* Quatuor a *Palamede* additas alphabeto literas tradidere quidam. Vide *Tacit.* A. XI, 14. *SOLAN.*

Ibid. Σιμωνίδῃ) Et hic quatuor literarum additione apud veteres nobilis, quas *Plinius* VII, 56. facit Z. H. Ψ. Ω. Sed pro Z. *Suidas* et *Salmasius* Z. ab eo additam statuunt, Not. ad inscript. *Herod.* p. 224. Consule *Spanhem.* p. 41. et 84. 85. *SOLAN.* Repertis, vel potius invectis in Graeciam literis, literarumque formis Cadmus supra ceteros omnes inclauit. Graeci, quasi originem artis omnium utilissimae peregrinam aequo animo non ferrent, Palamedem in hujus partem laudis vocarunt: testes quidem in ejus caussa sane quam multi, qui simpliciter literas illum invenisse perhibent: *Gorgias* et *Alcidamas* personati Declamationibus adversus *Hygin.* F. 274. *Dion. Chrys.* Or. XIII. p. 225. *Philostr.* de V. A. T. IV. c. 33. *Her.* p. 708. 710. ubi gruum commemorat artificem volatum,

de quo praeter *S. Bochartum Hieroz. P. II. lib. I. c. 11. Raderus ad Martial. XIII, 75. ex Philostrato* notans, quod et alii priores fecerunt, quae nusquam in eo compareant: hoc autem commentum a quo sit auctore, quamque antiquum, nunc exquirere nihil adtinet. *Themistius* Cadmum et Palamedem itidem adjungens *Or. IV. p. 60. A. librariorum elegantem* vocat τοὺς τῆς Κάδμου καὶ Παλαμήδους τέχνης δημιουργοίς. Nescio, an *Euripidem* pro hujus opinionis auctore fuerint secuti: videntur certe. ejus ex Palamede locum egregium servavit *Stob. p. 469. in quo minus miror, tot homines eruditissimos, eorum autem, qui de literis scripserunt, nemo fere praetermisit, nullam tetigisse vitii suspicionem, postquam Scaligeri acerrimum illud ingenium cessaverat ad Manil. IV, 206. praeclearam posterioris partis emendationem viro maximo horum melior suggestit, ut disoimus ab H. Grotio ad Floril. Tit. LXXXI. Priores versus, cum hactenus etiam, ut puto, nonnihil laborent, ita legendos arbitror: Τὰ τῆς γε λήθης φάρμακ' ἄρμόσας μόνος Ἀφωνα καὶ φωνήντα (φωνοῦντα, quasi Graecum foret, nimium patienter tulerunt) συλλαβὰς τε θεῖς ἄρμόσας dedi pro ὀρθώσας, utpote, me quidem iudice, convenientius: tametsi, si quis illud tueri velit pro in commodum rectumque ordinem digerere, quomodo fere *Iph. in A. v. 24. τὰ θεῶν οὐκ ὀρθωθέντα*, id est, ὀρθῶς διοικηθέντα, διατεθέντα, non valde sum repugnaturus: tum porro σάφα Δέλτος διαίρει restituo pro κακὰ, quod, utcunque cesserit emendatio, corruptum profecto est. Ex his quidem solis, quod veteres videntur fecisse, fecerunt certe recentiores *J. Meursius* alique, ut Palamedi literarum inventionem tribuerit *Euripides*, haud sane conficias: nihil utique aliud adfirmat, quam quod literis ordinatis faciliorem utendi scribendique rationem monstraverit; quemadmodum *Aeschylus* Prometheo inter alia magnifica, quae Tragicorum more perquam liberaliter heroï suo donat, etiam adsignavit *v. 459. γραμμάτων τε συνθέσεις*, vel potius σύνθεσιν Μνήμης ἀπάντων μουσομήτορ' ἐργάνην sic enim reponendum censeo: is tamen idem, ut scenae serviret, nihil alienum facere sibi visus est, si, quorum hic Prometheus dixisset auctorem, eorum quaedam ad Palamedem multo posteriorem alibi referret, quod observat *Schol. ad v. 457. Sophocles* vero, qui Palamedem quoque suum ornatissime instruxit, nullam, opinor, inter ceteras ejus laudes literarum fecerat mentionem; saltem tale nihil adparet eo in loco, quem protulit vir magnus ad *Manilium*, sed ista, ex adversariis, ut saepe numero solet, deproperata parum caute scribens:*

In Tragoedia autem Sophoclis Nauplio ita quidam de Palamede narrat: nam sic Achilles Tatius p. 122. Σοφοκλῆς δὲ Παλαμήδου ἀνατίθησι. λέγοντα γὰρ Ναύπλιον εἰσάγει· unde nec colligi potest, sumptos esse versus illos ex fabula Nauplio, et simul constat, de filio Palamede ipsum Nauplium, non alium quendam, ista commemorasse. Praeterea quatuor versus, quos Scædiger adnectit, postremi optime quidem ad sensum respondent; sed, si verum est, ut sane videri non diffiteor, ex Nauplio Πυρραῖ priores esse depromptos, hi certe quatuor cum illis, quantumvis congruant, conjungi non debent: exstiterunt enim in Sophoclis fabula Palamede, ut diserte testatur Eustath. ad Il. B. p. 228. Od. A. p. 1397. A vero igitur non abhorreo, propagatam esse ex Euripide minus bene intellecto illam de Palamede literarum inventore opinionem, quam cum refutaret, sapiebat sane Tzetzes, in illis etiam, ubi sapit, ineptissimus Chil. V, 804. XII, 39. Rectius alii curam Palamedis, nam quin ejus non fuerint hac in re nullae partes, minime dubito, ad paucas literas easque compositas adstringunt. Serv. ad Aen. II, 86. satis circumspecte: secundum quosdam ipse reperit literas: quae res si forte sit dubia, tamen certum est θ, φ, χ ab hoc inventas cum adspiratione. E addit cum aliis Schol. Gregor. Nazianz. ad Stelit. I. p. 66. h'c quam parum veteres inter se consentiant, expositum leges tum ab aliis, tum a J. Meursio ad Hesych. Ilust. p. 159. et J. G. Vossio Art. Gramm. I. c. 10. Loquitur autem ne Lucianus quidem de literis inventis, sed per certas leges ad commodum ordinem atque usum dispositis: ceteroquin post Cadmum et Palamedem non nimis adcurate Simonidem addidisset, qui trium tantummodo, vel quatuor ad summum compositarum haberetur auctor. Operae pretium erit conferri, quae de Lino tradit Diodor. III. p. 140. B. prava Rhodomanni versio, quod Lino Diodorus adscriptum volebat, Cadmo perperam tribuit: hoc quamvis animadversum a J. Perizonio Aelian. V. H. III, 32. n. 5. fraudi tamen fuit ampliss. Bouhier. Diss. de Pr. G. et L. L. §. 14. Apud Plutarchum etiam τάξις γραμμάτων et προοδία Symp. IX, Qu. 2. ubi et Cadmum, Palamedem ac Simonidem similiter atque a Luciano commemoratos reperies, et plura, quae ad hoc genus omnino pertinent. Ὅπως καὶ ἡ τάξις τῶν γραμμάτων ἔχειν νεννομοθέτηται, Tatian. Orat. ad Gr. §. 29. Mox placet Codd. lectio, οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνη· quod posterius retineas, an μόνον, etsi parum referat, hoc tamen malo propter ἀλλὰ καὶ sequens. In Nigr. tamen §. 1. ἐν κεφαλαιῶ μόνον. §. 38. οὐκ αὐτοὶ μόνου λυσώσω, ἀλλὰ καὶ ἄν etc. Haec saepius a libris confusa. Hæmst. Diligentissime, ut solebat, ea, quae

de literarum Graecarum initiis et auctoribus vel ab ipsis veteribus, vel etiam a recentioribus, tradita sunt, collegit et disposuit *J. F. Fischerus* Animadvv. ad *Weller*. T. I. p. 4. sq. Deinde neque hunc Dativum, vel potius Ablativum, τῇ τάξει corrigi velim, non magis, quam illum τῇ μνήμῃ *Nigr.* c. 10. Mens auctoris haec, opinor, est: quae prima sit, quae secunda litera, definierunt inventores earum ordinis illius ope s. ordine illo constituto, in quo etc. Accedit, quod ἐν τῇ τάξει aliqua ambiguitate laboraret, quum ἐν τάξει, vel ἐν τῇ τάξει, ποιεῖν τι fecisse facere aliquid recto s. praescripto, ordine servato, quod noster non potuit velle. Longe suspectior mihi fuit in sqq. forma προεδρεῖται, quum *Lucianus* certe sibi in altera forma προεδρία constet. Mox c. 11. rectior forma occurrit. *LEHM.*

Ead. l. 3. Οὐ τῇ τάξει μόνον) *Mss.* οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ, quod idem. *BOURD.*

Ead. l. 8. Ἠμφώνοις) De his et mutis consule *Dionys. Halic.* de Str. Or. XIV. p. 96. ed. Uptonianae. *SOLAN.*

Ead. l. 10. Καθ' αὐτὰ) Prave hunc locum interpungi in omnibus in hunc modum, καθ' αὐτὰ μὲν οὖν τὰ φ. video. Revocavi igitur genuinam hanc, quam vides, lectionem: qua admissa, omnia jam plana sunt. Sola *J.* τὰ ante μὲν οὖν habet, quod adjumento fuit. *SOLAN.* Etiam in *A. 2.* reperio τὰ. *LEHM.*

Ead. l. 12. Οὐ γὰρ ἔγω) Utitur hoc loco *Sam. Petitus*, vir doctrina quam recto iudicio melior, *Misc.* III. c. 9. ut mirificam illam *Virgiliani* in *Tullium Cimbrum* epigrammatis emendationem illustret. *HEMST.*

Ead. l. 14. Καθήκοντες ὁραθῆναι) Cedo mihi ex veterum aliquo exemplum, quod talem usum τοῦ καθήκων probet, et desistam huic scripturae litem movere. Interea corrogo mutatione non ita magna, καλοὶ ὄντες ὁραθῆναι: quae usitatissima est loquendi formula. Καλὸς ἰδεῖν *Euripid.* *Rhes.* v. 380. κάλλιστος ὁφθῆναι *Cornut.* de N. D. c. 32. p. 225. *Eunap.* *Prisc.* p. 114. v. 15. εὐπρεπὴς ὢν ἰδεῖν *Aeschin.* in *Tim.* p. 22. v. 25. In *Platonis* *Parmenide* p. 1110. B. *Parmenides* ipse καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν, *Zeno* autem εὐμήκης καὶ χαρίεις ἰδεῖν: sicut in *Luciani* *Prom.* in verb. §. 3. ὁφθῆναι χαρίεντα: contra αἰσχρὸς ὁφθῆναι τὴν ὄψιν de *Hist. conscr.* §. 9. Rarius illud *Aeschinis* in *Tim.* p. 7. v. 34. εἰς φύσεις ἀνθρώπων πολὺ διαφέρειν ὁφθῆναι ἀλλήλων τὰ περὶ τὴν ἡλικίαν: quo loco si quis vulgatam *Luciani* lectionem defendere conetur, is, meo quidem iudicio, multum errabit. Ὅραθῆναι autem ne sede sua deturbetur, intercedo: eo magis, quod ἀκουσθῆναι conjecturae sane parum felici, non vetuste Codici debeat.

Sunt enimvero *A* et *T* specie ad videndum pulchra, si ad litteram *T* comparentur, quae crucem referat: tum animadvertente, quam illud auribus ingratum accidat, καθήκοντες ἀκουσθῆναι, οὐκ ἂν ἠκούσθῃ μόνον. HEMST. Non nego insolentius dictum καθήκων ὁραθῆναι. Sed quia non similia de hoc ipso verbo exempla in promptu sint, ideo tamen non existimo corrigendum. Cogita καθήκων Participium h. l. Adjectivum vice fungi, ut exprimatur *decorus, speciosus*. Et agnosces eundem *Lucianum*, quem in illo φοβερόν ἰδεῖν Diall. Marinn. XV, 3. vel in χαρλενὰ ὀφθῆναι, quod ipse Hemst. modo cum aliis exemplis proposuit. Vid. Fischer ad Weller. T. III. b. p. 23. sq. Aliam ad defendendam vulgatam lectionem viam ingressus est Abresch. Dilucc. Thuc. p. 23. ἀγαθοὶ cum ὁραθῆναι conjungens perplexa structura, qua facile possumus supersedere. LEMM.

Ead. l. 15. 'Ακουσθῆναι) Ex Cod. L. haec scriptura est. reliqui libri ὁραθῆναι. SOLAN.

Pag. 60. l. 2. 'Απειλᾶσαι) Melius congruere ἀπελάσαν et ἐκδιώξαν nemo, qui ad nexum orationis adtenderit, diffitebitur: hoc satis liquidum; sed βιασάμενον legatur, an βιασαμένων, non multum interest. HEMST. Ad Gerundia Latinorum confert hos Infinitivos Abresch. Dilucc. Thuc. p. 790. satis sinistre. Neque tamen opus erit Hemst. emendatione, si cum Schaefero ad L. Bos de Ellipss. p. 612. sq. commate modo transposito legamus: τοῦτο οὖν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τῶν πάποτε, βιασαμενον ὀνομάτων με etc. Felicissima profecto manus. Τῶν πάποτε, int. ἀδικησάντων με. Ceterum βιασαμένων reperitur etiam in cod. 2954. et in ed. B. 2. LEMM.

Ibid. Συνδέσμων) Quo respexerit, mihi non liquet: neque enim in lingua vulgari quicquam est, quod huc faciat. Dialectos non moror. SOLAN. De Conjunctionibus et Praepositionibus grammaticis, quas Versio expressit, et Solanus quoque in mente habuisse videtur, h. l. non cogitandum esse, vel particula ὁμοῦ arguit, patet etiam ex uberiori, quae sequitur, rei demonstratione, ubi non modo de Conjunctionibus, sed etiam de Praepositionibus nihil vel argumenti, vel exempli invenias. Seducti interpretes ad falsam opinionem per antecedentes voces ὀνόματα et δῆματα, quae tamen h. l. non ita videntur grammaticae esse, ut non simul omnes, quascunque lingua complectitur, sub his intelligi possint. Hinc prima menda προθέσεων, pro qua librariorum voce Lucianus scripsisse videtur προθέτων, vel προθεσιῶν, vel tale quid, ut jam haec existat sententia: *Ausa est litera T vi me expellere ex nominibus et verbis patriis, quin etiam extrudere e*

necessariis mihi et lege constitutis. Πατριῶα, quae a majoribus sic sunt propagata, alias τὰ πατρια, ut in *Isocrat. Panegy.* identidem principatus Graeciae vocatur πατριον. Σύνδεσμα, quae arctis vinculis sunt inter se conjuncta. Πρόθετα denique, s. προθέσματα, quae lege sunt praestituta, longiori scilicet usu, et inde oriunda auctoritate. Sic argumentationem accusatricis petitam vides ex antiquitate et jure possessionis, ex arcta literarum necessitudine et familiaritate mutua, (c. 8. συνῆθη μοι καὶ συνεσχολακότα γράμματα) e legum denique constitutarum auctoritate et sanctitate (ibid. ἀνόμως ἀνῆρπασεν). Quae si cui argutiora videantur, meliora velim offerat. Et accipiam lubens. ΛΕΗΜ.

Ead. l. 3. "Εκτοπον) *Ms. Εκπῶτον, ἤτοι βίαιον καὶ ἀφόρητον. BOURD.*

Ead. l. 5. Κυβέλα) Dico ad *Pausan. BOURD. Bourdelotio* solenne est, eorum, quae nullus intelligit, explicationem in aliud tempus promittere. Equidem de Cybello Atheniensium colonia, et Lysimacho Comico nihil habeo quicquam, quod in medium adferam, certi. *Berkelius* ad *Stephan.* in Κυβέλεια illud oppidum esse censet, quod genere feminino dicatur a *Stephano* Κύβελλα, idemque *Cuballum* *Livii*, Gallograeciae castellum, XXXVIII, 18. hoc posterius ob rationes multas, quas promere longum foret, probabile non videtur. De *Stephani* loco aliter sentit *L. Holstenius*, existimans esse scribendum, ἔστι καὶ Κύβελα Φρυγίας· scilicet ὄρος. Κύβελα sane notissimi Phrygiae montes, praecipue matris Deum religione et sacris. *Hesych.* Κύβελα, ὄρη Φρυγίας καὶ ἄντρα καὶ θαλάμῃ· ita lege, non θάλαμοι. *Schol. Homer.* ad *Il. Z.* 135. ex vetustioribus: ἐν Κυβέλοις τῆς Φρυγίας· vide *Marqu. Gudium* ad *Phaedr.* p. 77. *Th. Reines.* ad *Insc. Ant. Cl. II.* n. 68. Quo minus adsentiar, interpellat me non *Tzetzes* quidem, quis enim ejus hominis auctoritate moveatur? sed quod e *Scholiis* ad *Lycophronis Alexandram* veterioribus ad v. 1170. videtur excerpisse: ὁ Ἰππώναξ κύβηλιν τὴν Πείαν λέγει παρὰ τὸ ἐν Κυβέλλᾳ πόλει Φρυγίας τιμᾶσθαι· haec si fidem merentur, habemus urbem Phrygiae Cybellam geminata litera λ. similiter ac Κυβέλλεια κόμη post *Erythras* inter montem *Mimantem* et promontorium atrum sita *Strab.* XIV. p. 954. C. de qua mihi non probantur, quae notat *Is. Vossius* ad *Mel. I.* p. 119. Haec me inducunt, ut credam, in *Stephano* sic esse reponendum: Κυβέλεια, πόλις Ἰωνίας· Ἐκαταῖος Ἀσία· Ἡρώδιανος δὲ Κυβέλην φησὶ πόλιν Φοινίκης· ἔστι καὶ Κυβέλλα Φρυγίας· (πόλις nimirum ex praecedentibus) καὶ Κύβελα, ὄρος ἱερὸν, ἀφ' οὗ Κυβέλη ἢ Πεία λέγεται. Neque tamen eo magis adfirma-

vero, id ipsum oppidum esse *Luciani* Cybelum; quanquam Nelidas etiam in Cariam et Phrygiam pervenisse satis constet: *Schol. Apollon. Rhod.* ad I, 959. Non me praeterit Thraciae, quo plures fuisse missas Atticorum colonias certum est, urbs *Κύνελα* prope Hebrum fluvium, cujus praeter *Stephan.* in v. meminerunt *Appian.* de B. Mithr. p. 349. *Polyaen.* IV. c. 16. facili quidem errore *Κυνέλα* (utrumque numerum in multarum urbium nominibus usurpari, nemo nescit) migrare poterat in *Κυβέλα* sed haec an Atheniensium fuerit *ἄποικος*, juxta cum ignarissimis scio. Quicquid est ferme veteris memoriae *Lysimachorum*, ob oculos mihi versatur: nullum tamen alibi reperio, in quem, quae narrat *Lucianus*, conveniant: nam *Lysimachus* iste, cujus e *Lycurgo* tanquam *εὐτελοῦς μελοποιοῦ* meminit *Harpocration*, huc pertineat, necne, quis adfirmaverit? Ergo *Luciano*, cui alia non pauca soli, hujus etiam *Lysimachi* veteris Comici notitiam debemus: is quia primus, aut saltem inter primos praecipuus, σσ, quod prisca dialectus Atticorum usurpabat, in ττ commutare sustinuit, ideo *Βοιωτίας ἀνέκαθεν* dicitur, quem jocum aut valde fallor, aut a quodam vetustae Comoediae poeta *Lucianus* accepit: non enim Atticis erat hic usus vernaculus, sed a vicinis Boeotis ad eos existimabatur pervenisse. Egregius exstat inprimis ad hanc rem illustrandam *Aclii Dionysii* locus apud *Eustath.* ad Il. K. p. 813. quem totum describere non gravabor: Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οὐ πᾶν εὖρηται χαιρῶν ὁ ποιητὴς τῇ προφορᾷ τοῦ τ ἀντὶ τοῦ σ κατὰ τοὺς ὕστερον Ἀττικοὺς, οἱ Ὀμηροῦ σήμερον λέγοντος, τήμερον αὐτοὶ φασιν. ὥς καὶ τὴν κοινῶς σύρβην τύρβην λέγουσι, καὶ τὸ σεῦτλον τεῦτλον. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἱστορεῖ τοὺς κωμικοὺς μάλιστα ἐκκλίνειν πᾶν τὸ ἔχον σιγμὸν καὶ ἐξήχησιν καὶ ψόφον, ἢ τῇ τραγωδίᾳ μάλιστα ἂν ἀρμόττοι· διὸ καὶ διασύροντες τοὺς τραγικοὺς ὥς μὴ τοιοῦτους προσπαίξουσιν ἐν τῷ. ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῶν σιγμάτων *Εὐριπίδου*· (ex *Εορταῖς Platonis Comici* versus, ut ostendit *Schol. Euripid.* ad *Med.* v. 476. ubi melius ἡμᾶς, quod hic legem jambi violat, omittitur) λέγει δὲ καὶ ὅτι *Περικλέας* φασὶ πρῶτον ἐκκλίνειν τὸν διὰ τοῦ σίγμα σχηματισμὸν τοῦ στοματος ὥς ἀπρεπὴ καὶ πλατύν, γυμναζόμενον αἰεὶ πρὸς τὸ κάτωπτρον· καὶ ὅτι Θέτταλοι καὶ Κίτιεις, οὐχ οἱ κατὰ *Φοινίκην*, ἀλλ' οἱ περὶ Κύπρον, ὧν πόλις Κίτιον κληθεῖσα οὕτω φασὶν ἀπὸ Κίτιου γυναικὸς τινος, θάλατταν ἔλεγον καὶ πίτταν καὶ καρδιώττειν καὶ *Ματταλίαν* καὶ τοιαῦτα, ὅσα οὐδαμῶς Ἀττικὰ νομίζονται, ἀλλὰ τῶν γειτόνων, φησὶ, *Βοιωτῶν*, τῷ μῆτε Ὀμηρον, μῆτε τραγικοὺς, μῆτε *Θουκυδίδην* ἢ *Πλάτωνα* περὶ ῥῆθαι αὐτοῖς· ἐν δὲ τῷ τέλει τοῦ λόγου etc. Haec talia sunt, ut sequi debuissae putes, quae de *Lysimacho* refert noster *Lucianus*.

Lucian. Vol. I.

Y

Ceterum, quod observat *Aelius*, θάλαττα, πίττα, istiusque generis similia rarius ab iis, qui τὴν παλαιὰν Ἀθῆναι, eamque adhuc intemeratam sectantur, usurpata reperies: quamobrem jure suspicari licet, ubicunque in *Thucydide* et *Platone* aliter haec scribantur, librariorum id accidisse culpa: nam Atticorum vetusta dialectus eadem propemodum, quae Ionum, frequentem literae τ, praesertim duplicatae usum abhorrebat. Quantum autem Iones sigmate delectantur, tantum Dores ac Boeoti refugiant: nec defuere, qui totas odas, offensae ingratoliterasibilo, fecerint ἀσέτους· quin *Pindarus* ignominioso titulo Σὺν κίβδαλον adpellavit, ut testantur *Dionys. Halic. de Comp. Verb.* p. 23. et *Athen.* X. p. 455. C. qua de re jam ante monuit *Brodaeus Misc. III. c. 14.* Hoc porro *Luciani* loco parum diligenter inspecto *Christ. Wasius* inconsiderate scripsit de *Lic. Vet. Poët. c. II. p. 17.* *Lucianus in Actione* Σ' ἀδερσος Τ' ἰνυρίαν et damni dati *Lysimachum Comicum* ποίαν *Boeotia* oriundum inducit, unde illa omnia resciverit. *HEMST.*

Ead. l. 5. Πολύγνιον) Sic *Julian. Imp. Misop. de Lute- cia.* Mendose in Mss. πολύγνιον. *BOUARD.*

Ead. l. 8. Αυσίμαχος) Hujus Comici quis alius meminerit, nescio. *SOLAN.*

Ead. l. 11. Μέχρι μὲν γὰρ) Restituere plene non possum: alii, si lubet, tentent. *Ed. J. σ. ὦμην τὸ σ. γρ.* et post λέγειν, πρᾶγμα, haud dubie suo loco motum. ex qua lectione (collata cum ea, quam *Bourd.* Ms. praeferebat) videtur locus totus sic legendus: ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγενημένων καὶ συντετραφημένων γραμμάτων. ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον ἴδια ταυτὶ λέγειν συνήθειαν ὦμην τὸ πρᾶγμα. Nam λέγειν, quod praecessit, mutandum non videtur, ob ἀποστεροῦν participium sequens. *V. Eur. Troad. p. 501. A. ἀλλ' οὐδὲ πῶλος ἦτις ἂν διαζυγῇ τῆς συντραφείσης. θαδῶς ἔλκει ζυγά.* *SOLAN.* In perturbato loco, interea dum liber aliquis oriatur, qui difficultatem omnem expediat, non oberit, credo, liberior quaedam alea conjectandi. Proxime ad Mss. lectionem, quam *Bourd.* notius adnotavit, hunc in modum constitui possunt *Luciani* verba: Μέχρι μὲν γὰρ ὁλίγοις ἐπεχείρει τετταράκοντα λέγον, ἀποστεροῦν τέ με τῶν συγγεγενημένων (alterutrum, ut alterius explicatio, posset omitti) γραμμάτων, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγον, εὐήθειαν ὦμην τὸ πρᾶγμα, καὶ οἰστὸν ἦν etc. Forte nonneminem offendat λέγον in tam brevi spatio bis repetitum: huic etiam fastidio potest occurriri: *M. γ. ὁλ. ἐπ. τῶν τετταράκοντα ἀποστεροῦν με, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμ. ἐπισπώμενον ἴδια ταυτὶ λέγον, εὐήθειαν ὦμην τὸ πρᾶγμα*

τῶν συγγεγεννημένων καὶ συντεθραμμένων γραμμάτων, καὶ οἰστὸν etc. Ut liberales simus, tertium aliquod remedium addere placet: *M. μ. ὀλ. ἐπ. τοῖς τετταράκοντα ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγεννημένων μοι, ἔτι δὲ τ. καὶ τὰ ὅμ. ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγον, εὐήθειαν ᾧμην τὸ πρᾶγμα τῶν συντεθραμμένων γραμμάτων, καὶ οἰστὸν ἦν* etc. Quomocunque statuatur, hoc certe adfirmare posse videor, *συνήθειαν* recte mutatum esse in *εὐήθειαν*, sive apertam quandam ipsius literae *T* simplicitatem intelligas, sine dolo corripientis, et ad se trahentis, quae propria putabat, quod sane paullo magis ferendum, quam si per vim et injuriam eadem facere deprehenderetur; sive, ut in secunda tertiaque conjectura sumi necesse est, stultam ceterarum literarum facilitatem, quae, temere deserto *Σ* paene contubernali, ad violentissimum illud *T* sponte se adplicarent. *Συνήθεια* profecto, in quamcunque partem veritas, quem sensum habere possit, non video: nisi forte consuetudinem ac familiaritatem interpreteris, per quam licuisse sibi censuerit *T*, ut vicinae amicissimaeque literae *Σ* res proprias ex veteri dicto, *Πάντα φίλων κοινὰ*, pro suis usurparet: huic autem potestati, modo cujusquam calculum ferat, extra primam conjecturam locus esse non potest. HEMST. In A. 2. corruptissime pro *ᾧμην* legitur *ὅμως* et verbis καὶ οἰστὸν ἦν praefixa vox *πρᾶγμα* (scripta *πράγμα*). Abreschius Dilucc. Thuc. p. 790. sq. totum locum sic mutavit et explicuit: „μέχρι μὲν γὰρ ὀλλοί, τοις ἐπεχίρει, τετταράκοντα λέγειν, (dicendo) ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγεννημένων μοι γραμμάτων συνήθειαν, οὐ μὴν συντεθραμμένων πραγμάτων· ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον ἴδια ταυτὶ λέγειν, καὶ οἰστὸν ἦν μοι τὸ ἄκουσμα, καὶ οὐ πᾶν τι ἔδακνόμην ἐκ' αὐτοῖς· ὅποτε δὲ καὶ ἐκ τούτων ἀρξάμενον ἐτόλμησε κατ' ἑτέρον εἰπεῖν, καὶ κάττυμα, καὶ πίτταν, εἶτα ἀπερυθρίασαν, καὶ βασιλλίτταν ὀνομάζειν, οὐ μετρίως ἐπὶ τούτοις ἄγανασκῶ, καὶ πίμπραμαι — οὐ γὰρ περὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυχόντα ἔστιν ὁ κίνδυνος ἀφαιρουμένων τῶν συνήθων καὶ συνεσχολακόντων μοι πραγμάτων, vel χρημάτων. Per ὀλίγα intelligo *πραγμᾶ*, quae deinde dicit *μικρὰ* et *τυχόντα*. Ideo autem *Sigma* queri videtur, privari se τῶν συγγεγεννημένων γραμμάτων *συνήθειαν* in voce *τετταράκοντα*, quod omnes literae in ea voce sint *Cadmeeae*, adeoque ei συγγεγεννημένοι. Addit ex nostra correctione οἱ μὴν τῶν συντεθραμμένων πραγμάτων, nempe *συνήθειαν*, nondum tamen consuetudine et usu rerum atque animalium sibi συγγενῶν καὶ ὁμοτρόφων, ut sunt scil. quae recenset, *κασσίτερον, πίσσα* etc. et quae deinde vocat *συνήθη* atque *συνεσχολακῶτα* πράγματα, idque sensum probat, quem

„tribuimus τῷ συντεθραμμένων χρημάτων s. πραγμάτων. *Ἰδία λέγειν* videtur posuisse pro *sibi peculiari more dicere*.“ Haec *Abreschii*; non quidem illa leviter ac temere, quamquam nec sine licentia aliqua, quam in talibus locis emendandis vix effugas, conjecta. Videamus et nos, an forte, vitatis magnis illis et operosis verborum transpositionibus, quae etiam *Hemsterhusiana* aliquo modo premunt, rectiori et expeditiori via *Luciani* mentem adsequi possimus. Quid, si legamus: μέγροι γὰρ ὀλιγάκις (*rarement* vertit et *Belin.*) ἐπεχειρεῖ τετρακόκοντα λέγειν, ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγενημένων μοι, συνήθειαν ὥμην συντεθραμμένων· *familiaritatem* id tribuebam aequalium et *sodalium*) τὸ δὲ καὶ, τήμερον (vel potius: τὸ δὲ καὶ, τὸ τήμερον) καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, καὶ τοῦτο οἰστὸν etc. h. e. quod vero etiam illud τήμερον et similia ad se trahens sua haec esse dicebat, hoc quoque tolerabile mihi erat auditu etc. Haec fere videtur auctoris sententia fuisse, quamquam verba ipsa nec ego praestiterim. Deinceps vero sequentia caste habenda existimo. *LENH.*

Ead. 1. 11. *Λέγειν*) Pater adscripsit *λέγον*. *GRON.*

Ead. 1. 12. *Συνήθειαν ὥμην*) Desunt in *Ms. BOURD.*

Pag. 60. 1. 14. *Ταυτὶ λέγειν*) Post *λέγειν* in *Ms. συνήθειαν ὥμην* τὸ πρᾶγμα. *BOURD.*

Pag. 61. 1. 3. *Βασιλιτταν*) Quae ante commemorantur, sic satis praesertim apud *Comicos* et *Sophistas* sunt pervulgata: *βασιλιτταν* qui dixerit ex iis, qui supersunt, scriptoribus, necdum reperi, nisi forte librariorum vitio alicubi obscuratum lateat: quare tanquam gravissimum literae *T* facinus exagitur, quo prorumpere non potuerit, nisi pudore omni excusso. Sic autem existimandum est, *Lysimachum*, cum hoc inter alia primus in Attica scena novasset, horum indignationem, risum aliorum commovisse. Verum est porro, quod initio diximus de usu duplicis *τ* a Boeotis recepto: *Strabo* IX. pag. 619. A. cum *Mycalessi Tanagricae* meminisset, monere non praetermisit, καλοῦσι δὲ Βοιωτικῶς Μυκαληττόν· quod repetitum ab *Eustath.* ad II. B. p. 266. Tarentinorum erant, atque adeo *Aeolum* ἀνάξω pro ἀνάσσω, πλάξω pro πλάσσω· contra quae ab aliis efferebantur per ζ, isti mutabant in σ· veluti μύξω, μύσσω· σαλπίζω, σαλπίσσω· φράξω, φράσσω· in his etiam Boeoti duplex *τ* subiciebant, σαλπίττω, φράττω· hoc quidem eo insolentius, quod alias diversa longe potestate φράσσω vel φράττω a Graecis usurparetur: ideo *Heracleides*, cujus eximium locum invenies apud *Eustath.* ad *Od.* K. p. 1654. verbum illud *Corinnae* auctoritate munire voluit.

Hoc scribendi genus antiqua dialectus Atticorum prorsus fuit adspersa, maxima saltem ex parte, sicut observatum quoque viris eruditissimis *J. Wasse* ad *Thucyd.* l. p. 16. n. 7. *C. A. Dukero* p. 83. n. 49. nova, quam vocant, auctoribus Comicis cupidius adscivit; neque tamen ita promiscue nulloque discrimine, ut non multum et aurium iudicio, et normae loquendi tribueretur. Quid familiarius quam *ῥῆτα*, *ῥῶτα* (*Ἀθηναῖοι δὲ ῥῶτα λέγουσι*, *Etymol.* p. 454. v. 24.) et huiusmodi innumera: at raro, si modo unquam, *Κλισσαν*, *Κρητταν*, *ἄνατταν* leges. *Ἀναβηττός*, *Τηηττός* constantissimus usus sanxit, et ad ipsos Latinos transmisit: contra cedo mihi vel unum, qui scripserit *Ἀλικαρναττὸν* aut *Ἀλικαρνητὸν*, *Παρναττὸν* aut *Παρνηττὸν*, quanquam hic in Phocide, ubi Dorice loquebantur, erat situs. Ista monendi caussa, quae latius deducere per notarum leges non licet. *Βασίλισσα* autem, unde formatum *βασίλισσα*, ne *Polybium*, *Diodorum Siculum*, Graecos Hebraei Codicis interpretes, *Josephum* atque alios usurpem, *Alcaei* ipsiusque *Aristotelis* auctoritate defenditur: non negat *Phrynichus*; verum ex eorum sententia, qui strictam nimis Atticae dialecti regulam condiderunt, tantopere aversatur, ut hoc etiam argumento pag. 42. *Demostheni* Orationem in Neaeram abjudicet, quod in ea regis sacrorum uxor *βασίλισσα* nominetur, non *βασίλις* vel *βασίλεια*: quo jure, nunc non disputo: at *Pollucem* certe non retinuit illud Grammaticorum decretum, quin scriberet, *τὴν δὲ συνοικοῦσαν αὐτῷ (βασίλει) βασίλισσαν καλοῦσαι*, VIII, 90. consentit *Aelius Dionysius* apud *Eustath.* ad *Od. A.* p. 1425. *τοῦ βασιλεὺς τὸ θηλυκὸν οὐ μόνον βασίλεια, ὡς ἱερὺς ἱέρεια, ἀλλὰ καὶ βασίλισσα κατὰ Ἄλκιον Διονύσιον Ἀττικῶς· βασίλισσα δὲ φησι Μένανδρος λέγει.* hoc jam plane Doricum, aut, si mavis, Macedonicum, simili forma, qua scribuntur *Ἥρινα*, *Κόρινα*, *Μύρινα*, *Φλίβινα*, pluraque talia. *Menandri*, pro quo *Nunnesius* ad *Phrynich.* pag. 45. *Alexandrum* male posuit, locus ab *Aeliano* servatus apud *Suid.* in *Πατάωμεν* et *Τριχορυσία*: καὶ τὸ τοῦ Μενάνδρου, ἵνα τι καὶ παίσω, *Τριχορυσία βασίλισσα*: fastu elatam, ut puto, et quae cristas tolleret, intelligi voluit: qui meminerit *ἐμπίδος Τριχορυσίας* in *Aristophanis* *Lysistr.* v. 1031. is, unde haec adpellationis Comicae facetia sit derivata, statim persentiet. HEMST.

Ead. l. 5. *Τὰ σῦκα τῦκα*) Adludit ad notum proverbium, quo qui libere et audacter vitis sua nomina ponunt, dicuntur vocare τὰ σῦκα, σῦκα. Sic de *Hist. Scrib.* c. 41. inter alia, quibus ornatum sibi dari vult virum, qui sese ad scri-

bendam historiam accingat, hoc numerat, παρῳήσιας καὶ ἀληθείας φίλος. ὡς ὁ κωμικός — φησι, τὰ σῦκα, σῦκα, τὴν σκάφην δὲ σκάφην ὀνομάσων Peracute itaque veretur hic Sigma, ne, grassante adversarii licentia, eo res tandem deveniat, ut σῦκα non amplius σῦκα, sed τῦκα, dicantur; atque adeo veritas et in dicendo libertas e genere humano intercizat. SOLAN. Jure metuebat pro ficibus, arbutei generis fructu suavissimo, ne Tau tam grati saporis delicias sibi surreptum veniret, adjutore *Lysimacho*, quippe Βοιωτῶν τὸ γένος ἀνέκαθεν: nam Thebani revera τῦκα pro σύκοις efferebant: docet *Strattis* in fabula *Phoenissis* apud *Athen.* XIV. p. 621. A. *Alexidis* quaedam paullo ante proferuntur, unde *Lacones* etiam τεύτλον et τευτλίον dixisse constat: hinc insula Τευτλόεσσα, Τευτλοῦσσα, Τεύτλουσα, quod scilicet foetu betaceo abundaret: atque ita sine dubio scribendum apud *Thucyd.* VIII, 42. ΗΕΜΣΤ.

Ead. l. 9. Γραμμάτων) Lege χρημάτων. Certe de literis sermo esse non potest, cum mox aves, et id genus alia, nominet. Coll. habent ῥημάτων, quod proxime accedit. V. Δ. (Diall. Mortt.?) XXVI. Usurpat alibi vocem πραγμάτων, Tim. c. 27. SOLAN. Recepi χρημάτων, satis commendatum. Et *Abreschius* vel hoc probavit, vel πραγμάτων (*Dilucc. Thuc.* p. 790. sq.) Minus placebat *Jacobsii* θερεμάτων in *Forson. Advers.* LEHM.

Ibid. Ἐκ μέσων τῶν κόλπων) Hoc proverbium etiam in *Achill. Tat.* lib. II. dico ad *Heliod.* lib. IV. BOURD.

Ead. l. 12. Φάσσαν) Multitudinis numero aptius dictum foret φάσσας. SOLAN. Non ita videtur; quamquam res est minuta. LEHM.

Ibid. Κοσσύφοις) Φάτται, νήτται, (quas miror Boeotum in *Acharn.* Comici v. 875. νάσσας vocare, cum debuisset potius νάττας) κίτται semper in *Aristophanis* Avibus, alibi-que: plurimum etiam in *Aristotele* περὶ Ζώων apud eundem, ut nunc quidem editur, vix aliter, quam κοττύφοις, reperias: κοσσύφοις habet *Athen.* VII. p. 305. B. Harum avium singulae quoddam genus *Cyllene* mons *Arcadiae* nutriebat: *Stephan.* in *Κυλλήνῃ* ἐν τούτῳ δὲ φησι τῷ ὄρει τοὺς κοττύφοις λευκοὺς γλυνεσθαι: in eadem historia similiter *Aristot.* IX, 19. verum κοσσύφοις dederunt *Aelian.* de Anim. V, 27. et *Pausan.* VIII. p. 634. quem perperam intellectum cum descripsit Commentator, quisquis est ille in *Anthol.* p. 314. pessime lapsus est: nunquam aliter, si recte memini, *Aelianus*: vide XII, 28. et simillimum plane *Clementis* locum *Paed.* II. p. 188. D. *Arcadas* autem ipsos, quorum lingua *Doricae* dialecto contribuitur, κοττύφοις enuntiasse, perquam fit ve-

rosimile, quia Cottyphus Arcas, quem Amphictyones imperatorem legerunt, memoratur ab *Aeschine* in Ctesiph. pag. 71. v. 40. et *Demosthene* pro Cor. p. 498. 499. Hoc quidem apud Atticos itidem usitatum; sed ii tamen proprios sibi κοψίχους vindicant, notante *Moschopulo* περὶ Σχεδῶν p. 61. quare in *Moeride* Atticista malo legere: Κόψυχος Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ κόσσυφος Ἑλληνικῶς. Sic sane plus una vice *Aristophanes* in Avibus, et apud *Athenaeum* saepe veteres Comici: vid. p. 65. D. 558. D. VI. p. 238. D. *Aristophon* in Pythagorista de parasito perquam facete, 'Παίδριος χειμῶνα διάγειν, κόψυχος ὅπερ ἐστὶ κόσσυφος, inquit *Eustathius* ista proferens ad Od. Ω. p. 1951. *Philostratus* Attici moris observantissimus de V. A. T. VI. c. 36. ubi quae notavit *Olearius*, Index *H. Stephani* ad Thesaurum haud paullo meliorasubministrabit. In *Longo* scribitur κόψυχος III. p. 96. 99. 102. nec secus *Suidas*: Κόψυχος, ἐπὶ ὀρνέων. Κόσσυφος ἐπὶ ἰχθύων· quod ego discrimen Grammaticorum commentis adnumerandum censeo. *Hesychius*, nisi et hic etiam, ut plurimis in locis, foede truncatum accepimus, quando Κομφεῖα reddit inter alia τὰ τῶν κοσσύφων κρέα, errorem non levem commisit: praeponendum fuerat Κοψίχεια· quod fieri potest, ut corrupte scriptum invenerit Κομφίχεια, quemadmodum in *Moeridis* membranis legebatur κομφυχός. HEMST.

Ead. l. 13. Τηττὸν) Mons est satis notus. SOLAN.

Ead. l. 14. Συλλαβῶν) Τμῶν, quia Hymettus ab iisdem incipit literis: tum quoque συλλαβὰς intelligo vocis Τηττός· alioqui pro ipsis elementis συλλαβαὶ hic deberent poni, quod nusquam fieri credo. Γράμματα quidem exponit *Hesychius* συλλαβὰς, et paullo diverse *Aeschylus* γραμμάτων ἐν συλλαβαῖς Sept. contra Theb. v. 474. sed hic usus quomodo possit inverti, nulla constat ratio. Praeterea talis eorum, quae praecedunt, est sensus: apibus etiam me fraudavit non paucis sane: quin ipsum Hymettum mihi subductum ex Attica media sublimem rapuit, idque vobis inspectantibus: Hymettus enim, ut notum est, μελιττοτρεφής, mellificio praestantissimo adfluebat. Hanc elegantiam nulli videntur priorum interpretum cepisse. HEMST. De Syllabis vid. ad §. 1. Nec intelligo plane, quid in voce ὑμῶν quaerat *Hemst.* Nihil amplius in illis verbis equidem invenio, quam hoc: videntibus vobis ipsis (septem vocalibus, quae hic iudices adsidetis) ceterisque vocalibus, quae quidem secundo a vobis loco sunt positae. Cf. c. 5. Miratur, tantas sibi injurias factas coram ipsis illis, quarum erat leges statas custodire. LEXM.

Pag. 62. l. 1. 'Αποκλεισμένον τὴν θάλα.) Ms. ἀποκλεί-
κέ μοι τὴν θάλασσαν. BOURD. Sic restituimus secuti ed. J. et
Mss. L. et Bourd. in reliquis legebatur ἀποκλεισμένον.
SOLAN. Dedimus ἀποκλείκέ μοι, ut congrueret cum ἔξεβα-
λεν. Historicis frequens. Dion Cassius XLVII. p. 345. A.
ἀπέκλεισε οἱ καὶ τὴν θάλασσαν· et variaia structura, ἀποκλεί-
ειν τοὺς πολεμίους τῆς θαλάσσης apud Suid. in Ἐρμα. Hinc
patet, jure Kuhnium in Pausania VIII. p. 598. voluisse legi,
Ἀρχαῖες τὸ ἐντὸς οἰκοῦσιν ἀποκλειόμενοι θαλάσσης πανταχόθεν·
nam θαλάσση, quomodo vulgatur, valet, maris interjectu ab
omnibus aliis seclusi: quod a Pausaniae mente longe distat.
HEMST. Lectionem cod. 2954. τὴν θάλατταν per τ duplex re-
cipiendam censet Belinus, ut necessariam, nisi velimus con-
tradidere sibi literam Σ. Hae merae sunt argutiae. An quae-
so contradixit sibi eadem, quum dicebat: Θεσσαλίας με ἔξεβα-
λεν ὄλας; et deinde σεύτων pro τεύτων; Et infra c. 11. accu-
satrix forma utitur θάλασσα, quippe odio alterius mota.
LEHM.

Ead. l. 4. Τῷ ζῆτα) Utraque literae Z et Σ multis in
vocibus altera locum alterius obtinuit. Ζάλα, Ζαμβύκη, Ζά-
ρολις, Ζεῖρα, Ζιβύνη utrovis modo saepe scribuntur. At
ubi literis B vel M praejiciendum erat Σίγμα, vicem ejus,
invitante pronuntiandi suavitate, subsidere coepit Ζῆτα·
tanta quidem juris specie, ut apud Grammaticos in discepta-
tionem venerit, ζυῖονα scribendum esset an σμύονα, ζμίλιον
an σμίλιον, ut patet ex Sexto Empir. adv. Gramm. I. S. 169.
ubi vide eruditissimae diligentiae virum J. A. Fabricium. In
Gloss. Cyrilli, Ζυῖονα, murra. Scalpellum, Scalpulus, ζμίλη·
in aliis istius generis alia. Rem pluribus exemplis illustrat
Eustath. ad Il. B. p. 217. 228. ea tradens, quae, si vera sunt,
causam literae nostrae Σ non parum laedant: ἐφ' ὧν (παλαι-
ῶν γραμματικῶν) καὶ τὸ ζυῖονα καὶ τὸ ζμικρὸς διὰ τοῦ ζ κατῆρ-
χeto καταργηθέντος παρὰ τῶν ὕστερον τῇ ἀντιθέσει τοῦ σ. His
ergo testibus habebit, quod conqueratur de pristina possessione
dejectum Ζῆτα, et Sigma nostrum eodem implicabitur cri-
mine, cujus vicinum T insimulabat. Verum ne sic quidem,
me iudice, nihil erit, cur causae suae diffidat: quibus enim
argumentis persuadebimur, ut Z literae duplicis, duplicis, in-
quam, quicquid obnitatur J. P. Valerianus ad Aen. VII, 648. pri-
ores in hujus usus possessione fuisse partes statuamus? Lati-
ni, sed, ut puto, recentiores pari modo: in Catullo Zmyr-
nam praeferre libros veteres monet Is. Vossius p. 321. itaque
nomen illud scribi jussit Mart. Capella III. p. 57. Zmilus vel
potius Zmilis Plinio H. N. XXXVI. c. 13. qui Graecis Σμίλις.

Zmaragdus in duobus *Lucretii* Codd. reperisse se testatur *Lambinus* ad IV, 1119. in *Propertio* II, 13. v. 43. edere non dubitavit cultissimus *Broukhusius*: invito certe *Prisciano* et multum reclamante lib. I. p. 564. *S* quoque sequente *m*, ut, *Smyrna*, *Smaragdus*: nam vitium faciunt, qui *z* ante *m* scribunt. Idque adeo verum est, ut vetustiores Grammatici illius apud Latinos scribendi moris omnino nullam fecerint mentionem. *HEMST.*

Ead. 1. 5. *Συύγαν*) In nummis hodieque saepe *ZMTP-NA*. *V. Spanhem.* 116. quem, cum haec observaret, locus hic non latuit. *SOLAN.*

Ead. 1. 6. *Τῷ ξὺ*) Nos vulgo *Xi* vocamus, cum tamen recte *mu*, et *nu* efferamus. Vides, quid usus faciat. *SOLAN.* Atticis, et quidem solis, est proprium ξὺν scribere pro σύν· verum illa literae mutatione non aequae omnes Attici, nec in iisdem utuntur vocabulis. Qui veterem *Ἀρχίδα* secutus est *Thucydides*, singulis propemodum habet paginis ξὺν, ξυμβάλλειν, ξυντίθεσθαι, σύμμαχος, συμφορά etc. *Aristophanes* etiam hoc multo frequentius, quam alterum illud. In *Platone* autem, *Demosthene* atque aliis, qui novam et emollitam Atticae dialecti formam usurparunt, tantum non semper legas συνί-ναι, συντίθεσθαι, σύμμαχος etc. In *Sophistis* recentioribus tanta adparet in utramque partem scribendi diversitas, ut certa quaedam iniri ratio non possit. Credibile quidem est, in istis haud sane magni momenti librarios a vera scriptorum manu saepius aberrasse: sed de *Thucydide* dubitare nos *Lucianus*, cui principum Criticorum observationes legendi fuit copia, non patitur. Quandoquidem vero τοῦ Εὐ pronuntiatio, non absurde conjecit *Salmasius* de L. H. p. 432. a barbaris et Thracibus, qui Atticam olim incoluerunt, frequentiore literae durioris usum remansisse. Versatur in illustrando hoc *Luciani* loco et quibusdam proximis *H. Stephanus* *Animm.* in *Joann. Gramm.* p. 13. *HEMST.* Scripsimus autem μηδὲ pro vulg. μήτε. Vid. ad §. 4. et *Nigr.* c. 27. *LEHM.*

Ead. 1. 9. *Μυρόβινας*) Notant *Moeris* *Attic.* *Thom. Magister* et *Muschopol.* περὶ Σχιδῶν p. 140. Vide *H. Stephan.* *Animm.* ad *Joann. Gramm.* et *Corinth.* p. 16. 55. In *Aristophane* semper *Μυρόβιναι* scribuntur: nam quod in *Equit.* v. 59. *βυρόβινη*, et v. 447. *τῶν βυρόβινης τῆς Ἰππίου*, quasi ex *μυρόβινη*, ridiculi caussa fictum, ut bene *Schol.* exposuit, ad *Cleonis* opificium et *βύρσαν* spectat; in quo quidem vocabulo licere sibi mutationem illam Attici noluerunt. Ad posteriorem vero *Comici* locum referenda, quae notantur ab *Hesychio* in *βυρόβινης*. Apud *Thucydidem* saepius legi θάρσος et θαρσύν.

quam *θάρος* et *θαρόρειν*, observat C. A. Dukerus ad V, 4. HEMST.

Ead. l. 13. *Μικροῦ δεῖν*) Vel καὶ μ. δεῖν· vel μ. δὲ δεῖν. Prius ob crebram voculae repetitionem, alterum ob similitudinem syllabae sequentis excidere facile potuit: alterutrum certe ad nexum orationis continuandum requiritur. Tum in istis, αὐτά μοι κάλει, aut deesse dixerō μάρτυρας, aut eum in modum debere scribi pro αὐτά· quod illis me non magno negotio persuasurum esse confido, qui perspexerint, quam recte jungantur, ὅτι οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γραμμάτων, μάρτυρας, tam incomposite cohaerere, ὅτι οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γρ. αὐτά μοι κάλει. Formula vero forensis, μάρτυρας κάλει, qua nihil est in Oratorum scriptis frequentius: *Synes. Φ. E. p. 77. A. αἰτία, ἐφ' ἣν ἡμεῖς τὴν πείραν ἐκαλέσαμεν μάρτυρα.* HEMST. Priori emendationi facile subscripsi. Alteri vix possum. Neque enim opus est, ut addatur μάρτυρας. Praecedens ὅτι est quod; quod ad id attinet, quod — arcesse mihi, quo id probetur etc. Et κάλει etiam per se stare potest, non minus certe, quam illud προσκάλει μοι τὸν λύχνον *Catapl. c. 27.* ubi de testibus agitur. Deinde ne ferri quidem posset addita vox μάρτυρας. Nam literas δ, θ et ζ non testium, sed vel accusatricum loco, arcessi vult litera σ. Αὐτά autem minime expelli poterit, quod vis in ea voce inest maxima. „Ne mihi haec referenti diffidatis, arcesse jam ipsas, quae confirmem rem.“ LEMM.

Ead. l. 15. *Ἐνδελέχειαν*) De qua quaestione inter Grammaticos Philosophosque *Budaei* aetate summa contentione certabatur: vide eum *de Assc. Luciano* adsentire videtur *Cicer. Tusc. I, 10.* ubi vide cl. *Davisii* notas. SOLAN. Locus hic eorum diligentiam fugit, qui de *ἐντελέχεια* Aristotelica sunt commentati: is tamen evincit, tum disputationem illam esse perquam vetustam et philosophorum in scholis jactatam, tum *Luciano* placuisse *ἐνδελέχειαν*· ceteroquin, etsi homo facetus in omnes se formas induere soleat, hoc nomine parum apte *Δ* testimonium dicere jussisset adversus T. Igitur *Ciceroni*, a multis propterea reprehenso, suffragatur *Noster*: vide T. D. I. c. 10. et *Davisium* p. 20. HEMST.

Ibid. *Ἐντελέχειαν*) *Corinthus* de Attica dialecto agens proprium fuisse Atticorum ait *ἐνδελέχειαν ἐντελέχειαν* vocare his verbis: τὰς μυρδίνας μυρσίνας λέγουσι (de Atticis loquitur) καὶ τὸ συρίλγειν, συρίττειν, καὶ τὴν ἐνδελέχειαν ἐντελέχειαν. *Ἐντελέχεια* per τ pluribus probatur, de quo *Budaeus* de *Asse* lib. I. qui dici putat quasi τοῦ ἐντελοῦς συνοχήν, perfecti corpo-

ris comprehensionem. *Aristot. II. de Gener. Anim. c. 1. Gaza I. c. 16. de Caus. Plant. COGN.*

Pag. 68. l. 1. Κρούοντος) Non debuerat contra loquendi consuetudinem in ista doloris significatione verbum hoc ita nudum poni. Initio cogitabam κλαίοντος pro κρούοντος· deinde potius mihi videbatur, translata in suam sedem voce, κρούοντος τὴν κεφαλὴν, καὶ τὰς τρίχας τίλλοντος· quam locutionem postremam veteres onerare non solent inutili adjectione τῆς κεφαλῆς. Τίλλειν τὰς τρίχας καὶ κόπτεισθαι *Schol. Aristoph. ad Ran. v. 426. et Pac. v. 545.* ubi lege λαβῶμενον pro λαβόμενον. *Lucian. in Peregr. §. 6.* τὰς τρίχας ἐτίλλετο· quod ipsum bene restituit in *Ctesiae* verbis apud *Hesych. v. Σάραπις Guicetus:* τὰς τρίχας καθειμένην ἐτίλλετό τε καὶ βοῶν ἐπολεῖ. Κρούειν vero τὴν κεφαλὴν similiter ac κόπτειν, τύπτειν, πλήττειν τὴν κεφαλὴν, τὸ πρόσωπον, τὸ μέτωπον· *Libanius* πρὸς τοὺς βαρὺν αὐτὸν καλέσαντας §. 25. τὸ τε μέτωπον ἐπληξα, καὶ τῶν τριχῶν ἔτιλα. *Pectoris, feminum, capitis percussiones, Cicer. T. D. III. c. 26. Qui saepius aliquo dolore perculsi et caput plangant, et pectora pugnis obtundant, Firmicus V. c. 6. Hemst. Abresch. Dilucc. Thuc. p. 143.* defendere vulgata ita conatur, ut sic contendat itidem dictum, ac si ita legantur verba, ut vult *Hemst.* κρούοντος τὴν κεφαλὴν, καὶ (τῆς κεφαλῆς) τὰς τρίχας τίλλοντος. Et plenam dictionem τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας τίλλειν probat locis *Philonis Jud. et Esdræ.* Mihi quidem neutra ratio satisfecit. Desidero vocem, quae respondeat praecedenti ἀκούετε, nec videor mihi multum aberraturus, si conjiciam ὑποκρούοντος, eo sensu, quo supra *Somn. c. 17. et Conviv. s. Lapith. c. 12.* Nam κλαίοντος ob varias causas minus placet. **LEHM.**

Ead. l. 8. Κολοκύνθης) *Κολοκύνθης* enim quidam scribunt. **GUIET.** Καὶ τῆς κολοκ. *ed. J. et Coll. SOLAN.* Cum Graecis usurpetur κολόκυνθα, Ἀττικοὶ μόνως καλοῦσιν αὐτὴν κολοκύντην, ut monet *Athen. II. p. 59. C. Vid. Phrynichi Ecl. p. 80. et Nunnes. p. 82. Petr. Pantinum ad Mich. Apostolii C. IX. n. 73. Maistair. Alphab. Dial. ad Aretaeum in T.* Notum proverbium Ὑγιεινὸς κολοκύντης *Demetr. περὶ Ἑρμ. §. 163. Aelian. Ep. X. Corinthus, vel potius Gregorius de D. A.* Τὰς μυρσίνας μυρρίνας λέγουσι, καὶ τὸ συρῆζειν, συρίττειν, καὶ τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν, καὶ κολόκυνθαν, κολοκύντην· ita legendum. Hunc unicum exstare puto, qui ἐνδελέχειαν et ἐντελέχειαν solo dialecti discrimine separarit: sequitur eam sententiam *Jos. Scaliger Animadv. ad Euseb. p. 1186. Hemst. Adde Lobbeck. ad Phrynich. p. 437. sq. LEHM.*

Ibid. Τὸ συρῆζειν καὶ σαλπίζειν) Συρίττειν, σαλπίττειν.

QUIET. In quibusdam τὸ, in aliis omnino deerat. Sola J. τοῦ. SOLAN. Liberior est ob rei naturam structuræ ratio. Sic intellige nexum: (ἀκούετε) τοῦ ζῆτα, (λέγοντος, ἀφαιλέτο μου) : ὁ σαλπίζειν καὶ συρρίζειν. LEXM.

Ead. l. 7. Τουτονὶ τὸν τρόπον) Sententiam non admodum juvat. An scriptum fuit? μεταβέβληκε τουτονὶ τὸν τρόπον, ad humanum genus laedendum convertit istos mores violentos ac feroces: quae contra phrasin moveri potest difficultas, eadem premit vulgatam lectionem. Tum animadverte, μᾶλλον δὲ usque ad πλημμελεῖ medium interjici, cursu orationis institutae interrupto ad reprehendendum, quod ante memoriae non succurrerat: est autem μᾶλλον δὲ, imo hoc etiam, o iudices, priusquam pergam, cujus me mentio illatae hominibus injuriæ commonefacit: alias hunc in modum procedere debuisset incepti sermonis ordo, κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις, ἀλλὰ δεσμοῖς τισι στρεβλοῦν etc. HEMST. De structuræ ἐπιτρέπειν cum Accusativo personae et Infinitivo insolentia vid. Dorvill. ad Charit. p. 586. ed. Lips., quem nec hic Luciani locus prae-terit. LEXM.

Ead. l. 12. Ὡ γλ. ἀλ. νόσημα) Ἀκόλαστον ἔσχε γλώσσαν, ἀλόγιστην νόσον· de Tantalō Euripid. Orest. v. 10. ad notissimum verum respexit, puto, Lucianus: quod magis etiam pateret, si scriberetur, ὡ γλώσσης αἰσχιστον νόσημα Ταῦ. HEMST. Quodsi vere auctor libelli respexit illud Euripideum, de quo tamen dubitare subit, quum maxime diversae sint utriusque loci sententiae, vel sic retinendum erat ἀληθῶς. Revoca potius in memoriam τὸ P νοσήσαν e c. 9., quo in pronuntiandis vocibus μνῆσιν et κόρῃ ob linguae vitium (νόσον) uti coeperunt pro σ. Et similem habebis et h. l. sententiam. Quod ne ipsa quidem vox γλώσσα literae σ relinquatur, tribuit hoc auctor linguae vitio, et literam τ facit hujus vitii causam, γλώσσης ἀληθῶς νόσημα. LEXM.

Ead. l. 14. Δεσμοῖς) Permutatio illa τοῦ K in T Doribus frequens, uti a Moschopulo aliisque priscis Grammaticis observatum esse notat Spanhem. 350. SOLAN.

Pag. 64. l. 1. Παρεῖς πεσόν) Ms. παρὲς πεσόν. Cetera hujus dialogi interpretantur auctores libri de Cruce. BOURN.

Ead. l. 5. Ὡ καὶ γῆν καὶ θάλα.) Hoc veterum aliquis scriptorum, forte Dinon in Persicis, de Cyro dictum retulerat, rege summo et ad omne genus virtutum admirabili: nam apud eorum, qui nunc quidem supersunt, ullum exstare non recorder. Cyro tribuerunt, quasi naturam ipsam in potestate haberet, quod de se Deus Cyrum designans praedicat in vaticiniis Jesaiæ XLIV, 27. XLV. De ingentis animi

viris atque heroibus, quorum audacibus inceptis rerum natura cedere videtur et morigerari, locutio non solis Orientalibus propria: notissimi sunt *Claudiani* versus de III. Cons. Honor. v. 97.

— cui militat aether,

Et conjurati veniunt ad classica venti.

istam habuerunt adulandi ansam Sophistae: vid. *Liban.* T. II. p. 141. C. Hinc, si quid difficillimo tempore praeter ordinem naturalem evenisset, ad omen prosperrimi successus rapiebant: velut in minore Cyro, ut pluribus supersedeam, cum praeter spem Euphrates vias nunquam ante humano vestigio iuitas aperuisset, *ἔδόκει θεῶν εἶναι, καὶ σαφῶς ὑποχωρῆσαι τὸν ποταμὸν Κύρῳ ὡς βασιλεύουσι.* *Xenoph.* Cyr. exp. I. p. 151. v. 29. Quid autem in eo, quod pro καλῶ nonnulli τολὼν, alii pro Κύρῳ satis ridicule τῦρον dicerent, maxime *Lucianus* spectaverit, me non plane pervidere fateor: de Dorica dialecto eum cogitare potuisse vix credo, quippe quae certis legibus circumscripta mutationem literae κ in τ in quibusdam semper, in aliis, quorum in numero has utrasque voces reponere licet, nunquam admisit. An vitium linguae significavit? quale in infantibus saepe, rarius in adultis animadvertitur, ut ob pronuntiandi difficultatem a *Κάππα* deflectant ad *Ταῦ*. id mihi probabile videtur. Ceterum observat *Schol. Sophocl.* ad *Oedip.* in Col. v. 1316. qui aliis fuerit Talaua, eundem alios adpellasse Calaum: *ἔνιοι οὐ τὸν Ἀταλάντης Παρθενοναῖον φασὶ στρατεύσαι, ἀλλὰ τὸν Τάλαοῦ, ὃν ἔνιοι διὰ τοῦ κ Καλαὸν προσαγορεύουσι, καθάπερ Ἀρίσταρχος ὁ Τεγέτης καὶ Φιλοκλῆς Ἰστοροῦσιν· συγγραφέων δὲ Ἐκαταῖος ὁ Μιλήσιος.* *Hemst.* Scripturam τὸ δὲ καὶ τούτῳ, quam in omnibus libris deprehendi, et qua nexus orationis impeditur, mutavi in τόδε καὶ τούτῳ. Ceterum *Hemst.* rem acu videtur tetigisse, quum vitium linguae ab auctore significari putavit. Felici scilicet hyperbole litera Σ rem ad absurdum et ridiculum perducit, perstringens oblique eorum Graeculorum consuetudinem, qui vitium aliquod linguae simulatum adfectarunt. Unde dicit mox effectum iri, ut, si constet sibi literae T arrogantia et habendi cupido, ulteriusque ea via progrediatur, mox e voce κλῆμα, κλῆμα, et e maximi regis nomine caseus evadat. Hodienum quoque et inter nostrates hujusmodi mirae et ridiculae stultitiae non pauca exstant exempla. *ΛΞΗΜ.*

Ead. l. 7. *Κῦρον αὐτὸν ὄντα*) Et cum ei Cyrus nomen inditum sit, in τῦρον quendam ferum animal transformare

nitur. *COGN.* Imo potius de caseo cogitandum, atque fortassis rescribendum *Τυρόν τινα. LEM.*

Ead. l. 10. *Αὐτῶν*) Coll. pro *αὐτῶν*, quod in impressis est. *SOLAN.*

Ead. l. 11. *Τῷ γὰρ τοῦτον σώματι*) Apud eos, qui de Cruce scripserunt, nobilissimus locus. ita vertit *Lips.* I. c. 8. *Hujus enim corporis filium tyrannos ajunt secutos, ejusque speciem imitatos, simili deinde figura ligna fabricasse et homines in iis fixisse.* Vid *Isidor.* I. c. 3. et *J. Grialum*, *Doughtaci Anal. Sacr.* P. II p. 156. *Tertulliani* locum, ipsa est enim litera Graecorum *Tau*, nostra autem *T* species crucis, tetigit *Salmas. de Cr.* p. 239. *HEMST.*

Ead. l. 12. *Σώματι*) Hinc est, quod *Maro* *Epigr.* in *Tullium Cimbrum* τῷ Gallicum pro cruce festive dixit et symboliῶς. Galli enim adsueta sunt cruces et patibula in similitudinem τῷ literas formare. *COGN.* An σήματι; *GUIET.*

Ead. l. 15. *Ἐπανεύλαν*) Id est, σταυρός, σταυρώσαι. *GUIET.* Verissima vocis σταυρός origination: τῷ, ταυρός, hoc est, in modum tau efformatus: et per contractionem ταυρός: et praeposito sigma, ut fieri solet, σταυρός. *ΜΕΝΑΓ.* Volueritne, τῷ Graecis crucem notasse, an vocem σταυρός ex τῷ deductam, mihi non liquet; nec tanti res est. De *Tau*, figuram crucis referente, vide apud *Spanhem.* 73. *Hieronymus* eam similitudinem mysticam alicubi facit. *SOLAN.*

Pag. 65. l. 2. *Τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ*) *Baronius* ad *A. Ch.* 34. §. 93. *T* enim litera, quod crucis figuram exprimat, notari consuevisse fures, apud *Lucianum* (*Jud. Vocal.*) testatum habetur. Video, quid voluerit *Annalium* conditor: scilicet in hoc libello *T* literam furti rapinaeque ream τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ τὴν δόλην ὑποσχέιν, id est, quomodo ille intellexit, sua figura inustam notatamque poenas luere debere. Haec sane sunt absurdissima, et a *Luciano* longe distant: sed obscuram ejus mentem ne *Casaubonus* quidem cepit *Exerc.* XVI. cap. 76. *HEMST.*

Ead. l. 3. *Ὁ δὲ σταυρός εἶναι*) Τὸ εἶναι abundare videtur. *GUIET.* Mens *Luciani* satis aperta; verborum compositio nescio quomodo intricatior est. *SOLAN.* Nihil hic intricati, quantum video. Verum est, quod scribit *Guietus*, εἶναι abundare, sed *Attico* more. *Plato* in *Protag.* p. 221. *D.* ἐγὼ δὲ τοῦτοις ἀπασι κατὰ τοῦτο εἶναι οὐ συμμέρομαι apud eum saepe. *Aristot.* *Polit.* VII. p. 219. v. 29. νῦν δὲ τοσοῦτον ἡμῖν εἶναι πρὸ ὁδοῦ γέγονεν plura praebebit *Index Luciani.* Usus est hoc loco *S. Petitus* *Misc.* III, 9. p. 153. *HEMST.* Cf. etiam *Abresch.* *Dilucc.* *Thuc.* p. 53. *LEM.*

IN TIMONEM.

Pag. 66. l. 1. *TIMON*) Aetas hujus unde certo adsignetur, nihil est. Sed inter *Luciani* optima merito censeatur. Comoediam habes elegantissimam, in qua adulatorum non unius generis mores artesque graphice admodum depicti, cum aliis multis ad divitias spectantibus, miro artificio exhibentur. Hoc opusculum qui cum *Aristophanis Pluto* contulerit, palmam, si mecum sentiat, huic *Nostro* multis de causis, quas hic enarrare nimis longum foret, deberi, facile concedet. *SOLAN.* Nobilissimum ego hoc *Luciani* scriptum juxta cum eruditis hominibus admiror et permagni facio: quid enim eo purius est, et ad veterem eloquentiae formulam magis compositum? quid itidem argutius habes, et ingeniosius? nam certe lectoris harum elegantiarum non expertis mentem inexpectata voluptate perfundit. In hanc itaque curam incubuerunt doctissimi viri, ut mellitissimum hoc ingenii *Luciani* monumentum expolirent atque illustrarent: neque adeo sua laude fraudanda est *Tanaquilli Fabri*, hominis elegantis, opera, quam in hoc *Luciani* scripto utiliter collocavit: hunc non passibus aequalis et longo satis intervallo sequitur *Lambertus Barlaeus*, cujus in *Timonem* labores diligentiae gloriam certe et propensi in literas animi merentur: ego post alios lineam in hac tabula ducere constitui, et fors operae pretium fecisse videbor, si accuratius quaedam ex *Aristophanis* fabula *Pluto* loca commonstravero, quae sibi proposuit imitanda *Lucianus*; non enim inde scripti praecipuum tantummodo argumentum, verum etiam locutiones nonnullas et sententias desumsit. Sed post *Tan. Fabrum* restant, quae de *Timone* praedicamus; neque enim tanto nos hunc hominem odio, quanto ille genus omne humanum, prosequimur, vel propter hunc solum *Luciani* nostri libellum; nam hos ejus mores infiretos et ab hominum congressibus abhorrentes male nititur excusare *Faber*. Sane *Platonis Epistolarum* a *Leone Allatio* publicatae, sophistica potius sententiarum ludibria, quam nativam principis philosophi gravitatem spirant: contra stat veterum auctoritas, sine qua nihil in hujuscemodi rebus licet: *Aristophanes* in *Lysistrata* p. 887. ingenium *Timonis* inhumanum sale Comico defricat, et in *Avibus* deorum hominumque osorem vocat καθάρων Τιμωνα, merum *Timonem*: quapropter et merito μισανθρωπίου cogno-

men ipsi adhaesit: Cicero Tuscul. Quaest. lib. IV. §. 25. *odium in hominum universum genus, quod accepimus de Timone, qui μισάνθρωπος adpellatur.* Idemque obscurius de Amicitia §. 87. *Quinetiam si quis ea asperitate est, et immanitate naturae, congressus ut hominum fugiat atque oderit, qualem fuisse Athenis Timonem accepimus etc.* Plinius H. N. lib. VII. c. 19. ubi aequabilem animi tenorem exire aliquando monet in rigorem quandam torvitatemque naturae duram et inflexibilem, adfectusque humanos adimere, inter ceteros auctores maxime sapientiae Timonem connumerat, *hunc quidem etiam*, ut inquit, *in totius odium generis humani erectum*: hunc tamen ipsum philosophis acce- sere non erubuerunt antiqui scriptores, quem insanientis potius sapientiae, si quidem illa sit sapientia vocanda, consultum dixeris: particulam e Diogene in Timonis *Phlasiō Vūa*, sed alieno ibi loco positam, quae breviter ingenium hujus Misanthropi complectitur, excerpam: *Γέγονε δὲ καὶ ἕτερος Τιμών, ὁ μισάνθρωπος· ὁ δ' οὖν φιλόσοφος, καὶ φιλόκηπος ἦν σφόδρα καὶ ἰδιοπράγμων, ὥς καὶ Ἀντίγονός φησι· λόγος γοῦν εἰπεῖν Ἱερώνυμον τὸν Περιπατητικὸν ἐπ' αὐτοῦ, ὡς παρὰ τοῖς Σκύθαις καὶ οἱ φεύγοντες τοξεύουσι καὶ οἱ διώκοντες, οὕτω τῶν φιλοσόφων οἱ μὲν διώκοντες δηρῶσι τοὺς μαθητάς, οἱ δὲ φεύγοντες, καθάπερ καὶ ὁ Τιμών·* alieno dixi loco positam, quoniam ex more Diogenis ad finem erat rejicienda: ut enim nunc est, narrationem de Timone Phlasiō non bene interrumpit et conturbat: sed observa mihi, Timonem nostrum fuisse *φιλόκηπον*: id nimirum ad Lucianum facit, qui illum inducit agrum sarculo versantem: ne vero non de Timonis natura credat Lector, res erit ipsa testimonio, quam e Plutarcho satis ridiculam commemorabo. Cum processisset aliquando noster homo in Atheniensium conciones, omnium animos rei novitate perculosos ad se convertit, magnamque sui exspectationem concitavit: ille vero ad attentos Athenienses haec dixisse fertur: *area mihi parva est, in qua domum erigere decrevi: in hac ficus enata multorum suspensiis est nobilitata: non possum itaque non, quin publice significem, si quem Atheniensium vitae ceperit taedium, me eum velle rogatum, ut ex hac felici arbore se suspendat, antequam excindatur: et quis post haec certius asperitatis morum ejus documentum desideret?* hunc autem rigorem ex injuriis amicorum videtur contraxisse, quorum ingratus post ingentia beneficia animus in hanc eum opinionem praecipitavit, ut summam vitae beatitudinem in universi generis humani odio definiret: *μόνος εἶδε μηδένα τρόπον εὐδαίμονα εἶναι γενέσθαι, πλὴν τοὺς ἄλλους φεύγοντα ἀνθρώπους,*

ut scribit *Pausanias*: neque hoc profecto temere finxit *Lucianus* noster, sed ex ipsius historiae veritate accepit: indicio est *Plutarchus* in *Antonio*, quem et ipsum refert hominum evitasse congressus, καὶ τὸν Τιμωνος ἀγαπᾶν καὶ ζηλοῦν βίον ἔφασκεν, ὡς δὴ πεπονθὼς ὅμοια· καὶ γὰρ αὐτὸς, ἀδικηθεὶς ὑπὸ φίλων καὶ ἀχαριστηθεὶς, διὰ τοῦτο πᾶσιν ἀνθρώποις ἀπιστεῖν καὶ δυσχεραίνειν· meminit etiam in *Alcibiade*, quem multa civium celebritate e concione deductum sic adloquutus fuit: Euge vero, fili, macte sis isthoc honore; illis enim tu magnum aliquando damnum conciliabis. Cum quo solebat, solus erat *Apemantus*, quem tamen ipsum ingratus perpetiebatur: nam quando simul una convivabantur, dixissetque *Apemantus*, Quam aptum est hoc nostrum atque pulchrum convivium, Siquidem, inquit *Timon*, tu abesses. Miror itaque, quid dixerit *Hieronymus Peripateticus*, *Timonem* discipulos fugientem captasse, cui nihil aequae fuerit in votis, quam ab omnium familiaritate remotum res sibi suas habere. Vitam cognoscis sentam et morum torvitate horridam: jam nunc quis viri fuerit obitus, enarrare juvat: ceciderat bonus ille de pyro sylvestri, et, cum crure fracto medici curaturam abnueret, computruit, atque adeo squalidam vitam indecora morte finivit. *Suidas* hoc e *Neanthe* refert in Ἀπόρρωξ et Τιμων· ἀπὸ ἀχράδος πεσόντα· sed vetus ad *Aristophanis Lysistratam* Commentator, quem eruditorum hominum oculis concedet singulare Musarum decus *Lud. Kusterus*, ἀπὸ χαράδρας habet; quod mihi minus probum videtur, et conveniens. Sepulchrum *Timonis* a reliqua terra maris impetus avulsit, ne non vitae notas ipsum repraesentaret monumentum. Memorabile est, quod in *Pausania* reperio lib. I. cap. 30. Κατὰ τοῦτο τῆς χώρας (prope *Academiam*) φαίνεται πύργος Τιμωνος etc. itaque *Lucianum* laudo, qui rei verae confictam eleganter subtexuit: αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν προϊάμενος τὴν ἐσχατίαν πυργίον οἰκοδομήσω ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ· nam de insperata thesauri inventione neminem habet auctorem, vel saltem nullum inveni, id qui memoriae mandarit: quamquam me non praetercat, Commentatorem *Horatianum* illud divitis istius exemplum, qui, dum populus ipsum sibilabat, sibi plaudebat domi, ad *Timonem* Atheniensem referre: neque de nihilo est, quod scribit in extremo *Timone*: ὥστε τί οὐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθών· etenim illa regio maxime saxosa erat, et collibus aspera, ut ex *Pausania* liquet. Denique memoriam huius viri Epigrammatis aeternarunt poëtae: inter alia, quae in *Anthologia* reperiuntur, hoc *Callimachi* est:

Τιμων (οὐ γὰρ ἐξ' ἐσσι) τί τοι, φάος ἢ σκότος ἐχθρόν;

Τὸ σκότος, ὑμέων γὰρ πλεονες ἐν αἰδῷ.

Vide *Callimachi Epigrammata per Rich. Bentlejum*, sidus eruditionis nobilissimum, collecta. HEMST. I. Comparationem hujus Timonis *Luciani* cum *Aristophanis Pluto*, non omnino illam inutilem, at paullo levius adumbratam, instituit *le Beau*, quae reperitur in *Mémoir. de l' Acad. des Inscript. T. XXX. p. 51. sqq.* Aliquanto subtilius et elegantius de utroque opere judicavit *Wielandius* in limine interpretationis hujusce libelli *Luciani*. LEMM.

Ead. l. 18. Ζεῦ φίλις) Exordium ab attonitis poëtis. οἱ συνοικοῦντες colunt τὸν Ἐφέστιον, φίλοι Φίλιον, οἱ ἐν τῇ μιᾷ τάξει Ἑταιρείον, ξένοι Ξένιον, ἐν ὅρκοις συμφωνίας ποιοῦντες Ὅρκιον, οἱ δεόμενοι Ἰκέσιον, οἱ ἀδελφοὶ Ὀμόγγιον. *Interp. Sophocl. ad Ajac. Mastig. nomina collecta ex variis Jovis officiis, de quibus alius locus dicendi. BOURD. Multa vides in vatum dedecus cognomina Jovis cumulata, quibus quasi tibi-cinibus et fulturis ruinam meditantes versus sustineant: eadem illa et aliquanto etiam plura studiose collegit et apte explicuit Dio Chrysostomus de Dei cognitione p. 216. Jupiter nimirum πάσης ἐπωνυμὸς ὦν φύσεώς τε καὶ τύχης, ἅτε πάντων αὐτὸς αἴτιος ὦν, tam varia nactus fuit a diversis muneribus, quae obire putabatur, nomina, ut docet Aristoteles, aut quicumque alius certe vetus scriptor de Mundo c. 7. Εἰς δὲ ὦν πολυνῶνμός ἐστι, κατονομαζόμενος τοῖς πάθεσι πᾶσιν, ἅπερ αὐτὸς νιοχοί·* lege caetera: plura dabit *Cornutus de Natura Deorum, Scholiastes Eurip. in Hecub. v. 345. et Pollux lib. I. c. 1. cui ad verbum fere conveniunt, quae scribit Sophocl. Commentator in Ajac. Flagell. v. 492. Potuerat itaque et Jovem ostendisse πολυνῶνμον Illustriss. Spanhemius ad Callimach. H. in Dian. v. 7. ubi hunc Luciani locum tangit. Quae vero No-ster in ignominiam convertit Poëtarum, ex iis ipsis cumulum meritis eorum laudibus adstruit Dio Chrysostomus dicta Orat. pag. 213. qui locus in paucis eximius ab omnibus rei poëticae amantibus cognosci debet et considerari. HEMST. I.*

Ead. l. 19. Ὅρκις) Poëticarum harumce vocum exempla adducere supervacaneum, cum pleraeque tales sint, ut nulli, qui poëtas Graecos vel a limine salutarit, ignotae esse posse videantur. Sola haec mihi negotium aliquamdiu facescivit de Jove dicta, adeo ut de emendatione cogitarem, crederemque ἐρκῆς vel ἔρκις legendum; (V. *Suid et Euripid. Troj. v. 17.*) at nunc ex *Euripidis Med. 169.* video nihil mutandum. Adde *Schol. ad Hecub. ejusdem v. 345. SOLAN. Ut omnis vinculi naturalis, quod vitam humanam continet, sic et ju-*

risjurandi, cujus summa fuit apud veteres religio, curator et praeses Jupiter: ab hoc munere ducta sunt cognomina non tantum Φάλλιον, Ξένιον, 'Εταιρίον, 'Εφεσίον, 'Ομογύιον, Γαμηλίον, sed et 'Ορχίον: est autem in ista forma vocabulorum, quando Diis aptantur, praesidii ac tutelae significatio. Ita cultus Jupiter ὄρχιος et dedicatus in Eleorum curia, teste *Pausania* V. p. 441. ea specie, quae ἐς ἑκπλήξιν ἀδίκων ἀνδρῶν erat comparata; nam fulmen utraque manu tenebat: quare existimandum est, *Lucianum* infra §. 4. ubi δεκάπηχυν κεραυνὸν memorat, non de Phidiaci Jovis signo, (hoc enim plenissima propitiae majestatis facie altera manu praeferebat sceptrum, victoriam altera) sed de hoc ipso Διὸς ὄρχιον cogitasse: idque tanto argutius, quod Timon Jovem irrideat tanquam vetulum, et viribus effoetis jam non amplius commissorum impune scelus vindicem, nihilque minus adeo, quam qualem simulacrum illud ostentabat. Plura protulit *J. H. Meibomius* ad *Jusjur. Hippocr. c. H. §. 4.* ubi Ζεὺς ὄρχιος reperitur. Apud *Phurnutum*, quem *Cornutus* dicere malim, c. 9. p. 150. pro ἑρκιον e Ms. notavit, si recte capio, *Th. Galeus* ὄρχιον et ἑρκιον: ut, quin illae voces inter se commutentur, dubitari non possit: in *Luciano* tamen ὄρχιε plane retinendum, utpote quod ceteris Jovis cognominibus, quae Timon coacerbat, multo magis sit consentaneum, quam Ἐρκείος: ea *Cornutus* pleraque, quo dixi loco, explanavit, et inprimis ex philosophi persona *Dion Chrysost.* Or XII. p. 216. Haec *Luciani* attigit *Ex. Spanhemius* ad *Callim. H. in Dian. v. 7.* ubi de Deorum πολωνυμίας: vere *Xenophon* in *Symp. p. 522.* Ζεὺς ὁ αὐτὸς δοκῶν εἶναι πολλὰς ἐπωνυμίας ἔχει. Hymnus in Jovem, quem sub *Cleanthis* nomine vulgavit *H. Steph.* in *Poës. Philos. Κύδιστ' ἀθανάτων, πολωνύμει, πάγκρατες αἰεὶ Χαῖρε Ζεῦ.* — Vide *B. Martini* V. L. III, 13. *Stanl.* ad *Aeschyl. P. V. v. 210.* *Hemst.* II.

Ed. l. 20. Ἐμβρόντητοι) Poëticum illum furorē, quem insaniam et non ingratum placentis stultitiae colorem Zoili denominare consueverant, sugillat hoc nomine *Lucianus*: Ἐμβρόντητος enim apud *Hesychium*, παραπεπληγμένος τὴν διάνοιαν, μαινόμενος: iterum: Ἐμβροντηθέντες, ἐνεοὶ γενομένοι, μαρανθέντες: Ἐμβεβροντημένος, ἀναίσθητος: apud *Suidam* μάταιος γενομένος: μάταιον enim γίνεσθαι recentiores saepissime dicunt, quem repentino casu obstupidum animi corporisque vires deseruerunt. Hinc non vane suspicor, labem in *Hesychio* haesisse, ubi scribit: Ἐμβεβροντωμένος, ἀναίσθητος, ἐμβρόντητος: quid enim facilius animadvertas, quam refici debere, ἐμβεβροντημένος: quam enim alterum illud originem ha-

beat? nam brutum iudicabo, ad id vocabuli qui confugerit. Proprie posuit *Philostratus* lib. III. de Vita A. T. ἐμβροντηθέντας δὲ αὐτοὺς ὑπὸ τῶν σφῶν, πεσεῖν ἄλλον ἄλλως: eos autem a sapientibus fulmine tactos omnes vulgo cecidisse: scilicet ex hoc praeter alia loco pyrii pulveris usum, bellicorumque tormentorum jam olim in India fuisse notum quidam contendunt. Vide et *Polluc.* I. 118. venuste transtulit *Achilles Tatius*, lib. III. p. 191. μέτρον γὰρ οὐκ ἔχον τὸ κακὸν ἐνεβρόντησέ με: immoderatum enim malum me reddidit attonitum: id enim in *Glossis* Graeci vocabuli est interpretamentum: *Adamantius* de immobilibus oculis tractans, οἱ μὲν ὠχρότεροι, inquit, ἐμβροντήτους σημαίνουσι: commodè declarat *Polemo* in eadem re: οἱ δὲ ὠχρότεροι μανικοὺς ἄνδρας σημαίνουσι: insanientes igitur et stupidos voluit *Adamantius*. *Hesychium* e scena detulisse censo facietum illud βρόντημα pro ἐμβρόντητος. *HEMST.* I. "Ενθεοί, θεόληπτοι, μουσόληπτοι, ὑπὸ Μουσῶν κάτοχοι, et voce Comica, μουσοπατακτοὶ sunt poëtae: eos facete *Noster* in Jovialium tonitruum mentione vocavit ἐμβροντήτους, quasi iisdem illis telis, quae tam liberaliter Jovi donant, ipsi tangerentur. In re diversa similem elegantiam adhibuit *Dion Chrys.* p. 286. C. ἀτὰ διθύραμβος ὧν ὁ Διόνυσος καὶ ὑπὸ κεραυνοῦ καὶ βροντῆς γεγόμενος, ὡς φασὶν οἱ ποιηταί, τοὺς ἀμαθέστερον χρωμένους ἀτεχνῶς πυρὸς πληπλησί, καὶ τῷ ὄντι πολλοὺς αὐτῶν ἐμβροντήτους ἐποίησεν. *Hesychius* quidem, Κεραύνιος, ἐμβρόντητος: (male legitur ἐμβρόντιστος) sed proprie tamen distinguuntur, ut patet e *Xenoph.* Ἑλλ. IV. pag. 312. v. 42. πλπτει κεραυνὸς εἰς τὸ στρατόπεδον, καὶ οἱ μὲν τινες πληγέντες, οἱ δὲ καὶ ἐμβροντηθέντες ἀπέθανον: interpretis vicem agat *Pausan.* III. pag. 217. καὶ τινες καὶ ἀπώλοντο τῶν στρατιωτῶν κεραυνωθέντες, τοὺς δὲ καὶ ἐκφρονας ἐποίησαν αἱ βρονταί. Hinc pro stupido, insano, et cui communis sensus est excussus: simul hunc in modum non noluit intelligi *Lucianus*, cum *Timonem* ita facit poëtas adpellare. *HEMST.* II. Iidem poëtae simili ratione ἐμβρόντητοι dicti in *Philopatr.* c. 2. Et quid illud sibi velit, quo *Diall. Deor.* XJII, 1. *Hercules* inclamat *Aesculapium*: ὦ ἐμβρόντητε, jam in promptu fuerit; quamquam et propria vocis vis innuitur verbis sequentibus: ἢ διότι σε ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν etc. *LEM.*

Ead. 1. 22. (Τρεφίδεις τὸ πλπτον τοῦ μέτρου) In *Virgili* vita, quem *Tan.* *Faber* indicavit, hic est locus: quippe qui, dum scriberet, ne quid impetum moraretur, quaedam imperfecta reliquit: alia levissimis versibus veluti fulsit, quos per jocum pro tigillis et tibicinibus interponi a se dicebat ad sustinendum opus, donec solidae columnae advenirent. Haec *Suetonio* non sunt in-

digna: adparet autem, non plane commodè tibicinibus istos ad eum sensum, quem volebat *Faber*, quadrare. *Aristoph.* in *Ran.* v. 1209. eleganter *στοιβήν* vocat ἔξω τοῦ λόγου, qualem stipatores, qui merces in navibus componunt, infulcire solent: recte *Schol.* περιττόν καὶ παρὲλκον ἐν τῷ λόγῳ, ἀπὸ τῆς στοιβῆς τῶν φορτίων· ibi haec *Lucianea Kusterus* non praetermisit. Par est ratio, quando *παραπληρώματα* dicunt. *Schol.* ad *Med.* v. 665. notat, *Euripidem* esse valde proclivem ad usurpandam vocem σοφός, etiam cum nihil ad sensum ornandum prodest: ὥςπερ παραπληρώματι χρῆται τῇ λέξει· utriusque propriam vim discere licebit ab *H. Valesio* ad *Harpocrat.* p. 150. *Apollon.* Alex. de Synt. III. pag. 264. ubi de conjunctionibus agit, quibus nomen est *παραπληρωματικοῖς*, veram esse negat eorum sententiam, qui censuerunt μόνους αὐτοὺς ἀναπληροῦν τὸ κεκηνὸς τῆς ἐρμηνείας· ipsam vides *Luciani* phrasin. *HEMST.* II.

Pag. 67. 1. 1. 'Ερισμάρατος) Epith. Jovis ipsius apud *Hes. Theog.* Adnotatum margini Timonis a *Tan. Fabro* editi penes *Joh. de la Faye*: manus adnotantis ignoratur, ideoque *Anonymum* deinceps in hoc opusculo vocabo. *SOLAN.*

Ead. 1. 2. Βαθύβρομος βροντή) Respicit hic inter alia locum *Euripidis*, quem margo indicat: Ἰὼ Νέμεσις, καὶ Διὸς βαθύβρομοι βρονταὶ κεραυνίον τε πῦρ αἰθαλόεν. Αἰθαλόεντα κεραυνὸν habet *Hes. Theog.* 504. *SOLAN.*

Ead. 1. 4. Καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς ἔξω τοῦ πατάγου τῶν ὀνομάτων) Recte cl. *Faber*, ac fuit plane poeticum, nomen *strepitus* si demas. ultra quod tentare quicquam error est. *GRON.*

Ibid. "Ἐξω τοῦ πατάγου τῶν ὀνομ.) *Nugae canorae, Horat.* *SOLAN.* Imperfectam orationem supplendam putavit *Barlaeus*. Nihil hic imperfectum: vertendum enim, ut *Faber* rectissime convertit (*excepto nominum strepitu*). Is usus particulae ἔξω familiaris apud optimos scriptores: *Tim. προῖ* Ψ. Κ. οὐ πόκα φθαρησόμενον ἐπ' ἄλλω αἰτίῳ ἔξω τῷ αὐτὸν συννεταγμένῳ θεῷ. *Demosth. περὶ Παρατρ.* p. 309. Α. τίνα ἀνθρώπων ἐλύπησεν ἂν ἡ εἰρήνη ἔξω τοῦ ἀδόξως γεγενῆσθαι; *Longinus*, structurae non minus, quam verborum locutionumque diligentissimus, S. 24. §. 2. Περὶδης πρὸς τῷ πάντα, ἔξω γε τῆς συνθέσεως, μιμῆσθαι τὰ Δημοσθένεια κατορθώματα· vid. *Thom. Mag.* in v. Concinne positum ὁ πάταγος τῶν ὀνομάτων, quia πάταγος, ut aliarum rerum, sic praecipue tonitruum fragorem interruptum exprimit: §. 3. ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο· et saepius in *Aristophanis* *Nub.* Jam quod fulminis est proprium, ipsis poetarum epithetis tribuit, tanquam si sensu prorsus

vacua inanem tantummodo strepitum ederent. Lucrifecit eorum ex veteribus opinionem *Lucianus*, qui cavillabantur apud *Homerum* pluribus in locis epitheta velut injecta temere manu correpta sic inferciri, ut nullum inde sententiae lumen accederet novum; quin saepius etiam epitheto praepostere collocato proximorum obscurari nitorem et corrumpi: quod crimen objectum ut diluerent poëtarum principis admiratores, ea nonnunquam fuerunt comminiscenda, quae tacuisse fuisset melius. Haec sane perquam sunt venusta, et ingenium *Luciani* in hoc elaboratissimo scripto elucens summo opere commendant: quae singula tironum in gratiam explananda si sumerem, grandi commentariorum mole foret opus. HEMST. II. Ne quid dubitationis forte de isto vocabuli ἔξω usu relinquatur, cf. Char. c. 18. ἔξω τοῦ ἀβεβαίου — τῆς τύχης, praeter inconstantiam fortunae. *Xenoph.* Hier. I, 7. ἔξω τούτων, ὧν εἰρηκας σύγες, οὐδ' — ἔχοιμ' ἂν εἰπεῖν, praeter haec, quae tu quidem dixisti, neque — possim dicere. Quin etiam Latini passim sic utuntur praepositione extra pro praeter. *Terent.* Phorm. I, 2, 48. Neque notus, neque cognatus, extra unam aniculum, quisquam aderat. LEXM.

Ead. l. 6. Ὀπλον) Fulmen. BROD.

Ead. l. 7. Σπινθήρα ὀργῆς) Proprie *Dionys. Halic. A. R.* II. p. 103. v. 41. ἐκ τῆς κατεψυγμένης πρὸ πολλοῦ, καὶ οὐδένα φυλαττούσης σπινθήρα τέφρας. Facete *Aristoph.* de bello Peloponnesiaco, a Pericle parvis ab initiis suscitato: ἐξέφλεξε τὴν πόλιν Ἐμβαλὼν σπινθήρα μικρὸν Μεγαρικὸν ψηφίσματος. Quasdam vitae reliquias exiguas σπινθήρα τῆς ψυχῆς vocat *Philostr.* de V. A. T. IV. cap. 45. Cornuto de N. D. c. 20. p. 189. opem feramus: primum, inquit, genus humanum e terra natum probabile est fuisse violentum, et mutuis in se invicem odiis saeviisse, διὰ τὸ μηδέπω δύνασθαι διακρίνεσθαι, μηδὲ ζῆναι τὸν ἐνόντα αὐτοῖς σπινθήρα τῆς κοινωνίας: debuerat quidem ἐρρίπτεσθαι vel ἐξοῦσθαι: sed concoquat, qui stomacho sit tam ferreo, durissimam ἀκυρολογίαν, σπινθήρα ἐξοῦσθαι, dum legam μηδ' ἐρρίπτεσθαι: nota sunt ῥιπίζειν, ἀναρρίπίζειν, ἐκρίπζειν: alterum illud verbum si scripsisset, addidisset utique τὸ ἐνὸν αὐτοῖς σπέρμα τῆς κοινωνίας. HEMST. II.

Ead. l. 8. Θᾶττον γοῦν etc.) Profert *Adr. Turnebus Adv.* XXV. c. 9. itaque vertit: Itaque eorum, qui pejerare adgrediuntur, citius quispiam extinctum ellychnion formidaverit, quam fulminis istius omnium domitoris flammam. Docet ibi, a *Virgilio* sancire foedera fulmine dici Jovem, qui fulmine vindicat id, quod contra formulam et religionem jurisjurandi commissum

est. Similem in modum *Diotogenes* Pythag. apud *Stob.* p. 332. Jovem esse ostendit eundem et κραστόν et δεινόν διὰ τὸ πολάξεν τὰς ἀδικήοντας καὶ κρατὴν καὶ κυριεύειν πάντων· ἔχει δὲ καὶ τὸν περαννὸν μετὰ χεῖρα σύμβολον τῆς δεινότητος. HEMST. II.

Ead. 1. 9. Θραυλλίδα) Copiose de hac voce doctissimus *Christian.* ad *vesp. Aristoph. Pollux.* BOURD. Vid. *Aristophan.* VORST.

Ead. 1. 10. Δαλὸν τινα) Manifeste declarat titionem in *Timonis* *Luciani* principio, *Jer. Hoekelin.* ad *Apollon.* III, 291. videtur sane: sed propria vis est, quam origo vocabuli postulat, titionis ardentis et accensi. Grammatici veteres ad *Od.* E. 488. διαπυρον ξύλον, et pluribus *Hesychius*: δαλὸς ἀπὸ τοῦ βωμοῦ *Antonin.* Liber. c. XVIII. ambustum torrem *Chorineus* ab ara Corripit, *Virgil.* *Aen.* XII, 298. Δαλὸν *Glossae* titionem et torrem exponunt. Titionem vulgus adpellat extractum foco torrem semiustum, extinctum: *Lactant.* IV. pag. 394. Vid. *Prisc.* ad *Apul. Met.* p. 392. Ludit *Arnob.* VI. p. 209. riciniatus *Jupiter*, atque barbatus, dextera fomitem sustinens perdolatum in fulminis morem. HEMST. II.

Ead. 1. 12. Ἀπολαύειν τοῦ τραύματος) Sunt, qui haec verba, μόνον καὶ τοῦτο οἶεσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, intelligunt de iis, in quos *Jupiter* ignes suos intentet; eos nimirum dici existimare, se in eo tantum adfici ab immissio igne, quod oculi fuligine impleantur. At non ego certe detrecto accedere optimo meo quondam doctori, *Jac. Gronovio*, (cui pro digno et justo διδάκτωρ nihil majus reponere habeo, quam aeternas gratias, pectusque ejus nomini devotissimum) haec verba ad ipsum *Jovem* referenti. Liceat tamen nobis varios τοῦ ἀπολαύειν usus in medium proferre. Τὸ ἀπολαύειν pro frui re grata et accepta, atque adeo pro delectari fructu alienius rei, passim sumi, res est notissima. Est tamen nou semel, ubi ἀπολαύειν de malo usurpatur. Apud *Nostrum* in *Deorum* dial. X. Sol querens multa incommoda ex trinoctio *Jovis* cum *Alcumena* concubitu oritura; viam tam diu non tritam, equis *Phoebeis* fore difficiliorem, hominesque in tenebris consensuros; tandem ait, Τοιαῦτα ἀπολαύσονται τῶν Διὸς ἐρώτων. Respondet paullo post *Mercurius*, Σιώπα, ὦ Ἥλιε, μή τι κακὸν ἀπολαύσης τῶν λόγων. Clarissime quoque. D. D. XXI. Οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας. In *Necyomantia* §. 17. de *Mausolo*, qui dicitur τοσοῦτον ἀπολαύων τοῦ μνήματος, παρ' ὅσον ἐβράννεντο τηλικούτον ἄχθος ἐπικείμενος. Hic sicuti non plane in malam, ita nec omnino in bonam partem sumitur

ἀπολαύω· at ironice potius. Tantum, ait facetus *Noster*, Mausolus ab superbo sibi posito monumento adficitur, quantum gravatus est, tanto pondere succumbens. In Phalaride de Perilao, aenei bovis fabricatore, inque illum primo incluso, ὁ μὲν δίκαια ἔπασχεν, ἀπολαύων τῆς αὐτοῦ ευμηχανίας. Acerbissima profecto haec et letifera ἀπόλαυσις. In Pseudolog. Οἷς ἱκανὰ ἦν ἐκείνα μόνα τὰ κακὰ τοῦ σοῦ στόματος ἀπολαύειν. In malum quoque clare habet *Aelianus* II. Var. H. c. 34. Ὡρα πᾶσιν ἡμῖν τὴν ταχίστην ἀνάγεσθαι, πρὸ τοῦ τινος καὶ ἀπολαύσαι κακοῦ πρεσβυτιδίου. — Est ergo τὸ ἀπολαύειν plane ἀδιάφορον, et in bonum et in malum, simpliciter notans adfici ab re aliqua, seu id, quod ex re quapiam proveniat, sive gratum, sive minus, percipere. Idcirco videntur adcuratius loquentes, maluisse saepe aliquid addere, unde bonum vel malum, quod quis ἀπολαύῃ, intelligeretur. Sic κακὸν ἀπολαύειν τῆς φλυαρίας, *Lucianus*: κακοῦ πρεσβυτιδίου ἀπολαύσαι, *Aelianus*. *Aristophanes* in *Pluto* v. 236. adjicit ἀγαθόν· Ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλαυσ' οὐδὲν αὐτοῦ πώποτε. Ellipsin amant Graeci in usu τοῦ ἀπολαύειν, ut in plerisque locutionibus. Ubi enim ἀπολαύειν τινός dicunt, subauditur τι, vel ἀγαθόν, vel κακόν. quae, ut vidimus, aliquando adsunt. Sed nec vel tunc, ubi dicunt ἀπολαύειν ἀγαθόν τινος, plena est oratio; intelligitur autem ἀπὸ, unde pendet genitivus; sine quo genitivo vix utuntur τῷ ἀπολαύειν. Ἀπὸ, inquam, supprimitur: quam praepositionem reperio additam apud *Nostrum* in *Mortuor. Dialogis* IV, 2. ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύοιμι. ubi iterum τι relinquitur intelligendum. *Jens.* Vulgatam retinui, quia in *Dial. Xanthi et Maris*, τρώματα iterum vocat, quae igno inusta fuerant: ἀπολαύειν etiam satius visum est ad homines referri, quam ad *Jovem*, quia ad eos reliqua pertinebant, et vox eo sensu apud *Nostrum* non infrequens, uti supra observatum a me est ad *Nigr.* c. 30. Vide et *Arrian.* *Epict.* p. 286. Α. ἀμήχανον, τὸν συνανατριβόμενον τῷ ἡσβολημένῳ μὴ καὶ αὐτὸν ἀπολαύσαι τῆς ἡσβολῆς. *Virgil.* VI, 593. — non ille faces nec fumea taedis Lumina etc. de vero Jove. *SOLAN.* Haec quicquid est interpretum ad contemtores Jovis pertinere censuerunt: diversus abit solus fere *J. Gronovius* ad *Nigr.* §. 30. rogatque satis confidenter, cur accipiant in malum, non in propriam notionem voluptariamque, atque ipsi Jovi attribuant? respondebo pro aliis, quia ipsa *Luciani* mens explanatissime proposita, et structura verborum huic explicationi palam refragatur: quare per me non stabit, quo minus semper solus hanc causam defendat *Gronovius*. Ἀπολαύειν verbum apud Graecos in utramque partem ambiguum eleganter usurpari

solet et per se simpliciter et constructe. *Aristoph.* Av. v. 1358. Ἀπέλαυσα γὰρ ἰδὼν ἐνθαδὶ· quod ludendo perinde est positum, atque ὀνάμην vel ὀναίμην ἄν· praeclare enimvero necum agatur. Addunt nonnunquam ἀπολαύειν κακὸν τι, τι φλοῦρον, *Isocr.* Συμμ. p. 175. B. saepius omittunt. At frequentissime genitivus accedit ejus vel personae, vel rei, unde bonum malumve aliquod vel incommodum nobis proficiscitur, plerumque ἀπὸ vel ἐκ intellectu, rarius expresso. *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 74. v. 16. τοῦτο μόνον ἀπολαύσαντες ἐκ τῶν πολλῶν ἐπιμύξων· ubi mediae significationis est. *Plato Phaedr.* p. 1227. F. ἀλλ' οἷον ἂν' ἄλλον ὀφθαλμὶς ἀπολελευκὸς, qui ab alio oculis laborante vitium contraxit: eleganter *Synes.* p. 18. C. ταρήχη ἀπολελευκότε τοῦ χρόνον, quae a vetustate vitium contraxerunt: *Euripid.* Iph. in T. v. 526. Ἀπέλαυσα δὴ τι καὶ γὰρ τῶν κείνης γάμων· nonnihil ad me quoque mali ex Helenae nuptiis pervenit. Sic ἀπολαύειν συμφορᾶς, alienae calamitatis esse participem, *Plutarch.* T. II. pag. 837. A. Apud *Platon.* de LL. p. 961. D. καὶ πᾶσα οὕτως ἡ πόλις ἀπολαύη τῶν ἀσεβῶν τρόπον τινὰ δικαίως, *Serranus* vim phrasios *Ficino* longe melius expressit: atque ita impiorum hominum supplicia in universam civitatem quodammodo juste redundant. *Platoni* sine dubio *Hesiodeum* illud in mente fuit *Op.* et *Dies* v. 240. Πολλὰ καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπηύρα· ubi ut rem ipsam et sensum recte, sic naturam locutionis secus intellexit eruditiss. *Graevius.* *Aristot.* *Polit.* V. p. 135. v. 5. αἱ τῶν γνωρίμων στάσεις συναπολαύειν ποιοῦσι καὶ τὴν ὅλην πόλιν, nobilium seditiones contagione quadam totam civitatem corripunt: parum distat, quod legitus in *Mich. Apostolii* C. XV. n. 78. ἔμελλε συναπολαύσειν τῷ Παμφίλῳ τῶν κακῶν· quod, nisi fallor, ex vetustis Scholiis excerptum ad *Aristoph.* *Plut.* v. 174. *Maxim.* *Tyr.* D. II. pag. 24. si quis, inquit, cum homine μαρίλης ἐμπεπλησμένῳ colluctetur, eum maculari necesse est, οὕτω καὶ ὅστις ἀδίκῳ ἀνδρὶ συμπλέκεσθαι καὶ συγκυλινδεῖσθαι ἀξιοῖ, ἀνάγκη τοῦτον συναπολαύειν καὶ τοῦ κακοῦ, καὶ συναναπλέκασθαι τῆς μαρίλης· ibi junctum a *Luciano* verbum itidem adparet, similiter atque in *Amat.* *Plutarchi* p. 765. B. ἔνιοι φίλων καὶ οἰκείων σβεννύναι πειρωμένων βίᾳ καὶ ἀλόγως τὸ πάθος, οὐδὲν ἀπέλαυσαν αὐτοῦ χρηστὸν, ἀλλ' ἡ καπνοῦ καὶ ταραχῆς ἐνέπλησαν ἑαυτούς. Vide *Suid.* in Ἀπολαύειν *Isocratis*, quem proferat, locus, quanquam verba parumper varient, is idem est, qui supra fuit a me indicatus. Quemadmodum autem hac in parte frustra fuit *Gronovius*, ita jure optimo *G. Cuperi* (hunc enim designat) conjecturam repellit, qui *Obs.* III. c. 2. cum elegantiam opportunissimae vocis τραῦμα nullus adsequeretur, legebat καύματος· huic loco, verba

sunt *Cuperi*, τὸ τραῦμα minus videtur convenire. cum ἀσβόλον seu fuliginis fiat mentio: quare lego καύματος, id est, adustione; quomodo fulmen et fulgur adurere, ustulare dicuntur: ita ante dixit φλόγα κεραυνού. Haec pluma leviora: melius est, ut *Lucianum* audiamus in *Jove Conf.* §. 16. οὐδὲ γὰρ τὸν κεραυνὸν φαίην ἂν αἰτιὸν μοι γενέσθαι τοῦ τραύματος. Perquam adposite *Euripides*: Πολλοὺς δὲ βροντῆς τραῦμ' ἄναιμον ὤλεσε istum versum *Theon Smyrnacus* de *Musica* c. 2. p. 75. cum poneret, nihil aliud praemittit, quam ὥς τις ἔφη pro beneficio patefacti auctoris veram lectionem in solum accipiat *Plutarch.* *Symp.* IV. p. 666. C. apud quem perverse scribitur, πνεῦμα ἄναιμον quamquam Latinis usitatum adflari fulmine, at Graecis, ut puto, plane est insolens πνεῦμα βροντῆς deinde, quod rem extra controversiam ponit, optime cohaeret ἄναιμον cum τραῦμα, prorsus ineleganter cum πνεῦμα. Observationem eximiam mecum vir et amicus, dum fuit, summus *L. Kusterus* communicavit. Denique *Lucretius* VI, 419. ubi, dum Jovi fulminis missionem ereptum it, multa reperies, quae cum *Luciano* comparari possunt: *Cur suis*

Demit imaginibus violento vulnere honorem?

Quid porro congruentius, quam ut fulmina vulnus faciant, quandoquidem tela dicuntur et βέλη saepe *Lucretius* eo, quem dixi, loco:

— patris cur telum perpetiuntur

Obundi — teli determinet ictum.

Herodot. IV, 79. εἰς ταύτην θεὸς ἐνέσκηψε βέλος. VII. c. 10. §. 5. εἰς οἰκήματα τὰ μέγιστα etc. τὰ τοιαῦτα ἀποσκήπτει τὰ βέλη: cujus apud multos praeter *Lucretium* imitationem loci invenire licet. *Sophocl.* *Trach.* v. 1103. Ἐνσεισον, ὃ' νὰξ, ἔγκατάσκηψον βέλος, Πάτερ, κεραυνού: notavit ad eum locum *H. Stephanus.* *HEMST.* II. Tam clare haec exposita, tamque docte illustrata, ut de emendanda sanissima voce τραύματος ne cogitari quidem amplius posse videatur. Nihilominus ingenium suum exercuit *Jacobsius* conjiciendo τερατεύματος in *Porson.* *Adversa.*, quod quidem de *Jove Comico* intelligi vult *Vir egregius*, conjecturarum nescio an cupidior saepius, quam felicior, venator. *LEHM.*

Ead. l. 14. Ἀπιδάτος ὦν) Inexpectata meis auribus accidebat haec locutio: quapropter nescio quid meditabar; οὐ πάνν τοι ἀπιθάνως, ὥς πρὸς οὕτω etc. quod molle est et bene Graecum. *Salmoneum* et *Tantalum* pro hominibus posuit impiis et Deos oppugnantibus *Herac.* *Vit. Hom.* p. 408. *HEMST.* I. Olim adridebat, οὐ πάνν τοι ἀπιθάνως, ὥς πρὸς

οὕτω ψ. nunc nihil muto. *Plutarch. T. II. p. 595. A. ξενηνοχέναι πιθανόν ὄντα τὴν πράξιν ὑπὸ δέους. Arrian. A. A. II. c. 12. εἴτε πιθανὸς δοκεῖ τοῖς ξυγγράψασιν Ἀλέξανδρος, ὥς καὶ ταῦτα ἀν' πράξας etc. Porphy. de A. N. pag. 250. ὅτι δὲ πλάσσαν ἄντρον ἀπίθανος ἦν Homerus. Plutarch. T. I. p. 91. E. T. II. p. 291. A. ὥστε μὴ παντελῶς ἀπιθάνους εἶναι τοὺς λέγοντας. Aeschines sub initium orationis περὶ Παραπρ. κατηγορεῖκε δωροδοκίας, ἀπίθανος ὢν πρὸς τὴν ὑποψίαν ταύτην. Haec ostendunt, quomodo cum personis vox ista conjungatur. Salmonei nescio quam bene *Noster* meminerit in hac scena: in eo certe sui contemptus Jupiter exemplum statuerat satis grave; qualia si adversus alios sceleribus ac flagitiis insignes edidisset plura, non erat profecto, cur tantopere Timon inertiam vetuli Jovis incusaret. De Salmoneo versus sunt *Manilii V. 91.* post multiplicem hominum eruditissimorum curam nondum, ut mihi quidem videtur, persanati: quid molitus sit vir primarius *J. Fr. Gronovius Obs. III, 15.* non me fugit; hunc tamen in modum si constituentur, propius ad priscam poëtae manum accedi posse censeo:*

*Hinc mihi Salmoneus (qui coelum imitatus in orbe,
Pontibus impositis (nisi malis, Pontibus ac positus) mis-*

*sisque per aera quadrigis
Expressisse sonum mundi sibi visus, et ipsum
Admovisse Jovem terris de fulmine finxit:*

*Sensit at immensos ignes; super ipse sacutus
Morte Jovem didicit) generatus possit haberi.*

Sensum, quo erat admirando ingenii acumine, pervidit *J. Scaliger: de fulmine* capiendum est ea fere potestate, quam *Salmasius* explicuit ad *Tertullian. Pall. p. 139.* etiam ipsum se Jovem terris admovisse finxit, quod ad fulmen attinet, jacto fulmine: *Euripid. apud Dicaearch. B. E. p. 22. — ὅστ' ἐν' Ἀλφειοῦ ῥοαῖς Θεοῦ μανὲς ἔρβιψε Σαλμωνεὺς φλόγα·* plura, quae ad firmandam conjecturam valent, persequi non vacat. Ceterum Salmoneum et Tantalum pro hominibus impiis et Deos oppugnantibus posuit *Heraclit. Alleg. Hom. p. 408. Vid. Maxim. Tyr. D. XXXVI. et Hadr. Junii Adagia in Salmoneus alter*, ubi quod ex *Eunapio* profert, legitur apud *Suidam* in *Εὐτρόπιος* et *Χρῆμα. HEMST. II.*

Ead. l. 16. Πῶς γὰρ) Omnino legendum πῶς γὰρ οὐ; quod Graecis frequens. *V. Eurip. Rhes. p. 472. C. SOLAN.* Interpretes ita verterunt, ac si legissent, quod volebat doctiss. *Solanus, πῶς γὰρ οὐ; eum* in modum sane legendum foret, si tali ratione sententiam expleres: πῶς γὰρ οὐκ ἀντίβροντήσεί σοι ὁ Σαλμωνεὺς; quidni enim Salmoneus adversum te ful-

mina jacularetur? vel, quid enim obstat, quo minus tuum fulmen Salmo-
neus aemuletur, (nam utramque explicationem recipit ἀν-
τιβροντῶν, ut alio loco dicam) ubi tu, velut perducta mandra-
gorae potione altum stertis? Verum nihil moveri debet, intel-
ligendumque, si ad superiora velis connectere, πῶς γὰρ φο-
βηθεῖν ἂν τῶν ἐπιρκεῖν τις ἐπιχειρούντων τὴν τοῦ περηννοῦ φλό-
γα· sin ad proxima, πῶς γὰρ ἀπὸ θανάτου ἂν εἴη ὁ Σαλμωνεύς·
utrumvis ad sententiam Luciani aequè commodum. Πῶς γὰρ
οὐ, addita negatione, ut Grammatici loquuntur, καταφατικὸν
ἔστιν, aut, κατάφασιν δηλοῖ· contra πῶς γὰρ, ἀποφατικόν.
Lucian. Gall. §. 14. οὗτος ζῶν μὲν οὐδὲ ὄβολον ἔδωκε τῷ Σίμωνι·
πῶς γὰρ; ὅς οὐδὲ αὐτὸς ἤπτετο τῶν χρημάτων· hic, dum vivebat,
ne obolum quidem dedit Simoni: neutiquam sane, ut qui ne ipse
quidem divitias suas attingeret. Lys. p. 94. v. 17. πῶς γὰρ ἂν,
ὅστις etc. p. 178. v. 31. πῶς γὰρ, οἷς οὐδὲ ταῦτα etc. Isaeus
p. 72. v. 11. πῶς γὰρ; οἱ μὲν γὰρ ὀνομάζονται συγγενεῖς. Gorg.
pro Palam. p. 189. v. 35. nam sub initium ejus orationis
p. 187. v. 32. H. Stephano adsentior pro πῶς γὰρ, ὅς γε σώζει
πατέρα etc. reponenti πῶς γὰρ οὐ; ὅς γε σώζει. Alciph. I.
p. 92. πῶς γὰρ ἢ πόθεν; ibi vide Steph. Berglerum. Athen. VI.
p. 265. E. πῶς γὰρ; ὁπότε etc. In his, minimis quidem,
sed ad nativam Graeci sermonis indolem permagni sane mo-
menti, mirum est, quam saepe fuerit offensum. НѢМСТ. II.
Cf. ad Diall. Deor. XXVI, 2. ЛѢНМ.

Ibid. (Τὸ μανδρ. καθ.) Sub mandragora dormis: qua
etiam epota somnulosi sunt homines. Demosth. Phil. A. ἀλλ’
οὐδὲ ἀνεγερθῆναι δύναμεθα, ἀλλὰ μανδραγόραν πεπωκόσι, ἢ τι
φάρμακον ἄλλο τοιοῦτον, εἴκαμεν ἀνθρώποις. BROD. De hoc
Proverb. parœmiogr. de Mandragora, Dioscorid. Hesych.
BOUAD. Ubi tu perinde ac sub mandragora stertis. Ita vertit
Erasmus, bene secundum vulgatam lectionem; male secundum
rationem. Henr. Stephanus in v. Μανδραγόρας videtur legisse
ὑπὸ μανδραγόρου, non multo melius. Faceta satis est senten-
tia versionis Erasmi, qui mandragoram herbam lactucae non
absimilem, ut ex Theophrasto et Plinio patet, in arborem, um-
bram dormientibus facientem, transformat. Certe non ita
scripsit, non ita intellexit Lucianus. Lege meo periculo ἀπὸ
μανδραγόρου, id est, post mandragoram sumtam, vel, post man-
dragorae potione. Sic et ad eundem sensum infra in Demosth.
Encom. ὅλον ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας, id est, a mandra-
gorae potu vel esu. Sic etiam loquuntur medicorum filii, ἀπὸ
πλησμονῆς, ἀπὸ φαρμάκου, id est, statim post repletionem, sta-
tim post pharmaci potione. Mandragoram vero esse ναρκωτι-

κὸν φάρμακον, et somnum inducere, notum est vulgo. PALM. Viderit *Palmerius* in *Erasmio* lapsum; sed an non maiore ignorantia ipse corrigit ἀπό? An non millies ὑπὸ apud *Lucianum* notat caussam efficientem: utque idem sit prorsus voculae ἀπό? vertit sane *Erasmus* sub *mandragora*: an ideo ille adspiciendus erat transformator herbae in arborem, quae dormientibus umbram faceret? Sed opinor scribebat nobilis ille *Gal-lus* haec, cum comes *Luciani* venit ad Ἀλεξάνδρον τὸν ἱερὸν, viditque illic ὕλην ἀνιστηκύλιαν, ἧς δένδρα ἦν μήκωνες ὑψηλὰ καὶ μανδραγόρας in libro I. Verae histor. et tam vere nunc in *Erasmio* sic divinando conjicit, ac illi, qui vaticinari solebant tenentes os animalis, quod adligari debebat ad radicem mandragorae, in qua similitudinem somniabant corporis humani. Sic igitur et cum sub corona vendi aliquem dicet, crederet interprete *Palmerio* ex coetu militum circumstante vel serto facere arborem; et speciosius cum veles dicitur sub vitem sumicere hastas, stare censebitur in vinea. Jocosa hominum ingenia! an *Erasmio* unquam exciderit illud ὑπνωτικὸν ὁ μανδραγόρας? Lenius sodes. GRON. *Leo Allatius* ad *Hexaëm. Eustath.* pag. 57. ὑπὸ μανδραγόρον· quod ego potius probo, cum et vetustae quaedam editiones id agnoscant, et *Stephanus Schediasm.* lib. IV. c. 6. comprobet; animus ad *Palmerii* notata non est advertendus: vim mandragorae somnificam multis illustravit eruditionis non spernendae *Graecus* d. l. *Hesychius.* Μανδραγόρας εἶδος βοτάνης οἰνικόν καὶ ὑπνωτικόν· scribe ὑπνωτικόν· nam sic alibi: Ὑπνωτικόν, ὁ μανδραγόρας· et *Suidas* ὑπνωτικός καρπός· alterum me sollicitat οἰνικόν· neque enim perplacet *Sopingii* conjectura μανικόν· ψυκτικόν adprobarem, nisi nimis a literis recederet; talem enim mandragorae potestatem *Galenus, Paulus Aegineta* aliique adsignant; neque sane eo referri potest, quod vino mixtum adsumeretur, teste *Theophrasto*: alii persanabunt: huc spectat nobile *Caesaris* facinus, quod *Polyaenus* narrat *Strateg.* lib. VIII. illum omnes interemisse, qui se ceperant, latrones vino mandragora mixto inebriatos et in somnum delapsos: dissentiunt in hac historia *Suetonius, Plutarchus* aliique, quos loci non est examinare. Eximie *Noster* adv. *Indoct.* p. 554. (c. 23.) οἷε τοσοῦτον μανδραγόραν κατακεχύσθαι αὐτοῦ, ὥς ταῦτα μὲν ἀκούειν, ἐκείνα δὲ μὴ εἰδέναι, οἷος μὲν σου ὁ μεθ' ἡμέραν βλος etc. sed tantam in eo, effeminate, ingenii torpedinem esse putas: non aliter usurpasse censeo innominatum Auctorem apud *Suidam*: καὶ φαίνεται πολὺν μανδραγόραν ἐκπεπωκώς· quae ex *Demosthene* et *Xenophonte* ab aliis adducta, non recoquo. HEMST. I. Jam diu hoc in loco intricata quaedam, ut putabant, difficultas

eruditos advertit: quicquid in Luciano, ubi mandragorae fiat mentio, studiose collectum ab H. Stephano Sched. VI. cap. 6. operae pretium est ejus verba proferri. Postquam hunc ipsum posuisset locum, et alterum ex Demosth. Encom. §. 36. ἀλλ' ἀνίστησι μὲν ἄνδρας οὖον ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας τοὺς αὐτοῦ πολλὰς, ita pergit: Quid? an aliud uno quam altero in loco significare voluisse Lucianum dicemus? Haud crediderim: sed quemadmodum dicuntur hic καθεύδειν ἐκ μανδραγόρου illi, quos Demosthenes μανδραγόραν πεπωκότας dicit, idem et de illis, quorum illic fit mentio, esse intelligendum. Sed quomodo ὑπὸ μανδραγόρα in dandi casu legendo intelligi illud poterit? Ego vel retinens μανδραγόρα non subscribam i literae a, ut talis sit genitivus, qualis ἡνδραγόρα vel in μανδραγόρου mutabo; ut in posteriore loco ἐκ μανδραγόρου habemus. Sive autem hoc sive illo modo genitivus scribatur, dixerim ὑπὸ μανδραγόρου sonare prae mandragora, pro eo quod est, prae nimio mandragorae potu: sicut dicitur ὑπὸ οἴνου et ὑπὸ μέθης. Denique nullo modo interpretationem illam admiserim, sub mandragora dormis. Mirum est autem, apud Erasmum eo ipso in loco, ubi male hunc locum interpretatur, (ejus enim illa est interpretatio) et tanquam lectionem illam vulgarem sequens ὑπὸ μανδραγόρα, tamen recte (meo quidem judicio) legi ὑπὸ μανδραγόρου. Haec enim lectio cum in aliis editionibus exstat, tum vero in duabus Frobenianis anni 1533. et 1540. Illas easdem editiones secutus etiam Leo Allat. ad Eustath. Hexaem. pag. 57. Stephani observata Palmerium fugerunt, quando Erasmi versionem tam salse irridet, ipse propterea vicissim a J. Gronovio irrisus: cujus equidem rationes Erasmus defendentis me non capere, lubeus profiteor: hoc saltem recte, quod ὑπὸ mutari vetet in ἀπό. quanquam enim nihil alienum dixerit Palmerius, (est sane is usus, quem vult, vocolae ἀπό non apud Graecos tantum, sed et apud Latinorum Medicos in a vel ab perquam receptus, ut J. Rhodii Lexicon Scribonianum ostendit) minime tamen isto auxilio indigemus: plane autem ipsi non concedendum, quod in Demosth. Encom. similiter ἐκ μανδραγόρου accipiat. Miror Fabrum, qui dederit, veluti sub mandragoris recubans, quasi non arborem quidem mandragoram cogitasset, sed Jovem mandragorae foliis, ut rosarum delicatuli solebant, contextum, quorum vim somnificam intimis penitus medullis hauserit. Neque admodum probo Stephani prae mandragora, vel, prae nimio mandragorae potu: rectius vim locutionis perspexit J. Tollius in Notulis Hondelii Expositioni Vet. Signi subjectis p. 294. a cujus sententia non discrepat J. Gronovius. Sane καθεύδειν ὑπὸ μανδραγόρου non aliter dicitur, ac frequentissimum illud,

ἀποθανεῖν ὑπό τινος. Eam ob causam fieri omnino non potest, quin secundum casum praeponamus. *Stephani* ὑπὸ μανδραγόρα, demto ι, Florentina liquido praefert: id sequentes editores videntur immutasse pro suo quisque captu, hic in μανδραγόρῃ, quod jam in utraque Veneta et Aldina prima reperitur, alius in μανδραγόρου· neque diffiteor, eam esse formam longe usitatissimam, sic ut alterius exemplum adhuc mihi in promptu sit nullum: non tamen idcirco spernenda videbatur principis editionis auctoritas, praesertim cum et *Stephanus*, haud parvum in hoc literarum genere momentum, accederet, et analogia formandi par in multis aliis nequaquam refragaretur. De mandragorae virtute soporifera complures: *Seren. Samon.*

Nec non mandragorae gustu sopor additur altus:

ibi vide *Rob. Keuchen.* p. 282. et *Seberum* ad *Poll.* V, 132. n. 73. *Xenoph.* *Symp.* pag. 512. v. 28. ὁ οἶνος ἄρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει· ἀνθρώπους servant *Athenaeus* et *Stobensis: Artemidorus* I. c. 68. ἀνδρός, vel, ut *Tollius* etiam posuit, ἀνδράς· pro quo *Cornarium* animadvertimus in versione longe aliud expressisse, nimirum ἀνίας vel ὀδύνας. *HEMST.* II.

Pag. 68. l. 2. *Ἀημῶς*) Haec illustrat *Erasm.* *Adag.* in *Saturniae lemae.* Proxime sequitur, τὰ ὅτα ἐκκεκώφωσαι de Jove, cui prae senio aures obsurduerunt: ipsa locutio Platonica, sed paullo diversa potestate, quando quis frequenti et molesta paene rei commemoratione alium obtundit atque exsurdat: in *Lys.* p. 497. E. ἡμῶν γοῦν ἐκκεκώφωκε τὰ ὅτα, καὶ ἐμπέπληκε Λύσιδος· quae cum imitaretur *Aristaen.* I. Ep. 24. p. 110. scripsit ἐκκεκώφηκας ἡμῶν τὰ ὅτα. Nihil interest, utram formam usurpes, ἐκκωφῶν an ἐκκωφούν· prior in *Aristophan.* *Equ.* v. 312. ubi prorsus displicet *Suidae* lectio ἀνακεκώφηκεν, quippe, nisi fallor, linguae Graecae genio contraria: posteriorem *Athenaeus* habet V. p. 188. C. πρὸς τὸ περὶβόητον (τῆς Ἑλένης) ἐκκεκωφωμένοι κάλλος· attoniti et stupore capti, dum celebratissimam illam *Helenae* formam spectabant. Ingeniosissime *Salmasius* apud *Achill. Tat.* III. p. 195. restituit, τοσοῦτον ἡ λύπη με τῆς συμφορᾶς ἐξεκώφωσε, vel, ἐξεκώφησε, quod vulgo legitur ἐξεκούφισε. *Clem. Alex.* *Str.* V. p. 551. C. ἐκκωφούμενοι πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Adde *Stephani* *Ind. Thes.* in Ἐκκωφέω. *HEMST.* II.

Ead. l. 6. Οὐδέποτε ἦγες etc.) Ad ea sine dubio respexit, quae fabulantur de *Lycaone*, filiisque ejus improbiissimis, quos fulmine *Jupiter* percussit, καὶ τὴν Ἀρκαδίαν συν-

χῶς ἐκτραίνωσεν, ἕως ἡ γῆ παρακαλοῦσα τὸν *Δία* τὴν χεῖρα ἐξέτεινε· διὸ φασὶ πρώτως ἐν Ἀρκάσις ἐχειρίαν γενέσθαι· *Tzet. ad Lycophr.* v. 481. ibi plura, quae ex *Apollodori Bibl.* III. pag. 201. 203. descripsit. Eorundem etiam scelera impulsisse dicuntur Jovem, ut diluvio Deucalioneo, cuius mox meminit *Lucianus*, genus humanum obrueret. *HEMST.* II.

Ead. 1. 7. Ἡ αὐλὶς) Sic in *Dial. Jovis et Cupid. et Deor. Judic. et Bis Accus.* passim denique. *BOURD.*

Ead. 1. 8. Καὶ ἡ ἀστραπή συνεχὲς etc.) *Interp. Jaculorum in morem densissime ex edito loco devolantium. Barlaeus* dicit, alios reddere; in morem levis et velitaris pugnae; additque, vocem utrumque significare; non tamen adfirmat, utro hic sumendum sit modo. At posteriore omnino hic intelligendum videtur: vult enim *Lucianus*, fulgur ita praemitti, ante tonitru, quemadmodum velitatio praecedat pugnam: atque ita similiter infra in *Abdicato* §. 8. ταῦτ' εἶναι νομίζοντες ἀποβολισμὸν οὐκ εἰς μακρὰν ἐπιπεδουμένου τοῦ κακοῦ. *VITRING.*

Ead. 1. 9. Κοσκινηδὸν) *Cribri instar frequentes. BROD.* Hoc apud *Suidam* exstat et πετρηδὸν, σωρηδὸν apud *Hesychium*. Praeceptis autem et abruptus vocum illarum sonitus artificiosam quandam rerum, quas exprimunt, imitationem in auribus efformant. Intra paucos versus similia *Philo Jud.* jungit in *Flacc.* p. 978. παντευχίαι σωρηδὸν προεκκομίζοντο — συνδεδεμένων δοράτων φορηδὸν — ἀρμαμάξαι στοιχηδὸν ὑπὸ μίαν ὄψιν. Pari modo *Apul. Met.* IV. p. 146. *Estur ac potatur incondite: pulmentis acervatim, panibus aggeratim, poculis agminatim ingestis.* Acutum illud *Fabri* de *Luciano* νετὸς φαγδαῖος in oratione prosa φορτικῶς dici judicante non laudo: quid probabilius, quam, quod suspicatus est *Jensius*, haec esse e veteri poeta Tragico desumta? sunt sane verba Tragica, et grande quiddam sonant: sed praeterea horridum aliquid ac paene insulsum in istis, ποταμὸς ἐκάστη σταγὼν, qualia *Longinus*, ut puto, in castigato scriptore nunquam ferret: neque abhorret utique, si haec de ipso diluvio Deucalioneo a quocunque demum fuisse posita credamus. Poterant eadem ridicule quidem et per jocum a Comico quopiam videri dicta: eamque in partem potissimum inclinarem, nisi me retineret illud *Luciani* φορτικῶς, quod quin παρ' ὑπόνοιαν pro ποιητικῶς vel τραγικῶς sit positum, vix dubitandum videtur. Jam mihi cum illis compara dictum *Basilii Seleuc.* Or. I. de Noë, et diluvio sacro: ἄνωθεν οὐρανὸς χειμάρρους ἠκόντιζα etc. hoc scilicet vel *Lucianus* vel *Longinus* probare potuissent: non lubet alia proferre plura, ubi in hac ipsa re boni Patres, nimis saepe in tumorem orationis indecorum proni, paratra-

goediant. Jure merito *Photius* in *Banapio* reprehendit ποταμῶδες δάκρυον, quod in dithyrambo vix, ac ne vix quidem, condones, p. 100. ubi rectissimam, qua erat optima judicandi facultate, de scriptoris hujus stilo fert sententiam. HEMST. II.

Ead. l. 11. 'Τετοί τε θαιδαῖοι) In his verbis *Faber* delet τε. nec certe ad sensum requiritur, cum praecedat καί· debuisset etiam post θαιδαῖοι esse collocatum. Sed suspicor, haec verba ex antiquo aliquo Tragico esse desumpta, et quamvis superfluum, maluisse Nostrum retinere illud τε. et certe si adsit, verba grandius sonant; ac propter eandem causam existimo, idem illud τε ita initio orationis positum, ac legimus statim cum principio opusculi de Astrologia, 'Αυτί τε οὐρανοῦ, ἀμφί τε ἀστέρων ἡ γραφή. Ceterum θαιδαῖοι ὑτεὸς iterum leguntur apud Nostrum *Philop.* §. 24. JENS. Cujus haec verba sint, nescio. Certe Tragici esse, non obscure innuit. SOLAN.

Ead. l. 12. 'Ἐν ἀκαρεῖ χρόνου) *Temporis momento.* BROD. Ita *Noster* saepe §. 23. ad Atticorum elegantiam magis convenit ἔν ἀκαρεῖ χρόνω, quod *Aristophanes* habet in *Plut.* v. 244. ibi vide *Ex. Spanhemium.* 'Ἐν ἀκαρεῖ χρόνου *Aristid.* *Quinctil.* de Mus. III. p. 162. HEMST. II. 'Ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου *Char.* s. *Contempl.* c. 14. *Pollux* *Onomast.* XI, 33. ἀκαρεῖς μέντοι τὸ μικρὸν λέγεται, ὃ διὰ σμικρότητα οὐκ ἔστι κῆραι. Falsum autem, certe cum *Lucianea* formula non conveniens, praeceptum *Gregorii* *Cor.* p. 34. ed. Schäf. ἔν βραχεῖ, λείπει γὰρ καιρῶ, ἡ λόγῳ· καὶ τὸ ἐν ἀκαρεῖ δὲ τοιοῦτόν ἐστι. An quis dixerit ἔν ἀκαρεῖ καιρῶ (vel etiam χρόνῳ, ut nonnullis visum) χρόνου, vel τοῦ χρόνου; Imo ἀκαρεῖ Neutrum est, ut etiam *βραχεῖ* in phrasi modo dicta; quod ipsum et a *Schäfero* ad *L. Bos* de *Ellipsis.* passim de similibus, sic quidem dictis et explicatis, elipsibus monere memini. Cf. etiam *V. D.* in *Observv. Misc.* Vol. V. p. 62. LEHM.

Ibid. *Ναυαγία ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος*) *Vid.* de *Dea* *Syr.* c. 12. ubi fuse describit inundationem sub *Deutafione* factam. *Vorst.* Mirifice haec illustrant *Marmor Arondelianum*, et vicissim inde lucem capit *Lucianus*, ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΡ... ΟΥΑΦΟΥ ΚΑΤΑΚΑΤΕΜΟΣ ΕΠΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣ ΕΓΕΝΕΤΟ ΚΑΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ ΤΟΤΣ ΟΜΒΡΟΤΣ ΕΦΤΗΝ ΕΓΑΤΚΩΡΕΛΑΣ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ ΠΡΟ... ΟΝΚΑΙΤΟΤΑΙΟ... ΤΟ... ΑΑ... ΜΤΟΤΤΟΙΡ... ΟΝΙΑ... Ο... ΤΑΣΩΤΗΡΙΑ ΕΘΤΣΕΝ. Ubi sic supplet *Palmerius*: πρότερον καὶ τοῦ διὸς πανομένου δι' ἑαυτοῦ τὸ ἱερὸν Ἀπόλλωνι δομήσατο καὶ τὰ εἶπε. Ubi miror, illum Δία

πανόμενον in chronico et sermone pedestri poni pro ὄμβρων πανομένων. Primo ipsa rei ratio non patitur. Quid enim? cum ipse esset Athenis, cur *Δία πανόμενον* expectare debuit? et eo cessante demum aedificavit templum? Deinde non Graecus sermo admittit, nec ante dixit *ζεύς ἐγένετο*, sed *κατακλυσμός*: adeo licet dicatur Jupiter pro imbre, non poterit hic bono sensu dici pro cataclysmo: nec cataclysmus cessavit cessante pluvia. Sed nec per pluviam contigisse cataclysmum, auctor ante supposuit. Et quod ad ΠΡΟΤΕΡΟΝ potest ea suppletio ferri, licet ipse videns, *Seldenum*, cum id ponit charactere communi, facere sex puncta, conjecerim ΠΡΟΞΚΡΑΝΑΟΝ. dein suppleo ΚΑΙ ΤΟΤ ΔΙΟΣ ΤΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΤΟ ΙΠΟΝ ΙΑΡΤΕΑΤΟ ΚΑΙ ΤΑ. De templo Jovis Olympii erecto ab Deucalione testatur clare *Pausanias* in Atticis p. 32. GRON.

Ead. l. 14. Κιβώτιον) *Deucalionis naviculam*. BROD.

Ibid. Τῷ Λυκωρεῖ) Lycori oppido prope Delphos, quod etiam *Lycoria* dicitur. BROD. Ad Parnassum adpulisse alii tradunt. V. *Apollod.* I. p. 10. B. C. SOLAN.

Ead. l. 15. Ζώπυρον) Recte observat *Thomas Magister*, dictum hoc a *Platone* esse desumptum; quem vide de Legg. III. ab initio fere, ed. Lugd. p. 585. C. D. ἐν κορυφαῖς πον σμικρὰ ζώπυρα τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους διασώσασθαι. Sic passim *Origenes* c. *Cels.* locutus. Vide p. 194. 216. SOLAN. *Platonem* imitatus etiam *Dionys. Halic.* A. R. p. 36. v. 39. μικρὰ ἅττα διασώζουσιν ζώπυρα τοῦ Πελασγικοῦ γένους. p. 35. v. 34. ζώπυρα ἅττα περιλειπόμενα τοῦ παλαιοῦ γένους: plures alii; ne de Patribus ecclesiae dicam, qui saepius in Noacho, ad cujus familiam arctis oppido limitibus inclusam tota spes generis humani redierat, hanc locutionem ponunt. Tu vide *J. Fr. Gronovium* Obs. IV. p. 42. HEMST. II.

Ead. l. 16. Κανίλας μείζονος) Deteriores enim postea abierant homines, quam prius fuissent. BROD.

Pag. 69. l. 1. Τάπτεχαιρα) Solent haud raro, quemadmodum μισθόν, per illusionem ponere: vid. *Suid.* in Τάπτεχαιρα quod in *Aeschilo* legitur P. V. v. 28. Τοιαῦτ' ἀπηύρω τοῦ φιλανθρώπου τρόπου, vetustior Scholiastes non ineleganter exponit, τὰ τῆς φιλανθρωπίας ἐπὶ χεῖρα τοιαῦτά σοι ἐγένετο ex ipso Tragico v. 319. *Philo Jud.* de Somn. p. 1119. D. ταῦτ' ἐστὶ τῆς ἀκαίρου παρόης τὰ ἐπὶ χεῖρα: prave legitur ἐπὶ. *Diodor.* XIII. p. 387. B. οἱ μὲν γὰρ ἐξαπατηθέντες ἐπὶ χεῖρα τῆς ἀνολας (non ἀγνολας) ἔλαβον. Praeclarum est illud *Euripidis* apud *Clem. Str.* IV. p. 496. B. Σὺλα rerum humanarum virtus οὐκ ἐν

θυραίων τὰ πλῆμνα λαμβάνει, Αὐτὴ δ' ἐαυτὴν ἄθλα τῶν πόνων ἔχει. Poll. III, 143. et Jungerm. HEMST. II.

Ead. l. 2. Εἰ μὴ τις ἄρα παρέργον etc.) Quasi defungendi causa, νόμου, ὁσίας, ἱερωσιώσεως χάριν, ut monuit Des. Herald. Anim. in Salmas. Obs. ad J. A. et R. V. c. 3. §. 3. Eadem Nostri verba de Sacrif. §. 11. Simulatam illam in obeundis sacris et histrionicam religionem acriter insectatur Plato de Rep. II. et pluribus in locis. Pythagorei vetabant τὰ θεῖα ἐν παρέργῳ τίθεσθαι. HEMST. II.

Ead. l. 4. Κρόνον) Prov. i. c. ἀνόητον καὶ μωρόν, λήρον, ἀνάεσθον. VORST.

Ead. l. 5. 'Εὼ λέγειν. ὁποσάνκις etc.) Ex sententia Gisb. Cuperi Obs. III. p. 298. his verbis sine dubio Lucianus ad Dionysii sive patris sive filii historiam respicit, teneturque adeo eodem errore, si is error est, cujus Ciceronem accusavit P. Victorius V. L. XXI. c. 10. Ego de Dionysio utrovis ne cogitasse quidem Lucianum, cum ista scriberet, credo. Haec a Nostro paullulum, ut scenae serviret, in majus aucta: quis tamen dubitet, quin Eleorum templa sacrilegas manus aliquando fuerint experta? quanquam, si facinoris auctor fuisset deprehensus, gravissimis tormentis excarnificaretur: vide Plutarchi Quaest. Graec. p. 302. B. ubi proverbii originem explicat Σαυβίκου δεινότερα πάσχειν. De fanis Deorum sacrilegis violationibus adpetitis, ipsisque Diis vadentibus in entra praedonum, similia non pauca facete pernumerat Arnob. VI. p. 207. 208. etc. HEMST. II.

Ead. l. 6. Τὸν νεῶν) V. Justin. XXI, 3. et XXXIX, 2. Plut. V, 839. C. ed. St. SOLAN.

Ead. l. 7. 'Ολυμπιάσιν) Eo accentu plerumque scribitur. Κεχηρημένους πρότερον 'Ολυμπιάσιν Aristot. Rhet. II. p. 106. δρόμον ἀγωνίσασθαι 'Ολυμπιάσιν Demetr. de Eloc. §. 191. τοῦ γενομένου ἀγῶνος 'Ολυμπιάσι Apollon. de Synt. III. p. 249. Apud Demosthenem autem adversus Theocr. p. 659. D. 'Ολυμπιάσι νικήσας παῖδας στάδιον considerata est optimi Codicis Augustani lectio, 'Ολύμπια νικήσας. Quanquam vulgarem lectionem tueatur Isocrat. de Big. p. 351. C. 'Ολυμπιάσιν ἐνέπης, et 357. B. pro vetustissimis tamen membranis facit Antipater Anth. I. c. 1. Ep. 5. — ἄνδρας ἡνίκα Πυγῆν ἐνίκα Νικοφῶν 'Ολύμπια et Simonides Ep. 8. et Lucianus infra §. 53. Verum in Aristophanis Lys. v. 1133. 'Ολυμπιάσιν, ἐν Πύλαις, Πυθοῖ· ubi sane versus ratio produci syllabam istam postulat: contra in Vesp. v. 1375. 'Ολυμπιάσι γὰρ ἡνίκα' ἐθελῶν ἐγώ, ad metrum perinde est, pro brevi habeas, an longa: sed Scholiastes plane praecipit 'Ολυμπιάσι, secus atque hoc in

loco plurimisque aliis editur: sic enim ille, *νὺν προπαροξίνε-
ται*: λέγεται γὰρ πρὸς τόπου· rationem adfert, tum προπερι-
σπᾶσθαι, quando Olympiades significantur: γίνεται γὰρ τὸ μὲν
ἀπὸ τοῦ Ὀλυμπίας (voluit, credo, Ὀλυμπία, nisi secundum
casum ostendendae formationis ergo ponat) τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ
Ὀλυμπιάς, Ὀλυμπιάσι. Sequitur aliud ex Grammatico ne-
scio quo excerptum, quod, ut in istis Scholiis saepenumero
fit, huc addiderunt: καὶ ὅτι τὰ εἰς ἰ λήγοντα τῶν ἐπιδόρημάτων ζητεῖ
τὸν πρῶτον τοῦ ὀνόματος τόνον· ὅλον, Ὀλυμπιάς, Ὀλυμπιάσι (hoc
omnino cum instituto Grammatici pugnat: legendum, Ὀλυμπία,
Ὀλυμπιάσι· nisi malis Ὀλυμπιάδι, quam formam adnotavit *Ety-
mol.* p. 25. v. 16. ut proxima sane videntur suadere) πλὴν τῶν διὰ
τοῦ ὀθεν· ἐκείνῃ γὰρ ἐνῆλλαξεν. ὅλον, ἔππος, ἐππόθεν· σισημεία-
ται τὸ οἰκοθεν. Illud ἐππόθεν, ne quem alium, quo modo
me diu, habeat exercitum, est *Homeri Od. Θ. 515*. Veteres
itaque tonum retraxerunt in antepenultimam. Vide porro
adcuratissimum *Dukerum* ad *Thucyd.* VIII, 92. *HEMST. II.*

Ead. l. 8. Ἀναστῆσαι τοὺς κύνας) Nullus hic *Barlaei* ca-
nibus οἰκουροῖς locus est: vigilantissimum animal ad templo-
rum custodiam veteres adhibebant. Aetnae in Vulcani tem-
plo canes excubasse mirifica quadam honorum improborum-
que dignoscendorum sagacitate praeditos, refert *Aelian.* de
Anim. XI. c. 3. Idem alium illum commemorat sane diligen-
tem, quem, quia, ceteris dormitantibus, Aesculapii donario-
rum expilatorem detexisset, publico demenso grati Athenien-
ses remunerarunt, VII. c. 13. Aliquanto plenius etiam *Plu-
tarch.* T. II. p. 969. E. inter alia: ὁ δὲ φρουρὸς κύων ὄνομα
Κάππαρος· nam operae quidem erat pretium, ad firmandam
historiae veritatem, rarissimae bestiae nomen memoriae man-
dari. *Philostratus* quoque de V. A. T. VIII. c. 30. canes ad
valvas templi Dictynnae in Creta custodes egisse narrat. No-
llim porro nimis virtutem aestimari Scipionis ex eo, quod
Capitolium ingredienti, velut hospiti Deorum ipsiusque Jo-
vis et familiari canes nunquam adlatrarent: vide *Gell.* N. A.
VII, 1. de Vir. Illustr. c. 49. Aliud sunt φύλακες Ἡφαίστου
κύνες *Eubuli* apud *Athen.* III. p. 108. B. et alio loco expli-
candi. Sed quo plura in re satis protrita? *HEMST. II.* Pos-
sem e *Pausania* plura; sed monuisse Lectorem sufficit. De
vicinis, qui in auxilium advocantur, parile, quod apud *Ari-
stophanem* in *Thesmophor.* v. 248. Τῶρ ὕδωρ, ὦ γείτονες.
HEMST. I.

Ead. l. 11. Τοὺς πλοκάμους περικειρόμενος) Aurei ple-
rumque Deorum crines, quique adeo furum cupiditatem irri-

tare poterant. Sed vis est in isto περιχειρόμενος· hoc enim ignominiosum, et cum magna contumelia conjunctum, ut dicemus ad Dial. Mer. VIII. meminit Erasmus in *Circumtondere comam*. Paullum distat, sic tamen ut cum Luciano comparari possit, illud Persii Sat. II, 28:

Idcirco stolidam praebebat tibi vellere barbam

Jupiter? HEMST. II.

Ead. l. 12. Δεκάπηχυν κεραυνόν) Atqui Pausanias auctor est, Jovem Olympicum dextra non fulmen sed victoriam gestasse, sinistra sceptrum. Mensuram autem statuæ idem auctor nobis, quia minorem justa tradi censebat, invidit El. I. pag. m. 565. Hyginus pedes LX sedenti tribuit. Fab. CCXXIII. SOLAN.

Ead. l. 14. Φαέθοντες ἢ Δευκαλίονες) Orbis terrarum incendia aut eluviones. BROD. Operae est Libanium audire scribentem T. II. p. 391. εἰ δ' εἶποντο πᾶσιν ἀμαρτήμασι δίκαι, σφοδρὰ ἂν ὀλίγον ἦν τὸ σωζόμενον· ὅστις οὖν τοῖσιν αἰνέειν βούλεται θεοῖς, ἀφιεῖς τιμωρίαις χαιρέτω μᾶλλον ἢ λαμβάνων. Est itaque cum tardus ad vindictam Jupiter iracunda ponit fulmina. HEMSTERH. I. Nec male Belinus conferri jubet Martial. L. V. Ep. 55. ad Bassum:

Colchida quid scribis, quid scribis, amice, Thyesten?

Quid tibi vel Niobe, Basse, vel Andromache?

Materia est (mibi crede) tuis aptissima chartis

Deucalion, vel si non placet hic Phaëthon.

Id est, ut aqua vel incendio pereant. Schol. LEHM.

Ead. l. 15. Τηφραντλον) Operae nonnihil huic est vocis impendendum, tum ut explorati quid de ea constet, tum ut Lucianae locutionis elegantia, quae sane fugit interpretes, illustretur. Ἄντλος, ἄντλον, ἄντλλα, quemadmodum Latinis sentina, et aqua sordida, sive ex mari in naves ingesta, sive per tenues rimas et juncturas hiantes sese insinuans, et ipse locus navis inferior ad carinam, quo confluit haec aquae illuvies, foetoremque gravem et molestum contrahit. Eustath. ad Od. M. p. 1728. v. 56. ἄντλον, ὁ τόπος ἐνθα ὕδωρ συρρέει τότε ἄνωθεν καὶ τὸ ἐκ τῶν ἀρμονιῶν etc. Etymologum emenda: is ἄντλῳ dici monet παρὰ τὸ ἄντλον, hoc autem ἐκ τοῦ ἀντλᾶν (imo potius ἀνατλᾶν) καὶ καρτερεῖν ἐκεῖσε τὸ ὕδωρ τὸ διὰ τῶν ἐσρυσμένων ὀπῶν εἰσερχόμενον· vulgo legitur ἐσφιγμένων τόπων· prius certum; de altero non contendam, si quis τόπων retineat: sed origo Grammatici hominis ingenio plane digna. Aeschyl. VII. ad Theb, v. 802.

Πόλις δ' ἐν εὐδίᾳ τε, καὶ κλυδωνίου

Πολλαῖσι πληγαῖς ἄντλον οὐκ ἐδέξατο

aquam utique marinam, quam fluctus procellis agitati in navim involvunt: significat rejectos oppugnatores et depulsos, quantocunque impetu irruerent, intra moenia penetrare non potuisse: sic recte *Scholiastes* primus, qui, tametsi haud magni pretii, secundo tamen longe melior. Ambiguum est, utro modo capi conveniat in *Euripid.* *Troad.* v. 686.

‘Ο δ’ ἄντιλον ἐργων ναός. ἦν δ’ ὑπερβάλῃ

Πολὺς ταραχθεὶς πόντος —

vertunt: *Alius vero sentinam hauriens: cur spernas, praesertim adcuratius servata τοῦ ἐργεῖν proprietate? undam insultantem a navi arcens: caute nimirum deflectendo, et subterfugiendo molem fluctuum imminuentem.* Praetermitto dissensionem veterum in explicandis *Homeri* locis *Od.* M. 411. O. 478. quem posteriorem protulit *Pindari Schol.* ad O. 9. 79. Apud *Zenob.* C. I. n. 23. ἐμπόρου γὰρ τινος τὴν ναῦν ἁλὼν πληρώσαντος, καὶ καθεύδοντος, τὴν ἀντίλλαν ἐπαναβῆναι συνέβη καὶ ἐκτῆξαι τοὺς ἁλᾶς, *Schottius* non optime, ut solet fere vir literas juvandi studio praeclarus, sed in vertendis Graecis haud sane pari solertia, *aquam sentina hauriente:* at voluit *Zenobius*, sentinam, quae per inertiam dormitantis naucleri evacuata non fuerit, tantum increvisse, ut irrumpens in ipsam navis alvum sales liquefaceret. In *Diogeniano* C. II. n. 34. perperam, ut arbitror, exstat ἐπαναστάσης, quod ostendit *Misch. Apostol.* C. II. n. 39. 40. Hinc non admodum est difficile definire, quid sit ὑπέραντιλον σκάφος, ναὺς ὑπέραντιλος: nempe tujus sentina, vel aqua per fatiscentes rimas illabente, vel tumidis fluctibus desuper infusis, tanta copia exundat, ut intra limites contineri amplius neque exhauriri possit, atque adeo periculum instet praesentissimum, ne mersa navis intreat; quod postremum vel maxime venit animadvertendum in explananda translatae potestatis ratione. Pauca duntaxat, et velut ad aditum aperiendum, delibabo. Primum integrum aliquem *Philonis* locum, quia corruptus vulgo fertur, adponam, de *Somn.* p. 1119. E. χειμῶνά τις ὁρῶν ἀκμάζοντα καὶ βαρὺ πνεῦμα ἐναντίον καὶ λαίλαπα καταγίλῳσαν καὶ κυματούμενον πέλαγος, ἐγκομίζεσθαι δεόν, ἐξορμίζεται καὶ ἐξανάγεται: τις ἡ κυβερνήτης ἢ ναυκλήρος οὕτω ποτὲ ἐμεθύσθη καὶ παρῶνησεν, ἵνα, ὅσων εἶπον κατασκευψάντων, ἐθειλήσας πλεῖν, ὑπέραντιλος ἀναθὲν ἐπιχυθείσης τῆς θαλάσσης ἢ ναὺς γενομένη πλωτήρσιν αὐτοῖς συγκαταποθῇ. partem vidit *D. Hoeschelius*, male quidem mutans ἐγκομίζεσθαι ἐθειλήσας absolute positum rariore structura, quanquam *Philos* saepius utatur, turbavit librariorum. Idem p. 884. D. Hercules μόνος πλήρωμα καὶ ἔγμα ὧν ἐνανυβάρει, δεός παρασχὼν τοῖς συμ-

πλέονσι, μή τὸ σκάφος ὑπέραντλον γένηται· ne tanti viri pondere depressa navis aquas hauriat et submergatur: et sane *Antimachus* in *Lyda* ideo *Herculem* ab *Argonautis* expositum tradiderat διὰ τὸ καταβαρεῖσθαι τὴν Ἀργὴν ὑπὸ τοῦ ἥρωος, teste *Schol. Apoll. Rhod.* ad I, 1289. Similem in modum usurpavit *Plutarch.* *Lucull.* p. 499. E. ὀλίγας πρὸς τὴν θάλασσαν ἤδη βαρείας καὶ ὑπέραντλον γενομένης· et *Dion. Cass.* LII. p. 473. A. elegantissimo loco, ubi *Maecenas* rem Romanam cum navi *procellis* jamdudum agitata componens *Augustum*, quam potest acerrime, adhortatur, ut ejus gubernacula capessat: μήτ' οὖν χειμαζομένην ἔτ' αὐτὴν περιῖδης· ὁρᾷς γὰρ ὡς ὑπέραντλος ἐστὶ. μήτε περὶ ἔρμα περιέδραγῃν ἑάσης· qua quidem in comparatione mirum est, ni versus *Alcaei* nobilissimos in mente habuit, qui post *D. Heinsii* conatus ad *Sil. Italic.* X, 325. necdum sunt persanati. *Diphilus* usu paululum insolentiore *navicularium* ipsum, cujus ratis in hoc periculum sit adducta, ὑπέραντλον dixit γενέσθαι· adferam locum ex *Athen.* VII. p. 292. A. aliquanto minus, quam editur, depravatum: Ναυκλήρος ἀποθύει τις εὐθύς ἀποβαλὼν τὸν ἰστόν, ἣ πηδάλιον συντρίψας νεῶς, "Ἡ φορτί' ἐκρίψας ὑπέραντλος γεγόμενος· fallatur autem, meo saltem judicio, si quis emollire tentet refingendo ὑπέραντλον γενομένης. Non invenuste *Heraclitus*, vel potius, qui nomen ejus mentitur, *Ep.* V. εἰν δὲ φθάσαν ὑπέραντλον γένηται τὸ σῶμα, δύσεται εἰς τὸ εἰμαζόμενον· sin, antequam possim mederi, aquae intercutis copia quasi sentina corpus fuerit obrutum, mergetur in destinatam fati sortem; cum quibus omnino conferendus est *Seneca* *Ep.* XXX. *Suidas* exponit, Ὑπέραντλον, πλήρη, additque incerti scriptoris verba: αἰδὲ ὑπέραντλον ποιησάμενοι τὸν πλοῦν, ἀσφαλῶς παρεκομισθησαν εἰς τὴν νῆσον· en mirificam versionem, illi autem vento pleno navigantes; vulgatum ego non expedio, nisi corrigas τὸ πλοῖον, tali sensu: illi autem, cum navim ultra modum oncrassent, tuto tamen ad insulam adpulerunt: rectene conjectarim necne, inventus olim locus ostendet. Verum ea ipsa potestate, quam notavit *Suidas*, et alia quidem longe in re vocem adhibuit *Themistius* *Or.* XVIII. p. 221. B. οὐκ οὖν αἱ σιτοθῆκαι μετὰ εὐρώτος καὶ ἀραχνίων, ἀλλ' ὑπερχειλεῖς καὶ ὑπέραντλοι· quid audio? σιτοθῆκαι ὑπέραντλους; equidem valde vereor, ut *Themistius*, si veteres illos auctores purae et elimatae dictionis capiamus arbitros, durissimam iis figuram adprobet: me si adpelleret advocatum, vadinomium deserere sum paratus: satis erat audacem fuisse in ὑπερχειλεῖς. Quanto verecundius tralationem instituit *Euripid.* *Hippol.* v. 767. Χαλεπῶ δ' ὑπέραντλος οὖσα Συμπορῶ· gravi pressa ac tantum non mersa calamitate, sic ut nullae

resistendi vires ultra suppetant. Etsi nihil singulare doceat, caussa tamen est, cur *Scholiastae* verba sint producenda: ἐν μεταφορᾷ, inquit, τῶν ἐν τῇ νηὶ μετὰ τῆς ἀντλίας ὑπερέχων δυνάμεων· ἀδυνατοῦσα, φησί, πρὸς τὴν συμφορὰν, καὶ ὑπερβαρῇ νοσήσασα τὴν ἀγχόνην ἐβουλεύσατο· adparet, eos dici μετὰ τῆς ἀντλίας ὑπερέχειν δυνάμενους, qui, quando laxis, ut cum *Virgilio* dicam, laterum compagibus navis accipit inimicum imbrem rimisque fatiscit, exuberantem sentinam superare et vacuefacere nequeunt. Jam mihi confer *Aristophanem* in *Pac.* v. 17. Οὐ γὰρ ἔδ' ὅλος τ' εἰμ' ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας· hoc scilicet indicat, ego enim tantum offerarum subigendo parare non valeo, quantum ad istum scarabaeum explendum sit satis: rectius, nisi fallor, quam *Scholiastes*, cui aliquid alienum est adsumtum e *Suida*, eumque secutus *Flor. Christianus*: si tu, quod isti volunt, admittas, id certe secundum illam, quam dedi, explicationem consistere necesse est. Apud Comicum *Suidas* exhibet in 'Αντλία undecunque depromptum, ὅλος τ' εἰμὶ περιανέχειν, ipse tamen servans vulgarem scripturam in 'Περέχει, quam ego vel propter *Euripidae Scholiastem* repudiare nolim. Non secus autem ac *Phaedram* χαλεπᾷ ὑπέραντλον συμφορᾷ, dicere quoque licet συμφορὰν ὑπέραντλον, tam vehementer ingruentem, ut hominem obruat. Igitur *Luciani* ὑπέραντλος ὕβρις τοῦ βίου tanta est humanae vitae tamque gravis protervia atque injustitia, quae cogat eam subsidere, velut occupatam a sentina ratem, secundumque aliquod diluvium flagitet, nec, nisi submersis hominibus, expiari queat: hoc perquam venuste sequitur post, πόσοι Λευκαλλῶνες ἱκανοί; §. 18. quamvis variata figura: μὴ ὑπέραντλος εἰσπεσὼν ἐπικλύσω αὐτόν. *Faber* iteravit priorum *incrhaustam*: id tamen in *Pollucis* interprete merito reprehendebat *Kuhn* ad I, 92. quem, qua erat Graeci sermonis peritia, vim vocabuli habuisse perspectam non diffiteor. *Hesychius*: 'Πτέραντλα, πολλά· imo sane: sic expone, si lubet, ὑπέραντλον ὕβριν, πολλήν· sed idem agnosce, nihil hoc ad significandi valere proprietatem. Et huic jam voci satis est superque factum. Ceterum multa sunt apud alios hisce *Luciani* prorsus adsimilia: tu vide de malitia generis humani, quod nullis se vel exusti orbis vel aquis obruti poenis coerceri emendarique patiatur, Jovem ipsum conquerentem apud *Stat. Theb.* I, 215. addendus est *Lutatius*. Jure quidem metuebat *Ovidius*, ne Jovem brevi incertum haberemus, si quodcumque peccant homines, fulmina mitteret. Verum haec talia colligere non lubet. HEMST. II.

Pag. 70. 1. 2. Τοῖς δεομένοις ἐπινοουρήσας) Eadem locutio

in Saturn. §. 36. τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν Nigr. §. 26. Hoc multo frequentissimum: *Isocrat.* Arch. p. 130. *A. Demosth.* pro Cor. p. 517. *B. Eusebius* apud *Stob.* p. 20. v. 51. τοῖς δεομένοις τὰ δέοντα ἐπαρκέοιμι. *Hierax* p. 106. v. 38. *Philostr.* V. A. T. V. p. 220. v. 19. de V. S. II. p. 547. 605. v. 13. Eodem modo *Paulus* 1. ad *Timoth.* V, 10. 16. Paraphr. *Enchirid.* §. 37. et *Mer. Casaubon.* Usurpari a scriptoribus Ecclesiasticis prosumtus, viaticum subministrare, vel stipem conferre, monuit *Henr. Vales.* ad *Euseb.* H. E. VII, 5. *Aristoph.* *Plut.* v. 831. — ἐπήρχουν τοῖς δεομένοις τῶν φίλων quem locum nisi cum *Luciano* contuleris, minus habebis elegantiam ejus perspectam. **HEMST. II.**

Ead. 1. 5. Ὑποπτήσσοντες) *Advocat Des. Heraldus* ad ista *Arnobii* VII. p. 221. Tum deinde salutet acclinis, ancillatum servuli pavibunda trepidatione imitatus, ut ego quidom legendum existimo: quin opportunius etiam advocasset, quae *Nigrinus* commemorat §. 21. **HEMST. II.**

Ead. 1. 6. Ὅδῳ —) *Euripid.* *Med.* 561. Πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδῶν φίλος. *Menander:* Ἄνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδῶν φίλοι. γν. p. 168. **SOLAN.**

Ead. 1. 7. Στήλην παλαιῦ νεκροῦ) *Proverb.* Idem de *Merced.* Cond. §. 28. et alibi. *BOUND.* De columnis sepulcralibus intelligendum, et cippis. *ANONYM.* Ut probet, in sepulcris etiam columnas erigi, haec adduxit *Fra. Luisin.* Par. III. c. 8. *Rufinus* Anth. VII. Ep. 146. — ὥς δὲ τάφον, νῦν σε παρέρχομεθα te nimirum vetulam et jam capularem, quae cum rugis et deflorescente forma pristinos amatores amisisti. **HEMST. II.**

Ead. 1. 9. Ἑτέραν) ὁδόν. **BROD.**

Ead. 1. 10. Ἀνσάντητον καὶ ἀποτρόπαιον) Quarumdam venustate locutionum captus *Lucianus*, easdem scriptis saepius inseruit, sibi quodam suo jure vindicavit: adverte vero: *Eunuch.* c. 6. δυσζωώνιστόν τι ἀποφαλῶν καὶ δυσάντητον θέαμα, εἴ τις ἔωθεν ἐξίων ἐκ τῆς οἰκίας ἴδοι τοιοῦτόν τινα. *Pseudolog.* c. 8. ἐκτρέπεσθαι τὸ δυσάντητον θέαμα. Proprie dixit ἑτέραν (ὁδόν) ἐκτρέπονται inde deductum ἐκτρέπεσθαι τινα, fugere alicujus et abominari conspectum: *Aristoph.* *Pl.* Οἱ δ' ἐκτρέποντο καὶ οὐκ ἐδόκουν ὁρᾶν μ' ἔτι. *Philo Judaeus:* παρθένοι δι' αἰδῶ τὰς ἀνδρῶν ὅψεις καὶ τῶν οἰκειοτάτων ἐκτρέπόμεναι. **HEMST. I.** Valde *Luciano* familiaris locutio, ut notatum *J. Brodaeo* Misc. IV. c. 1. *Theophyl.* Ep. 23. ἵνα σε πάντες ὥσπερ τι κακὸν δυσάντητον ἀποφεύξαιντο. *Infustos* malique omnis *Latini* dicunt: *Ammian.* XIV, 6. p. 28. *Eruditos et sobrios*, ut

infaustos et inutiles vitant: ubi paene mihi persuasi legendum esse, infaustos et mutilos: eorum enim, qui non integri corporis erant, ut ait Seneca, malum omen faciebat occursus: facile tamen dissentientem feram. Charisius apud Rutil. Lup. de Fig. Sent. II. p. 11. Hunc omnes conquirebant: illum vitabant, ne ab eo viderentur. HEMST. II.

Ead. l. 11. Σωτήρα καὶ εὐεργέτην) Voces quae jungi solitae, de quibus ad Heliod. lib. II. BOURD.

Ead. l. 12. Ὑπὸ τῶν κακῶν) malis oppressum. BROD.

Ibid. Ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατιάν τρ.) Hoc loco notanda est insignis maximi viri hallucinatio, Erasmi dico, qui τὴν ἐσχατιάν pro ultima desperatione sumsit, et hoc modo vertit: ad extrema redactus consilia. At nihil aliud est ἐσχατιά, quam praedium rusticum longe ab urbe situm, forte in finibus Atticae. Ideo vertendum erat, ad hoc ultimum rus redactus. Deus bone, quis ab erroribus homo se vindicabit, quando tantus vir reliquit etiam errores humanitatis suae indicia. PALM. Ἐσχατιά, παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ, τὸ ἀπλῶς ἐσχατον, κατὰ τόπον μέγας. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον, ἐρημίαν τινὰ ἢ λῆξιν ὁηλοῖ. Eustath. ad II. I. VORST.

Ead. l. 13. Ἐναψάμενος διφθέραν) Aristoph. Nub. v. 72. Eccles. v. 80. διφθέραν ἐνημέμενος. περιβεβλημένος, inquit Suidas. Myron Priensis apud Athen. XIV. p. 657. D. constituisse Lacedaemonios refert Hilotas κινῆν τε ἕκαστον φορεῖν καὶ διφθέραν περιβεβλησθαι. Alciphr. III. Ep. 70. p. 446. στεῖλας ἑμαυτὸν ἀγρικῶς, νάκος ἐναψάμενος καὶ σμινύην λαβών· νάκος et διφθέρα hoc quidem usu non differunt. Philostr. Her. p. 664. v. 27. διφθέραν τε προσαρμυσάμενος (nescio, an praeponi debeat binorum Codicum ἐναρμυσάμενος) καὶ σμινύην φέρων· uterque jungit σμινύην ad opus rusticum faciendum, quomodo Lucianus δίκηλλαν. ideo Timon §. 7. ὑποδιφθερος· σκάπτει δὲ, οἶμαι etc. §. 8. δίκηλλιτης καὶ διφθερίας· et §. 42. δίκηλλαν καὶ φιλιτάτην διφθέραν jam novis opibus auctus Pani consecrat. Est autem διφθέρα, ἱμάτιον γεωργικόν, στερεόν, πρὸς ὄμβρων μάλιστα ἀποφυγὴν ἱκανόν, ut recte Scholion illud insertum Dioni Or. IV. p. 70. C. quod, post Casaubonum tamen, animadvertit etiam Kuhn, ad Poll. IV, 119. n. 31. Porro de rusticorum διφθέραις apud Atticos Is. Casaubon. ad Theophr. Char. c. IV. p. 41. HEMST. II.

Ead. l. 14. Προς φιλοσοφῶν) Seberus ad Poll. X, 129. n. 100. observat pro Luciani phrasi magis proprie Phocylidem dixisse v. 149. σκάπτειν δίκηλλῃ· multum abest a nostri scriptoris elegantia. Ego jam, inquit Timon, procul ab omni hominum,

quos pessime odi, consortio, cum solitudine atque isto ligone philosophor, et rationes meas deduco. Qui remotis arbitris, quando aperte proloqui non audent, calamitates vel suas vel aliorum deplorant, eos poëtae dicunt quasi proverbio αὐραῖς καὶ ἀνέμοις διαλέγεσθαι γῇ καὶ οὐρανῷ λαλεῖν, ut illa nutrix in Euripid. Med. v. 57. quem locum facete alio deslexit *Philemon* in fabula *Milite*. *Noster*, ut *Timonis* sui personam tueretur, ligonem et solitudinem substituit. HEMST. II. *Boissonnadius* ad *Gregor. Cor.* p. 136. ed. Schäf. haec nostra confert cum verbis *Theogneti* Comici ap. *Athen.* L. XV. p. 671. C. περιλοσόφηκας γῇ τε κούρανῳ λαλῶν. LEHM.

Pag. 71. l. 4. (Τιμον) Vide *Celsum*, apud *Origenem* VI, 329: ὁ θεὸς ὥσπερ ὁ παρὰ τῷ κωμαδῷ Ζεὺς ἐκ τοῦ μακροῦ ὕπνου διυπνίσας etc. SOLAN.

Ibid. Νήδυμον) Ex *Homeri* II. B. 2: Αἶα δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. BROD. Totus Homericus hic dialogus: in eo tamen *Aristophanis* multum inest. BOURD.

Ibid. (Τὴν τὸν Ἐπιμενίδην) *Erasm.* in *Proverb.* *Epimenidis somnus*. BROD. Varie traditur annorum, quibus dormiit *Epimenides*, numerus. Alii LVII. alii L. aut XL. faciunt. *Plin.* VII, 52. et *Diog. Laërt.* 29. A. quinquaginta septem. *Varro* de L. L. VII. quinquaginta. *Plut. an seni gerenda sit Resp.* *Tertull.* et *Pausan.* in Att. quadraginta. Vide *Menag.* ad *Diog. Laërt.* p. 39. SOLAN. Cui non dictus *Epimenidis somnus*? Argute is, et personae suae convenienter, quippe homo rusticus, apud *Alciphr.* III. Ep. 38: ὕπνοι δὲ, ὅσον ἤκουσα τετυφωμένου σοφιστοῦ λέγοντος Ἐπιμενίδην τινὰ Κρήτα κεκοιμησθαι. Vid. *P. Victor.* V. L. XXIV. c. 1. *A. Schott.* ad *Prov. App. Vat.* C. III. n. 97. *Menag.* ad *Diogen.* L. I, 109. *Faber* in *Epimenidis* aetate scrupulos movet, hunc nullius, alterum alicujus momenti. *Niciam* *Nicerati* filium, qui ad *Epimenidem* arcessendum fuit missus, quis illum docuit eum esse, quem *Sicula* clades nobilitavit? non *Diogenes* certe: nam is quidem tempus, sextam sive septimam et quadragesimam *Olympiadem*, adcurate perscribit. *Athenienses* *Nicias* et *Niceratos* plures, etiam in hac ipsa familia, possem, si hoc ageretur, ostendere: quid ergo prohibet, quo minus unum aliquem ex istius *Niciae*, qui expeditioni *Siculae* praefuit, majoribus intelligamus? Verum difficilior est nodus in *Platone*, qui disertis sane verbis *Epimenidem* *Athenas* advenisse refert πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἔτεσι πρότερον de LL. I. p. 780. F. hoc est, ut opinor, inquit *Allobrandinus* ad *Diogen.* L. nam operae pretium erit eum audire, antequam *Persae* in *Iydiam* venirent: τῇ-

δε γὰρ ἴσως etc. in quo cum Laërtio consentit Plato: nam Cyrus rex Persarum Sardis ingressus est victor annis decem postquam Epimenides urbem Athenas purgaverat. Callidum utique commentum, sed quod, si propius inspicias, in irritum cadit: primum calculos male posuit vir eruditus; pro decem annis dixisset Olympiadas decem, remitteremus annorum aliquot dispendium; quanquam eo pacto totum illud Platonis cum Diogene conciliandi remedium evanescat. Deinde, communi nunc etiam, sed pessimo tamen nimis inconsiderate scribentium vitio, in eo peccat gravius, quod post posita quaedam philosophi verba sententiam dicat, ne lectis quidem, nedum perpensis, quae proxime consequuntur: καὶ δὴ καὶ φοβουμένων τὸν Περσικὸν Ἀθηναίων στόλον, εἶπεν ὅτι δέκα μὲν ἐτῶν οὐχ ἤξουσιν· ὅταν δὲ ἔλθωσιν, ἀπαλλαγῇσονται πράξαντες οὐδὲν ὧν ἠλπίζον, παθόντες δὲ ἢ δράσαντες πλείω κακὰ. Haec quin ad Mardonii in Ioniam, Thraciam ac Macedoniam, aut potius Datis et Artaphernis in Atticam expeditionem pertineant, nullus est dubitandi locus: igitur Plato intercedit ipse, ne πρὸ τῶν Περσικῶν explicemus, antequam Persae in Lydiam venirent, statuitque plane, Epimenidem Athenis adfuisse secundo tertiove anno Ol. LXVIII. hoc est, sex et triginta plus minus annis post occupatas a Cyro Sardes, aut, si mavis, sub initium Olymp. LXX. tum praeterea III. LL. p. 804. D. hospitem illum Atheniensem ita loquentem facit: Ἀρ' οἶσθ', ὦ Κλεινία, τὸν ΦΙΛΟΝ ὅτι παρέλιπες τὸν ΑΤΕΧΝΩΣ ΧΘΕΣ γενόμενον· is Epimenides est, ut mox patet. Haec pro notarum modulo sufficiunt: nam de Epimenide, deque tempore, cui Plato confabulationes istas de legibus illigavit, longior est disputatio, quam ut hisce terminis circumscribi possit. Porro quod Plutarch. narrat de Is. et Osir. p. 378. E. Φρύγες δὲ τὸν θεὸν οἰόμενοι χειμῶνος καθεύδειν, θεῶν δ' ἐργηγορέναι, τότε μὲν κατευνασμούς, τότε δὲ ἀνεγέρσεις βακχεύοντες αὐτῷ τελοῦσιν, id quidem vere Phrygium, et istorum, quos ipsa natura paene brutos finxerat et servos, ingenio dignum: quod Demochares apud Athen. VI. p. 253. C. de abjecto Atheniensium erga Demetrium studio, ὀρχούμενοι καὶ ἐπάδοντες, ὡς εἶη μόνος θεὸς ἀληθινός, οἱ δ' ἄλλοι καθεύδουσιν, ἢ ἀποδημοῦσιν ἢ οὐκ εἰσὶ, luculentum pristinae virtutis in foedissimam adulationem versae specimen. Probabilius et figurate dormire Deos conqueruntur, et alto velut sopore obrutos rerum humanarum curam intermittere, quando malis non interrupto felicitatis cursu bene est, dum boni non communes tantum aerumnas, sed istorum etiam injurias perpeti coguntur et exhaustire. Sic in Epigrammate, quod Bachetus edidit

ad *Diophant.* Arithm. V. Qu. 33. n. 21. a fratre frater iniqua hereditatis partitione fraudatus exclamat: *Ζεῦ βαδὺν ὕπνον ἔχεις.* Comici, quibus scenica protervia Deos irridere licuit, tam facetum Jovis, haud nimium diligentis rerum humanarum arbitri, somnum ad partes vocarunt: eorum aliquem quidem, ut solet in plurimis, secutus fuerit *Lucianus*, *Celsi* locus apud *Origenem* dubitare nos non patitur: *Themistius* eodem respexit Or. VII. p. 91. A. Ridet etiam, sed acerbiori joco, *Baalem* dormitantem, ut vix sacerdotum clamoribus excitari possit, *Elias* III. Reg. XVIII, 27. Illa jam veritati sincerae sacrisque literis propiora, cum apud *Stobaeum* Tragicus poeta dicit, *Ὅχ' εὐδῇ Διὸς ὀφθαλμός*: *Aelianus* apud *Suidam* in *Βραγγίλοι*, οὐ μὴν ἐκάθενδεν ἡ τοῦ θεοῦ πρόνοια. Hinc πρόνοια ἀνίστατος, quod in *Simplicio* alicubi corrupte legitur ἀσύστατος. Rex vates *Psalm.* XLIII, 23. *Ἐξεγέρθητι, τί ὑπνοῖς, κύριε*, significans, Deo ne utiquam convenire somnum illum, quem numinibus suis gentiles adscribant. *HEMST.* II.

Ead. l. 5. *Ἀναδριπῆσας*) Non putem cum *Barlaam* verbum hoc in *vibrandi* significato accipiendum: nihil enim aliud denotat proprie, quam ignem prope extinctum statu excuscitare, quod *Aelian.* Hist. Anim. IX, 20. dixit *βριπιδί* ἐκπερεξάψαι, alias ἀναζωπυρεῖν. Translate *Plutarch.* in Amatorio p. 785. τὸ ποιητικὸν καὶ μουσικὸν ἐξώρμησε καὶ ἀνεδρίπυσεν et *Lucian.* in Gymnas. §. 21. quare in versione hujus loci pro denuo vibrato fulmine ponendum erat, fulmine statu rursus excitato. In principio hujus Dialogi dixerat, extinctum esse fulmen Jovis: τὸ δὲ αἰδιδιμόν σου, καὶ ἐκηβόλον ὄπλον, καὶ πρόχειρον οὐκ οἶδ' ὅπως τελῶς ἀπέσβη etc. *L. Bos* Obs. Crit. cap. IX, pag. 48. Bona de hoc verbo Interpretumque errore notavit *L. Bos*. Dixi quoque ad *Pollucem* X, 94. Concinne solent alio referre scriptores Graeci: *Stasimus* Cypriorum Auctor: *Ζεὺς δ' εἰδὼν ἐλέησε καὶ ἐν πυκναῖς πρᾶπίδεσσι. Ἐνδεδετο κουφίσαι ἀνθρώπων παμβάτορα γαῖαν, ῥιπῆσας πόλεμον μεγάλην ἔριν Ἰλιακοῖο.* *Δῆμον* ἀναδριπίζειν inter alia *Pollux* habet: *populi* animos inflammare dicas cum *Livio*: parum abest illud *Plutarchi* in *Demosth.* αἱ δὲ πόλεις, πάλιν τοῦ *Δημοσθένους* ἀναδριπίζοντος αὐτάς, συνίσταντο et *Theopompus* apud eundem: ἡ δὲ τοῦ δήτορος δύναμις ἐκτριπίζουσα τὸν θυμὸν αὐτῶν, καὶ διακαίονσα τὴν φιλοθυλίαν. Detestabile *Ephesii* *Pythagorae* vitium scite culpat *Batio* apud *Suidam*: διαβολαῖς ταῖς εἰς πλησίους ἐκτριπίζονται κουφότητος ἦν. *Tzetzes* ad *Hesiod.* v. 226. ἐκ μικρᾶς ἀφορμῆς ἀναδριπίζονται πόλεμοι: sic vetustae; namque improbo φόνοι, quod *Dan. Heinsius* expressit. Mox *Αἴτνης* restitui; de qua emendatione ne quid scrupuli supersit, vide c. 19.

et c. 40. Postea deprehendi convenire mihi cum *Fabro*, quod laetor, quanquam ille haec rationum momenta non adtulerit. *HEMST.* l. Et recepit Ἄλτρης *Hemsterhusius* in minorem nonnullorum *Lucianeorum* editionem suam; postea prae nimia quadam haesitantia, credo, in maiorem inferre non ausus. Mihi quidem jam dubitatio nulla amplius est, quin sic sit reponendum. Praeter ea, quae e *Timone* ipso deducta sunt argumenti loco testimonia, confer etiam *Diall. Marinn.* XI, 2. et *Diall. Mortt.* XX, 4. quo posteriori loco de hoc ipso *Epimenide* agitur. Ceterum et *Belini Wielandii*que auctoritate, qui et ipsi in interpretationibus suis *Fabri* et *Hemsterhusii* iudicium sequi non dubitarunt, nonnihil me motum fuisse haud diffiteor. *ЛЕХМ.*

Ead. l. 6. 'Εκ τῆς Οἰτῆς ἐναυσάμενος) Ex *Oeta* monte: ex *Herculis* scilicet busto. *BAOD.* Offendit *Graecus* interpres ad *Oetam* montem, unde, quia nullas flammās vomat, fulmen accendi non possit: molliendae tamen difficultati remedium, quale res ferebat, petit ab *Hercule*, qui in summo vertice (τῆς Οἰτῆς Ζηνὸς ὀπίσθεν πάγον adpellat *Sophocl.* Trach. v. 1203.) fuerit crematus. Hoc sane verum; nam et casus iste loco nomen dedit non unum. Rogum, quo conflagravit *Hercules*, πυρὰν *Graeci* plurimum vocant: frequenter *Sophocl.* in Trach. *Theocrit.* Eid. XXIV, 81. *Clem.* Protr. pag. 19. C. κατέστρεψε τὸν βίον διὰ τῆς ἐν Οἰτῇ πυρᾶς κεκηδευμένος. *Hygin.* F. XXXVI. *Serv.* ad *Aen.* VIII, 300. Hoc nomen in eo loco resedit: *Theophr.* H. Pl. IX, 11. τῆς Οἰτῆς πρὸς τὴν Πυρᾶν. vide *Liv.* XXXVI, 30. Itidem Φρυγία ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ πεφύχθαι τὸν Ἡρακλέα. *Stephan.* in v. alia notant *Muncher.* ad *Hygin.* p. 88. Ex. *Spanhem.* ad *Callimach.* H. in *Dian.* v. 159. Tertium vix reperias extra *Lutae*, ad *Stat.* Theb. IV, 158. *Oeta*, in qua esset concrematus *Hercules* eo loco, cui *Prestion* nomen est: melius, ut puto, Πηυστών. nam ne de vitio suspicemur, prohibet originis ratio percommoda, ἀπὸ τοῦ πρῆσαι, quod de rogo *Herculis* succendendo posuit *Sophocl.* Trach. v. 1211. Probarem equidem istam solvendi nodi viam, si perpetuum aliquod ignis egesti monumentum *Herculis* pyra reliquisset: speciose poterat ex ejus herois, qui severissime vivus in malos animadvertisset, rogo flamma fulminis extincti redintegrari: verum apud veteres nullum exstat ardentis *Oetae* vestigium. Non me praeterit, stare pro vulgata lectione *Is.* *Vossium* ad *Catull.* p. 287. 288. et credere insuper, nunquam flammās et incendia, etiam cum accolarum damno, eructare hunc montem: sed, ex quibus hoc conficiat, *Catulli*, *Statii* *Manilii*que loca perperam exposuit; quod cum lecto-

rem paullo peritiorum fallere videatur non posse, nihil est causae, cur in pravis ejus interpretationibus refellendis operam insumam. Placet ergo *Tan. Faber*, pro *Οἷης* reponens *Αἷνης*· nihil verius vel arbitro *Luciano* §. 19. ubi *Cyclopas ἐκ τῆς Αἷνης* Jupiter arcessi jubet ad acuendum fulmen: §. 40. *Mercurius ὑπὲρ τὴν Αἷνην*, inquit, *ἐς τὸν οὐρανὸν ἀναπήσομαι*· tum quid apud poetas est vulgatus, quam haec fulminum Jovialium officina? Idem *Faber* pro *ἐναυσάμενος* libenter legerit *ἀναυσάμενος*· non adsentior:· *ἐναύειν* hac significatione notum; alterius auctoritatem desidero:· quamvis *ἀνάπτειν* et *ἐνάπτειν* pro succendere, ignem immittere, illud frequentissime, rarius hoc usurpari non ignorem. HEMST. II.

Ead. l. 8. *Ἐπὶ Κρητῶν*) Qui te juxta Gnosum oppidum sepultum praedicant. BROD. *Callimach.* *εἰς Αἶα*, et tangit illud alibi *Lucian.* BOURD.

Ibid. *τῆς ἐκεί σῆς τ.*) Restituimus ex ed. J. vocem *ἐκεί* in aliis omissam. Vid. 3. de Sacrif. c. 10. Jov. Trag. c. 45. et Philopseud. c. 3. *Lactantius* ipsum sepulcri titulum exhibet I. 11. *ZAN KRONOT.* Vide et *Chrysost.* Hom. III. in Ep. ad Tit. Not. ad *Porphyr.* n. 17. SOLAN.

Ead. l. 12. *Ἐποδῶδες*) *Coprina pelle amictus.* BROD.

Ead. l. 13. *Φιλόσοφος*) Ex eorum philosophorum familia, qui de Diis male sentiunt. BROD.

Ibid. *Ὁ γὰρ ἄν*) Excidisse videtur ἄλλως, vel simile quid. SOLAN. Nihil excidit: *οὐ γὰρ ἄν, οὐ γὰρ ἄν πότε, οὐ γὰρ ἄν πον*, ceteroquin, alioqui non, ut *Budaeus* alii que docuerunt. HEMST. II.

Ead. l. 14. *Καθ' ἡμῶν*) *Τῶν θεῶν.* BROD.

Ead. l. 15. *Τὸν Ἐχεκρατίδου*) *Echecratidae filium*, e *Colytto* vico Atticae. BROD.

Ead. l. 16. *Κολυττία*) Quid monuerit *Sponius* de hoc nomine, scio. Sed scripturam omnium, quos vidi, librorum sequi malui. Monendi tamen quibus Mss. Codicum copia est, ut videant, num in iis etiam, uti in marmoribus, quae ille inspexit, *ΚΟΛΑΤΤΕΤΕ* legatur. Certe *ΚΟΛΑΤΤΕΤΕ* scribitur in vita *Platonis* apud *Diog. Laërt.* p. 70. D. Vid. A. G. IV, 733. et *Suid.* SOLAN.

Ibid. *Καθ' ἱερῶν τελείων*) Quae *Homer.* Od. A. et P. *τελέσσας ἐκατόμβας* vocat. BROD. Sic *Thucyd.* V, 47. SOLAN. Formula loquendi haud sane quam frequens: hunc solum *Budaeus* locum protulit C. L. G. p. 625. ubi *ἐστιᾶν* ita constructum adpareat: usitatus, quod ibidem ostendit, *καθ' ἱερῶν τελείων ὁμοσαι* paullo diversum *κατὰ βοός, καθ' ἐκατόμβης εὐχασθαι*, de quo *Kuster.* ad *Aristoph.* Equ. v. 657. In *Philopa.* §. 2.

dedimus ex sententia Graevii, ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἑρῶν τελείων ἐστιαθῇ, cum prius esset in plerisque ἀφ' ἑρῶν τ. Quem admodum autem καθ' ἑρῶν τελείων, sic perinde solent ἐφ' ἑρῶν τελείων, ἐπὶ τοιῶν ὁμόσει utramque structurae formam ad ἐστιῶν traduxit Lucianus, haud satis scio, an praeter usum veterum. De ἑρῶς τελείως adeundus est Dukerus eruditissimus ad eum Thucydidis locum, quem indicavit Solanus. HZMST.

Pag. 72. l. 1. Ὁ νεόπλουτος) Atqui mox paterna bona fuisse indicabit cap. 8. Tamen sic iterum usurpat Toxar. c. 12. Mortuo ergo subito patre. SOLAN. Νεόπλουτος Jovi est, qui recens, novissime, nuperrime, modo, dives erat; neo video; quid sibi velint interpretes Latini, sic reddentes repente dives; nec, quid Solanus, quum de repentina patris morte nescio quid fabulatur. Nam etsi fere νεόπλουτος iā sunt, qui, quum paullo ante pauperes fuissent, repentino quopiam casu magnas divitias nacti sunt, quales fere aut sinistrae utuntur, utpote insueti, opibus suis, ut in Qu. hist. conscr. c. 20. aut magna adulatorum et parasitorum caterva qinguntur, ut Toxar. c. 12.: non tamen proprie ac natura sua haec notio repentinae possessionis voci inest, ut ubivis sit statuenda et tenenda. An vero etiam νεογνός sit infans repente prognatus? et νεόγαμος mulier repente nupta? etc. Imo notio ejus, quod novissime vel factum est, vel fuit, propria est omnium earum vocum, quae ex νέος sunt compositae. Timonem igitur nostrum τὸν νεόπλουτον intellige eum, qui nuper almodum locuples erat, minime autem gentium, qui repente dives factus est, atque adeo etiamnum est! LEMM.

Ibid. Ὁ τὰς ὄλως ἐκ.) Θύων subauditur. BORD.

Ead. l. 2. Ἐορτάζειν τὰ Διάσια) Ἀθήνησιν ἑορτὴ Μελιχίου Διός, μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ἀχαρνεύς διακρίνει τὰ Διάσια, ἀπὸ τῆς τοῦ Μελιχίου Διός ἑορτῆς ἀνωμασίαις λέγων. Vide hac de re Scholiast. Aristoph. ad Nub. Sic ἑορτάζειν τὰ ἐπιπνίκια. ut apud Long. Pastor. lib. II. et Lucian. alibi, quod aliis notatum. BORD. Vid. Scholium, et T. Fabri notam. Adde etiam Thucydid. I, 126. et Scholia. Meminit Noster Icarom. c. 24. ubi neglectum ab Atheniensibus hoc festum innuit; et, si foetus est genuinus, Charid. c. 1. SOLAN. Meminit hujus loci J. Meursius Graec. Fer. in Διάσια, sic vertens: Ille est, qui crebro nos per integras victimas reficiens, recens locuples, qui integras hecatombas, apud quem solemus splendide epulari festum Jovis: satis quidem incondite. Fallitur autem, quando Diasia Munychionis die nono et decimo acta putat: diserte Schol. Aristoph. ad Nub. v. 407. μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος, ut Castellano jam ob-

servatum. longe alia est *ἐπιπέων* illa πομπή, quam memorat *Plutarchus* in *Phocione*. Ceterum ita loquitur de *Diasiiis Lucianus*, quasi victimas eo festo *Jovi* immolassent: hoc negare videtur *Thucydides* I, 126. si paullo diligentius adtendas, non plane negat: ἔστι γὰρ καὶ Ἀθηναίοις Διάσια, ἃ καλεῖται Διὸς εὐροτὴ Μελικίου μεγίστη, ἔξω τῆς πόλεως, ἐν ᾗ πανδημεὶ θύουσι πολλοὶ, οὐχ ἱερεῖα, ἀλλὰ θύματα ἐπιχώρια· si πολλοὶ, non omnes utique, sed illi nimirum, quibus instituti veteris, cum solis frugibus faciebant, major erat religio. Jam olim nonnihil in isto loco fuisse turbatum, non *Scholias* solum, sed vel maxime *Pollux* I, 26. suspicionem movet: utrosque in consilium si adhibeas, hunc in modum videri potest scripsisse *Thucydides*: ἐν ᾗ πανδημεὶ εὐροτάξουσι, θύουσα δὲ πολλοὶ οὐχ ἱερεῖα, ἀγνὰ δὲ θύματα ἐπιχώρια. Postquam illud ἀγνὰ semel corruptum fuit in ἀλλὰ, minime mirum est inter-
iisse δέ· confer *Porphyr.* de *Abstin.* II. §. 16. possem multis firmare, quibus nunc supersedeo. Hoc probabilius sit, an memoriolam *Polluci* vacillasse, quod *Camerarius* *Kuhnii*sque contendunt, arbitrentur eruditi. HEMST. II.

Ead. l. 7. Οὕτως μὲν εἰπεῖν) Ut ita dicam: ὥς δ' ἀληθεῖ λόγῳ, ut vere dicam, at revera. BROD. Eodem redit cum his in *Harmon.* ὥστε λόγῳ μὲν, ἐφ' ἐνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν πύβον, τὸ δ' ἀληθές, ὥς περ ἂν εἰ τοῖς ἀπανταχόθεν ἀνθρώποις ἐπεδεικνύμην τοὺς λόγους. V. etiam *Dial. Jun. et Jov. οἰνοχοοῦν* δὴ τῷ λόγῳ. Vide *Tan. Fabri* notam. SOLAN. Vid. L. Bos ad *Harmonid.* §. 3. Formula quaedam loquendi solennis: similes notant *Bergler.* ad *Alciph.* p. 36. *Jos. Wass.* ad *Sallust.* B. J. c. XIV. pag. 261. *Duker.* ad *Thucyd.* VIII, 92. Τῷ μὲν γὰρ ὀνόματι, τῇ δὲ ἀληθείᾳ *Theon* *Progymn.* pag. 97. λόγῳ μὲν καὶ τῷ δοκεῖν, *Erasm.* dē p. 132. λόγῳ μὲν, τὸ δ' ἀληθές p. 138. Illam χρηστότητα et φιλάνθρωπίαν, quae saepe mera sit stoliditas, tetigit *Herald.* de R. I. A. I. c. 5. §. 6. HEMST. II. Ἐπέτριψε, perdidit: frequens in *Aristophan.* fabula *Pluto*: ut v. 120. 351. 1120. et alibi. *Noster* pluribus locis. Vid. *Ind.* HEMST. I.

Ead. l. 9. Εὐήθεια] Mores nimium simplices et faciles hominem aliorum ludibrium faciunt et visum; degeneravit itaque vocabulum hoc in stultitiae significationem: cuncties apud *Palaephatum*: rara est et observanda ratio, cum νόσους εὐήθεις *Hippocrates* vocat τὰς εὐτρέπτους: qui facile mutantur, nec medici curam longa pertinacia detrectant: docuit *Galenus* in librum περὶ διαίτης ὁξέων. Idem tamen *Τρομ.* β. in *Prognost.* quem locum forte totum *Barlacus* non inspexerat, in bonam quoque partem hoc nomen sumi ostendit pro-

latis e Dinarcho, Demosthene et Platone exemplis. Hos aemulatus Theon Smyrnaeus c. 1. scripsit: ὥστε μόνος ἂν εἴη μουσικὸς ὁ κυρίως εὐήθης. Non vacat similia describere plura e Platone. Thucydides lib. III. c. 83. κακοτροπίαν et τὸ εὐήθες, οὐ τὸ γενναῖον πλείστον μετέχει, ut contraria et adversis frontibus pugnancia ponit: docte Scholiastes: τὸ ἀπλοῦν, τὸ ἀπόνηρον· σημαίνεται τὸ εὐήθες ἐπὶ καλοῦ. haec ipsa Thucydidis verba voluit Suidas in Εὐήθης. HEMST. I.

Ead. l. 10. Κόραξι καὶ λύκοις) Idem passim Dial. Mort. Sic vocat παρασίτους καὶ κόλακας, dictum antea ex Demosth. ad Nigrin. §. 22. BOURD.

Ead. l. 14. Ἐκμυζήσαντες) Hanc perelegantem nudati spoliatiq̃ue Timonis picturam exquisita phrasium luce ornavit Lucianus. Ἐκμυζῶν, sugendo exinanire: ἐκμυζῶν τὸν ἄερα, Hero Spirit. p. 147. plus una vice, ubi junctum itidem ἀνασπᾶσθαι, sicut apud Sotionem Geop. VII. 15. διεκμυζῶντες ἀνασπᾶσι μέρος τῆς τρυγός. Feris sanguinem medullasque exsurgentibus tribuitur: Aelian. de Anim. I, 32. alibique saepe: Testam. Patriarch. p. 204. ὡς παράδολις ἐκμυζεῖ ἔριπον· haec enim vetusta verbi forma (μύζειν Hippocr. habet de Carn. p. 250. v. 41. ἀμύζειν Xenoph. de Cyri exp. IV. p. 196. v. 18. vid. Hesych.) in recentiorum usum rediit. Ex his metaphorae ratio facilis ad intelligendum. Propriam vim et translatam junxit Themist. Or. XXII. pag. 282. C. μετάνοια βραδεία καὶ οὐ σφόδρα εὐκαιρος δαίμων· ὅμως (ita lege, ne sensus nutet, non ὅπως) δέ τινας οὐκ ἐξ παμπαν ὑπὸ τῶν ἐρπετῶν ἀπομυζηθῆναι· ista ἐρπετὰ sunt ejusdem generis, cujus et illae ferae, quae Timonem exhausserunt. Aristid. T. II. p. 312. C. δεινὸν γὰρ ἡ στάσις πανταχῇ καὶ θορυβῶδες, καὶ τῇ φθόγῃ παραπλήσιον· ἔλκει γὰρ (dilacerat enim: nisi forte malis ob mentionem τῆς φθογῆς, ἔλκοι γὰρ, nam exulcerat) ἀπάσας τὰς δυνάμεις, καὶ προσπεφυκὸς ἐκμυζῇ καὶ κενοῖ. Notum illud Juvenalis Sat. VIII, 90:

Ossa vides regum vacuis exsucta medullis:

cujusmodi plura dabit magnus Benil. ad Horat. Ep. V, 37. eam vocem puto restituendam Prudentio Psychom. v. 600:

Mox spolia exsucto de corpore deripit —

id est, extenuato et prorsus arefacto, quale Avaritiam decebat: a me stat Egmondani Codicis auctoritas. Ἄνον saepius a Luciano dici exhaustum bonis et evolutum, monuit Kuster. ad Aristoph. Thesmoph. v. 853. venuste subditur τὰς δίψας ὑποτετρημένον· nam τὰ φυτὰ τῆς γῆς δίψης ἀποκοπέντα ἀναίγεται καὶ σπένεται, ut est in Demophili Sentent. p. 624. Non procul ab hac mente Theocrit. Eid. XVI, 12. Ἐνθ' αὖθ' σφίσιν

ἔρη — ibi Gratiis nostris aridum est minimeque locupletatum domicilium, cum nudis pedibus nullisque muneribus suctae domum redeunt, inque cistae fundum tristes se recon-
dunt. Similis etiam in alia voce, quem *Hesychius* notavit, Comicorum usus: *Κρίνον, τὸ ξηρόν· τάσσεται καὶ ἐπὶ πτωχοῦ.*
HEMST. II.

Ead. l. 15. *Ἄδον*) Metaphora ab arbore vulsa. BROD.

Pag. 73. l. 1. *Πόθεν γὰρ*) Phrasis *Demostheni* familiaris, sed alio sensu. Vide etiam *Euripid.* p. 260. B. *Arrian.* ad *Epict.* p. 103. B. SOLAN. Priores interpretes, quasi cum sequentibus una serie cohaereret, *πόθεν γὰρ ἢ ἐπικουροῦντες.* Rectius disjunxit *Faber*, sed parum accurate vertens. Distinguendum, ut bene in ed. P. *πόθεν γὰρ; ἢ ἐπικουροῦντες,* intelligendumque haud aliter, atque apud *Demosthenem* creberime, non amplius agnoscentes illum, aut adspicientes (nihil illi quidem minus: vel, nequaquam sane) aut opem ferentes. Ita solet interponi, praesertim apud Atticos, *πόθεν; πόθεν γὰρ;* quando non simpliciter, sed oratione morata negant. Saepo fefellit interpretes; ut apud *Liban.* Declam. XIV. p. 418. C. *τί οὖν; ἤρκεστέ με ῥύσασθαι; πόθεν;* quid ergo? valuitne ad me liberandum ara? neutiquam; ubi pejus insuper tentatur: *Dion. Chrysost.* p. 395. D. C. ad quem optime monuit *Casaubon.* Diatr. p. 49. Grammatici exponunt οὐδαμῶς. *Schol.* ad *Euripid.* *Phoen.* v. 1614. ad *Aristoph.* *Ran.* v. 1503. quem *Suidas* descripsit: *Euripid.* apud *Plutarch.* T. II. p. 107. B. Corruptus *Hesychius*: *Ποθεν, ἀπὸ τίνος μέρους, ἢ μεθ' ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ οὕτω·* lege, *Ποθεν, ἀπὸ τίνος μέρους· ἢ μεθ' ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ οὕτω,* vel οὕτοι· hoc posterius ad *πόθεν* pertinet; nam accentus significandi facit discrimen: illud autem μεθ' ὑποκρίσεως est, quod diximus, in oratione morata. Vide *Etymol.* in *Πώ*, qui perinde Atticis notat usurpari *πώματα*. Haec satis est tetigisse; nam ubivis obvia sunt exempla. Adde, si lubet, *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. XIII. 2. *Kuster.* ad *Ecclez.* *Aristoph.* v. 968. HEMST. II. Voluit scilicet in *Hesychio* praeclarus vir: *πόθεν, ἀπὸ τίνος μέρους.* Nam ab ipso Accentu suspensa est ea vis, quam probabile est *Hesychium* indicare voluisse. Ceterum de hac ellipsi, sic fere explenda: *πόθεν γὰρ ταῦτα γίνεσθαι δυνατόν;* vide etiam *Schöttgen.* ad *L. Bos* de ellipsis. p. 803. ed. Schäf. LEHM.

Ead. l. 2. *Ἐν τῷ μέρει*) Vicissim. BROD.

Ead. l. 3. *Τὸ ἄστυ*) Urbem, Athenas. BROD.

Ead. l. 4. *Μεταγγολῶν τοῖς νακοῖς*) *Micyllus*, Benedictus: adversus ingratos atra bile stomachatur. hoc si verum foret, scribi debuerat, omisso *οἱ*, ὅτι πλουτοῦντες παρ' αὐτοῦ etc. Sed

multum sudabunt, dum probent Graecos usurpare μεταγχαλῶν τινι, pro atra bile percitum stomachari alicui. Recte *Faber*: τοῖς κακοῖς est ὑπὸ τῶν κακῶν; neque aliter *H. Stephan.* *Thes.* T. IV. p. 555. A. quem dum describit *Barlaeus*, invitum onerat adsummento deterioris versionis, ob mala vel malos. *HEMSTERH. II.*

Ead. 1. 8. Ἠγανάκτει) Duo hic mutat *Tanaq. Faber*, ἀγανακτοῖ pro ἡγανάκτει, et ποιήσοιμεν pro ποιήσομεν. quae utraque mutatio ex non satis perspecto Graecae linguae, hoc in casu, genio orta est. Verba autem, sicut recte vulgo leguntur, ita interpretanda: At vero homo hic neutiquam fastidendus et negligendus; jure enim indignaretur suam infelicitatem, cum et nos similes foremus execrandis illis adulatoribus, oblitum virum, qui nobis etc. Ἠγανάκτει tritissimo Hellenismo positum est pro *Fabri* ἀγανακτοῖ, indignaretur. ποιήσοιμεν vero itidem pro ποιήσοιμεν vel ποιήσωμεν; plane ut in *Revivisc.* §. 10. ubi *Socrates* reliquos *Reviviscentes* Philosophos percellere studens, ut *Lucianum*, ad quem lapidibus obruendum, paullisper νεκρῶν κενθμῶνα καὶ σκότου πύλας λπόντες, venissent, causam suam dicere sinerent, ait, Παρέχομεν γοῦν ἀφορμὰς τοῖς κακηγορεῖν ἐθέλονσι, καταλέυσαντες ἄνδρα μηδὲ ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Rotundior namque hic sensus est, si παρέχομεν intelligatur pro παρέχοιμεν, praebuerimus. Manifestissime iterum apud *Nostrum* de Saltatione §. 3. Ὅπερ οὐ σὸν ἂν ἐγκλημα εἴη μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν, εἰ μὴ σε κατὰ τὸν Ὀδυσσεῖα τοῦ λωτοῦ ἀποσπᾶσαντες, ἐπὶ τὰς συνήθειας διατριβὰς ἐπανάξομεν etc. ubi recte interpretres, Quia non modo tua, sed etiam nostra foret culpa, si non *Ulyssis* in morem te a loto abstractum, ad consuetudinem litterarum studia reducerimus. — Sed nec solus *Faber* in hanc usitatissimam, si quaequam, loquendi impingit formulam. Interpretes *Luciani* Latinus, ubi tamen alibi bene se in eo gerat, labitur in *Hermotimo* §. 3. cum ὅσῳ γοῦν ἐπ' ἐκείνῳ, πάλαι ἀνεσπᾶσμεν ἄνω, καὶ συνῆν αὐτοῖς, vertit, Etenim quantum ad illius operam adinet, jam dudum trahor sursum, et cum ipsis versor; cum debuerit, Dudum adtractus fuisset sursum, cumque iis (Virtute et Magistro, quique praeterea ἐν τῷ ἄκρῳ fuerint. Vide superiora.) versarer. Idem errat in *Scytha* §. 3. ubi in verbis, Ὁ Ἀνάχαρσις δὲ πόθεν ἂν ἐκείνον ἔγνω ὁμοεθνή ὄντα, vertit ἔγνω agnovit pro novisset, ut jam animadvertit *Graevius*. Insulsa quoque est interpretatio, qua haec verba ibidem §. 8. [καὶ οὐκ ἂν οὐδὲ ἀνέστρεψεν οἶμαι ἐς Σκύθας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε] vertuntur: Sed neque, ut puto, nisi mortuo *Solone*, rediit ad *Scythas* *Anacharsis*. Tu verte: Quin ne revertisset quidem, puto, ut

Scythas, si non mortuus fuisset Solon. Nec minus insulse vertitur et hoc in Phalaride I. § 5. Ταῦτ' οἷδ' ὅτι συνεβουλευσάτ' ἄν, hoc sat scio, consilium mihi dedistis. Lucianus voluit, *Id, sat scio, consilium mihi dedissetis.* At quid diutius his interpretis inficetiis immoror, quae passim et in aliis locutionibus vertendis, inquinatissimam tersissimi scriptoris versionem exhibent. Vel hinc etiam discimus, quam tuto stetur saepe versionibus. Non perspexit hunc Hellenismum etiam Corn. Tollius, qui, ubi in *Palaeophati* Incredibilium c. VI. post memoratam sationem dentium Draconis a Cadmo factam, unde homines armati exstiterunt, legitur, *Εἰ δὲ αὐτὸ ἦν ἀληθές, οὐδεὶς ἄν τῶν ἀνθρώπων ἔσπειρεν ἄλλο τι ἢ ὀδόντας δρακόντων,* vertit: *Illud autem si verum esset, nullus quidem hominum aliud conseruit, quam draconum dentes.* Sed debuit, nullus hominum quicquam aliud, quam dentes draconum, sereret, vel sererit. Non debuit in hac sola hujus loci mente fluctuari eruditus ad *Palaeophatum* commentator; cum ea sit simplex, nec alia huic loco adfingi queat. Video hunc interpretis errorem correctum in Mythologorum Graecorum fasciculo, quem typis Wetstenianis edidit Th. Gale. JENS. Et ipse erravit Faber, et in errore induxit Jensium, simulque Abreschium Dilucc. Thuc. p. 46. hujus sententiae suffragantem, quam tamen non videtur recte cepisse. Primum omnium mutanda erat interpunctio, quam libri fere sequuntur, minor quidem post ἀμελητέος, et major post δυστυχῶν, qua profecto omnis loci sensus pervertitur. Jam si colon post ἀμελητέος, et post δυστυχῶν comma, posuerimus, uti recte membra loci disposita sibi cogitarunt Faber et Jensius: quomodo tandem hinc talis sententia deduci poterit: *At vero homo hic neutiquam fastidicus et negligendus: jure enim indignaretur suam infelicitatem, cum et nos similes foremus exsecrandis illis etc.* Quae quidem tum sane recta esset interpretatio, si scriptum legeremus: *τίποτα γὰρ ἄν ἡγανάντει δυστυχῶν, ἐπεὶ (vel εἰ) καὶ ὅμοια ἐποιούμην* etc. Nam ἄν sic non minus h. l. necessarium erat, quam in Hermot. c. 3., quem locum Jensius temere adtulit, ubi Jacobsius, flagitante genio linguae, legi jubet: *πάλαί ἄν ἐσπάζμην ἄνω* pro *ἀνεσπάζμην*. Et Futurum ποιήσομεν uti lubens largior pro Optativo positum accipi posse, ita tamen pro Imperfecto, quo tum opus erat, ne capiatur, valde intercedam. Restat ergo, ut haec sit Jovis sententia: *Veruntamen* (licet ab amicis ingratis turpiter desertus) *non est homo spernendus et negligendus: nam jure suo indignabatur, quod infelix esset, quandoquidem et similia nos facturi sumus, (vel fecerimus) iis, quae scelesti isti adulatores faciunt, quum obliiti suc-*

rimus viri, qui etc. Vult nempe ridiculus ille universi mundi rector, querelas illas, quas modo Timon de fortunae suae indignitate effudisset, haud injustas sane videri, quum et ipse ei non secus, ac sodales isti perfidi, defuturus esset, tam pio olim ac liberali numinis sui cultori. Unde et secundum haec mutavimus versionem Latinam: *Infelix enim jure indignaretur, si eadem faceremus, ac scelesti illi adsentatores.* ΛΕΗΜ.

Ibid. "Ομοια ποιήσομεν) *Eorum ingratitudinem imitaturi sumus.* BROD.

Ead. 1. 10. *Τοσαῦτα ταύρων τε καὶ αἰγῶν πιότατα*) Barbarum hic pronuntiat *Faber τοσαῦτα πιότατα*, legitque ex Cod. Reg. *Τοσαῦτα μηρία ταύρων τε* etc. Nec certe aliter videtur scripsisse *Noster*, qui et eadem haec habet in de Sacrificiis §. 3. *Τοσαῦτά σοι μηρία ταύρων τε καὶ αἰγῶν ἔλασσα ἐπὶ τῶν βωμῶν.* et in *Philopatride* §. 8. *Ἀλλὰ τοῖς σωζομένοις μηρία καλομεν ταύρων, ἢδ' αἰγῶν.* Nimium tamen immite videtur *Fabri* dictum, τὸ, *τοσαῦτα πιότατα*, esse barbarum; cum ferme simili modo legatur in *Demonacte*: *Πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνα τῶν παραδειγμάτων σφᾶς αὐτοὺς ἐνθμίζειν.* JENS. Vocis *μηρία* ex *Regio C.* restitutae gratiam habemus *Tan. Fabro*: sine hoc enim adjumento oratio vitiosa male claudicat. Priores interpretes secutus est inconsiderate *Barlaeus*, in istis *αἰγῶν πιότατα* pro *αἰγῶν πιότατας* etiam constructionem Atticam nobis imputans. Quin rectissime dicantur *αἰγῶν πιότατα*, nemo dubitabit: *αἰγῶν πιότατα*, hoc quidem sensu, multum vereor, ut pro *Barlaeo* quisquam idoneis exemplis confirmet; nam si proferat τῶν κολάκων τὰ πρῶτα, τὰ ἅκρα τῶν Ἑλλήνων et similia, de quibus alibi exponam, operam omnino ludat. Errorem plane geminum, qui fuerat commissus ad *Sallust. B. C. c. 52.* ubi *effoeta parentum pro parentibus effoetis* nonnulli capiebant, castigavit acutissimus *Latinae proprietatis judex J. Fr. Gronovius Obs. I. c. 2. p. 21. 22.* Nihil huc faciunt *strata viarum*, et quae plura praeter alios collegit *de la Cerda* ad *Virgil. Aen. I, 426.* Verum est, hunc structurae morem, ut adjectivis secundos adjungant substantivorum casus, libenter usurpare Graecos, idque tum potissimum, cum res aliqua potest in varias separari species, ut *οἱ σπουδαῖοι τῶν γονέων*, *οἱ μεγαλοφρεῖς*, *οἱ πολύπειροι*, *οἱ ἀρχαῖοι τῶν ἀνθρώπων*, *οἱ πρακτικοὶ τῶν λόγων*, τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων, αἱ τοιαῦται τῶν ἀκροάσεων apud *Nostrum* in *Prom. §. 2.* cujus generis, si quaeras, plura contulit *J. Jens.* ad *Tragop. v. 9.* illamque formam, quam nulla non lingua facile ferat, Latinos etiam fuisse imitatos, qua de re notant *Salmas.* ad *Tertullian. Pall. p. 311.* *Brakenborch.* ad *Sil.*

Italic. I, 564. sed ostende vel unum, qui genere mutato scripserit τὰ σπουδαῖα τῶν γονέων, τὰ ἀρχαῖα τῶν ἀνθρώπων. Aliquantulum discrepat, quando singulari numero frequentant: τὸν πλείστον τοῦ βίου ἐντεύθεν ἐποιοῦντο, *Thucyd.* I, 5. τὸν πολὺν τοῦ χρόνου διατρέβοντα, *Herodot.* I, 24. τὸν ἡμισυν τοῦ χρόνου, *Demosth.* in *Leptin.* p. 542. B. πολλὴν τῆς Ἀσίας, *Plutarch.* T. II. p. 211. A. quomodo saepe πολλὴν τῆς γῆς, τῆς ἑρᾶς χώρας apud *Thucydidem* et *Diodorum Siculum*, πολλὴν τῆς στρατιᾶς ἀπολέσας *Joseph.* A. J. XI. c. 8. §. 3. Ex his autem necdum mihi satis est apertum, an vulgata *Zosimi* lectio I. pag. 7. Τιβέριος — εἰς ἑσχάτην ἀμόνητος ἐκτραπείς, adversus *Siephanum* defendi possit scribentem ἑσχατον ἀμόνητος vel ἑσχάτην ἀμόνητα. Porro, si dicere licet, quod sentio, non nimis videtur immitte *Fabri* dictum ad solos relegantis barbaros τοσαῦτα πιότατα· huc minime quadrat, quod *Fabro* doctiss. *Jensius* opposuit, τὰ ἀρχαῖα μόνα τῶν παραδειγμάτων. *HEMST.* II.

Ibid. *Μηρία*) Hanc vocem, quae in omnibus editis de-
erat, cum in *Mss.* inveniri testetur *Tan. Faber*, in textum
lubens recepi. *SOLAN.*

Ibid. Ταύρων τε καὶ αἰγῶν) Ex *Homer.* I. *Iliad.* quae repe-
tit multoties. *BOURD.*

Ead. l. 17. Καὶ λόγων ἱριδεις) Sic in omnibus dialogis:
haec enim *Luciano* subjecta materies. *BOURD.*

Ibid. Ἐπεπόλησαν) Nullum verbum aequè *Luciano* fre-
quens. Sic *Catapl.* §. 1. de *Merc.* *Cond.* §. 23. et passim.
ἐμπολὴ τὸ ἀπὸ τῶν πιπρασκομένων ἀναγόμενον, ἐπεμπολοῦν, κερ-
δαίνειν. *Interp.* *Sophocl.* ad *Ajac.* *Flag.* *Hesych.* *Suid.* *Poll.*
BOURD. Absurdissima adnotatio, quam consuetum *Bourde-*
lotio festinanter et inconsiderate scribendi dicam, an vix te-
nui cogitatione informata profundendi cacoëthes peperit.
Eum in modum commentatur, ac si exstaret in *Luciano* ἡμ-
πόλησαν, ἐπημπόλησαν, vel ἀπημπόλησαν· haec verba occurrunt
illis in locis, quae adduxit. Multa sunt in observatiunculis
ejus haud sane magni pretii peccata; quae quidem singula
mihi notare non lubet, neque operae est pretium. *HEMST.* II.

Pag. 74. l. 1. Μαχομένων) Τῶν φιλοσόφων. *BRON.*

Ead. l. 2. Ἐπιβυσάμενον) *Procopio* verbum hoc reddidit
D. Hoeschel. de *Aedif.* *Justin.* pag. 17. v. 18. adtulitque hanc ip-
sam *Luciani* nostri locutionem. *HEMST.* II. Vide me ad *Poll.*
X, 172. *Hesych.* Βύει, καμύει, φράσσει τὰ ὅτα· *Noster* in
Gall. ὑπανχένια περιβύειν. *HEMST.* I. Cf. *Char.* c. 21. et *Nigr.*
c. 19. ibique observata. *LEHM.*

Ead. l. 3. Ἀρετὴν τινα) Hic *Stoices* pungit *Lucianus.*
BRON.

Eccl. 1. 4. Μεγάλη τῇ φωνῇ) Sic passim inducit Pseudo-philosophos suos μεγάλη τῇ φωνῇ κεκραγότες, magna et tragica voce sibi invicem obstrepentes. BOURD. Συνείρειν debito sibi loco positum est: crebro enim de futili quadam loquacitate usurpant: Dio Chrys. ad Alex. p. 363. de Cynicis: οὗτοι δὲ ἐν τε τριόδοις καὶ στενωποῖς καὶ πυλῶσι ἱερῶν ἀγείρουσι παιδάγρια καὶ νάντας, καὶ τοιοῦτον ὄχλον σκώμματα καὶ πολλὴν σπερμολογίαν συνείροντες καὶ τὰς ἀγοραίους ταύτας ἀποκρίσεις. Philo in Flaccum: χλευάζοντες τὸν βασιλεῖα καὶ σκώμματα συνείροντες. Vid. *Nostrium* Diall Mortt. II, 2. Pisc. c. 22. συνείρετε τὴν κατηγορίαν καὶ διελέγγχετε et Gall. c. 11. HEMST. I. Adde Somn. c. 8. et Nigr. c. 8. LEHM.

Ead. 1. 5. Πρὸς ἡμᾶς) Potuit Tan. Faber opportunior locum reperire invehendi in lectores incuriosos et editores. Licet enim pro certissimo sit, hanc lectionem sic stare non posse, non tamen ideo discedendum ei fuit ad mutationem ejus omnino non necessariam, imo prorsus vanam. Benedictus est, qui ad hanc lectionem concinnavit ista Latina, hinc factum est, ut hic quoque a nobis neglectus fiterit, quamvis non sit despicibilis. Sed et Benedictis his et Fabris longe perspicacior Erasmus noster, haec in causa fuerunt, ut hunc quoque neglexerim, cum haud mediocriter de nobis sit meritis. Unde patet, divinum virum ita censuisse distinguendum, διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη, πρὸς ἡμᾶς οὐ φαῦλον ὄντα, quae ipsa manus et mens Luciani est, ringentibus licet illis: ut taceam enervari omnem sententiae huc facientis efficaciam, dum φαῦλον vertit contemnendum, quod huc non pertinet, voce adstricta et adludente ad pium et gratum erga Deos et eorum mentuentem animum. GRON. Monet Tan. Faber, locum hunc aliter in Mss. legi, nempe πρὸς ἡμῶν, οὐ φ. ὁ. Et sane in L. ita legi, Excerpta penes Perizonium docent; ut Prom. c. 8. et aut ita legendum fuit, aut aliter erat interpungendum, ut ad ὄντα referretur, ut mox ὡς πρὸς ἐμέ. et pro Imag. c. 8. Aliter tamen in Bis Acc. c. 17. ὃν τρόπον διάκειται πρὸς ἐμοῦ. SOLAN. Si retineas, omnino probanda est J. Gronovii sententia: sin minus, jungi convenit ἀμεληθῆναι πρὸς ἡμῶν. ut §. 5: οὐδὲ γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν. §. 25. Hoc, praeter auctoritatem Regii Codicis, quia magis congruit ad mentem Luciani, et jam olim secutus sum, et adhuc sequendum puto. HEMST. II.

Ead. 1. 14. Ἠκόντισα) Historiam, quam tangit, varie a veteribus narrari tradit Diog. Laërtius p. 36. A. Sed quod de fulmine habet noster, frustra apud alios quaeras. Nempe ficta sunt, inquires: neque ego repugno. Ita tamen ficta esse statuendum est, ut quod de incensa aede Dioscurorum ful-

mine dicitur, verum esse deceat. De eo tamen nihil *Meursius*. Pericles autem, cujus tum auctoritas in civitate summa, vix eripere Anaxagoram valuit, cum se palam ejus discipulum esset confessus. Quod ait autem ὑπερέχειν χ. petatum videtur ex II. A. 249. et F. 433. I. 420. Od. E. 184. *Euseb.* Praepar. Ev. XIV, 5. et *Plutarch.* 583, 2. *Solan.* Cum iis, quae *Diogenes L.* in Anax. de magni illius philosophi judicio collecta tradidit, partim admodum inter se diversa, conferas *Plutarch.* Pericl. T. I. p. 340. sq. Lond. ubi de disciplina Anaxagorae ejusque cum Pericle necessitudine exponitur, et *Eund.* Nic. T. III. p. 238. Ἀναξαγόραν εἰρηθέντα μόλις περιποιήσατο Περικλῆς. *LEHM.*

Ead. l. 16. Ἡμᾶς τοὺς θεοὺς) Ead. in Jove Confut. et Tragoed. *BOURD.*

Pag. 75. l. 1. Ὑπερέσχε αὐτοῦ τὴν χεῖρα) Etsi minime sit audiendus, *Cuperum* tamen audiamus *Obs.* III. c. 2. *Jovem* introducit dicentem, se fulmen vibrasse in *Anaxagoram* philosophum, cumque tutatum esse a *Pericle*: ὑπερέσχε, inquit, γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα *Περικλῆς*, protenta namque manu tutatus eum est *Pericles*. Quod interpretandum de judicio; nam in eo impietatis adcusatus *Anaxagoras* a *Pericle* defensus est discipulo suo: ὑπερέσχε τὴν χεῖρα autem eleganter dixit, quia in orando manus dextra movebatur, et adcommo dabatur ejus motus ad verba pronuntiantis. Testatur id locus elegans *Aristophanis* in *Ecclez.* v. 263. ubi *salar mulier*: Ἐκεῖνο δ' οὐ πεφροντίξαμεν, ὅτῳ τρόπῳ τὰς χεῖρας αἰρεῖν μνημονεύσομεν τότε. Εἰθισμέναι γὰρ ἐσμὲν αἰρεῖν τὰ σκέλη, illud autem non praevidimus, quonam modo manus tollere tunc meminerimus: quippe non manus, sed pedes tollere adsuetae sumus. Isque apud *Graecos* in dicendo habitus erat, ut dextrum brachium humero exsererent. *Praxagora* ibid. Χαλεπὸν τὸ πρᾶγμ', ὅπως δὲ χειροτονητέον Ἐξωμισάσαις τὸν ἑταρον βραχίονα, res illa difficilis est, tamen extendendae manus Ab humano nudantibus brachium. Quare unius tantum manus mentionem facit *Lucianus*. Haec *Cuperus*: quae talia sunt, ut a tirone parum adhuc exercitato, qui prima studiorum rudimenta publico commendabat, profecta esse facile existimes: eo certe capite, quicquid in *Luciano* conatur, excusatione, quam laude dignius est. Ut cetera praetermittam, quam alienum est, quod *J. Gronovius* etiam adtigit, locutionem illam ὑπερέχειν τὴν χεῖρα, vetante *Graeci* sermonis genio, ad motum gestumque oratorum referre; praesertim in *Pericle*, cujus aetate, quemadmodum *Aeschines* testatur in *Timarch.* tam composita rhetorum erat modestia, ab omni orationis externo cultu abhorrens, ut audax videretur et

importunum τὴν χεῖρα ἔξω ἔχοντα λέγειν· nihil dicam de Comici locis perperam huc adlatis. Est autem in ea loquendi formula, ὑπερέχειν τὴν χεῖρα, praecipua quaedam virtus, quae ad Deos commodorum humanorum custodes proprie pertinet, inprimis si velut objecta manu imminetia mala propulsent avertantque. Ita quidem *Homerus* semper, II. Ω. 374. in Camino:

Δεῦρ' ἄγ' Ἀθηναίη καὶ ὑπέριχε χεῖρα καμίνου.

Nec poëtae solum poëtarum principi, sed et orationis prosae scriptores hanc elegantiam debere voluerunt. *Philostr.* de V. A. T. VII. p. 302. ἡμῶν ἐς ἀμύχανά τε καὶ φοβερά ἐμβεβηκότων, θεῶν τις οἶμαι ὑπερέχει χεῖρα, ὥς μὴ ἐκπέσοιμεν σωτηρίας πάσης. *Aristid.* T. I. p. 302. D. καταλείπειτο τὰ πράγματα ἐν τούτῳ Λακεδαιμονίοις, ὥστε δεῖν ἢ θεῶν τινα χεῖρα ὑπερέχειν. *Philo Jud.* Leg. ad Caj. p. 1024. B. θεοῦ μοι προνοία δοκῶ τὴν χεῖρα τὴν τῶν ἀδικουμένων ἀφανῶς ὑπερέχοντος. *Maxim.* Tyr. Diss. XXVI. p. 267. τούτοις καὶ τὸ θεῖον ἐθέλει ξυνλυσασθαι τε καὶ ξυνεπιλαρβάνειν τοῦ βίου ὑπερέχον χεῖρα καὶ κηδόμενον. In *Euripidis* Iph. in Aul. v. 915. Clytaemnestra difficillimo tempore Achillem implorat, quasi praesentissimum aliquod ac tutelare numen:

— ἦν δὲ τολμῆσης σύ μου

Χεῖρ' ὑπερτείνειαι, σεσώσμεθ'.

Nicol. Damasc. in Exc. p. 433. εἰ μὴ βασιλεὺς ὁ δεσπότης αὐτοῦ ὑπέρσχοι τὴν δεξιάν. Hinc festivissime jocum duxit *Aristoph.* Equ. v. 1170.

ὦ δῆμ', ἐναργῶς ἡ θεὸς σ' ἐπισκοπεῖ,

Καὶ νῦν ὑπερέχει σου χύτραν ζωμοῦ πλέαν.

obscure Scholiastes unus: ἀντὶ τοῦ ὑπερασπίζει σοῦ. (ista descripsit *Suidas* in Ὑπερέχει) ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν περικεφάλαιαν, εἶπε χύτραν, ὥς μάγειρος· alter optime, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν χεῖρα. Horum tamen leporem frustra sis, si capere te putes, nisi, quo respexerit *Comicus*, ante habeas exploratum: sunt *Solonis* versus apud *Demosth.* περὶ Παραπρ. pag. 333. A.

Τοιή γὰρ μεγάθυμος ἐπίσκοπος Ὀβριμοπάτηρ

Πάλλας Ἀθηναίη χεῖρας ὑπερθεν ἔχει.

proxime, quod omnem dubitandi locum intercludit, sequitur in *Aristophane* Ὀβριμοπάτρα. Simul ex his patet, perquam facete *Lucianum* Olympio Pericli tribuisse talem phrasin, quae *Jovem* ceterosque Deos eximie decebat. *HEMST.* II.

Ead. 1. 2. Εἰς τὸ ἀνάκειον) Vide *Suid.* et *Hesych.* verbo ἀνακας. *BOURD.* Templum Castoris et Pollucis: ἀνακοὶ enim διόσκοροι παρὰ Ἀττικοῖς. *VORST.* Addendus et hic locus illis est, quae ab *Maussaco* perdocte notantur ad hanc vocem in *Harpocrate*. Quod propterea moneo, ut vites cum pri-

nibus interpretibus vertere in *Castoris et Pollucis templum*, aut cum *Fabro in Castorum aedem*, quo nil nasutius. Vera enim esse, quae observat *Maussacus*, censeo, et plane illos *Ἀνακτες* ex *Cicerone* intelligendos, ut nil commune habeant cum aliorum Graecorum aut Latinorum Castore et Polluce vel Castoribus; quos sane cum innuere vult auctor, novit ille *Διοσκούρους*, ut adparet ex dialogo de saltatione. Itaque idem observari debet in *Revivisc.* c. 42. ubi rursus dicuntur οἱ δὲ καὶ πρὸς τὸ ἀνάκειον προθέμενοι κλίμακας. Miror autem ea, quae observari video ad praecedentia ὑπετέχε γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα *Περικλῆς*, quasi id respiceret ad orationis pronuntiandiue gestum, et non unice ad patrociniū ac tutelam, eo modo, quo excellentissime id notavit familia *Aemilia* in nummo, *Lepidum* tutorem pueri *Ptolemaei* exhibente. *GRON.* Cum *J. Gronovius* *Maussacum* laudabat ad *Harpocr.* in *Ἀνάκειον*, nondum viderat, quae adversus sententiam ejus confidenter, ut solet, venditatem erudite disputata sunt ab *Henr. Valesio* p. 225. Eundem errorem notavit etiam *Jac. Oizel*, ad *Minuc. Felic.* pag. 126. De *Διοσκούροις ἄναξι*, studiose *Davis.* ad *Ciceron.* de *N. D.* III, 21. de *Ἀνακτεῶ* *Meurs.* *Athen. Att.* I, 7. quem, ibi non una vice labentem, *Luciani* loca fugerunt: hunc ipsum adtulit *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 12. Fuit autem *Ἀνακτεῖον* vetustum, quod hoc proprio nomine sic dicebatur, in *asty*, ut liquido patet ex *Thucyd.* VIII, 93. *Andocid.* de *Myster.* p. 7. v. 9. *Lucian.* *Pisc.* §. 42. nam aliud erat multo recentius *Διοσκούρων ἱερὸν* in *Piraeo*. Equidem non dubito, quin *Anacei* fulmine icti conflagrationem ab historia sumserit *Lucianus*, cujus memoriam ex tot *Comicorum*, qui nunc perierunt, numero potuit unus aliquis facile conservasse. Ejusmodi sunt apud artis *Rhetoricae* magistros non pauca, de quibus, etsi prima specie ficta videri queant, idem statuere licet. Veluti quod legimus in *Hermogene* de *Inv.* I. p. 86. de hoc nostro *Pericle*: ἡνέχθη σκηπτὸς ἐπὶ τὴν *Περικλέους* εἰκόνα, καὶ συμβουλευε τις μηκέτι αὐτὸν *Ὀλύμπιον* καλεῖν· fulminatum vere *Periclis* simulacrum ingenia rhetorum excitavit. *HEMST.* II.

Ead. 1. 4. *Ἐν τοσοῦτῳ*) Interim dum fulmen instauro et exacuo. *BROD.* Interpres: Quamquam vel id supplicii satis magnum in istis fuerit. Ego malim: verumtamen satis magna interim et haec ipsis erat poena. Omisit interpres illa ἐν τοσοῦτῳ, quae significant interea. Auctor noster in *Dial.* *Panopes* et *Galen.* Ὁ γὰρ *Ποσειδῶν* ἐκέλευσέ με, ὦ *Πανόπη*, ἀκύμαντον ἐν τοσοῦτῳ φυλάττειν τὸ πῆλαγος· nam me *Neptunus* jusserat, *Panope*, tranquillum interea servare pelagus: et paullo post, ἢ *Ἐρις* δὲ ἐν τοσοῦτῳ

etc. In Contempl. §. 14. ἐν τοσούτῳ δ' ἐπαίρεσθαι· ubi perperam interpres: *verum adeo in sublime adtollantur*. Debebat: *interim autem in sublime evehantur*, i. e. dum adhuc vivunt, ante mortem: habet iterum in Symposio, ubi Schol. exponit, μεταξύ. L. Bos. Anim. c. XIII. p. 58. Eundem vide de Ellipsis. p. 200. Verba haec Schmiederus, Belini iudicium secutus, sic e cod. 1428. edidit: πλὴν ἱκανὴ ἐν τοσούτῳ καὶ αὐτὴ τιμωρία ἔσται αὐτοῖς ὑπερπλουτοῦντα τὸν Τιμωνα ὁρῶσι, omissa nempe particula εἰ, ut jam ὁρῶσι sit Participium. Inconsideratius factum. Nam quod Belinus dicit melius hoc esse Graecum, quaero contra, an omnino sit Graecum, ita loqui. Quaenam enim erat poena illa, quae interea sufficeret? in qua re cernebatur? Frustra quaeras. Imo καὶ αὐτὴ legendum: *vel haec poena (καὶ αὐτὴ foret et ipsa)*. Quaenam vero haec? Jam sequi debebat Conjunctio, vel ὅτι, vel, quae vere et rei convenienter sequitur, εἰ. Nam ita demum definitur res, neutiquam vero Participii ope. L. H. M.

Ead. l. 6. Κεκραγέναι) Sic enim vociferatus est Timon: ὦ Ζεῦ φίλιε καὶ ξένιε, et reliqua. BRON.

Ead. l. 7. Ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον) Pater adscripsit τοῦτοῖς legere *Pricacum* ad Matth. VI, 7. quod sane nec necessarium, et convenientior vulgata scriptura. GRON.

Ead. l. 11. Ἀμελούμενος) A Jove neglectus ac pro nihilo habitus. BRON.

Pag. 76. l. 2. Δικράνοις) Absurdum est, quod hic vides, Scholium. δίκρανα sunt *furcae*; et proverbium est apud Graecos tritum, quod et Horatius Latine dixit

naturam expellas furca, tamen usque recurret etc.

Sed haec jam *Barlaeus* occupavit. SOLAN. Tanti paene non est, fateor, ut subsistam: sed tamen jure voluit *Faber* καὶ interjungi ante καθάπερ. Timonis sollicitam illam et male sedulam festinationem domo exturbandi Plutum duplici figura *Lucianus* exponit, tantum non *furcillis*, et, velut illi solent, qui quam possunt celeriter ignem de manibus excutiant: haec sane, ut oratio recte procedat, separari debent. Est autem δικάνοις ἐξωθεῖν, vi maxima ejicere atque exturbare, quod docuit *Turneb.* Adv. XIII, 3. Tu vide *Scaligerum* ad *Festum* in *Furcillis*, ubi vir maximus *Cedreni* locum adduxit peropportunum. HEMST. II.

Ibid. Καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χ. ἀπ.) Ut verum fatear, non adsequor hic acumen *T. Fabri*, ἀνακόλουθον in his verbis videntis, ideoque καὶ ante καθάπερ inculcantis. Quaeso et ego, quae ἀνακόλουθον species in his? Et tantum non *furcillis* me ejecit domo, velut qui ignem manibus abjiciunt. Tam

propere, et ne minimo quidem morae interjecto, ait Plutus, me Timon profudit, ac ii, qui ignem in manibus tenentes, eum prae dolore acerrime pungenti, illico dejiciunt. Certe illud *Fabri* καὶ videretur mihi, si adforet, διακράνους ἐξωθη-
τέον. JENS.

Ead. l. 4. (Ἐταίροις) Scribe, ἑταίραις, scortis. BROD. Ἐταίραις primae edd. ceteraeque, ni fallor, omnes. Mutandum censuit Cuperus Obs. III, 2. Emendo ἑταίροις neque enim meretricum ullibi hic mentio, quas sine dubio huc introduxisset emunctae naris homo, non secus ac parasitos, adulatores, aliosque socios et amicos Timonis. Et hoc sane notatum quoque reperio ad marginem ed. A. 1 W. At vide, quantum judicium discrepent: invenerat Brodaeus in nescio qua sive editione sive membrana scripta ἑταίροις is reponi jubet ἑταίραις. Nos etiam meretricibus suum esse locum inter damnosissimas fundi quantumvis opulenti calamitates facile patimur: argumento Cuperi ficulneo nihil est, cur quisquam moveatur; tanto minus, quia in Alciphronis III. Ep. 34. de hoc Timone nostro scribit Gnatho, σπαθήσας τὴν οὐσίαν εἰς ἡμᾶς τοὺς παρασίτους καὶ τὰς ἑταίρας ibi commode Berglerus verba Luciani protulit: vid. Plutum Aristoph. v. 243. Joh. Chrysost. Οἱ μὲν πόρναις διδόασιν, οἱ δὲ παρασίτοις, οἱ δὲ κόλαξιν, οἱ δὲ τέρασι. Diogenes apud Stob. p. 506. elegantissima divitiarum cum vitibus arbustisque, quae praeruptis et inaccessis rupibus innascuntur, comparatione. Rarius quidem occurrunt in tam sordido comitatu ἑταῖροι, amici sodalesque; et tamen nonnusquam. Heraclid. apud Athen. XII. p. 537. C. ποῖοι γὰρ οὐ κόλακες, ἢ τί πλήθος οὐχ ἑταίρων περὶ αὐτὸν (Calliam Hipponici filium) ἦσαν. vertit Dalecampius, quasi legisset ἑταιρῶν quod quidem necesse non est. Philostr. de V. S. II. c. 25. §. 3. Hermocrates paternas opes dissipavit εἰς ἄκρατον καὶ ἑταίρους οἶους παρασεῖν καὶ κωμῶδιᾳ λόγον, οἷον παρέσχον οἱ Καλλίαν πότε τὸν Ἰππωνίκου κολακεύσαντες. Ad eum locum Olcarius et diversos Callias confudit, et prorsus ignoravit, in mente fuisse Philostrato notissimam Eupolidis fabulam Κόλακας, qua Calliam cum sodalibus suis impuris acerbissimum in modum traduxit, ut constat ex Athen. p. 506. F. et Schol. Aristoph. ad Av. v. 284. HEMST. II.

Ead. l. 7. Οἱ λάροις) Stolidi et obsonatores: adagium a Lari, id est, gaviae ingenio sumtum. BROD. Quid voluerit Scholiastes, cum exponit per ἡδεῖς, ego nescire me lubens fateor: Coll. Gal. melius, ἀδελφάγοι. Vorstius ἀνόητοι reddidit, et ad Adagia Erasmi nos amandat. Certissimum est, quod Barlaeus monet, avem esse non voracem tantum, sed quae

etiam celeriter, quicquid in ventrem demisit, egerit; quod et in anatibus observatur. SOLAN. Stolidos talique ingenio praeditos, ut insidiis aliorum ac fraudibus sint expositi, significat: iidem Atticis κέπφοι. Proverbium a gaviae natura ductum, quae ostentata maris spuma inescari se patitur et capi. Schol. Aristoph. ad Plut. v. 913. exponens, ὡ κέπφοι· εἴληπται οὖν εἰς παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν καὶ ἀνοήτων· καλεῖται δὲ κοινῶς λάρος. Eustath. ad Od. E. p. 1522. v. 52. λάρους τοὺς εὐήθεις φάμεν· οὕτω δὲ καὶ κέπφους· ibi lege plura. Hoc in Timonem similisque ingenii homines quam apte conveniat, facile intelligitur. Longe aliud est, et ab origine manat diversa de voracibus et parasitis usurpatum, *Larus* hians, de quo Erasmus in Adag. descriptus ab *H. Stephano* Ind. Thes. v. Λάρος, *Suidas* in Λάρος κερηνῶς, quod ab *Aristophane* fluxit in Equ. v. 952. *Hesychius*: Λαρόν, ἡδύ, προσ-ηγές, γλυκὺ, ἀπολαυστικόν, καλόν, σπάνιον, ἀπληστον, λαβρόν. Λαρόν et λάρον confusa: posterius interjice ante ἀπληστον. Aliud etiam in *Aeliani* Ep. XVIII. λάρου βίον ξῆν, omnem in fluctibus et navigando vitam degere: par est ac paene idem—ἀλλ' ἐμὸς αἰὼν Κύμασιν αἰθνήης μᾶλλον ἐσωκίσατο *Calimach.* Fragm. Benth. n. CXI. et Epigr. LXII. HEMST. II.

Pag. 77. l. 2. Ἐπιβολαῖς) Antiquiores edd. omnes ἐπιβολαῖς, quod observatione haud indignum visum est. Nihil tamen hactenus reperi. SOLAN.

Ead. l. 4. Ἀποπνίγεσθαι) Strangulari: illud enim optime potest cum hoc verbo comparari, cujus apud Latinos elegantiam cum explanaret *J. Fr. Gronov.* Diatr. Stat. c. XXVII. mirum est, eum, qui proxima *Luciani* loca in medium adferebat, praetervidisse τὸ ἀποπνίγεσθαι. Herodes, homo liberalis et splendidus, ἐκάλει τοὺς θησαύρους, εἰς οὓς ἀποτίθενται τὰ χρήματα ἔνιοι, πλούτου δεσμοτήρια, narrante *Philostrato* in ejus Vita c. I. *Dion Chrysost.* Or. IV. p. 75. C. ἀνέξοδον καὶ ἀχρεῖον φυλάττοντα τὸν πλούτον τῷ ὄντι, κατάκλειστον ἐν τισὶ κρυπτοῖς καὶ ἀφεγγέσι βαράθροις. Sed omitto plura, quorum ex utriusque linguae scriptoribus larga seges est ad manum, constipare, *Lucianis* hisce sensu verbisque quam simillima. HEMST. II.

Ead. l. 5. Συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους) Primum probō *J. Fr. Gronovii* συλλογιστῶν· neque improbabit quisquam, qui, quid orationis legitimae series postulet, attenderit. Tum συνεσπακὼς τ. δ. ita plerique interpretes accipiunt, quasi dicat, ex consuetudine supputandi vix unquam intermissa digitos obriguisset, curvatosque vitium contraxisse, quemadmodum fere in Gall. §. 31. ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτον

ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους
 πατεσκληκότα perperam, me judice. Paulo rectius, ut quidem
 videtur, *Benedictus: contractis contortisque digitis, ut fieri so-*
let in rationum collectionibus: nam solebant mobili digitorum
gestu flexibusque variis numeros et rationes ducere: hae sunt
τῶν δακτύλων αἱ κάμψεις Alciphronis p. 108. ubi vide Bergler.
et inprimis Joh. Wouwer. de Polym. c. VII. Firmic. Astron.
I. p. 6. Vides ut primos discentes computos digitos tarda agita-
tione deflectant: dixit etiam in eadem re digitos agitare Plin.
II. ep. 20. Est ergo συνεσπασκὼς τοὺς δακτύλους, qui digitis se-
det constrictis, ut numerorum formas effingendo colligat ra-
tionem suas atque explicet. Apollin. Sidon. IX. Ep. 9. per
gymnasia pingi refert Chrysippum digitis propter numerorum in-
dicia constrictis, Euclidem propter mensurarum spatia laxatis:
vide Savaronem. Martian. Capell. VII. p. 236; Quae (Arith-
metica) mox ingressa septingentos decem et septem numeros, com-
plicatis in eos digitis, Jovem salutabunda subrexit: habes ibi
συνεσπασμένους δακτύλους: neque omittendum est, quod pro-
xime praecedat: Digiti vero virginis recursantes, et quadam in-
comprehensae mobilitatis scaturigine vermiculati: id est, si modo
tumidam Afri scriptoris locutionem recte capio, in modum
operis vermiculati multifariam implexi. Addam Zenonis
Veronensis locum Serm. I. de Avaritia: Hinc (Hic) unus pecu-
niam suam tanquam hamum proponit, ut facultates ad se adtrahat
alienas: quam peregrinantem ferali supputatione nutrire (mox
Lucian. ἀνατρεφόμενον) non desinit, ut summam quaerat, non
quam commodatio dedit, sed quam ei pepererint armati numero
dies, menses et digiti. Haec admodum esse corrupta, qualia
in istius sive Zenonis, sive cujuslibet sermonibus, aut dicam
potius laceris reliquiis sunt sane permulta, nemo diffitebitur:
etiamsi quis posteriora sic refingat, armati numero, vel, arc-
tati in numeros dierum mensiumque digiti, ab auctoris ipsa manu
abesse tamen procul credo: certius a vetustis Codicibus ex-
spectandum est auxilium. HEMST. II.

Ead. l. 6. Τῶν συλλογισμῶν) Adscripsit pater, forte συλ-
 λογιστῶν. Quod quidem manifestius, sed potest retineri quo-
 que alterum. GRON. Miror probatam *Hemsterhusio* fuisse
 conjecturam, per se quidem illam haud indignam, at alie-
 nam ab h. l. Τὸ ἔθος scilicet hic non active est, quod quis
 facere solet, sed passive, quod fieri consuevit, vel, alia ratione
 ut dicam, Genitivus adjunctus non est Subjecti, sed Objecti.
 Deinde πρὸς τὸ ἔθος non est secundum morem, s. ut fieri solet,
 sed causam indicat, ex qua factum, ut contracti fuerint di-

giti. Sic saepe πρὸς cum Accusativo. Somn. c. 16. ext. ἐταραχθεὶς πρὸς τόντων πληγῶν φόβον. Diall. Marinn. IX, 2. ἀιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτησεως. Et sic saepius. Rectius itaque sensum verborum vix reddas, quam reddidit interpres Latinus: *digitosque contractos habebas ob frequentem computandi consuetudinem*, steif von dem ewigen Zählen, ut fere *Wiclandius*. LEHM.

Ead. l. 7. Ἀποδράσασθαι) Sic recte Scholia. In omnibus impr. ἀποδράσασθαι, minus apte. SOLAN. Properantius *Schmiederus* Futurum edidit. Caute certe in talibus mutandis versandum, praesertim ubi soli Scholiastae sunt duces. Ut h. l. et Diall. Deor. XV, 3. ἀπειλεῖν cum Infinitivo Aoristi, ita et ἐπιτρίψειν eadem nectendi ratione Diall. XIII, 3. προμαντεύεσθαι ibid. XI, 2. ubi *Hemsterhusius* conjecturā γενήσεσθαι pro γενέσθαι, quam in minori editione proposuerat, postea tacens resignasse videtur. Nam corrigendi tum non foret nec modus, nec finis, ubi propriam nostram cogitandi rationem sic vellemus veteribus intrudere, ut hi tandem ipsi se non amplius essent agniture. Etiam cod. Aug. confirmat ἀποδράσασθαι, de qua Aoristi hujus verbi forma doctissime exposuit *Lobeck*. Parerg. ad *Phrynich.* p. 737. sq. De re cf. etiam Diall. Deor. VI, 2. LEHM.

Ead. l. 9. Δανάην παρθενεύεσθαι) Sic postea *Δανάης παρθένευσις*. Dial. Deor. et de Salt. ubi in quibusdam editionu. Δαν, διαπαρθένευσις imminutio, inflo ratio. BOURD. Adde *Neyom.* c. 2. LEHM.

Ead. l. 12. Ἐξὸν δὲ) Cum autem liceret. BROD.

Ead. l. 13. Χρημένους τῷ ἔρωτι] Recte *Abresch*. Dilucc. Thuc. p. 329. τῷ ἔρωτι de re amata et expetita, ut et ἐπιθυμία Nigr. c. 31. μηδὲ χρησθαι ἴσασι ταῖς ἐπιθυμίαις, et Diall. Deor. VI, 4. οἷηθεὶς τετυχηκέναι τῆς ἐπιθυμίας. LEHM.

Ead. l. 14. Ἐς τὸ σημεῖον) Quo ob signata erant domi omnia. BROD.

Ead. l. 15. Ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας) Ἀσκαρδάμυκτος, μὴ μύσας τοὺς ὀφθαλμούς. σκαρδαμυκτεῖν τὸ σκαίρειν καὶ μύειν τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ πυκνῶς βλεφαρίζειν, ἰλλωπεῖν ἢ ἰλλωτίζειν. Schol. Arist. Equ. *Hesych.* Suid. Poll. aliam tamen etymologiam proferunt alii Grammatici, de qua postea. BOURD.

Ead. l. 16. Ἀπολαύειν ἔχειν) Mira dictio, sine Mss. auctoritate mutare nolui. SOLAN. Sensus minus adtento paullum intricatior, sic tamen, ut haud difficulter expediri possit. Avari ἐξὸν ἀπολαύειν οὐ τολμῶσι, ut modo *Lucianus*: magnos accervos oculis obire ipsis votorum finis est, congestosque nummos in arca contemplari, dum experiri non audent, quo

valeat nummus, quem praebeat usum: itaque, quod ad eos adtinet, videri poterat *ικανὴ ἀπόλαυσις*, copiam bonorum possidere satis largam, quibus, modo animum inducerent, possent frui: hoc est, *τὸ αὐτοῦς ἀπολαύειν ἔχειν*, reconditis thesauris defossisque non quidem frui, id enim sapientis esset, sed duntaxat posse frui. Interea cur non hoc ἀπολαύσεως genere, quam avaritiae credas sufficere, contenti, fructum divitiarum aliquem, quod ipsi reformidant, alios capere patiuntur? Verum hoc ut faciant tantum abest, ut contra illam demum *ικανὴν ἀπόλαυσιν* existiment, si ceteros omnes pariter ab usu rerum suarum omni prohibeant, in eos non minus atque in semetipsos iniqui, haud secus ac canis ad praesepe etc. In his nihil est, ut arbitror, quod quis jure mutatum velit, nisi ipsos avarorum mores. HEMST. II.

Pag. 78. 1. 1. *Τὴν ἐν τῇ φάτνῃ κύνα*) Erasmus in Paroem. *Canis in praesepe*. BRON. Sic alibi Proverb. *κύων ἐν φάτνῃ*, sic saepe vocat Philosophos et praecipue Cynicos, obvios insequentes. Repetit illud, adversus Indoctum. BOURD. Adludit manifeste ad *Aesopi* fabulam, quae in Aesopo hodierno non exstat: eandem iterum tangit adv. Indoct. extr. SOLAN.

Ead. 1. 2. *Καὶ προσέτι γε καὶ κατ. etc.*) Haec verba ita vulgo vertuntur: *Quin etiam ridebas istos, qui parcerent, adservarentque, et (quod esset absurdissimum) se ipsos zelotypia prosequerentur: nec intelligerent fore, ut aut sceleratissimus famulus, vel oeconomus, aut puerorum praeceptor furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem et inamabilem herum, quem postea sinat ad fuliginosam et oris angusti lucernulam, ac siticulosum scirpulum usuris invigilare.* Praeterquam quod illud quem postea de suo addidit, nihil minus hic fecit bonus interpres, quam cepit mentem *Luciani*, sive Jovis. Agitur nempe, ut diximus, de sordidissimo avarorum genere, quorum animi tanta macerentur enecenturque avaritia, ut non modo ipsi non fruantur honeste bonis suis, sed ne aliis quidem quicquam impertiant, eoque vesaniae abripiantur, ut dum tenacissima cura opibus suis parcant, easque conditas servant, sibi ipsi quasi invideant, ac ferme diffidant; at qui ignorent, quemadmodum perditus aliquis servus, vel dispensator, vel pueris erudiendis praeffectus, clam subrepens (in cellam videlicet, vel penum, ubi cibus potusque adcumulata servantur: tale quid enim hic intelligi debere, ex fine paginae praecedentis liquidum est) intemperanter se ingurgitet, ac basilice agat, infelicem et morosum herum ad

fuliginosam et oris angusti lucernulam usuris suis invigilare sinens. Hoc, et nihil aliud, vult *Lucianus*, Servos fortim quibusdam hero suo sublectis, hilariter ac temulente vivere, dum miserrimus herus, ut ad justam sedeat lucernam, ab avarissimo animo impetrare nequeat. Ἐπαροινῆσαι (pro quo multo potius legerem ἐμπαροινήσῃ, ut significetur, furacem servum id jam perpetrasse, et in secreta aedium parte etiamnum temulentum lascivire) non conjungendum cum κακοδαίμονα, et iis quae sequuntur, sed commate dividendum. Neque vero quarti casus illi, qui subjiciuntur, ab ἐμπαροινήσαι pendent, sed ab ultima voce ἕσας: quod interpreti fraudi fuit, eumque, ut supra monui, coëgit de suo duas voces adlinere. Sed nec ἐμπαροινεῖν cum quarto, verum cum tertio casu construi, doceat nos ipse *Lucianus* infra in *Deor. Dialog. V.* ubi Juno ad Jovem, Μέμνησο γοῦν οἷά μοι διὰ τὸν οἰνοχόον τοῦτον (Γανυμήδην) ἐμπαροινεῖς. et in *Cataplo* §. 26. Πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις ἐμπαροινῶν. Scio, aliter ibi ἐμπαροινεῖν sumi, nempe pro ὑβριζειν, ut vulgo ab omnibus glossographis exponitur; at hic loci τὸ ἐμπαροινεῖν simpliciter esse intemperanter indulgere cibo ac potui, atque inde lascivire; ut et hunc locum non aliter, ac nos fecimus, ad mentem auctoris exponendum esse, non putem, alicui adtenta mente totam hanc *Luciani* periodon lustranti, visum iri dubium. — Ceterum quod avarus ille herus dicitur sedere πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόστομον λυχνίδιον, καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον, eodem ferme modo itidem de avaro sermo fit in *Nostri Gallo* §. 29. Ὅρῳ νῆ Δία πρὸς ἀμαυράν γε καὶ διψῶσαν τὴν θρυαλλίδα. Quae de *Strepsiade* habet *Aristophanes*, notarunt alii. JENS.

Ead. l. 5. Παιδότηριψ) *Suid.* Παιδοτρίβας, ἀλείπτας, γυμναστὴς: καὶ παιδοτρίβης ἡ εὐθεία: καὶ παιδοτρίψ παρὰ Λουκιανῷ ἐν Τιμωνί ἢ Μισανθρόπῳ. Miscet παιδοτρίβην et παιδοτρίδα, a quo errore nec *Stephanus* sibi cavit in *Thes. T. III. p. 9.* παιδοτρίβης est magister exercitor: παιδότηριψ in familia servulus, qui curam habet puerorum, in eoque munere operam conterit. *H. Stephanus*, quando e *Platonis*, vel potius *Aeschini* Axiocho profert, καὶ γυμνασταί, καὶ παιδοτρίβες, lectorem frustratur: exstat ibi c. 7. παιδοτρίβαι, etiam in *Codice Mediceo*. Pari forma οἰκότηριψ. *HEMST. II.*

Ead. l. 7. Πρὸς ἀμαυρόν τι) *Lege* ἀμαυρόν τι. *Βρον.* Hunc locum imitatus est *Apul.* lib. 2. Miles, ubi de Milone hospite suo, *Lucian.* in *Gall.* §. 29. *BROND.*

Ead. l. 8. Διψαλέον θρυαλλίδιον) Cui prae avaritia oleum

parce infunditur. BROD. Vid. *J. Gronovium ad Harpocrat.* in *Ἀδηφάγους* p. 11. HEMST. II.

Ead. l. 9. Ἄδικα etc.) Sic optime ed. *J.* In omnibus impressis pessime ἄδικον, π. μ. ταῦτα αἷ. Unde doctorum conjecturae, quae plerumque corruptum quidem locum esse demonstrant, raro absque codicum ope veram restituunt scripturam. Coll. et P. ἄδικα ταῦτα; πάλαι μὲν ἐκέῖνα. L. SOL. SOLAN. Nihil admodum juvat ed. Juntinae lectio, quae ut ipsa possit consistere, mutatione habet opus: πῶς οὖν οὐκ ἄδικα ταῦτα, σε πάλαι μὲν ἐκείνων αἰτιάσθαι etc. Sed in eo, quod a *Fl.* ed. proditum plurimae retinent, dummodo pro σου rescribas, ut in re facili plerique jam viderunt, σὲ, nihil est, quod quemquam morari possit aut offendere. Quae *J. Gronovius* hic argutatur, nullius sunt pretii. Mox autem ὥς πρὸς ἐμὲ eam ob causam interseritur, quia liberalitas illa Timonis erga alios effusissima praeclarum erat εὐνοίας, quantum ad eos quidem adtinebat, specimen: saltem istam in partem τοῦ Τιμωνος τὸ πᾶν τοῦτο ἀνεμμένον, quod Pluto tantopere displicet, interpretaturi erant adulescentes, ad quos fructus inde non contemnendus redundabat: ideo restringi debuit illud οὐκ εὐνοϊκόν, adposito ὥς πρὸς ἐμὲ. Paulo post ἐν θύραις, quod certatim impugnant, rectissimum est: vim praepositio- nis ἐν in istiusmodi multis loquendi formulis alibi satis munitam praestabo. HEMST. II. Locum a librariis depravatum esse, magna lectionis varietas arguit. Restitui eum duce cod. Gorl. Nam σου post ταῦτα, quod *Schmied.* e cod. 2957. recepit, ab aliena manu profectum esse, quae locum communem ad Plutum applicare vellet, inde patet, quod in aliis libris alio loco, in quodam etiam ejus loco σοι scriptum deprehenditur. Deinde ἐκέῖνα, quod Gorlitiensis habet, cum αἰτιάσθαι junctum, aequè repugnat linguae genio, ac ταῦτα, quod in aliis reperitur. Praetuli itaque lectionem edd. *J.* et *A.* 2. ἐκείνων. De sententia ipsa non potest ambigi. Quae *Abreschius Dilucc.* Thuc. p. 246. et iterum p. 830. protulit, melius tacuisset. Aperite enim indicant, nescivisse ipsum, quid sibi vellet. Addam statim injuriam factam *T. Fabro* a *Gronovio*, *Jensio* et *Solano*, qui eum negligentiae vel praecipitantis incusent, quod loquatur de verbis ὥς ἐμὲ, quum legatur ὥς πρὸς ἐμὲ. Haud dubie oculis suis nihil vidit, nec videre poterat, nisi, ὥς ἐμὲ. Certe sic equidem meis oculis, et iterum oculis meis, scriptum cerno in B. 2. Male tamen egisse illum non negaverim, quod non et alias insper- xerit editiones: quo facto superflua ejus observatione facile

caruissemus. Denique *θίσαις* pro *θύραις* etiam in A. 2. inveni: neque tamen id cum *Solano* praetulerim optimae lectioni, quam tuitus est *Hemsterhusius*. LEM.

Ibid. Πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰτιάσθαι) Scribo σε. BRON. Non utique significabit, te in his accusare vel harum rerum, ut rebatur cl. *Faber*, et ideo scribit σε. Potest enim intelligi haec tui vel hanc tuam rationem olim accusasse. ut in *Hermotimo*, ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας οἶμαι ἄτινα ἡτιάσατο τοῦ Ἡφαίστου. Ita hoc loco vides eosdem rei et personae casus, in quo reticetur quartus casus agens, quia ipse is erat. Codici Academiae adscriptum πάλαι μὲν σου. Sed non necessarium. In duabus sequentibus notulis adparet, eundem *Fabrum* sibi fecisse fraudem, imminutas et decurtatas contemplantem nec scio unde voces, quae in ipso contextu sunt integerrimae et plenissimae. GRON.

Ead. 1. 12. Τοῦ τε γὰρ Τίμωνος etc.) Pulchre vidit et monuit *Jac. Gronovius*, *Fabrum* in duabus ad haec verba (τοῦ τε γὰρ Τίμωνος τὸ πᾶν ἀνειμένον ἀμελές, καὶ οὐκ εὐνοϊκὸν ὡς πρὸς ἐμὲ ἂν δοκοίη) notulis, fraudem sibi fecisse, qui decurtata et imminuta spectarit verba. Priora certe nemini, vel leviter his literis tincto, possunt non censi elegancia. Quod ad ὡς πρὸς ἐμὲ (*Faber* has duas voculas citans, omittens πρὸς, corrigit εἰς ἐμὲ) adtinet, non male id vulgatus interpret quod *adhuc adtinet* reddidit: estque locutio alibi ab *Nostro* amata. Ipse *Timon* posthac §. 42. Ὡς Μίδα, ὃ Κροῖσε, καὶ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς τὸν Τίμωνα καὶ τὸν Τίμωνος πλοῦτον. *Nihil* eratis ad *Timonem* (sic namque Latini etiam loquuntur) sive, cum *Timone* ejusque opibus non fuistis comparandi. In *Contemplat.* c. 7. Τυφλὸς ὁ Λυγκεύς ἐκεῖνος ὡς πρὸς ἐμὲ. *Prae me*, sive, ut interpret, si *mecum* componatur, caecus est ille *Lynceus*. In *Hermotimo* §. 4. Καὶ τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἀρετῆς ἀσκησιν. Et hoc, si ad virtutis exercitationem referas, exiguum. *Ibid.* §. 13. Παῖδας εὐ ἴσθι οἴησιν ἅπαντας ὡς πρὸς σε. *Persuasum* habeas, te putaturum omnes, si tecum comparentur, esse infantes. §. 81. Ἀγροικὸς ἄνθρωπος καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ ὑμέτερα. *Agrestis* homo et rudis, cum vestris rebus collatus. paullo post, Τοὺς δὲ ἄλλους, ἀνδραποδα, καὶ καθάρματα νομίζεσθαι ὡς πρὸς ἐμὲ. *Alios* vero mancipia et piacula *prae me* censere. Apud eundem *Nostrum* in *Imaginibus* §. 13. Ἀμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα. *Prae illa* enim omnia a *Musis* abhorrentia. In *Philopseude* §. 16. Ἀμυρόν τι θέαμα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυώττοντας. *Res* spectatu tenuissima, quantum ad nos obtusa acie laborantes. In

Hippia §. 5. *Εἴτ' ἐρόμενος αὐτῶν οἶκος, περιττὸς μὲν ὡς πρὸς τὸ λουτρὸν, ἀναγκαῖος δὲ ὡς πρὸς τὴν τῶν εὐδαιμονεστέρων ὑποδοχὴν.* Deinde continua illis domus, longe quidem praestantior, quam ut balneo conveniat; sed necessaria ad excipiendo opulentes. De non temere cred. Calumn. §. 27. *Αἰκαῖος μὲν γὰρ ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστείδης. Etenim justus quidem erat, si cum aliis compararetur, Aristides. Xenophon quoque I. Cyrop.* Ἰωμεν ἐπὶ τοὺς πολεμικοὺς, οὓς ἐγὼ σαφῶς ἐπίσταμαι αὐτὸς ἰδῶν ἰδιώτας ὄντας ὡς πρὸς ὑμᾶς ἀγωνίζεσθαι. Non satis accurate Leunclavius, *eamus in hostem, quem ego visum a me antehac, certo scio pugnandi adversum nos rudem esse*, vertit. Praeterquam quod ὑμᾶς, non ἡμᾶς, legitur, atque adeo vos, non nos, in versione dicendum fuerat, debuit quoque ita, *pugnandi rudem esse, si vobiscum compareretur.* — Saepe omititur ὡς, eadem significationis vi manente. Noster in Halcyone §. 8. *Νεογυλὸς ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα.* In Hermotimo §. 7. *Οὐδὲν γάρ ἐστι ταῦτα πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον.* In Zeuxide, *Τί ἂν ἡμεῖς ἡμεν πρὸς αὐτούς;* In Pseudomanti, *Παῖς ἂν εὖ οἶδα ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε.* De Patasito, τοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ πρὸς δῆτορας καὶ φιλοσόφους εἰδὼν οἱ παράσιτοι. In Rhetorum praeceptis, τί γὰρ ὁ Παιανεύς πρὸς ἐμέ; De Electro, ὡς τοὺς κόρακας, ἢ τοὺς κολοιοὺς σιερῆνας μὲν εἶναι πρὸς αὐτούς. In Pseudologista, ὡς τὸν τοῦ Σινωπέως πύθον, τὴν Διὸς αὐλὴν εἶναι πρὸς αὐτό. In Navigio seu Votis, οἱ δὲ νῦν πλούσιοι, πρὸς ἐμὲ Ἰῶνι. Ex tot itaque in uno Luciano exemplis patet mira doctissimi ceteroquin Fabri oscitatio; neque enim eum nunquam ad hanc locutionem, ita frequentem, advertisse, credibile est. Haec autem, de qua agimus, loquendi ratio est elliptica; ut, cum dicitur, οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Πρωνα, subaudiendum sit ἐξετάζεσθαι. Ita enim plene hanc phrasin effert Noster in Saturnaliis §. 4. *Οὐ μικρὰ ἔλως, οὐδὲ παντάπασιν εὐκαταφρόνητα, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπάσης ἀρχῆς.* Non omnino exigua, neque prorsus facile abjicienda, si ad vim universi imperii exigantur. Intelligi potest et παραβάλλεσθαι, id quod addit Josephus contra Apionem p. 1070. D. ed. Genev. *Ἀνκουῆροι καὶ Σόλωνες ὡς ἐχθροὶ δὲ καὶ πρῶην, ὡς πρὸς Μωσέα παραβάλλόμενοι, φαίνονται γεγονότες.* JENS.

Pag. 79. l. 1. *Ὡς πρὸς ἐμέ*) Aut non vidit Tan. Faber illud πρὸς, aut non satis adtendit, cum videret. ὡς ἐμὲ aliud longe est, quam ὡς πρὸς ἐμέ. Vide notam nostram ad c. 6. πρὸς ἡμᾶς οὐ γὰρ ὄντα. Adde pro Imag. c. 8. τὰ πρὸς τοὺς Θεοὺς. Ego nihil muto. SOLAN.

Ead. l. 2. *Ἐν θίβαις*) Restituo ἐν θήκαις nec θήραις

(θύραις) placet. BRON. Patet, jam olim fuisse variam hic lectionem. Brodaeus enim IX. Miscell. c. 7. videtur legisse θίβαις et θύραις at rejiciens utrumque, reponit θήκαις. Cl. quoque Faber ita emendat; qui non raro cum Brodaeo convenit. Sic in verbis apud Nostrum praecedentibus (πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰτιάσθαι) Brodaeus pariter ac Faber legunt σε pro σου. (sed istum locum aliter exponit Gronovius.) Ita infra §. 28. in verbis (οὐ γὰρ δεῖ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτοῦς) Brodaeus pro δεῖ legit δὴ, item Faber. JENS. Brodaeus θήκαις. alii θίβαις, quod probō. V. *Athen.* 129. E. et *Casaub.* SOLAN.

Ead. 1. 3. Παχύτερος) Unde Horatius festive dixit nummos alienos pascere. ANONYM.

Ead. 1. 4. Οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας) Hoc omne Pluti mutuatum ab Aristophanis Pluto. tu consule. Tangit idem in Catapl. in Somnio et alibi. BOURB.

Ead. 1. 8. Ἀπύσιν) E vita migraturi sunt. BRON.

Ead. 1. 12. Τὸ ὄλον) Prorsus, penitus. BRON.

Pag. 80. l. 1. Ἀπάγοι) Tanaq. Faber concoquere ait se non posse illud ἀπάγοι, cum in sequentibus non legatur educta foras ab marito uxor, sed domi cujuslibet libidini vulgata: quare legit προάγοι. Mitis scilicet haec et plausu digna crisis. Sed et parum differentiae, hoc quidem in loco, ἀπάγειν inter et προάγειν, mihi liquet. At nihil profecto mutandum. Quanquam non revera foras educta hic intelligenda est femina, satis tamen commode Lucianus utitur verbo in perductionibus ad stuprum usitato. Ita enim ipse illud iterum de hac re usurpat in De Gymnasiis: τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν, ὁρῶ οὐδενὸς μεγάλου ἔνεκα παραπολλυμένας ὑμῖν, οὔτε πατρίδος κινδυνευούσης, οὔτε χώρας πορθουμένης, οὔτε φίλων, ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. Virtutes, corporum bonas habitudines, pulchritudines, et audaciam, nullius magnae rei gratia vobis perire video, cum neque periclitetur patria, neque devastetur regio, aut amici, vel domestici ad stuprum rapiantur. Ita quoque in Cataplo: οἱ δὲ, βλέων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων ἀγανακτήσαντες. Illi vero liberos ad stuprum raptos indignati. In Fugitivis §. 18. Ἐνιοὶ δὲ, καὶ ξένων τῶν σφετέρων γυναικας ἀπαγοῦσι μοιχύσοντες. Alii vero hospitum suorum uxores rapiunt, eas stupraturi. et §. 30. Οὐ τὴν γυναῖκα ᾗτετο ἀπάγων. Cujus uxorem rapiebat. Antoninus Liberalis c. 13. de Melitaeo quodam Tyranno, cui nomen Tartaro: Οὗτος εἰ τις διαβοηθεῖη παρθένος ἐπὶ κάλλει τῶν ἐγγωρίων, ἀπήγειν αὐτὴν καὶ ἐμῖνυτο πρὸ γάμου κατὰ βίαν. Hic si qua virgo inter populares formae praestantia ferretur, abducebat eam, et ante nuptias violabat. Iterum ibid. τότε δ' οὖν εἰρητο (ὁ Τάρταρος) πρὸς

τοὺς θέραπας ἀπάγειν Ἀσπαλίδα etc. Tunc vero dicebatur ad ministros *Aspalidem* perducere. et iterum, ἡ δὲ παῖς, ὡς ἐκπυστος ὁ λόγος ἐγένετο, πρὶν ἀφικέσθαι τοὺς ἀπάζοντας, ἀνήστησεν ἑαυτήν. Puella vero, simul rumor differebatur, antequam abducturi ipsam venirent, suspendit se. *Aclianus* in elegantissima illa *Aspasiae* historia lib. XII. Var. Hist. cap. 1. Ἡ δὲ Φωκαῖς τῷ προστάγματι οὐδὲ προσεῖχεν, ἕως αὐτὴν ὁ ἀπάγων Σατράπης πρὸς βίαν ἐκάθισεν. *Phodis* vero non jussui paruit, donec eam *Satrapa*, qui perducebat eam, considerare cogeret. Et hic certe ὁ ἀπάγων Σατράπης *Aspasia* non foras eduxit, quippe quae jam erat in aula *Cyri*; quare eo magis frustra *Lucianum* hic refingere tentat *Faber*. Ita et γυναικῶν ἀπαγωγὰι leguntur in *Nostri Phalaride*. In eodem hoc sensu, quo ἀπάγειν, invenio et ἀνάγειν sumtum ab *Nostro* in *Tyrannicida* c. 5. Ὁ τοὺς ἐφήβους ἀνασπῶν, ὁ ἐνυβρίζων τοῖς γάμοις, ἐκείνῳ αἱ παρθέναι ἀνήγοντο. Ad eum, qui *ephebos* ad se trahebat, qui nuptis vim inferebant. virgines perducebantur. Per me tamen licuerit, si quis et hic maluerit ἀπῆγοντο. Dixerunt id Latini perducere. *Suetonius* in *Tiberio* cap. 45. *Feminarum* quoque, et quidem illustrium, capitibus quantopere solitus sit illudere, evidentissime adparuit *Mallo-niae* cujusdam exitu, quam perductam, nec quicquam amplius pati constantissime recusantem, delatoribus objecit. Sic *Lollia Paullina* perducta *Caligulae* memoratur ab eodem in *Calig.* c. 25. Sic perductus, haud dubie ad stuprum, dicitur *Pausanias*, interfector *Philippi Macedonis*, ab *Justino* IX. c. 6. ubi vide *Berneccerum*. Apud *Ciceron.* lib. I. in *Verr.* 12. *le-norum, alcatorum, perductorum* nulla mentio fiat: et V. in *Verr.* 12. dicitur *Tertia* quaedam per dolum ad *Verrem* perducta. *Jens.*

Ead. 1. 5. Ἐπ' ἀρότῳ) Ad liberos procreandos. Βρον-
Εἰς τὸ σπερμαίνειν γενεάν, ut ait *Hesiod.* εἰς σπέρμον τῆς γονῆς.
ΒΟΥΡΔ. Consule Not. ad *Jamblich.* n. 210. SOLAN. Legiti-
ma quaedam apud Athenienses haec erat formula. *Isidor. Pe-
lus.* III, 243. παρ' Ἀθηναίοις ἡ συνάφεια ἢ κατὰ νόμον ἐπ' ἀρό-
τῳ παίδων ἐλέγγο γίνεσθαι. quanquam in *Artemidoro* II. c.
24. ἁροτρον dicitur esse ἀγαθὸν πρὸς γάμον καὶ παίδων γονὴν,
si hoc visum somnianti obveniat, hic tamen satis est certum
debere legi ἐπ' ἀρότῳ. Vitium frequens fefellit *Sam.* *Peti-
tum* ad LL. Att. p. 436. et *Lindenbrog.* ad *Donat.* p. 643. anim-
adverterunt *Gataker.* de N. T. Styl. c. XI. ubi verecundas
honestioresque de re venerea locutiones pluribus illustrat, et
L. Kuster. ad *Jamblich.* de V. P. §. 210. cui γεννήσεις memo-
rantur αἱ ἐπὶ τεκνοποιῆσιν σώφρονι τε καὶ νομίμῳ γενομένης *Ari-*

staen. I. Ep. 19. καὶ ἐπ' ἀρότρῳ παίδων γνησίων ἐρωμένην ἡγάγετο γαμετήν· miseris sane, elegantissimi *Josiae Merceri* perspicaciam non minus hic cessasse, quam *Lambecii* in Prodr. Gell. ad IV, 3. Quin *Desid. Heraldus*, tametsi ad *Arnob.* VII. p. 263. hunc ipsum protulisset *Luciani* locum, p. 119. scripsit, *contrahitur matrimonium ἐπ' ἀρότρῳ παίδων*. Multo gravius corruptum in *Alciph.* I. Ep. 6. peritissimo linguae Graecae *Berglero* non obstitit, quo minus certam emendationem pervideret: parentes, inquit, οἱ με ἐγγυητὴν ἐπέκληρον ἐπὶ παιδῶν ἀραρότων γνησίων συνῆψάν σοι γάμῳ· non aliter exstabat in duobus Bibliothecae Heidelbergensis Codd., quorum a *Neveleto* instituta collatio penes me est. Audi *Platonem* in Crat. p. 279. C. ubi inter alias τῆς Ἀρτέμιδος origines hanc etiam, nescio an nimis ridiculam, adjungit: τάχα δ' ἂν καὶ ὡς τὸν ἄροτον μισήσῃς τὸν ἀνδρὸς ἐν γυναικί. Ad Amorem sic *Oppian.* Halieut. IV, 26. Πρῶτος δ' εὐναίοις ἀρότοις ἐπειθήκαο τέκμωρ. (paullo ante simili ratione *Lucian.* μέτρον ἐπιθήσοντας) ubi *Rittershusius*, ut solet, plena manu. Imo liberos ipsos *Euripid.* Med. v. 1281. vocat τέκνων, ὧν ἔτεκες, ἄροτον. *Hesych.* Ἡρόσεν, ἐγέννησεν· inde ἀροτήρ, pater legitimus. Ceterum utriusque vocis ἄροτος et ἄροτρον invicem commutatae, si quis quaeat, exempla reperire licet in *Theophr.* H. Pl. VI, 5. et *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 9. v. 44. *Plutarch.* T. II. p. 495. E. *Suid.* in Προηροσίαι. HEMST. II. Ornate rem ipsam et splendide *Theognis* praepinxit:

Ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περίδρομον, ἄνδρα τε μάργον

Ὃς τὴν ἄλλοτρίην βούλει ἄρουραν ἀροῦν.

Diogenes etiam in adulterio comprehensus roganti quid faceret, respondit: Ἀνθρωπον φυτεύω, seu, ut alii, σπείρω. Talia facile sexcenta reperias. HEMST. I.

Ead. l. 7. Κατακλείσας παρθενεύοι) Vid. *Budaci* C. L. G. p. 691. ubi ex hoc loco docet, παρθενεύειν esse virginem custodire. Eodem pertinet κατακλείσας· nam castae virgines, et honestiores matronae, quae publicum virorumque conspectum fugientes thalamum servabant, κατάκλειστοι et θαλαμειόμεναι· *Salmas.* ad *Tertullian.* Pall. p. 177. utrumque junxit *Philos.* in Flacc. p. 977. E. γυναῖα κατάκλειστα μηδὲ τῆς αὐλείου προερχόμενα καὶ θαλαμειόμενα παρθένοι. *Plutarch.* περὶ Πολυτῶ. p. 519. E. τὸ γὰρ τοσαύτας παρελθόντα κοινὰς καὶ δεδημοσιωμένας γυναῖκας ἐπὶ τὴν κατάκλειστον ᾧθεῖσθαι καὶ πολυτελεῖ etc. hoc sane vel *Horatio* judice vincet *Plutarchus.* Clem. Paedag. III. p. 232. C. ἔστι δὲ τοῖς βουλευμένοις τῶν ἄλλων οἴκοι τὰς κατάκλειστους γυναῖκας ἐν τοῖς θαλαμείοις θεάσασθαι. Vid. *Hieronym.* ad Jes. c. 7. HEMST. II.

Ead. 1. 9. Ὀφθαλμῶν ὑποδεδυκότων) Ὀφθαλμῶν κοιλῶν, quae omnia amoris ac tristitiae signa sunt. *BROD.*

Ead. 1. 10. Παραπαλεῖν) *Non desipere videretur.* Recte vim verbi explicuit *Barlaeus*. Addam tantummodo, *Lucianum* hoc verbum ab *Aristophane* desumissee, qui conjungit ληρεῖν et παραπαλεῖν in *Plut.* v. 508. Δύο πρεσβύτα ξυνθιασώτα τοῦ ληρεῖν καὶ παραπαλεῖν. *Vos duo vetuli, nugarum et vesaniae socii.* *VITRING.*

Ead. 1. 12. Ἰέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ) *Cereri.* *BROD.* *Aeschines, Demosthen. Aeschyl.* quales *Vestales.* *BOURD.* De continentia matronarum in hoc festo an hic locus sit intelligendus nescio; de virginibus enim loqui videtur *Lucianus*, quae quasi *Cereri Vestales* essent. *Bourdelotius* nos, pro more suo, ad auctores, non citatis locis, amandat. *Lucianus* alibi etiam meminit; *Dial. matris et Musarii:* καθάπερ οὐχ ἑταῖρα, τῆς δὲ Θεσμοφόρου ἱερεῖά τις οὐσα. At nullibi, inquires, legimus apud auctores de ejusmodi Sacerdotibus. Fateor. Sed *Scho-liastes Theocriti* ad *Id.* IV. p. m. 328. C. virginum meminit, quae eadem videntur cum ea, quam hic *Lucianus* ἱερεῖαν vocat. Adi etiam *Hesych.* (v. πρυτανεῖον) ubi tales publice alii solitas docet. *V. Pott.* 379. *Ceres legifera, Virgil.* IX. 58. *Ovid. Met.* V, 343. *V. Plutarch.* V. 1576, 2. *SOLAN. J. Meurs.* *Graec. Fer. in Θεσμοφορία.* *HEMST.* II.

Ead. 1. 13. Ταῦτά καὶ αὐτὸς) Sic recte censuit *T. Faber* scribendum pro ταῦτα κ. αὐτ. Neque enim ταῦτα ἀγανακτῶ *Pluti* menti convenit, sed ταῦτα cum sqq. ἀτίμως λακτιζόμενος etc. conjunctum: *Eundem in modum et ipse indignor turpiter me calcitrari* etc. Saepe autem ταῦτα et ταῦτα permutata reperiri constat. *Char. c. 3.* pro κατὰ ταῦτα δὴ καὶ σὺ πράττει in nonnullis libris falso scriptum κατὰ ταῦτα. Quod autem in minori edit. *Hemst.* sic legitur: διόπερ ταῦτα καὶ αὐτὸς πολλὰ κίς ἀγανακτῶ, miror, unde fluxerit, quum neque editor ejus rationem reddiderit, neque ipse ego sic usquam scriptum repererim. *LEHM.*

Ead. 1. 15. Στιγματίας δραπέτης) Frontem literatus hoc caractere ΦΦ. ἀπλῶς pro servo, ut *Catapl. BOURD.* His usus est *Des. Heraldus* ad *Martial.* III. Ep. 21. *Clem. Alex. Paed.* III. p. 220. A. ὡς γὰρ τὸν δραπέτην τὰ στίγματα, οὕτω τὴν μοιχαλῖδα δείκνυσσι τὰ ἀνθίσματα. *HEMST.* II.

Ead. 81. 1. 1. Ἀμφῶ) Sic *II. B.* 124. pro ἀμφοτέρω. *SOLAN.*

Ead. 1. 2. Τάνταλος) *Horatius:*

Tantalus a labris sitiens fugientia captat

*Flumina — Quid rides? mutato nomine, de te
Fabula narratur. Congestis undique saccis
Indormis inhians, et tanquam parcere sacris
Cogeris, aut pictis tanquam gaudere tabellis.* SOLAN.

Ead. l. 10. 'Εξ τὸν τῶν Δαναϊδῶν πίθον ὕδρ.) Plato scribit, Danaidas apud inferos has poenas dare, ut urnis perstillantibus aquas adsidue hauriant, atque in perforata dolia inferant, gravi nimirum et inutili labore. Ovid. IV. Metam.

*Molirique suis letum patruclibus ausae
Adsidue repetunt, quas perdunt, Belides undas.*

Idem in Ibin:

Quaeque gerunt humeris perituras Belides undas.

Hujus fabulae mentionem facit rursus Lucian. in Hermot. item de Dipsad. et in Dial. Crat. ac Diog. Alciphron in Ep. Galeni ad Cyrtonem ad hanc adlusit: καὶ τὸ λεγόμενον δι' τοῦτο εἰς Δαναϊδῶν τοὺς ἀμφορέας ἐρχέμεν πίθους. Plautus in Pseud. In pertusum ingerimus dicta dolium: operam ludimus. Catullus:

Dolia virgineis idem ille repleverit urnis.

COGN. Accentuum etiam ad nos cura pertinet, si quid inde redundet ad Lucianum detrimenti. Δαναϊδῶν edd. quotquot inspexi, omnes: scribi tamen debebat sine controversia Δαναϊδῶν, ut recte monuit Berglerus ad Alciph. p. 10. Quod paullo ante praecessit, ὥσπερ ἐκ κοφίνου τετραπλήμενον, quem usum in hac oratione praestet, aut quomodo cum ceteris apte cohaereat, vix ac ne vix quidem intelligo: si ab ipso Luciano, quod infitias ire non ausim, fuerit profectum, ego quidem veteres illos, accuratissimos stili exactores, sic scripsisse existimo, ut quaedam tamen emendatius, si diligentiores adhibuissent limam, potuerint scribi: lubens in Horatii, judicis acerrimi, sententiam concedo,

— *Ubi plura nitent, non ego paucis
Offendar maculis, quas aut incuria fudit,
Aut humana parum cavit natura.* HEMST. II.

Omnino quidem hoc verissimum, et in Lucianum quoque nostrum bene conveniens. Sed h. l. censoris nota, nescio an paullo acrior sit et ejusmodi, quae in ipsum repercutiatur auctorem. Videamus. Sapientiore jam fore Timonem dixerat Jupiter, neque istius stultitiae quidquam amplius verendum. Quibus Plutus: At vero nunquam is homo desinet, tanquam e perforato cophino, priusquam prorsus (plene) ego influxero, data opera me exhaurire, quasi praeoccupare velit influxum, metuens, ne, quum copiosius inciderim, ipsum iaundem. Ver-

bosius haec, non nego; ineptiam tamen non video; neque obscuri quidquam vel inconcinni deprehendo; praeter hoc unum, quod tamen parvi momenti fuerit, quod Plutus nunc εἰσρέειν se dicit, nunc ὑδροφορεῖν et ἐπαντλεῖν, in quo aequalitas comparationis aliquo modo laesa videatur. Ceterum in similibus veteres non omnia ac singula ad pulvillculum expenderunt, ac quiescentes in capite rei, quod dicunt tertium comparationis, recte, id est, perspicue et graviter proposito. *Adfluunt* Timoni opes sine intermissione. Atque is sine intermissione exhaurit eas, i. e. *profundit*, quasi consulto cavens, ne ipse inundetur. Ergo cista Timonis similis est κοφίνῳ τετραπημένῳ, similis, quod deinde magis etiam exponitur, Danaidum dolio, ex quo quantum influit, rursus effluit. Optime sic depingitur dissolutae profusionis levitas et ineptia. Cetera quaeque minus curavit Luciani nostri ingenium. ΛΗΗΜ. Ad vocem εἰσρύνηται conf. *Isocrat.* de Permut. Πόσον δὲ πλοῦτον εἰς τὴν πόλιν εἰσρυνήσεσθαι, δι' ἡμῶν ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος σωζομένης. HEMST. I.

Ead. p. 11. Τοῦ κύτους μὴ στ.) *Fundo vasis liquorem non continente.* BROD.

Ead. l. 12. Σχεδὸν ἐκχυθησομένον τοῦ ἐπιρρέοντος· οὕτως εὐρύτερον) Sic distingue has voces, ut recte Latina praeiverunt, et nuper fecit quoque *Faber*. Mox διφθέραν inepte verterunt *Salmurii sagum* et ineptius nunc impressum *fagum*. *Faber* rhennonem transtulit. GRON.

Ead. l. 15. Εἰ μὴ ἐμφορέηται etc.) Verto, nisi hiatus istum, et perpetuo apertam fissuram obturaverit: quod hic est τὸ ἀναπεπταμένον, id in *Dial. Mort.* IV. τὸ ἀνεωγὸς dicitur. Passim apud *Lucianum* τὸ ἀναπεπταμένον sumitur pro apertura, sive pro eo, quod apertum est. Ita de *Domo* § 3. 6. *Merc. Cond.* §. 3. *Abdic.* §. 27. *VITRING.* Pro εἰ μὴ rescripsi ἦν μὴ ex *Aug. Vid. Hermann.* ad *Viger.* p. 791. Sic et *Diall. Mort.* III, 2. *Matthiae* pro vulgatis: εἰ μὴ ἐς Λεβάρδιαν γὰρ παρέλθω, recte edidit: ἦν μὴ etc. ΛΗΗΜ.

Ead. l. 16. Εἰς τὸ ἅπαξ ἀν.) *Tan.* *Faber* aliter haec conjicit transponenda. Sed profecto εἰς τὸ ἅπαξ ἀναπεπταμένον sensu commodissimo, et huic loco satis conveniente, dicitur; quem non absurde expressit interpres, *perpetuam perstillationem*. Adde, quod *Th. Magister*, voce ΚΑΘΑΪΙΑΞ, haec verba eo, quo hodie in *Luciano* legimus, ordine disposita, in dictionibus Atticis adlegat. JENS. *Dem.* (77. C.) *Tan.* *Faber* εἰ μὴ — ἐμφορεῖ. — etc. *Th. Mag.* cum *Codd.* nostris facit in Καθάπαξ. SOLAN.

Pag. 82. l. 3. Ἐκ τῆς Αἴτης) Illic enim fabrilis arti dare operam feruntur. BROD.

Ead. l. 5. Τί τοῦτο ὑποσκάξεις) Distingue: τί τοῦτο; ὑποσκάξεις; Πούν; τί τοῦτο; sicut solent usurpari. HEMST. I. et II.

Ead. l. 6. Οὐ τυφλὸς μ.) Caecus a Graecis divitiarum Deus fingitur: Posidonius in subterraneis Hispaniae locis huius domicilium constituit, eo quod regio ea metallorum foecunditate reliquis antecellat. Battus apud Theocrit. in Messor. non solum caecum esse Plutum, sed et Cupidinem dicit. COGN.

Ibid. Καὶ χολὸς ὄν) Lege ὄν. BROD.

Ead. l. 9. Χολὸς ἀμφοτέροις) Lucianus hic imitatus est Aristophanem in Pluto, qui consimilia quaedam de Pluto divitiarum Deo narrat, qui caecus quidem semper est, at tum demum claudicans, quoties ad bonos viros mittitur, alias pedibus perniciosissimis. COGN. Ἀμφιγυήεις. Ut Vulcan. Homericus. Aristoph. in Plut. BOURD.

Ibid. Ἀμφοτέροις) Ποσὶν addi non solet. BROD. Vid. L. Bos. de Ellipsis. s. v. ποῦς, ibique editores. LEHM.

Ibid. Ἐλθεῖν) P. L. et ed. J. pro τελεῖν. SOLAN. Τελεῖν retinendum omnino videbatur cum Fabro: talia sunt τελεῖν ἐπὶ vel εἰς τὸν σκόπον, τὸ προκείμενον, τὴν ἐλπίδα. HEMST. II. Quodsi etiam pluribus opus sit, offert ea liberali manu Abresch. Dilucc. Thuc. p. 445. 446. LEHM.

Ibid. Τὸ τέμα) Metaphora a cursoribus. BROD.

Ead. l. 11. Ὀνείρων) Alii Codices ὀρνέων. BROD. P. et J. ὀνείρων, quod etiam in Ms. R. G. reperiri testatur Faber, quodque ego verum puto. Vid. Odyss. A. 221. SOLAN. Euripides quidem in Meleagro πλούτου ὠκείαν esse πτέρυγα dixit apud Stob. p. 448. sed valde tamen languet vulgata lectio, si comparetur ad ὀνείρων, quod perquam venusta figura significat divitias, quando negligentissima profusione difflexerunt, quasi somnium aliquod opulentiae felicitatis praetervolasce. Ὀνείρωνς quoque veteres alis instruxerunt: τανυσίπτρε οὐλὴ ὄνειρε Orpheus H. 85. πᾶνος ὄνειρος. Basil. Seleuc. in V. Th. p. 78. ὀνείρου φύσις etc. ἀποπτῆναι πάλιν ἀφανῶς. Ad ὀνείρωνς conferri solent, quae ita dispereunt, ut nullum pristinae possessionis ne vestigium quidem relinquant, Apollon. Rhod. IV, 385. — δέρος δέ τοι ἴσον ὀνείροις Οἴχοιτ' εἰς ἔρβος μετὰ μώνιον — HEMST. II. Cf. et Homer. II. II, 71. Non dubitabam recipere, confirmatus et auctoritate cod. Aug. et A. 2. Praeterea et sequentia οὐδ' αὐτοὶ πιστεύοντες ὅτι μὴ ὄναρ πλοῦτος ἵνα φαίησαν favere videbantur. Itidem celeritatis notio Char. c. 17. ὀλίγον τοῦτον χρόνον ἐπιδημήσαντες (οἱ ἄνθρωποι) τῷ βίῳ ἀπλάσιν, ὥς περ ἐξ ὀνείρατος, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες etc. LEHM.

Ead. l. 12. Ὑπὸ πλῆγι) Allegorice haec dicta a celeritate

equorum in stadio Olympico, aut aliis stadiis, vel eorum, qui pedum pernecitate certabant. ANONYM.

Ead. l. 16. Πρῆσθαι βρόχον) Sic sine hujus dialogi. BOURD.

Pag. 83. l. 2. Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους) Sic de Merced. cond. dixi ad Heliod. sine operis. BOURD. Horat.

Sisennas, Barros ut equis praecurreret albis.

ANONYM. Hoc inter praecipuas pretiosasque splendorum hominum delicias adnumerat inprimis Lucianus, non medio-criter, ut videtur, ista descriptione delectatus: nihil in eo frequentius, quam οἱ ἐξελαύνοντες ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, οἱ ἐξυπιάζοντες ἐπὶ λ. ζ. Chrysostom. περὶ Τελείας ἀγάπης· ζεύγος λευκῶν ἡμιόνων χρυσοῦ καλλωπιζόμενον· ex eo longum foret similia congerere. Vid. Bocharti Hieroz. II. c. 7. §. 2. HEMST. I. et II.

Ead. l. 3. Χρυσόχειρες) Annulos aureos manibus gestantes.

ΒΟΥΡ. Quibus manus auro sunt annulisque oneratae: ἀνὴρ χρυσοδακτύλιος ἐν λαμπρῇ ἐσθῇ. Epist. Jacob. II, 2. ubi notavit Luciani locum L. Bos. Πορφυροί, purpureis induti: similiter ἀλουργοί· res in plerisque facilis et nota; in paucis tamen, quae paullo reconditiorem habent rationem, quosdam fefellit. Simmias in Securi: Λαρδανιδᾶν χρυσοβαφεῖς τ' ἐστὺν ἐλῖξ' ἐκ θεμεθλων ἀνακτας· hoc video tentari in nuperri-mis ad Philen Animadv. p. 181. scilicet vix dubitatur, quia legendum sit, χρυσοβαφεῖς, opulentos et longe ditissimos. Non bene, si quid video: neque tamen opus erit propterea, ut reges ipsos in cortinam tinctoriam demittamus: χρυσοβαφεῖς, quia vestibus χρυσοβαφεῖσι auro variegatis induuntur. Vox autem ipsa ne scrupulum injiciat, ἐμβάδας χρυσοβαφεῖς dabit Callixen. apud Athen. p. 200. D. Quam Casaubonus ex Epi-toma protulit non contemnendam, ut ait, lectionem χρυσο-γραμμους, illud interpretamentum est lectionis priscæ. Hesych. Χρυσόβαφες, χρυσοβαφεῖς· prius vocabulum unde sit duc-tum, discere licet ex ipso Hesychio in Πήγεια, Etymol. in Πή-γος, Schol. Homer. ad II. I. 657. HEMST. II.

Ead. l. 4. Ὀναρ) Per somnium. BOURD.

Ead. l. 7. Πλουτοδότης) Constantinus πλουτοδότῃ exhibet ex Hesiodo, apud quem non reperio. Hinc DIS, et DIS PATER, Romanis. SOLAN. Exstat illa vox in Hesiodi Opp. et Dies. δαίμονες Πλουτοδοταί, in quos post mortem abierunt aurei generis homines. Orpheus δαίμονα sive Genium Πλου-τοδότῃν vocat H. 72. Cererem Eleusiniam Πλουτοδοτείραν θεάν H. 39. De Plutone H. 17. Πλουτοδοτῶν γενεήν βορέην καρ-ποῖς ἐναιυτῶν, quod a vetusta τοῦ πλούτος, quam bene D. Heinsius ad Hesiodum exposuit, potestate pendet. Tradit

Schol. Aristoph. ad Ran. v. 482. cum Daduchus in Lenaeorum festo praelata face diceret, *Καλεῖτε θεόν*, respondisse magno clamore, qui sacris intererant, *Σεμελήν Ἰακχε Πλουτοδότα*. Iacchus Diis *χθονίοις* accensetur: *Artemid. II, 44.* Serapis etiam *πλουτοδότης* in quibus omnibus adpellationis ratio non est obscura. *Lucian. D. Meretr. VII.* *δείξει στεφάωσαι καὶ τὴν Πλουτοδότειραν.* *HEMST. II.*

Ead. I. 9. *Ἐς δέλτον ἐμβαλόντες*) Tabulae testamenti sive lignee cerataeque; sive cujuscunque generis apud veteres quidem Atticos, nisi fallit memoria, nunquam; apud recentiores aliquando *δέλτος* vel *δέλτοι*. In *Hieroclis Ἀστέλοις* §. 22. *πινακίδες* Scholasticus in naufragii periculo *πινακίδας ἦται, ἵνα διαθήκας γράφῃ*. Merito autem *Lucianus κατασημνηνόμενοι ἐπιμελῶς* quanta enim in obsignando cura debuerit adhiberi, ex jure notum. Hac tota de re testamentaria cum multi diligentissime tractaverint, hujus loci, digni profecto, cujus haberetur ratio, mentionem a quoquam esse factam, non succurrit. *HEMST. II.*

Ead. I. 12. *Πρόκειται*) Ad mortui πρόθεσιν vel collocationem proprie pertinet: *Noster de Luct. §. 12. 13.* *Proclus ad Platonis X. de Rep. δρᾶσθαι πᾶσι νεκρὸν ἐν τῇ πατρῷᾳ προκειμένην οἰκίᾳ* alibi, si quid diligentiam hominum eruditissimorum effugit, sedulo colligemus. Quandoquidem vero collocatio in celeberrimis aedium locis ipsoque adeo atrio fiebat, ut cadaver ab omnibus inspicere posset, quid est rei, cur *Lucianus* addiderit, *ἐν σκοτεινῷ πόν τῆς οἰκίας*; potuit intelligere priorem illum mox post animam efflatam corporis in humum deponendi morem, quod Graecis est *χαμὰ κατατιθέναι, χαμὰ πείσθαι* malo tamen existimare, haec ad veram πρόθεσιν esse referenda, sed invidiosius a *Luciano* describi, ut amicorum familiariumque contentum et in curando divitis jam emortui corpore gravem incuriam perstringat: eodem spectant *παλαιὰ τῇ ὀδῶνι* et *περιμάχητος ταῖς γαλαῖς*. *HEMST. II.*

Ead. I. 13. *Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες*) Cum alibi active fere hanc vocem usurpari apud alios, et hunc nostrum constet, videtur requiri *ἐπελπισθέντες* sed praeterquam quod *Basilium* sic etiam usurpasse video (in *Constantini* lexico), contra fidem *Codd.* non placet temere conjecturas pro *Lucianeis* obtrudere. *SOLAN.* *Ἐμὲ* conjungi non debet cum *ἐπελπίσαντες*, sed cum *περιμένονσι* tantilla res implicuit eruditos: ceterum vide, quae dicemus ad *Diall. Mortt. V.* *HEMST. II.*

Ead. I. 15. *Τετρυγότες οἱ νεοττοὶ*) Ex *Iliad. B.* In vaticinatione Calchantis. *BOUND. II. II, 314.* Proprium est de stridore pullorum, quem edunt, ubi advolat mater. *Vid. Op-*

pian. de Venat. L. III. v. 125. Unde et de stridulo umbrarum per Orcum circumvolitantium sono Necyom. c. 11. περιπέσοντο ἡμᾶς τετριγυῖαι τῶν νεκρῶν αἱ σκιαί. Quod et ipsum praecunte Homero dictum Odyss. XXIV, 5. sq. Quin etiam elephantorum fremitum Noster hac voce exprimit Zeux. c. 10. ubi vid. adnott. LEXM.

Ibid. Ἀφαιρεθῆ) Anglic. ἀφαιρεθῆ et ἀνωχθῆ. Tangit autem veterem testamentorum formam et literarum, de qua alibi. BOURD.

Ead. l. 16. τὸ λῖνον) Quo tabulae testamenti ligantur. BROD. Tabulae, quae publici vel privati contractus scripturam continent, adhibitis testibus ita signantur, ut in summa marginis ad mediam partem perforatae triplici lino constringantur, atque impositae supra linum cerae signa imprimantur: haec Paulus V. Sent. Rec. T. XXV. §. 6. proinde recte Lucianus primo loco posuit τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῆναι, quae locutio apud Demosth. est in Phaen. p. 1023. E. altero τὸ λῖνον ἐντυθῆναι, tertio τὴν δέλτον ἀνοιχθῆναι. Vid. Kirchmann. de Annul. c. VII. qui Nostri verba produxit. Haec autem scena quanquam in agro Attico agatur, eaque actate, a qua procul abest Lucianus, multa nihilominus intermiscet, quae in pravos sui temporis mores praecipue conveniant. HEMST. II. Neque id sane mirandum, quum proxime aequalibus scripserit suis, nec solum ingenii artisque suae exercitandae et ostentandae caussa, verum ut et voluptatis aliquid, multo vero plus utilitatis, inde caperent sive lectores, sive auditores. De voce λῖνον moneo, rectiorem scripturam me invenisse in A. 2. Ceterae omnes exhibuerunt λῖνον. De vera syllabae prioris quantitate, si forte dubites, adeas velim Dorvill. ad Charit. p. 669. Lips. et Boissonad. ad Nicet. T. II. p. 263. LEXM.

Pug. 84. l. 1. Ὁ κοινός) Placet καινός. BROD.

Ead. l. 2. Ἐκ παιδικῶν τίμιος) Id. Dial. Mort. interpretes Martial. et Petronii. BOURD.

Ibid. Τρεψογημένος) An ut pubertatem vixdum ingressus videatur? An vero notatur hoc ut barbarum? Vide Diall. Mortt. IX. et Scyth. c. 3. SOLAN.

Ead. l. 4. Ἐξωρός) Vide Dial. Simyli et Pol. ubi aetas diserte additur, et si clarius velis, finem Galli; et Ver. Hist. II. c. 28. Eadem vox occurrit et de Sacrif. c. 7. et Alex. c. 6. SOLAN. Ut meretriculae χαρίσθαι, sic deliciae dicebantur ὑπηρετεῖν, cum se viris praebebant. Pseudol. καὶ ὡς παραδούς σεαυτὸν τῷ ὀλέθρῳ ἐκείνῳ στρατιώτῃ συμπεριφερθεῖσθαι πάντα ὑπηρετῶν. saepius Aristophanes. Utraque tamen non

raro confusa: nam apud *Athenacum Matho* de feminis τῷ ὑπη-
γετῆϊν usus est, uti de deliciis χαρίεσθαι *Noster Diall. Mortt.*
IX, 4. ἤδη μανθάνω, αἱνὰ σοι ἐκεῖνος ἐχαρίζετο. HEMST. I.

Ead. l. 5. 'Εκεῖνος μὲν] Operae pretium videtur es-
se, licentiam observare, qua auctor sententias inter se con-
nexuit. Protasis, quae a verbis: 'Ἐπειδὴν δὲ τὸ σημεῖον in-
ceperat, finita est cum voce ἀπολαβόν. Jam quum in apodosi
sequatur ἐκεῖνος μὲν, et quae proxima particula δὲ his respon-
deat, reperiatur demum c. 23. in. ὁ δὲ etc. facile fieri potest,
ut decipiatur aliquis, qui hunc sibi sententiarum nexum
ἐκεῖνος μὲν, — ὁ δὲ invenisse videatur. Imo ἐκεῖνος μὲν et ὁ
δὲ uterque est idem ille beatus heres. Et dum scripsit *Lucia-*
nus ἐκεῖνος μὲν, cogitabat sibi, qui illi responderent, alteros
illos spe hereditatis frustratos, volebatque, ne dicam debe-
bat, sic pergere: ἐκεῖνος μὲν — μετονομασθεῖς· τοὺς δὲ μάτην
πεχηρότας ἐκείνους — καταλείπει etc. Hujusmodi paullo libe-
riorem nectendi rationem passim indulsit sibi, maxime in fa-
miliari sermone, scriptor noster. Minor tamen fere ipsius,
quam Criticorum, culpa censenda, quod hi nonnunquam
aliena ei prae nimia sedulitate ac diligentia obtrudere conati
sunt. Exemplum luculentum *Diall. Deor. XIV, 2.* de quo
tamen suo loco. *LENH.*

Ead. l. 6. Πυρρίδιον ἢ Δρομ. ἢ Τιβίου) Dixerunt ad *Per-*
sium viri clarissimi: de his nominibus copiose *Aristophan.*
Boun. Nomina servorum, quorum ultimum a regione duc-
tum est; est enim in Phrygia mons Tibius. Emenda obiter
apud *Theophrast. Eth. Char. π. ἀναισχ.* — p. 30. B. Τιβίτ.
Vid. *Stephan. Byzantin.* et *Salmas. Plin. Exercitt. 34. G.* et
de *Merc. cond. c. 25. Alex. c. 29. A* primo fit *Byrrhia* —
Terentii; cujus ut et *Dromonis* etymologia in propatulo est.
V. Graev. ad de Saltat. §. 29. SOLAN. Servorum apud vete-
res nomina variis ex caussis ducta, ut exponunt *Donatus* ad
Terent. Andr. A. I. Sc. 3. ubi vide *Lindembrog. p. 635. Hellad.*
apud *Phot. p. 870. v. 20. Strabo VII. p. 467. A.* a qualitate
corporis et specie formae, ut *Pyrrhias, Thylacus*: a moribus,
ingenio, itidemque, quod ominis ergo fieri solebat, servien-
di diligentia, *Dromo, Synetus, Onesimus, Molo, Parmeno*:
creberrime tamen aut ex iis gentibus, unde mangones adve-
hebant, ut *Thrax, Syrus, Davus, Carion, Geta, Phryx, Ly-*
lus: Ἀνδὸς ὁ Φερεκλέους, *Lydus Phereclis servus* apud *An-*
docid. de Myster. p. 3. v. 23. aut talia certe indebantur, quae
penes eas gentes pro nominibus propriis plurimum essent

usitata, *Manes, Midas*. Ad horum alterutrum *Tibius* quoque referri debet, nonnihil enim hac in parte discedunt. Aliis tantundem est, ac *Phryx*: nam tota Phrygia, si *Suidae* fides constat, dicta quondam *Tibia*: sumsit a proverbiorum auctore in *App. Vatic. C. II. n. 71.* locus paullulum intricatior, quem sic lego: *Μάνης* (hoc recte viderat *Canterus*) καὶ *Τίβης* ταῦτα ὀνόματά ἐστι Φρυγικά· διὸ καὶ ἐπιφωνεῖται, εἰς Μάνης ἐν Φρυγίᾳ (quasi nullum fere hominis aliud ibi nomen reperitur) τὸν δὲ *Τίβην* ὁ *Μένανδρος* συνεχῶς (an συνήθως; quamquam non valde necessarium. *Th. Reinesius V. L. III. c. 6. p. 467.* *Glaseri* praeceptoris sui interpretationem merito repudiavit) *Τίβιον* ὀνομάζει (ego in *Menandri* reliquiis saltem exstate vocabulum illud non iecordor) καὶ ὅλη ἡ Φρυγία *Τίβια* καλεῖται· neque tamen in his nihil adhuc superesse, quod me moretur, lubens fateor. *Tibium* ex *Stephano* multi notarunt, Phrygiae montem, a *Tibio* quodam, ut ait, adpellatione deducta: ἐκ τούτου καὶ *Τιβίους* τοὺς δούλους καλοῦσι. At *Strabo* disertis verbis significat, in Paphlagonia tritissimum *Tibii* fuisse nomen, atque ideo servis indidem adportatis tributum. Haec *Casaubono* ratio constitit, cur *XII. p. 830. B.* ubi nomina *Strabo* non pauca recenset Paphlagonica, quorum usutidem frequens fuerit per Cappadociam finitimasque regiones, pro *Τίβητος* reponi voluerit *Τίβιος*· neque multum refragor; nisi parum interesse putes, utrum legatur, quia videri possunt eadem origine profecta *Τίβος, Τίβης, Τίβιος, Τίβητος*. Minimum tamen abest, quin *lib. IV. p. 298. A.* ἐνθένδε ὁ *Ὀσίμιοι* εἰσιν, οὓς *Τιμίους* ὀνομάζει *Πυθέας* corrigendum censeam *Τιβίους*· postquam commemoraverat Belgarum *παρωικανιτῶν*, qui Oceanum adtingunt, partem *Venetos*, monet, eos sibi videri οἰκιστὰς εἶναι τῶν κατὰ τὸν Ἀδρίαν, quorum alii aborigines esse Paphlagonas opinentur: διὰ δὲ τὴν ὁμωνυμίαν *Παφλάγονας* φασὶν αὐτοὺς· inde sequuntur in productione promontorio *Osismii*, quos si *Timios* adpellavit *Pytheas*, id nullam non tantum auctoritatem habet, sed nec rationem: si *Tibios*, fateor equidem neminem a me posse proferri alium, qui nomen hoc usurparit: verum tam propinqua Paphlagonum mentio conjecturam suggerit haud absurdam, *Pytheam* existimasse, derivatos simul et dictos ut *Venetos* a Paphlagonibus *Venetis*, sic *Osismios* seu *Tibios* a *Tibiiis*. Hoc utcunque sit, nam aliorum industriam provocare potius volui, non certi quicquam constituere, peraeque vitiata fuit haec vox in *Theophrasti Char. Eth. c. IX. p. 44.* εὐωχοῦ *Τίμιε*, iudice *Salmasio P. E. pag. 84.* cui praeter *Menagium* accessit *Needhamus*: tametsi hoc quidem in loco patrocinium *Casaubono* parari, et

satis commode vindicari posse. lectionem vulgatam arbitror. Hic autem qualiscunque de Tibio dissensus ad concordiam redigi potest, si sumas plura fuisse, quod sane verum est, nomina virorum propria, quae et gentium sint, olimve fuerint: sic Ἑλλος, Ἑλλήν, Ἀέκων, Ἀττικὸς, Ἀθηναῖος, ejusque generis non pauca. Pari modo Τίβιος et antiquum populi nomen, quod pedetentim exolevit, et multorum in ea gente proprium: quocirca servis, qui ex Phrygia, Paphlagonia proximisque terris petebantur, imponi consuevit. Hoc et plura reperies Epigr. XVII. eorum, quae *Bachetus* edidit ad *Diophant.* V. Quaest. 33. *Synes.* Ep. III. τοῦτου (Harmonii) τὴν θυγατρίδην ὁ θεῖος Ἡρώδης καὶ θυρωρὸς εἰς Σωσίας τε καὶ Τίβιον ἀπέδοτο, id est, ut ego quidem intelligo, vilissimo mancipio desponsam velut vendidit, atque in manus tradidit: mitto, quae aliis jamdudum observata: saepe *Noster*, ut *Index* ostendit: hujus autem loci plerique, quos supra memoravi, meminerunt. Quae vero in usu quotidiano frequentissima fuerunt servorum nomina, ad scenam eadem sunt tractata: hinc *Davi*, *Syri*, *Phryges*, *Getae*, *Sacae*. *Schol. Aristoph.* ad *Acharn.* v. 242. Εἰσι δὲ καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οἰκείται, Ξανθίας, Τίβιος, Σωσίας, Λᾶος, Γέτας. Porro nominibus olim liberi servique distinguebantur: postea discrimen illud sic confusum est, ut ista nota non amplius possent dignosci. Insignis est *Olympiodori* locus ad *Alcib.* I. *Platonis* a *Casaubono* productus ad *Pers.* V, 116: πάσαι γὰρ καὶ τοῖς ὀνόμασι διεκέκριντο οἱ ἐλεύθεροι τῶν δούλων καὶ ταῖς θυγατρὶ. Ἰέται γὰρ καὶ Λᾶοι καὶ Φρύγες ἀνομάζοντο· νῦν δὲ καὶ ταῦτα συνεγύθησαν. Hinc jam patet, ob quam causam *Lucianus* mancipium infame, postquam obsequio flagitioso luculentam hereditatem crevit, repente mutato nomine scribat in publicum prodire, et pro *Pyrrhia*, *Dromone* vel *Tibio* salutari *Megaclem*, *Megabyzum* aut *Protarchum*, haud secus ac *Simon* ille coriarius in Gallo divitiis auctus *Simonidem* se dici postulavit. Diversas mutandi nominis rationes ex vitae conditione mutata politissimus exponit idemque doctissimus *Jos. Mercerus* ad *Aristaenct.* I. Epist. 14. Ad *Lucianum* optime conveniunt, quae ponit *Theophrastus* in *Maledici* descriptione pag. 110. Illius, sic iste nequam, in cujuscunque mentionem inciderit, patri nomen primitus erat *Sosias*: deinde in castris militavit *Sosistratus*: ἡ μέντοι μήτηρ εὐγενὴς Θρακτρία ἐστὶ· τὰς δὲ τοιαύτας ἐν τῇ πατρίδι εὐγενεῖς εἶναι φασίν· haec ego sanissima judico, neque digna, quae, cum eruditiss. *Needhamo*, ullam in partem sollicitentur: perquam maligne et ἡδυνῶς loquitur maledicentissimus veterator: id servuli servaeque conditionis humilitatem solantes dictita-

bant, inter suos nobili se loco natos esse: fortunae scilicet invidia factum, ut malam servitutem serviant: Thraces imprimis: unde notum illud *Menandri* apud *Zenob.* C. II. n. 12. Θράξ εὐγενὴς εἰ πρὸς ἄλλας ἡγορασμένος, vel, ut *Apostol.* habet C. II. n. 59. ἱωνημένος: sed ex eodem *Comico* quae leguntur apud *Strabon.* p. 455. C. omnem dubitandi ansam amovent: Πάντες μὲν Θράκες, μάλιστα δ' οἱ Γέται· Ἡμεῖς ἀπάντων (καὶ γὰρ αὐτὸς εὐχομαι Ἐκείθεν εἶναι τὸ γένος) etc. quae tu Getam aliquem de Comoedia vernilis ingenii crede pronuntiasse. Hoc illud est, quod *Aeschini Demosthenes* objecit pro Cor. p. 494. F. cum turpissimis ortus parentibus in civium adscriptus numerum fortuna paullo meliore uteretur, patrem, qui *Tromes* dictus fuerit, *Atromerum* vocasse; matrem *Empusam*, eosaltem cognomine notissimam, satis magnifice *Glaucotheam*. Inter Christianos idem quoque nec unam ob causam factitatum: de haeticis, quando scholae suae praeficiebantur, colligere licet e *Photio* I. contra *Manich.* §. 3. 4. De iis, qui martyrium subituri nomen vel prophetae, vel sanctissimi cujusdam viri adscisciebant, *Euseb.* de Martyr. Palaest. p. 429. quae totidem paene verbis ab eo repetuntur ad *Jes. c. XLIV.* p. 527. B. HEMST. II.

Ead. l. 7. Μεγακλῆς) Studio *Lucianus* ea delegit nomina, quae grande quiddam et superbum sonarent. *Megacles* non unus in *Alcmaeonidarum* gente *Athenis* nobilissima: *Comici* hominem primarium, qui multum splendori generis arroget, aliosque prae se fastidiat, ita vocant, quemadmodum *Κοισύραν* feminam potentem: *Aristoph.* Nub. v. 46. ubi ἐγκεκοισυρωμένην intelligo longa *Coesyram* serie superbam: *Hesychius* e vetustis *Grammaticis* opportune, sed hoc pacto constituendus: Ἐγκεκοισυρωμένη, διὰ Κοισύραν τὴν Μεγακλέους μητέρα τοῦ Ἀλκμαιωνίδου· ἐστὶ δὲ σεμννομένη τῷ γένει. Ἐγκεκοισυρωμένη, ἐνευλημένη καὶ ἐγκεκαλλυμένη· plura sine dubio plenius adnotarat, quae nefaria manus, ut alia in eo infinita, truncavit. *Protarchus*, praeter alios, ex *Platonis Philebo* notus. De *Megabyzo* vir magnus ad *Diogen.* L. II, 51. Sic vocabantur *Ephesiae Dianae* sacerdotes, ut observavit doctiss. *Turnebus*. Sed et alios ita solitos adpellari, conjicio ex hoc *Luciani* loco in *Timone*, Ἐκείνος μὲν, ὅστις ἂν ἦ ποτε (loquitur de servo, quem herus instituit heredem) ἀρπασάμενός με etc. Graecorumne ullus isto nomine unquam fuerit adpellatus, haud equidem scio: sed tum *Persarum* multos, eoque nobilissimos et historiae *Graecae* cognitissimos, tum antistites *Ephesiae Dianae* ita fuisse dictos, satis est exploratum. Inter

Persas qui orti memorantur ex illustri familia et regibus conjuncta, nunc Megabazi, alias Megabyzi parvula variatione solent scribi: utramque formam habet *Herodotus*; secundam semper *Ctesias*, in *Photii* saltem Excerptis: nam Megabazum ex eo producit *Stephan.* in *Κυριαία*, quod ne nimis calide mutaret in Megabyzum, retinere debuerat *Berkelium* non ignota scripturae discordia: vide exactissimae virum doctrinae *C. A. Dukerum* ad *Thucydid.* I, 109. Corruptum arbitror literis trajectis in *Xenoph.* *Cyrop.* VIII. p. 186. v. 25. ubi *Cyrus* in Arabiam misit *Μεγάζυβον*. *Liban.* T. II. p. 490. C. οἱ τοὺς περὶ Μεγάβαζον ἀποκτείναντες ἐν Μακεδονίᾳ μετὰ τὸ δεῖπνον ἐκφερομένους εἰς ἀφροδίτην ἀδικον ὑπὸ τῆς μέθης· interpretes, qui *Megabasum* interfecerant; nec cetera nimis recte: si sic reliquit, vix *Libanius* effugere potest, quin historiae violatae sit reus; non enim ipse Megabazus eo venerat, tantum abest, ut fuerit interfectus, sed legatos miserat ad *Amyntam* Macedonem, teste *Herodoto* V, 17. cum quo ut illi conveniat, malim sane lenissima manu mederi, οἱ παρὰ Μεγαβάζου, missi a *Megabazo*. Idem homo *Ctesiae* Megabyzus, sed *Dionisi*, quod aliquanto longius distat, *Bagazus* apud *Athen.* XIII. p. 609. A. ἡ Βαγάζου γυνή, ἣτις ἦν ὁμοπάτριος Ξέρξῃ ἀδελφῇ ὄνομα Ἀνούτις καλλιστὴ ἦν τῶν ἐν Ἀσίᾳ γυναικῶν καὶ ἀκολαστοτάτῃ· scio, *Casaubonum* haec eum in modum reformare, ut cum *Ctesia* consentiant: verum cur viro maximo non plane subscribam, rationes habeo, quas nunc quidem explicare commodum non est: ex eo autem mihi probabile fit, Persicae vocis asperitatem, ut solebant saepius, emollivisse Graecos, ad suaeque linguae similitudinem ac mitiorem sonum adcommo-
dasse: quare eos, qui nominis istius, tanquam si de genuina pronuntiatione liquido constaret, originem ex hodierno Persarum sermone repetere satagunt, si quis in tenebris micare existimet, ab opinione mea non multum dissidebit. Porro ad Persarum Megabyzos quam prope accedant, quidve habuerint commune *Dianae Ephesiae* sacerdotes, non facile dixero: eos certe, seu *ἱερεῖς* sive *νεωκόρους*, adpellatos fuisse *Μεγαβύζους* tam luculentis veterum testimoniis est firmatum, ut nullas dubitationi relictus sit locus: diserte *Strabo* XIV. pag. 950. A. Ἰερεῖς δ' εὐνοῦντας εἶχον, οὓς ἐκάλουν Μεγαλοβύζους, καὶ ἀλλαχόθεν μετιόντας αἰεὶ τινας ἀξιόλους τῆς τοιαύτης προστασίας, καὶ ἦγον ἐν τιμῇ μεγάλῃ· συνιεῖσθαι δὲ τούτοις ἐχρῆν παρθένους. *Strabonem* in hac caussa testem quis prudens aspernetur? qui et ipse, quando *Ephesi* versabatur, curiosissimus rerum antiquarum indagator potuit sciscitari, et *Appianum* habet suffragatorem de B. C. V. p. 676. B. καὶ τὸν ἐν Ἐφέσῳ δὲ τῆς

Ἀρτέμιδος ἱερὰ, ὃν Μεγάβυζον ἡγοῦνται, ὑποδεξάμενόν ποτε τὴν Ἀρσινόην ὡς βασιλῖδα, ἀχθῆναι μὲν ἐκέλευσεν, Ἐφεσίων δὲ αὐτὴν Κλεοπάτραν ἐκτευσάντων μεθήκειν Antonius: ex quibus simul liquet, tum qua vixerit aetate, quantaque dignatione fuerit Megabyzus iste, tum quam carum habuerint Dianae suae sacerdotem Ephesii. Verum in *Strabone*, nisi fallor, vitium haeret unius literae: refinge *μυτιόντες*, etiam aliunde arcessentes: nam fieri potuisse saepius existimo, ut civium nemo dignitatem quantumvis amplissimam amissae virilitatis damno cuperet consequi: quare eunuchus aliquis, sed tamen ἄξιος τῆς προστasiaς, aut talis certe, qui corporis integritatem splendidissimo muneri postponeret, alicunde fuit conquiendus. *Heraclit.* Ep. ad Hermodor. Sed neque canem canis exsecat, ut vos Deae sacerdotem exsecuistis Megabyzum, metu ne virgini vir consecratur: et quo pacto impij adversus naturam, pii sitis adversus simulacrum. Principio enim id agitis, ut Diis primus imprecetur sacerdos amissa virilitate. Haec et plura Latine dedit *Politianus* Obs. et Em. cap. LI. cujus fidem ut in dubium non voco, sic unde literas illas *Heracliti* habuerit erutas, nescire me profiteor. tale quidem nihil iis in Epistolis invenias, quae nunc vulgatae *Heracliti* nomen mentiuntur. Eodem refero *Menandri* locum apud *Suid.* in Ζάκωρος — οὐ Μεγάβυζος ἦν, ὅς τις (forte melius Ὡς τις) γένοιτο ζάκωρος — ubi plane videtur positum pro Eunuchō: nam de *Quintiliano* I. O. V, 12. p. 456. quin ita voluerit intelligi, nihil est cur dubitemus, praesertim cum lateri junctus haereat Bagoas. At *Plauto* quid facies Bacch. A. II. Sc. III. 72.

Nos apud Theotimum omne aurum deposivimus,

Qui illic sacerdos est Dianae Ephesiae.

Nic. Qui istic Theotimus est? Chr. Megalobuli filius,

Qui nunc in Epheso est, Ephesiis carissimus.

J. Meursius primum legit *Megalobuzi*, vel *Megabyzi*, quod jam praeceperant *Turneb.* Adv. XVIII, 31. et *Lambinus*; deinde nodum hunc nectit: Sed hoc quid est, quod *Plautus* dicit, Theotimum filium Megabyzi, si ille Megabyzus Eunuchus? quem ut solvat, operae pretium est audire. Explico: Megabyzi filius idem valet, ac si dixisset Megabyzus: nam adpellativum illud nomen fuit: quomodo *ἱεροῦ παῖς* pro eo, quod est *ἱερέας*. Vide, quo possit prolabi, qui nativam Graeci sermonis indolem non penitus perspexerit; quod *Mcursio* defuisse scientissimo ceteroquin universae Graecorum antiquitatis, adfirmare non vereor: falli se passus est vir egregius isto vul-

gari, γραμματικῶν, φιλοσόφων, ἱατρῶν παῖδες, putavitque nihil ob stare, quo minus eadem loquendi ratio e numero plurali migraret in singularem: hoc si vel Graecis licuisse ponas, probandum utique fuerat, Latinis idem placuisse. Ut autem motae difficultati occurratur, quid si *Megabuli* (hoc ad inetri leges aptius respondet) *filius* retineas; non sacerdotis, sed viri clari, cujus filius sacerdotio fuerit functus? Sin malis, in quam sententiam eruditi viri propendent, *Megabyzi filius*, statuendum est, Megabyzum istum, antequam immixta virilitate dignitatem susciperet antistitis, liberos, Theotimum saltem, procreasse, qui Theotimus sacerdos quidem Ephesiae Dianae, non princeps sive Megabyzus, (hoc patris erat munus) sed inferioris gradus. Susplicari tamen potius lubet, vitii quiddam in hoc *Plautino* loco residere, quod vide, an sic curari possit: *Megalobyzus fidius*: pro *melius fidius*: quo pacto optime sano sententiae consultum erit. Ipsum vero nomen fueritne dignitatis, et splendidum hominem apud Ephesios ac magnificum proprie significarit, an ab antiquiore quodam Megabyzo. qui summa cum laude in hoc munere sit versatus, ad successores propagatum venerit, ego quidem, ubi veteres silent, definire non sustineo: hoc tamen docet memoriae vetustae fides, saepius usu venisse, ut primi sacri ordinis auctoris nomen ad posteros demanaret. In Olba Jovis templum *Αἰαντος ἱδρυμα τοῦ Τεύκρου*: unde οἱ πλείστοι γε τῶν ἱερευσαμένων ὀνομάζοντο Τεύκροι ἢ Αἰαντες. *Strab.* XIV. p. 989. *Lucianus* autem quin, ut *Megaclem* et *Protarchum*, vulgata quidem inter Graecos nomina, non ab usu tamen communi, sed a Comoedia, sic et *Megabyzum* petiverit, minime dubito. Fuit apud Comicos in ista voce non potestas solum, ut arbitror, viri divitis et splendidi, verum praeterea divitiarum ostentatoris inepti. Sic fere *Crates* apud *Athen.* VI. p. 248. A. eximie restitutus a *Casaubono*: *διδῶν δ' ἐν Μεγαβύζον δέξεται ἐπὶ μισθῷ σίτον. Apollon. Tyan. Ep. II. ἢ προῖκά γε χρηστέον αὐτῇ (σοφιστεία) πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας· ἐπεὶ περ ἤδη σοὶ καὶ τὰ Μεγαβύζου· quoniam tibi jam paratae sunt opes ingentes, quae supercilium tollant.* Vim comicam ipsa nominis forma Graeca multum adjuvat, quippe quae complectatur et τὸ μέγα, ex quo factum, ut *μεγαλοβύζους* etiam dixerint, et *βύζον*, id est, ut *Hesychius* exponit, *πυκνόν, συνετόν· γαῦρον δὲ καὶ μέγα. Etymol. in Βύκτης· τὸ γὰρ βῦ ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἐλέγετο· καὶ Σώφρων βύβα (ἀν βυζά; quamvis apud *Hesych.* *Βυβά* (ita legendum) ταῦτα ἐπὶ τοῦ μεγάλου τίττεται) ἀντὶ τοῦ μεστὰ καὶ πλήρη καὶ μεγάλα· βύζειν εἰς τὸ νῆμα· hunc in modum iste locus distingui debet: posteriorum sensus, de verbo βύζειν quacrenda est*

vox νῆμα, quam vide p. 603. v. 38. Ex scena delati quoque Μεγαβύζιοι λόγοι, quos *Hesychius* interpretatur, sed ita, ut facile sit intellectu, diversos abiisse veteres Grammaticos, unde ratio significationis sit derivanda, a Persicis Megabyzis, an ab Ephesiae Dianae sacerdotibus: hoc mihi verosimilius videtur. Multa reperies de Megabyzis ad *Quintilianum* notata, sed parum adcurate cogitateque, ut virum doctissimum satis adpareat festinantem et rerum copia, quae ad manus erat, obrutum meditando tempus digerendique sibi non indulsisse. HEMST. II.

Ead. 1. 8. Μετονομασθεῖς) Ut ille etiam in *Somnio Luciani*, qui ex Simone fit Simonides. ANONYM.

Ead. 1. 9. Ἀληθεῖς — πένθος) *Juvenul.*

Ploratur lacrimis amissa pecunia veris. ANONYM.

Ead. 1. 10. Θύννος) Proverbium: piscis est marinus; in portu Lusitano magno numero capitur ad Iysibonam et iuxta mare Herculeum. De eo *Plin.* IX. c. 15. *Athen.* VII. *Eustath.* ad Il. Z. et Od. M. X. *Cogn.* *Aelian.* Hist. Animal. Proverb. sic id. Piscat. inde σαγηνεύεσθαι. BOURN. Lepidum et elegans οἶος in obliqua oratione, post verba praecertim adfectus animi significantia, ita, ut exclamatio quasi obliqua efficiatur. Cf. *Diall. Mortt.* VII, 2. ἐγέλα καὶ αὐτὸς, οἷά γε ὁ οἰνοχόος εἰργασται. Cogita, si vis: ἀληθεῖς ἄγοντας τὸ πένθος, ὅτι τοιοῦτος αὐτοὺς ὁ θύννος etc. LEHM.

Ead. 1. 11. Τὸ δέλεαρ) Magna ad eum inescandum munera. BRON. Ad verbum de eadem re *Diall. Mortt.* VI, 4. LEHM.

Ead. 1. 12. Παχύδερμος) Rerum imperitus, crassoque ingenio praeditus. BRON. H. *Stephan.* Th. T. III. p. 11. Παχύδερμος, qui est cute crassa. Adfertur autem ex *Timone Luciani* pro fatuo seu stupido etc. sed *Budaeus* exponit, rusticus et illotus squalidusque. Crassa cutis et rigens ad indicium trahatur stuporis ac stoliditatis: huic enim hominum generi subtiliter sentiendi facultas videtur occalluisse; ideo παχύδερμοι καὶ ἀναλσθητοί. *Schol. Aristoph.* ad Nub. v. 1239. ὥς παχύδερμον δὲ αὐτὸν χλευάζει. Vid. *Aelian.* V. H. XIII, 15. ibique *Kuhnium.* *Philoponi* locus ad *Aristot.* περὶ Ψυχ. II. productus etiam a *Suida* in Μαλακός: inter alia: διὸ καὶ τοὺς ἀνοήτους παχυδέρμονες καλοῦμεν in *Plautinis* quoque salibus corium bubulum et elephantinum. Hoc sine dubio voluit *Lucianus*; sed praeterea significat mancipium nequam, cujus corpus ex continuis flagrorum ictibus compedumque vestigiis cicatrices duxit creberrimas et obduruit: hoc suadet mentio πέδης, μαστιγῶν, μυλῶνος. Recte *Faber*, εἰ παριῶν ἄλλως pro ἄλλος.

Conferendus autem cum *Luciano* locus egregius *Philonis Jud.* p. 888. C. D. Quomodo *Noster* τὸν μυλῶνα προσκυνῶν, sic et *Demosth.* περὶ Παρατρ. p. 343. C. ὁ τίως ἐτι προσκυνῶν τὴν Θόλον, ubi publicis diariis per biennium fuerat nutritus *Aeschines*. Poena servorum μυλῶν vel pistrinum: *Demosth.* in *Stephan.* I. ὥστε ἐν τῷ μυλῶνι προσῆκεν αὐτὸν εἶναι μᾶλλον, ἢ τῶν λοιπῶν κύριον γενέσθαι: et saepius *Lys.* Or. I. p. 93. v. 24. μαστιγωθείσαν εἰς μύλωνα ἐμπέσειν, ex quo loco *Luciani* elegans usus eorum, ἐμπέσων εἰς ἐμὲ, patet: venuste *Liban.* T. II. p. 632. C. ἀπὸ μυλῶνων καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς ἀργυρνιῶν ἄγεσθαι ἐπὶ δυνάμει τε καὶ ἀρχῶν λαμπρότητας, a sordidissima servilique conditione ad honores tolli. Ἀνάκτορον quorumvis Deorum templum, vel interior templi recessus, et propterea *Castorum* etiam: proprie vero *Cereris Eleusinae*: τὸ σεμνὸν ἀνάκτορον ταιν θεοῖν. Notat *H. Steph.* Th. T. I. p. 424. hic pro ἀνάκειον quosdam poni velle: male. *HEMST.* II. Praestantissimae *Fabri* emendationi ἄλλως pro ἄλλος frustra relucteris. Est autem ἄλλως τι ποιεῖν, temere, inconsulto, aliud agendo facere aliquid, ut *Diall. Deor.* XIX, 1. Cupido de *Minerva*: ἔφορᾷται αἰεὶ καὶ ποτε ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέπτῃν etc. Ceterum in nostro loco omnino abest haec vox a *Gorl.* *LEHM.*

Ead. l. 14. Τὸν μυλῶνα) In pistrinis enim trusatilem molam egerat. *BROD.*

Ibid. Ἀνάκτορον) Idem est cum Ἀνάκειον (*Harpocr.*) ubi mancipia venundari solita. *Demosth.* Or. I. in *Steph.* s. fin. p. 106, 2. Vid. *Meurs.* AG. IV, 842. et *Suid.* in Ἀνάκειον, et not. ad *Conv.* c. 9. et 32. unde satis liquere arbitror, de *Castore* et *Polluce* intelligendum. *SOLAN.*

Pag. 85. l. 4. Ἱπποτροφίας) Vide *L. Bos.* Obs. Crit. p. 62. *Heraclides* tradidit, *Empedoclem* fuisse λαμπρᾶς οἰκίας ἱπποτροφηκός τοῦ πάππου apud *Diogen.* L. VIII, 51. *HEMST.* II. *Bud.* C. L. G. v. ἱπποτροφεῖν. *Isocr.* περὶ ζευγ. T. III. p. 158. ed. *Auger.* Ἱπποτροφεῖν δ' ἐπιχειρήσας, ὃ τῶν εὐδαιμονεστάτων ἔργον ἐστὶ, φαῦλος δ' οὐδεὶς αὖ ποιήσειεν. Eo autem consilio potissimum opulentiores alebant equos magnis sumtibus, ut in *Iudis publicis* certaminum praemia ferrent. Occurrunt de eadem re ζευγοτροφῶ, καταζευγοτροφῶ, καθιπποτροφῶ, τεθριπποτροφῶ. *BELIN.*

Ead. l. 5. Ἡ μὴν εὐμορφότερον) Id. *Dial.* Mort. et co- piose in *Somnio*, ubi de *Simonide*. *BOVAD.* Omnium, qui sub *Ilium* venire, *Graecorum* longe formosissimum fuisse *Nireum*, posteris *Homerus* persuasit: hinc faceta illa inter *Nireum* et *Thersitem* altercatio apud *Nostrum Diall. Mortt.* XXV. Eadem vero, quae hic, ferme reperias *ibid.* IX, 4. *Horat.* Ep-

od. 15. *Formaque vincas Nireæ. Achill. Tatius lib. VI. p. 387.* ἔμοι δὲ οὐδὲν μέλει τούτων, εἴτε ἐστὶ καὶ Κόδρου εὐγενέστερος, εἴτε Κροίσου πλουσιώτερος. Cecropis enim et Codri nobilitatem proverbii celebrarunt: quapropter Synesius Ep. 3. ὑπὲρ εὐγενείας ἀμφισβητεῖν τῷ Κέκροσι de homine splendido genere nato: ut in *Calvitici Encomio* τῷ Βελλεροφόντῃ σωφροσύνης ἀμφισβητεῖν de singulari castitate dixit: eo respexit *Themistius* in *Βασανίστῃ* τοὺς προγόνους, ἀνερεινῶντες Διοτρεφεῖς καὶ Διογενεῖς καθάπερ Ὀμηρος λέγει, καὶ τῇ παροιμίᾳ πρέποντας τῇ ἀπὸ Κόδρου. Alia quaedam non dissona conjunxit *Philō* περὶ Προνοίας apud *Euseb. Προπαρσασ.* lib. VIII. c. ult. πλουσιώτερος Κροίσου, Ἀνγκίως ὀξυωπέστερος, ἀνδρείοτερος τοῦ Κροτωνιάτου Μίλωνος, καλλίων Γανυμήδους. Possem aliquanto plura e *Maximo Tyrīo* atque aliis: sed operæ non est. HEMST. I.

Ead. l. 6. Κέκροπος) *Cecrops* et *Codrus* Atheniensium reges fuerunt. BROD.

Ead. l. 7. ἑκατάδεκα] Cod. 1428. exhibet ζ, id est, sex; qui numerus, etsi per se plus quam sufficeret, tamen posthabendus vulgato. Nam *sedecim* est numerorum hyperbolicorum unus, cujus tum est usus, ubi vel unum multum foret. *Diall. Deor. I, 1.* Jupiter Prometheo dicit, pro facinoris atrocitate eum dignum esse, cujus jecur non ab uno, sed ἐπὶ ἑκατάδεκα γυνῶν tondeatur. Sic et in *Somn. a. Gall. c. 12.* *Micyllus* inter alia gratissima etiam *annulos sedecim* se gestare somniaverat. Et in nostro loco tanto insignior redditur adulation, quanto plures comparantur *Croesi*, quum vel unius divitiis isti omnium temporum *Pyrhiae* et *Dromones* contenti esse soleant. Vocis σύναμα accentum me transposuisse, quum in omnibus ceteris libris σύναμα legatur, non est, quod multis probem. LEM.

Ead. l. 9. Συνυλεγμένα) *T. Fab. sibi pepererit.* Male, cum de quaesitis ab eo, cujus heres est, intelligi debeat. SOLAN. Expressit fere eadem, quae *Horatius Sat. de Ulysse* et *Tiresia*,

Qui quamvis perjurus erit, sine gente, cruentus
Sanguine fraterno etc. ANONYM.

Ead. l. 11. Αυτόπους) Quia antea dixerat οὐχὶ τοῖς ἐμ-
αυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε. SOLAN.

Ead. l. 15. Οὐ γὰρ Ἀριστ.) *Aristidem*, Justum cognominatum. *Plutarch.* in ejus Vita. BROD. Hac de re oratores *Graeci.* Idem Jove confutat. BOURD. Cui sumtus funeris defuit. *Corn. Nepos.* SOLAN.

Ead. l. 16. Ἱππονίκῳ καὶ Καλ.) *Hipponicus* pater fuit

Calliae prodigi nepotis, de quo alias complura. *BAON.* Atheniensis uterque. *Calliam Laccoplutum* dictum, *Suidas* ait. Fuit utique Atheniensium ditissimus, *Plut.* περὶ Φιλολ. *Hipponici*, ut videtur, filius. Adeo autem ille scelestus, ut, cum Solon consilium ei suum de nominibus novis faciendis aperuisset, ingentes pecunias mutuatus, agros emerit; quo facto creditores, mox lege de novis tabulis lata, frustratus est. *V. Plutarch.* Sol. 158. et 935. f. *Pericl.* et in *Arist.* 612. *Callias* munera a rege Persarum accepisse creditus. *Calliae* hujus divitis matrem viduam duxerat primo *Pericles*, qua repudiata *Aspasia* deinde duxit. Vide *Plutarchum* in *v. Pericl.* 301. A. ed. St. Vid. *Aristoph.* Av. pag. 554. et *Ran.* pag. 233. et *Ecclez.* ΣΟΛΩΝ. Ista gens tanta floruit per omnem Graeciam divitiarum opinione, ut, quia Graecorum nemo cum illis comparari posse videbatur, proverbio locum dederit: Καλλίου τοῦ Ἱπποκρίτου πλουσιώτερος *Aeschin.* D. II. §. 9. Vid. *Maximi Tyr.* Diss. XXIII. p. 238. 239. *Lysias* pro *Aristoph.* p. 156. Καλλίας ὁ Ἱπποκρίτου, ὅτε νεωστὶ ἐτεθνήκει ὁ πατήρ, ὃς πλείστα τῶν Ἑλλήνων ἐδόκει κεκτῆσθαι etc. *Andocid.* de *Myster.* p. 17. v. 8. A pari virtutis morumque laude longe abfuerunt: quare a Comicis acerbius exagitati saepe in exemplum ponuntur talium hominum, quibus indignis amplissimae opes contigerunt: *Maxim. Tyr.* Diss. XXX. p. 309. μηδὲν τῶν παρὰ τὴν αἰτίαν φοβηθῆς, καὶ πλουτήσεις καὶ Ἱπποκρίτος ἦς, νικήσεις καὶ Κλέων ἦς, (vid. *Nostrum* §. 30.) αἰρήσεις καὶ Μέλιτος ἦς. Recte vero *Lucianus* atque ex historiae veritate *Aristidem*, ut vita dissimillimum, opposuit: nam *Calliae* daducho capitis postulato hoc inimici gravissimum objecerunt crimen, quod cum bonis adflueret, *Aristidem* ἀνεμὸν in summa paupertate vivere pateretur: cujus invidiam, quae judicum animos vehementissime commoverat, quemadmodum ipsius *Aristidis* interventu depulerit, legere licet in *Plutarch.* T. I. p. 334. Eam historiam respexit *Teles* apud *Stob.* pag. 516. Ordinem illustris familiae contexuit *Jac. Perizon.* ad *Aelian.* V. H. XIV, 16. in haud paucis lapsus: liberalius et adparatiore doctrinae copia *J. Fr. Gronovius* Obs. IV. c. 7. p. 103. Nos alias hanc operam non paucis adhuc difficultatibus impeditam navabimus, et multos aliorum errores conabimur expurgare. *HEMST.* II. *Calliae* opulentia conspicua etiam fit ex toto *Xenophontis* Symposio. *LEHM.*

Pag. 86. l. 1. Ἄνω καὶ κάτω) Tetigit hunc locum *Fr. Luisinus* Par. III, 18. *HEMST.* II.

Ead. l. 3. Ἔχει σε etc.) Vid. supra *Somn.* c. 7. ἔρμαιον ὦν. et hoc ip. o *Tim.* c. 24. *J.* haec aliter habet, nempe πρὸς

αὐτὸν (L. αὐτὸν) ἔρχεται, deestque σέ. Minus commode. SOLAN. Retinuimus cum Hemst. et Schm. vulgatam lectionem. Nam variantes illae παρ' αὐτὸν, πρὸς αὐτὸν, πρὸ αὐτῶν manifesto originem habent ab interpretamento παρ' αὐτὸν, addito a nonneminē ad explicandam vocem ἀπάγειν, quae vel per se sola significat *domum secum abducere*, ubi id quidem loci ratio fert. Unum sit exemplum Xenoph. Anab. I, 3, 14. ubi bis ἀπάγειν de eo, qui exercitum Graecorum *domum* abducatur. Elegantiam autem interpretationis παρ' αὐτὸν (ad se ipsum, in ipsius domum) non cepit Solanus, qui mallet παρ' αὐτὸν. Multo magis aberravit Belinus, qui conjecerit παρ' αὐτῷ ἔχει, et reddiderit: m'emène, et garde chez lui. Quod autem nonnulli habent ἔρχεται, corruptum id haud dubie ex ἔχει σέ. LEMM.

Ibid. Τὸν Ἐρμῆν) Scribe σε τὸν Ἐρμῆν. BROD. Sic post hoc Dial. Inde cognomentum Mercurii κερδῶος. §. 41. BOURD.

Ead. 1. 5. Κατὰ τὸ αὐτῷ δοκοῦν] ex ipsius decreto. Hemst. vertit in min. ed. ex ipsius sententia, quae quidem verba in versione sua non debebat omittere T. Faber. Nam erat tum Plutus a Jove καταπεμφθεῖς. Ceterum in examinandis variis hujus loci lectionibus haud sane difficile fuit in veram auctoris manum, vel sine magno acumine, incidere. LEMM.

Ead. 1. 9. Δυσεύρετον οὕτω χρήμα) Τοῦς τοῦ πλούτου ἀξίους. BROD.

Ead. 1. 10. Οὐδ' ὁ Λυγκεὺς) Aristoph. in Plut. v. 210. Βλέποντ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον Λυγέως. Ὁξύπτερος Λυγέως Philo περὶ Προν. apud Euseb. Προπ. Εὐαγ. VIII. p. 387, A. Plotin. Ennead. p. 545. D. saepe Noster, ut Erasmus observat in Lynceo perspicacior: G. Cognatus in Lynceus. HEMST. II. Apulej. Metam. lib. II. Vides hominem perspicaciorem ipso Lynceo vel Argo et oculo totum: et cui non notum illud Horatii: ne corporis optima Lynceis (vel Lyncei) Contemplare oculis. HEMST. I.

Ead. 1. 14. Σαγηνεύμενος) L. σαγηνεύομαι circumdor. BROD.

Pag. 87. 1. 4. Εἰρήσεται γάρ) Dicendum est enim. BROD.

Ead. 1. 8. Σοῦ δυσέρωτος) Δυσέρωτος, qui modum amoris statuere non potest, sed ejus violentia se totum abripi patitur. exposuit illam vim D. Heins. L. Th. c. IV. non quidem ignotam H. Stephano, cujus in Thesauro hic ipse locus adducitur. Luciano frequens, ut notavit Jungerman. ad Poll. VI, 189. Epigramma editum a Kustero ad Suid. in Ἀκρότης.

Τῶς τρητῶς δόνακας, τὸ νόκος τόδε, τάνδε πορνύαν
 "Ανθεσο (ita legendum pro "Ανθετο) Πάνι φίλῃ
 Δαφνι γυναικοφίλῃ.

*Ω Πᾶν δέχυνσο δῶρα τὰ Δάφνιδος· ἴσα γὰρ αὐτῇ
 Καὶ μοὶ Πᾶν φιλέεις καὶ δυσέρως τελέθεις.

Sumit a Theocrito Eid. I, 85. Similiter δυσάνιος vel δυσή-
 νιος apud Hippocratem, de quo Focs. in Oecon. Hemst. II.

Ibid. Εἰς βαθυκῆτα πόντ.) Ex Theognide:

"Ην (paupertatem) δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακῆτα
 πόντον

*Ρίπτειν, καὶ πέτρων, Κύρνε, κατ' ἡλιβάτων. Broun.

Adludit ad Theognidis poëtae carmen illud de paupertate, quod in Progymn. Aphthonii in sententiae exhortatoriae exemplo exstat: Χρὴ πειλὴν φ. etc. Ad hoc item adlusit Lucian. de Merc. Cond. Theodoretus quoque de Curat. Graec. Adfect. lib. II. adducit. COGN. Ex Homero, ut postea πετρῶν κατ' ἡλιβάτων, quod ex eodem est. Broun. Vana est haesitatio Fabri inter hanc lectionem, et eam, quae in Theognidis editionibus obtinet; qua aut uti non debuit, aut melius oportuit se inde expedire, cum id posset, non auxilio Stobaei et Plutarchi, qui potuerunt aliter citare, quam Lucianus; sed Lucianus se ipse defendit, ostenditque in libello de Mercede conductis cap. 5. et apologia ejus libelli sequente c. 10. et quomodo citare voluerit, et ex quo, clare et βαθυκῆτα dicens, et ipsum nomen Theognidis adjiciens. Unde inprimis adparet, ab Bourdelotio temere notari ex Homero, ut postea πετρῶν κατ' ἡλιβάτων, quod ex eodem sit. Nihil falsius. Etiam paullo post negare nequibit Faber, verius vertisse Erasmus, et ex ejus imitatione Benedictum, illa verba ὅτιπερ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἑώρας αὐτοῦς, quod illos nullo pacto respexisses, quam ipsum, quod ipse ne primo quidem congressu adspicere voluisses. Sed vice versa queri debeo, cum sic loquatur etiam Lucianus in Saltatione, ἄμεινόν ἐστιν οἶμαι ἀρνήσει τὸ πᾶν λάσασθαι, καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον παρανενομηκέναι, vertisse Opsopaeum, neque sub initium fatearis, aliquid tale te flagitiose deliquisse; Benedictum, nec initio, te tale quid deliquisse, fatearis. COGN. Apud Theognidem hodie aliter legitur in hunc modum:

"Ανδρ' ἀγαθὸν πινὴν πάντων δάμνησι μάλιστα
 Καὶ γύρως πολιού, Κύρνε, καὶ ἡπιάλου.

*Ην δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακῆτα πόντον
 Ρίπτειν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἡλιβάτων.

Ed. J. cum Ms. T. Fabri βαθυκῆτα. Sed eadem sibi non satis constans alibi vulgarem sequitur scripturam, quae in Coll.

etiam invenitur. Vide Merc. Cond. c. 5. et Pro Merc. Cond. c. 10. SOLAN. Editus Theognis meusque scriptus, *μεγακή-
τεα* quam vocem servant *Aphthon*. Progymn. p. 14. Schol. *Thucyd.* ad II. c. 43. *Eustath.* ad II. ζ. p. 998. v. 25. Apud *Stob.* p. 518. ad marginem additur *βαθυκήτεα*, quasi varia vetusti codicis lectio: utrumque reperias in *Plutarcho*, hoc T. II. p. 1039. F. illud p. 1069. D. Cum *Luciano* consentit *Clemens* Str. IV. p. 483. C. ut difficile sit dijudicatu, utrum ab ipso *Theognide* fuerit profectum. *Μεγακήτης* post *Homero* *Odyss.* Γ. 158. ponto vel mari frequenter adiungunt, *Apol-
lon.* *Rhod.* IV, 318. *Dionys.* *Perieg.* v. 1087. alii: longe rarius est *βαθυκήτης*. Ut plurima sunt in *Homero*, quorum certa ratio posterioribus minime constitit, sic quam germanam habeat potestatem *μεγακήτης*, opinionum dissidio Grammatici dubium relinquunt. Qui *μεγάλα κήτη* *ἔχοντα*, quod in maris epitheto percommodum esse non diffiteor, interpretantur, videant illi, quo pacto haec virtus adhiberi possit ad *μεγα-
κήτεϊ νηϊ μελαίνῃ* II. Θ. 222. A. 5. 599. Hoc alios compulsit, ut exponerent *μεγάλως κόλλην*, vel *εὐρύχωρον καὶ πλατείαν*, vel, quod habet *Dionysii* Schol. *μεγαλόπλατον* imo in Etymologo legas, *μέγα κύτος* *ἔχουσαν*, ὅ ἐστι *πλατείαν* p. 574. unde, quae sit origo diversae lectionis *βαθυκήτεα*, manifesto colligi potest. Nolo commemorare, quid moliantur in explicanda *Lac-
daemone* *κητώσῃ* II. B. 681. Equidem existimo, *κῆτος* olim in compositis magnitudinem immensam indicasse: quod si sumseris, planus erit ubique vocabuli istius intellectus. Nunc H. *Stephanum* audiamus in *Thes. Ind.* *Βαθυκήτεα πόντον* *Lucianus* dixit, vel quod in profundis suis recessibus cetos habeat, vel quod habeat cete ingentia: est enim et piscosum mare et profundum. Mallem haec indicta, quae prorsus ab ingenio linguae Graecae abhorrent: ad compositorum enim rationem ac minus adtendisse satis declarat: ego vertam, profundissimum vel immensae profunditatis mare. *Amm. Marcell.* XXIX, 1. p. 600. angustiis formidandae paupertatis adtriti, cujus metu vel in mare nos ire praecipites, suadet *Theognis* poeta vetus et prudens. HEMST. II.

Ead. 1. 9. *Πετροῶν*) Ac se e scopulis praecipites dederunt. BROD.

Ead. 1. 10. *Ὅτι περ*) Videtur *Lucianus* scripsisse aut ὅς περ, aut ὅτε πέρ: quamvis libri omnes habeant ὅτι περ. De ὅτε vide *Diall. Marr.* VII. extremo. *Hermot.* c. 23. De ὅς *Scyth.* c. 2. SOLAN. In *Timone*, quem *Tan. Faber* iis notis illustravit, quibus si in reliquos similes exstarent, aut ab eodem viro, aut ab aliis conscriptae, *Lucianus* certe longe me-

lius haberet, unicum indicabo intactum ei locum, qui levi-
cula mutatione nitori suo reddi posse videtur. Novi, inquit
Mercurius, adeo perdit te (Plutum) amantes, ut mortem sibi con-
sciverint, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ὍΤΙ ΠΕΡ οὐδὲ τὴν
ἀρχὴν ἑώρας αὐτούς: hoc est, Benedicto interpreti, rati fasti-
diri sese abs te, PROPTEREA quod illos nullo pacto resperis-
ses. Sed jocus, quem voce ὑπερορᾶσθαι captat, nisi aliter
et legas et vertas, perit. Scribo itaque ὕ. ν. ὑπὸ σοῦ, ὍΣ-
ΠΕΡ οὐδὲ τ. ἀ. ἔ. ἀ. et verto, despici se a te rati, quos ne ad-
spexisti quidem. Sic enim aliquo modo servatur jocus ille.
Quomodo enim eos caecus Plutus adspiceret? Ridet itaque
querentes se superciliose adspectos a caeco; quae vis est vocis
ὑπερορᾶσθαι. SOLAN. in Specimine. Frigidior est jocus, sive
ὄσπερ, sive ὅτεπερ corrigas, sive acquiescas in ὅτεπερ, quod
adhuc praeplacet. Vis autem lusus sane est in verbis ὑπερο-
ρᾶν et ὀρᾶν, et adluditur ad Pluticæcitatem. Οὐδὲ τὴν ἀρ-
χὴν male ab interprete redditum; est omnino non. Verterim
sic: despici rati a te, quod ipsos omnino non adspiceres. LEMM.

Ibid. Οὐδὲ τὴν ἀρχὴν) Nunquam, prorsus. BROD.

Ead. l. 12. Κορυβαντιᾶν) Corybantiare, ut ex Plinio do-
cet μακαρίτης Scalig. ad Catull. BOURD.

Pag. 88. l. 3. Πρὸς ὦπεϊον] Lucian. pro Imag.: ὥσπερ
ἂν εἴ τιμι ἀμόρφῳ πρὸς ὦπεϊον εὐμόρφον ἐπιθείη τις φέρον.
HEMST. I.

Ead. l. 6. Εἰόμενοι) Placet οἰόμενοι. BROD.

Ead. l. 8. Αὐτῶν) Lege αὐτῶν. SOLAN.

Ead. l. 9. Ἐρῶντες ἀνεράστων etc.) Profert Thom. Mag.
in Ἀνέραστος. HEMST. II.

Ead. l. 11. Ὅτι καὶ etc.) Sic edi curavimus; cum in vul-
gatis edd. legatur tantum καὶ etc. auctoritatem secuti Ms. a
Fabro memorati, et ed. J. quae ὅτι habet sine καὶ. SOLAN.

Ead. l. 12. Αὐτὸ) Legendum αὐτοί. SOLAN.

Ead. l. 14. Οὐ γὰρ δεῖ) Emenda δὴ. BROD. P. L. et
Coll. δὴ. Emendaverat et Vorstius in suo codice, cujus pars
prima penes me est. In omnibus impressis legitur δεῖ, nullo
prorsus sensu. SOLAN. Arg. tamen exhibet δὴ. LEMM.

Pag. 89. l. 1. Ἐπίχριστος) Fucata. BROD.

Ead. l. 7. Συμπαρεῖστέχεται μετ' ἐμοῦ) Paucis rem totam
complectitur Plutus Aristophaneus v. 107. Cum istis plane
concordant, quae Longinus de Sublim. c. 48. p. 236. 238.
neque hoc Tollium praeteriit. HEMST. II. et I.

Ead. l. 11. Φευκτῶν) Legendum est φευκτῶν, quia
φευκτός mere Tragicum est, et inevitabilis significat, non vi-
tandus. SOLAN. Apud philosophos αἰστέρα et φευκτά inter se

pugnant. *Cebes* p. 77. οὕτω γὰρ καὶ ἀφέλιμον καὶ βλαβερόν ἂν εἴη, καὶ αἰρετόν καὶ φευκτόν ἅμα αἰεί: saepissime *Plato*: quare nihil hic mutandum. *Hemst.* II.

Ead. l. 12. Τίθηπε) *Miratur.* *BROD.*

Pag. 90. l. 1. Ἐγγέλεις) De multiplici forma numeri pluralis in hac voce, ἐγγέλεις, ἐγγέλως, ἐγγέλεις agit *H. Stephan.* Th. L. G. T. I. p. 1931. huius etiam loci non immemor. *Hemst.* II. De genere vocis monendum, et masculinum, et femininum occurrere, illud tamen minus frequenter; apud *Nostrum* *Anachars.* c. 1. ὥσπερ οἱ ἐγγέλεις, quantum nunc quidem scio, sine lectionis variatione. Contra τὰς ἐγγέλεις *Diall. Marr.* XI, 2. et saepius. Unde et h. l., ubi Articulo non facile carere poteramus, e codd. 2957. et *Aug.* restituimus cum *Schmiedero* αἱ ἐγγ. In R. vero οἱ ἐγγ. esse traditur. *LEHM.*

Ead. l. 3. Ἐξώδης) *Cod. Angl.* ἰξώδης. utrumque rectum, ἰξώδης tamen legit interpret. *BourD.* Mendose plerique libri ἰξώδης. Vera scriptura ἰξώδης, quam expressimus, ex *J. B.* 1. et *S.* est: agnoscunt etiam *P.* et *L.* In uno tamen *L.* ἰξώλη τε. *Solan.* In *A.* 2. ἰξώδης. *LEHM.*

Ead. l. 5. Ἀπολυθῆναι) Post vocabulum hoc expuncto Πλοῦτος scribe ἀλλὰ μεταξὺ etc. διέλαθε. Post vocem hanc loquitur Πλοῦτος, τὸ ποῖον; *Erμ.* ὅτι τὸν θησαυρόν et reliqua. *BROD.* Male hic notata Pluti persona: loquitur enim haec idem, qui superiora, Mercurius. *MARCIL.* Nomina personarum antea perturbata restituit jam ante nos *Benedictus.* *Solan.* Locum in cunctis edd. excepta *Salm.* prava personarum distinctione laborantem adjuvit, praeter *Brodaeum*, *Franc.* etiam *Luisinus* *Par.* III. c. 2. *Hemst.* II. Reperitur jam in *Arg.* ed. recta personarum dispositio. *LEHM.*

Ead. l. 8. Ἐρμ. τὸ ποῖον; ὅτι τὸν Θησ.) Male notata etiam hic persona Mercurii, et omissa Pluti. esse debet: Πλοῦτ. τὸ ποῖον; *Erμ.* ὅτι τὸν θησαυρόν. *MARCIL.*

Ead. l. 15. Ἐχόμενος τῆς γλαυδός) *Laciniam ducens.* *Di-xi* ad *Petron.* *BourD.*

Ibid. Τὴν ἰσχατιὰν) *Aeschin.* in *Tim.* p. 13. v. 43. τοῦτω γὰρ κατέλιπεν ὁ πατήρ etc. ἰσχατιὰν δὲ Σφηητοῖ, Ἀλωπεκῆσι δὲ ἕτερον χωρίον· ad ea, quales fuerint Atticorum ἰσχατιαί, optime docuit antiquus *Scholiastes* et nondum editus, cujus verba ex *Harpocrate* et *Suida* paullulum emendata describere non gravabor. Ἐσχατιαί εἰσι τόποι ἰσχατοὶ τῆς χώρας περατούμενοι ἢ εἰς ὄρη ἢ εἰς θάλατταν· τὰ ἐπὶ τοῖς τέρασσι τῶν δῆμων ἰσχατιαὶ ἐκαλοῦντο. Ἄλλως· ἐν τοῖς χωρίοις ἐναπελαμβάνοντο ὄρη ἢ ἀκρεὶς κατὰ τὴν Ἀττικὴν· παρ' αὐτὰ δὲ ὑψηλοὶ τόποι εἰσὶν, οἱ ἰσχα-

τιαι καλοῦνται. Saepe ἑσχατιαὶ singulorum agri suis finibus distincti et separati, ut monuit *Casaub.* Lect. Theocr. c. XIV. eorum errorem castigans, qui de nescio quibus agrorum extremitatibus interpretantur; sed tamen remotiores, et ad cujusque demi fines positi, vel mari montibusve proximi: meminit *Demosth.* in *Phaenipp.* p. 1023. B. ἐπορευόμενῃν Κηθήραδε (lego Κυθήραδε) εἰς τὴν ἑσχατίαν αὐτοῦ· καὶ πρῶτον μὲν περιεγαγὼν τὴν ἑσχατίαν αὐτοῦ πλέον ἢ σταδίων οὖσαν τετραράκοντα· et compluries in sequentibus, ad quae pertinet *Harpocratonis* observatio in 'Εσχατία. Nonnunquam vero quin ultimos agri Attici sive demi fines ἑσχατιαὶ significant, dubitari non potest: vide *Xenophont.* E. II. p. 276. v. 20. *Hesych.* in 'Αλμυρίδες. eum in modum historici non raro: ut *Diodor. Sic.* XVII. p. 576. τῆς Λυκίας περὶ τὰς ἑσχατίας· illudque proverbii vice positum a *Constantio* Ep. ad *Antioch.* in *Athanasii* *Apol.* καὶ τοι τὴς ἀγνοεῖ καὶ τῶν τὰς ἑσχατίας οἰκούντων. Quamobrem merito *Lucianus* *Timoni*, ut longius ab hominum, quos odio capitali prosequeretur, occursu ingrato abesset, ἑσχατίαν colendam commisit, ὄρεινόν καὶ ὑπόλιθον γῆδιον· non aliter, quam *Libanius* *Δυσκόλῳ* suo, quem pinxit *Declam.* XXXVI. p. 793. B. 795. B. 799. C. *Hemst.* II. et partim I.

Pag. 91. 1. 2. 'Περβολῶ τάχα ἢ Κλέωνι) Hoc est, *Pessimo* cuiusdam *Atheniensi*. *Cleonem* et *Hyperbolum* *Aristophanis* *Comoediae* infamant. *BRON.* *Aristophan.* in *Pace*. *BOURB.* Adde gravissimum de 'Περβολῶ *Thucydidis* testimonium, qui μοχθηρὸν ἄνθρωπον vocat VIII, 73. *SOLAN.* Nobile par hominum improbissimorum, quos vitiis vitaeque turpitudine infames, neque tamen eo minus *Athenis* magna praeditos auctoritate, quia solent plerumque *Comici*, junxit etiam *Lucianus*: caute quidem neminem alium addens inferiorem; nam hos utrosque in administranda republica versatos provector aetate videre potuit *Timon*. *Cleon* *Cleaseti* filius jam vivo *Pericle*, cum is odio civium atque invidia laborare coepisset, viam ad rempublicam adfectavit. *Plutarch.* *Per.* p. 170. D. ἐπεφύετο δὲ καὶ Κλέων ἤδη διὰ τῆς πρὸς ἐκείνον (*Periclem*) ἀργῆς πορευόμενος ἐπὶ τὴν δημαγωγίαν· eo defuncto sine controversia primas tenuit, ὃν καὶ ἐξ τὰ ἄλλα βιαίωτατος τῶν πολιτῶν, τῷ τε δήμῳ παραπολὺ ἐν τῷ τότε πιθανώτατος, teste *Thucyd.* III, 36. IV, 21. Postquam ad *Amphipolin* pulsus a fortissimo duce *Brasida*, et in fuga caesus interiisset *Cleon*, deterior *Hyperbolus* aliquo tempore inter demagogos praecipuum in republica locum occupavit: ad *Aristoph.* *Pac.* v. 680. *Scholias*tes: μετὰ τὸν Κλέωνα 'Πέρβολος ἐπολιτεύεσθαι· mox, οὗτος μετὰ τὴν τοῦ Κλέωνος δυναστείαν (ita solent aliquando poten-

tiam civis eminentem, qui factionis sit caput, vocare: *δοῦν οὐδὲν ἐν τῇ πόλει δυνασσειῶν, τῆς Θουκυλίδου καὶ Περικλέους. Plutarch. T. I. p. 155. A.) διεδέξατο τὴν δημαγωγίαν· donec Alcibiadis consilio sociatis factionibus, quam aliis paraverat, ipse nihil minus metuens poenam subiret, testularumque suffragiis ex urbe ejiceretur. In hos utrosque Comici certatim impetum fecerunt, ut ostendit testis inprimis fide dignus Aristoph. Nub. v. 549. 558. ubi vide Ez. Spanhemium: neque mirum est, qui praeclarissimis viris nequaquam parcebant, in eos stili acerbiter exercuisse, qui tot veris criminibus oppugnari possent. Plutarch. T. II. p. 826. D. τὴν Περικλέους πολιτείαν ἐπαινοῦμεν καὶ τὴν Βίαντος· ψέγομεν δὲ τὴν Τπερβόλου καὶ Κλέωνος. Egregie Dion Chrys. p. 282. A. Atheniensis populi quasi δαίμονας et genios, a quorum arbitrio nutuque pendeant toti, numerat Pisistratum ac Themistoclem: tum Alcibiadem, Niciam, Cleonem et Hyperbolum, τοὺς μὲν τινὰς ἐπιεικέις τυχόν, τοὺς δὲ πάνυ πονηροὺς καὶ χαλεπούς· p. 541. D. οὐδεὶς πώποτε οὕτως ἐγένετο θρασὺς δημαγωγὸς οὐδὲ Τπερβόλος ἐκεῖνος ἢ Κλέων. Cleonem et Cleophontem in hoc genere sociavit Demetr. de Elocut. §. 315. Hyperbolum et Cleophontem Isocr. de Pac. pag. 174. B. plures Himerius Prop. ad Flavianum apud Phot. p. 615. Ἐσσυκοφάνται Περικλέα Κλέων· ἔφυγε Νικίας Τπερβόλον· Δημάδης δ' ἔκρινε Δημοσθένην· Κλεοφῶν Ἀλκιβιάδην ἐγράφετο. HEMST. II.*

Ead. 1. 5. Ὀρεινόν) Male Basil. edit. ult. ὄνειρόν, ut et quaedam aliae editt. BOURD.

Ead. 1. 7. Ἐκείνος) Non ignoro, quam vim saepe nomen illud habeat, velut, quod paullo ante protulimus e Dione, Τπερβόλος ἐκεῖνος· neque tamen non hic malim ἐκείνω, scilicet Τιμῶνι. HEMST. II. Non adsentiebar: ἐκεῖνος est illic, ut modo οὐτοσί, hicce, hocce in loco. Prom. s. Cauc. fin. καὶ γὰρ οὗτος ἤδη πλησίον ὁ αἰτός. Diall. Marr. VI, 3. αὕτη σοι πλησίον. Fugitiv. c. 29. et saepius. Idem et a Schaefero alicubi notatum in Meletemm. LEMM.

Ead. 1. 12. Περιεσχημένον) Adducit Thom. Magist. in Κατέσχημαι. HEMST. II.

Ead. 1. 14. Ἀργεφόντα) Homeric. Patet Dial. Jovis et Merc. postea. BOURD.

Pag. 92. 1. 2. Ἄρα) Anne ἄρα; ut volunt distingui Grammatici, quando est interrogantis. REITZ. Minime vero. Quidni etiam conclusiva particula ἄρα, ergo, in interrogatione occurrere possit? Imo corrigendum Diall. Morrt. XIII, 1. σὺ δὲ Φιλίππου ἄρα (olim ἄρα) ἦσθα; Ergone Philippi
Lucian. Vol. I. E 6

tu *filius eras?* Itidem XX, 4. ὁ δὲ Σωκράτης ποῦ ποτε ἄρα ἐστίν; Char. c. 10. Τί ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ; Vid. Hermann. ad Viger. p. 788. sq. LEHM.

Ead. 1. 3. Εὐαδίκητος) Quem alias Graeci ἐπιτήδειον, Latini *opportunum* et *obnoxium* vocant. Eleganter Hipparch. apud Stob. pag. 573. v. 39. θνατοὶ καὶ σάρκιοι, εὐαδίκητον καὶ φθαρόν κικτημένοι σώμα. Cum his compone, quae Paupertas de se praedicat in Aristoph. Pl. v. 558. HEMST. II.

Ead. 1. 5. Ἐγχειρίσας) Secuti sumus emendationem Tan. Fabri, cum tamen in omnibus legatur ἐγχειρήσας. SOLAN.

Ead. 1. 6. Τῷ πάλαι) Qui dudum fuit Timon. BROD.

Ead. 1. 7. ῥάκος ἥδη γεγεννημένον) Jam laboribus exercitatum atque adtritum. BROD. Male Brodaeus: melius Erasmus. Ad. in Pannus lacer, hominem fastiditum et rejectum exponit. Hic divitiis et voluptatibus corruptum, atque ad nullos amplius usus idoneum intellige. Receptam vulgo fuisse proverbii formulam Lucianus indicat Pseudol. §. 18. ἄχρὶ δὴ σε, τὸ τοῦ λόγου, ῥάκος πολυσχιδὲς ἐργασάμενος ἐξέωσε' iisdem verbis de Merc. Cond. §. 39. Hinc sumsit Scaliger in Strom. Proverb. v. 1337. Antiphilus I. Anth. LVI. Ep. 3.: Μυριετής, ἀλίοιο βίου ῥάκος — qui piscatione corpus ad ultimam senectutem contriverat. Proximum est Euripidis in Autolyco primo de athletic apud Athen. X. pag. 413. E. cum aetate florent, incedunt πόλεως ἀγάματα — ὅταν δὲ προσπέσῃ γῆρας πικρὸν Τρίβωνας ἐκβαλόντες οἴχονται κρόκας. Cadaver Grinagorae ῥάκος dicitur in Epigr. quod edidit R. Bentley ad Callimach. p. 470. Similes alias usurpare veteres solent figuras: quale mihi visum fuit Aristophanis illud apud Polluc. X, 33. Τί μ' ὦ πόνηρ' ἐξώρισας ὥς κλιντήριον· ita si legas, jambus erit tolerabilis; ceteroquin ejus loci integritatem non praesto. Aristophanes etiam in Equ. v. 529. Cratinum effoetum et prae senio paene delirantem lectulo comparat Ἐκπιπτουσῶν τῶν ἡλέκτρων, καὶ τοῦ τόνου οὐκ ἔτ' ἐνόητος etc. Paulo aliter Seneca, teste Gell. N. A. XII, 2. Qui hujusmodi versus amant, liqueat tibi, eosdem admirari et Soterici lectos: vilissimos puta, nullaque artis admiratione dignos. Ion apud Hesych. in Σάρον, ὥς παλαιὸν ἄγεις σάρον· sic enim emendandum videtur: θέλει δὲ λέγειν, inquit Hesych. ὅτι ἄχρηστοί εἰσι, διὰ τὸ γῆρας· ac si diceret, tanquam scopas ducis vetustate absumptas. Petron. cap. 114. p. 525. Si quid ingenui sanguinis habes, non pluris illam facies, quam sportam. HEMST. II. et partim I.

Ead. 1. 10. Οὕτως) Legendum οὔτος. BROD.

Ead. 1. 11. Ἀπολείπει, ἀρεθὴν σύνεργον) Legendum ἀπολείπη, ut jam Faber recte monuit. Hic vero continuo in

telliget, qualem me reliquerit, bonam auxiliatricem et rerum praestantissimarum magistram. Ceterum Scholiastes ex Ms. in fol. legit hic ἀγαθὸν σύνεργον, idque observari jubet, cum Πενία, quae loquitur, sit femina. Sed mirum, ni in malum codicem incidit interpret ille, ubi vitio librariorum, ignorantium σύνεργος et διδάσκαλος etiam in genere femineo dici, ἀγαθὸν pro ἀγαθὴν scriptum fuerit. JENS. Si ἀπολείψει, auctore Ton. Fabro, in ἀπολείψει mutes, innumera tibi cum Luciani tum aliorum, qui ita scripsere, loca erunt mutanda. Sic noster in Prometh. c. 5. ὡς μειρακίον τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι καὶ ἀγανακτεῖν εἰ μὴ τὸ μείζον αὐτὸς λήψεται. quem locum itidem Jensius, ut et sequentem sollicitavit. Sic in Dial. Terps. et Plut. seu Diall. Mortt. VI. μὴ δὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κόλακας. In Dial. Min. et Sostr. ἀλλ' ὅρα εἰ δικαίως κολασθήσουαι. Sic Philostratus in vita Apoll. IV. p. 146. Vide etiam in Asino cap. 4. εἰ μὴ τις ὑπακούσει αὐτῇ etc. 11. εἰ δέ μοι καιρὸς ἐπιτρέψει in Bis Acc. c. 30, εἰ μακροῦ χρήσομαι τῷ λόγῳ. SOLAN.

Ibid. Ἀγαθὴν σύνεργον) Synes. Ep. 100. p. 239. C. φιλοσοφοῦμεν, ὃ γὰρ ἐκ, τὴν ἐρημίαν ἀγαθὴν ἔχοντες συνεργόν. HEMST. II.

Ead. l. 14. Αὐτόν) Leg. αὐτόν. SOLAN. Sequentia verba: τὰ δὲ περιττὰ etc. negligentius ab interprete reddita corrigere placebat. Περιττὰ omnino, quae praeter rem adduntur, supervacua, h. l. sunt externa bona, quae ab opulentia proficiscuntur, corollarii quasi loco verae sapientiae adjecta. Eadem dicit πολλὰ, vulgaria, quae vulgo petantur et deprehendantur in hominum vita. Haec jam genuinus Paupertatis adsecla aliena ducit, i. e. a verae sapientiae cultu abhorrentia, quae impediunt, quo minus iis studeas, quae per se sunt bona et honesta. Egregia profecto sententia, quasi o montana illa, quam Servator noster divinus habuisse traditur, oratione excerpta. LEPH.

Pag. 93. l. 5. Τοῖς βώλοις) Qualis gleba Aegyptia: de qua copiose Achill. Tat. in Clitoph. BOURD. Alciphr. III. Ep. 34. p. 348. de Timone nostro: ταῖς βώλοις τοὺς παριόντας βαλλει ibi recte Berglerus monuit, hic itidem ταῖς β. potius legendum esse, quam τοῖς, quod in omnibus exstat Luciani edd. Peritissimi Bergleri iudicium sum secutus, etsi non ignorem in Apollonio legi III, 1392. — οἱ μὲν ὁδᾶς τετρήγοτα βῶλων ὁδοῦσι λαζόμενοι πρηνεῖς — Τοῖς βώλοις Gesnerus ediderat in Aelian. Ep. XIII. bene Ald. et Gen. ταῖς. HEMST. II. Ita recte factum secundum Phrynichum et Moeridem. Th. Mag.

paullo subtilius de agello aemper ἢ βῶλος, de gleba utrumque, et ὁ et ἡ β., usurpari notat. Vid. tamen ad hunc *Lobeck*. p. 54. et *Schaefer*. ad *Schol. Apoll.* p. 333. *LEM.*

Ead. l. 8. *Τῶν εὐχῶν*) Praefero σὼν εὐχῶν. Hae voculae saepius commutatae, *HEMST.* II. Mancum foret sine articulo. Infra c. 52. *τῷ σῷ ὀνόματι*. *Luc.* s. *Asin.* c. 56. *τοῦ σου (ὄνου)* *Diall. Deor.* V, 4. *τὸν σὸν νόον*. *ibid.* §. 5. *τῆς σῆς κύλιπος*. XI, 1. *τὸν σὸν νόον*. XXV, 3. *τοῦ σου πυρός*. Pluribus non opus. Alterutra autem vox festinanter scribentibus vel cernentibus scribis saepe omissa. Supra c. 6. in *τῆς ἐκείνης ταφῆς* abest alterum a codd. Aug. et *Gorl.* Unde *Diall. Deor.* II, 2. *Schmiederus* e cod. quodam *Par.* recte restituit *τὴν σὴν πρόσοψιν*, quum vulgo *σὴν* desideretur. *LEM.*

Ead. l. 9. *Λέχον τὸν δῆλον*) Respicit solennem litationis ad populum renuntiationem, de qua *Casaub.* ad *Theophr.* *Char.* 59. Adde *Alex.* c. 14. *SOLAN.*

Ead. l. 11. *Ἀνθρώπους μισῶ*) Inde cognomen *μισάνθρωπος*. c. 44. *Interp. Aristoph.* ad *Aves* et *Lysistr.* *BOURD.*

Pag. 94. l. 1. *Μηδὲν σκαῖον*) *Ποιήσεις* subauditur. *BROD.*

Ead. l. 2. *Τὸ ἄγριον*) *Τὴν ἀγριότητα*. *BROD.*

Ead. l. 8. *Ἀθηναίων τὰ πρῶτα*) *Princeps*, primae classis homo. *BROD.* Atticis perinde atque Ionibus locutio familiaris: plura notat *Faber* ad *Lucret.* I, 87. *Lucian.* *Baln.* §. 3. ὁ δὲ μηχανικῶν τε ὢν τὰ πρῶτα *Euripid.* *Hec.* v. 794. — πρῶτα τῶν ἐμῶν φίλων *Aristoph.* *Ran.* v. 424. *Κᾶσι τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας*. *Liban.* T. II. p. 211. C. *Τούτῳ Μένανδρος μὲν ἦν πατήρ, τὰ πρῶτα Κορινθίων*. *Herodot.* IX, 77. *Ἐν δὲ Πλαταιῆσι ἐν τῷ στρατοπέδῳ τῶν Αἰγινητέων ἦν Λάμπων ὁ Πύθειω, Αἰγινητέων τὰ πρῶτα* nam supervacuum illud φέρων, quod edd. trahunt, optime iudicavit *Jac. Gronovius*, auctore *Med. Codice*, resecandum esse, observans φερόμενον in hoc genere loquendi locum habere, non φέροντα: sic et *Xiphilinus* e *Dione* p. 796. A. *Cornelius Fronto* ὁ τὰ πρῶτα τῶν τότε *Ρωμαίων* ἐν δίκαις φερόμενος. Pari modo *Philostr.* de V. S. II. c. XXVII. §. 5. *Megistias* οὐ τὰ δεύτερα φυσιογνωμονούντων νομισθεῖς. *Olearium* probo itidem §. 1. praeferebantem ex *Cod. S.* *μηδὲ δεύτερα* (nisi forte praestet *μη* τὰ δεύτερα) τῶν προειρημένων σοφιστῶν μηδὲ *Ἰππόδρομον* τις ἡγείσθω. In multis eandem loquendi formam sectantur. *Sophoc.* *Philoct.* v. 435. *Πάτροκλος, ὃς σοι* (repono, ὃς σου) *πατὴρ ἦν τὰ φίλτατα*: ibi *Camerarius* ex *Euripide* profert *Herc. Fur.* v. 1428. *Τὰ μέγιστα φίλων ὀλέσαντες*, id est, *Herculem*. *Phrynich.* *Ecl. D. A.* p. 78. οὕτως ἄρα μέγιστόν ἐστιν ὀνομάτων γνώσις, ὅπου γε διὰ καὶ τὰ ἄκρα τῶν Ἑλλήνων πταίοντα ὁράται: quin scripserit *πταίων* ὁρά-

ται, vix aut omnino non dubito: Polemonem intelligit, de quo Sophistiarum principe modo fuerat locutus: structurae rationem exempla, quae posui, satis confirmant; ὦν τὰ πρῶτα, τὰ δεύτερα νομισθεῖς exquisitius loquendi genus librarii pro more contaminarunt regulis Grammatices vulgatissimis obsecuti: tale erat in Somn. ἐν τοῖς μάλιστα εὐδοκίμοις. Verum observari meretur, istam dictionis elegantiam multo frequentissime de uno homine, aut certis saltem et designatis usurpari: τὰ πρῶτα Ἀθηναίων, hic vel ille, cujus mentio fuerit expressa: at τὸ πρῶτον τῶν Ἀθηναίων, quicumque sunt Atheniensium praecipui. Excusamus Basilium in V. Thecl. p. 54. Thamiris γένει λαμπρύνεται, καὶ πλούτῳ κομᾷ, καὶ τῆς πόλεως ἐστὶ τὸ κράτιστον· debuerat potius, καὶ πόλεως ἐστὶ τὰ κράτιστα· idem adcuratius pag. 86. αἱ μὲν γὰρ (γυναῖκες) ἐφήδοντο τοῖς πραττομένοις κατὰ τῆς Θέκλῃς, ὅσον ἀσελγὲς καὶ ἀκόλαστον ἦν· ὅσον μὲντοι γε σωφρονοῦν καὶ κόσμιον etc. Diversum est, quando Sophocl. in Phil. v. 449. τὰ πανουργὰ καὶ παλιντριβῇ et τὰ δίκαια καὶ τὰ χρηστὰ pro hominibus ponit πανουργοῖς καὶ παλιντριβέσι, et δικαίοις καὶ χρηστοῖς. Ex Latinis similia notat P. Burm. ad Quinct. Decl. I. p. 13. hunc ipsum quoque Luciani locum proferens. HEMST. II. Infra c. 55. κολάκων ἐστὶ τὰ πρῶτα. LEHM.

Ead. I. 10. Τόνδε φέρω etc.) Homer. II. O. 202. BROD. Tenuit, ut plurimi principis poetarum versus, quasi proverbii locum. Sostratus eo quam opportune fuerit usus ad Antigoni regem, narrat Sext. Empir. adv. Gramin. p. 276. §. 276. HEMST. II.

Ead. I. 14. Πλεῖστη χάρις) Loquendi formula testificantis gratum animum, tum quoque, si quid oblatum honeste recuset: §. 37. Contra, οὐδεμίαν σοὶ χάρις, nullam in partem tibi sum obstrictus: quod impudenti tribuit Theophrast. Char. Eth. p. 46. qui, cum lavisset, mercedis vice balneatorem hoc dicto remunerabatur: eo in loco καὶ καὶ si vertas, et ibi, et tum porro, potestate illa, quam nec Latini refugiant, nihil est, cur quicquam aliud desideres. Atticae venustatis est, quod Aristoph. habet in Lysistr. v. 865. 869. οὐδεμίαν ἔχω γε τῷ βίῳ χάριν· τοῖς δὲ σιτίοις Χάριν οὐδεμίαν οἶδ' ἐσθίω· nilam cibosque nihil amplius moror: nihil in his est, quod me possit oblectare. Lys. in Andocid. p. 105. v. 34. καίτοι τίς χάρις τῷ βίῳ etc. HEMST. II.

Pag. 95. I. 2. Οὕτως) Erant forte, qui hac sint lectione contenti. Mihi multo magis placet, ἄφνω καταλιπὼν οὕτως ἀπίστως ubi magna cum invidia repeti vides illud οὕτως. Alia res est §. 53. οὕτως ἀτίμως. HEMST. Cum eadem invidia

dictum οὕτως ἀπίστως καὶ προδοτικῶς, ita, ut hic vides; adeo perfide, ut in eum statum, in quo jam me vides, dejicerer. Multo minus in hoc quidem loco placet οὕτως. LΞΗΜ.

Ead. l. 5. Τά τε ἀναγκαῖα] Quod *Belinus Fabri* versionem: quae tempus postulavit, reprehendit et corrigit necessaria, rursus accidit ei, ut, quae non satis perspecta haberet, vituperaret. Nam quae tempus postulat, exquisitè dictum pro necessariis rebus. Alia passim sunt in *Fabri* interpretatione nota profecto censoria digniora; veluti quod paullo ante μετ' ἀληθείας καὶ παρόρησίας ita reddidit: cum *Veritate et Libertate dicendi*, quasi personas cogitans, quum nihil insit, nisi hoc: *sincere ac liberaliter*, quippe relatum ad superiora illa Adverbia οὕτως ἀπίστως καὶ προδοτικῶς. LΞΗΜ.

Ead. l. 8. "Ον οὔτε κόλαξ θωπεύων) Similes sententiae a multis congestae ad *Matth. Evang. VI, 20*. Ceterum egregius est *Teletis* locus apud *Stob.* p. 69. ubi causam suam Paupertas agit adversus ingratos, docens quantorum eos bonorum compotes faciat. HEMST. II.

Ibid. θωπεύων) ἀπατῶν, *Interp. Aristophan. Acharn. Hesych. BOURD.*

Ead. l. 15. Ἡβηδὸν οἰμῶζειν π.) *Ne puberibus quidem exceptis.* BROD. Omnes interpretes ad Jovem haec pertinere sibi persuaserunt; ac si diceret Timon: Plutem suum sibi Jupiter habeat: hac re sola mihi poterat gratificari, si homines universos infortunio mactaret: ac tum sane liquidior oratio procederet ita constituta, ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανόν, ἦν π. ἀ. ἡ. οἰμ. ποιήσαι, vel ποιήσεις, vel ποιήσῃ. Id quidem non plane repudiandum videtur; nescio tamen, an satius fuerit ad ipsum Timonem referre, hoc sensu: Ego hac in solitudine aversus a conspectu malorum, quae nostra fert aetas, paupertate mea, cui iste ligo sufficiet, contentus vivam: at tu, Mercuri, cum illo Pluto, quocum mihi nihil esse commune volo, hinc te quamprimum aufer ad Jovem: mihi ad animum explendum hoc unicum fuerit satis, si cunctos mortales plorare non quidem jussero, sed re vera fecero. Formula solennis et nota, μακρὰ κλαίειν, οἰμῶζειν σοὶ λέγω, σὲ κελεύω· id parum erat Timoni pro odio, quo ferebatur in humanum genus, acerbissimo, nisi pessimos ad lacrimas ejulatusque compelleret, ac pessimis modis mulcaret: ideo ποιήσαι, non κελεύσαι vel λέξαι. Convenit ad hanc mentem responsio Mercurii, quam sic capio: Hoc tu ne feceris, o bone: neque enim omnes ad gemitum sunt facti: quin tu mitte potius iracundum istud et juvenilliter ridiculum, ac Plutem recipe. *Heracлити* dictum sine dubio respexit, qui *Ephesios*, cum *Her-*

modorum, civem omnium excellentissimum, urbe expulissent, ἐκέλευσεν ἡβηδὸν ἀπάγξασθαι. Vit. Auct. §. 14. ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὸν οὐμῶζειν· ibi vide plura. Vel sic tamen in *Luciano* praetulero: ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν, ἦν πάντας ἀνθρώπους ἡβηδὸν οὐμῶζειν ποιήσω. Vera sunt, quae de voce ἡβηδὸν notat *Tan. Faber: Barlaeus* ad hunc locum paene dixeram prorsus nugatur. Vid. *L. Bos Anim. c. VI. Hemst. II.* Recte *Hemsterhusius* haec verba Timonis intellexit. Nam qui in ποιῆσαι Subjecti loco posuerunt personam tertiam, *Erasmus, Faber, Belinus, Wielandius*, tum fundamento ii caruere Grammatico, quum non pateat, unde illa jure deducatur, ἐμοὶ contra proxime positum etiam verbi ποιῆσαι subjectum includere consentaneum sit, tum ambiguitatis cujusdam maculam insperserunt loco, quia, si de tertia persona cogitetur, jam non liquebit satis, utrum *Plutus*, an *Jupiter*, sit intelligendus: in utrumque enim aequo propemodum jure convenerit. Hactenus ergo recte *Hemst.* Sed quod jam ad hanc sententiam efficiendam hunc in modum scribi mavult: ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν, ἦν — ποιήσω, equidem, quin *Luciani* haec fuerint, aliquantum dubito. Multo magis *Lucianum Imperfectum* cum Infinitivo, hoc sensu: *Mihi vero hoc satis foret, omnium aetatum hominibus ejulatum expressisse.* Quodsi sic manca videantur verba, — neque tamen mihi ita videntur, cf. paullo post c. 38. Ἐχθρὸν μέντοι, et ejus generis multa alia loca — simplicior haec foret correctio: ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν ἂν ἦν, etc. *Abresch. Dilucc. Thuc. p. 261.* alteram, admodum diversam, ejusdem *Hemsterhusii* conjecturam ἦν — ποιῆσαι amplexus est, non satis idoneis de caussis. *LEHM.*

Pag. 96. 1. 3. Οὗτοι ἀπόβλητά εἰσι) Ex hoc *Homeri II. III.* versu:

Οὐ γὰρ ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα.

Heliod. lib. 5. Apul. Apol. 1. Casaub. ad Athen. c. 25. lib. 1. Bourd.

Ead. 1. 5. Δικαιολογήσομαι) Unde apud Graecos τὰ δίκαια. *Demosth.* initio περὶ στεφάνου. Vertit *Tercintius* in *Eun. justa*, quod interpp. neque *Donatus* notarunt. *ANONYM.* Scrie δικαιολογήσομαι nam ἵνα intelligitur. *HEMST. II. Diall. Mortt. X, 9. βούλει μικρὸν καὶ ἀφέλωμαι τῶν ὀφρῶν;* *Char. c. 7. βούλει κατὰ τὸν Ὀμηρον καὶ γὰρ ἔρωμαι σε;* *c. 9. βούλει ἀποῦσωμεν αὐτῶν;* *c. 20. βούλει οὖν — ἀναβαήσας παμμέγεθες περαινέσω αὐτοῖς;* Nihil hac ratione certius et frequentius. *LEHM.*

Ead. 1. 7. Μακρὰν) *Ῥῆσιν* subaudio, ut et in *μακρά, ῥήματα. BLOD.* Ex more et lege judiciorum, in quibus reo plus aquae quam actori concedebatur, quem hic tangit. *AKO-*

πυμ. Restitui μακρά, quod in ed. Fl. sola, a qua reliquae omnes male diacesserunt: ita μοκ §. 38. μακρά εἰπεῖν. HEMST. II. Μακρά etiam in Arg. Ceterum vid. L. Bos de Ellipsis, p. 430. ed. Schaeff. et Commentatores; nec non Kuster. ad Aristoph. Av. 1207. LEMM.

Pag. 97. 1. 2. Ἐπιβουλεύουσι μοι) *Fabrum*, qui collegendum arbitratur, juvat Timon §. 36. conquestus Plutum, infinitorum sibi malorum causam καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγεῖν. cur tamen hic quicquam mutandum sit, ratio ista non est satis gravis: hic Plutus injurias sibi factas expostulat, se scilicet objectum esse, quasi nullius pretii, pestibus illis, qui, dum Timonem adulatoriis laudibus inebriabant, sibi omni modo insidiarentur. HEMSTERN. II.

Ead. 1. 5. Μαλακῆς χλαμύδος) Parum abest, quin melius legi putem χλανίδος. Χλανὶς delicatulorum indumentum opportunius tum junctum habet μαλακῇ, tum τὴν διφθέραν oppositam: ita χλανὶς et τριβῶν Teleti apud Stob. p. 523. Nihil est in scriptis Codicibus frequentius, quam ut harum vocum altera locum alterius invadat: qua de re plura dicemus ad Amores. HEMST. II.

Ead. 1. 8. Μηκέθ') Ed. J. et Mss. R. G. et L. Reliquae edd. μῆθ', quod ut minus venustum exulare jussimus. SOLAN. In A. 2. et Arg. exstat etiam μηκέθ'. LEMM.

Pag. 98. 1. 3. Ὑπόστηθι) Thom. Mag. in Τρίστοκατοι, ἀντὶ τοῦ ὑπομένω, λογογράφοι. Λουκιανὸς ἐν Τιμωνί. ὑπόστηθι, ὃ Τιμων, δι' ἐμέ. Ceterum in hac sententia L. Bos Ell. Gr. p. 247. statuit vulgarem illam omissionem τοῦ ὅρα vel σκόπτει ante particulam ὅπως, castigatoque interprete sic vertit: *Sustine et fac, ut adulescentes illi dirumpantur prae invidia*. Mihi secus videtur. sensus est, nisi valde fallor, talis: *Quin tu suscipe curas istas, tantumque onus imponi tibi patere, Timon, tum mei causa, tum, quanquam durum sit, atque impetibile, hominem ab optima Paupertate jam ad unguem factum denuo divitiis obrui, ut adulescentes isti invidia rumpantur*. Si forte auctoritati suae minus tribueret Timon, telum secundae rationis adhibet certissimum Mercurius ad eum, qui tam male volebat hominibus, permovendum: quod enim spectaculum Timoni gratius, quam si adulescentes pessime de se meritis rebus suis opimis non macrescere videat, sed dirumpi? Nihil ergo in hac oratione, quod supplementi alicujus indigeat, modo ὑπόστηθι repetitum jungas cum ὅπως οἱ κόλακες etc. Verum interseri debet καὶ καὶ εἰ καὶ χαλεπὸν τοῦτο etc. HEMST. II. Nihil interserendum plenissimae orationi. καὶ εἰ est etsi, et promiscue id passim usurpari alterius εἰ καὶ loco pro contextus rationibus, uti no-

stra wenn auch et auch wenn, non meminit familiarissimus *Luciani* interpres; uti et *Schaeferus* monuit in *Meletem*. p. 34. qui quidem pariter peritus ac circumspectus veterum Graecorum restitutor multa ejusmodi loca contulit ad *Long*. p. 355. Ex *Nostro* nunc unum tantum succurrit exemplum notatum ex *Imagg.* c. 14. καὶ ἦν κηρὸς ἐπιπράξῃ τὰ ὄντα etc. Sic igitur nec *Bosiana* indigemus Ellipsi σκοπεῖ s. ὅρα ὅπως, quum ὅπως cum ὑπόσθηδι cohaereat, quamquam, ut apud *Nostrum* haud raro, paullo laxius; nec *Kistemakeri* ad *Thuc.* p. 134. opus est distinctione post καὶ, qua adhibita sane necessarium esset alterum καὶ *Hemsterhusianum*. Omnino observare liceat hac oblata occasione, causas rerum antea propositarum saepe a *Luciano* sero demum, interjectis aliis quasi per aliquam parenthesis, addi solere secundum familiaris, quem is fere secutatur, styli naturam. Quod quidem ideo potissimum tenendum, ne forte ad Ellipsin, vel etiam ad emendandi consilia temere confugas. Ceterum οἷστον falso ut propterispomenon in omnibus editum reperio, excepta una *Argentina*. *LEM.*

Ead. l. 4. Οὐκ οἷστον) *Ferendum non est.* *BRON.*

Ead. l. 5. Διαβδρυῶσι) *Eunap.* *Aedes.* p. 37. οἱ δὲ παραδυναστεύοντες δηγνύμενοι τῷ φθόνῳ. *Luciani* verba protulit *Des. Herald.* ad *Martial.* IX. Ep. 99. Saepe etiam indignationem et dolorem, quem quis ex rebus ingratissimis apud animum concipit, significat. *Aristoph.* *Equ.* v. 339. et *Kuster.* *Aristides* de Momo T. III. p. 679. B. qui nihil in Venere culpandum inveniebat: ὁ δὲ Μῶμος διεβδρύνετο οὐκ ἔχων ὅτι αἰτιάσεται. Hoc quoque Latinis usitatum. *Cicero* ad *Quint. Fratr.* III. Ep. 9. ut his malis reipublicae licentiaque audacium, qua antè rumpebar, nunc ne movear quidem. *HEMST.* II. A Graecis sumiserat *Virgilins*: Invidia rumpantur ut ilia *Codro.* *HEMST.* I.

Ead. l. 8. Τῇ εἰρεσίᾳ) *Virgil.* *Aen.* VI, 19. alarum remigium etiam vocat. *BOURD.* E veteribus hujusmodi multa collegerunt *J. Meurs.* ad *Lycophr.* v. 25. quaedam tamen inconsulte scribens, *Nic. Heins.* ad *Ovid.* A. A. II, 45. *Arn. Drakenborch.* ad *Sil. Italic.* XII, 98. *HEMST.* II. Dithyrambica libertate *Pindarus* aves dixit ἐπέσσειν περὶ οἷς: quae translatio familiaris apud Graecos in usum concessit Romanorum: *Plautus* in *Amphitr.* non ocyus quivi, si me *Daedalcis* tulissem remigiis. *Apulej.* *Lib.* V. *Metamorph.* Sed ubi remigio plumae raptum maritum proceritas spatii fecerat alienum. *HEMST.* I.

Ead. l. 11. Σχάντε, ὦ Τίμων, βαθ. κ. ἐγὼ δὲ ὑμ. ὑποστ.) Verba ultima nec interpres, nec quisquam, qui ad ea quid commentatus est, imo ne *Thomas Magister* quidem intellexit.

Sciendum est, Plutum adsumere hic personam thesauri sui, atque adeo dicere, *Fode, mi Timon, alie penetrans, vel impingens: ego vero vobis suppositus ero, hoc est, ego a vobis effodiar.* Non aliter haec intelligenda esse, patet ex praecedentibus §. 39. ubi Mercurius ad Timonem, *Καὶ σὺ μὲν σκάπτε ὡς ξυεῖς·* ad Plutum autem, *σὺ δὲ τὸν θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ· ὑπανούσεται γὰρ ἐμβοήσαντί σοι.* hoc est, ubi te, Thesaure, tetigerit Timon suo ligoue, tuque tactus inclamaris, parcet tibi. Quae notanda inprimis sunt; quippe ubi clarissime patet, Plutum cum thesauro suo ab Mercurio confundi, quod idem in loco, quo de agimus, fieri, certissimum est. Et quis, quaeso, alius Plutus, quam thesaurus? Ecce, fodit Timon, et continuo thesaurum ipsum, sive Plutum ligone pertingens, exclamat, *ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ φίλοι Κυρῦβαντες, καὶ Ἐμῇ κερδῶτε, πόθεν χρυσὸν τοσοῦτον;* Patet ergo satis evidenter, superiora Pluti verba, *ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι,* non significare *ego vero a vobis discedam,* quemadmodum vertunt et intelligunt omnes; sed, *ego vero vobis suppositus ero, sive, ut ita dicam, substabo.* Neque vero usquam in toto hoc dialogo Plutus, ubi Timoni reconciliatus est, memoratur vel abiisse, vel abitum adornasse; cum non ut abiret, sed ut de integro copiam sui Timoni faceret, fingatur venisse. Frustra ergo *Faber* (praeter jejunam admodum, quam movet τῷ ὑμῖν, controversiam) tentat *ἀποστήσομαι,* ubi, licet abitum Pluti significaret hic locus, tamen ex *Th. Magistro* potuisset discere, ipsum ita, uti hodie, et quidem recte, habemus, *Lucianum* in hoc loco legisse; quanquam ipse *Thomas Nostrum* non satis percepit, ac *Barlaeum* in errorem induxit. Ait autem *Thomas*, *Ἐπίσταμαι καὶ ἀντὶ τοῦ, κρυφίως ἴσταμαι. Λουκιανὸς ἐν Φιλοφυνδεῖ· Ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς· καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑποχωρῶ. ὁ αὐτὸς ἐν Τιμωνι· Ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι.* Male, ut probavimus, haec *Thomas* in ultimis: imo jam ipse aliquo modo veram, quae hic poscitur, τοῦ ὑφίσταμαι dedit significationem; nempe *κρυφίως ἴσταμαι.* Sed longe planius in sequentibus, *Ἐπίσταμαι καὶ τὸ, ὑποκάτω τινὸς ἴσταμαι. καὶ Ἐπιστημι, τὸ, Ἐποβάλλω τι.* quae omnia nostrae expositioni huius *Luciani* loci sunt convenientissima. JENS.

Ibid. Βαθείας) Πληγὰς. Brod. Intelligendum πληγὰς, infer ictus profundos, ligone alte in terram demisso. Sic §. 53. κατοίσω καὶ τρίτην, impingam tertium ictum. CLER. Intelligunt πληγὰς· ego γῆς· mox ἐκ τοῦ βάθους· utrum maluerit, non patefecit Budaeus C. L. G. p. 412. tria Timonis loca proferens, ubi καταφέρειν valeat adlidere, incutere, adigere. In Somn.

§. 3. σκληρότερον κατενεγκόντος ὑπ' ἀπειρίας, scilicet τὸν ἐγκο-
πία· in *Prometh.* §. 2. *Aelian.* de Anim. XI, 32. εἶτα τὴν
σαινύην κατατέρων δέκοψε etc. *Achill. Tat.* I. p. 15. καὶ ἀνα-
τείνουσα τὴν ἄρπην καταφέρει τῆς ξύος· prorsus eodem modo
atque hic τὴν δικάλλαν καταφέρειν βαθείας τῆς γῆς, *ligonem ad-
igere in profundam terram.* HEMST. II. *Abresch.* Dilucc. Thuc.
p. 3. sic verba intelligit: σκάπτε (τῇ δικάλλῃ) βαθείας (πληγὰς)
κατατέρων. Quodsi γῆς βαθείας cogitetur, putat scribendum
fuisse τῆς βαθείας. LEHM.

Ead. 1. 12. Ὑμῖν ὑποστήσομαι.) Alii Codices ἀποστήσομαι.
BROD. Lectio genuina haec, quam sola tamen habet ed. J. in re-
liquis enim impressis, et ipsis Coll. legitur ὑμῖν ὑποστήσομαι, (ni-
si quod P. et L. agnoscunt ἀποστήσομαι) duplici mendo, uti acu-
te viderat *Tan. Faber*, quamvis ὑμῖν quidem ferri aliquo modo
posset: Hellenismus enim est frequens apud Graecos et Latinos.
Terent. Phorm. Qui mihi ubi ad uxores ventum est, tum fiunt
senes; quod et adnotatum est. In P. vero et L. ὅ— ᾧ— *Jensii*
commenta ad hunc locum adeant, quibus subtiliora placent.
Chrysostom. ad Pop. Ant. 348, 2. εἰ δὲ καὶ διηνεκὺς ἀπολαύσω-
μεν, ἀλλὰ τῷ θανάτῳ πάντως ἀποστήσόμεθα, ut recte *Eton.* ed.
quanquam in aliis quibusdam mendose scribatur ὑπ—. De
ἡμῖν, unum hunc *Livii* locum adducam, L. XXII. c. 60. Haec
VOBIS ipsorum militia fuit. V. *Nigr.* c. 5. et de Sa-
crif. c. 6. *SOLAN.* Omnium edd. excepta *Junt.* lectionem
tuetur *Thom. Mag.* in Ὑπρίσταμαι, ἀντὶ τοῦ ὑποχωρῶ. ὁ αὐτὸς
ἐν *Τίμωνι*, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι. De verbi potestate con-
sentiunt *Suidas*, Ὑποστήτω ἀντὶ τοῦ ὑποχωρησάτω, et, paullo
tamen aliter, *Hesychius*, εἰξάτω, παραχωρησάτω. Perquam ra-
ra sunt, quae huc convenient, exempla: multo tritius ὑπεκ-
στήσομαι· ut in *Achill. Tat.* VI. p. 375. Νῦν μὲν αὐτὴν θερά-
πεισον· ὁρᾷς γὰρ ὡς ἔχει λύπης· ὥστε ὑπεκστήσομαι, καὶ μάλᾳ
ἄκων, ὡς μὴ ὀκλήρως εἶην. quod ipsum si legeretur hoc in lo-
co, (utriusque vocis minimum est discrimen) nemo mutatum
cuperet. Verum quoniam et *Codd.* quidam ἀποστήσομαι prae-
ferunt, et cum ea lectione acutissimi *Fabri* conjectura conspi-
rat, nihil aliud ultra quaerendum censeo. *Euripid.* *Hec.* v.
1054. Ἄλλ' ἐκποδὼν ἄπειμι, κἀποστήσομαι Θυμῷ θέοντι Θρηκί
δυσμαχωτάτῳ· quod plane congruit. *Plato Euthyd.* ἀφρίσταμαι·
ἀμαχῶ τῷ ἄνδρι. Quod ὑμῖν tentaverit *Faber*, non probō:
ὑμῖν, tibi *Timoni* et *Thesaurο*, qui personam in hac scena
gerit. Quod *J. Jensius* arbitratur, sic exponenda esse haec
verba, Ego vero vobis suppositus ero, aut, substabo, ignoscat,
si dixero, id mihi quidem videri parum conveniens: is enim
ipse locus, unde sibi praesidium petit vir doctissimus, aliter

est capiendus. Ibi Plutus neutiquam cum Thesaurο suo confunditur, aut ejus personam adsumit, sed contra a Mercurio admonetur, ut ad ligonem Timonis fodientis ex intimis terrae visceribus thesaurum protractum submittat et adducat, quippe in clamanti Pluto obtemperaturum. Haec, uti decebat, ad amussim quadrant cum iis, quae *Lucianus* explicuit §. 29. 30. ibi sollicitudinem Mercurii, quod Thesaurum sibi comitem non adscivissent, ita sedat Plutus, ut nihil in ea re periculi esse confirmet, siquidem ipsum in terra relictum intus jussu- rit manere, nec cuiquam aperire, nisi se audiverit evocan- tem. Olim in mentem mihi venerat, 'Εγὼ δὲ τοῦτον ὑποστή- σονται, ego vero hunc Thesaurum tibi sub ligone constituam, vel, sponsorem pro me dabo: quod nunc damno: nam et scriben- dum foret ὑποστήσω, et locus *Hesychii* longe diversum habet sensum: ὑποστήσαι enim is dicitur, qui pro se alium, ut emat, sive quod ipse velit interea latere, sive quamcunque ob caus- sam, vicarium substituit. HEMST. II. Reperta in Aug. le- ctio ὑπεκστήσονται nullam amplius dubitationem relinquit, quin sic vere scripserit *Lucianus*. Verbum ipsum hac ipsa vi et constructione apud Nostrum admodum frequens. Phi- lops. 29. Amor. 17. et saepius. LEM.

Ead. l. 15. Ὡ Ζεῦ τέραστίε) Prodigious Jupiter invoca- batur, ut prodigia bene verteret iis, quibus obveniebant: erat autem prodigium, ictu ligonis thesaurum effodere. CLER.

Ibid. Ὅλοι Κορύβαντες) Estote mihi faventes, o Cory- bantes. Videbatur Timon sibi κορυβαντιῶν, hoc est, furere, cum sibi visus esset cum duobus viris colloqui, qui se Deos dicebant, deinde thesaurum invenire. Vix nimirum in re tam inusitata credebatur oculis suis, et sanus ne esset ipse ad- dubitabat. Ideo invocatur Corybantes furoris praesides, ut si- bi faventes sint. Corybantes et Curetes erant satellites Jovis, qui instar insanorum circa eum saltasse armati dicuntur cly- peos hastis tudentes: qua de re vide *Callim.* H. in Jov. v. 52. ejusque interp. τῶν δὲ Κορυβάντων ὀρχηστικῶν καὶ ἐνθου- σιαστικῶν ὄντων, καὶ τοὺς μανικῶς κινουμένους κορυβαντιῶν φα- μέν· verba sunt *Strabonis* X. p. 326. CLER. Quia Coryban- tes metallarii. ANONYM. Illos furoris terrorumque repenti- norum auctores propitiabant, si quod portentum aut prodigi- um subito fuisset oblatum, stuporemque excitaret. Simi- liter exclamat juvenis ille *Aristophaneus* inter vetularum, quas supra portenta quaevis aversabatur, manns prope direptus — ὦ Ἡρακλεῖς, ὦ Πᾶνες, ὦ Κορύβαντες, ὦ Διοσκόρω, *Ecclez.* v. 1061. Notat ibi *Faber*: Ex *Luciani* Timone adparet (sed et aliunde constat) Corybantas bonis et secundis rebus praefuisse.

Nimis, credo, festinabat, cum ista scriberet: nisi testes ad-
sint certiores, nihil ipsum *Lucianus* juvabit: apud quem ut
Ζεὺς τεράστιος invocatur, sic et φίλοι Κορύβαντες in prodigio
tam inusitato. Cur tertium addiderit Ἑρμῆν Κερδῶν, pa-
lam est: vid. *Alciph.* III. Ep. 47. et *Berglerum. Liban.* T. I.
p. 367. D. ἤλθον εἰς Διὸς Κτησίου καὶ Ἑρμοῦ Κερδῶν: ab his
thesauri inventionem avarus homo precibus volebat impetra-
re. De versu Euripidis ad *Luciani* Gallum dicemus. HZMST. II.

Pag. 99. l. 1. Κερδῶς) Mercurio, ut supra visum est
ad c. 15. acceptum referebant, quicunque thesaurum inve-
niebant. inde ἔρμαιον toties *Nostro* memoratum, κοινὸς Ἑρμῆς,
et si quae talia. Κερδῶς apud *Lycophronem* v. 208. etiam le-
gitur. SOLAN.

Ead. l. 2. Μὴ ἄνθρωπος) *Erasm.* in *Prov. Thesaurus car-
bones erant.* BROD.

Ibid. Ἀνεγρόμενος) Quasi hoc somnium esset. BROD.

Ead. l. 5. Ὡ χρυσέ) *Jambus*: cetera ex *Pindaro* 1. *Olym-
pionicarum.* BOURD. *Euripidis* versus, qui apud *Stobaeum*
legitur. VORST. Exstat etiam inter *Eurip.* fragmenta ex *Bel-
lerophonte* v. 64. p. 461. ed. novissimae in hunc modum:

Ἐὰ με κερδαίνοντα κεκλησθαι κακόν.

Deinde desiderantur sex versus, et mox:

Ὡ χρυσέ δεξιῶμα κάλλιστον βροτοῖς,
Ὡς οὐδὲ μήτηρ ἡδονὰς τοίας δ' ἔχει,
Οὐ παῖδες ἀνθρώποισιν, οὐ φίλος πατήρ,
Οἶας σὺ, χ' οἱ σε δώμασιν κεκτημένοι.
Εἰ δ' ἡ Κύπρις τοιοῦτον ὀφθαλμοῖς ὄρῃ,
Οὐ θαῦμ' ἔρωτας μυρλούς αὐτὴν τρέφειν.

Sine me vocari pessimum, ut dives vocer.

An dives, omnes quaerimus; nemo, an bonus.

Non quare et unde: quid habeat tantum rogant.

Ubique tanti quisque, quantum habuit, fuit.

Quid habere nobis turpe sit, quaeris? Nihil.

Aut dives opto vivere, aut pauper mori.

Bene moritur, qui, dum moritur, lucrum facit.

Pecunia, ingens generis humani bonum,

Cui non voluptas matris aut blandae potest

Par esse prolis, non sacer meritis parens.

Tu, compotesque tale gaudebunt tui.

Tam dulce si quid Veneris in vultu micat,

Merito illa amores Coelitum atque hominum movet.

Exstat etiam hujus fragmenti pars apud *Stobaeum.* (*Grot.*
Flor. 367.) *Senec.* Ep. 115. Cum hi novissimi versus in *Tragoe-
dia Euripidis* pronuntiati essent, totus populus ad ejiciendum et ac-

torem et carmen consurrexit uno impetu: donec Euripides in medium ipse prosiluit, petens, ut cirespectarent, viderentque, quem admirator auri exitum faceret. Dabat in illa fabula poenas Bel-lerophon-tes, quas in sua quisque dat. Henr. Stephanus cohaerere hos versus inter se, licet alioquin argumento convenient, non putat. Sed et hosce duos illi subjunctos alicubi legere se ait meminisse:

Κρείσσον γὰρ ἢ εἴβοντα τοὺς θεῶν νόμους

Πένητα νάειν δόξαν ἡμποληκόντα

p. 27. tract. de habendo delectu sententiarum, quem Comic. Sententiis prae-misit. V. *Athen.* IV. p. 159. B. SOLAN. Utrique versus in scriptis antiquorum sunt pervulgati: nescio quid caussae sit, cur in *Luciani Gallo* (c. 14.) Euripideus versiculus ita repraesentetur:

Ὡς χροσὲ δεξιῶμαι κάλλιστον κτήρας

nam vera scriptio est βροτοῖς, quam *Sextus Empiricus* adservavit adv. *Mathem.* p. 55. *Clemens Alexandr.* alii-que plures. Postea *Noster* facete addidit καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν· non ita *Pindarus*:

ὁ δὲ χροσὸς αἰθόμενον πῦρ

Ἄτε διαπρέπει νύκτωρ μέγανος ἔξοχα πλούτου. HEMST. I. *Ibid.* Δεξιῶμα κάλλιστον) Haec Euripidis. BROD.

Ead. l. 6. Αἰθόμενον) *Pindarus Hymno Ol.* primo.

BROD.

Ead. l. 8. Γενέσθαι χροσόν) In aureum imbrem mutatus Danaë vitium obtulit. BROD.

Ead. l. 10. Καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα) De quibus in Charonte, dissertatione Solonis et Croesi. BOURD. Vid. *J. Perizon.* ad *Aelian.* V. H. VI, 9. HEMST. II.

Ead. l. 13. Τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι) *Longus lib. 1.* et 2. proprie dicuntur ἀναθεῖναι et ἀνακεῖσθαι, ut notavit *Isaac Casaub.* ad *Athen.* BOURD. Mutato vitae genere prioris insignia Diis praesidibus suspendebant; quam consuetudinem Epigrammata veterum inprimis celebrarunt. *Long. Pastor.* IV. p. 175. Διόνυσῳ μὲν ἀνέθηκε τὴν πήραν, καὶ τὸ δέσμα· τῷ Πανὶ τὴν σύριγγα καὶ τὸν πλάγιον αὐλὸν etc. Vid. *Jungermann.* p. 213. Conferendus *Aristoph.* in *Plut.* v. 843. HEMST. II.

Ead. l. 14. Πυργίον) *Pausan.* in *Attic.* φαίνεται πύργος Τίμωνος, ὃς μόνος εἶδε μηδὲνα τρόπον εὐδαίμονα εἶναι γενέσθαι, πλὴν τοὺς ἄλλους φεύγοντα ἀνθρώπους. BROD.

Ead. l. 15. ἐνδαιτᾶσθαι] In Philosopho cognomine *Diogenes*: ὅτε καὶ τοὺς Ἀθηναίους ἔφρασκε, δεικνύς τὴν τοῦ Διὸς στοὰν, καὶ πομπεῖαν αὐτῷ κατεσκευασμένην ἐνδαιτᾶσθαι: ἐνδαι-

τήματα Graeci plerumque vocant *amoenia*; ubi jucunde vivitur, ad litus vel in campis virentibus constructa. Liberius aliquanto vitam humanam τὸ περιγίειον ἐνδιαίτημα dixit *Theoph. Simoc. Ep. 10.* HEMST. I.

Pag. 100. l. 1. Δεδόχθω) Ex formula ψηφισμάτων, quam passim imitatur. BOURD. "Ἔστω, δεδόχθω propositum immutabile designat; saepe *Aristaenetus*, quem in istis formulis emendavit *Josias Mercerus* p. 243. et 272. HEMST. I.

Ead. l. 3. Ἐλείου βωμός) *Pausan. in Attic. Ἀθηναίοις δὲ ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ ἄλλα ἔστιν οὐκ εἰς ἅπαντας ἐπίσημα, καὶ ἑλείου βωμός.* BROD. Ara Clementiae Athenis, quam *Stat. L. XII. Theb. divine* describit. ANONYM. V. *Demon. c. 58. et A. G. IV, 995.* De ara illa ex instituto *Meursius* Ceramico gemino c. XVI. SOLAN.

Ead. l. 5. Κατάλυσις) Sic *Vit. Auct. c. 10. et Plut. in Catone 641, 1. Apud Clem. Alex. p. 32. C. ἀλλ' ἐκ πατέρων, πατέ, παραδεδομένον ἡμῖν ἔθος ἀνατρέπειν οὐκ εὐλογον.* SOLAN.

Ibid. Μονήρης ἡ διαίτα) Sic postea in *Saturnal. μονιοὶ λύκοι*, quorum victus, ut suum, *μονήρης*. BOURD. *Conf. Saturn. Epist. ad Div. c. 4. et notam Bourdelotii.* Atqui et res nota est, et ab *Aeliano* prodita, *συννόμους* esse *lupos*, quamvis ille binos tantum tradat, sive *lupum cum lupa*, (de *anim. IV, 3.*) ad *pastum* prodire. Ego proverbialem esse phrasin puto, quarum non semper severe pensitanda ratio est. Aliter *Bourdelotius*, cujus notam, si lubet, vide ad *Epist. ad Div. inter Saturn. c. 4. ubi diserte Noster leones et lupos solitarios vesci vulgo tradi ait.* SOLAN. *Liban. T. I. p. 320. C. ἀλλ' ἦδει καὶ μονήρη καὶ μόλις ἀρκοῦντα.* Saepe aliis in locis utitur. *Hippocr. Ep. ad Philopolem. Melancholici σιγηροὶ ἐνίοτε εἰδὶ καὶ μονήρεις, καὶ φιλέρημοι τυγχάνουσι.* Ex *Scriptoribus Ecclesiasticis* sumtum illud *Hesychii, Μονήρη βίον, μοναχικὸν βίον* iis enim οἱ τὸν *μονήρη βίον* ἐπανηρημένοι sunt *monachi*. *Lupi*, cum quorum moribus haec vita comparatur, sunt *μόνιοι, μονοπεῖραι*. Vid. *Bochart. Hieroz. III. c. 10. p. 823. Ec. Spanhem. ad Callim. H. in Dian. v. 84. McNag. Etymol. L. G. in Lougarou.* HEMST. II. *Buffonus* quoque in *hist. Animal.* hanc ferae illius naturam confirmat, observante *Wielandio*. LEHM.

Ead. l. 7. Αὐτὸν) Castiga αὐτῶν. BROD.

Ead. l. 8. Ἴδω μόνον) *Duntaxat adspexero.* BROD.

Ibid. Ἀποφράς ἡ ἡμέρα) Nefastus et inauspicatus dies. Vide *Pseudol. VORST.*

Ead. l. 11. Φυλέται δὲ καὶ φράτορες) Sic in *Catapl. Demosthen. Thucyd. Heliad.* BOURD.

Ead. 1. 12. Ψυχρά) *Frigida et inania.* BROD.

Ead. 1. 15. Τρυφάτω μόνος) *Adpositissimus est Quinctiliani locus de C. C. Eloqu. c. IX. §. 9. Pulchrum id quidem, indulgentiam Principis ingenio mereri: quanto tamen pulchrius, si ita res familiaris exigat, se ipsum colere, suum genium propriare, suam experiri liberalitatem.* HERMST. II.

Ead. 1. 16. Εὐωχεῖτω (recte *Faber εὐωχεῖσθω*) μόνος ἐαυτῷ γειτῶν/καὶ ὁμορος ἐκείων τῶν ἄλλων. καὶ ἅπαξ ἐαυτὸν δεξιῶσασθαι δεδόχθω, ἣν δὲ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν) *Diu in postrema horum verborum parte, quo eam recte intelligerem, haesi, nec dum perspicuum ejus sensum percipio. An vult Timon, Decretum esto, semel semet ipsum excipere laute et splendide; semel genio suo indulgere et frontem exporrigere, siquidem moriendum sit; et ut apud Catullum,*

Vivamus, mea Lesbia, atque amemus.

* * *

Soles occidere et redire possunt:

Nobis, cum semel occidit brevis lux,

Nox est perpetua una dormienda.

At turbat illud sequens, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν; quod cum debeat connecti proxime praecedenti membro, non satis concinne cum eo cohaeret: multo minus cohaerere potest cum superioribus. Faber τὸν στέφανον exponit de corona, qua mortui apud Graecos solerent coronari. Dictio quoque ἣν δὲ ἀποθανεῖν, videtur quidem παροιμιακῶς sumta; sed tum dici solet καὶ δὲ ἀποθανεῖν ubi quis, quamvis homo et mortalis sit, tamen se aliquid quodcunque praestitutum jactat. Sic in Aristophanis Pluto, versu 216.

Ἐγὼ γὰρ εὖ τοῦτ' ἴσθι, καὶ δὲ μ' ἀποθανεῖν,

Αὐτὸς διαπράξω ταῦτα.

et in *Lysistrata* v. 123. *Ποιήσομεν, καὶ ἀποθανεῖν ἡμᾶς δέη.* JENS. *Εὐωχεῖτω*) Nihil mutandum; in eo enim est *ἐμφασις* et *elegantia*, ut neminem praeter se ad epulas vocet. Sicut ille apud *Horatium*: *Populus me sibilat, at mihi plaudo ipse domi.* Sequentia ejusdem sunt *venustatis*, *ἐαυτὸν δεξιῶσασθαι ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν.* ΑΧΩΥΜ. Rescripsimus *εὐωχεῖσθω*, ut emendavit T. Faber: quanquam in libris nullum hic subsidium, qui omnes habent *εὐωχεῖτω*. V. *Athen.* 663. D. SOLAN.

Pag. 101. 1. 1. Ἐκείων τῶν ἄλλων) Prius si serves, reponendum foret τοὺς ἄλλους. Verbum probum, etsi apud *Stephanum* nulla munitum auctoritate, notat *ejicere, excutere.*

Plutarch. T. I. p. 922. A. Τούτων μέντοι τάχῃ τῶν λογισμῶν ἐξέσειεν αὐτὸν ἢ παρὰ τῶν ὄχλων δόξα. Arrian. Epict. IV. c. 9. p. 413. ἡγωνίας μή τις ἐκείσῃ σε τούτων τῶν λόγων καὶ ἐργῶν· ἰδοὺ ἐκείσεισαι ὑπ' ἄλλου μὲν οὐδενός, ὑπὸ σαυτοῦ δέ· similis usus in ἐκτινάσσειν et ἐκπλήττειν. Apud Chrysost. Hom. XXVIII. prius legebatur: καθάπερ οἱ ἄνθρωποι κλάδους ἐλαιῶν ἐκκόψαντες ἐκείλousι τοῖς βασιλεῦσι διὰ τοῦ φυτοῦ ἐλέου αὐτοῖς καὶ φιλανθρωπίας ἀναμνησκοντες· sed Montfauconius dedit ἐκείλousι· utrum anteponas, parum refert. Hoc pacto non incommode procederet ἐκείλων τοὺς ἄλλους, expellens et proturbans a me alios omnes. Ut tamen verum fatear, vix dubito, quin emendatione praeclara ipsam Luciani manum adsecutus sit ingeniosissimus Faber. HEMST. Neutra ratio omnino mihi placebat. An forsitan ἐκείειν h. l. absolute positum videatur pro ἐκσ. ἐαυτὸν; Certe verbum simillimae potestatis ἀποσπᾶν sic Nostro familiare esse, dubitari non potest. Vid. Char. c. 21. Diall. Deor. XX, 5. Idem de verbo ἀποθρίπτειν valet. Vid. Ver. Hist. I, 30. Quod si ita esset, quod tamen praestare nolim, addi hoc verbum iis posset, de quibus L. Bos agit s. v. ἐαυτοῦ. T. F. Benedicti conjectura τὸν ἄλλον minus etiam, quam illae, tolerabilis. LEHM.

Ead. l. 2. "Απαξ ἐαυτὸν δ. etc.) Ad haec verba intelligenda duo sunt notanda: primum scilicet ad eos, qui fatalem horam sibi adesse sentiebant, arcessitos fuisse amicos, propinquos et vicinos, quorum manus prensabant, hac ratione ultimum ipsis vale dicentes, et si quid haberent, quod rogarent mandarentve, per dextram obtestantes. Vid. Terent. Andr. A. II. Sc. 5. Apud Euripid. in Alcest. v. 191. moritura Alcestis δεξιὰν προὔτειν' ἐκάστω. Insigne praeterea hoc de re exemplum est apud Xenoph. Cyrop. VIII. c. 43. ubi Cyrus moriens ad liberos, Εἴ τις, inquit, οὖν ὑμῶν ἡ δεξιὰς τῆς ἐμῆς ἄψασθαι, ἢ ὄμμα τοῦμὸν ζῶντος ἔτι προσιδεῖν ἐθέλει, προσίτω· ibidem postquam mandata dedisset filiis, Καὶ χαίρετε, inquit, ὦ φίλοι παῖδες etc. Ταῦτα εἰπὼν, καὶ πάντας δεξιωσάμενος (nota idem hic verbum, quod apud Lucianum) συνεκαλύψατο, καὶ οὕτως ἐτελείτῃσε. Secundo notandum, mortuis olim coronas fuisse impositas: vid. Lucian. de Luct. §. 16. Clem. Alex. Paedag. II. Aristoph. Ecclez. et Lysistr. Si jam ad utrumque illud adtendamus, commode explicari possunt haec verba. Scilicet Timon hic, quia erat μισάνθρωπος, ab hominum consortio remotum se tenere decreverat, non tantum, dum bene valebat, verum etiam, cum morti foret proximus, hominem nullum neque ex propinquis,

neque ex vicinis adfore sibi volebat, cui dextram porrigeret, aut vale diceret ultimum; aut qui de more coronam ipsi, cum animam efflasset, imponeret: eo innuens, se solum velle omnia facere, solum esse usque ad extremum vitae halitum: non saepius modo huic modo illi porrigere dextram, sed semel tantum sese suam ipsius prensare velle manum; se ipsum etiam sibi coronam imponere, ne hoc facerent alii, cum esset mortuus. L. Bos.

Ibid. "Ἦν δὲ ἀποθανεῖν) Mortuis stadio vitae decurso tanquam victoribus corona solebat imponi. *Porphyr.* de Antr. Nymph. p. 270. ἀφ' ἧς (ἐλάλας) καὶ τὰ νικητήρια τοῖς ἀθληταῖς τοῦ βίου δίδονται καὶ τῶν πολλῶν πόνων τὸ ἄκος. Quae *Suidas* habet in *Μελιττοῦτα*, στέφανος (ἐδίδото τοῖς νεκροῖς) ὡς τὸν βίον διηγωνισμένοις, sumta sunt ex *Aristophanis Schol.* ad *Lysistr.* v. 601. Plura dabit *Kirchmann.* de Funer. I. c. 11. Ceterum, quantumcunque dissimulent interpretes, occultum aliquod vitium prodit oratio languens et dissoluta. Me nondum poenitet pristinae conjecturae: ἦν δὲ δὲ ἀποθανεῖν, καὶ αὐτῷ vel ἑαυτῷ στέφανον ἐπεσυγκεῖν. Primum formula quaedam usitata et elegans ἦν δὲ, si res et usus ita prorsus ferant; si eo descendere sit necesse. *Xenoph.* *Cyrop.* I. p. 19. v. 34. ἦν δὲ δὲ μαχεῖν, τῶν πόνων (τὸν ἀρχοντα δεῖ πλεονεκτοῦντα φανερόν εἶναι.) *Thucyd.* VIII, 81. μὴ ἀπορήσειν αὐτοὺς τροφῆς, οὐδ' ἦν δὲ τελευτῶντα τὴν ἑαυτοῦ στρωμνὴν ἐξαργυροῦσαι. *Sopater* apud *Stob.* p. 312. v. 10. τὸ μὲν γὰρ αὐτόν τινα, ἦν τι καὶ δὲ, παθεῖν, αἰρετώτερον τῆς λεγομένης εὐπραξίας πολλάκις. *Antonin.* de Reb. suis XI. §. 3. Οἷα ἐστὶν ἡ ψυχὴ ἡ ἔτοιμος, ἐὰν ἤδη ἀπολυθῆναι δὲ τοῦ σώματος· quam facile vero potuerit intercideri δὲ ob sequentem syllabam similem, opus non est, ut moneam. Deinde *Timon* sensum fortunae praesentis cum odio generis humani miscens ita ratiocinatur, quasi post mortem ipse sibi solus advocato nemine iusta funeris curare atque exsequias ire cuperet: quod si in hoc tam felici rerum mearum statu moriendum sit, debitumque fatali naturae necessitati omnino solvendum, mihimet ipse quoque coronam ut imponam, decretum esto: animus infestus *Timonem* abripit in faciem sane venustam et salis comici plenam. Neque multum distat §. 46. φόνον τάχα προκεκλήσῃ με· scilicet magno vulnere *Guathonides* ad orcum demissus dicam erat *Timoni* scripturus. Forma loquendi nonnihil diversa *Seneca* Ep. XXX. p. 113. *Bassus* noster videtur mihi prosequi se et componere et vivere tanquam superstes sibi, et sapienter ferre desiderium sui. *Hemst.* II. et partim I. Sic, ut vulgo exhibeatur, locum non sanum esse, jam patere puto. Sed eo, quod legamus

eum *Hemst.* ἦν δὲ δέη, aberremus a vero: nam δεξιούσθαι illud non minus pertinet ad moribundum, quam alterum illud, quod sequitur. Simplicior, credo, erit, ac verior, emendatio, si legeris καὶ ταυτῶ pro ἡ αὐτῶ. Nam in his voculis vitium manifesto latet. *LEHM.*

Ead. l. 3. Στέφανον) Coronam, qua olim mortui coronari soliti erant. *BROD.*

Ead. l. 9. Ἐπὶ κεφαλὴν πίπτοντα) Aliud exemplar, βαπτίζοντα. *BROD.* Πίπτοντα ed. J. Coll. et Ms. R. G. In reliquis edd. βαπτίζοντα. Lege πτόσσοντα, et vide *Hermot.* c. 79. et quae ibi a me adnotata sunt. *SOLAN.* Tan. *Fabro*, qua erat recte iudicandi facultate, merito displicuit πίπτοντα: quod si reperiretur in contextu *Luciano*, sedes mutare jussissem. Nihil est certius, quam βαπτίζοντα: non satis erat Timoni in caput istum dare praecipitem, nisi protinus etiam submergeret, nulla relicta fugiendi periculi spe. Plane postulat illam lectionem, quod sequitur, ὥς μὴδὲ ἀνακύψαι δυνήθειη. Porro usitatissima phrasin in *Luciano* ὠθεῖν ἐπὶ κεφαλὴν, quae, quo sustentetur, illo πίπτοντα nequaquam indiget. *HEMST.* II.

Ead. l. 10. Τὴν Ἰσὴν) δίκην, τιμωρίαν. *BROD.*

Ead. l. 11. Ἐχεκρατίδης) Scribe Ἐχεκρατίδου. *BROD.* Liquidam Tan. *Fabri* emendationem, invitis omnibus libris, admisimus. *SOLAN.* Verum est, Ἐχεκρατίδης praeter hunc locum nusquam in hoc libello scribi: quia tamen defendi potest, a *Luciano* refigendo manum abstinui. Primum Ἐχεκράτης et Ἐχεκρατίδης inter se convertuntur; neque insolens est, ut primitivum et patronymicum nomen in eadem persona locum obtineant: ita *Λευκόλοφος* et *Λευκολοφίδης*. Ἀδείμαντος, ὁ *Λευκολοφίδου*, quemadmodum legi debet in *Xenophontis* E. I. p. 258. v. 15. atque *Aristoph.* Scholiasta ad *Ran.* v. 1561. ut patet ex eo *Platonis*, quem profert, loco *Protag.* p. 220. F. hic tamen ab *Aristophane* dictus et *Eupolide* *Λευκόλοφος*. *Harpocr.* Ἐπιδήμ. I. p. 951. E. Ἐπαμύνωνα vocat, qui p. 957. B. est Ἐπαμύνωνδας. Apud *Harpocr.* in Ἐπιβολή: ὥς καὶ παρὰ *Ανσία* ἐν τῷ κατὰ *Νικομαχίδου*: atqui haec ipsa est oratio, quae exstat, κατὰ *Νικομάχου* γραμματέως εὐθυνῶν κατηγορία: in ea *Νικομαχίδην* uno loco p. 184. v. 10. nominat *Lysias*, quem alibi semper *Nicomachum*. *Hercules* etiam Ἡρακλείδης, ut monet *Eustath.* ad II. E. p. 989. v. 47. *Euripides* filius *Μνησάρχου* ἢ *Μνησαρχίδου* *Suidae*. Hinc adparet, non esse de nihilo, quod pro ab *Agnonide* quidam Codices in *Corn. Nep.* Phoc. c. 3. praeferant, teste *Hier. Magio*, ab *Agnone*: quomodo in *Argum. Pythion.* *Pindari* idem archon *Athenis* *Simon* et *Simonides*; multa de hoc genere in medium proferre

possem, quorum ignoratio errandi ansam saepe praebuit. Deinde filio nomen patris raro quidem, sed tamen aliquando aptatur; ut *Diogenem Laërtium* dici censuit *Valesius*, Laërtii filium: quod nunc pluribus persequi non vacat; interea vide *Burm.* ad *Grat. Cyneg.* v. 103. Utroque modo *Timon Έχεκρατίδης* Echecratis vel Echecratidae filius dici potuit: nihilominus, si vel unus *Codex* accessisset, reddere non fuisset veritus *Έχεκρατίδου*. *HEMST.* II. Adde, quae docet *G. Koen.* ad *Gregor.* Praef. p. XVIII. et p. 290. ed *Lips.* *ΛΕΗΜ.*

Ead. l. 12. 'Επεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ) Interpretum errores persequi non juvat. Egregie de hac loquendi formula meritus est *L. Kusterus* de Verb. Med. p. 133. et seq. longoque intervallo industriam superavit *Budaei* C. L. G. p. 167. 168. et *H. Stephani* in *Thes.* T. IV. p. 730. tametsi nonnulla sint, quae mallet mutata. *Aemilium Portum* nihil hic vidisse in *Lex. Ion.* pro hominis ingenio non valde mirum est. Otium aliis fecisse potuerat *H. Valesius*, si, quae collegit ad *Harpocr.* p. 74. 284. disponere licuisset ipsi atque in ordinem redigere. *Νόμον εισηγεῖσθαι* dicitur is, qui in comitiis populi legem proponit ac suadet: tum *Επιστάτης*, vel *Πρόεδρος*, vel *Πρύτανης* sententias rogat, populumque mittit in suffragia: hoc est apud Atticos ἐπιψηφίζεῖν τῇ ἐκκλησίᾳ, τῷ δήμῳ, ἐς τὴν ἐκκλησίαν, ut *Thucyd.* I, 87. Emendandus *Diogen.* L. VII, 10. ἐκκλησίᾳ κυρίᾳ τῶν προέδρων ἐπιψηφίσεν "Ἰππὼν Κρατιστοτέλους Ξυπεταλῶν" concionem legitimam in suffragia misit ex *Proëdri* *Hippon* *F. Cratistotelis*, demo *Xypetaeon*: istorum mirifica circumfertur versio: neque boni interpretis munere funguntur apud *Thucyd.* VIII, 15. melius *Hudsonus* in *Psephismate*, quod *Josephus* habet A. J. XIV, 8. sed prava loci distinctio virum doctissimum fefellit: scribendum est, ἐκκλησίας γενομένης ἐν τῷ θεάτρῳ, τῶν προέδρων ἐπιψηφίζε *Δωρόθεος ἀρχιερεὺς καὶ οἱ συμπρόεδροι τῷ δήμῳ*, perinde atque apud *Diogenem* L. In *Aeliani* editione curatissima V. H. III, 17. p. 234. exhibuit e *Mss. Abr.* *Gronovius*, καὶ διὰ ταῦτα οὔτε ἐψηφίζεν Ἀθηναίους τὸν τῶν δέκα στρατηγῶν θάνατον: quae simulac vidi, non amplius dubitandum putabam, quin vere dudum conjecissem, οὐτ' ἐπιψηφίσεν Ἀθηναίους τὸν τῶν δ. etc. sententia non minus liquida, quam expedita. In ipso hoc *Socratis* facto referendo ejusdem verbi usus est apud *Xenoph.* *Memor.* I. p. 414. v. 16. structura variata *Themist.* Or. XX. p. 239. B. οὔτε ἐπιψηφίσαι κατεβιάσθη κατὰ τῶν ἀμφὶ *Περικλέα* etc. στρατηγῶν non intellexit *Petavius*. Male nonnunquam mutari solent *ψηφίζεῖν* et *ἐπιψηφίζειν*: hoc pro altero restitui debet

Hesychio in *Αἰξ οὐρανία* e *Suida*: is in *Κατεχειροτόνησαν* αὐτοῦ nescio cujus antiqui scriptoris locum adtulit, qui ad eandem sine controversia pertinet historiam Socratis: ὁ δὲ οὔτε ἐψηφίζετο, οὔτε κατεχειροτόνει, καίπερ Ἐπιστάτης ὦν· in quo ne credideris quicquam esse praesidii ad tuendam *Acliani* vulgata lectionem: multum differunt ψηφίζεσθαι, quod hic sumtum e *Platonis* *Apol.* p. 25. B. et ἐπιψηφίζειν. Ejus vice *Socrates* in *Aeschinis* *Axiocho* §. 12. ποῦ δ' οἱ πρώην δέκα στρατηγοί; ὅτ' ἐγὼ μὲν οὐκ ἐπηρόμην τὴν γνώμην· omnino perperam haec acceperunt *Ficinus*, ab eoque praeunte deceptus *Clericus*: quod recte quidem animadversum a doctiss. *Horreo*; sed idem gravius commisit, quando locutionem sanissimam et Attici fori propriam sollicitat, et talem substituit, quae *Graeci* sermonis ingenio prorsus repugnat. *Demosth.* adv. *Androt.* p. 699. F. ταῦτ' ἐπήρετο ὁ Ἐπιστάτης, διεχειροτόνησεν ὁ δῆμος· p. 700. C. οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς καὶ ὁ ταῦτ' ἐπιψηφίζων Ἐπιστάτης ἡρώτων καὶ διαχειροτονίαν ἐδίδουσαν· nam et ἡρώτων similiter usurpari solet, *Schol. Aristoph.* ad *Pac.* v. 664. ex *Philochoro*, προτιθέναι διαψηφισιν *Xenoph.* E. I. p. 263. v. 89. προτιθέναι, ἀναδιδόναι ψήφον, χειροτονίαν· quorum diversam rationem explanandi tempus non est; haec enim extremo digito tetigisse nunc contenti sumus. Illud autem *Timonis* perquam elegans ac facetum, quod solus et legem suadeat, et sententias perroget, et se quasi totam populi concionem adspiciat. *HEMST.* II.

Pag. 102. l. 1. Ἀγχόνη) *Ingens dolor*, propter quem laqueo vitam finiant. *Βροδ.* Inde laqueus illis paretur: laqueus pro quolibet mortis genere, ut alibi observamus. *Βουαν.* *Aristoph.* *Ach.* v. 125. — ταῦτα δὴτ' οὐκ ἀγχόνη; ibi *Schol.* accentu distingui docet ἀγχόνην et ἀγχονήν· ὀξύτονως μὲν γὰρ τὸ εἶδος τοῦ πάθους· βαρυτόνως δὲ τὸ σχοινίον καὶ ὁ βρόχος· quod praeceptum non hujus tantum, sed aliorum etiam, si verum est, saepissime violatur. *Aeschin.* περὶ *Παραπορ.* p. 33. v. 13. τοῦτο δὲ ἀρα ἦν ἀγχόνη καὶ λύπη τούτῳ. Ita βρόχος apud *Nostrum* *Pseudol.* §. 19. *Heliodor.* VII. p. 339. πνιγμός τολώνων εἶχε τὴν γραῦν. Expressit *Fulgent.* *Mythol.* p. 7. moerorum improbius angina. *HEMST.* II.

Ead. l. 3. Κεκονιμένοι) *Pulvere conspersi, festinantes.* *Βροδ.* Saepe *Lucianus*, cujus loca *Kusterus* indicavit ad *Aristoph.* *Ecclez.* v. 291. *Polyaen.* IV. c. 2. p. 313. Φίλιππος ἰδρωτι ἔκομενος, κικονιμένος ex palaestra: prave legitur p. 387. στρατιωτὴν ἐκδραμεῖν πνευστιώντα (idem vocabulum *Lucianus* adjunxit) κικονιμένον. Correxerunt in *Hesychio*: Κεκονιμένοι.

νος, κεκονιορτωμένος· perinde est, utrum probes κεκονιμένος an κεκονισμένος· κονιορτοῦν frequens in *Theophrasto* περὶ Φ. I. pro pulverem plantarum radicibus adspargere. Addenda, quae perdoctie notat *Wesselingius* noster Obs. II, 23. *HEMST.* II.

Ibid. Ὀσφραίνόμενοι τοῦ χρ.) Pariter in *Piso*. §. 48. ὀσφᾶται τοῦ χρυσίου. *Aristid.* T. III. p. 512. C. de philosophorum istius aetatis impudentissima natione: καὶ προσιόντων (τῶν πλουσίων) εὐθύς ὀσφραντο· καὶ παραλαβόντες ἄγουσι, καὶ τὴν ἀρετὴν παραδώσειν ὑπισχνοῦνται· quae belle conveniunt cum perpetua fere *Luciani* querela. *Cicer.* Or. I. contra Rull. §. 11. Nunc quisnam tam abstrusus usquam nummus videtur, quem non architecti hujusce legis olfecerint? *Amm. Marcellin.* XXII. c. 4. lucra ex omni odorantes occasione: meminerat credo, dicti *Juvenalis*

— *lucri bonus est odor ex re*

Qualibet. His propemodum inducor, ut venustius scribi credam in *Aristoph.* Pl. v. 783. Βάλλ' ἐς κόρακας· ὡς χαλεπὸν εἰσιν οἱ φίλοι Ὀσφραίνόμενοι παραχρῆμ' ὅταν πρᾶττη τίς ἐν, quam, quod vulgatur, Οἱ φαίνόμενοι. Paullo aliter *Arrian.* *Epict.* I. c. 10. p. 112. ἀλλ' ὀσφρανθεὶς μόνον τῆς Ρώμης, ἀπάντων τούτων ἐπιλήση. *HEMST.*

Ead. I. 5. Ἀκροβολιζόμενος) E loco altiore atque opportuno lapidibus e longinquo impetens: *Xenoph.* E. IV. p. 301. v. 27. τὸ μὲν πρῶτον ἐκ τῶν ὑπερδεξίων βάλλοντες μάλα κακῶς ἐποιοῦν. Ἀκροβολισμός est lapidum conjectus apud *Philostr.* de V. A. T. IV. p. 147. in quo haeret *Olearius*: diversa loquendi figura VIII. c. 3. p. 324. τοιαῦτα ἡκροβολίσαντο πρὸ τῆς δίκης. *HEMST.* II.

Ead. I. 6. Παρανομήσομεν) Scholia παρανομήσωμεν, quod placet: πότερογ ἀπελαύνω, ἢ τόγε τοσοῦτον παρανομήσωμεν. Παρανομεῖν vero, quia omne cum hominibus commercium velut lege lata sibi *Timon* interdixerat: saepius autem illi παρανομεῖν dicuntur, qui praeter ordinem consuetum et vitae institutum faciunt. *Liban.* T. I. p. 806. D. ὁ ἐλπίζόμενος πλοῦτος ἀνέπειθε καὶ παρανομεῖν. *HEMST.* II.

Ead. I. 9. Γναθωνίδης ὁ κόλαξ) Hoc nomen parasiticum. *Terent.* *Liban.* *Long.* *BOURD.*

Ead. I. 10. Ἐγανον) Copiose *Casaub.* ad *Theophrasti* Char. p. 281. *BOURD.*

Ibid. Ὀρέξας) Emendo ex conjectura, ὠρέξατο. *BRON.* Cur ex conjectura, vel qualicunque caussa alia, suspicetur *Brodacus* IX. *Miscell.* c. 7. legendum hic ὠρέξατο, pro vulgato ὀρέξας, ne conjectura quidem adsequor. Quin si ὠρέξατο esset scriptum, locus haud dubie foret vitii postulandus.

Quid enim, quaeso, ὁ πρώην ὠρέξαιο foret? Deberet ὅς ὠρέξαιο. At vulgata sunt plana et rotunda; quod qui non prorsus infans in his literis est, abunde perspicit. Ceterum lepidissime in fine dicit *Lucianus* ἐμμεκώς. pro quo lector expectaret ἐκπεπωκώς, qui epotavit saepe domi meae integra dolia. At id, quod consequitur, ponens loco ejus, quod necessario praecedit, miram quandam captat isthoc ἀπροςδοχήτω elegantiam; simul lurconis illius et bibonis spurcissimam intemperiem tanto magis declarans, ut qui non modo ingentem vini vim in unius domo exhausserit, sed et ibidem evomuerit.

JENS.

Ead. 1. 11. Ἐμμεκώς) *Diog. Laërt.* 139. F. ἐμμένει. SOLAN.

Pag. 103. l. 1. Νῆ καὶ σύ γε, ὦ Γναθ. γυπῶν ἀπάντων βορώτατε) Nisi hic excidit Δία, ut legendum sit Νῆ Δία, notandus est usus τοῦ νῆ simpliciter pro revera, sine Dei alius adjuncto nomine. JENS. Non caret haec ratio exemplis. *Diall. Mœrtt.* XX, 3. Menippo salutanti: Χαῖρε, ὦ Εὐφορbe etc. respondet Pythagoras: Νῆ καὶ σύ γε, ὦ Μένιππε. Neque adeo addendum Δία, quamquam additum reperitur in *cod.* Aug. Cf. *Diall. Deor.* XX, 7. ibique Adnot. LEHM.

Ead. 1. 2. Βορώτατε) Vide diligentissimi *Maittairei* Ind. *Arctaei* in Βορός. HEMST.

Ibid. Ἐπιτριπτότατε) Sic antea ἐπιτριπτοι δῆτορες, quod epitheton philosophis passim adcommodat. BOURN.

Ead. 1. 4. Νεοδιδάκτων διθυράμβων) Adsentior in hujus vocis explicatione *Tan. Fabro*. Ceterum nova cantica prurientes aures inprimis delectabant. De *Homeri* loco, quem protulit *Barlaeus*, vide *Plat. de Rep.* IV. p. 634. *Xenoph.* *Cyrop.* I. p. 21. v. 21. σφόδρα μὲν καὶ ἐν τοῖς μουσικοῖς τὰ νέα καὶ ἀνδρα εὐδοκιμεῖ. *Clem. Alex. Strom.* VI. p. 685. C. Ἐπιτατόνω φύρμιγγι νέους κελαδήσομεν ὕμνους· ποιητής, inquit, οὐκ ἄσημος γράφει· eum esse Terpandrum, ostendit *Strabo* XIII. p. 919. B. et *Euclid. Introd. Harm.* p. 19. ex quo Terpandri locus apud *Strabonem* est emendandus. HEMST. II.

Ibid. Διθυράμβων) De quibus fuse *Marcil.* ad *Horat.* Alii ad *Artem poëticam*. Gl. Mss. διθύραμβος, ὕμνος εἰς Διόνυσον. BOURN.

Ead. 1. 6. Ἐλεγεία) Lugubre carmen. BROD. Unde *Elegi* miserabiles, quorum usus maxime in threnis. ANONYM.

Ead. 1. 9. Προκαλοῦμαι σε) Vulneris consulto dati cognitio pertinebat ad *Areopagitas*: itidem φόνου, πυρκαϊᾶς, φαρμάκων, in *Amor.* §. 29. qui locus fugit *J. Meurs.* in *Ateor.* c. IX. ceteroquin studiosissimum eorum collectorem, quae de

Areopago Noster hinc inde commemorat. His *Luciani* verbis utuntur praeter *Meursium Heraldus Anim. in Salmas. Obs. ad J. A. et R. V. c. 3. §. 8. Perizon. ad Aelian. V. H. V, 15. HEMST. II.*

Ead. l. 14. Ἰσχαίμων) Sanguinem sistens. BROD. Sanguinem sedans. Vox medica. Hippocr. Galen. ut θυμός, θύαμος, Tzet. ad Lycophr. BOURD.

Pag. 104. l. 1. Ὁ ἀναφάλαντις) Meminit huius loci J. C. Scaliger ad Aristot. H. An. p. 344. Exstat praeterea vox haec in Philopatr. §. 12. saepius apud Poll. II, 26. ubi vide Comment. IV, 144. 149. Istum, quem describit, e scena οὐλον θεράποντα, οὐλον μὲν τὰς τρίχας, εἰδὶ δὲ πυρρῶν, ὥστε καὶ τὸ χρῶμα, καὶ ἀναφάλαντιαν. Latini proprie vocant reburrum. Gloss. veteres: Reburrus, ἀναφάλαντος in iisdem Calvaster, Recalvaster, ἀναφάλαντιας. Rariore forma, quam vix in antiquioribus invenias, ἀναφάλας. Joh. Malela Chron. P. I. p. 133. P. II. p. 151. φάλαντις in Philops. §. 18. Alciphroni restituo I. Ep. 28. τρίκουρον καὶ φάλαντον, vel, φάλανθον (utroque enim modo scribitur) γερόντιον, pro τάλαντον prioris vocabuli potestatem pete ab Hesychio in Τρίκουρος. HEMST. II.

Ead. l. 2. Βδελυρώτατος) Impurissimus. Legend. Casaub. ad Char. Theophr. BROD.

Ead. l. 5. Ἐπομοσόμενος) Saepius peccatum in hac voce: in omnibus enim legitur ἐπώμ. Jentsius de mendo primus monuit. Alicubi tamen recte scribitur in edd. ut in Hermot. et in Apol. pro Merc. Cond. c. 6. SOLAN.

Ibid. Ὀδυνώτερον τῶν κύκνων) Eodem proverbio passim utitur. Sic in Cynis. BOURD.

Ead. l. 6. Καὶ γὰρ πρ.] Quodsi haec, omisso γὰρ, una serie proferantur, uti in omnibus libris olim editum erat, magna inest verbis inconcinnitas et asperitas, et καὶ προσῆλθον etc. facile potest pro enuntiatione copulativa accipi, quod longe ab auctoris sententia alienum foret. Itaque meum ducebam, verba ita expleta et distincta restituere, ut jam ille ipse sensus inesset, quem interpretes Latini, rectum iudicium secuti, reddiderunt. Parenthesin scilicet feci, et inserui γὰρ post καί, confirmatus partim ad hanc libertatem T. Fabri perquam adposita observatione. LEHM.

Ead. l. 12. Ἐπιπεδᾶν) Lego ἐπιπεδᾶν. BROD.

Ead. l. 13. Καὶ ὅπως) Ora subaudi. BROD. Vide Prom. c. 5. et Diall. Deor. XX, 2. Sic Eurip. Cycl. ἀλλ' ὅπως ἀνιῆε ἔσ η. Sic Xenoph. Cyrop. V. p. ed. St. 72. C. SOLAN.

Ead. 1. 14. 'Ἐπὶ τῆς τραπέζης μ.) *Theogn.* 115.

Πολλοὶ τοὶ πόσιος καὶ βρώσιος εἰσὶν ἑταῖροι. *SOLAN.*

Pag. 105. 1. 1. Πιστευτέα) *Pro πιστευτέον.* *BROD.* *Ad eandem fere formam, qua Homerus Od. A. 455.*

ἐπεὶ οὐκ ἔτι πιστὰ γυναιξίν. *SOLAN.*

Ead. 1. 7. Τὸ δέον) *Si opus sit.* *BROD.* Idem est prope modum τὸ δέον vel τὰ δέοντα παραινεῖν τινι, quod mox τὰ συμφέροντα νοουθετεῖν τινα. *Erat Brodaeus: recte Faber.* *HEMST. II.*

Ead. 1. 9. Φιλοφρονήσομαι] *In B. 2. φιλοφρονήσωμαι,* quod suspensum sit ab ὥς. At ὥς non est h. l. eo consilio ut, sed quippe, aut, si malis, nam, ut supra c. 46. ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπίσιος; ὥς καινόν τι σοι ἄσμα — ἦκω κομίζων. C. 27. οἱ δὲ — ἀπόλλυνται μὴ ἐντυγχάνοντες. ὥς εἴ γε τις αὐτοῖς etc. cf. *Prom.* c. 1. *Nigr.* c. 8. *Judic. Vocal.* c. 4. *Char.* c. 1. ὥς, ἦν με σὺ ἀφῆς etc. ubi male *Benedictus Annaebergensis* mutari vult ὥς in ὅς. Ex quibus exemplis non minus, quam e sententiarum sic connexarum natura, patet, pleniorē semper interpunctionem huic vocī praecedere debere; quam quidem et h. l. restitui, et supra c. 19. et *Nigr.* c. 8. *LEM.*

Ead. 1. 10. Κατέαγα τοῦ κρανίου) *Commixta est mihi calvaria.* *BROD.* Adducit *Thom. Mag.* in *Καταγῆναι* et *Κεφαλῇ.* Vid. *H. Stephan.* *Anim.* ad *Lib. de Dial.* p. 44. Κατέαγα τὸ κρανίον structura minus Attica, ut quidem sanciant *Grammatici, Alciph.* III. *Ep.* 54. *HEMST. II.*

Ead. 1. 13. Ψήφισμα) *Plébiscitum, decretum, de quo mox.* *BROD.*

Ibid. Συγγενῆς etc.) Perquam adposite *Niceratus* apud *Xenoph.* in *Symp.* p. 518. γ. 19. ἐμοὶ γὰρ αὐτῶν φίλων οἱ μὲν εὖ πράττοντες ἐκποδὼν ἀπέρχονται, οἱ δ' ἂν κακόν τι λάβωσι, γενεαλογοῦσι τὴν συγγένειαν, καὶ οὐδέποτε μοῦ ἀπολείπονται. *HEMSTERH. II.*

Ead. 1. 14. Παρ' ἐμοῦ) Sicuti Latinis ab aliquo solvere, numerare, dare, sic et Graecis παρὰ. *Theophrasti Testamentum* apud *Diogen.* L. V, 54. εἴ τι αὐτοὶ ἐκτήσαντο, καὶ ἂ νῦν παρ' Ἰππάρχου αὐτοῖς συντέταχα διςχιλίας δραχμᾶς. *HEMST. II.*

Ead. 1. 15. Καὶ ἐδέδετο) *Et in vinculis erat.* *BROD.*

Ead. 1. 16. Ἐπειδὴ πρῶην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθίδι φυλῇ διανέμειν τὸ θεωρικόν, καὶ γὰρ προσῆλθον αὐτῶν τὸ γινόμενον) Haec ultima verba in mendo delitescunt. Lege, αὐτῶν τὸ γε νόμιμον, et videtur bene legisse *Erasmus*, qui vertit, id quod ad me redibat. Sed non tam bene ei successit, quando θεωρικόν interpretatus est *aerarium*. Debebat potius interpretari *donativum*. Erat enim τὸ θεωρικόν pecunia, quae ex publico populo tribuebatur ad spectaculorum impensas *Panathenaicorum*,

Pythiorum et Olympiacorum tempore. Sed ex hoc loco emergit non mediocris difficultas. Timon supra non semel Κολυττεὺς dictus est. At Κόλυττος demus seu pagus Atticae, vel potius pars Athenarum *Harpocrati* et *Suidae* Aegeidi tribui tribuitur: quomodo igitur hic Timon dicit se accessisse ad illum, qui Erechtheidi tribui donativum theoricum distribuebat, ut suam legitimam partem acciperet, qui cum esset Colyttensis domo, non erat Erechtheidis tribulis. Certe hoc videtur ἀσύστατον. Ergo vel falsus est *Harpocrati*, et qui eum sequitur *Suidas*, et male Colyttum pagum accensuerunt Aegeidi, (quod magis puto) vel male *Lucianus* Timonem Colyttensem facit; quod non est verisimile, cum id non semel dixerit. PALM.

Ibid. Ἐλαχε — διανέμειν) V. *Plaut.* Asin. I, 2. v. 29. *Turnebus* τριττάρχην dictum ait, qui hoc munereungebatur. SOLAN.

Ibid. Τῇ Ἐρεχθίδι φυλῇ) Ἐρεχθεῖα δῆμος τῆς Ἀττικῆς τῆς Αἰγυθίδος φυλῆς. *Steph. Byz.* Adi A. G. IV, 1083. nec quicquam muta. SOLAN. Quam difficultatem eruditissimi viri *Palmerius* et *Faber* moverunt, qui tolli possit, non video. Legi quidem jubet *Faber* Αἰγυθίδι, tempore *Suidae* nondum locum hunc *Luciani* corruptum fuisse putans: sed ex *Suida* quibus machinis hoc extundi possit, mihi plane obscurum est. Ego injuriam *Luciano* fieri nullam arbitror, si culpam tribus perperam positae in ejus incogitantiam conferamus: qualia praestantissimis etiam scriptoribus excidisse nonnunquam imprudentibus, palam est. In *Stephano Byzant.* vitiose scribitur Ἐρεχθία, ut jam *Meursius* animadvertit in *Rel. Att.* nullo tamen jure *Stephanum* ipsum accusans, et corruptissimum, in quod incidit, exemplar: objecti criminis eum absolvit ordo literarum, qui satis clare testatur legi debere Ἐρχία vel Ἐρχεῖα. Tum porro totus locus hunc in modum est constituendus: Ἐρχεῖα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς Αἰγυθίδος φυλῆς, ἀπὸ Ἐρχέως τοῦ ξενίσαντος Διμήτραν. τετρασυνλλάβως δὲ τοὺς Ἐρχεῖας φασὶν ὁ δημότης Ἐρχεῖος· καὶ Ἰσοκράτης Ἐρχεῖος ἦν τὰ τοπικά, Ἐρχεῖαθεν, Ἐρχεῖαζε, Ἐρχεῖασιν. *Diphthongum* in istis vocabulis adsciscas, an simplex i, parum refert. HEMST. II. Huic subtilissimo de *Fabri* conjectura Αἰγυθίδι judicio lubentissime et ego omni ex parte subscribo. *Suidae* verba videlicet haec sunt: Κολυττεὺς παρὰ Λουκιανῶ. εἰς τὸ Τιμῶν ἢ μετὰ-θρῶπος. Κολυττεὺς δὲ ὁ δῆμος τῆς Αἰγυθίδος. Unde nonnisi cum insigni quadam praecipitantia ad eam opinionem abripi poterat *Faber*, quasi *Suidae* ante oculos fuisset in *Luciano*

suo lectio *Ἀλγῆτις*, quam is ibi laudaret. Nam nemo, qui adtentus illa legat, inveniet ibi aliud quidquam, quam hoc: *Colytum legi in Luciani Timone: esse autem eum pagum Aegeidis tribus.* Jam quum *Suidae* et *Harpocratonis* adnotationi aliquid sane pretii sit statuendum, dissensus, qui *Lucianum* inter et illos Grammaticos esse deprehenditur, non est editori mutatione violenta tollendus; — etenim quam quaeso originem censeamus habuisse lectionem, in quam omnes libri consentiunt, *Ἐρεχθίδι*; — sed potius recto et subacto iudicio aestimandus. Novimus autem bonum *Lucianum* iis, in quibus alii multum, saepe nimium quaerunt, h. e. rebus minoris momenti, pro ingenii sui natura aut parum, aut nihil tribuere solitum. Quodsi talia vellemus corrigere, corrigere non librariorum, sed *Lucianum* ipsum. Quod procul abesto! *ΛΕΗΜ.*

Pag. 106. l. 1. Διανέμειν τὸ θεωρικόν) Pecunia primum bellica; dein χρήματα εἰς θεῶν τιμὰς καὶ ἐορτὰς διδόμενα ἐν τοῖς Παναθηναίοις καὶ Διονυσίοις. *Hesych.* haec autem pecunia dividebatur in solos cives, ut pararent sibi πεπλωμένα, et alia vel ad sacrificia vel ad spectacula necessaria, ut patet *lin. seq.* distributio videtur μνάς. ἐπέδωκε τοῖς ἐκ πασῶν τῶν φυλῶν θεωρικοῖς εἰς ἕκαστον μνάς, εἰς θυσίας. *Demosth.* ex quibus verbis non omnibus civibus distributum videtur τὸ θεωρικόν, sed τοῖς θεωρικοῖς. Vocabant autem θεωρικούς τοὺς τοῖς θεοῖς ἀπαρχὰς ἀπάγοντας, ἐστεφανωμένους. *Hesych.* sive θεωρικοί ἢ θεωροὶ erant oratores illi, quos extra fines ad sacra, vel ad triumphum continuorum ludos, vel ad oracula Senatus mittebat. *Sept. Flor. Christian.* ad *Pac. Aristoph.* Locus alius hac de re fusius dicendi. *BOURD.* Luculeñti commentarii vicem huic loco praestabit *Demosth.* adv. *Leochar.* p. 1047. B. C. καὶ μετὰ ταῦτα ἤκε Παναθηναίων ὄντων τῶν μεγάλων τῇ διαδόσει (interpretandum videtur ἐν τῇ διαδόσει) πρὸς τὸ θεωρικόν· καὶ ἐπειδὴ οἱ ἄλλοι δημόται ἐλάβανον, ἡξίου καὶ αὐτῷ δίδοσθαι etc. Primus harum largitionum auctor *Pericles* ad captandam popularem auram, qui propterea in gravem bonorum civium reprehensionem incurrit: *Plutarch.* T. I. p. 166. E. ἄλλοι δὲ πολλοὶ πρῶτον ὑπ' ἐκείνου φασὶ τὸν δῆμον ἐπὶ κληρουχίας καὶ θεωρικά καὶ μισθῶν διανομὰς προαχθῆναι. Plura dabit de διανομαῖς, etiam τοῦ θεωρικοῦ, *Herald.* Anim. in *Salmas.* Obs. ad *J. A.* et *R. VI. c. 3.* Adtulit hunc *Nostri* locum *D. Heins.* Lect. Theocr. p. 321. Τὸ γιγνόμενον *Budaeus* interpretatur, virilem portionem ex eo, quod distribuebatur, poscens. *C. L. G.* p. 84. vid. *Kuhn.* ad *Pausan.* p. 466. *HEMST.* II.

Ibid. Τὸ θεωρικόν) Duos aut tres obolos, qui ad spectandos ludos singulis Atheniensibus dabantur. *BROD.*

Ibid. Αἰτῶν τὸ γιγνόμενον) *Ratam partem.* BRON. Bene Barlaeus praemunivit has postremas voces, ut contra *Palmerii* mutationem essent stabiles. Sed debuit ipse *Lucianus* sua vindicare, qui utique in principio *Somnii* sic locutus fuit, οὐκ εἰς μακρὰν δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων αἰετὸ γιγνόμενον, ubi advertit *Bourdolotium*. Sed sic elegantissime Graecis dictum, nemo melius docebit *Theophrasto*, in capite περὶ ἀναισθησίας ὁλος λογισάμενος ταῖς ψήφοις, καὶ κεφάλαιον ποιήσας, ἐρωτᾷ τὸν παρακαθήμενον, τί γίνεται; Denique *Noster* in *Pseudomanti* c. 54. Μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτήσας, ἐπέγραφα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος, τοῦ δαίμονος χρησμοὶ ὅκτω, ψευδόμενός τε ὄνομα, καὶ τὰς ὅκτω δραχμὰς καὶ τὸ γιγνόμενον ἐτι πρὸς ταῦταῖς πέμψας. Ita proprium id est in pecuniariis rationibus. GROS.

Ead. 1. 2. Πολίτην) *Civem esse.* hi autem oboli peregrinis hominibus non elargiebantur. BRON.

Ead. 1. 3. Μέγα ὄφελος) *Decus tui generis et praesidium cum Horatio dicas.* Aeschin. περὶ τῆς Παραπορ. p. 31. v. 22. ridendo *Demosthenem* vocat τὸ μέγα ὄφελος τῆς πόλεως. *Theodotus* ἀγωνιστὴς τῶν πολιτικῶν λόγων καὶ ῥητορικῆς ὄφελος. *Philostr.* de V. S. II. p. 567. Vid. *Kuster.* ad *Aristoph.* Eccl. v. 53. et quae dicemus ad §. 55. HEMST. II. et I.

Ead. 1. 4. Τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων) *Ex Pindaro, στήρισμα.* BOURD. V. *Plut.* 414, 1. 623, 2. et *Aristid.* Panath. et nostrum ex *Pindaro* *Demosth.* Enc. c. 10. SOLAN. *Pindari* celebratissimum encomium Athenarum, αἱ λιπαραὶ καὶ αἰοίδιμοι Ἑλλάδος ἔρεισμα Ἀθῆναι, cujus praeter alios meminerunt *Aeschin.* Ep. IV. *Liban.* Socr. Apol. 657. D. Schol. *Aristoph.* ad Nub. v. 298. ridendi materiam Comicis suppeditavit. Idem est principum virorum, qui civitatis sunt columina, titulus. *Liban.* Decl. XXXVI. p. 813. προσκυνεῖν σωτήρα καὶ εὐεργέτην, καὶ ἔρεισμα, καὶ ὄφθαλμόν καὶ κρηπίδα καὶ τὰ κάλλιστα ὀνομάζοντα. Plura, hoc etiam *Luciani* loco non praetermisso, collegit *Rittershusius* ad *Oppian.* Cyn. I. v. 1. HEMST. II.

Ead. 1. 5. Αἱ βουλαι ἄμφ.) *Consule Libanium in hypothesisi Orat.* Κατὰ Ἀνδροτίωνος. BRON. Areopagum intelligit, et Senatum, qui singulis annis legebatur, Atheniensium: τὴν ἄνω βουλήν, et τὴν βουλήν τοὺς πεντακσίους, vel postea, τοὺς ἑξακσίους. Plerumque distingui solent: τὸν Ἀρεῖον πάγον ἢ τὴν βουλήν τοὺς ἑξακσίους *Dion Chrysost.* p. 541. D. Quid praeter istius aetatis, qua *Timon* vixit, morem *Lucianus* in hoc libello Atheniensium reip. tribuerit, alibi disputabimus. HEMST. II.

Ead. 1. 7. Ἐπειδὴ Τιμων etc.) *Menag.* ad *Diogen.* L. III, 4. p. 136. HEMST. II.

Ibid. Κολυττεύς) *Suidas*: Κολυττεύς· παρὰ Λουκιανῷ εἰς τὸ Τιμων ἢ Μισάνθρωπος. Κολυττεύς, ὁ δῆμος τῆς Αἰγίδος. GUIET.

Ead. 1. 9. Διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων) *Consuetudine* quaedam in populi decretis formula, quibus viri optime de reip. meriti cohonestantur. *Exempla*, si lubet, quaeri possunt in *Demosthen.* pro Cor. p. 481. D. 486. C. 487. D. 492. E. F. *Aeschin.* in Ctesiph. p. 435. D. *Diogen. L.* VII, 10. *Grutero* p. 1159. *Inscr.* 11. *App.* ad *Marm. Oxon.* p. 288. et seq. *HEMST.* II.

Ead. 1. 10. Νενίκηκε) *Ead.* narrat. de *Merc. Cond.* §. 13. *BOURD.*

Ibid. Ἐν Ὀλυμπίᾳ) Εἰς Ὀλυμπίαν, ἐν Ὀλυμπίᾳ, cum de ludis Olympicis sermo est, vulgo dici hinc monet *Cuper.* *Obs.* III, 14. *HEMST.* II.

Ead. 1. 11. Τελείῳ ἄρμ.) *Quadriga ab equis perfectae aetateque aetatis tracta.* *BROD.* *Euseb.* *Chr. Can.* p. 24. 205. de *Nerone*: ἄρματι πωλικῷ καὶ τῷ τελείῳ καὶ δεκαπῶλῳ. *HEMST.* II. Cf. *Abresch.* in *Observ.* *Miscell.* p. 241. *LEHM.*

Ibid. Συνώριδι πωλικῇ) *Biga pullorum.* *BROD.* *Πωλικῇ* cur addiderit, ex more ludorum patet, in quibus varie certabatur. Vide *Pausan.* *El.* II, 178, 7. et 35. *SOLAN.*

Ead. 1. 13. Ἐθεώρησα εἰς Ὀλυμπίαν) Hunc loquendi morem illustrat *Duker.* ad *Thucydid.* III, 104. *Lysias* p. 103. v. 35. θύειν εἰς ταύτην τὴν πανήγυριν βουλόμενοι ἢ θεωρεῖν. *HEMST.* II.

Ead. 1. 16. Πρὸς Ἀχαρνέας) *J. Gronovius* ad *Harpocr.* p. 22. Non dubito, quin etiam Ἀχαρνέες dixerint pro ipso demo, unde testatur *Stephanus Herodianus*, dixisse Ἀχαρνέες pro Ἀχάρνα· et sic fecit fortasse *Lucianus Timon.* ἡρίστανσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρσει πρὸς Ἀχαρνέας. Haec parum ad eximendum huius loci scrupulum prosunt: πρὸς si retineas, eorum omnino adjungi *Accusativum* necesse est, adversus quos res fortiter atque egregie sint gestae: ita postulat usus huius praepositionis apud historicos frequentissimus. Jam vero *Acharnenses* hic omnium minime conveniunt, inter *Atticae* regionis demos pars praecipua et validissima, quorum inprimis intererat, ut *Peloponnesii*, *Archidamo* duce *Athenienses* adorti, agris suis, quos positos ibi castris evastabant, expellerentur. Quam ob rem non dubito, quin ingeniosa *Fabri* conjectura plerosque sit habitura suffragatores, περὶ Ἀχάρνας, ut respiciat *Lucianus* illam historiam, quam *Thucydides* memoriae mandavit II, 19. 20. et seq. Ego tamen nondum a

me possum impetrare, ut dimittam illud *πρός* atque adeo perlibenter restituam *Ἀκαρνᾶνας* ita duplici victoria Timonis virtutem, caesis et Acarnanibus et Peloponnesiis, fuisse potitam mentitur impurus adulator. Acarnanes autem strenui et belli laude ac mercenaria militia clari saepe cum Lacedaemoniis adversus Athenienses steterunt: quin etiam Pericles in Acarnaniam, prius Peloponnesum depopulatus, expeditionem suscepit: *Plutarch. T. I. p. 163. D.* quo pertinent haec *Aristidis T. I. p. 302. C. τῶν ἐν Ἀκαρνάνιᾳ (ὕπερ τῆς ἐκεί προαχθέντων Ἑλλάδος)* et *T. II. p. 48. B. οἷδα δὲ εἰς Οὐλιάδας Ἀκαρνάνων διαβάντας* vide *Diodor. Sic. XI. p. 286. B.* jam nihil impedit, quo minus Demeas ponere credatur, in hac ipsa expeditione virtutem Timonis enituisse: nam ut eo referas, quo voluit *Faber*, haud omnino necessarium videtur: ἀριστεῖον ὑπὲρ τῆς πόλεως recte dicitur, ubicunque locorum quis pro patria fortiter rem gerit. Porro non insolens est, has utraque voces sedem inter se mutare: *Senecae* in *Hippol. v. 21.* pro *Acarnan* vel *Acharnan* reddiderunt *Acharneus J. Fr. Gronovius* et *J. Meursius* in *Rel. Att.* Vide, quae dicemus ad *Diall. Mer. VII. Hemst. II.* Vitium inesse verbis *πρός Ἀχαρνέας*, jam post *Fabri* et *Hemsterhusii* demonstrationes clarum cuique, qui non coecutiatur, esse debet. Qua ratione illud emendandum, neque hoc in ambiguo reliquit acumen ac diligentia summi Critici. Vellem modo ea vere dixisset egregius vir, quae dicturum se esse ad *Diall. Merett. VII, 3. h. l.* pollicetur. Certe *J. F. Reitzius* ibi male in ejus locum successit. Nam nihil profecto certius per omnem provinciam Criticam obtingere potest, quam illic pro *Ἀκαρνάνες*, quod retinuit *Reitz.*, legendum esse cum *Guyet.* et *Menagio* *Ἀχαρνέες*, quod vel leviter tantum varias loci lectiones lustranti in oculos incurrat necesse est. Inde verosimul patet, quam facile tribus *Acharna* et *Acarnania* terra a librariis permutari potuerint, et vere sint permutatae. Viderer itaque mihi profecto meo loco jam novum errorem *Luciano* nostro inferre, si veterem diutius tolerare vellem; idque eo magis, quum etiam *Wielandius*, quo erat eleganti judicio, in versione Germanica *Hemsterhusii* emendationem secutus sit, *LEM.*

Ead. l. 17. ἄνθρωποι Complures *μόρῃς* scribunt. *BROD. T. Faber* vocem Graecam in versione retinet; idem (*M. viros*) inserit. Alius vir doctus *cohortes* mavult, ego *agmina*. *SOLAN.* Facinus illustre, si spectes, ad *Iphicratem* quanta redundarit laus ex eo, quod unam modo Lacedaemoniorum moram conciderit: in illa historia narranda formulam quasi so-

lennem veteres usurpant Iphicratem κατακόψαι τὴν μοῖραν vel μόραν. *Demosth.* in *Aristocr.* p. 757. *D. Plutarch.* Ages. pag. 607. *F. Harpocr.* in *Ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ* ex *Androtione* et *Philochoro*: mihi dubium non est, quin hoc ipsum *Luciano* fuerit in mente. Nullum est discrimen inter μοῖρα et μόρα, nisi quod haec forma sit propria Laconicae dialecti: quare nihil erat caussae, cur pro τὴν μοῖραν in *Pausania* III. p. 228. μόραν reponeret *Kuhnus*: vid. *Poll.* I, 129. De mora bene jamdudum notaverat ad *Iphicr.* *Corn. Nepotis Lambinus* n. 17. obiter etiam *Langbaen.* ad *Longin.* p. 112. A *Cragio* reprehendendo, qui μόρας et λόγους recte distinxerat, melius abstinuisset *J. Meursius*, ut ostensum ab *Henr. Valesio* in *Not. Maussaci* ad *Harpocr.* p. 309. HEMST. II.

Pag. 107. l. 1. Διὰ τὸ μὴ ἔχειν ὄπλα) Quod nulla arma possideam. *BROD. Belini* ad haec verba inprimis de *Hemsterhusii* (vel potius proxime *Fabri*) versione adnotatio, qua cum fastu quodam insigni illius longe majoris viri sententiam ridiculam reddere subit, adeo est ipsa ridicula et absurda, ut impudentiam hominis non satis possis mirari. Si quem juvet muris aspectus dormienti leoni insultantis, ad eam is ipsum spectaculi locum. LENH.

Ibid. Προεγράφη) Προεγράφη. *MARCIL.*

Ead. l. 2. Ἐν τῷ καταλόγῳ) Καταλογος matricula vel tabu a, in qua ex civibus eorum, qui militaris erant aetatis, atque ad expeditionem adigebantur, nomina proscribi solebant: hoc est προγραφῆναι ἐν καταλόγῳ. *Marcilio* redonamus, quam male addidit, literam: vid. *Schol. Aristoph.* ad *Equ.* v. 1361. Illam tabulam adfigi moris erat publice ad statuas τῶν Ἑπωνύμων, heroum, a quibus tribuum Atticarum nomina sunt ducta, in foro, ut *Idem* docet ad *Pac.* v. 1183. Qui a Stratego vel Taxiarchis in catalogum fuisset relatus, eum subterfugere militiam non licebat, nisi caussas adtulisset gravissimas: is litium in populo litigandi juxta et bellandi studiosissimo fons perpetuus. *Tolmides* apud *Diodor.* Sic. XI. p. 285. *D.* κρείττον ἔφησεν ἐθελοντὴν στρατεύειν μᾶλλον, ἢ διὰ τὸν κατάλογον ἀναγκασθῆναι δοκεῖν. Vide porro *Kuhn.* ad *Aelian.* V. H. XIII, 12. *S. Petit.* ad *LL. Att.* p. 546. 549. HEMST. II.

Ead. l. 7. Τῇ Ἠλιατῇ) Ἠλιατὰ δέ ἐστι τὸ μέγα δικαστήριον Ἀθηναίων, ἐν ᾧ τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων ἐκρίνετο. ἡ βουλὴ συνεστῶσα ἐξ ἀνδρῶν χιλίων. *Etymol Vorst.* Cf. *Schol.* ad *Aristoph.* *Nub.* 50. et *Equ.* v. 253. citante *Belino.* LENH.

Ead. l. 8. Χρυσοῦν ἀναστήσαι) *Alciph.* I. p. 126. τότε ἂν ὡς ἀληθῶς χρυσοῦν αἱ ἐταῖραι σε στήσαιμεν. ibi vide *Berglerum.* Στήσαι χρυσοῦν, χαλκοῦν vulgatius apud Atticos est receptum;

sed ἀναστήσαι τινὲ χρυσῆν, χαλκῆν εἰκόνα *Aelian. V. H. VIII, 16.* Plura dicemus ad *Lexiph. §. 11. Hemst. II.*

Ead. l. 9. 'Εν τῇ ἀκροπόλει) *Dixi ad illud Petron. ridens Tritonidis arces. Bourd.*

Ibid. 'Ακτίνας) *Radii capiti circumdati Deum notant. Sed numismatum enarratores adi, et vide Alex. c. 27. SOLAN. Μηνίσκοι, lunulae, nimbi radiati, statuarum capitibus adponi solebant, ut monuit ex hoc loco L. Kuster. ad Aristoph. Av. v. 1114. et diu ante, productis Aristophanis versibus Scaliger ad Catal. p. 211. Hug. Grotius ad Imag. p. 39. Neque eo tantum addi solebant nimbi, ne desuper avibus conspurcarentur, quae Scaligeri fuisse videtur opinio, verum etiam honoris divinitatisque significandae causa: quam obrem eorum dignitati concessa fuit corona radiata, qui vulgarium hominum sortem excedere videbantur, quod recte docuit Th. Bartholin. de Luc. Hom. l. c. 12. p. 72. adferens haec ipsa Luciani verba et quae leguntur in libello de Dea Syria. Alia quaedam dedit Schegk. ad Vell. Paterc. II. c. 59. § 6. Hic autem turpissimus adulator eum in modum concinnat Timonia imaginem, ut mixtam Jovis Solisque formam complectatur. Solaribus signis accessisse radios nihil est mirum: Pausan. VI. p. 514. τοῦ δὲ (ἀγάλματος Ἡλίου) αἱ ἀκτίνας ἀνέχοντο: saepe duodeni: notum illud Martiani Capellae II. p. 43.*

— radiisque sacratum

Bis senis perhibent caput aurea lumina ferre.

Artemidor. IV, 51. visus sibi fuit quidam per forum incedere specie solis ἔχων ἀκτίνας ἑνδεκα στρατηγὸς ἀπεδείχθη τῆς αὐτοῦ πόλεως· καὶ μῆνας ἑνδεκα ἐπιζήσας τῇ ἀρχῇ ἀπέθανε· adparet somniatorem istum duodecim habiturum fuisse radios, si integrum explendi mensium numerum potestas fato fuerat concessa. Plerumque septeni; unde Sol ἐπτάκις, quae vox Proclo restituenda in *Tim. Plat. p. 11. pro ἐπτάκις*: cuius rei non naturalem tantum causam veteres Theologi, sed et mysticam tradiderunt. Hinc ἐπτάτονοι ἀκτίνες Nonno Dionys. XXXVIII. v. 303. eodemque relata fuit ἐπτάτονος vel ἐπτάχορδος λύρα. Inter amuleta quoque draco, is enim, ut notum, soli sacer, septem radiis circumdatus. *Galen. περὶ τῆς τῶν Ἀπλ. Φαρμ. ὀνν. IX. ἐντιθέασθαι τε καὶ δακτυλῶν αὐτὸν (χλωρὸν ἰάσπιν) ἔντοι, καὶ γλύφουσιν ἐν αὐτῷ τὸν τὰς ἀκτίνας ἔχοντα δράκοντα, καθάπερ καὶ ὁ βασιλεὺς Νεχεψῶς ἔγραψεν ἐν τῇ τεσσαρακαυδεκάτῃ βίβλῳ·* ut legendum credam τὸν ἐπτά ακτ. ἔχ. dr. persuadet mihi *Marcell. Empir. p. 147. In lapide jaspide exsculpe draconem radiatum, ut habeat septem radios, et claudes auro, et utre in collo. Tales hactenus reperiuntur in gemmis*

antiquis. His expensis, prono cursu delabi me fateor ad illam opinionem, scripsisse *Lucianum*, καὶ ἀκτῖνας ἑπτὰ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· cur enim coronae septem? at ratio numeri in nostra lectione est manifesta. HEMST. II. Res loquitur ipsa. LEHM.

Ead. l. 12. Τραγωδοῖς καινοῖς) Καινοῖς addi consuevit, quod novae quotannis tragoediae et comoediae agerentur. BROD. Apud *Demosth.* pro Cor. ea formula passim occurrit. SOLAN. Formula non ignota: majoris operae videtur rationem ejus certam reddere. P. *Victorius* V. L. IX, 20. novas fabulas a *Terentio* dici observat, ut a Graecis καινὰ δράματα· Graecos autem non fabulas solum novas adpellasse, sed histriones etiam novos; unde καινοῖς τραγωδοῖς apud *Plutarchum*. Per ista non multum profici satis patet. *Kuhnii* in *Aelian.* Ind. v. Καινός, apertius exponit, tempore, quo novi Tragoedi spectantur; novis Tragoedis certantibus: quanquam ea veterum, quae profert, loca minus adcurate cum hac locutione comparet. *Jac. Perizonius* ad *Aelian.* V. H. II, 13. ita versatur in hac re, ut incertus fluctuet, nec satis expeditum habeat, quid constitui velit, aut qua in parte a *Kuhnio* sibi discedendum putet. Scripserat *Eusebius* in *Chron.* p. 205. Νέρων κιθαρωδίας, τραγωδίας κατὰ Ῥώμην etc. ἑσπεφανοῦτο κήρυξιν· (addendum foret ex usitato Graecorum loquendi more ὑπὸ κήρυξιν, si recte *Scaliger* interpretatur, sub praeconibus vel praeconio: sed κήρυκες est praeconum certamen, ut in *Philostrati* V. A. T. IV. c. 24. de Nerone: αἱ δὲ νύκται ἦσαν κιθαρωδαίαι καὶ κήρυκες· ipse *Euseb.* p. 44. Νέρων δὲ κηρύκων ἀγῶνα ἑσπεφανοῦτο, τραγωδούς, κιθαρωδούς, ἄρμα πωλικόν, καὶ τὸ τέλειον καὶ τὸ δεκαπῶλον.) Istorum pravam *Hieronymi* versionem postquam castigavit vir maximus *Anim.* in *Euseb.* pag. 196. haec mox subjungit: *Malim* vero, ludis tragicis et citharoedicis coronabatur sub praeconio. Nam hoc frequentissimum fuit, ut coronae bene meritis darentur celeberrima die, puta, τραγωδοῖς, Διονυσίοις, hoc est, spectaculis tragicis aut Liberalibus, ut est apud *Demosthenem* in oratione pro Corona, in ψηφίσμασι, quae ibi producuntur, et in Decreto Atheniensium in gratiam Hyrcani Judaeorum *Ethnarchae* apud *Josephum*. In quibus nihil est, quod reprehendam, nisi quod disjungere videatur *Scaliger*, spectaculis tragicis aut Liberalibus, quae fuerant copulanda: quoniam vero ad certum aliquod tempus designandum aequae ac Διονυσίοις, cui pari structurae forma conjungitur, hic loquendi modus adhibetur, facile concedendum est *Scaligero*, per τραγωδοῖς ipsam significari temporis conditionem, atque adeo ludos scenicos, quibus fabulas agebant novi actores; cujus generis similia multa paul-

lo peritiores praeterire non possunt: quamvis alioquin propria loquendi ratio alia non est, ac si Latine dicas, fabulam esse commissam, aut rem quamlibet evenisse ludis Megalensibus, histrionibus vel actoribus novis, recteque propterea dederit *Faber*, *tragoedis novis*: nam quod priores interpretes expresserant, *per tragoedos novos*, abhorret ab antiqui moris veritate: non enim tragoedi, sed praecones in theatro solebant ἀνεπεῖν, ἀνακηρύττειν, ἀναγορεύειν στεφάνους, nisi quis forte tragicus actor idem esset et praeco. Nunc videndum est, ut cuncta simul sub lectoris conspectum adducantur, in hac formula quomodo veteres varient. *Aeschines* in *Ctesiphont*, p. 433. C. commemorat νόμον τὸν δεδοκῶτα ἐξουσίαν ποιεῖσθαι τὴν ἀνάρξῃσιν τοῦ στεφάνου τραγωδοῖς ἐν τῷ θεάτρῳ. et p. 434. E. μὴ κηρύττεσθαι τοῖς τραγωδοῖς. Diversa sunt apud *Demosth.* de *Coron.* populi decreta, ubi plenius occurrit, ἀναγορεύσαι τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις, τραγωδοῖς καινοῖς. p. 436. C. p. 492. στεφανῶσαι Χαρίδημον καὶ Διότιμον χρυσῷ στεφάνῳ, καὶ ἀναγορεύσαι Παναθηναίοις τοῖς μεγάλοις ἐν τῷ γυμνικῷ ἁγῶνι, καὶ Διονυσίοις, τραγωδοῖς καινοῖς. et 493. A. in eo psephismate, quod *Ctesiphon* in gratiam *Demosthenis* suaserat: mox in lege posterius omittitur ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις ἀναγορεύεσθαι, prius ab *Aeliano* V. H. II. c. 13. sed in ipso adcusationis libello, quem *Aeschines* adversus *Ctesiphontem* detulit p. 481. D. auctius, ἀναγορεύσαι ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τοῖς μεγάλοις, τραγωδοῖς καινοῖς. Aliquantulum hinc divertit *Plutarch.* T. II. p. 603. C. Academia domicilium erat perpetuum *Platonis*, *Xenocratis* et *Polemonis*, πλὴν μίαν ἡμέραν, ἐν ᾗ Ξενοκράτης καθ' ἑκαστον ἔτος εἰς αὐτὸν κατῆι Διονυσίων καινοῖς τραγωδοῖς, ἐπικοσμών, ὥς ἔφασαν, τὴν ἐσοτήν. ita distingui debent, ne quis errore interpretis implicetur. Contra *Scriptor Arg.* ad *Aeschinis* *Orat.* conditum a *Ctesiphonte* decretum jussisse refert ἀναγορεύσαι τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τραγωδῶν καινῶν. mutat iterum hanc formam, modo scriptura vitio careat, *Anonym.* in *Hypoth.* *Orat.* pro *Cor.* ἐν τῷ θεάτρῳ τραγωδιῶν ἀγομένων καινῶν, ἴσως ὅτι πλήθῃ συντρέχει ἐπιθυμοῦντα καινὰ δράματα βλέπειν. optimum *Victorium* memoria fefellit, quando notat, *In plebiscito etiam quodam, incluso nunc in oratione Demosthenis pro Ctesiphonte, scriptum est, τραγωδιῶν ἀγομένων καινῶν. extra Hypothesin illam, cujus auctor se non doctissimum satis prodit, nusquam invenias. Cum his jam tempus est ut componamus, quae in Aeschinis παρανόμων γραφῇ reperiuntur apud Demosth.* p. 481. D. ἔτι δὲ μὴ ἀναγορεύειν τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις δαὶ τραγωδῶν τῇ καινῇ. offendit lectio

tam inusitata: *Wolfius* adsciscit 'εἰσὸδα, haud inepte: *Perizonius*, si verum dicere licet, absurde ἡμέρα· quis enim auri-
bus exercitatis inauditum loquendi genus ferat, τραγῳδῶν τὴν
καινὴν ἡμέραν; Ego, cum praestantissimus *Cod. Aug.* suppe-
ditet καινῶν vel τῶν καινῶν, non video, quid ob stare possit,
quo minus auctoritati ejus obtemperemus tot exemplis firma-
tae. Porro solent integra locutione καινῶν ἀγωνιζομένων τραγ-
ῳδῶν *Plutarch. Symp.* p. 710. *F. Aeschin.* in *Ctesiph.* p. 433.
B. οὐδὲ ἐκκλησιαζόντων Ἀθηναίων, ἀλλὰ τραγῳδῶν ἀγωνιζομένων
καινῶν, οὐδ' ἐναντίον τοῦ δήμου, ἀλλ' ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων. *Idem*
p. 434. B. rariore forma scripsit, quam alibi exstare non sane
memini: γινομένων γὰρ τῶν ἐν ἄστει τραγῳδῶν ἀνεκέρουτων τινές
etc. quod si sanum, qui potest aliter explicari, quam, factis enim,
qui celebrari solent in asty, ludis tragicis? 'Εν ἄστει vero, quia
Liberalibus urbanis, Διονυσίοις ἀστικοῖς, τοῖς κατ' ἄστυ, sive
μεγάλοις ista fieri solebat fabularum commissio: sic et p. 435.
A. τὸν χρυσοῦν στέφανον, ὃς ἂν τῷ θεάτρῳ ἐν ἄστει ἀναδόχῃθῃ.
Tandem in illo populi decreto, cujus *Scaliger* meminit, ad
Hircanum misso apud *Joseph. A. J.* XIV, 8. pag. 699. ἀνει-
πεῖν δὲ τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις, τραγῳδῶν τῶν
καινῶν ἀγομένων, καὶ Παναθηναίοις, καὶ Ἐλευσινίοις ἐν τοῖς
γυμναείοις ἀγῶσι· eum in modum postrema constituo. Verum
ex hoc loco facile cuivis in mentem veniat, pro τραγῳδιῶν
in Anonymo Hypotheseos auctore revocandum esse τραγῳδῶν.
eo magis, quod insolens quiddam et vix usitatum sonet,
τραγῳδιῶν ἀγομένων. Imo non diffiteor, multo mihi phrasin
expeditiorem videri, si corrigere concedatur utrobique τραγ-
ῳδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, et, τραγῳδῶν τῶν καινῶν ἀγωνι-
ζομένων· nam licet τραγῳδοῦς in hac formula capias pro ludis
ipsis scenicis, quibus actores novas tragoedias agebant, quod
secundum *Scaligeri* mentem prolata a nobis exempla satis ad-
struunt, tamen vix crediderim, quemadmodum usurpantur
ἀγομένης τῆς φορτῆς, ἀγομένων τῶν Διονυσίων, Παναθηναίων,
Ὀλυμπίων, sic perinde dici posse τραγῳδῶν ἀγομένων· est enim
in his rebus perceptu quidem difficilis, attamen aliquis
modus, et certi fines, ultra quos usus, quantascunque liber-
tate gaudeat, non procedit: neque a meo iudicio multum
discrepabit, si quis in ipso *Aeschine* τῷ γινομένων anteponat
ἀγωνιζομένων. Ceterum cur τραγῳδοῖς καινοῖς dici consueverit,
ratio est, quod Liberalibus urbanis non tantum poëtae recen-
tes fabulas in scenam darent, ut disertis verbis docet *Schol.*
Aristoph. ad *Nub.* v. 311. praesertim Tragicis tetralogias su-
as, quam in rem egregius est, at parum hactenus, ni fallor,
intellectus *Diogenis L.* locus III, 56. sed etiam actores scenici

sorte ducti suis quisque poëtis adtribuerentur. Atque haec est illa νέμησις ὑποκριτῶν, de qua *Hesychii* verba nonnihil, quam vulgantur, emendatiora proponere juvat: Νέμησις ὑποκριτῶν· οἱ ποιηταὶ ἐλάμβανον τρεῖς ὑποκριτὰς κλήρω νευηθέντας, ὑποκρινουμένους τὰ δράματα. ὧν ὁ νικήσας εἰς τοῦτον ἀκρίτως παρελάμβανεν· ἔστιν οὖν ὡς ἂν (vel οἶον) διαίρεσις· eadem fere in *Suida*: quod initio dicitur, neminem morari potest: deinceps sequentia sic interpretor: quorum poetarum qui superior discessit, in posterum sine sortis discrimine suos sibi actores legebat: nam in notas *Maussaci* ad *Harpoer.* p. 294. summi *Valesii* subitanea quaedam est, et non meditata conjectura refingentis εἰς τὸ πλεῖν ἄκρατον παρ. quam adtentiore cura repetitam ipse sine dubio primus abjecisset: ἀκρίτως χωρὶς κλήρου pari modo sumitur a *Schol. Aristoph.* ad *Plut.* v. 277. Ex his, ut mihi quidem est persuasum, expediri debet proverbium aliquod ab *Harpocracione* et *Suida* commemoratum, quod postquam *Erasmus* perperam accepit, haud scio, an quisquam alius felicior cura fuerit adgressus. Primum *Harpocracionem* ita restitue: Τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιεῖται. *Λυκούργος ἐν τῷ πρὸς Δημάδην. Δίδυμος* φησὶ (ita *Mediceus Codex*: hoc autem probes, an *Suidae*, ὡς *Δίδυμος* φησὶ, nihil interest) ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀρμόζομένων πρὸς τὰ ἐπιόντα, καὶ σεμνοποιούντων ἑαυτοῖς. Talem, si cui forte difficilior videatur, habent sensum: *Aliis* (pore, in sequentem annum) *tragoedis* vel *ludis tragicis* decertabit. *Lycurgus Orat. contra Demadem.* Proverbium ad eos spectat, qui sese comparant ad res venturas suscipiendas, et largis promissis magnificos se faciunt. Sic nimirum existima, *Demadem*, ut iudicium effugeret, operam suam in posterum luculentissimam *Atheniensibus* venditasse; perfecturum se multis et egregiis meritis, ne eos sui adcusatorum e manibus erepti unquam poeniteat: imo vero, *Lycurgum* respondere, hunc hominem tot criminum convictum, quem nunc tenetis, dimittite, et vanis pollicitationibus ductari vos sinite; scilicet τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιεῖται. Conjecturae fidem facit usus τοῦ ἀρμόζεσθαι πρὸς τι certissimus hac structura: *Sext. Emp. adv. Gramm.* p. 265. πρὸς τὰ παρόντα ἀρμόζομενοι πρὸς-ωπα. contra σεμνοποιεῖν ἑαυτὸν πρὸς τὰ ἐναντία, aut simili modo qui dixerit, nemo, ut opinor, dabitur. Jam *Erasmus* lege in *Aliis* *tragoedos* provocat: nam de *Schotto*, homine literarum studiosissimo, ad *Suidae* Prov. C. XIII. n. 86. non magnopere miror, si nihil extricet. Nunc teneri non possum, quin *Mich. Apostolii* locum proferam ex C. XIX. n. 41. Τὸ-ρῶνη) *Δίδυμος* φησὶν, ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀρμόζομένων

καὶ σιμνοποιούντων ἑαυτοὺς πρὸς τὰ ἐναντία. Ἰσοκράτης δὲ φησὶν πόλιν εἶναι ἐν Θράκῃ. Ex iis, quae dixi, dubium esse nemini potest, quin ista Δίδυμος — τὰ ἐναντία ad paroemiam illam commemoratam ejusque declarationem pertineant: tum animadvertendum, in *Harprocratone* praecedere: *Τορῶνην*. Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῶ, πόλις ἐν Θράκῃ etc. His perpensis quid planius est, quam ut colligas, duos articulos disparatos vel ipsius *Apostolii* culpa, vel *Codicis*, unde sua descripsit, perverse in unum coaluisse? Porro si suspiceris, de *Torone* quae dicuntur, ad proverbium aliquod explicandum debuisses scribi, quandoquidem tale est *Michailis* institutum, id quoque non est, ut longe quaeras: sponte enim offert se, litterarumque ordini commode respondet *Τορωναίου* λιμένος κωφότερος, cujus meminit *Zenob.* C. IV. n. 68. hunc in modum restituendus: Κωφότερος τοῦ Τορωναίου (vel Τορωναίων) λιμένος] Λιμὴν ἔστιν ἐπὶ Τορῶνῃ τῆς Θράκης· ταινίας δὲ ἔχει δύο μακρὰς τὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους καταίρουσας (vel καθήκουσας, vel potius κατατείνουσας) ὥς μὴ ἀκούεσθαι τοῖς ἐν αὐτῷ τὸν τῆς θαλάττης ἤχον· cui emendationi tanto minus diffido, quod *Petri* nostri *Wesselingii* calculum tulerit: haec in *Prov. Alexandr.* truncata n. 91. pariter autem cum in *Hesychio* v. *Ἀγμνίσκου*s prave legeretur στενάς, eruditus homo ad marginem refinxit ταινίας. Vide jam, quomodo mirifica molitur in *Apostolio* vir primarius *Th. Reinesius* V. L. I. c. 24. et proverbium excudat *Τορωναῖοι*, vel, *Τορῶνης* σπόγγοι, quale nulla Graecorum memoria putem exstitisse: subscripsit tamen ejus sententiae *Reinesio* non inferior *L. Holstenius* ad *Stephan.* in *Τορῶνῃ*. praeterea, ut error saepe errorem trahit, pro *Isocrate* *Socratem*, quippe *Θρακικῶν* auctorem, substituendum arbitratu est; de quo, si ad manum habuisset *Harprocratone*s locum, nunquam cogitasset. Ceterum ut τραγωδοὺς ἀγωνίζεσθαι, sic et τραγωδοῖς νικᾶν *Andocid.* in *Alcibiad.* p. 34. *Isacus* p. 54. οὗτος τῇ μὲν φυλῇ εἰς Διονύσια χορηγήσας τέταρτος ἐγένετο, τραγωδοῖς δὲ καὶ πυρρίχισταῖς (ineptum est πυρρίχισταῖς, quod vulgatur) ὕστατος. HEMST. Ad proverbii, quam dedimus, explicationem confirmandam pertinet illud *Alciphronis* III. Ep. 71. Διονυσίοις τοῖς ἐπιούσι, proximis *Liberalibus*. Ceterum emendatio *Zenobii* quamquam valde sit probabilis, haud tamen adsperner, si quis, duce *Suida*, refingi malit: στενάς δὲ ἔχει δύο καὶ μακρὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους κατάρσεις· sunt enim κατάρσεις οἱ ἐπιτήδευοι εἰς καταγωγὴν τόποι, καὶ εἰς τὸ προσορμίζεσθαι, ut monet *Scholias*. *Thucydidis* ad IV, 26. παραπλέων δὲ τὴν χώραν, ἢ κατάρσεις ἀναγκαῖας καὶ

καταφυγὰς ξώρα τοῖς πολεμίοις. Vide notata de verbo καταίρειν supra p. 322. 323. IDEM in Addendis.

Ead. l. 14. Καὶ γὰρ καὶ δῆτωρ — ἐθέλοι) Rursus vituperat *Belinus* recta Latinum, obliqua Francogallicum, interpretem, id est, se ipsum, quod haec verba decreto ipsi inserta sint, quum sejunctam contineant sententiam. Vides vigilantem eundem simul et dormientem. Dormiebat autem Criticus. Nam cui oculorum usus concessus sit, non poterit is non videre, verba ista a decreto ipso avelli prorsus non posse. Ad vim autem sententiae efficiendam, qua maxime opus est in fine talis populi sciti, requiri mihi videbatur alterum καὶ, quod saepius post καὶ γὰρ a librariis omissum, etiam Prom. c. 7. inserendum putabam. Etenim etiam rhetor est optimus *Timon*, non tantum civis honestus, sapiens, fortis, rerum civilium peritus etc. LEXEM.

Ead. l. 16. Τοῦτ' ἐμὲν οὖν σοὶ τὸ ψήφισμα) Cl. *Faber* in his verbis manifestum errorem agnoscit, quia σοὶ, non τοὶ vulgatum sit. Sed ne parum *Faber* et hic audiendus sit, vereor. Etenim neutiquam debuit, ut saepe alias solet, separatim spectare *Faber* haec σοὶ παρὰ σε· at σοὶ eo, quo locatum est, ordine spectatum, elegantiam et consuetudinem loquendi *Nostro* frequentissimam exhibet. Παρέλκει nimirum σοὶ, ut in *Nigrino* §. 5. Οὕτω σοὶ καὶ αὐτὸς ἐνθους καὶ μεθύων ἐπὶ τῶν λόγων περιέρχουμαι. Ita tibi et ipse, plenus numine atque ebrius sermonibus circumco. In *Deor. Marinor. Dial. II.* §. 2. Τυφλὸς εἰμὶ σοὶ, ὦ Πόσειδον et III. Ἡ δὲ, ποῦ σοὶ γῆς αὕτη ἔχει; In *Necyom.* §. 21. similiter post ψήφισμα apud *Inferos* κυριωθέν legimus, Ταῦτα μὲν δὴ σοὶ τὰ ἐν ἐκκλησίᾳ. In *Contempl.* §. 1. Οὕτω δὲ καὶ γὰρ σοὶ πάλιν ἀμβλυώττω. et §. 5. Σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων, ἐπισκόπει ἅπαντα. et passim alibi, etiam apud alios. Miror profecto doctissimum *Fabrum*, quod usus hujus voculae σοὶ, ita receptus, eum fugit: nec tantum id hic ad *Timonem* ostendit, sed et ad *Mortem Peregrini* §. 31. ubi cum rectissime legatur, Ταῦτα μὲν σοὶ τὰ ἐν Ἡλίδι, *Faber* continuo: leg. ait, Ταῦτα μὲν τοι. — Sicut σοὶ, ita et μοι saepe παρέλκει. *Timon* *Noster* §. 41. Ἄγε δὲ, ὦ δίκαια, νῦν μοι ἐπιρρώσον σεαυτήν. Similem in modum ἡμῖν eleganter abundat in *Necyomant.* Καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφίξει. In *Contempl.* Κατὰ οἰμώζεται ἡμῖν δηλαδὴ. In de *Sacrif.* Ἐτεθνήκει ἂν ἡμῖν ὁ Ἡρακλεὺς. In *Hermot.* Ἐξω ἡμῖν φιλοσοφίας μενέωσαν οἱ τυφλοί. Non satis ad hunc pleonasmum etiam τὸν ἡμῖν videtur adtendisse, omnis elegantiae et politae eruditio- nis quondam decus, *Aegid. Menagius*, dum in verbis *Luciani*

adv. Indoctum §. 3. οὐδὲ διατριβὰς τοιαύτας ἡμῖν ἐν παίσιν ἐποιεῖν, non locum habere τὸ ἡμῖν sibi videri ait, legendumque censet ἢ μὴν. Plane autem nihil ibi mutandum: nam vel ex hoc, quem ostendimus satis esse frequentem, pleonasmī usu potest et illic locutus esse *Lucianus*; vel intellexisse ἡμῖν tanquam σὺν ἡμῖν, *nobiscum*. Dialogum enim istum videtur *Lucianus* scripsisse contra popularem quandam et aequalem suum. Paulo quoque ante dixerat: Τί οὖν φῆς, καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι; ubi ἡμῖν itidem, ut videtur considerasse interpretes, potest esse *παρέλκον*. — Invenio quoque τὸ αὐτῷ apud *Lucianum* redundare in *Contempl. Ei μάθοι, ὅτι ἡ μὲν, ἔξει τέλος αὐτῷ*. Apud eundem in *De luctu*: Λοιπὸν οὖν ἐστὶν αὐτὸν τῶν παρόντων ἕνεκα ταῦτα ληρεῖν, οὐθ' ὅ, τι (sic enim divisim, non junctim ὅτι, ut vulgo, legendum) πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα. Reliquum igitur est, eum talia nugari ob eos, qui adsunt, plane ignarum quid filio suo acciderit. Apud Latinos quoque mihi, tibi, vobis aliquando *παρέλκειν*, quis ignorat? JENS.

Pag. 108. l. 3. Ὅσαγε) Ἀντὶ τοῦ, ὅσονγε. BRON.

Ead. l. 5. Ἀλλὰ γὰρ) Ego, quamquam ceteroquin singularis hujus libelli venustas et comicus lepor mirifice me capiat, offendi me tamen profiteor hac nimis adfectata deterimi adsentatoris atque incredibili blanditia, quae cum nihil habeat ingeniose ridiculum, nullam probabilem ingenii adulatorii notam, tuto potuerat a *Luciano* ac sine ullo elegantiae dispendio praetermitti. HEMST. II.

Ead. l. 9. Πληγὴν λαμβάνων) Vid. *Des. Herald. Anim. in Salmas. Obs. ad J. A. et R. II. c. 9. §. 11.* HEMST. II.

Ead. l. 10. Τυραννίδι) Cives tuos ultro pulsans. BRON. Invidiose et odiose supra modum Athenis praesertim. Terent. in *Phorm.* et passim alibi. ANONYM.

Ead. l. 11. Τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους) *Des. Herald. Obs. et Emend. c. 48.* Tyrannidem Athenis vulgo potentioribus ad inferendas injurias promtis objiciebant, nullumque erat in civitate liberrima crimen invidiosius: Comicis frequens. *Aristoph. Vesp. v. 415. Ταῦτα δῆτ' οὐ δεινὰ, καὶ τυραννὶς ἐστὶν ἐμφανής. v. 462.* HEMST. II.

Ead. l. 12. Τὸν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας) Commode notavit *Stephan. Bergler. ad Alciph. I. Ep. 32. αἰτησὼν τι παρ' αὐτοῦ (τοῦ σοῦ ἑραστοῦ) καὶ ὅψει σεαυτὴν ἢ τὰ νεώρια ἐμπεπρηκυῖαν ἢ τοὺς νόμους καταλύουσαν. Poll. IX, 156. ex Hyperidis oratione pro Lycophrone: ἢ νεωρίων προδοσίαν, ἢ ἀρχείων ἐμπυρισμόν, ἐμπρησμόν in quibusdam libris olim fuisse lectum, e *Polluce* colligi potest) ἢ κατέληψιν ἄκρας. Haec erant talia, ut cri-*

men apud Athenienses nulli gravius potuerit impingi. ΗΕΜ-
STERN. II.

Ead. l. 16. Τὸν ὀπισθόδομον διωρύξας) *Opisthodomus*, locus est Athenis in arce, ubi aerarium. BROD. Ἀπλῶς interpres *effosso aerario*. Sed aliud voluit hic Demeas, cum enim dixisset τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας, subjungit τὸν ὀπισθόδομον διωρύξας. Nam ὀπισθόδομος locus erat ὀπίσω τοῦ νεῶ τῆς παλουμένης Πολιάδος ἔχων θύραν, ὅπου ἦν θησαυροφυλάκιον. Interpres Aristoph. ad Plut. Lucian. Herod. BOURD. Haud dubie διωρύξας pro participio ponitur: scribe ergo διορύξας. Imo vero dives es, effosso aerario, sive, ut qui aerarium effoderis. Scholiastes legit ὀρύξας, minus recte. JENS. Secuti sumus Jensi emendationem omnino necessariam. In omnibus διωρύξας prave legitur praeter J. quae habet διαρύξας. Vide initium Ver. Hist. SOLAN.

Pag. 109. l. 7. Μικρόν) Ex ed. J. adripiui: reliquae μικρόν, quod minus adridet, quamvis alibi a nostro usurpatum videam, Catapl. c. 12. quia hic robur, non justitia, Timonis requiritur. SOLAN. Μικρὸς et μικρὸς saepe confunduntur: illud hujus vice restituit egregie summus Bentlejus in Callim. Ep. VII. Hic omnino repudiandam censeo scripturam editionis Juntinae. Convicium gravius, quale merebatur Demeas, atque Atticis perquam familiare. ΗΕΜST. II.

Ead. l. 10. Ἐκπετάσας τὸν πάγωνα) Character philosophi, quem passim proponit, ut Vit. Auct. in Pisc. in Catapl. BOURD.

Ead. l. 12. Τιτανῶδες βλέπων) Erasm. in Adagio, Titanicus aspectus. BROD.

Ead. l. 13. Ἀυτοβορέας) Ipsemet Boreas, aut Triton: Deus marinus ac buccinator. BROD. Sic Ἀυτοθαῖδα in Rhet. Praec. cap. 12. SOLAN. Praeterquam ex hoc loco aliunde notae non sunt hae Zeuxidis tabulae, neque Junius in Catal. Artif. quaequam alium extra Lucianum adduxit testem. Ἀυτοβορέας autem verus et ipsissimus Boreas: αὐτοανθρώπων ὅμοιος quale sit, videbimus ad Philops. §. 18. Alciph. III. p. 446. στείλας ξηαυτὸν ἀγοικῶς etc. αὐτοσκαπανεύς ἐδόκουν. Ὁ, τε βασιλεὺς τὸν τρόπον ἣν αὐτοαπλότης apud Suid. in v. Vid. Simpl. Ferin. sive Sulmas. de Transsubst. p. 534. Ejus generis apud philosophos frequentantur, αὐταρχή, αὐτοσοφία, quibus adpellationibus Deum adficiunt. ΗΕΜST. II.

Ibid. Ζευξίς) Zeuxidis hanc tabulam, quanam fuerit, haud facile est ex hoc loco cognoscere. In Poecile positam fuisse suspicor. SOLAN.

Ead. 1. 14. Ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλῆς) Tangit hunc locum Oct. Ferrar. de Re Vest. P. II. lib. IV. c. 6. HEMST. II.

Ibid. Κόσμιος τὸ βάδισμα) Sic in Harmon. βαίνειν ἐν ἑνθ-
μῳ. Dixi ad illud Petron. Incessus tute compositus. Sic in
tractatu de Saltat. et in Demonact. vita, et antea. BOURD.

Ibid. Σωφρονικὸς) Scholiastes hic aliter legit; nempe
Σωφρονίσκος in quo nullam prae vulgata lectione perspicio ele-
gantiam. JENS.

Pag. 110. 1. 1. Τὸ ὀλιγαρχὲς ἐπαινῶν) Φιλοχρήματοι isti
philosophi καὶ ὑπαρκοὶ τὴν καρδίαν, nihil aliud in his dialo-
gis laudant, quam τὸ ὀλιγαρχεῖς. Sic pag. seq. et passim, quibus
tamen nihil usquam satis. BOURD.

Ead. 1. 3. Μεγάλην τὴν κύλικα) Sic Lapith. τῷ ζωρότερω
amariore: amabant calices amariore: μεγάλην autem videtur
esse κύλικος ὄνομα, ut apud Virgil. I. Aen. Achill. Tat. lib. II.
BOURD. Vocem ζωρότερος Phrynichus improbat p. 24. tan-
quam poetis proprium, pro quo meliores usurpare amant εὐ-
ζωρον et εὐζωρότερον alterum tamen frequentatur a probatis
scriptoribus. HEMST. I. Vid. ad illum Phrynichi locum Com-
mentatores p. 145. sq. ed. Lobeck. LEHM.

Ead. 1. 5. Ὡς περ ἰκτῖνος) Vid. P. Burm. ad Petron. p. 193.
Plato de Rep. I. p. 589. E. ἀλλ' ὥς περ οἱ λίχνοι τοῦ αἰε παρα-
φερομένου ἀπογεύονται ἀρπάζοντες etc. Testimonium est coqui
non nimis honorificum de philosophis apud Athen. IX. p. 404.
D. Τῷ φιλοσόφῳ παρέθηκα κωλέαν, πόδας. Ἀδδὲ φάγον τὸ ζῶον
εἰς ὑπερβολὴν ἔστιν —. HEMST. II.

Ead. 1. 7. Τὸ γένειον ἀνάπλεως) Ut in Lapith. et Merced.
Cond. quod in Nigr. §. 25. dixit ἐμφορεῦνται. BOURD. Ver-
bum παραγκωνίζεσθαι saepius est in Heliodoro cum propria
tum translata significatione: lib. VII. p. 312. ὥς περ τινὰ τῶν
ἀγειρουσῶν καὶ ἀληθῶς ἀλητὶν διωθεῖτο καὶ παρηγκωνίζετο p.
319. ὥς ἐταιρίδιον τὸ ἐθελάστειον ἐκείνο καὶ μάτην θορυπτόμενον
παραγκωνισάμενος p. 359. τὸ μέχρις ὀνόματος ἀξίωμα ἡμῶν πα-
ραγκωνισάμενος. lib. VIII. p. 370. πᾶσαν δὲ γυναικείαν αἰδῶ
παραγκωνισαμένη lib. X. p. 515. πᾶσαν τὴν ἐκ φύσεώς τε καὶ
ἡλικίας αἰδῶ παραγκωνισαμένη. HEMST. I.

Ead. 1. 8. Ἐν ταῖς λοπάσι) Refutat Thomam hoc in-
ter alia loco Doctiss. Jensus L. L. p. 11. est etiam prover-
bium et titulus Satyrae Varronis Menippeae: εὐρεν ἡ λοπάς
τὸ πῶμα. Ceterum ablego Lectorem ad Gruterum in Phaenom.
Ciceronis, ubi haec et illa Luciani superiora ἐκπετάσας γοῦν
τὸν πῶγονα etc. e Persio illustrat. HEMST. I. In antecedenti-
bus observo, Interpretem non satis accurate ἐπικεκυφῶς cum
κυνηδὸν junxisse, vertentem: canum more incurvus. Imo vero

κυνηδὸν ἐμφορούμενος indicat voracitatem caninam, et ἐπιτεκνωθῶς cum sqq. acutius cohaeret. LEMM.

Ead. l. 9. Τὰ τρύβλια) Generaliter pro catinis apud *Aristoph.* ubi tamen interpretantur τὸ τρύβλιον εἶδος ὀξυβάφον, ad *Pac.* ad *Concion.* aliter etiam *Hesych.* BOURN.

Ibid. Τῷ λιγανῷ) De indice digito, sive λιγανῷ, *Casaub.* ad *Athen.* c. 13. lib. I. BOURN.

Ead. l. 10. Μεμψιμοιρος etc. ὄφελος) Ita vertenda haec verba: Semper querulus, ut totam placentiam, vel suam totum inter alios accipiat, quod edacitatis et insatiabilitatis culmen est. Testatur *H. Steph.* vocem ὄφελος verti culmen, fastigium in vulgatis Lexicis, sed sine exemplo. Hoc accipiat, neque enim aliter hic locus verti potest. Quo sensu sumtum ὄφελος deducendum ab ὀφέλλω, quatenus significat, augeo, adcumulo. Hinc ὄφελος inter alia ab *Hesychio* dicitur significare αὐξησιν, augmentum. CLER.

Ibid. Πλακοῦντα) Ea enim domum auferre apud veteres moris erat. Vid. *Nigr.* c. 25. SOLAN.

Ead. l. 11. Ὁ, τι περ λιγνείας καὶ α'. ὄφελος) Ad sequentia referunt *Erasmus*, *Benedictus*, et, quod miror, *Tan. Faber*, contra primas edd. in quibus major est distinctio post ὄφελος posita. Clerico si locutionis indoles, quam et priores ignorarunt, fuisset perspecta, res melius successisset. De eo, quod in quoque genere praestantissimum est atque excellit, istam loquendi formulam usurpant Graeci. *Xenoph.* *Hell.* V. pag. 328. v. 32. παμπληθεῖς ἀπέκτειναν ἀνθρώπους, καὶ ὁ, τι περ ὄφελος ἦν τοῦ τοιούτου (male τούτου τοῦ) στρατεύματος. *Arrian.* *A. A.* V. c. 15. p. 214. τῶν πεζῶν ὁ, τι περ ὄφελος ἐς τρισμυρίους, peditum strenuissimos ad triginta millia. *Aristid.* *T. I.* p. 5. A. Musas adloquitur, invitans, ut sibi Jovis hymnum peracturo propitiae subveniant: εἰτε ἐν Ἑλικῶνι τῷ Βοιωτικῷ χορεύετε, τῶν Διὸς ἔργων τε καὶ δωρεῶν ὁ, τι περ ὄφελος, Ὑος, o Musae, operum Jovis et donorum decus atque ornamentum: *Cantelus* in his vertendis prorsus aberravit. *Arrian.* de *Venat.* c. XX. καὶ τοῦ θεάματος ὁ, τι περ ὄφελος ἀπολλύοιτο, et spectaculi quod jucundissimum est, vel, et jucundissima spectaculi pars intereat: *Holstenius* non adcuratissime, et spectaculum, maximum operae pretium perit. Similis usus in ὁ, τι περ ἄνθος ἦν. *Thucyd.* IV. c. 133. ὁ, τι ἦν αὐτῶν ἄνθος ἀπολώλει· imitatur *Dion Cass.* XLVI. p. 313. B. πᾶν ὁ, τι περιήν (non muto: quam videri possit, ὁ, τι περ ἦν) ἄνθος αὐτῶν ἔξω τῶν δρωόντων (lego τῶν διαδράντων) σφᾶς, ἐφθειραν. L. p. 428. C. καὶ γὰρ πληθος πολὺ ὑμῶν ἐστὶ πᾶν ὁ, τι περ ἄνθος καὶ παρὰ τῶν ὑπηκόων καὶ παρὰ τῶν συμμάχων ἐξελεγμένον. Igitur in *Luciano*,

si lectionem receptam probas, tota placenta, vel porcus earum rerum, quae gulae heluationique inserviunt, delicatissimum, vel caput coenae intelligetur: sed vereor equidem, ne ante ὅ, *τι περ exciderit ἤ*, quod reprehendi malim, tali sententia: *Querulus semper, et portione sua non contentus, ut placentam totam, aut porcum solus prae aliis accipiat, aut quodcunque aliud gulae supra cetera gratissimum fuerit adpositum.* HEMST. II. Hoc quidem *Lucianus* sic dixisset: ἢ ὅ, *τι ἂν λιχνείας* etc. Prior *Hemsterhusii* sententia multo commodior, qua ὅ, *τι περ* ad placentam et porcum refertur, quippe delicatissimos huic gulae cibos. Ὅτι, *περ*, quod quidem, s. quippe quod, neque vero quodcunque. LEHM.

Ead. l. 14. Ἐπὶ τῇ κύλικι Solent ἐπὶ τῆς κύλικος. *Diogen. L. II, 82.* Ἔως ἂν τις ἡμᾶς ἐπὶ τῆς κύλικος φλυαρῶν διαλλάξῃ· sed multo frequentius ἐπὶ τῇ κύλικι· *Arrian. A. A. VII. cap. 27.* ὁδύνην τε αὐτῷ ἐπὶ τῇ κύλικι γενέσθαι ὀξείαν. *Aristaen. I. Ep. 3. p. 18.* οὓς (Διόνυσόν τε καὶ Ἀφροδίτην) ἐπὶ τῇ κύλικι συνάγοντες ἐθελγόμεθα· minus opportune *Mercerus*, quos in pateram coactos delibavimus: debuerat, quos inter pocula consociantes delectabamur. Aliter *Appian. de B. M. p. 363.* Χρυσίον ἐπὶ τε τῇ κύλικι καὶ τῇ τροφῇ etc. προτιθέναι, aurum illi, qui calicibus eductis et cibi ingerendi multitudine superior est, praemium ponere. Hinc λόγοι ἐπὶ τῇ κύλικι, sermones ad vinum, ut *Cicero* dixit ad vinum disertos pro *Coel. §. 67.* vel, qui ad mensam solent suboriri, ut *Atta* in *Megal.* apud *Serv. ad Virgil. Ecl. VII, 83.* Idem λόγοι ἐπικυλίκειοι *Athenaeo* initio libri I. ubi vide *Casaub.* ἐπικυλίκειοι ἐξηγήσεις *Diogen. L. IV, 42.* Vox corrupta in *Plutarcho* de *Mus.* pag. 1148. D. Ἐχὺς τοὺς ἐπικυκλίους περὶ μουσικῆς λόγους· *Interpr. circularē de musica disputationem; Luisin. Par. III. c. 11.* melius ad sensum, sermones de musica ad mensam habitos: sed quod *Aldus* impresserat ἐπικυκλίους adjecta litera iuvandum fuit. Hinc κυλικηγορεῖν *Athen. XI. p. 461. E. p. 480. C.* καὶ τὸ κυλικηγορεῖν, ὅταν ἐπὶ τῇ κύλικι τις ἀγορεύῃ. *Poll. VI, 29.* λάλος, λῆρος, φλύαρος, κυλικηγορῶν, φορτικός. Commoda distinctione sententiam *Luciani* dilucidiosem dedi. Τότε δὴ saepe apud *Nostrum: Duker. ad Thucyd. V, 16.* HEMST. II. Rejice majoris distinctionis notam post κύλικι, ut intelligas περὶ σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος λόγοι πολλοὶ εἶσι· hoc si displiceat, omnino censendum est, vocem esse omissam διαλέγεται aut simile quid post κοσμιότητος· alias enim haec non commode cohaerent: notandum vero ὑποτραυλῶν γελοῖως, id enim antepono receptae lectioni γελοῖος· *Metrodorus*, teste *Diogene*, hoc linguae vitio impeditum fuisse *Epicurum* memoriae mandavit, qui fortunatam

veri philosophi vitam luxuriae et voluptatis finibus inclusisse existimabatur. HEMST. I.

Ead. l. 16. Ὑποτραυλίζων) Ψελλίζων καὶ μηδὲν ἑναρθερον λαλῶν. Interp. Aristoph. ad Nub. BOURD.

Ibid. Γελοῖως) In omnibus Luciani operum editionibus γελοῖος mendose, haud dubie. Hemsterhusius recte in sua emendavit. SOLAN. Quid in γελοῖος ὑποτραυλίζει mendosi insit, equidem non capio. An forte aequè mendosum sit supra c. 23. ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ἄθλιος ἐκχέη τὰ κατ' ὀλίγον etc. et superius c. 12. ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι τέτταρας ὀβολοὺς ἀποφύροντες, et similia in innumeris locis? Quippe amant Graeci, imprimis noster scriptor, Adjectiva vel cum, vel sine, Articulo, quamquam hoc subtili quodam discrimine, de quo alias, adungere verbis ita, ut modus vel ratio, tanquam Adverbiorum vice, significari videatur. Quod quum de multis, e. g. ἐκῶν, ἄκων, ἄσμενος, de Adjectivis temporis, χρόνιος, παννυχίος etc. porro de his maxime Lucianeis δυστυχῆς, κακοδαίμων, ἄθλιος, ἀνόητος, et similibus aliquot, ita constet, ut a nemine in dubitationem vocetur: quidni etiam de voce γελοῖος idem valere possit? quum praesertim in hoc nostro loco lectionem γελοῖος constanter tueantur omnes libri. Nam quod Schmiederus Augustanum codicem dicit videri confirmare lectionem γελοῖως, id nec perspicuum satis est, nec etiam magni momenti. LEHM.

Pag. 111. l. 1. Εἶτα ἔμετος) Idem Laphth. de his vomitibus copiose alibi. BOURD.

Ead. l. 2. Τῆς αὐλητικίδος etc.) Utraque manu tibicinae adhaerentem. BROD.

Ead. l. 3. Τῶν πρωτέλων) Nulli primas concesserit. BROD.

Ead. l. 5. Τὰ πρώτα) Primum locum tenens. BROD.

Ead. l. 6. Γοητεία) Hanc passim nugonibus istis exprobrat, ut in Piscat. in Catapl. BOURD.

Ead. l. 7. Πάνσοφον τὸ χρῆμα) Faber legendum monet πάνσοφόν τι χρῆμα. Verum quidem est, in hac loquendi formula, saepe τι poni, ut alibi apud Nostrum, παρθένος πάγκαλόν τι χρῆμα, et similiter saepe apud Aelianum, Aristophanem et alios. Sed mihi hoc in loco vulgata scriptura praeponitur; intelligendum; enim est, quasi diceret, Denique ut summam dicam, τοῦτο τὸ χρῆμά (Thrasycles nempe) ἐστὶ πάνσοφον, καὶ πανταχόθεν ἀκριβές etc. Id enim hic Articulum τὸ valere, ex toto contextu perspicuum est. Et sic quoque in Vit. Auct. Ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς πολυτελές τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίων δεόμενον. Age vero, advertat quilibet animum: id, quod videtis, est lautum aliquid, et divites (emtores) postulans. Sane non ita temere immittenda falx critica, ubi quid primo adpectu videtur re-

cedere a vulgari loquendi consuetudine; cum omnes voces non omni loco adhiberi queant eodem modo. JENS. *Aristoph.* Pac. 38. *Μισρὸν τὸ χρῆμα, καὶ κάκοσμον, καὶ βορόν.* HEMST. Diall. Marr. IV. extr. verba: *ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τεράστιον* inverte, ut licebit, hunc in modum: *τεράστιον τὸ πρᾶγμα.* Num mutabis tum *τεράστιόν τι πρᾶγμα*; quamquam neque hoc absurdam praeberit sententiam. LEM.

Ead. 1. 8. *Οὐκ εἰς μακρὸν*) Brevi. BOURD.

Ead. 1. 9. *Χρηστὸς ὦν*) Ironia. BROD. Ironiam *Brodaeus* interpretatur, quae hoc quidem in loco omni aculeo destituta est: utcunque tamen exprimere conatus est *Faber*. Mihi, quamquam remedium nullum succurrat, displicet illud *χρηστὸς ὦν*: debebat sequi *ἄξιος ὦν*, aut aliud quiddam argutius. Non me fugiunt *ταυτησὶ τῆς χρηστῆς* Diall. Mer. XII. et hujus generis alia non pauca: neque tamen propterea sententiam de hoc loco muto. HEMST. II. Mihi vero *χρηστὸς ὦν* non male videtur ad superiora convenire *πάνσοφον χρῆμα καὶ πανταχόθεν ἀκριβὲς, καὶ ποικίλως ἐντελὲς*, quibus et ipsis color quidam est ironiae. Certe de mutandis verbis non esse existimo, quod cogitemus. LEM.

Ead. 1. 12. *Ὡςπερ οἱ* etc.) *Faber* deleri hic vult *ὥςπερ*. Utique si quid mutationis hic opus, legerim pro *ὥςπερ οἱ*, *ὀλπεροῦν*, sensu convenientissimo, qui nimirum *divitiarum tuarum admiratione capti* etc. At maximam quicquam hic sollicitandi necessitatem non video. JENS. Si interponas, *οὐδ' ὥςπερ οἱ* etc. omnis orationis intricatioris difficultas fuerit sublata: sed cum *Jensio*, non maximam esse quicquam hic sollicitandi necessitatem sentio. HEMST. II. Recte *Abreschius* Dilucc. Thuc. p. 31. *ὥςπερ οἱ* explicare videtur *quippe qui*, quamquam nunc quidem nullum in promptu est rarioris hujus usus exemplum. Nam quae *Abreschius* ipse illic profert, non omnino satisfaciunt. Quomodo vero cunque explices, si *ὥςπερ* legitur, etiam *οἱ* est legendum, quemadmodum et *Schmiederus* scripsit, non *οἱ*, uti vulgo scriptum. LEM.

Pag. 112. l. 1. *Ἀπλοῖχόν*) Recte simplicitas cum liberalitate conjungitur, quod simpliciores soleant esse liberaliores. Hinc *ἀπλότης* sumitur pro liberalitate in N. T. Vide, quae notavimus in Addit. ad *Hammond.* ad Rom. XII, 8. CLER.

Ead. 1. 2. *Μάζα*) Pro quovis genere pavis. tenuiorum cibus, unde mirum, *Carionem μάζαν* accepisse pro delicatiori cibo. Fuere quidem *μάζαι* in deliciis, sed compositae. *Aristoph. Hesiod. Athen. Hesych. Suidas. BOURD.* Idem plane *Thrasyclis* temperantiam simulantis victus, qui Persarum, de quo vide *Brisson.* de R. P. II. p. 213. 214. (Polite describit

illorum inemtas dapes *Xenoph. Cyr. L. I. HEMST. I.*) Salem pauperioris fortunae hominibus obsonium fuisse, res nota: *salem delingere, ἄλλα λείπειν* Athenis malebat Diogenes Cynicus, quam παρὰ Κρατερός τῆς πολυτελοῦς τραπέζης ἀπολαύειν. *Diogen. L. VI, 57.* Egregia quaedam est *Apollonii Tyan. figura*, et ad exemplar Pythagoreorum praeceptorum expressa *Ep. VII. Πάντα φασὶ δεινὸν τὸν ἐμπόρον κάλαν σείειν· ἐμοὶ δὲ εἴη τὴν ἅλιαν τροπὴν ἐν Θέμιδος οἴκῳ· Mercatorem (Euphratem) sugillat ex sapientiae studio lucrum turpissime captantem, quales philosophos Socrates κατήλους adpellabat) oportet omnem, ut ajunt, rudentem commovere: mihi contra sit in honesta pauperie nullas opes venantem juste temperantique vivere. Haec recte jam pridem intellexit *Casaubonus* ad illud *Persii Sat. V.**

— regustatum digito terebrare salinum;

itidemque *Gatakerus A. M. P. c. 43. p. 879.* ne de me dicam ad *Poll. X, 169.* quo magis mirificus est in his explicandis *Olearii* error, qui indicari tantum debet, non refutari. Τὸ Θύμον apud *Lucian.* et ἡ ἐννεάκρουνος ad Atticorum tenuiorem vivendi rationem pertinet. *Aristoph. Pl. v. 253. Ὡ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταῦτ' ὄνιον φαργόντες·* optime *Schol. τῆς αὐτῆς πενίας μετασφόντες. HEMST. II.*

Ibid. Θύμον) Male *θυμόν* antea, qua loquendi formula passim utitur. *BOURD.*

Ead. 1. 3. Ἡ κάρδαμον) Dixi ad illud *Petronii Nasturcii succum. BOURD.*

Ead. 1. 4. Ἐννεάκρουνος) Fons Athenis, qui ab aliis dicitur *Καλλιρόή·* de quo interpr. *Aristoph.* male apud *Hesych.* ἐννεάκρουνος dicitur. hac de re legendus *Thucydides*, qui rem totam indicat, et *Portus* interp. *BOURD. Κρήνη Ἀθήνησιν, novem venis saliens; unde et hoc nomen isti impositum. Vid. Hesych. et Etymol. M. VORST.* Adpositus est *Alciphronis* locus III. p. 386. *Si nemo me beatorum vocet, inquit parasitus, ἀνάγκη με σκάνδικας ἐσθίειν καὶ τήθεια, ἢ πῶας ἀναλέγειν, καὶ τῆς Ἐννεακρούνου πίνοντα πίμπλασθαι τὴν γαστέρα·* ibi *Berglerum* haec *Lucianea* non praeterierunt: p. 392. ἐρῶν τῆς *Καλλιρόῆς.* *Aristippus* ad *Antisthenem* in *Epp. Socraticorum* p. 25. καὶ ἀπὸ τὰς Ἐννεακρούνας λούου τε καὶ πίνας, καὶ τὸν αὐτὸν τρίβωνα θέρους τε καὶ χειμῶνος ἔχε ὑπύωντα, ὡς πρέπει ἐλεύθερον καὶ ζῶντα ἐν Ἀθήναις δημοκρατικῶς. De *Enneacruno* vel *Callirrhoe* fonte multa commentatores eruditissimi ad *Thucyd. II, 15. HEMST. II.*

Ead. 1. 9. Εἰς τὴν θάλα. ἐμβαλεῖς) Hoc *Diogenis* est monitum in *Vit. Auct. §. 9.* cujus suasu *Crates* id ipsum fecisse dicitur. *Diogen. L. VI, 87.* et *Menagius*: eam historiam ob

oculos habuit *Hieronym. Consol. ad Julianum: Contemnis aurum: contemserunt et multi philosophi; e quibus unus, ut ceteros silcam, multarum possessionum pretium projecit in pelagus, Abite, dicens, in profundum, malae cupiditates: ego vos mergam, ne ipse mergar a vobis: philosophus gloriae animal, et popularis aurae vile mancipium totam simul sarcinam deposuit.* Improbatur, et merito quidem, *Plut. de Nobil. p. 218. §. 11. οὐχ ἦττον δ' ὥς ἄχρηστα τὰ χρήματα εἰς θάλατταν καταποντισθήσεσθαι τις κεύη.* Paulo aliter *Isocr. in Archid. p. 130. A. οἱ μὲν κερτιμῆνοι τὰς οὐσίας ἥδιον ἂν εἰς τὴν θάλατταν τὰ σφέτερον αὐτῶν βάλοιεν, ἢ τοῖς δεομένοις ἐπαρκέσειαν.* *Phoenicidis apud Stob. p. 80. et Gellii N. A. IX, 2. loca non dissimilia inter se comparavit Bern. Martin. V. L. I. c. 8. recte explanans illud Musonii, ἄξιος οὖν ἐστὶν ἀργυρίου, quod interpretum nemo fuit adsecutus.* Talia vero *Lucianus* adscripsit *Thrasycli*, quae recentioribus philosophis prius conveniant, quam iis, qui *Timonis* aetate vixerunt. **HEMST. II.**

Ead. l. 12. Ἐπεμβάς) J. ed. hic corrupte ἐπιβάς. Vulgatam firmant haec verba Dial. Enip. et Nept. ἡ δὲ παρὰ τὰς ὀχθὰς ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λουομένη. SOLAN.

*Ead. l. 13. Τῆς κυματώδους γῆς) Audio Mss. et Tan. Fabrum. Sed quid Lucianus amaverit, colligere etiam possumus ex fine Hermotimi, ubi sic scribit: Ἀνθρωπὸν τινα ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενον ἐπὶ τὴν κυματῶδη, ἀριθμεῖν τὰ κύματα. GRON. Κυματώγης) Vide etiam nostram et Graevii notam ad Hermot. c. 84. ubi eadem vox occurrit, quae et illic in impressis in κυματῶδη mutata est. SOLAN. Codice Regio sponsore κυματώγης restitui: frustra Gronovius obducit locum ex Hermotimo: addidisse poterat Long. Past. III. p. 95. καὶ ἐπὶ τῆς ψάμμου πλησίον τῆς κυματώδους γῆς ἐβάδιξε ζητῶν τὰς τριεχίλλας. Quamquam e Codicibus nihil a Jungermanno sit notatum, *Mollus* tamen hic etiam κυματώγης debere legi suspicatus est. Rem pluribus alias exponemus. **HEMST. II.** Et in *Longo* (p. 99. Schaefer.) a *Schaefero*, et apud *Nostrum* in *Hermot. a Reitzio* recepta hodie legitur vox κυματώγῃ. Addere placet, quae *Hemsterhusius* in minori edit. adnotavit: „*Hesych. Κυματώγῃ, ὕαγια, αἰγιαλοῦ ὑπαγωγή. Herodot. Calliop. κηρυκῆιον ἐπὶ τῆς κυματώγης κείμενον*“ et *Agath. lib. III. quem Suidas citat: sumitur etiam pro ipsa fluctuum ad litus adlisione: Noster in Navig. καὶ φοβερωτάτην ποιεῖ τὴν κυματώγην καὶ τὸν ἥγον μέγαν*“ atque ita intellige in altero, quem adposuit *Suidas*, loco.“ De *Longi* loco quae adspersit *Hemst.* praeterire jam licet. Porro vero haec ejusdem adponam: „*Ἄλλ' ὅσον crebro apud Pausan.**

sed infinitivo modo junctum: ut lib. I. cap. 23. 'Ἐστὶ δὲ λίθος οὐ μέγας, ἀλλ' ὅσον καθίξεσθαι μικρὸν ἄνδρα.' LEHM.

Pag. 113. 1. 2. Αὐτῷ) Καὶ μηδ' ὀβολὸν αὐτοῦ ἀνῆς· αὐτοῦ, αὐτόθι, nempe ἐν τῇ οἰκίᾳ, sive οἴκοι. MARCIL. Perspicue legendum σεαυτῷ, vel σαυτῷ, vel ἑαυτῷ, cum hoc de omnibus personis dicatur. Id enim vult Thrasyclus, ut Timon ne obolum quidem sibi retineat. Idque jam consideravit interpres, vertens: *Tu eas alio potiore modo, confestim ex acdibus ejicito*, (potius, *confestim eum foras effer*) ac ne obolum quidem tibi reliquum facias, largiens quibuscunque opus est. Marcilius legit αὐτοῦ, illic. JENS. Sic etiam Abreschius vult Dilucc. Thuc. p. 483. cum *Thoma Magistro*, ut ait, errore, credo, aliquo seductus: nam apud hunc nihil ejus lectionis inveni, qui s. v. "Α μὲν, ἃ δὲ, nonnisi sequentia: διδοὺς ἅπανσι etc. laudet. Αὐτῷ ἀνῆς est in Hemst. min. et ἀνείς, διαδοὺς in Aug. et Gorl. quae lectio cum ea convenit, quam exhibent J. et Marg. A. 1. W. Jam, ut de hoc loco, quem suspectum esse dixit Hemsterhusius in Varr. Lect. ad edit. maj., quid mihi videatur, aperiam, primum lectio ἀνείς, manifesto incommoda et falsa, ex ἀνῆς proxime orta est, librario sequens Participium διαδιδούς vel διδοὺς leviter respiciente, vel etiam forma vocis ἀνῆς decepto. Ipsum vero ἀνῆς, quid sibi h. l. velit, prorsus equidem non perspicio. Nam quae e Pisc. c. 1. a Solano conferri jubentur, χρῶ τῷ ξύλῳ, μηδὲ ἀνῆς, nihil ea faciunt ad h. l. illustrandum. Et quod Jensus vult ἀνέναι ἑαυτῷ ὀβολὸν esse retinere sibi obolum, id contra hujus verbi naturam statuit, quae, si recte video, potius ad oppositam sententiam ducere debebat. Denique αὐτοῦ ἀνῆς vereor, ut omnino Graecum sit. Reliquum est, ut parvum mendum corrigatur, ex inscitia illud vel negligentia illapsum, si ita scribas: καὶ μηδ' ὀβολὸν αὐτῷ ἀφῆς, neque obolum quidem tibi relinque ipsi. Sic ἀφέναι notissima et frequentissima significatione, et αὐτῷ est ipsi, possessori domus vel divitiarum, relato ad sequentes ἅπαντας τοὺς δεομένους. Neque enim vel αὐτῷ vel σεαυτῷ legendum. Magna saepe ac multiplex huic Pronomini vel a Criticis vel a librariis facta injuria, etiam in Luciano nostro. Diall. Marr. XII, 2. quaesierat Doris: Ἡ δὲ (Danaë) τί ἔπραττεν, ὁπότε καθίετο; Cui Thetis: Τὴν αὐτῆς μὲν εἰς ἰγα — — τὸ βρέφος δὲ etc. i. e. De ipsa quidem (se) tacebat — — infantem vero etc. Omnes ibi libri, praeter unam Argent. ed., habent vel ἑαυτῆς, vel αὐτῆς. Ceterum διαδιδούς in nostro loco vera est lectio, neutiquam διδοὺς Thomae M. cujus parum pro ipsius consilio

interfuit, utrum διδοὺς legeretur, an διαδιδούς, neque Aoristus διαδοὺς, quem plane respuit loci natura. LEHM.

Ibid. Ἀνῆς) Proba scriptura, vide Pisc. c. 1. Ed. J. ἀνῆς. SOLAN.

Ead. 1. 8. Ὡς δὲ μὲν, ὧ δ' ἡμῖν.) Variant hic libri. τάλαντον vulgatarum non agnoscit J. ed. nec reperitur apud *Thomam Mag.* qui hunc locum adducit v. Ἄ μὲν, ἂ δέ· neque in *Scholio*, quod vide in *Rhet. Praec.* Sed pro eo hi omnes habent ἡμιτάλαντον, quod adeo admisimus; quia ea ratione talentum sibi integrum, ut philosopho, quem duplo donari auctor est, conficit. Reliquarum ergo edd. talentum rejecimus. Sed in eo secuti auctoritatem ed. J. potissimum, in alio respuimus, quod μὲν non agnoscit, quod probum et in omnibus legitur. Sic enim gradatim melius ad summam, quam captat, ascenditur. SOLAN. Formulam ὧ μὲν, ὧ δ' spuriam et alienam ab Atticae locutionis norma statuit ipse *Lucianus* in *Solocc.* Grammaticorum decretis scilicet obsequutus: utitur tamen et hic et alibi *Noster*, ut docuit erudite summus *Graevius*: *Polyb. Hist. lib. I.* οὓς μὲν ἐξέβαλον τῶν πολιτῶν, οὓς δὲ ἀπέσφαξαν· sed purius idem paullo post: τοὺς μὲν ἐκβαλόντες, τοὺς δὲ ἀποσφαξαντες τῶν πολιτῶν. *Soranus* in *Hippocr. Vita*: ἀφ' οὗ εἰκοστός, ἀφ' οὗ δὲ ἑννεακαδέκατος. *Menandrum* si majori habemus in pretio, quam *Phrynichus*, valebit haec formula: ejus hoc est: Οἷς μὲν δίδωσιν, οἷς δὲ ἀφαιρεῖται τύχη. Vide *Thomam*. HEMST. I.

Ead. 1. 8. Δίο μεδ. χωρ. *Aly.*) *Medimnus* Atticus circiter octoginta libras tritici continebat, *Aegineticus* plures. *Auri* vero plus quam, ut opinor, quinquagesies tritico gravioris tantum pondus complexa esset ejusmodi pera, ut viginti camelis opus fuisset ad eam bajulandam. Insaniam pseudophilosophi graphice describit *Lucianus*. CLER. V. *Leon Porcius* AG. IX, 1483. *Drachma* etiam *Aeginetica* dupla fere Atticae drachmae fuisse traditur. Attica VII solidorum sive denariorum Anglicorum, *Aeginetica* XII seu unius *Schilling*. SOLAN. *Modios* etiam *Faber*: *medimnos* transferre debuerat: vid. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. VI. cap. 12. Eodem nomine *Strabonis* interpretem reprehendit *Hostus* de *Mens. Gr.* c. VI. Multis error communis: neque tamen non verum est, Graecos recentiores μῶδιον et μέδιμνον nonnunquam confundere. *Medimni*, aliussve aridorum mensurae *Aegineticae* nusquam reperi mentionem factam; propterea negare nolim, ut ponderibus et pecuniae pretio Atticos *Aeginetae* praecesserunt, sic et mensurarum magnitudine. Sed fieri potest, ut, quod de ponderibus et nummis erat certum, ridicule *Lucianus* ad men-

suram traduxerit. Μοx φιλοσοφοῦντα contra ed. J. auctoritatem servavi. *Noster* in Peregr. §. 30. Χρυσῷ σαξάμενος πήρην —. HEMST. II. *Diogenis* erat, μηδὲν ὑπὲρ τὴν πήραν φρονεῖν. HEMST. I.

Ead. l. 9. Φιλόσοφον) Ex edit. J. Reliquae φιλοσοφοῦντα. SOLAN.

Ead. l. 18. Ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ) Recte quidem interpretes: sed malim ἐπιμ. τὴν δικέλλην, caput tuum pugnis implebo, atque insuper ligonem admetiar. Olim in mentem venerat: τὴν κεφ. ἐμπ. κονδυλῶν vel κονδυλῶν, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ, caput tuum implebo tumoribus ligone admensus: sunt certe κονδυλαὶ vel κονδυλαί, ἀνοιδήσεις in *Hesychio*, tubercula, tumores, etiam tales, qui ex ictibus impactis oriuntur: *Schol. Aristoph.* ad *Acharn.* v. 1180. ἀπὸ τῆς πληγῆς κονδυλὴν ἐποίησεν αὐτὸς ὁ Λάμωχος. Verum insolentius videtur vocabulum, quam ut *Lucianum* deceat. HEMST. II. Elegans est *Tollii* nota ad *Longin.* p. 232. κόνδυλον ἐντρίβειν μάλα στερεόν. *Aelian.* V. H. XIII, 38. hoc summi dedecoris loco deputabatur. *Demosth.* adv. *Midiam* et *Laërt.* in *Diog.* HEMST. I. — Apud Nostrum in *Prometh.* s. *Cauc.* c. 10. itidem κονδυλούς ἐντρίβειν. Admodum festive et eleganter *Mercurius* in *Charon.* c. 2. ὁρῶ γοῦν ἤδη τὸν μισθὸν τῆς περιγηγέσεως οὐκ ἀκόνδυλον παντάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον. Noluerim itaque tangi optimaе notae vocem. Ἐπιμετρεῖν, admetiri, metiendo addere, Nostro usitatissimum cum magna variatione. *Diall. Mortt.* V, 1. *Philops.* c. 24. *Navig.* c. 18. et 19. Mensurae nomen per *Dativum* vel potius *Ablativum* additur, ut *Diall. Mortt.* XII, 2. δακτυλλούς μεδίμνοις ἀπομετρεῖν. Neque tamen propter hunc locum etiam hic scribendum ἀπομετρήσας τῇ δικέλλῃ, neque id quod etiam minus equidem probaverim, cum *Hemst.* mutandum ἐπιμετρήσας τὴν δικέλλαν (nam sic scribi debebat, non δικέλλην). Qua admissa mutatione magna venustatis pars perierit. Recte enim interpretes *auctarium* verterunt, quod satis jocose prius *Timon* exsolvit ligone, quam donum ipsum, quod in peram erat medimnis metiendum. Scilicet πρὸ τῆς πήρας insigni brevitate dictum prius, quam peram, caput implebo tuum; plenius foret πρὶν ἢ τὴν πήραν ἐμπλήσω, τὴν κεφαλὴν σοι ἐμπλήσω, sed multo jejunius *Abresch.* *Dilucc.* *Thuc.* p. 702. supplet ἐμπλησθουμένης, aut legi vult πρὸ γοῦν τοῦ τὴν πήραν. LEMM.

Ead. l. 14. Ὁ δημοκρατία) Vid. *Herald.* Obs. et Emend. c. 48. HEMST. II. *Aristoph.* Pl. v. 950.

Ὅτι καταλύει περιφανῶς εἰς ὦν μόνος
τὴν δημοκρατίαν.

crimen hoc invidiosissimum iis objiciebant, qui insigni aliquo facinore populi libertatem sollicitare videbantur: saepius in *Aristophane* et *Oratione Demosthenis* adv. Midiam, ad quam videas *Ulpianum*. HEMST. I.

Pag. 114. l. 6. Πάλαι πεποννηκυῖαν] Recte Benedictus: jam dudum fatigatum. Neque enim πάλαι solum vim habet ejus, quod olim, i. e. longe abhinc tempore, fuit, sed indicat etiam saepe id, quod dudum, i. e. ex longo inde tempore, est. Diall. Deor. VII, 4. Apollo se ipse dicit τὸν πάλαι καθαρίσειν ἀσκοῦντα. Ibid. XX, 13. Venus ad Paridem: ἐγὼ γὰρ πάλαι ὀρώσά σε νέον ὄντα etc. Pertinent huc etiam illi of πάλαι δορυφορήσαντες Diall. Mort. VI, 3. qui ex longo jam tempore Terpsionem observaverant; non olim, quod nihili esset. Hinc quid jam sequatur ad conjecturam *Jacobsii*, in *Porson*. Adversus. πολλά pro πάλαι substituentis, dijudicandam, per se intelligi puto. LEMM.

Ead. l. 7. Ἐπιχαλαζῶ) Noster in Gall. §. 22. κατεχαλάξας αὐτῶν ἀφθόνους τοὺς λίθους. Saxa grandine plura: *Ovid*. Ib. v. 470. De telorum, lapidum etc. nimbis, imbribus, quae valde sunt Latinis usitata, *Franc. Juret.* ad *Paulin.* de Vit. Martin. III. v. 453. HEMST. II.

Ead. l. 9. ΑΝΔΡΕΣ) Sic ex conjectura scribere lubuit. In quibusdam enim nihil erat; in *Fr.* vero *P. S.* et *A. Bl.* quasi unus hoc clamaret *Blepsias*; cum una omnes exclamare territos et trepidantes, magis comicum sit, et simul verbis ἄπιμεν consonum. SOLAN. Vere haec dicta *lubido*. Nam etiam in *Arg.* et *B. 2.* haec tribuuntur *Blepsiae*. In *A. 1.* et *2.* nulla personae notatio. Fere autem *Lucianus* uni e multitudinem tribuit dicendum, quod ab omni turba profectum videri vult. Mortt. Diall. II, in. *Croesus* et suo et simul *Sardanapali* et *Midae* nomine exclamat: Οὐ φέρομεν etc. et sic etiam deinceps. Diall. *Marinn.* XIV. Triton cum quinquaginta *Nereidibus* colloquitur, ex quarum numero nunc Thetis, nunc *Iphianassa*, ceterarum nomine respondet. Diall. Deor. XX, 2. Juno δεδλαμεν ἡμεῖς dicit simul *Minervae* nomine. Sed pudet plura adjicere de re per se satis clara et explorata. Si tamen sit, cui haec non sufficiant, adeat is *Aristophan.* Pac. v. 446. ed. *Dindorf.* *Eurip.* *Iphig.* Aul. v. 1368. *Schaefer.* ad *Sophocl.* Oed. Col. v. 1102. *Reisig.* in *Conjectann.* p. 237. *Elmslej.* ad *Aristoph.* *Acharnn.* v. 741. LEMM.

I N H A L C Y O N E M.

Pag. 115. l. 1. *ΑΑΚΤΩΝ*) Halcyonem hunc *Luciano* adscriptum Leonis philosophi Academici esse, testantur *Athen. II.* et *Laërt.* in *Plat.* Nec Platoni hic dialogus elapsus est, sicut nonnulli putant, quos Secratidis persona in errorem pellexit. Occasio Dialogi a cantu Alcedinis. Pulcherrimum est commentum, in quo splendide de immensa summi atque aeterni principis potestate disseritur, deque divinis rebus. *COGN.* Non est *Luciani*, sed Leonis Academici, si *Antonio Mureto* sua stat fides *Or. IV.* *Luciani* quidem prorsus non esse, tum dictio lenta et oscitans, tum sententiarum levitas, et argumentorum frigus, et delirationes arguunt satis. *MARCIL.* Halcyon quidem non est *Luciani* ex animi sententia loquentis, quippe Epicurei, et forte ex deterrimo Epicureorum genere, qui malos mores cum prava doctrina conjungebant: sed posset esse *Luciani* animi causa Platonicum agentis. Profecto haec elegans est *Platonis* imitatio, sed in qua hoc unum merito arguas futilitatis, quod serio narretur putidissima fabula, eique aptetur, quicquid in re gravi et comperta de divina potentia dici potuisset. Sed si dictorum ineptam occasionem demseris, et sententias de divina potentia spectaveris seorsim, fatebere, vix quicquam de ea melius posse dici. Ceterum de Halcyonis fabula vide *Steph. Clerici* *Academ. Quaest. V.* *CLER.* *Halcyonem* dialogum fuerunt olim qui *Platoni* tribuerent; sed inter aperte nothos numerat *Diogenes Laërtius* *Platone* p. 84. C. Hunc autem ipsum Dialogum ex *Galaei* *Collectaneis* aliisque satis constat, eum esse, qui *Platoni* tribuebatur; cum ibi inter ejus opera, quamvis notatus, reperiatur. *Leoni* cuidam a *Phavorino* philosopho, teste eodem *Diogene*, tribuebatur; unde satis liquet, non posse *Lucianum* habere auctorem, qui *Laërtio* coaevus, *Phavorino* junior fuit. Eum *Leonem* Academicum vocat *Nicias Nicaeensis* apud *Athenaeum* XI. *Muretus* etiam *Or. IV.* et *Tan.* *Faber* in *Notis* ad *Phaedri* fab. pag. 173. C. Et sane etiamsi haec testimonia non suppetere, vix credibile fit, *Lucianum* de Deorum vi et potentia tam

recte sensisse et tam magnifice locutum. Vide *Biblioth. Caesar.* VII. p. 3. *Platoni* autem minime tribuerim, tum quia veteres rejecerunt, tum ob ea praecipue, quae de duabus *Socratis* uxoribus in fine leguntur. *SOLAN.* De auctore hujus libelli et mea addere non licebit, sed oportebit, quum *Wielandius* ne minimam quidem causam, ob quam is *Luciani* esse negetur, exstare contenderit. Paucis res, si eam pervideo, profligabitur. Nec potest esse *Luciani*, nec vere est. Non potest *Lucianus* hujus dialogi auctor haberi. Nam non diversus est libellus ingenio et argumento ab aliis vere *Lucianeis*, sed ex diametro iis oppositus. Hic *Socrates* non solum alius est, atque ille, quem alibi apud *Nostrum* offendimus, e. g. in *Piscatore*, *Vitarum* auctione, *Mortuorum* *Dialogis* XX. et XXI. sed etiam ita alius, ut hujus sapientia cum illius vanitate, hujus modestia cum illius jactantia, hujus ingenua honestas ac pietas cum illius putida simulatione et animi humilitate conciliari non facile posse videatur. Deinde etiam quod ad rem propositam ipsam adinet, nunquam *Luciano*, qualis aliunde nobis notus est, in mentem venire potuit, miracula mundi et inprimis prodigiosas naturarum conversiones ita tueri ac defendere, uti id in hoc dialogo factum est; ei videlicet *Luciano*, qui, quidquid sensum communem excedit, vel tantum excedere videtur, acerrime omnis generis telis impugnare ex professo studuit. De forma et stylo dialogi, utpote rei tractatae ipsi adcommodato, nihil dico: nam sunt etiam in *Lucianeis* dialogi, qui ab hac quidem parte cum *Halcyone* quodammodo comparari possint. Quemadmodum igitur *Volemari Reinhardii* orationem aliquam sacram, vel *Immanuelis Kantii* commentationem aliquam philosophicam, etiamsi in ipsis *Wielandii* operibus reperiatur, nemo facile, qui sanis gaudeat naribus, pro ipsius *Wielandii* opere habuerit, ita neque hic dialogus, qui gravitatis cujusdam *Academicae* speciem praese fert, minime pro *Lucianei* ingenii foetu ab eo saltem, cui illud familiare sit, haberi potest. Idque eo minus fieri potest, quum ad haec interna argumenta etiam externa accedant testimonia. Nam quum in *Galaei Collectaneis* hic idem dialogus inter *Platonis* opera, quamquam notatus, reperiatur: nihil probabilius, ne dicam certius, esse potest, quam hunc ipsum esse illum, quem *Diogenes* L. L. III. p. 84. *Menag.* teste *Phavorino* philosopho, et *Athenaeus* L. XI. p. 506. c. teste *Nicia Nicacensi Leonis Academici* esse dixerunt. Quod autem *Hemsterhusius*, cujus auctoritati in talibus dijudicandis merito plurimum tribuit *Wielandius*, nihil omnino de auctore libelli adnotavit,

hinc falso colligere videtur *Wielandius*, summum illum virum de authentia libelli non dubitasse. Contra probabile est, eum in illis, quae ante ipsum a viris doctis observatae erant, acquievisse ita, ut nihil sibi addendum putaret. Quod nisi ita esset, haud dubie pro more suo causae *Luciani* sui non defuisset tacendo. Interim tamen lubens *Wielandio* ad-sentior, *Thomam Morum* (*Marcilium*) morositatis et cupiditatis incusanti, quod is huic dialogo dictionem lentam et oscitantem, tum sententiarum levitatem et argumentorum frigus et delirationes exprobraverit: quorum omnium neque ego quidquam ibi reperi. Imo potius Socraticorum veterum tum disciplinam, tum orationem, haud difficulter agnoscet, penes quem earum rerum iudicium est et arbitrium. LENN.

Ead. l. 15. "Ἀφῶνα) Caussam adfert *Aristoteles*, quod his neque pulmo sit, neque arteria, neque guttur. *Horat.* in *Od.* (IV, 3, 19. 20.):

O mutis quoque piscibus

Donatura cygni, si libeat, sonum.

Lucian. in *Gallo*: πολὺ ἀφωνότερος ἴσονται τῶν ἰχθύων· adv. *Indoct.* μᾶλλον τῶν ἰχθύων ἀφωνότερος εἶ. *COGN.*

Ead. l. 18. Παλαιὸς ἂ. μεμύθενται λόγος) Occasio disputationis fuit fabula de Ceyce et Halcyone. In hunc ferme modum habetur apud *Ovid.* *Metam.* lib. XI, 420. Ceyx *Luciferi* filius *Trachiniae* rex *Halcyonem* habuit uxorem; a qua cum prohibitus isset ad consulendum *Apollinem* *Clarium* de statu regni, naufragio-periit: cuius corpus cum ad uxorem delatum fuisset in *Trachinem*, dolens impatiens illa in mare se praecipitavit. Postea miseratione *Thetidis* et *Luciferi* conversi sunt ambo in aves marinas, quae Graecis ἀλκυονίδες dicuntur, Latinis *Alcedones*, ut ait *Varro* de *L. L.* lib. III. Hae, referente *Plinio* X. c. 32. ex *Aristotele*, paullo ampliores sunt passere, colore cyaneo; collo gracili ac procero. Foetificant bruma, qui dies Graecis ἀλκυονίδες, Latinis *Halcyonia* vocantur. Neque adparent, nisi mari tranquillo, maxime *Siculo*. Faciunt autem septem ante brumam diebus nidos, et totidem sequentibus pariunt: unde *Mantuanus*:

Producit Ceycis aves ubi frigida bruma.

Hi dies et nautis sunt noti: nam in his tempestatem non metuunt. Nidificant autem medio in mari. Nidi pilae figura paulum eminenti ore perquam angusto, grandium spongiarum similitudine, ex spinis aculeatis compacti, tanta duritie, ut ferro incidi nequeant. Franguntur ictu valido, ut spuma arida maris. De tranquillitate *Halcyonidum* dierum *Lucianus* hic: τὰς ἀλκυονίδας προσαγορευομένας ἡμέρας ὁ κόσμος ἤμ-

Hinc ductum est adagium istud *Aristophanicum* in Avib. v. 1593. Ἀλκυονίδας τ' αὖν ἡγεῖται ἡμέρας ἀελ. id est, *Atque halcyonicos egeritis adsidue dies: hoc est, tranquillam atque otiosam vitam.* Plautus in Poenulo Act. I. Sc. II, 142.

— nisi mihi illam tam tranquillam facis,

Quam mare est olim, cum ibi halcedo pullos educat suos.

Idem in Casin. Prol. v. 26. Halcedonia sunt circa forum; id est, tranquillitas et silentium. Virgilius inter prognostica futurae tempestatis hoc quoque refert Georg. I, 398.

Non tepidum ad solem pennas in litore pandunt

Dilectae Thetidi halcyones. —

Meminit harum et Theocritus Eid. VII. Homer. Il. K. Servius ad Virgil. Georg. I. Ceryli maris halcyonum Theocritus in Bionis morte: qui, ubi consenuit, a conjuge alis impositus gestari dicitur: et talis conjugii amor est in his aviculis, ut, cum altera ex eis interiit, quae superstes est, longo tempore amissam sociam lugubri voce deplorat. Alii cerylum ab halcedone discernunt, sed tamen de eodem genere esse statuunt. Aristot. de Histor. Anim. VIII. c. 3. etiam videtur discernere ab halcedonibus; attamen eundem locum et victum utrique tribuit. Gaza carulum vertit. Cogn. De Halcyone et Alcedoniis copiosissime Ulyss. Aldrovand. Ornith. XX. c. 60. Is p. 511. ubi de hoc scripto mentionem facit, cum ista chartae mandabat, (Varinus ejusdem [Halcyonis] Pausaniam auctorem facere videtur: nam in voce Κήρυλος Pausaniam scribit condidisse Halcyones) in errorem incidit non mediocrem: qui facile potest deprehendi, si quis meminerit, ex Eustathio ad Il. I. p. 776. esse depromta, quae Phavorinus Camers in Lexicon retulit in Ἀλκυονίδες ἡμέραι. nam ad vocem Κήρυλος nihil horum simile. Ansam autem labendi haec dederunt verba: Ἰστέον δὲ ὅτι κήρυλοι κατὰ Πausανίαν ἐν ἀλκυόσιν ἄρρενες etc. Pausanias ille vocabularium dictionum Atticarum confecit, cujus etsi permulta, vellem tamen pro suis multo plura descripsisset verbosus Homeri Commentator. HEMST.

Ead. l. 19. Αἰόλου τοῦ Ἑλλήνος θυγατέρα) Augustinus Datus cum Benedicto, Aeoli Graeci filiam. Scilicet ut plures ad verba adtendunt, non ad rem vel Luciani sententiam, qui volebat ajunt mulierem quondam, Aeoli filiam, Hellenis nepotem, vel ex Ovidii libro XI. Metam. ubi Halcyone vocatur Aeolis, vel ex Dicaeaecho, cujus verba sunt: ἡ γὰρ Ἑλλάς τὸ παλαιὸν οὐδ' ἄ ποτε πόλις ἀφ' Ἑλλήνος τοῦ Αἰόλου ἐκλήθη τε καὶ ἐκτίσθη. quae locutio non minus notat, patrem Aeoli fuisse Hellena, quam filium. Contrario modo impingunt in Her-

motimo §. 39. verba Graeca *Εὐανδρίδου τοῦ Ἥλιου* interpretantes *Evandrida, Elei filio*, cum patria, non pater describatur. GRON. Aeolum hunc, ut vides, filium Hellenis facit: uti et *Apollodorus* p. 11. l. 16. Vide etiam *Jambl.* n. 242. *Hygin.* F. CXXV. Alius vulgo Hippotae filius traditur, Hippotae ex filia nepos. SOLAN. Aeolum Hellenis filium omnes faciunt Scholiastae veteres *Theocr.* ad *Eid.* III, 45. *Pindar.* ad *Pythion.* IV, 190. *Apoll. Rhod.* ad I, 143. *Procl.* in *Hesiod.* p. 46. *Plin.* H. N. VII, 56. p. 480. Aeolus Hippotae filius ab hoc est diversus, ut liquet ex *Diodoro Sic.* IV. p. 188. ad quem *Rhodomannus* contexit Aeolidarum seriem. *Dicaearchi*, quem *Gronovius* adtulit, locus est corruptus: *Salmas.* de L. Hell. p. 355. "Ἐλληνος τοῦ Δευκαλίωνος reponendum sancit: *Palmer.* Gr. A. p. 8. *Gronovio* praeivit, intelligendumque statuit "Ἐλληνος πατρὸς τοῦ Αἰόλου: verum, ut *Dicaearcho* secum conveniat, legendum est ἀφ' "Ἐλληνος τοῦ Διὸς: mox ipse: Ἑλλὰς μὲν οὖν ἔστιν, ὥσπερ μικρῷ πρότερον εἰρήκαμεν, ἣν ὁ Διὸς Ἑλλην ἔκτισεν: si literis grandioribus Αἰολοτ scribatur, origo vitii statim patet. Vid. *Clem.* Strom. VI. p. 679. A. HEMST.

Pag. 116. l. 1. Κουρῖδιον ἄνδρα) Vid. *Reines.* ad *Inscr.* Cl. XIV. n. 3. *Ceyx Hesperii* sive *Luciferi et Philonidis filius*: *Hygin.* F. LXV. ubi vide *Munckerum.* *Clem.* Protr. p. 35. D. Κῆϋξ μὲν Αἰόλου Ζεὺς ὑπὸ τῆς Ἀλκυνόνης τῆς γυναικὸς, Ἀλκυνὼν δὲ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς Ἥρα προσαγορευομένη: cum ceteris in gratiam redibit *Clemens*, si modo unam vocem sedem mutare juseris: Κῆϋξ μὲν Ζεὺς ὑπὸ τῆς Αἰόλου Ἀλκυνόνης etc. *Schol. Homer.* ad II. I. 558. *Schol. Aristoph.* ad *Av.* v. 251. Huic in transcursu foedissimam labem eximemus: ἡ δὲ (*Halcyon*) ἄγαν περιπαθῶς ὠδύρετο τὸν τοῦ ἀνδρὸς θάνατον παρὰ τῷ Σίλλῳ: imo vero παρὰ τῷ αἰγιαλῷ. Noster etiam in initio, ἀπὸ τῶν αἰγιαλῶν, et plerique alii *halcyonem* ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς quiritari tradunt. HEMST.

Ead. l. 2. Κῆϋκα) Rex erat *Trachine*. Cum *Nostro* sentit *Hyginus* f. 125. *Clemens Alex.* *Ceycem* Aeoli filium facit, non *Halcyonem*, p. 22. A. de regibus verba faciens, qui sibi *Deorum* nomina adsumserunt. Κῆϋξ μὲν, inquit, Αἰόλου ΖΕΥΣ ὑπὸ τῆς Ἀλκυνόνης τῆς γυναικὸς. Ἀλκυνὼν δὲ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἭΡΑ προσαγορευομένη. Sed et *Theocriti Scholiastes* cum *Luciano* facit p. 287. B. SOLAN.

Ead. l. 3. Τοῦ ἀστέρους) Sic legendum, ut edidimus, littera minuscula. V. *Hesiod.* Theog. 381. et *Schol. Homer.* ad II. I. 558. Neque enim nomen proprium est, ut somniarunt illi. V. *Ovid.* Met. XI, 271. *Aurorae* is filius. Apud *Apol-*

Iodorum tamen Ἐωσφόρος dicitur Ἀστραίου. ejusque filius Ceyx dicitur p. 11. l. 20. SOLAN.

Ead. l. 12. Περί θεῶν) Forte legendum παρά. Ad hanc fabulam adlusit *Euripid.* *Iph. in Taur.* v. 1089. COGN. Turpissime hic mendo omnes ferme libri foedantur, cum περί pro παρά obtrudunt: cum tamen proclive sit ex similibus *Luciani* locis hunc etiam emendare. Vide finem hujus ipsius dialogi: τῆς οἷας ἐνυχες παρά θεῶν, in omnibus recte. Sic libr. II. Ver. Hist. c. 3. ταύτην παρά τοῦ Ποσειδῶνος λαβοῦσα τὴν τιμὴν, recte iterum in omnibus. At in eodem libro c. 33. errarunt iterum plerique: in *Fl.* tamen, uti et hic, et in *P.* recte est ταύτης — ΠΑΡΑ τοῦ Ἵππου λαχὼν τῆς τιμῆς. Notandum autem, in *Aldina* saepius reperi π" (quod proprie est περί) positum pro παρά, ut in hoc postremo loco, et in *Dial.* *Diog.* et *Herc.* ubi γεγάμηκε τὴν Ἥβην π" τοῖς θεοῖς, ab aliis, excepta *Fr.* lectum aut emendatum est in παρά τ. θ. ut in fine ejusdem παρά τοῖς νεκροῖς. Cum haec scriberem, nondum Florentinam videram, quae recte hoc in loco legit παρά. SOLAN. Παρά pro περί certissimum est: in multis explorata linguae ratio contra quicquid est Codicum Mss. valet. Similime *Plato* de cicadis in *Phaedr.* p. 1230. B. ὁ γέρας ἔχονσι παρά θεῶν et μοχ, γέρας τοῦτο παρά Μουσῶν λαβόν· quae plus una vice *Aelianus* de *Anim.* est imitatus. *Euripid.* *Hel.* v. 15. Προγόνου λαβοῦσα Νηρέως τιμὰς πάρα. Cum his egregius locus est *Plutarchi* comparandus de *Sol. Anim.* p. 982. F. τίνος δὲ γενέσεις καὶ τόκους καὶ ὠδῖνας ὁ θεὸς οὕτως ἐτίμησεν; μοχ, τῇ δὲ ἀλκύνει τικτοῦσιν περί τροπὰς πᾶσαν ἴσθησι θάλασσαν ἀκύνοντα καὶ ἀσάλευτον· tum φίλανδρος μὲν οὕτως ἐστὶν etc. De *Halcyoniis* quid aliis indictum supersit, sunt sane non pauca, nunc operosius investigare non lubet: vide *Suid.* in Ἀλκυονίδες ἡμέραι et *Kuster.* Varro apud *Nonium* p. 145. Dies deinde illos, quibus *Halcyones* hieme in aqua nidulantur, eos quoque septem esse dixit. HEMST. Congesserunt nonnulla *Vir Doctus* in *Observ. Miscell.* Vol. IV. p. 445. et *Gierig.* ad *Ovid.* *Met.* XI, 733. LEMM.

Ibid. Ἐπὶ γὰρ τῇ τ. νεοττία) *H. Stephan.* *Thes.* L. G. T. II. p. 1040. B. profert, ἐπὶ γὰρ δὴ τούτου νεοττία· quod alicubi repperit, an ita scribendum judicarit, haud equidem scio. Particulae certe γὰρ δὴ μοχ §. 3. alibique a *Luciano* conjunctae, et ad hunc locum apte satis conveniunt. HEMST. Videmur tamen *Articulo* non bene carere posse. LEMM.

Ead. l. 13. Ἀλκυονίδας) Ἀλκυονίδες, ἡμέραι τινὲς τὸν ἀρι-
θμὸν ἰδ'. γαληναί, ἐν αἷς νοσσεύει ἡ ἀλκυὼν. *Herzsch.* VONST.

Ibid. Κατὰ χειμῶνα μέσον διαφέρουσας ταῖς εὐδαις) Certe non debuerunt haec intelligi et verti aut cum *Dato tranquillitatis differentis*, aut cum *Benedicto media hieme ab aliis serenitate differentes*, sed *eminentes, eximias*, quod putidum fere est monere, cum ut passim, tum in *Luciano* millies occurrit. **GAON.**

Ead. 1. 14. Παντός μᾶλλον) *Plato* p. 53. A. Variant autem hic libri. P. L. et J. πάντων habent. Reliqui impressi παντός. Neutrum probo. **SOLAN.**

Ead. 1. 15. Γαλήνιον) Adducit haec verba *Andr. Rivinus* de Ven. Sal. et Mal. §. 35. Modo παντός μᾶλλον ἀν πάντων scribas, nihil interest: utrumque aequè commodum; formula quaedam solennis absolute sic ponitur, ut genus nominis, ad quod videtur referri, non curet: ita diceret, hic scribidebuisse πάσης vel πασῶν, scilicet ἡμέρας aut ἡμερῶν. In *Platone* et *Xenophonte* nihil est frequentius: μοχ, παντός γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται. **HEMST.**

Pag. 117. 1. 3. Τῷ ποτε) Ante τί ποτε. **GUIKT.** Temere *Schmiederus* πῶς πᾶποτε scripsit, secutus cod. 2954., quae lectio manifesto ex interpretamento orta. Τῷ enim, quod proprie est Attici moris pro τίνι, elliptice h. l. positum pro τῷ (τίνι) τρόπῳ, uti plene legitur *Diall. Deor. III.* quamquam et ibi nonnulli, in his idem *Schmiederus* peccarunt, scribentes: τῷ τρόπῳ δ' ἐνῆλλάγη; sine circumflexo. Cf. *ibid.* *Diall. VII.* 3. Τῷ τοῦτο τεκμαίρεσθαι ἔχεις; Demonstrativum ὧδε (ἐντ. τρόπῳ) hocce modo, ad hanc ipsam scribendi normam pertinere, vel ex *L. Bos* de Ellips. s. τρόπος notum est. **LEHM.**

Ibid. Τοῖς ἐξ ἀρχῆς) *Benedictus*: quomodo priscis hominibus habenda est fides? a quibus scilicet haec fabula fuit propagata: neque diffiteor dici posse τοῖς ἐξ ἀρχῆς pro τοῖς ἀρχαίοις: sed melius ad sententiam congruit, quod dedi: atque ita fere *Solanus*, qui verterat, quid est, quod iis fidem faciat, quae a te dicta sunt, o *Socrates*? Idem vir doctissimus, quae paulo post sequuntur, δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρώπινην etc. hunc in modum fuit interpretatus: Ex humana enim potentia ignotam, incredibilem et invisibilem aestimamus. Multum dissentio; quippe cui placuerit is verborum sensus, quem jam ante priores interpretes *Datus* et *Benedictus* probarent. Δοκιμάζειν κατὰ δ. vereor, ut illa potestate satis sit *Graecum*: tum scribendum fuerat, τὴν ἀγνωστον οὐσαν etc. scilicet θεῶν δύναμιν, de qua tamen nullam adhuc mentionem fecit. Ἀγνωστος, ἀπιστος, ἀόρατος huiusque generis vocabula quam plurima utraque agendi et patiendi virtute gaudent. Vide *Thom. M.* in Ἀθίματος. Ἀμεμπτος. Ἀνέραστος. Ἀπρονόητος.

Ἀσύνετος. Ἀπόθνος. Ἰπποκρίτης. quaedam notavit Jer. Hocklin. ad Apollon. Rh. II, 956. plura Mem. Portus Lex. Ion. in Ἀσύνετος: sit tamen nonnunquam, ut interpretes fallant: sic in Phalarid. Ep. 98. τὸ ἀνέξεταστον πλήθος, vulgus, quod nihil expendit, aut ex vero aestimat. In utriusque autem loci versione non erat, cur vel minimum amplius haesitarem, postquam magnum in hanc partem momentum accedebat limatissimum Petr. Wesselingii iudicium. Hæmst.

Ead. l. 6. Ἐοικαμεν εἶναι perinde est, ac εἶμεν, sumus: nam interdum εἶκει non est dubitantis, sed adfirmantis. Vid. Aegid. Menag. ad Diog. Laërtii lib. IX. S. 73. CLEA. Ad similem Isidori Pelusiotae sententiam II. Ep. 117. haec notavit Rittershusius: ejus generis alia Pricaeus ad Apul. Miles. I. p. 8. Hæmst. Insignis error, ac vetustus, neque hodiernum insolens. Neque enim quod tantum ita videtur, neque quod vere ita est, significatur verbo εἰκέναι. Ad illam vim notandam Graeci verbo δοκεῖν, ad hanc voce εἶναι, utuntur. Ἐοικέναι natura sua aliam habet vim, quae inter speciem et veritatem quasi medium tenet, vim probabilitatis, verisimilitudinis; quam eandem et cognatis illis ὡς εἰκός, εἰκότως, inesse constat. Per singula id persequi, quum longe pateat usus, non placet. Et facile haec res ab ἑο, qui et sapit et adtendit, intelligi potest. Quod in nostro loco Socrates dicere vult, hoc est: Sumus nos, id quod par est (siquidem naturae humanae rationes ac fines respiciamus) eorum, quae fieri vel possunt, vel non possunt, omnino hebetes quidam censores. Falso interpretes: Videmur esse, quasi scriptum esset δοκοῦμεν εἶναι. Mox idem non minus falso verba: τῷ ὄντι γὰρ νήπιος εἰκέναι εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, reddidit: re enim vera infans videtur esse omnis homo, quum deberet: revera enim infantem esse consentaneum est unumquemque hominem. Additur deinceps argumentum, quo nitatur hoc sane probabile iudicium. Verum infinitus foret labor omnia hujusmodi erroris exempla enumerare et corrigere. Læhm.

Ead. l. 11. Τῷ ὄντι γὰρ νήπιος εἰκέναι εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πᾶν γέρον (Ineptissime Benedictus, revera enim omnis homo infans est, maxime vero senex; cum longe adcommodatius Datus: Omnis namque homo infans utique videtur esse, vel ultima senectute proventus, quae verissima Luciani mentis expressio. Gron. Expressit illud Aegyptiorum Soloni dictum apud Platonem: Graecos semper pueros. Suam autem sententiam validioribus longe quam illi argumentis firmat. Sic et Seneca apud Lactantium II, 4. Non, inquit, bis pueri sumus, ut vulgo dicitur, sed semper. Verum hoc interest, quod majora nos ludi-

mus. SOLAN. Longe haec diversa. Rectius, ut solet, *Hemsterhusius* illud *Hipparchi* contulit: ὡς πρὸς τὸν ξύμπ. Nempe hoc vult Noster: *Vita nostra adeo brevis est, ut vel longissima vel maxime decrepiti senis aetas nil nisi infantia esse videatur, comparata quidem cum omni aeternitate.* Inde scilicet probat illam hominis νηπιότητα φερῶν, comparatam illam cum mentis divinae virilitate, atque adeo commendat modestiam in iudicando de rebus divinis. Praeceptum sapientissimo philosophorum sane dignissimum! LEHM.

Ead. l. 13. Νεογυλός) Vox *Polluci* improbata, qui hunc in modum est refingendus II, 8. τὸ δὲ νεογυλὲς ἢ νεογυλὸν, εἰ καὶ Ἰσαῖος εἶρηκεν ἐν τῷ κατὰ Ἀριστάρχου, οὐ δόκιμον. Νεογυλαῖος per me licet exsulatum abeat e Graeca lingua: ibi protulit hunc locum *Jungermannus*. Sententia persimilis *Hipparchi* Pythag. apud *Stob.* p. 573. Ὡς πρὸς τὸν ζῦμπαντα αἰῶνα ἐξετάζοντι βραχύτατον ἔχοντες οἱ ἄνθρωποι τὸν τῆς ζωᾶς χρόνον. HEMST.

Pag. 118. l. 3. Ἡδῆ) Ex P. et L. hoc, in impressis enim καὶ δὴ legebatur. SOLAN. Καὶ δὴ minime mutandum. *Aristoph.* Pl. v. 227. Καὶ δὴ βαθίζω. *Thesmoph.* v. 221. Apud *Platonem* saepissime. HEMST.

Ead. l. 6. Ἀνυπόστατον) Ἀνυπόστατος χεῖμαρρύθους *Julian.* Or. I. p. 84. C. Agit de hac voce *Is. Casaub.* ad *Athen.* III. c. 20. Mox in illis εἰς ὄρνιθός τινος abesse potest εἰς. HEMST.

Ead. l. 9. Τὰ παιδάκια τὰ παρ' ἡμῖν) Vid. *Gataker.* ad *M. Antonin.* VII. §. 23. HEMST.

Ead. l. 11. Πολλὰς ἰδεῶν φύσεις) *Multas specierum naturas:* imo πολλῶν ἰδεῶν φύσεις, *multarum specierum naturas:* quanquam impropria hic est ea locutio. CLER.

Ead. l. 13. Τυχόν) nullo modo ferendum esse videtur *T. F. Benedicto:* scribendum potius esse τύχοι, contra leges linguae. Nam praeterquam quod ἂν tum addendum erat, quid quaeso illud foret: τῷ δαιμονίῳ εὐχερῇ τύχοι ἂν ἅπαντα τὰ τοιαῦτα; Imo vero τυχόν h. l., ut saepissime, vim habet illam adverbialem, cuius forte immemor fuit *Benedictus*, qua est vel forte, vel fortassis; vid. *Viger.* p. 365. ibique *Hoogewegen.* et *Boissonad.* ad varia *Nicetae* loca, ut ad II, 355. Loquitur autem *Socrates* cum aliqua ironia. LEHM.

Pag. 119 l. 1. Πρὸς ἀλλήλους) Quum in cod. Par. 2954. legatur εἰς πρὸς ἀλλ., conjecit inde *Jacobsius* in *Porsoni* *Adverss.* scribendum esse ὡς πρὸς ἀλλ. Sic vero hic auctor non solitus scribere. Simpliciter utitur praepos. πρὸς ad comparisonem significandam, non praemissa, quod apud *Lucianum* saepius fit, particula ὡς. Modo c. 4. πρὸς τὰς ἡμετέρας

δυνάμεις· superius c. 3. πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα. Infra πρὸς τὰ νήπια παντελῶς βρέφη. et c. 6. πρὸς ἐκεῖνα et πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις. Et ortum eius non ex ὥς, sed ex interpretamento vocis πρὸς. LXXII.

Ead. l. 7. Τεχνῶν) Recte viderat *Benedictus*, uti et *Marcellius* et *Vorstius*, sic legendum, non τευχῶν, quod in plerisque legitur. Emendationem eorum firmant ed. J. et Codd. Mss. P. et L. SOLAN. Recepi, quod in J. V. 2. S. A. fuit expressum, itidemque in margine A. 1. W. reliquae τευχῶν. In Exc. P. haec notantur: διὰ τῶν τευχῶν] γρ. τυχῶν ἢ τεχνῶν. Aliud reperio in Exc. ex *Christoph. Longolii Luciano* cum Mss. collato: διὰ τῶν χειρῶν (festinantis, ut auguror, descriptoris errore pro τευχῶν, ut legitur in A. 1. anni MDIII. ad cuius oram adlita fuit haec vetusti Codicis collatio) τούτων] χειρῶν. τεχνῶν τῶν. Praeterea χειρῶν habebant C. teste *Solano*: eo-que pacto jampridem, antequam haec vidissem, legendum esse statueram: neque me poenitet sententiae pristinae: licet enim τεχνῶν adspectu primo satis videatur adcommodatum, si tamen adtentius explores, nihil habet, quod ad praestantiam alterius lectionis comparari possit: nam primum αἱ κατὰ τὸν βίον πράξεις artes, quas homines exercent, jam simul complectebantur: deinde τούτων adpositum prorsus languet, ac vigorem orationis inturbat: denique ὅσα διὰ τῶν τεχνῶν τούτων οὕτω πολυμήχανων ἐργάζονται, ut ad reliquum dictionis nitorem, qui hoc in scripto perlucet, admodum respondeat, valde vereor. Contra χειρῶν adoptaveris, mox istae difficultates non solum evanescent, sed omnia ita erunt opportuna, ut nihil magis. Τῶν χειρῶν τούτων, extollere manus et monstrare Socratem crede, tanquam testes rei, quam proferebat, luculentissimas: sunt autem revera manus, et vocantur πολυμήχανοι tum ab aliis, tum a *Galeno* de Usu partium corp. hum. lib. I. et II. quia, ut ait *Aristot.* de Anim. Gener. IV. p. 106. ἡ χεὶρ φοιτεν εἶναι οὐχ ἔν ὄργανον, ἀλλὰ πολλά· ἔστι γὰρ ὡς περὶ ὄργανον πρὸ ὀργάνων· propterea quod manus habeat, idcirco hominem esse sapientissimum censebat *Anaxagoras*; quanquam melius, *Galeno* suffragante, rationem illam *Aristoteles* invertat, quia inter universum genus animalium sapientissimus est, ideo datum esse homini a natura, ut manibus sit praeditus. Hinc eadem opera patet, frustra fore, si quis objiciat, praeteriri potuisse facile manuum mentionem, cum mox sequatur διὰ τοῦ σώματος· ratio enim non est in obscuro, cur manus eximias habuerit, et dignas, quae prae ceteris corporis humani membris solae commemorarentur. HEMST. Et *Schmiederus* re-

cepit, et *Wielandius* reddidit χειρῶν. Neque ego quidquam melius habebam, quod substituerem; quamquam haud diffiteor, me aliquantulum etiamnum haerere in eo, quod primum manus, ac deinde corpus et anima, tanquam res natura diversae — dicit enim καὶ ὅσα, — καὶ ὅσα — non gradu tantum aut pretio differentes, satis incommode enumerentur. Nam quae *Abreschius* Dilucc. Thuc. p. 633. conjecit: διὰ τῶν τεχνιτῶν (per manus opifices *Arnob.* II. p. 55.) vel διὰ τῶν χειρῶν τούτων τῶν τεχνιτῶν, ea, licet ab ingenio et doctrina non contemnenda, tamen a librorum lectionibus nimium videntur recedere. **LEM.**

Ead. 1. 10. Ἀπέστητον ὄσην) *H. Steph.* App. de D. A. p. 82. ubi de pleonasmō nominum ὅσος et ἥλικος disputat. **HEMST.**

Ead. 1. 11. Ἐχει) *B.* 2. Reliquae ἔχειν. **SOLAN.**

Pag. 120. 1. 3. Τηλικαύτην — αὐτός) *Ex ed. J.* est. In reliquis enim aliter legebatur, nempe τηλικούτον — αὐτοῦ. **SOLAN.** Multum vereor, ne quod Junta suppeditat, prava sit *Ant. Francini*, qui huic editioni praefuit, correctio membranarum fide destituta: eo magis quia structura verborum, quam planissimam habet lectio vulgata, in hac prorsus laborat. Quid autem expeditius, quam, πιθανόν οὖν δοῖται, ὄσην ἔχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου τὴν ὑπεροχὴν πρὸς etc. τηλικούτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἀνάλογον διαφέρειν τῆς περὶ ἡμᾶς διαθέσεως. **HEMST.**

Ead. 1. 4. Αὐτοῦ) Nempe mundi, quem Deum esse statuit *Plato* in *Timaeo*. **CLEA.**

Ibid. Φρόνησιν) *Platonici* mundum animatum, sapientia et intelligentia praeditum credunt. **VORST.**

Ead. 1. 8. Ἀναγνώσαι) *Legendi* significationem locus postulat; *Graeci* sermonis usus ἀναγνώσαι. Contra peccatur in *Hesychio*: Ἀναγνώσαι, ἀναπεῖσαι. Ionum est, et *Herodoti*, apud quem saepius hac potestate ἀναγνώσαι, nunquam ἀναγνώσαι. Γραμματικὸν τρόπον, nisi potius mox post γράψαι sit adjungendum, eo tamen referri debet. **HEMST.** Neutrum horum sine vi aliqua fiat: neque tamen ἀγράμματοι et γραμματικὸν τρόπον conjungi inter se possunt. Rectius itaque, opinor, omnino pro alienis ejicientur. Ἀναγνώσαι vero confidenter in ἀναγνώνας mutavi, praesertim quum spectatissimi judicis auctoritas accessisset, *Schaeferi* ad *Gregor. Cor.* p. 503. et 504, qui omnino de hoc verbo consulendus. **LEM.**

Ead. 1. 11. Παραβάλλουσα) *An καταβάλλουσα*, id est, instituens. **GUNT.** Sine librorum auctoritate mutavi παραλα-

βοῦσα· habent enim omnes παραβάλλουσα. Manifestior mutationis ratio est, quam ut promendo tempus teram. SOLAN. Eadem, quae doctiss. Solano, mihi quoque se jamdudum obtulit conjectura: neque tamen in contextum recipere consultum duxi, propterea quod non defore putem, quibus adridebit *Guieti* καταβάλλουσα. Imo defendi forte poterit παραβάλλουσα, in favo ex congesta temere materia velut projiciens animal informe. HEMST. Atque hoc ipsum velle videtur auctor, ut summa adpareat facilitas, qua natura tam formosum ac sapiens animal quasi temere projectum generet: cum qua quidem sententia et particula σχεδὸν optime conspirat. LEM.

Ead. l. 13. Μέλιτταν σοφὴν) Eodem epitheto gaudet etiam apud *Philostr.* p. 889. SOLAN.

Ead. l. 14. Θείον μέλιτος) Hinc *Virg.* IV. Georg.

Protinus aërii mellis coelestia dona.

Varro de R.R. II. c. 5. Denique ex hoc (bove) putrefacto nasci dulcissimas apes mellis matres. COGN.

Ibid. "Εστε ὧν) De ovorum natura mirabili, et eorum variis generibus loquitur *Cael. Rhodigin.* Ant. Lect. XXVII. c. 17. *Aristotel.* de Gener. Anim. lib. V. COGN.

Pag. 121. l. 1. Τινῶν) Αντισίον; GUIET. Legendum τισίν cum interprete. Videtur hic esse adlusio ad locum veteris philosophi, forte Empedoclis, qui Physica versibus scripserat. CLER. Τινῶν, τέχναις) *Vorstii* strictura suadente, harum vocum ordinem in libris perturbatum sic restitui. SOLAN. Etsi transponas, incommode cadit. Deinde ὡς λόγος pertinet ad sequentem sententiam προσχρώμενη τέχναις ἱεραῖς, quem nexum subjecto τινῶν non convenit interrumpi: valet autem, quemadmodum apud *Platonem* saepe, ut veteris sapientiae doctrina tradit: ita λέγειν. *Democritus*: τάδε λέγω περὶ τῶν ἑμπάντων. Vix me retinui, quin redderem in *Luciano* τισίν, orationis structura liquida: tum etiam recte τισίν, quoniam artes quidem aetheris magni sacras, sed ignotas tamen, et humanae menti non pervias commemorat. HEMST. *Abresch.* Dilucc. Thuc. p. 320. pro τινῶν reponendum αἰς τισινοῦν, conferens *Hermot.* c. 28. εἰ καὶ ἄνευ ἐξετάσεως ὁρμήσαιμεν ἐπὶ μίαν τῶν ὁδῶν ἡντιναοῦν. Taliū commentorum et ego facile bonam copiam suppeditaverim. Sed nihil hinc lucri. Aut τινῶν transponendum videtur; sed quo, non valeo dicere: nam ὡς λόγος haud dubie absolute ab auctore scriptum. Aut prorsus est ejiciendum, ut illud *Somn.* c. 17. in verbis: μὴ ὀνειρώων τινῶν ἡμᾶς ὑποκριτάς τινας ὑπέληφεν; Nam τισίν illud *Guieti*, licet *Hemster-*

husii patrociniis magnopere commendatum, tamen non omnino placebat. Scilicet non patet, quomodo τινῶν ex τισὶν oriri unquam potuerit. LEMM.

Ibid. Αἰθέρος μεγάλου) Summi Dei. *Lucret.* lib. I.

Postremo pereunt imbres, ubi eos pater aether

In gremium matris terrae praecipitavit.

et *Virgil.* II. *Georg.*

Tum pater omnipotens foecundis imbribus aether. COEKL.

Ead. I. 2. Τὰς οὖν αἰθ. δ. μεγάλας οὐσας) Si locus est integer, nec quicquam desideratur, quae suspicio non immerito posset suboriri, nihil est reliquum, quam ut Accusativos absolute positos agnoscamus: quae structurae ratio satis alioquin apud Graecos obvia fefellit interpretes tum hoc in loco, tum saepius alibi: exempla dedit ex *Pausania Sylburgius* in *Praef.* p. 930. Vide praeterea *Kuhn.* ad *Aelian.* V. H. II, 13. ubi, quae pleraque notat *Perizonius*, sunt aliena, et diversi generis. *Strab.* I. p. 7. πολλοὺς δ' ἔτι νῦν ἀνωρύμους ὄντας pro πολλῶν δ' ἔτι νῦν ἀνωρύμων ὄντων. *Menodotus* apud *Athen.* XV. p. 672. B. πεπεισμένους τοὺς Ἀργεῖους. In *Diogen.* L. IX, 42. ita nunc legitur: φησὶ δὲ Ἀθηνόδαρος ἐν ἡ Περίπιατων, ἐλθόντος Ἰπποκράτους πρὸς αὐτόν, κελεύσαι κοιμισθῆναι γὰρ. *Suidas* in *Δημόκριτος* ὁ Ἀβδηρίτης aliud ostendit, ἐλθόντα Ἰπποκράτην πρὸς Δημόκριτον quod quo minus in *Diogene* conspiciatur, librariorum imperitiae deberi non dubito: II, 48. τοῦτον ἐν στενωπῷ φασὶν ἀπαντήσαντα Σωκράτει, διατεῖναι τὴν βακτηρίαν. ibi recte *Kuhn.* *HEMST.* Sunt sane Accusativi absoluti pro Genitivis; de qua nectendi libertate praeter *Sylburgium* ad *Pausan.* et *Kuhnium* ad *Aelian.* etiam *Dukerus* exposuit ad *Thucyd.* II, 52. Conclusio scilicet fit ex iis, quae hactenus a Socrate disputata erant. Jam quum tantae sint, inquit, immortalium vires, nos, qui mortales simus ac tantilli, qui neque magna possumus perspicere, neque etiam parva; nos, qui plerumque etiam in iis, quae nobis ipsis accidunt, dubii haeremus, non sane possumus certo quidquam dicere, neque de *Halcyonibus*, neque de *Luscinis*. *Abreschius* *Dilucc.* *Thuc.* p. 264. summa imis miscuit cum insigni protervitate, quum aut post ὄντες inseri voluit ἀγνοοῦντες, quod ferri aliquo modo posset, si fieret post οὐσας, aut totum locum sic transponendum censuit: Θνητοὶ οὖν καὶ σμ. παντ. ὄντες, καὶ οὔτε τὰ μεγ. δυν. καθ. οὔτ' οὖν τὰ σμικρὰ, τὰ πλείω δ' ἀπ. — οὐκ ἂν ἔγοιμεν εἰπεῖν βεβαίως τὰς τῶν αἰθ. δυν. μεγ. οὐσας, οὔτε περὶ Ἀλκυόνων οὔτ' Ἀηδ. — verba absque succo et sanguine aleae instar temere conjecta. Idem οὔτ' οὖν explicat *neclum*, neque adeo, nec proinde, quia scil. magna facilius in oculos incurrant, quam

parva. Sed meliorem lectionem suppeditat cod. 2954. οὐτ' αὐτὰ σμικρὰ, quae verba recte *Jacobsius* dividens fecit αὐτὰ τὰ σμ., nisi forte auctor voluit αὐτὰ τὰ σμ. Nam non id, quod *Abreschius* cogitavit, velle potuit *Socrates*, minora difficilior cognosci majoribus, sed contra faciliorem esse minorum rerum, e. g. artis scribendi, legendi, tibia canendi, quam majorum, scientiam ac peritiam: quod patet, nisi forte leviter percurreris, e totius loci natura et nexu. Postremum non licuerit mihi silentio praeterire eam verborum rationem, qua reperiuntur exhibita in B. 2. ita, ut, nullo interpunctionis signo post προσχωμένη posito, una serie pergatur: προσχωμένη οὖν τὰς ἀθαν. δυν. etc. usque ad Ἀηδόνων. Chaos confusum, cujus origo fortassis a typis repetenda. LEXM.

Ead. 1. 6. Ἀηδόνων) Lusciniarum propter *Philomelam* meminit. SOLAN.

Ead. 1. 7. Κλέος δὲ μύθων) Vertit interpres: praeclaram hanc fabulam, quasi vertendum ad verbum esset, gloriam fabularum: sed κλέος hic est, ut saepe apud *Homerum*, pro fama auditu accepta: II. B. 486. Alia loca indicabit *Index Eustathianus* ed. Rom. ut et quae de hac voce habet *Eustathius*. Itaque *Socrates* hic inducitur dicens, traditurum se liberis, quae a parentibus de priscis fabulis acceperat. Dogma fuit Platonikum, non quasvis fabulas, sed eas, quae ad virtutem faciunt, pueris esse proponendas: qualis fabula *Halcyonis*, quae ad commendationem fidei conjugalis pertinet. Consulendus *Plato* lib. II. de Rep. ubi multis probat περὶ παντὸς ποιητέον, ἃ πρῶτα ἀκούουσιν ὅτι κάλλιστα μεμυθολογημένα πρὸς ἀρετὴν ἀκούειν: dandam omnino esse operam, ut hae fabellae, quas primas audient, elegantissimae fictae ad virtutem sint. CLER.

Ead. 1. 8. Θρήνων μελωδὲ) Ὡς ὅντι θρηνομέλωδες legendum est. BROD.

Ead. 1. 10. Γυναιξὶ τ' ἑμαῖς) Duas fuisse *Socrati* simul uxores, non solus *Lucianus*, aut quisquis hujus opusculi auctor est, tradidit: sed ante et post eum multi; quos errare *Panaetius* firmissimis, *Plutarcho* iudice, argumentis evicerat. De hac doctorum controversia plura qui volet, adeat *Bentleji* de *Phalaridis* Epistolis dissertationem. Nos de his feminis hoc modo lectorem monitum hic volumus: *Xanthippen* morositate notam, talemque, ut a *Socrate* ideo tantum ductam tradant, quo patientiam sibi summam tali monstro consuescens compararet. *Myrto* autem, quam ei superinducunt, *Aristidis* ex filia neptis. De qua, et ea quam supra dixi controversia, consule *Plutarch.* in *Vita Aristidis* sub finem. SOLAN

Ibid. Ξανθίππη τε καὶ Μυρτοῖ) Socrati Hieronym. in Jovian. uxores fuisse duas scribit Xanthippen et Myrtone n, Aristidis neptem, quam alii dicunt filiam Laërtii etiam testimonio et Plutarchi in Arist. Cogn. Junguntur etiam in Epist. Socratic. 27. p. 57. Observanda, quae Cyrillus ex Porphyrio scribit contra Julian. VI. p. 186. D. δύο δὲ σχεῖν γυναῖκας ἄμα, Ξανθίππην μὲν πολλῶν, καὶ κοινοτέραν πᾶς, Μυρτῶ δὲ Ἀριστείδου θυγατρίδην τοῦ Ἀνσιμάχου· καὶ τὴν μὲν Ξανθίππην περιπλακεῖσαν λαθεῖν, ἐξ ἧς αὐτῷ Λαμπροκλῆς ἐγένετο· τὴν δὲ Μυρτῶ γάμῳ, ἐξ ἧς Σωφρονίσκος καὶ Μενέξενος. Xanthippos solius, non itidem Myrtus meminerunt Plato et Xenophon. Vid. Diogen. L. II, 26. ibique Casaub. et Menagium. HEMST. Plato in Phaedonis initio p. 45.E. Xanthippen nominat ἐχούσιν τε τὸ παιδίον αὐτοῦ καὶ παρακαθημένην· non procul a fine pag. 86. A. cum jam tempus adpeteret educendi poculi cicuta mixti, ἠνέχθη παρ' αὐτὸν τὰ παιδία, δύο γὰρ αὐτῷ νειεῖς σιμχοὶ ἦσαν, εἰς δὲ μέγας, καὶ αἱ οἰκείαι γυναῖκες ἀφίκοντο· et mox: τὰς μὲν γυναῖκας καὶ τὰ παιδία ἀπέναι ἐκέλευσεν· tum p. 87. A. ἐγὼ μέντοι, inquit Socrates, οὐκ ἤκιστα τούτου ἐνεκα τὰς γυναῖκας ἀπέπεψα. Ex his clarum, utramque marito vixisse superstitem. Ille natu major filius et μέγας Xanthippes est Lamprocles, quem bene restituit in Epp. Socrat. pag. 57. Leo Allatius: sed monere simul debuerat, id nominis abiisse violatum librarii culpa in ἄμα Τυροκλῆς· nam illud ἄμα ex priore syllaba ΑΑΜ conflatum nullius usus est, et orationi nocet. Idem pejus ex Myrto prima uxore sublatum esse scribit: etenim apud Xenophontem Lamprocles Socratis πρεσβύτατος υἱὸς a patre commodo monitore castigatus, quod matri vehementius succenseret, cum respondet Memorabb. II. p. 432 v. 20. οὐδεὶς ἂν δύναιτο αὐτῆς ἀνασχεῖσθαι τὴν χαλεπότητα, nonne Xanthippen, ejusque notos mores designat? De duabus Socratis uxoribus quibus argumentis Panaetius pugnaverit ad convellendam Platonis auctoritatem, equidem igo. IDEM in Addendis.

Ead. l. 14. Αὐπλᾶσίαν τὴν παράκλησιν) Duplam exhortationem, et quod Halcyon pia in virum sit, et quod is in uxorem. Haec notantur ad marginem A. 1. W. HEMST.

IN PROMETHEUM.

Pag. 123. l. 1. ΠΡΟΜ.) In hoc et seqq. Deorum tam coelestium quam marinorum dialogis duplex *Luciani* institutum esse videtur: primum ut fabulas elegantiores enarret; secundum, ut quae in his poetarum figmentis a decoro aliena erant, viris cordatioribus deridenda propinaret; quod ab eo ea elegantia et ingenii laude praestitum est, quae ipsis propemodum Christianis vix quicquam reliqui fecit. Inest certe tantus lepos, urbanitasque cum vi critica conjuncta, ut ab homine non Christiano desiderari, nedum sperari amplius quid non possit. SOLAN.

Ead. l. 19. Ὁ μὲν Κεύκασος) Quid legerit *Ottomarus Luscinus*, hujus dialogi interpres, non video: omnino aliud legisse statuendum est: sat monuisse. BOURD. Hujus montis descriptionem apud *Arrian*. in V. A. lib. III. reperies. *Prometheus* vero adfixum fuisse ad *Caucasum* tam multi adfirmant, ut vix negari possit. Hoc inprimis testatur *Cicero* lib. II. *Tusc. Quaest.* Hoc etiam *Apollon*. Arg. II. in fine adserit, quod ejus interpres adfirmat: illud ipsum *Pausanias*, *Servius* et alii multi. COGN. Simile prorsus initium dramatis *Aeschylei Prom.* Vincit. LEXIM.

Pag. 124. l. 2. Ἐπαμύνειν) In edd. vulgatis ἐπαμύνειν. Sola J. δύνωνται addidit. FL. tamen non eget, quippe quae ἐπαμύνειν exhibeat, quod verum et *Lucianeum* puto. SOLAN. Verissima FL. ed. lectio: Juntinam interpolatam esse clamat illud ἐπαμύνειν δύνωνται. Putaveram olim insititum esse οἱ ἄνθρωποι, et, cum primum ad explicanda τὰ πλάσματα αὐτοῦ fuisset adscriptum, post in contextum venisse: nam commode procedunt, ὥς μὴ ἐπαμύνειν αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτοῦ. Nunc receptae lectioni lubens acquiesco. *Aeschylō*, cujus fabulam, antequam haec scriberet, a *Luciano* lectitatam fuisse, facile deprehendi potest, *Prometheus* λεωγῶς, ἀνθρωποποιὸς *Tatiano* Or. ad Graec. pag. 42. auctor vulgi fictilis *Phaedro* IV, 14. Ideo homines ab ipso ficti πλάσματα πηλοῦ *Aristoph.* Av. v. 687. πηλόπλαστον στέγμα *Aeschyl.* apud *Procl.* ad *Hesiod.* p.

46. Retinuerunt Graecam vocem Christiani scriptores Latini: Dracont. Hex. v. 311.

Projicere nec plasma suum vult conditor aevi.

HEMST. Adtende, contrariam sententiam praeberē ὡς μὴ ἐπαμύνειν, *ita*, ut non possent auxiliari: sic enim ὡς cum Infinitivo junctum modum, vel gradum rei indicat. Infra ὡς ἀκροποδιῇ που μόλις ἐστάναι. Diall. Deor. XXI, 1. ὁμοῦ δὲ τοσοῦτον ὑπερφέρειν (τὸν Δία), ὡς μὴ καταβαρῆσειεν αὐτὸν etc. οἷα ἂν πεισθελήν. Ibid. V, 3. ἐγὼ δὲ μὴ οὕτω μανέλην, ὡς τὰ χεῖλη προσενεγκεῖν etc. et sic semper. Sed h. l. requirebatur consilii notatio. Felicissime itaque e Fl. restitutus Optativus: *ne forte auxiliari possint*. LEMM.

Ead. l. 5. Τὸν τῆς φάραγγος) Philostratus in Apoll. Tyaneo (II. c. 3.) refert duo esse Caucasi cacumina stadio inter se disjuncta, quibus adcolae Promethei manus adfixas fuisse referunt. COGN. Aeschyl. Pr. Relig. v. 15. Ἀἰεσαί βίᾳ φάραγγι πρὸς δυνεχέμερον. ubi Stanley ista Luciani non praeteriit. — *adspicite religatum asperis vinctumque saxis* — apud Cicron. Tusc. Disp. II. c. 9. HEMST.

Ibid. Ἀνεσταυρώσω) Crucifigatur: inde Caucasus dictus crux: monuit Lips. tract. de Cruce: σταυρὸς postea. BOURN. Infra saepe repetitur hoc verbum: quibus locis usus est J. Bos in Ep. ad Hebr. VI, 4. ut ostendat ἀνασταυροῦν perinde atque ἀνασχολοῦν Graecis esse in crucem agere, cruci suffigere, secus quam scriptoris sacri interpretes existimarunt, verterentes rursum crucifigere. HEMST.

Ead. l. 6. Ἀπὸ τουτουῖ) Ab hac in contrariam partem. BOURN.

Ead. l. 7. Ἀτότομοι) Ἀπόξυροι Angl. ut *exesi scopuli* apud Senec. Hercule fur. BOURN. Ἀπόξυροι praeter Angl. etiam P. et L. uti Rhet. Pracc. cap. 7. In impressis autem omnibus ἀτότομοι. SOLAN. Luciani est ἀπόξυρος: praeter locum a Solano indicatum vid. Ver. Hist. II, 30. Navig. c. 8. Unde et ego cum Schmidero lectionem trium Mss. praeferebam ei, cui glossematis nota manifesto inusta. LEMM.

Ead. l. 9. Ὡς ἀκροποδιῇ που) Scribe, ὡς ἀκροποδιῇ που μόλις ἐστάναι. BOURN. Ὡς ἀκροποδιῇ μόλις ἐστάναι) Ἀττοντες inde attae, qui inter ambulandum stare nesciunt. Casaub. ad Suet. Tiber. c. 1. tales sunt Medi, qui, ἐπὶν ἀποβῶσι τῶν ἱππέων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκάνθων ἐπιβαίνοντες, μόλις βαδίζουσι. Lucian. Diall. Mort. XXVII. §. 3. In Ms. legitur μόλις, quod idem est. BOURN. Ed. Sunt. ἀκρὸ ποδί. Reliquae ἀκροποδιῇ, quod non tam apte huic loco visum est convenire: ne dicam, jam alibi solere ἀκροποδιῇ legi, non ἀκροποδιῇ.

SOLAN. Nullam video rationem, cur mutandum sit; nisi, quod alibi *Noster* solet, ἀκροποδῆτι malis: alia *Luciani* loca, ubi hoc ipsum vocabulum invenitur, adnotavit *H. Steph. Th.* III. p. 515. tum porro sic scribit: *Quibus in locis quidam expouunt, suspensio gradu: cum id potius significet, quod vernacula lingua dicimus, en pas de l'arron. Suidas ἀκροποδῆτι exponῆτι ἀκροῖς ποσὶ, summis pedibus: alii, summis seu extremis pedum digitis, quod Luciani locis non convenit.* Quam ob causam non convenire putet *Stephanus*, plane non perspicio: hic certe nihil aequae sententiae respondet: sic ut summis pedum digitis insistere vix liceat. Praeterea malo στενήν ταύτην ὁ κρ. ἔχει τὴν ἐπίβασιν, propter illud πον, ἀκροποδῆτι πον. **HEMST.** Sunt haec ad ipsam *Luciani* consuetudinem familiarissimam dicta, ut minime videantur mutanda. Cogita sic scripsisse auctorem: *Στενή ἐστὶ τῶ ποδὶ αὐτῇ ἢ ἐπίβασις, ἣν ἔχει ὁ κρημνός.* Sed in arctum haec ab auctore contracta, ut una modo efficeretur enuntiatio. Exemplum paene in singulis paginis obvia. Deinde ἀκροποδῆτι forma rectior restituenda videbatur, ut constaret sibi scriptor, qui et alibi sic scripsit. Vitiosam formam e lectione ἀκρῶ ποδὶ ortam credo. In sequentibus denique verba καὶ ὅλως ab adnexis sejuncti commate, quod idem et alibi haud raro a me factum profiteor. Neque enim καὶ ὅλως est ei omnino, eo sensu, ut cogites: *omni ex parte*, quod esset παντελῶς, πανταχόθεν etc. sed semper apud *Nostrum* significat: *denique, ut paucis dicam.* Diall. *Deor.* XII, 1. καὶ ὅλως, θόρυβος καὶ μανία ἐν τῇ Ἰδῇ ἅπαντα. Ibid. XVIII, 1. καὶ ὅλως, παντὶ μᾶλλον εὐικῶς, ἢ σοὶ τῷ πατρί. Unde ibid. §. 2. verba καὶ ὅλως μεμνηότες ὑπὸ τοῦ πότου, uti vulgo dantur, dudum correxi. Et *Timon.* c. 55. καὶ ὅλως, πάνσοπον τὸ χρῆμα scripsi pro vulgatis uno tenore pronuntiandis. **LEHM.**

Ead. 1. 15. Τοῦτ' ἔφη) Sunt vitrea fracta, et conati sunt evitare interpretes. Sed adnotavit pater, τὸ κατελήσαντας ἀντὶ σοῦ ἀνασκαλοπισθῆναι, ut *Mercurius Charonti* in *Contempl.* τοῦτὶ τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον καταστήσεται μοι. **GRON.**

Ibid. Τὸ κατελήσατε) Ingeniose *J. Fr. Gronovius.* Melius tamen, ut arbitror, locus habebit resectis, tanquam inutili adsumento, τὸ κατελήσατε. Unde natum sit, proclive est animadvertere: adscripserat aliquis ad τοῦτ' ἔφη, τὸ κατελήσατε, commonefaciens, hoc nimirum ex superioribus verbis esse intelligendum: deleveris, jam nihil amplius ad integram orationem requireres, dummodo vice τοῦ scribatur σοῦ. *Diall. Deor.* 1. τοῦτο φῆς, ἐκπεσεῖσθαι μετῆς ἀρχῆς. **HEMST.** Rectis-

sime *Hemsterhusius*. Lectio ἀντὶ τοῦ ἀνασχ. absurdam prope efficit sententiam. Verba τὸ κατελέσαστε etiam *Schmiederus* uncinis notavit. **LEHM.**

Pag. 125. l. 1. Καὶ ἄλλους δύο) *Nos ambos*. **BROD.**

Ead. l. 4. Τὴν ἑτέραν) *Χεῖρα* subaudio. **BROD.**

Ibid. Κατελήφθω) Vide eruditiss. *Dukerum* ad *Thucydid.* VIII, 63. **HEMST.** *Pag.* ed. Bip. 261. sq. Vol. V. Mox pro αὐτῇ, monente *Jensio* Lectt. *Lucian.* p. 13., restituebam αὐτῇ. **LEHM.**

Ead. l. 6. Πάντα) *Legerim ταῦτα, ut haec habeas: nam πάντα nihil significat. CLER.* Significat omnes poenae partes: nam nondum satis erat adfixum Prometheum esse: addenda etiam erat jecinoris devoratio, per aquilam exsequenda. "Ἐχειν autem exquisite dictum de eo, qui sua accepit. *Diall.* *Deor.* XXV, 2. ἐκείνος ἤδη ἔχει τὴν δίκην. Non minus eleganter in sacris libris ἀπέχειν usurpatum, ut in illo Servatoris nostri *Matth.* VI, 2. ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν. Cf. *Luc. Evang.* VI, 24. *Kuinoel.* ad *Matthaei* locum. **LEHM.**

Ead. l. 7. Πλαστικῆς) *Quod homines e luto finxeris*. **BROD.**

Ead. l. 13. Ὅσα καλύψας ἀργεῖτι δημῷ) *Idem de Merc.* cond. habet autem adcusationem omnem hanc ab *Hesiod.* I. *Oper.* et *Dier.* **BOURD.** *Theog.* 540.

Τῷ δ' αὖτ' ὅστέα λευκὰ βοὸς δολιχὴ ἐπὶ τέγγῃ

Εὐθετίσας κατέθηκε, καλύψας ἀργεῖτι δημῷ.

Monendus autem lector, *Pausaniam* IX. putasse hoc opus *Hesiodum* non esse. V. *Kennet.* **SOLAN.**

Ead. l. 14. Ἀργεῖτι δημῷ) *Alba pinguedine*. Vide *Hyginum* in *Sagitta*. **BROD.**

Ead. l. 15. Ἥσιόδου) *Hesiod.* in *Theog.* 541.

— κατέθηκε καλύψας ἀργεῖτι δημῷ. **BROD.**

Pag. 126. l. 2. Ἐκλεψας) *Omnes libri habent κλέψας, quod cum ferri non posset, nisi καὶ sequens deleatur, sic mutavimus; neque litem credo nobis ea de re quenquam moturum, qui non sit harum elegantiarum prorsus expertus. Vide Diall. Deor. I. SOLAN.* Religio mihi fuit sine Codicibus in lectione proba quicquam tentare. *Benedictus* etiam vertit, quasi voluisset ἔκλεψας: *furatus es, et hominibus dedisti: debuerat, ignem furatus, illum etiam hominibus dedisti.* §. 6. *Artemidor.* III, 17. καὶ γὰρ τὸν Προμηθεὶα λέγουσι ἐπὶ τῷ πλάττειν τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὸ πῦρ κλέψαι κακῶς ἀπολέσθαι. **HEMST.**

Ead. l. 3. Δεδέσθαι) *Vinculis constringi*. **BROD.**

Ead. l. 5. Ἀναίτιον αἶν.) *Homerus Iliad.* N. 775. **BROD.** Ut *Dial. Mort.* ex *Homero*. **BOURD.**

Ead. l. 6. Τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτ.) *Athenis in Prytaneo*

publice alebantur bene meriti de republica. **PROD.** *A Πρώτῳ* in Apolog. Socrat. εἰ οὖν δεῖ με κατὰ τὸ δίκαιον τῆς ἀξίας τιμᾶσθαι, τοῦτον τιμᾶμαι τῆς ἐν τῷ Πρωταναίῳ σιτήσεως. Tangit alibi. legend. *Dionys. Halic. L. V.* **BOURN.** Statua donari aurea, et in Prytaneo publice ali, Athenis honores, qui in viros conferebantur virtute aut meritis in patriam praestantissimos. Vide *Demosth.* 327. et *Etymol. M.* Imitatur autem hic Socratem, qui damnatus jam, cum de poena ageretur, ἔτεκα μὲν, εἶπε, τῶν ἐμοὶ διαπεπραγμένων τιμᾶμαι τὴν δίκην τῆς ἐν Πρωταναίῳ σιτήσεως. *Diog. Laërt.* 43. *D. V.* **PLAT.** Apol. Socrat. **SOLAN.** A Socratis aestimatione suae litis sumtum esse monet *Menag.* ad *Diog. L. II.* 42. *Suid.* in Σωκράτης· ἐν τῷ τιμήματι δὲ αὐτὸν τῆς ἐν τῷ Πρωταναίῳ σιτήσεως ἐτιμήσατο. Hac de re plura conguessit *Leo Allat.* ad *Epp. Socrat.* p. 192. **HEMST.** *Plat. Eutyphr.* p. 36. *D.* οὐκ ἐστ' ὅ, τι μᾶλλον, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πρέπει οὕτως, ὥς τὸν τοιοῦτον ἄνδρα ἐν Πρωταναίῳ σιτεῖσθαι, notante *van Heusde* in *Spec. Crit. in Plat.* p. 12. Lectionem *Coll. P.* ἐμὰντῷ inprimis ob c. 10., ubi eadem structura, recipiendam duxi. Accedit etiam *Schaeferi* auctoritas ad *L. Bos de Ellips.* p. 111. De orationis, quae h. l. est, forma conferas simillimum locum *Diall. Deor. XVI.* 2. ἐκείνος θαυμαστός, ὃν ὁ Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἱ Μοῦσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέδειξε αὐν etc. Per se tamen non sprevissem *Vorstii* et *Constantini* lectionem τιμησαίμην. **LEHM.**

Ibid. Ἐτιμ. αὐν ἐμ.) *Hac me poena dignum censuissem.* **PROD.** *Vorstius* et *Constantinus* (in v.) τιμησαίμην. **SOLAN.**

Ead. l. 11. Πλησίον τῶν Κασπίων πελῶν) Profert hunc locum, et de Caucaso, cui Prometheum adfixum fuisse veteres fingunt, pluribus agit *Stanl.* ad *Argum. Aeschylae* traegodiae. Ab eodem Tragico profectum, quod Prometheum *Lucianus* dicat οἰκτιστὸν θέαμα πᾶσι Σκιδαις· vid. v. 417. *Varro* apud *Nonium* in *Vastitas* p. 417. *Mortalis nemo exauduit, sed late incolens Saththarum inhospitalis campis vastitas.* *Scytharum Junius* probante *Mercero*: dubito, an propius ad priscam scripturam *Sagarum*. Fabulae vetustae fama tantum valuit, ut rem vere gestam crediderint adcolae, et vestigia miserandi casus ostentariunt: *Diodor. Sic. XVII.* p. 606. *A. Strab. XV.* p. 1009. *A. Arrian. A. A. V.* p. 199. *P. P. E.* p. 7. Refert *Philostr.* de *V. A. T. II.* c. 3. τοὺς τῷ Κανκάσῳ προσοικοῦντας οdisse vehementer aquilas, earumque nidos telis ignitis succedere: θήρατρά τε ἐπ' αὐτοὺς ἴστανται τιμαρῆν τῷ Προμηθεῖ φάσκοντες· ὥδε γὰρ τοῦ μύθου ἡττηνται· tantopere sunt fabulae dediti veram credentes: haec posteriorum mens, quam inter-

pres non percepit. Adde *Scholias. Apoll. Rh. ad II, 1252.*
HEMST.

Ibid. Κασπίων) Caspiis populis Scythici generis vicinae sunt Tauri montis angustiae, ad 8000 passuum in longitudinem extensae, latitudine tam exigua, ut vix plaustro sint perviae, quas idcirco Caspias portas scriptores adpellant, quod per eas ex Babylonia et Perside ad mare Caspium pateat transitus. COGN. "Ὅρη δὲ εἰσὶν αἱ Κάσπιαί πύλαι, μᾶλλον δὲ πέτραι ἀπερὸς ὄρων καὶ κοῖλαι, ὡς ἐν τάξει πυλῶν, ἀπὸ τῶν Κασπίων ἀνδρῶν, ἡ τῆς Κασπίας θαλάσσης οὕτω καλούμεναι, ἃς καὶ κλειῖδας Ἀσιάδος γῆς καλεῖ ὁ Διονύσιος. *Eustath. ad Dionys. Per. v. 1039.* VORST.

Ead. l. 13. Ἀγωνικῇ) Lego ἀγωνιῇ. BROD.

Ead. l. 14. Ἐς οὐδὲν δέον) Frustra ac temere. BROD.

Ead. l. 15. Ἐπιμελησόμενος) Malim ἐπιμασσησόμενος, quae mandet: ab ἐπιμασάομαι, mando. CLER. Videtur *Lucianus* scripsisse ἐπιμελισόμενος. Vide notas ad *Dialog. Aj. et Ag. qui XXIX.* et ultima dialogi hujus verba. SOLAN. Cave, quicquam mutandum putes: obscuraveris omnem loci venustatem. Aquilam mox esse devoluturam, quae jecoris ejus curam sit susceptura, facete *Mercurius* ait: interea dum *Jovis* ales ad curam istam adgrediatur, nihil obesse, quo minus tantulum temporis intervallum abutantur ad acroasin sophisticam. Bellum enimvero curatorem jecinoris *Promethei*, et per sane quam jucundum! HEMST.

Pag. 127. 1. Σοφιστικῇν, οἶος etc.) Non recte dictum putabunt, qui grammaticorum regulis religiose insistentes, ab iis ne tantillum quidem discedi fas putant. SOLAN. Ideo σοφιστικῇν vocat *Prometheum* §. 20. ut et *Aeschyl. P. V. v. 62.* ubi haec utraque *Luciani* loca *Stanlejum* non fugerunt. HEMSTERN.

Ead. l. 3. Καὶ ὅπως) Ὅρα subaudio. BROD.

Ead. l. 4. Καθυφῆς) Interpr. Nec jus tui patris prodas. Malim propriam significationem sequi: nec quicquam praetermittas eorum, quae ad jura patris tui pertineant. Brevis Gallice: n'omettez aucun des droits de votre père. CLER. Vide, quae notavi ad *Jud. Voc. §. 3.* Illa ὅπως μου ὡς δεῖν. κατηγορήσῃς adtulit *L. Bos* in Ellipsi verbi σκοπεῖν. HEMST.

Ibid. Τοῦ πατρὸς) *Mercurius Jovis* est filius. BROD.

Ead. l. 15. τῶν τοιούτων μεμέληται) Haec scriptura ex ed. J. est, quam firmat P. Codex ab ea tantum diversus, quod μεμέληται habet. L. autem μεμελετηκ. τῶν τ. SOLAN. Μεμελετήται) Eo minus haec movenda, quod rhetorum sit proprium μελετᾶν, etiam tum, quando secum meditantur, quae in au-

ditorio sint pronuntiaturi. J. lectionem nunquam admisero, nisi prius Graece dici, τούτων μοι μετέλλται, fuerit probatum. HEMST.

Pag. 128. l. 2. Τοιοῦτον) An τοιοῦτος; nimirum ὁμῶς· ὑπόστασθαι saepe casu destitutum per se significat rem adgredi et sustinere, provinciam subire: vel certe τὸ τοιοῦτον, ut in fine §. seq. Ex Prometheo Liberato Varronis profert Nonius in Quaest. p. 492. Aemulum illius artis, atque obstrigilatores, qui per aliquot annos quaesti nihil fecerit: videtur horum alteruter Prometheus aut Mercurius indicari. HEMST. Incuria absorptum τὸ ante τοιοῦτον restituendum videbatur. ὑπόστασθαι absolute positum b. l. aliquid duri habuerit; et nisi fallor, tum scribendum erat τοιοῦτος ὢν. LEMM.

Ead. l. 5. Οὐχὶ δὲ ἀπόχρη μόνῃ etc.) H. Steph. in App. de D. A. p. 105. ubi de pleonasmo adverbii μόνον agit, post ἀρκεῖ et ἀπέχρησε· quanquam nimis subtilem illam Stephani disputationem non probo. Ceterum Mercurius pro sua solertia non nimis exacte hunc aditum adcusationis instituit, videturque partium inter se connexio paullo inconcinnior minus ad sententiam respondere: levi mutatione huic difficultati existimo subveniri posse: πάνν γοῦν, ὃ Προμηθεῦ, μακρῶν ἔδει λόγων etc. νυνὶ δὲ ἀπόχρη μόνῃ τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τ. ἔδ. ut in Tim. §. 38. ἐχρήν μέντοι ὥς καὶ μακρὰ εἰπεῖν· sane οὐχὶ δὲ quid faciat, nullus video. HEMST. Clariss. Gesnerus non opus esse arbitratur emendatione, modo meminerimus, ironicum esse totum exordium, cujus haec sit vis: Quasi vero opus esset longa oratione — nec satis foret sola capita exponere etc. IDEM in Addendis. — Recte. Pendet scilicet sensus a sono, quo haec verba a Mercurio pronuntiata fingas. Quae Prometheus modo dixerat: καὶρὸς ἤδη περικτείνει τὴν κατηγορίαν, significabatur his longae adcusationis expectatio. Quo intellecto Mercurius cum adfectata aliqua ironia excipit: Sic igitur admodum longa opus est oratione, et magno quodam apparatu adversus facinora tua verba facturo; neque vero sufficit, capita tantum delictorum tuorum proferre, quod scilicet etc. hoc jam est idem, quod Gesnerus substituit: Quasi vero etc. Audienti statim ab initio necesse erat patere ironiam, legenti certe sequentia magis magisque patere faciunt. Cf. initium Diall. Marr. I. Mire Schmiederus post πεπραγμένα exclamationis, post ἀδίκημάτων interrogationis, signum posuit, magnopere ita corrumpens loci venustatem. In sqq. vellem Lucianus scripsisset: ὅτι ἐπιτραπέζ μοιράσαι τ. κρ. etc. Dativus ad σκωτῶ relatus paullo liberiores, ne dicam negligentiores, stylum prodit, quem tamen nefas foret corrigere. Neque

diversa tempora conjuncta ἐφύλαττες et ἐξηπάτησας mutari debent. Vid. ad Diall. Deor. II, 2. **LEHM.**

Ead. l. 8. Τὸν βασιλέα) Τὸν Δία. **BROD.**

Ead. l. 9. Οὐδὲν δέον) Hanc formulam explanat, et simul haec *Luciani* verba, *H. Stephan.* App. de D. A. p. 160. **HEMST.**

Ead. l. 13. Ῥῆσιν τινα μακρὰν ἀποτείνειν) Sumtum a Platone de Rep. X. p. 755. E. καὶ μακρὰν φῆσιν ἀποτείναντας ἐν τοῖς ὁδύμοις in Protag. p. 250. C. περὶ οὐ ἐγὼ τε καὶ σὺ μακρὸν λόγον ἑκάτερος ἀπετείναμεν. **HEMST.**

Pag. 129. l. 9. Τὸ τῆς ὀργῆς κεφάλαιον ἡλίκον ἐστίν) Ita *Mss.* *Codd.* P. et L. pro, αὐτὸ τῆς ὁ. τὸ κ. ὅ ἐστιν, quod in impressis est. **SOLAN.**

Ead. l. 10. Ὡς μειρακίον) Sic in Tim. et Toxare. **BOUADELOT.**

Ead. l. 11. Τὸ μείζον) Majorem partem. **BROD.**

Ibid. Αἰψέεται) In Graecis verbis naevus quidam est. Ait, μειρακίον τὸ τοιοῦτον ὀργίξασθαι καὶ ἀγανακτεῖν, εἰ μὴ τὸ μείζον αὐτὸς λήψεται. Sine ullo dubio λήψεται legendum; nec aliter videtur accepisse interpretes. **JENS.** Dictum supra ad Tim. c. 19. de hujusmodi exemplis sat est. Frustra hanc lectionem sollicitat vir doctus. **SOLAN.** *H. Steph.* App. de D. A. p. 145. observat, futurum nonnullis etiam locis adhibitum inveniri, ubi in praesens itidem, aut praeteritum perfectum resoluti posse videtur; cuius usus exemplum hoc profert: tum: videtur enim εἰ μὴ λήψεται esse pro εἰ μὴ λαμβάνει, vel λαμβάνοι in praes. opt. aut etiam pro εἰ μὴ εἴληφε: non enim loquitur de eo, quod eventurum erat, sed de eo, quod jam evenerat: et alia plura perquam subtiliter, ut parum absit, quin nodum in scirpo quaerere videatur. Modo reliqui vulgatam lectionem, quamvis aliquanto magis placeat ἡλίκον ἐστίν: nam αὐτὸ nolim mutatum in αὐτό τό: sed videtur adhuc locus ille meliorum Codicum auxilio indigere. **HEMST.** Nihil equidem desidero in sanissimo, uti videtur, loco. Αὐτὸ primum refertur ad τὴν συμμαχίαν, modo dictam, utpote rem a proposita causa alieniorem, neque adeo divisim vocibus legendum αὐτό τό. Intellige ipsam irae causam primariam. Ὁ ἐστίν vero est, quae vere est, opposita iis, quae simulantur vel praetexuntur. Sic ὁ ἦν *Nigrin.* c. 13. quae tamen et ipsa non intacta reliquit *Hemsterhusii* subtilis iudicium. Sensem constituo hunc: Jupiter neque memor est auxilii olim ipsi a me lati, neque adeo ipsam irae suae causam, quae (i. e. qualis ea) revera sit, considerat. *Abreschium* video *Dilucc.* *Thuc.* p. 775. sic explicanti et iudicanti mihi amice occurrere, atque adeo succurrere. Nam

ἡλικον ἔστι profecto et mihi non ineptum videtur vulgatae lectionis interpretamentum esse. De auxilio autem, a Prometheo Jovi lato, ipse exponit Titan noster *Aeschyl. Prom.* V. v. 199. sq. **LEHM.**

Ead. l. 12. Συμποτικάς) Hinc veteres illud usurpabant, μισῶ μνάμονα συμπόταν. de quo vide *Conviv. s. Lapith. c. 3. SOLAN.*

Ibid. Ἀπομνημονεύειν) Μισῶ μνάμονα συμπόταν. Id. in *Conviv. s. Lapith. BOURD.*

Ead. l. 16. Ἐωλόν τινα μν.) *H. Steph. Thes. T. III. p. 1289.* in Ταμείω hunc locum proferens scribit ἔγχολόν τινα μνήμην, vitio memoriae, an quod ita reponendum putarit. Sed nihil est, cur receptam lectionem loco moveamus: ἔγχολος, quanquam forma non discrepet ab ἔγκοτος, auctoritate, quantum memini, caret. Saepius autem *H. Stephano* contigit in eo Lexico, quod collata plurium opera congestum fuit, ut veterum scriptorum loca longe aliter adferat, quam in edd. legantur, nulla tamen variae lectionis vel mentione facta, vel reddita ratione. **HEMST.**

Pag. 130. l. 3. Διασιλλαίνειν) Sic P. et ed. J. In reliquis συλλαίνειν. Reperitur iterum haec vox in *Lexiph. c. 24.* et ibi quidem in omnibus libris composita, ut hic in J. et P. legitur. Enarrat autem *Aelianus Var. H. III, 40.* dum Σιληϊοῦς vult dictos ἀπὸ τοῦ συλλαίνειν. **SOLAN.** Συλλαίνειν verbum ποιητικώτερον est *Polluci IX, 148.* ubi vide, quae diximus: συλλοῦν et διασυλλοῦν adjungit *Pollux:* posterius in *Dione Cass. p. 875. B.* ὅτι καὶ ἄκων διασιλωσαί τι αὐτὸν σκωπτόλης ὡν προήχθη· habet *Hesych. in v.* et διασυλλαίνειν in *Διολουφείν.* κατασυλλαίνειν *Hippocr. in Παραγγ. p. 27. v. 41.* Adparet autem nihil referre, utrum συλλαίνειν legas, an διασυλλαίνειν. **HEMST.**

Ead. l. 5. Ὡςτε ἐγὼ οὐδὲ μν.) Interp. Ideoque Jovem facti postredie non recordaturum putabam, nec tantum ob rem tantillam stomachaturum. Non expressit vim locutionis οὐχ ὅπως, atque adeo totius periodi sensum infirmavit, debuisset enim hoc modo: Itaque putabam, ne recordaturum quidem Jovem ejus facti postredie, nedum adeo graviter ob id indignaturum. οὐχ ὅπως est nedum. **VITRING. Char. c. 9. LEHM.**

Ibid. Οὐδὲ μνημονεύω) Castiga οὐδὲ μνημονεύειν. **BAOD.** Imo μνημονεύσειν, ut in marg. A. 1. W. **LEHM.**

Ead. l. 6. Οὐχ ὅπως etc.) Verte, nedum ut propterea usque adeo irasceret: quod non expressit interpret. **CLER.**

Ead. l. 7. Τηλικαῦτα) Id est, τηλικούτως. **GUIET.**

Ead. l. 10. Τὸ χαλεπ.) Quod longe quidem gravius esset. BROD.

Ead. l. 12. Τὸ τοῦ λόγου) Quod proverbio jactatur. BROD. Modo τί οὖν; est absoluta interrogatio, ut Diall. Marr. X, 1. Τί οὖν; οὐχ ἱκανὸς ὁ οὐρανὸς ἐντεκεῖν; Char. c. 8. τί οὖν; οἰηθῶμεν etc. et sexcenties. Unde discedere placebat a vulgata nectendi ratione: τί οὖν διὰ τοῦτο ἐχρῆν, etc. satis quidem illa aspera. Et alibi a librariis similiter peccatum, ut Diall. Deor. VII, 2. ubi Apollinis verba vulgo incommode sic exhibentur: Τί οὖν πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα; Debebant: Τί οὖν; πάντα ἔχεις τὰ ἐργ. LEHM.

Ibid. Τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμ.) Hic locus Erasmus non fugit in Mare coelo miscere. HEMST.

Pag. 131. l. 1. Εὐτέλειαν καὶ ἀγέννειαν) Εὐτέλ. ex L. et ed. J. est. In reliquis impressis pro eo μικροφυλίαν legitur. De ἀγέννειαν leve est quod moniturus sum, in omnibus mendose scribi ἀγένειαν, nisi quod sola Fl. ἀγέννοιαν mendose habet. Sed ista tenuia, nisi editores cautius animadvertant, tot foedas Graecorum librorum editiones in aeternum propagabunt. SOLAN. Μικροφυλίαν) Quoniam haec vox multo melius ex Graecorum usu huc convenit, quam εὐτέλεια, non committendum videbatur, ut eam deteriore mutarem. Ἀγεννῆς et ἀγεννῆς, quaeque inde ducuntur, ἀγένεια et ἀγένεια promiscue fere solent usurpari, sic ut, si Codices hodiernos et rationem in nostris edd. scribendi consulamus, dignosci non possit, an pro diversis olim fuerint habita, necne: quanquam, si originem atque analogiae leges spectes, prius ad genus ejusque sordes, alterum ad animum proprie pertineant. HEMST. De hoc discrimine adeundus Dorvill. ad Charit. p. 388. qui id etiam ex Luciano probavit. H. l. non minus mihi videtur certa esse Exc. P. et Fl. et codicis 2954. lectio ἀγέννειαν, quam in Char. c. 10. οὐδὲν ἀγεννῆς, sic sine variatione librorum scriptum. Scilicet respicit hac voce Prometheus ad illud modo dictum θεοῖς πρόπον et βασιλικόν, negatque Jovi inesse illam nobilitatem animi, quae apud Sallust. B. Cat. c. 49. in Equitibus Romanis laudatur. Sed εὐτέλειαν, quae vox etiam in A. 2. pro μικροφυλίαν legitur, ut integerrimae lectionis manifestum glossema, et ego respuendum censebam. LEHM.

Ead. l. 4. Τοιαῦτα ἐργάζεται) Angl. τηλικαῦτα ὀργίζεται. BOURD. Omnino ex Codice cum Angl. tum alio, cujus excerpta penes me sunt, legendum, εἰ κρεῶν ὀλίγων ἕνεκα τηλικαῦτα ὀργίζεται, si parvae carnis causa tantopere indignatur. Et statim cur non, ut jusserat Bourdelotius, et ipsi canones

τῶν γραμματικῶν παιδῶν jubent, rescripserunt sequentes editores, praesertim Mss. volentibus, περιελιχῆσατο; est enim a περιλιχμάω. GRAEV. Genuina lectio est τηλικαῦτα ὀργίλει quam exhibent L. Angl. et Ms. Gr. quam iterum habet Noster Abdic. cap. 8. quanquam ferri etiam aliquo modo posset vulgata τοιαῦτα ἐργάζεται. Supra jam dixerat τηλικαῦτα ἀγανακτήσειν, c. 5. SOLAN. Videri potest vulgata lectio commendationem aliquam habere supra eam, quam Codd. suggerunt, quippe quae simul complectitur et iram Jovis, et quae postea, Prometheo perquam sane gravia, sunt consecuta: praesertim si addendas ad ea, quae mox ab hominum comparatione ducta succedunt. Attamen, quoniam orationem non minus ornat τηλικαῦτα ὀργίλει, illud dedi judicio J. G. Graevii et Solani, ut in *Lucianum* redire sim passus: innumera sunt exempla, ubi ἐργάζεσθαι et ὀργίλεισθαι fuerint confusa. HENST. Paullo ante praestantissima lectio a recentioribus editoribus neglecta jacuit. A. 1. et 2. habent ἢ τί ἂν ἐποίησεν etc. Plene in cod. 2954. ἢ τί γὰρ ἂν ἐπ. Schmiedlerus γὰρ quidem recepit, ἢ vero cur omiserit, causam nullam conjicere possum. LENH.

Ead. l. 7. Μαγείρῳ) Hor. Serm. I, 3.

Si quis eum servum, patinam qui tollere jussus

Semos pisces, tepidumque ligurierit jus,

In cruce suffigat; Labeone insanius inter

Sanos dicatur. SOLAN.

Ead. l. 8. Περιελιχῆσατο) Scribe περιελιχῆσατο, ut in Anglic. Cod. et ita rescripseram. tangit coquos catillones, quorum supplicium flagella, crux, candens lamina. dixerunt interp. *Martial.* et *Hor. Bourd.* F. Περιελιχῆσατο. GUIET. Recte eruditi correxerunt περιελιχῆσατο. Ipse quoque Noster infra in *Deor. Dialog. XII.* περιελιχισάμενοι. Mox scribendum omnino ὀπταμένων ab ὀπτάω. Nemo coquum cruce multarit, quod carnes elixans, immisum juscule digitum visus sit circumlambere, aut nonnihil tostorum carniū avulsum deglutiit. Idem mendum irrepsit in Nostri opusculum, *Fugitivi* inscriptum, ubi ὀπταμένων ἀνθρωπίνων σωμάτων, non ὀπτομένων, legendum. Melius scriptura haec observata in Ep. Saturn. καὶ τὸν ἑλαφον, καὶ τὰ δελφάκια μεταξὺ ὀπταμένων etc. In *Necyom.* Οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρός ὀπταμένων. Similis spurcitiis foedavit *Antoninum Liberalem* c. 35. Λύκοι δὲ συναντόμενοι καὶ σήγαντες, ὑφηγήσαντο τῆς ὁδοῦ. Corrige συναντόμενοι est enim ab συναντῶμαι. Lupi autem obviam facti, et adulantes, ductores se viae prae buerunt. Mirum, id fugisse diligentiam duorum, qui novissime scriptorem illum ediderunt, quorum

alter etiam secundas huic scriptori impendit curas. **JEWS.** Recte in ed. *J.* erat. Aliae omnes mendosae. Recte etiam in Cod. *L. SOLAN.* Utrumque, et περιελυγίσατο et ὀπωμύων, reperitur in *A. 2. LEHM.*

Ead. l. 11. Κονδύλους ἐνέτριψαν) Hoc admodum ignominiosum et servis etiam vix ferendum, qua de re egregia notat *J. Tollius* ad *Longin.* p. 232. Quomodo differant κονδύλους ἐντρίβειν (κόνδυλον ἐντρίβειν μάλα στερεόν apud *Aelianum* est *V. H. XIII, 38.*) et κατὰ κόρῃς πατάττειν, nemo ignorat paullo peritior. Haec Atticorum usu teruntur: ad quem census vix referri licet κονδυλίζειν et ῥαπίζειν. 'Επὶ κόρῃς πατάξας, itidemque ἀλλήλους ἐπιῤῥαπίζοντες *Alciphron* habet *III. p. 368.* κἂν ἐπὶ κόρῃς σε πατάξῃ τις *Liban. T. I. p. 238. D.* Vide *Harpocrat.* in 'Επὶ κόρῃς. *HEMST.* De locutione κονδύλους ἐντρίβειν ad *Timon.* c. 57. κατὰ κόρῃς πατάξαι *Diall. Mortt. XX, 2. LEHM.*

Pag. 132. l. 3. Τοῦτο — ἔχον) *Judicent alii, ego τοῦτον — ἔχοντος* scriptum fuisse arbitror. *SOLAN.* Τοῦτο — ἔχον omnino retinendum: haec absolutae structurae forma, qua Nominativus Genitivi locum tenet, oppido familiaris est Graecis: saepe tamen factum, ut in illum usum, tanquam scopulum, eruditi viri impeerint. Apud *Suidam* in *Εὐρύβατος* male sollicitat *Kusterus*, itidemque in *Παστώνενσις*, tametsi ceteroquin eum haec loquendi consuetudo non fugeret, ut satis constat ex iis, quae monuit ad *v. Σολοικισμός*, et ad *Aristoph. Plut. v. 277.* Revocandam censeo lectionem *Mss.* in *Strabone VI. p. 397. D.* ἐννομηθέντες pro ἐννομηθέντας. Hac de re jamdudum praecepit *J. Scaliger* *Castig. in Hippocr. de Vulner. p. 32.* Vide *Davis.* ad *Clem. Ep. I. c. 11.* et quae notavi ad *Halcyon. §. 8.* Καθ' ὁπότερον manifeste firmatur ex sequentibus. *HEMST.*

Ead. l. 4. 'Οπότερον) Pro hac voce, quae in *P.* et ed. *J.* legitur, reliquae habent ὁ πρότερον, quod minus probum visum. *SOLAN.* Etiam in *A. 2.* καθ' ὁπότερον. *LEHM.*

Ead. l. 6. Αὐτοὺς γῆν ἄλλως ὄντας ἀν.) Commode interpres. Adscripsit tamen pater, αὐτοῖς γῆς ἄλλως οὖσαν ἀνέργαστον. *GRON.* Condonandum est aliis, si forte minus acute videant, ubi vir perspicacissimus *J. Fr. Gronovius* haesitavit. Equidem nullum hic a libris subsidium desidero: si homines non finxisset *Prometheus*, utique mansisset illa materia, ex qua sunt formati, γῆ ἄλλως ἀνέργαστος, ipsique adeo homines sine motu temere jacerent, nihil aliud quam lutum rude omnique formae decore nudatum: *§. 13.* ἐκ πηλοῦ ζῶα πεποίηκα, καὶ τὸ τίως ἀκίνητον εἰς κίνησιν ἤγαγον· hoc est illud ἀτρεμεῖν, πηλόν

εἶναι ἀκίνητον. Quam ob rem *Luciani* verba talem habent sensum: utrum plane nullos homines oportuisse creari, sed melius fuisse, si motus expertes, ut erant, conquiescerent, terra nimirum prorsus informis atque arte nulla elaborata. Error interpretum in eo versatus fuit, quod γῆν non materiam creandorum hominum, sed vel terrarum orbem, vel terram quamcunque rudem intellexerint. *Propert.* III, 3. v. 29.

o prima infelix fingenti terra *Prometheo*.

Quod si haec referenda forent ad ipsum terrarum orbem, ut sane voluisse videtur *Gronovius*, scribendum omnino fuerat, ἀτρεμεῖν αὖν τὴν γῆν ἄλλως οὐσαν ἀνέργαστον. *HEMST.*

Ead. l. 7. (Ὅντας) Mallem εἰόντας. ut simile sit ei, quod in *Hermot.* adhibet, c. 35. sed in libris nihil hic subsidii. *SOLAN.*

Ead. l. 10. Καὶ τῶν ἀνθρ.) Καὶ abundat. *BROD.*

Ead. l. 12. Ἀπάνθρωπον) Ab *Aeschilo* sumsit in P. V. v. 20. ut recte *Stanlejo* est observatum. *HEMST.*

Ead. l. 13. Ἦν τοίνυν πάλαι) Ὡς ἦν τοίνυν πάλαι. patet ex §. 9. *MARCIL.* Hac interpungendi ratione, quam et ed. J. praefert, omnia sana, neque *Marcilii* medela opus est. Nos tantum parenthesis, quae antea non notabatur, post πάλαι addidimus. *SOLAN.*

Ead. l. 17. Ἡ νεὼς· πόθεν δὲ ἄγαλμα etc.] Sic antea legebatur admodum inconcinne. Versio recte praeivit: nec templum (qui poterat enim?) nec etc. Sed tum scribendum erat, ut edidimus, Κιστημάκερ quoque duce ad *Thuc.* p. 134. ἡ νεὼς (πόθεν δέ;) ἡ ἄγαλμα. Πόθεν δὲ vero aequa ac πόθεν γάρ; potestate, de qua ad *Tim.* c. 8., qui locus omnino huic nostro qui comparatur, dignissimus est. Quod autem δὲ in parenthesi idem ferme sit, quod γάρ, de ea re expositum supra ad *Somn.* c. 11. Mox apertum vitium librorum ἡ τί ἄλλο τοιοῦτο emendavi secundum B. 2. ubi recte ἡ τι ἄλλο τ. *LEHM.*

Pag. 133. l. 8. Ἀεὶ γάρ τι) Parenthesis in voce καὶ κάλλος terminatur. *BROD.*

Ibid. Προβουλεύω) Adludit *Prometheus* ad nomen suum: nam προμηθεῖν et προβουλεύειν sunt idem. *CLER.*

Ead. l. 7. Ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα) Ea fuit *Epicuri* sententia, θεοὺς ἀνθρωπομόρφους εἶναι sentientis, quod in eam tantum formam ratio caderet. *BROD.* *Epicurus*-statuerat Deos ἀνθρωπομόρφους. *Prometheus* fingit homines θεομόρφους. Est autem in his verbis oratio non legitime connexa, quod ἀνακόλουθον *Grammatici* vocant: istum ordinem conceperat *Lucianus*: τὰς μορφὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα, θνητὰ δὲ

μέντοι αὐτὰ εἶναι, καὶ εὐμχανώτατα ἄλλως etc. *verum interveniens sententia seriem hanc abruptit, mutandaeque verborum structurae occasionem praebet.* HEMST.

Ead. l. 10. Αὐτὸ εἶναι) Ἔστι scribendum videtur pro εἶναι. GUIET.

Ead. l. 12. Κατὰ τὸν ποιητικὸν λ.) Γαῖαν ὕδει φύρειν. *Hesiod. Opp. et Dieb. v. 61. Βρον.* *Hesiodus Oper. et Dieb. v. 61. quanquam ibi de Pandora sermo est.* SOLAN.

Ead. l. 13. Ἀνέπλασα τοὺς ἀνθρ.) Homines se e luto finxisse non negat Prometheus; quem sermonem ex *Aeschylī* Prometheo decerpit *Lucianus.* COGN.

Ead. l. 14. Συνεπιβαλέσθαι) Castigo συνεπιλαβέσθαι. *BRON.* Ex P. et L. haec scriptura; uti etiam B. 1. editor et *Vorstius* conjecerant. In reliquis συνεπιβαλέσθαι. *SOLAN.* In vindicanda lectione restituta cum P. et L. ratio linguae Graecae conspirat: neque aliter *H. Stephanus* Th. T. II. p. 570. *Συνεπιλαμβάνομαι* ponitur pro *Adjuvo, opitulator.* *Lucianus, τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλέσας συνεπιλαβέσθαι μοι τοῦ ἔργου. q. d. esse mihi adjutricem operis, pro, Adjuvare me in opere.* Cum nullam vitii faciat mentionem, verisimile est, eum ad manum habuisse ed. B. 1. quo magis mirum, quod idem scribit T. I. p. 687. *At συνεπιβάλλομαι, una adgredior, cum gen. rei, et dat. personae. Luc. συνεπιβάλλεσθαι μοι τοῦ ἔργου, una mecum opus adgredi:* cujus quidem potestatis aliud praeter hoc nullum adfert exemplum. Ego vix dubito, quin *συνεπιβαλέσθαι* τινὶ τοῦ ἔργου e numero locutionum Graecarum sit expungendum: contra frequentissimum optimis est scriptoribus *συνεπιλαβέσθαι.* Suam locutionem tuctur *Lucian.* Imag. §. 8. *συνεπιλήψεται τοῦ ἔργου αὐτῷ καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητής. Maxim. Tyr. Dissertt. I. p. 3. φέρε παρακαλῶμεν τὴν τέχνην ταύτην συνεπιλαβέσθαι ἡμῖν τοῦ παρόντος λόγου.* frustra fuit *D. Heinsius,* cum scribi volebat ἐπὶ τοῦ παρόντος λόγου. *Dissertt. XXVI. p. 267. τούτοις καὶ τὸ θεῖον θέλει συνίστασθαι τε καὶ συνεπιλαμβάνειν τοῦ βίου* p. 278. τοῖς χρηστοῖς συνεπιλαμβάνειν. Nihil opportunius, quam quod apud *Pausan.* est II. p. 159. Ἀθηνᾶν δὲ οἱ (Perseo Medusam interemturo) συνεπιλαβέσθαι δοκεῖν τοῦ ἔργου. Parco plura describere, ne taedio sit exemplorum copia. Ex his porro facile licet arbitrari, quemadmodum emendandus sit *Aelian.* Ep. XIX. εἰαν μὴ τι καὶ αὐτὴ τῶν ἔργων τῇ Φρυγίᾳ τε καὶ τῇ Θράττῃ συναπολαμβάνῃ. Idem est *συλλαμβάνεσθαι* quod in *Theophylacti* Ep. 59. nunc legitur καὶ τῶν πόνων συναντιλαμβάνον, *Codex Pal.* exhibebat *συλλαμβάνου* hoc certe restituendum est *Aristaeneto* I. Ep. 10. p. 46. παρθένης οὕσα

θιός, 'Ακόντις, συνελάβετο σοὶ τοῦ γάμου' *Mercero nulla fuit vitii in vulgato συνεβάλετο suspicio. Herodot. V. c. 44. Κροτωνίηται δὲ οὐδένα σφίσι φασὶ ξείνον προσεπιλαβέσθαι τοῦ πρὸς Συβαρίτας πολέμου.* Μοx a Luciano sic fuisse credo: ταῦτ ἐστὶ τὰ μεγάλα, ἃ ἐγὼ τοὺς θ. HEMST. De συνεπιλαμβάνεσθαι cf. etiam Diall. Mortt. XXII, 2. ubi pro vulg. ἐπελαβόμεν Schmiederus et Matthiae e duobus codd. Pariss. recte receperunt συνεπιλαβόμεν. Quod autem ad sequentia adtinet, quae mutanda putavit Hemsterhusius, non adeo insolens est ea ratio, qua Adjectivum Pronomini relativo postponitur, ubi id antecedere debere cogites. Incidit forte memoria in locum Diall. Mortt. XIV, 4. *ἰὼ γὰρ λέγειν, ὅσα ἄλλα ἐπραξας, mitto enim alia, quae patrasti, sive, uti Latini quoque bene loquuntur, mitto enim, quae alia patrasti.* Alia exempla, qui adtenderit, facile addet plurima. Diall. Deor. II, 1. *Τί δέ σε μέγα ἡδίκηκα,* e duobus mss. Pariss. recte Schmiederus restituit pro vulg.: *Τί δὲ ἡδίκησα; LEHM.*

Pag. 134. l. 3. *Οὕτω γὰρ καὶ ἀγανακτῇ* etc. HEMST. At non Objectum indignationis, sed rationem ejus ac modum, significari vult Prometheus, et οὕτω cum ὥσπερ cohaeret hac ratione: quippe ita indignatur, ac si diminuta jam sit Deorum dignitas; ejusmodi nempe est Jovis indignatio, ut hinc crederes jam deteriore esse Deos conditione. Sic nihil censeo mutandum, praesertim non suffragantibus libris. LEHM.

Ead. l. 6. 'Ἐπ' αὐτῶν) 'Ἀπ' αὐτοῦ. MARCIL. 'Ἐπ' αὐτόν) Cur veterem hanc et probam lectionem Bourdelotio, paucissima mutanti, libuerit rejicere, ac pro ea ἐπ' αὐτῶν reponere, non satis adsequor: nisi forte ἀπ' αὐτῶν voluerit, certe ἀπ' αὐτοῦ magis placuit Marcilio et Vorstio. Sed nihil mutandum: aut certe si quid emendandum esse visum fuit, monitum lectorem oportuit. Mendum itaque typographicum putarem, nisi etiam in H. et A. cernerem. SOLAN.

Ead. l. 13. Γεωργίαις) Intellige non agriculturas cum interpretibus, sed agros cultos: nisi potius sit, quod malo, literam mutare, γεωργίαις. Theagen. apud Schol. Pindar. ad Nemea III, 21. *τὴν ἐκ τούτων ὀρυττομένην γῆν ἐπὶ τὰ γεωργία ἀναφέρειν.* Vox Philoni Judaeo familiaris. HEMST. Aristid. T. II. p. 894. *τὰ κατὰ τὴν χῶραν γεωργίαις κοσμοῦσα (ὁμόνοια),* quem locum apte citat Abresch. Dilucc. Thuc. p. 466. ad firmandam lectionem vulgatam. LEHM.

Ead. l. 16. Μεστὰὶ δὲ Δ. π.) Ex Arati prooemio. BRON. Lucianus ex Arato sumsit, quae Virgilius hoc versu reddidit Ecl. III.

Ab Jove principium, Musae: Jovis omnia plena. Cogn.

Pag. 135. l. 5. Προμηθέως δὲ οὐδ' αὖ.) Reperta tamen a Meursio, idque Athenis et in Academia ipsa, Promethei ara. V. A. G. IV, 1011. et quidem auctore Pausania in Att. p. 30, 1. ἐν Ἀκαδημίᾳ δὲ ἔστι Προμηθέως βωμός. καὶ θύουσιν αὖ' αὐτοῦ — πρὸς τὴν πόλιν ἔχοντες καιόμενας λαμπάδας. Quod a Scholiaste Sophoclis confirmatur in Oed. Col. notante eodem Meursio. Vide etiam fragmentum Menandri hucfaciens, Amor. c. 43. Sed nulla ei sacrificia fiebant. Sola Lampadedromia colebatur. Vide ibi datas Anonymi notas sub ficto nomine datentis. SOLAN. J. Brodaeus Misc. I. c. 18. Prometheus a poetis Deum haberi docet, ostenditque aram Athenis ei sacratam ex Pausania et Schol. Sophocl. ad Oedip. Col. Falso igitur, inquit, conqueritur apud Lucianum in cognomine dialogo, nullam sibi aram dicatam esse, nullum exstructum templum: et postea, nugatur vero Prometheus, aut, si mavis, Lucianus. Haec ille satis acriter, ac propemodum iracunde. Negari quidem non potest, aliquos a veteribus honores fuisse habitos Prometheus, deo; nam et ludos Athenienses celebrarunt Προμηθεΐα, de quibus Meurs. Gr. Fer. in V. et Λαμπάς, quos sine sacrificiis omnino peragi potuisse, non videtur credibile, et τερὸν ejus juxta ac Neptuni Equestris in Colono Hippeo commemorat scriptor argumenti tragoediae Sophocleae; nam Schol. ad v. 56. aliquantulum dissentiens συντιμᾶσθαι dicit ἐν Ἀκαδημίᾳ τῇ Ἀθηνᾶ cum Vulcano, ipsique esse παλαιὸν ἱδρυμα καὶ ναὸν ἐν τῷ τεμένει τῆς θεοῦ et Commentator antiquus ad Theogon. Hesiod. v. 614. modo ne fides ejus, usque dum alius adsit auctor magis idoneus, vacillet, scribit: Ἀκακῆσιον ὄρος Ἀρεαδίας, ἐνθα ἐτιμᾶτο ὁ Προμηθεύς ne de Pausania dicam, qui X. p. 806. Panopensis esse testatur πλίνθον ὠμῆς οἰκῆμα οὐ μέγα, καὶ ἐν αὐτῷ λίθου τοῦ Πεντέληςιν ἄγαλμα, ὃν Ἀκακῆσιον, οἱ δὲ Προμηθεΐα εἶναι φασιν, eique rei testimonia proferri quosdam lapides, reliquias istius luti, unde genus humanum finxerit Prometheus. Sed hi honores, qualescunque fuerunt, tamen admodum rari, ac vetustate fere obsoleti; praesertim si ad Jovem, Apollinem et Mercurium comparentur, quorum aedibus et sacris non urbes solum, verum etiam pagi vicique paene omnes abundabant: neque facile erit ex antiquitate tota quicquam amplius de Promethei cultu in medium adferre praeter ea, quae a me sunt indicata. Quocirca causam non video, cur tam acerbe reprehendi meruerit Lucianus, quando Prometheus oratoria libertate, eoque magis excusanda, pro nihilo ducere facit, quod tantillum est, ut aliorum

comparatione penitus evanescat. HEMST. Cum his conveniunt ea, quae *Wielandius* in nota ad h. l. versionem profert ad *Brodaeum* calumniae crimine adcusandum. *Abreschius* Dilucc. Thuc. p. 222. non omnino quidem injuria reprehendit interpretationem *nullibi*, vel *nusquam*, tanquam scriptum esset οὐδαμῶς. Quod autem hac ratione putat *Lucianum* ab omni culpa liberari, valde errat. Sive enim *nusquam* veritas, sive *neutiquam*, nullo modo, per se causa scriptoris eadem manet, nec potest, nisi ea ratione, defendi, quam proposuit *Hemsterhusius*. LEHM.

Ead. 1. 6. Τίθει δὲ) In P. ἐπὶ ἐπὶ δὲ. In L. ἐπὶ δὲ, rectius, sed tum aliter interpungendum. SOLAN. Τίθει δὲ, ut commode ponebatur §. 9. sic minus ad hunc locum respondet: quare anteferendum sine dubio, ἐπὶ δὲ μοι, ὡς Ἐρμῇ, καὶ τοῖς ἐννοήσαν, ἐπὶ σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, ὅλον κτήμα ἢ ποιήμα etc. ὅλον enim aequae, si non magis, placet, quam ἦ. Quod autem in P. ἐπὶ ἐπὶ δὲ exstiterit, librarii culpa factum fuisse conjecto, qui, cum pravam voculam ἐπὶ scripsisset, inducta macula paginam foedare noluit: quod quam frequenter usu veniat, ignorare non possunt illi, qui veteres membranas tractarunt. De ἐπὶ δὲ, quando a priori argumento ad aliud oratio traducitur, diximus ad *Prom.* in Verb. §. 5. Non repugnem, si quis pag. seq. lin. 9. malit, ἐπὶ καὶ τοῦτο ἴσως φαίης ἂν. quod sane notatum quoque video in margine A. 1. W. HEMST. Plura etiam in hoc neglectissimo loco erant emendanda. Primum ἀμάρτυρον ejiciendum: abest enim a P. et L., turbat sensum et ordinem verborum, abundat per se, et vel ex interpretatione verborum ὃ μηδεὶς ὄψεται, vel ex remotioribus ἀμάρτυρον συνέβαινε τὰ κάλλος, huc concessit. Deinde verba πρὸς δὴ τί, ad quid jam? s. quorsum jam? in omnibus libris vitiose leguntur scripta: πρὸς δὴ τί, quod foret: ad aliquid jam. Denique inter ἀμάρτυρον et συνέβαινε exciderat ἂν, quod omittere non licebat. Sic enim capienda sunt haec verba, ac si scripsisset auctor: εἰ μὴ ἐγλύοντο οἱ ἀνθρώποι, ἀμάρτυρον ἂν συνέβ. ut *Tim.* c. 51. ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι ἂν εἴημεν ἀμνημονούντες. *Diall. Deor.* XVI, 2. οὐδὲ τὰς τεκούσας ἂν ἐμαιοῦτο, παρθένος γε καὶ αὐτὴ οὖσα, ubi ἂν dudum a me, *Schaefero* monente *Melet.* p. 57. et praeunte *Matthiaeio* restitutum. *Demosth. Encom.* c. 47. ἐπείσθην ἂν τοῖς Ἀρχίας ὦν. *Infra* c. 16. τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν, οὐκ ἔχοντες, ὧν προνοοῦμεν; et c. 17. πῶς ἂν θεοὶ ἐθύσαν — οὐχὶ τοιοῦτοι γενόμενοι; Neque vero probo, quod pro γιγνομένων *Schmiederus* e cod. 2954. γενομένων recepit. Est enim: si non fierent s. nascerentur, homi-

nes. De re autem conferri potest similis locus Nigrin. c. 23. LEHM.

Ead. 1. 7. Ἀμάρτυρον ἢ κτ.) Pro his P. et L. οἶον. SOLAY.
Ead. 1. 9. Τῷ ἔχοντι) Hic aliquid desiderari videtur, quod interpretes supplevit. GUIET. Quod quid sit, equidem non conjicio. LEHM.

Ibid. Πρὸς δὴ τι τοῦτ' ἔφην ὅτι, μὴ γινῇ.) Anima haec verba interrogatione: πρὸς δὴ τι τοῦτ' ἔφην; ὅτι μὴ γινῇ. etc. Quorsum haec dixi? Quia nisi essent homines, universi pulchritudo testibus careret. GRAEV.

Pag. 136. 1. 1. Τῶν ἡμετέρων) Ἀγαθῶν. BROD.

Ead. 1. 3. Τιμῶν) Multis me honoribus prosequi. BROD.

Ibid. Πολιτεύματι) Proprie quidem πολιτεύμα sapiens ali- quod viri prudentis consilium ad rempublicam constituendam, aut commoda civitatis augenda: sed tum quoque callidum quodvis inventum, atque ingeniose excogitatum, quod cui- vis singularem aliquam utilitatem pariat. Hinc σοφὸν τι πο- λιτεύμα, καλῶ πολιτεύματι περιγενέσθαι τῶν κινδύνων, συμφερόν- τως ὑπὲρ τινὸς πολιτεύεσθαι apud veteres usitata. HEMST.

Ead. 1. 5. Κακοῦργοι) Ἀνθρώποι. BROD. Prometheus ubi satis acute per varia argumenta Mercurio demonstrasset, se, quod homines fabricatus esset, rem fecisse non modo cul- pa aliqua non dignam, sed omnibus Deis utilissimam, ma- ximeque necessariam, per πρόληψιν sibi ultro objicit id, quod a Mercurio sibi objectum iri probe intelligebat; idque continuo diluit. Ἀλλὰ κακοῦργοι τινες, inquit, φῆς εἶναι ἐν αὐτοῖς (ἀνθρώποις). Nimirum in eo, quod adulteria, bella, incestas nuptias, parricidia, committant, non magis culpan- dos esse ait homines, quam ipsos Deos, apud quos haec quo- que flagitia sint frequentia. Hanc de veterum Deis, eorum- que plusquam humanis culpis, opinionem poetis deberi, He- siodo potissimum et Homero, sicut verosimillimum est, ita quoque ab ipsis antiquis saepe testatum. Passim Lucianus noster, ubi ridiculum quid, vel flagitiosum de priscorum Deis memorat, id ex iis tam praeclarae religionis μυσταγωγοῖς identidem solet repetere. Unus locus sit instar innumero- rum. In Necyomantia c. 3. ait Menippus: Ἐγὼ γὰρ ἄχρε μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκούων Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου, πολέμους καὶ στάσεις διηγουμένων, οὐ μόνον τῶν ἡμετέρων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἀρπάγας, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἑξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἤκου- μην εἶναι καλὰ etc. Etenim ego adhuc puer cum essem, et audi- rem Homerum atque Hesiodum narrantes bella et seditiones, non semidecorum modo, sed ipsorum etiam Deorum; praeterea eorum-

dem adulteria, violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsioniones, fratrum et sororum nuptias; haec omnia praeclara ducebam eto. Xenophanes apud Sextum Empiricum, istiusmodi crimina, quorum reos non minus Deos, quam homines facit Lucianus Prometheus, Deis et ipse ab Homero et Hesiodo ait esse adficta:

Πάντα θεοῖς ἀνέθηκεν Ὀμηρὸς θ' Ἡσίοδος τε,
 "Ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνείδεα καὶ φόβος ἐστί.
 Κλέπτειν, μοιχεύειν τε, καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν.
 Omnia Deis adsignavit Homerus et Hesiodus,
 Quae apud homines turpia sunt et infamia,
 Furari, moechari, aliosque ab aliis decipi.

Ceterum in hoc Luciani loco foedissima labes, quae omnes editiones insidet, emaculanda est. Quae enim, quaeso, haec oratio? Ἀλλὰ κακοῦργοι τινες φῆς εἶναι ἐν αὐτοῖς, καὶ μοιχεύουσι etc. Sed scripsit Lucianus εἶσιν, non εἶναι. quod cuivis Graecae linguae gnaro facile me probaturum confido. Prima enim si per Hellenismi rationem liceret ita loqui, κακοῦργοι τινες φῆς εἶναι, ostendant satis superque sequentia, in praecedentibus requiri εἶσι. Ita namque haec Graeca Latine sunt vertenda: At enim flagitiosi sunt inter illos, inquis, quidam; et moechantur, et bella gerunt, et sorores suas ducunt, et patribus insidiantur. Sic, inquam, ipsa verborum textura suadet εἶσι legendum. Sed et manifeste in aliis codicibus legi εἶσι, testatur Brodaeus IX. Miscell. c. 8. in quem, postquam haec nostra absolveram, opportune incidi. Est autem loquendi ratio, interposito verbo φημι, qualis passim obvia est, et statim: Ἀλλ' ἐροῖν ἴσως φήσεις ἀναπεπλάσθαι τοὺς ἀνθρώπους. plane ut Latini inquit interponunt. Quin etiam non Graece, mea sententia, dicitur κακοῦργοι τινες φῆς εἶναι. JENS. Recte hic Nominativum a Jensio improbari, Hemsterh. etiam bene monet. Licet aliter senserit cl. Gesner. in dissert. ad Philopatr. c. 4. anno 1715. edita, jam aliquantum ab ipso immutata; ubi alia de Nominativo illo pro Accusativo vide. REITZ.

Ibid. φῆς εἶναι) Alii Codices εἶσιν. BROD. Quos Codices, in quibus εἶσιν reperiatur, Brodaeus memoret, ignoro: hoc certum est, consistere non posse illud εἶναι, ut bene docuit J. Jensus. Mihi placet, φῆς vel φήσεις ἴσως, quod occupandae objectioni inservit; idque probabilius erit, si cogites compendium illud scribendi, quo in vetustis libris ἴσως exprimitur: μοx ἔτι καὶ τοῦτο φαίης ἂν, et §. 17. ἴσως φήσεις. HEMST. Quodsi Brodaeo fides haberi potest, lectio eorum Codd., quos ipse significat, εἶσιν sine haesitatione praeferri

debet et *Hemsterhusii* conjecturae, quamquam per se optima, et *Abreschii* Diluco. Thuc. p. 447. emendationi, et ipsi non contemnendae, φῆς, vel φήσεις, οἶμαι. Quod autem hic dicit p. 448. explicari etiam Infinitivum εἶναι sic quodammodo posse: ἀλλὰ πακοῦργοι τινες (εἶναι, ὥς) φῆς εἶναι ἐν αὐτοῖς, id satis contorte fiat. Neque magis fateor placere eum, quem *T. Fr. Benedictus* vult, verbi εἶναι Pleonasmum Atticum, quem vellem certe illustrasset vir doctus. Denique *Abreschius* μοκ ἐπελ tueretur contra *Hemsterhusium* emendantem ἐτι, idque armis admodum infirmis. Nam ἐπελ dicit esse deinde, ἐπειτα, et ad *Vigerum*, tanquam ad praesidium, provocat, cujus tamen praeceptum jam ab *Hoogeveeno* p. 400. et *Hermanno* p. 763. merito est explosum. Praeterea omnium Deorum parentibus, τῷ Οὐρανῷ et τῇ Γῇ, quos h. l. omnes libri minoribus literis initialibus ediderunt, majores deberi videbantur.

LEHM.

Ead. l. 6. Μοιχεύουσι) Hoc quoque vitio immunes non sunt Jupiter, Mars, Neptunus. BRON.

Ibid. Πολεμοῦσι) At insigne est Deorum apud *Homer.* II. T. proelium. BRON.

Ibid. Ἀδελφὰς γαμοῦσι) Annon Jupiter Junonem in uxorem duxit? BRON.

Ead. l. 7. Πατρ. ἐπιβ.) Nonne et ipse Saturno Jupiter? BRON.

Ead. l. 8. Παρ' ἡμῖν) Apud nos Deos. BRON.

Ead. l. 13. Καὶ εἰ τούτῳ γε) Καίτοι τούτῳ γε. MARCIL.

Ead. l. 14. Οὐκ ἀτερπής) Leve mendum occurrit in omnibus editis, quod tamen interpretes Latinos fefellit, et ut locum male verterent, effecit. Dixit Prometheus, curam hominum Diis non magis gravem esse posse, quam pastori curam gregis, καὶ εἰ τούτῳ γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἥδυν ἄλλως, καὶ ἢ φροντίς οὐκ ἀτερπὴς ἔχουσα τινα διατριβήν. *Ottomarus Lascinius* vertit: quando operosum istud sibi videbitur; cum alioqui cura illa propter conjunctam exercitationem non admodum adpareat esse injucunda. *Salmuriensis* autem interpolator: Cui si sit hoc operosum, est etiam jucundum, et haec non insuavis sollicitudo quandam habet exercitationem, sed legendum, οὐκ ἀτερπὴ ἔχουσα τινα διατριβήν. Verte: et si ei hoc sit laboriosum, jucundum tamen etiam est, et ista sollicitudo suavem habet exercitationem, sive, conjuncta est cum suavi labore. GRAEV. A Graevio non dissentit: atque ita plane legendum fuit, ne a se *Noster* ipse dissentiret: in *Somn.* §. 3. ἀλλὰ μοι καὶ παιδιὰν τινα οὐκ ἀτερπὴ ἐδόκει ἔχειν (τὸ πρῶμα). Ver. hist. I. §. 3. *Jambuhis* γνωρίζον μὲν ἅπασιν τὸ ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπὴ δ' ὅμως συν-

θεῖς τὴν ὑπόθεσιν. Anach. §. 6. ἀλλ' ἔχει τινὰ χρεῖαν οὐκ ἀτεργ-
 πῇ τὸ πρῶγμα. Διατριβὴ non tam exercitationem vel exerciti-
 um hoc in loco notat, quam commodam et minime laboriosam
 occupationem, quae delectet, ac tempori fallendo sit: sic ποιεῖ-
 σθαι τι διατριβὴν Philostr. de V. S. I. p. 490. Ceterum si verba Lu-
 ciani sunt integra, tali distinctione juvandus est sensus: καὶ εἰ
 τοῦτο γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως καὶ ἡ φροντίς, οὐκ ἀτ. etc.
 jam licet isti pastori operosum illud sit, tamen suavis alioqui etiam
 haec ipsa cura, quippe conjuncta cum occupatione quadam jucun-
 dissima. Veruntamen valde vereor, ne quid deficiat: etenim
 argumenti, quod Prometheus urget, si complexionem to-
 tam consideres, tali fere modo procedere debuisse, vix est,
 quin tibi persuadeas: jam licet concedamus pastori laborio-
 sum esse, si pro grege continuo excubet; at nobis certe tan-
 to excellentiore natura praeditis illa rerum humanarum cura
 non molesta nec gravis, sed potius facilis ac jucunda ludi-
 cram quandam et voluptatis non expertem habet delectatio-
 nem: quid enim facissemus nullos habentes, quorum cura
 nobis erat gerenda? Haec igitur, τί γὰρ αὖ ἐπαύτουμεν, postu-
 lare videntur ejusmodi sententiam, qualem dedimus. Quod
 si conjectura nostra non est inanis, auxilium erit expectandum
 fideliorum membranarum, quae lacunam istam expleant. Fa-
 cile autem deprehendi potest, ea disputari a Prometheo, quae
 partim ab Epicuro, partim contra eum dicebantur: tu confer
 Cicer. de Nat. Deor. c. 20, 37. HEMST. Libri scilicet primi.
 Schmiedero non satisfecerunt Graevius et Hemsterhusius. Ita is
 voluit locum scribi atque instrui: καὶ, εἰ τοῦτο γε ἐργῶδες,
 τοῦτο καὶ ἡδὺ· ἄλλως καὶ ἡ φροντίς οὐκ ἀτεργῆς, ἔχουσα τινὰ
 διατριβὴν. vere autem sic vulgavit, ut τοῦτο retineret, at-
 que adeo jam verba in hunc modum redderet: *Et si illi qui-
 dem laboriosa est cura gregis, illa tamen jucundi quoque quid
 habet. Alloqui etiam non injucundum est, si quis habet, cui cu-
 ram impendat. Nam quid ageremus non habentes, quibus prospici-
 amus? At sic nulla ex parte, opinor, quidquam fuerimus
 lucrati. Nam verba primum ἔχουσα τινὰ διατριβὴν sic nude
 posita vix feras, quoniam in eo ipso vis argumentationis est,
 qualis sit illa διατριβή. Et hactenus certissimam esse Graevii
 emendationem ἀτεργῆς, adparet. Deinde si, ut Schmiederus
 vult, verba legerimus: καὶ εἰ τοῦτο γε ἐργῶδες, τοῦτο καὶ ἡδὺ,
 pronuntiata haec ingratissima ratione aures pungant necesse
 est; ac praestare mihi posse videor, tam ingratam orationem
 minime a Luciano profectam fuisse, nisi forte, id quod ta-
 men Schmiedero non venit in mentem, utrumque τοῦτο ita co-
 gites sibi invicem respondere, ut absolute posita videantur*

pro τούτῳ μὲν (*ex hac quidem parte*) ἐργῶδες, τούτῳ δὲ καὶ ἡδύ. At vero sic desideraretur Subjectum sententiae, et male per sequentem vocem ἄλλως procederet oratio. His omnibus impeditioris loci difficultatibus jam sic putabam optime occurrī, si eo, quem *Hemsterhusius* constituit, verborum ordine ac nexu recepto, pro τούτῳ male et sonante et cohaerente reponas ταύτῃ, hunc in modum: καὶ εἰ ταύτῃ γε ἐργῶδες τούτῳ, καὶ ἡδύ ἄλλως ἢ φροντίς, οὐκ ἀτερπὴ ἔχουσα τινα διατριβήν, et hoc sensu: *Etsi ab hac quidem parte* (quod cura scilicet aliqua gerenda est) *operosum illud sit, ab alia tamen etiam suave quid est illa cura, non injucundam quandam habens occupationem. Nam quid ageremus nos* etc. Sic non solum optime sibi respondent ταύτῃ et ἄλλως, sed etiam facilis est sententiarum nexus, et clara Promethei argumentatio, ut nec opus sit cum *Hemsterhusio* statuere lacunam aliquam vel saltum in demonstrando. Καὶ εἰ vero nil est, nisi *etsi*, et male egit *Schmiederus*, quod has voces segregavit. Vid. ad Timon. c. 40. LEXM.

Pag. 137. l. 1. Ἡγοῦμεν) Sic in Timone. Hanc vocem interpretor alibi. Reliqua hujus Dialogi apud *Homerum* et dial. seq. cujus tamen finis alius videtur a fine hujus dialogi. BOURD.

Ead. l. 6. Ἄρτι μὲν ταῦροι) Jupiter in taurum mutatus Europam rapuit; in Satyrum transformatus Antiopen vitia- vit; in olorem, Ledam vel Nemesim. BROD.

Ead. l. 7. Ἐξ αὐτῶν) Ex ipsis mulieribus procreatos. BROD. A sensu horum percipiēdo longe abfuerunt interpretes. Ut παῖδας ποιεῖσθαι ἐκ γυναικός creberrimum est, sic Prometheus hic perquam facete, mutata nonnihil locutione θεοὺς ποιεῖσθαι dixit: illos enim ipsos Deos, qui se tam graviter ob formatos homines adcuserent, tanto in mortales feminas libidinis ardore ferri, ut nullam non formam quantumvis indecoram induentes perlibenter cum iis consuescant; liberos etiam Deos ex iis procreare ac suscipere haud dedignantur. HEMST.

Ead. l. 15. Μετ' αὖ. Αἰθιοπῆας) Adludit ad locum *Homeri* II. A. 423. *Eustathius* ad eum locum recte animadvertit, respici superioris Aegypti incolas, qui Thebis seu Diospoli duodecim dies festos Jovi celebrabant. Similiter *Lucianus* ita Prometheus de nidore sacrificii loquentem inducit §. 19. ὁρῶ δὲ ὑμᾶς etc. Ille nidor erat cibus Deorum; fumus vero θυμιαμάτων thure aliisque aromatibus constantium potus, qui dicebatur Νέκταρ. Vid. ad *Hesiodi* Theog. v. 640. CLER.

Pag. 138. l. 1. Κλέπειν) Lege κλοπὴν. BROD.

Ead. 1. 2. 'Εσθ' ὅτι) Rescribendum est, ἔσθ' ὅτε ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν ἐξ ὅτου καὶ παρ' ἀνθρώποις ἐστίν; unquamne accidit, quod ignis jacturam fecerimus, ex quo ille apud homines est? Sic Atticos loqui ἔσθ' ὅτε, non ἔσθ' ὅτι, norunt, qui vel primis labris Atticos scriptores degustarunt. In Somnio §. 17. itidem ὅτε pro ὅτι scribendum: χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτε μήκιστα εἰσιν αἱ νύκτες. hibernum somnium, cum noctes sunt longissimae: inepte interpretes, quoniam noctes sunt longissimae, quia legebatur ὅτι. GRAEV. J. G. Gracivus pro ἔσθ' ὅτι legit ἔσθ' ὅτε, unquamne? Sed mihi non dubium est, quin ὅτι perperam, ut plus decies in hoc scriptore, conjunctum, dividendum sit ἔσθ' ὅ, τι ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν etc. Quidquamne est, quod ex igne amisimus, ex quo ille etiam apud homines est? JENS. Recte monuit doctiss. Jensus: neque aliter interpretes, quibus difficile fuisset errare in sententia tam perspicua. Accedit Petr. Horreus ad Aeschin. Dial. p. 84. neque enim ἔσθ' ὅτι, vel potius τί ἔσθ' ὅτι, cuius idem meminit, locum hic ullo modo habet. HEMST.

Ead. 1. 9. Δωρ. ἐών) Homer. Od. VIII, 325. BROD.

Ibid. "Εξω φθόνου) Huc spectat proverb. φθόνος ἔξω θεῖον χοροῦ ἴσταιται. Plutarch. II. p. 679. D. KUSTER. Sic usurpat vocem ἔξω Xenoph. Cyrop. VIII. in extrema Cyri ad filios amicosque oratione p. ed. St. 140. ἃ (ἐργα) ἣν μὲν καθάρᾳ καὶ ἔξω τῶν ἀδίκων φαίνεται, δυνατοὺς ὑμᾶς ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἀναδείξει. et Celsus apud Orig. VIII. p. 592. ὁ θεὸς ἀγαθός τε καὶ ἀπροσδεής καὶ ἔξω φθόνου. SOLAN. Fluxit a Platone, cujus est in Phaedr. p. 1222. B. φθόνος γὰρ ἔξω χοροῦ θεῖον ἴσταιται. Philo Jud. p. 867. A. ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὸν λιγυρώτατον Πλάτωνα, φθόνος ἔξω θεῖον χοροῦ ἴσταιται: idem saepius usurpat, nec minus Plutarchus. Similiter autem solet poni, ac si proverbii vulgaris formam induisset, quod tot veterum poetarum, Platonis etiam et Xenophontis, sententiis accidit: vide Clem. Alex. Strom. V. p. 560. D. Maxim. Tyr. Dissert. XXV. p. 253. ibique D. Heinsium. Jam itidem adparet, quid spectaverit Eunap. in Aedes. p. 54. ψεύδος γὰρ οὐ μόνον ἔξω θεῖον χοροῦ, ἀλλὰ καὶ λόγον ἴσταιται. HEMST.

Pag. 139. 1. 1. Κνίσσαν ἀγνιάς) Euripid. fine Alcest. — βωμοῦς. Formula haec non poetis tantum nota et familiaris, sed et pedestri sermoni. Vide Demosth. SOLAN. Scribendumne sit ἀγνιάς, an ἀγνιάς, ipsi veteres in diversum abierunt: utriusque sententiae meminit ad Demosth. Midian. p. 611. C. Ulpian. p. 653. A. pro posteriore stant Harpocr. in Ἀγνιάς, et Schol. Aristoph. ad Equ. v. 1317. ubi vide Kuster. Priorem ego amplector, ad quam constabiliendam

pluribus opus foret, quam quae capiat lex notarum praescripta: *Lucianum* in eadem fuisse opinione, ex multis ejus locis plane colligi potest. Vid. *Demosth.* in *Macart.* p. 1038. C. D. Poll. I, 28. HEMST.

Ead. l. 5. (Ἐλ. περί καπνῶ) *Homer.* II. A. 317. BROD.

Ead. l. 6. (Ἡμετέρα) Ἀν ὑμετέρα; placet magis, ut ad Deos adcusantes *Prometheum* referatur. GUIZT. (Τυετέρα) In omnibus libris legitur ἡμετέρα. absurde: probabunt, credo, belli homines nostram emendationem. Postquam haec scripsissem, in B. 2. ita recte emendatum esse vidi. SOLAN.

Ead. l. 9. (Ἡμῶν) Τμῶν scribendum videtur. GUIZT. Minime. Cf. c. 18. Ἰσθ' ὅ, τι ἡμεῖς τοῦ πυρός ἀποκαλλέκαμεν; LEHM.

Ead. l. 13. (Ὀνήσο) *Gaudeas.* BROD. Adducit *Th. Mag.* in Ὀνήσομαι, monens *Atticum* esse ὠνήμην et concinnius, quam ὀνάμην. Idem praeceperat *Phrynich.* p. 8. Ὀνήσο ubi repererit *Brodacus*, ignoro, nisi quod similiter videtur legisse *Scholiastes.* HEMST. Ὀνάμην tamen *Diall. Mortt.* XII, 2. *Char.* c. 24. ἀπὸνάμην *Amor.* c. 52. et apud alios scriptores passim. Vid. *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 12. sqq. LEHM.

Ead. l. 14. (Ἐξ καὶ δέκα) Sic *Dial.* seq. XVI. vultures. SOLAN.

Ead. l. 17. Μάντις ὦν) Non vates tantum, qualem se probat *Dial.* seq. sed omnis fere vaticinandi artis monstrator; quod ipse de se praedicat in *Aeschyl.* *Prom.* V. v. 483. Exta dicitur inspexisse *Caucasi* pastoris dissecti apud *Plutarch.* de *Flum.* in *Phaside*, sed loco tam corrupto, ut operam in eo abutantur et *Maussacus*, et *Maussaco* longe major *Thom. Reinesius* V. L. I. c. 1. p. 4. Ego, si licet reparare, quae mihi videntur intercidisse, sanum praestabo: καὶ εἰς Κροκόδειλον (ὁ Κρόνος) μεταμορφωθείς ἦλθεν· ὁ δὲ Προμηθεὺς ἓνα τῶν ἐγγωρίων ποιμένα Κανκασὸν ἀναταμών, καὶ κατανοήσας αὐτοῦ τὴν διάθεσιν τῶν σπλάγγνων, εἶπεν (an potius εἶδεν) οὐ μακρὰν εἶναι τοὺς πολεμίους. Haec si quis improbet, is nobis expediat rationem eorum, quae paullo post consequuntur. Simul hinc alia quaedam constat caussa, cur *Prometheus* ad *Caucasum* fuerit adfixus: quae si forte vera, jam oleum et opera plane perierit in hoc libello veteratori callidissimo. Sed in fabula *Promethei*, quemadmodum in plerisque aliis, ea veterum est dissensio, quae in concordiam omnino redigi non possit; quam rem latius pertractare nostrarum non est partium. HEMST.

Pag. 140. l. 2. Τίς) *Hercules*, a quo etiam solutum cum quidam tradidere. Vide *Hesiod.* *Theogon.* 526. SOLAN.

Ibid. Ἀφίξεται) Hercules: hoc proxime sequens dialogus aperiet. BROD.

Ead. 1. 3. Κατατοξεύσων) *Diodor. Sic.* IV. p. 155. D. τὸν μὲν αἰτὸν κατετόξευσε, τὸν δὲ Ἀτα πείσας λῆξαι τῆς ὀργῆς ἔσωσε τὸν ποιῶν εὐεργέτην. Vid. *Pherecyd.* apud *Schol. Apoll. Rhod.* ad IV, 1396. HEMST.

Ead. 1. 10. Τὴν Θέτιν) Cum Jupiter Thetidis amore captus uxorem eam ducere vellet, Prometheus futurorum praescius a nuptiis ejusmodi magnopere eum deterruit, quod in fatis esse diceret, quicumque ex Thetide nasceretur, patre suo majorem fore. Memor itaque Jupiter ejus exempli, quod ipse in patrem suum ediderat, veritusque, ne similiter a filio de coeli possessione depelleretur, a Thetidis nuptiis abstinuit; memorque beneficii, quod in se Prometheus contulerat, Herculem ad Caucasum mittit, qui, interfecta aquila, Prometheum vinculis liberavit. Vide plura apud *Servium* ad illud *Virgilii* *Ecl.* VI.

Caucaseasque refert volucres, furtumque Promethei: et in seq. Dial. ubi liberationem Promethei ad Vulcanum refert. Fabula exstat apud *Pindar.* *Isthm. Hymn.* VIII. *Apollon. Rhod.* carminis Argonautici libro IV. et *Ovid.* *Metam.* IX. GOGN. Quod prudenter hic reticet Prometheus, id sequens aperiet Dialogus. SOLAN. Obscure idem significat ipse Prometheus apud *Aeschyl.* *Prom.* V. v. 525. sq. ЛННМ.

TANAQUILLI FABRI
NOTAE ET ANIMADVERSIONES IN
TIMONEM LUCIANI.

CAPUT I.

Timon quo tempore vixit. quo anno haec acciderint, quae a LUCIANO finguntur. Κολυττός. 'Αλα! duplices. HELIODORUS eodem in loco bis emendatus. θυμός. de arca Deucalionis et Noachi. Lycoreus mons quis. Liacura in Graecia barbara quid, et unde. σωτήρ, et de illa voce judicium CICERONIS. ἐσχάτια. de EPIMENIDIS aevo. LUCIANUS emendatus. Οἴτης pro Αἴτης. de Jovis sepulcro ex historia sacra EYEMERT-SCHOLIASTES CALLIMACHI emendatus. In LUCIANO tentata emendatio. Hecatomba. de ἄστυ contra ea, quae apud DIODORUM leguntur. LUCIANUS emendatus.

Pag. 66. TIMΩΝ) Quandoquidem libelli hujus πρώτη γνωστῆς erit Timon, ille cognomento μισάνθρωπος, de eo pauca visum est dicere. Vixit igitur Athenis belli Peloponnesiaci tempore. Nam cetera argumenta ut omittam, Lucianus Demeam rhetora sic loquentem inducit: καὶ ἡγίστευσεν δὲ (de Timone loquitur) ὑπὲρ τῆς πατρίδος νέμειν πρὸς τοὺς Ἀχαρτέας, (quem locum infra examinabimus) et strenue se fortiterque gessit pro republica anno superiore, cum Peloponnesii Acharnenses obsiderent. Acharnae autem δῆμος Ἀττικῆς anno primo belli Peloponnesiaci obsessae sunt, ut ex Thucydide locupletissimo teste constat. Quamobrem ea, quae hic a Luciano narrantur, in annum cccxxix. urbis Romanae conjici

debent, qui est ante Christum natum ccccxxix. Erat autem Timon ex eo Atticae populo seu oppido, cui Κολυττός nomen. Indidem oriundus Plato philosophus. Κολυττός autem ad radices montis Hymetti jacebat. Quare non temere est, quod a Luciano scribitur, τίς οὗτός ἐστιν, ὃ Ἑρμῇ, ὁ πεπραγὼς ἐκ τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Ἱμῆττον, ἐν τῇ ὑπαρξείᾳ; Patrem habuit Echecratidem nulla alia re insignem, quam quod Timonem genuit. De hominis moribus nil attinet dicere, cum eam rem Plutarchus διὰ παρεμβάσεως in vita M. Antonii absolverit. Hoc addam tantum, Timonem virum bonum fuisse, et moribus adeo factis ad humanitatem, nihil ut ipso χρηστότερον, nihil benignius exstiterit. Nam quod illum μισάνθρωπον cognominarunt, id hercle perperam fecere. Quemadmodum enim qui Mercurium, Venerem, Sylvanum, et alias id genus nugas Deos esse olim negabant, non recte ἄθεοι vocarentur, (neque enim Sylvanus Mercuriusque Dii sunt) sic Timon non recte μισάνθρωπος adpellabitur. Quid ita? inquires. Quia non homines ille, sed feras oderat, quibus aetas illa scatebat. Certe qui Aristophanis fabulas, veteram Attici ingenii imaginem, ut ajunt veteres magistri, legerit, de his mecum tria non commutabit verba. Accedat his Platonis testimonium, qui ita scripsit in epistola xxiv. inter illas, quae non ita pridem a Leone Allatio vulgatae sunt. Quo enim loco ait se in fundum Hephestiadeum migrasse, (Ἡρακλείδων debuit scribere Leo ex Diogene Laërtio et Hermodolao ἐν ἐθνικοῖς, non autem Ἑρακλείδων) ut ubi ἀποθὲν τοῦ ἄστεως vivat, addit: συνέγγων ὅτι Τιμὼν οὐκ ἦν ἄρα μισάνθρωπος, μὴ εὐρίσκων μέντοι ἀνθρώπους, οὐκ ἡδύνατο θηρία φιλεῖν. Cognovi ego, Timonem non fuisse μισάνθρωπον sed cum homines nancisci in urbe non posset, belluas amare haud poterat. Exstat ejus Epitaphium olim a Callimacho scriptum; et item alterum, quod homo providus sibi fecerat. En tibi, ut quidem tali dignum ingenio est:

Ἐνθάδ' ἀπορρίξας ψυχὴν βαρυνδαίμονα κείμαι·

Τοῦνομα δ' οὐ πένσοισθε, κακοὶ δὲ κακῶς ἀπόλοισθε.

Ait Plutarchus, sepultum eum fuisse Ἀλῆσι sed cum duae sint Ἀλαί, locum illum Plutarchi de Araphenidibus intelligas, non de Aexonidibus: nam priores Ἀλαί ad tribum Aegeida pertinebant, alterae non item. Ceterum hunc libellum ita venustum, ita elegantem judico, eum ut inter politissimos Luciani non dubitem referre. Ita ingeniose et facile compositus est, ut ei nulla comoedia possit comparari. Tum porro, si usquam alibi, pura in eo oratio est, atque ita castigata, ut nihil supra. Habet quidem initium vehementius paullo

et tragicum spirans, sed ita hominis fortunis et moribus conveniens, ut nihil ἡθικώτερον fingi queat. Ceterum, ita habeto, Lector, nunquam post renatas meliores literas puriorem editum fuisse libellum hunc. Idque ita verum est, ut satis mirari non possim hominis illius impudentiam, qui ausus est posteris imponere, professusque est, editionem illam Parisiensem in forma maxima ex Mss. Codd. regiae bibliothecae expressam esse.

Νῆφε καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν, ἄρθρα ταῦτα τῶν φησῶν.
Nil verius, mi Lector, neque magis in vita degunda utile.

Ead. l. 18. Ὡ Ζεῦ φίλις καὶ ξένις) Haec Jovis cognomina, et plura item alia, diligentissime sunt et ingeniosissime a Dione Chrysostomo explicata Oratione I. de regno, pag. 8. editionis Morellianae. Ceterum, quod in interpretatione illa omnia Graece, uti se habebant, reliqui, id non temere factum est: et qui κριτικοὶ sunt, facile causam videbunt.

Ead. l. 22. Ἐπερίδαις) [Ἐπερίδεις erat in ed. Graev. harum nott.] Hujusmodi carminum fulcra Latini tibicines vocabant; eaque voce olim usus est Virgilius, referente anonymo Biographo. Sed admonet me hoc verbum, ut meum de quodam Heliodori loco iudicium aperiā; mihi enim vehementer suspicio fit, corruptum eum esse. Is ita ubique legitur: Μηρῶ δὲ τῷ δεξιῷ τὸν ἀγκῶνα θατέρως χειρὸς ἐφειράξουσα, καὶ τοῖς δακτύλοις τὴν παρειὰν ἐπιτρέψασα etc. Est ibi elegantissima moerentis Charicliae descriptio. lego τὴν παρειὰν ἐπερίδασσα, doctis fortasse non dissentientibus. sed quia non uno vitio hunc locum laborare iudico, iterum mihi tentandus est. Quis enim unquam audivit dici, ἀγκῶν χειρὸς? Scio quidem, et monent veteres magistri, ἀγκῶν quandoque esse ἐκκαμπὲς τῆς χειρὸς: sed hic ex descriptionis serie non potest. Itaque sic mihi persuadeo legendum esse, ἀγκῶνα θατέρων βραχίωνος. Totam illam descriptionem legito, si te, si me, amas. Ad illud autem ἐπερίδασσα ut revertar, non omitendum illud, quod in Milite glorioso Plauti est, os colum-natum; sed κωμικώτερον.

Pag. 67. l. 1. Πυθμοῦ) Πυθμός et μέτρον non sunt eadem: itaque recte distinxit Lucianus; proprie enim ὀνυθμός ad incessum pertinet, ut mihi ex Platone demonstrare facile sit lib. III. de Republica, et lib. II. de Legibus; ex Scholiaste quoque Aeschyli in Septem contr. Theb. qui ait, βῆνονται δὲ οἱ ὀνυθοὶ, τὰ δὲ μέτρα οὐ βαλνται. pag. 74. edit. Steph. Ex Luciano praeterea ipso in de Saltat., cum ait de iis, qui inepte et perperam saltant, ἔτιτρα μὲν γὰρ ὁ πούς, ἔτιτρα δὲ ὁ

ἐνθρόος λέγει. Atque utinam veteres illos poëtas datum nobis esset semel recitantes audire, eorumque choros spectare. Quam multa hodie teneremus, quae nos aeternum latebunt circa μέτρον et ἐνθρόον! mira enim veterum circa hanc rem diligentia. Itaque apud Scholiasten *Aristophanis* legas, ἀρχαῖα ἢ τῶν μέτρων καὶ ἐνθρόων διδασκαλία.

Ead. l. 16. (Τὸ μανδραγόρα) Illius enim vis ὑπνοποιός est, seu somnifica, ut loquitur *Plinius*. *Xenophon* in *Symposio*: τῷ γὰρ ὄντι ὁ οἶνος ἄρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει. Est et tale aliquid in sexto *Platonis* de polit., ubi ναύκληρος dicitur μανδραγόρα ἢ μέθη συμποδισθεῖς.

Pag. 68. l. 9. Κοσκινηδόν) Παῖξε χαρίεστος scriptor περὶ τὸ ὁμοιοκατάληκτον, in adverbis scilicet oratione exeuntibus, πετρηδόν, σωρηδόν, κοσκινηδόν. Ceterum cum ait σεισμούς fieri κοσκινηδόν, intellige ita frequentes, ita crebros, ita sibi invicem instantes, ut eam cribri agitationem referre videantur, quae fit, cum grana incernuntur.

Ead. l. 11. (Παγδαῖοι) Notandum hoc *Luciani* iudicium, qui ὑετός παγδαῖος dici φορτικῶς in prosa scilicet oratione existimat. At *Suidas* proprie dici credidit. Nam hominem παγδαῖον, quomodo *Alexandrum* vocavit *Plutarchus*, ait dici κατὰ μεταφοράν ἀπὸ τῶν ὄμβρων. Haec et alia huiusmodi sedulo observanda iudico, ut ad proprietatem Graeci sermonis perveniri possit. Ceterum non ὑετοὶ τς legendum est, sed ὑετοὶ tantum. Quod autem vocem hanc παγδαῖοι in versione Latina reliqui, id fieri debuit.

Ead. l. 14. Κιβώτιον) Locus adprime notandus; convenit enim cum historia sacra, nisi quod, ut ait *Comicus*, male divisa sunt haec temporibus. Quae enim de Noacho scripta a principe historicorum *Mose* fuerant, ad *Deucalionem* suum transtulerunt Graeci. Ceterum quod κιβώτιον *Luciano* in hac historia dicitur, aliis λάρναξ est, vox ejusdem significationis. Usus ea quondam fuerat *Nicolaus Damascenus*, cum de primo diluvio ageret. locus est apud *Josephum*. Eadem quoque occurrit apud *Plutarchum*, in eruditissimo libro de solertia animalium, quo loco, mirum, et columbae meminit; sed eam tamen ad fabulatores remittit. οἱ μὲν οὖν μυθολόγοι, ait, τῷ Δευκαλίονι φασὶ περιστερὰν ἐκ τῆς λάρνακος ἀφιεμένην δῆλωμα γενέσθαι χειμῶνος μὲν εἶσω πάλιν εἰσδυομένην, εὐδίας δὲ ἀποπτάσαν. id est, Fabulatores quidem produnt, columbam ex arca omissam indicium tempestatis *Deucalioni* fuisse, cum se rursus in eam conferret, serenitatis vero, cum prorsus avolasset. pag. 968. edit. Paris.

Ibid. *Ἀνκωρεῖ*) Parnassus est, aut certe illius pars, (nam ad Parnassum adpulit Deucalion) ibi quoque olim fuit urbs Lycorea, ut ex veteribus Geographis constat. hinc itaque quod hodieque a Graecis incolis Parnassus Liacura dicitur.

Pag. 69. l. 13. *Ὁ θαυμάσιε*) Honesta adpellatio: nihil apud Graecos scriptores frequentius. ita *ὦ γεννάδα, ὦ δαιμόνιε*, et alia sexcenta.

Ead. l. 15. *Δευκαλίωνες*) Etsi constet, plures fuisse Deucaliones, eo tamen confugere nihil necesse est; sed locus tantum explicandus. Intellige igitur poenas et calamitates *θεηλάτους*, quibus humanum genus sub Deucalione paene periit, leviores esse, quam ut etc.

Pag. 70. l. 9. *Μηδὲ ἀναγνοντες*) Verti, ne legentes quidem; nam metaphora est ducta ἀπὸ τῶν στηλῶν ἀνατετραμμένων.

Ead. l. 11. *Σωτήρα καὶ εὐεργέτην*) Fere plerumque has duas voces conjungebant; exempla ita crebra, ut pigeat colligere: aliquando etiam dicebant *σωτήρ καὶ θεός*. *Plutarch.* in vita Dionis. Ceterum miror, quod dixit *Cicero*, *σωτήρ* Latino uno verbo exprimi non potest: nam servator idem facit Latine, quod Graece *σωτήρ*. *Terentius*: *servatrix mea*. In Graeco haud dubie erat *σώτειρα*, quid enim aliud?

Ead. l. 12. *Ἐπὶ ταύτην τὴν ἑσχατιάν*) Cave sis idem cum illo sentias, qui vertit, ad extrema redactus consilia. nihil nequius dici aut fingi potest, Dii boni! Saltem meminisset *Homerici* illius:

Ἄγρου ἐπ' ἑσχατιήν. ὅθι δώματα, etc.

Odyss. IV. item:

*Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρουσε μελαινῇ
Ἄγρου ἐπ' ἑσχατιῆς, ᾧ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι.*

Odyss. V. *ἑσχατιά* hoc quidem loco nihil aliud quicquam est, quam solitudo, secessus, pars ruris remotior. *Hesych.* et *Harpocration.* *Lucianus* infra vocabit simpliciter *ἄγρον*.

Pag. 71. l. 4. *Νήδυμον*) Reliqui vocem Graecam in versione; est enim respectus ad *Homeri* locum.

Ead. l. 5. *Ἐπιμενίδην*) Somnus Epimenidis notissimus est ex *Diog. Laërtio*, *Suida*, et quo non? Sed inprimis observandum est, quod jam dicam. Auctor est *Diogenes*, cum Olympiade *xlvii*. Athenas venisse, urbem lustrasse, ac pestilentiam sedasse. Sed id qui fieri potuit, cum dicat, *Niciam* illum *Nicerati* filium, clade *Sicula* nobilem, in *Cretam* ad eum missum fuisse? Quod evenire non potuit, nisi an-

nīs post plus minus CLXX. Plato autem lib. I. de Legibus ait advectum eum Athenas πρὸ τῶν Ἡερσικῶν δέκα ἔτη: id erit circa Olympiadem septuagesimam. Id vero qui pote, cum omnes uno ore adserant, fuisse ipsum Solonis familiarē? Viderint itaque alii. Certe ἀμφοῖν θάτερον· nam aut necesse est, in unum Epimenidem collatum fuisse, quod de pluribus dictum fuerat; (id quod saepe usu venisse constat in multis) aut verum illud erit, quod de illo quondam dixere Cretes, annos videlicet CCXC vixisse. Esset hic latissimus campus scripturienti. Ceterum miror, diligentissimum Cassaubonum haec ad *Dionysium* praeteriisse.

Ead. l. 6. Οἴης) Error manifestus. legendum enim Ἀἴτης· fulmina Jovis ex Aetna, qui mons olim perpetuo ardebat incendio, accendi ait Lucianus. De Oeta nil tale legas. At ibi, inquires, Hercules crematus est; fateor. quid tum? Ex eone tempore mons arsit? Ne dixeris.

Ibid. Ἐναυσάμενος) Libentius legerim ἀναυσάμενος, maxime cum Erasmus verterit, redacceso etc. quamobrem in suo codice legit non ἔναυσάμενος, sed ἀναυσάμενος.

Ead. l. 8. Σῆς ταφῆς) Locum Callimachi respicit, hymno in Jovem, quem profert quoque Origenes adversus Celsum Epicureum. is ita se habet: Κρήτες αἰὲν ψεύσται· καὶ γὰρ τάφον, ὃ ἄνα, σείο Κρήτες ἐτεκτήναντο· σὺ δ' οὐ θάνεις· ἐσθὶ γὰρ αἰὲν. Semper mendaces sunt Cretes. etenim sepulcrum tuum, o rex Jupiter, construxerunt; tu vero non es mortuus; semper enim es. Ad quem locum doctissimus Scholiastes haec habet, si minus vera, at certe ingeniosa: Ἐν Κρήτῃ ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ Μίνως ἐπεγέγραπτο, ΜΙΝΩΣ ΤΟΤ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. τῷ χρόνῳ δὲ τὸ τοῦ ΜΙΝΩΣ ἀπηλείφθη, ὥστε περιλειφθῆναι ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. ἐκ τούτου οὖν ἔχεν λέγουσι Κρήτες τὸν τάφον τοῦ Διός. Sepulcro Minois inscriptum fuerat, MINOIS JOVIS [F.] SEPULCRUM. lapsu autem temporis illud, MINOIS, deletum est, ita ut relictum sit tantum, JOVIS SEPULCRUM. hinc est, quod ferunt Cretes, esse apud se Jovis sepulcrum. Ceterum in loco Scholiastae legendum est non τὸ τοῦ Μίνως, sed τὸ, Μίνως, ut sit positum ὕληως, ut vulgo loquuntur. Quod vero dixi supra, ea mihi videri si non vera, at certe ingeniosa, non temere dixi. Nam ex Evemerī sacra Historia, quam olim Latinam fecerat Ennius, suspicio est, totum illud negotium sese aliter habuisse. Locus est apud Lactantium: Jupiter aetate pessum acta in Creta vitam commutavit, et ad Deos abiit; eumque Curetes filii sui curaverunt, (intellige τὴν περὶ τὸν νεκρὸν θεράπειαν) decoraveruntque: et sepulcrum ejus est in Creta, in oppido Gnovo; et dicitur Vesta hanc urbem

creavisse, (ita loqui amat *Enkios*; isthuc autem creare Graecum est κτίζειν, quod et condere significat) inque sepulcro ejus es inscriptum antiquis literis Graecis, O ZETZ TOT XPONOT Ceterum in Cod. Reg. legitur καὶ τῆς ἐκεῖ ταφῆς. unde fortasse legendum τῆς σῆς ἐκεῖ ταφῆς. verum non est tanti.

Ead. l. 11. Παρὰ τὸν Τιμηττόν) Ibi enim erat Κολυττός δῆμος, ex quo oriundus Timon. quod supra monui.

Ead. l. 16. Καθ' ἱερῶν τελείων ἐσιτάσας) Nota. alii enim dicerent τελείων ἱερῶν, non καθ' ἱερῶν.

Pag. 72. l. 1. Ἐκατόμβας) De quibusvis pecudibus dicitur, contra quam plerisque videtur: nam apud *Diodorum* meminime legere ἑκατόμβην καμήλων; apud *Hom.* autem ἑκατόμβας αἰγῶν. Quin etiam citatum video in Schol. Graecis ὄνων ἑκατόμβας, quod et apud veterem scriptorem legisse me scio. Ceterum duplex hecatomba: altera centum pecudibus constabat; altera quinque et viginti, ex *Schol. Hom.* in *Iliad.* A. itaque minores has hecatombas quasi ἑκατὸν βάσεις vocabant: per pedes enim, seu βάσεις numerabant.

Ead. l. 2. Διάσια) Jovis sacra. *Dialia*, opinor, recte veritas, itidem ut *flamen Dialis* dicebatur, qui Jovi proprius erat. Emenda *Schol. Aristoph.* ad *Nubes*; ubi enim scriptum est διάσια dicta fuisse ἀπὸ τοῦ φυγεῖν τὰς ἄσας, legendum est ἄσας, id est λύπας. unde apud *Hesychium* hodieque legitur ἀσάζειν pro λυπεῖσθαι, et ἀσηθεῖς pro λυπηθεῖς, et apud *Herodotum* in *Thalia*, ἐδίξετο ἐπ' ᾧ ἂν μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀσηθεῖα ἀπολομένη τῶν κριμηλίων.

Ead. l. 7. Οὕτως μὲν εἰπεῖν etc. ὥς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ) *Locus* adprime faciens ad proprietatem Graeci sermonis. Vix millesimus quisque haec observat: dicam tamen, quod sentio, οὕτως μὲν εἰπεῖν hoc loco est, si quis minus exacte loqui velit etc. quod in versione mea expressi. Itaque οὕτως εἰπεῖν et ἀληθεῖ λόγῳ, quodam modo opponuntur.

Ead. l. 9. Ἀκρισία περὶ τοὺς φίλους) In Mss. Reg. legitur περὶ τῶν φίλων. non placet; neque adeo injuria.

Pag. 73. l. 3. Ἄστν) Admonet me haec vocula loci cujusdam, qui apud *Diodorum* legitur, lib. I. pag. 24. edit. Rhod. Ibi enim sunt, qui probare conantur, Athenienses Saitarum (in Aegypto sunt Saitae) colonos esse; hancque adferunt rationem, quod παρ' Ἀθηναίοις μόνοις τῶν Ἑλλήνων, πόλις ἄστν καλεῖται, idque ducta, ut ajunt, adpellatione ab urbe seu παγῷ Aegypti, cui nomen Asty (meminit *Hermolaus* ἐν Ἑθνικοῖς.) Rem ipsam in medio relinquam; sed argumentum illud dico telum esse plane plumbeum, qui sciam, passim apud *Hom.*, *Herodotum*, et antiquissimos quosque scriptores, repe-

riri ἄστν pro πόλις· quaecunque illa sit urbs. Quin recentiores quoque Graeci ita usurpant. nam apud *Plutarchum* est *Φωκίων ἄστν*, in vita Themistoclis. *Terentii* autem locus, *An in astu venit*, nihilo magis probat. scena enim Athenis esse fingitur. hic quoque *Luciani* nostri, qui nobis in manibus est, tantundem efficit. nam scena hujus δράματος in Attica est. Sique Alexandriae res ageretur aut Epidauri, liceret dicere, *An in astu venit*, pro, *an in urbem venit*, seu illa Epidaurus foret, seu Alexandria. Itaque loci illius auctoritate, qui apud *Diodorum* est, non est quod tantopere moveamur.

Ead. l. 8. Ὑγανάκτει) Lego ἀγανακτοῖ, et ποιήσοιμεν.

CAPUT II.

LUCIANUS sex septem locis emendatus. in XENOPH. conjectura. Proserpina et Ceres θεσμοφόροι. DIOGENES LAERTIUS emendatus in V. Bionis. τελειν ἐπὶ τέρμα, recte dici. LUCIANUS emend. ut et HESYCHIUS in Ἑρμῆς. LUCIANUS emend. δὴ pro δεῖ. DIONIS CHRYSOSTOMI locus in Ὀλυμπικῷ emendatur διὰ παρεμβάσεως. de hac voce ἡβηδὸν, contra BUDAËUM et VALLAM. ὀρχηδὸν, et alia quaedam.

Pag. 73. l. 10. Τροαῦτα πióτατα τάρων) Ajunt esse Atticismum, πióτατα αἰγῶν; at ego ajo, solos barbaros Graeco dicere τροαῦτα πióτατα. Itaque locus vitio non caret. hoc enim loquendi genus Graecae consuetudinis non est. Haec ad oram libri adnotaveram, cum ex Codd. Regg. cognovi locum mutilum esse: nam in iis planissime legitur, τροαῦτα μηρία τάρων etc. tot femora taurorum etc. notum enim, femora in sacris praecipue absumenta. Testes qui petat, non *Homerum*, non *Aristophanem*, nec poëtam denique ullum legerit. Itaque superes debeo adferendis testimoniis.

Pag. 74. l. 4. Ἀήρους μεγάλη) Puto scripsisse *Lucianum* λήρους μεγάλους μεγάλη τῇ etc. *Terent.* magno conatu magnas nugae. alioqui istud λήρους nullo adjecto nomine non satis efficax videtur. — Cave sequaris. Ἀήρους simpliciter *Lucianus* dicit meras nugae, numquam majoris efficaciae, quam *Faber* finxit, caussa addit aliquod nomen. Alia enim sunt λήρος οὐκ ὀλίγος *Diall. Mortt.* X, 8. et λήρος πολὺς *ibid.* XX, 2. *LEM.*

Ead. l. 5. *Συνέβη πρὸς ἡμᾶς*) Etiam si nullum in *Mss.* Codd. subsidium esset, nemini tamen, ut opinor, difficile foret persuadere, legendum πρὸς ἡμῶν. Video sane, plerisque omnes in hac esse opinione, *Luciani* textum, uti vocant, esse perquam emendatissimum; sed qui ita censent, nae illi haud satis adtendunt, quid legant. Nam hoc loco πρὸς ἡμᾶς soloecismus est; et tamen ex tot editoribus nemo animadvertit. o hominum expromptam diligentiam!

Ead. l. 15 *Πρώην* — *Ἀναξαγόραν*) Hinc facile cognoscas, quo tempore vixerit *Timon*. Legendus *Plutarchus* in *Pericle*, *Diogenes* in *Anaxagora*.

Pag. 75. l. 3. *Συνεγρίβη παρὰ τὴν πέτραν*) Locus corruptus, etsi primo secus videatur: cum enim scripsisset *Lucianus*, *συνεγρίβη περὶ τῇ πέτρᾳ*, nescio qui male conciliati tam bonam lectionem παραδιώρωσαν, feceruntque παρὰ τὴν πέτραν sed longe alius est sensus, si παρὰ τὴν πέτραν legas, alius, si περὶ τῇ πέτρᾳ. Illud enim juxta *petram* significat, hoc autem ad *petram*. Illud ridiculum, *fulmen juxta petram*, aut *prope petram*; hoc non item, ad *petram*. Hanc emendationem *Ms. Codicis* auctoritas confirmat.

Pag. 76. l. 2. *Καὶ μόνον οὐχὶ δικράνοις ἔξεώθει με τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ τῶν χειρῶν ἀποφδιπτοῦντες*) Locus corruptus. Qui pote, inquires. Quaeso nonne ἀνακόλουθον sit, si quis dicat, *fere me furca extrudebat, velut qui ignem ex manibus excutiant*? Videlicet tota labes ex unius voculae defectu, quae propter similitudinem literarum facile excidit, καὶ scilicet, καὶ καθάπερ οἱ etc. quae una efficiet, ut omnia constant, sic, *me veluti fuscina extrudebas, et ut ii facere solent, qui excussa manu carbonem ardentem amoliantur*. Dices, non erat tanti; sane quidem, si sententiae tam exigua res non obfuisse; sed, ut opinor, non est quod me, atque adeo quemquam literaturae politionis studiosum, hujus diligentiae pudeat.

Ead. l. 17. *Ἄλλοτε δὲ τοῦναντίον ἡγανάκτεις*) Respicit locum, qui in *Pluto Aristophanis* est: quem huc transferre non valet, ut nec alia μὲν ὅσα. nam ex *Aristophanis Pluto* haec magnam bonamque partem educta sunt.

Pag. 78. l. 9. *Πάλαι μὲν σοι αἰτιάσθαι*) Non potest stare hic locus, nisi legas σε pro σοι. Sensus est: numquid ab omni ratione alienum est, te olim haec queri, nunc autem plane contraria *Pluto* objicere? alioqui αἰτιάσθαι σοι ταῦτα significabit, te in his adcusare, vel, te rerum harum adeusare, quod nihil ad rem, nunc quidem, facit.

Ead. 1. 12. Τοῦ τε γὰρ Τίμωνος τὸ ἀνειμένον) Melius scribi iudico, τοῦτο γὰρ Τίμωνος τὸ ἀνειμένον.

Pag. 79. 1. 1. Εὐνοϊκὸν ὥς ἐμὲ) Legerim εὐνοϊκὸν εἰς ἐμὲ, etsi aliter verterim. Si quis autem existimat, εἰς ἐμὲ in lingua communi, et ὥς ἐμὲ in lingua Attica, idem esse, fallitur: nam ὥς ἐμὲ Atticum, semper ad me, vel in domum meam significat, non erga me.

Ead. 1. 2. Κατάκλειστον ἐν θύραις) Suspicio legendum θήραις, in arca. forte etiam pro θύραις scriptum fuerit θύλαξι, quae vox aliquando cistulam significat, aliquando sacculum. Deinde si hac voce θύραις uti voluisset, haud dubie dixisset ἐπὶ θύραις, non ἐν θύραις, quemadmodum scripsisset supra, κατακλεισθαι ὑπὸ μοχλοῖς καὶ κλεισί.

Ead. 1. 7. Ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς κατασήμεντας) Ita Xenophon de avaris: οἱ μὲν ἐπειδὴ τῶν ἀρκούντων περιττὰ κτήσονται, τὰ μὲν αὐτῶν κατορύττουσι, τὰ δὲ κατασήμενται. μοχ sequitur locus mihi suspectus: τὰ δὲ ἀριθμοῦντες, καὶ μετροῦντες, καὶ ἰσάντες, καὶ διαψύχοντες. libenter legerim διαψήχοντες, eos ut designet, qui pecuniam suam fricant, ut aeruginem avertant. Locus est lib. VIII. Cyropaed. pag. 211. ed. postremae Leunclavianae.

Ead. 1. 10. Μέτρον) Respicit proverbium notissimum, μέτρον ἄριστον.

Ead. 1. 12. ὦ Ζεῦ, πρὸς τοῦ Διὸς) Huiusmodi facetia apud Aristophanem est.

Pag. 80. 1. 1. Ἀπάγοι μοιχευθησομένην) Cum sequatur μοχ ἀνολγων τὰς θύρας, non possum concoquere istud ἀπάγοι: qua voce significatur, puellam a marito foras permolendam duci, quod contra Lucianus, qui μεγάλα μυστήρια domi fieri innuit. Itaque lego non ἀπάγοι, sed προάγοι, unde προαγωγέως, verum talis mariti nomen. Deinde in codice Erasmi ita legebatur; quod ex ipsius versione facile intelligitur. Sic enim habet, Vel producat ultro.

Ead. 1. 5. Ἐπ' ἀρότω παίδων γνησίων) Tragicum est. Ita in illo maxime inclito oraculo, quod olim Laio datum fuit:

Μὴ σπείρῃς τέκνων ἄλαχα δαιμόνων βία.

Heus, liberorum ne sulcum seras Dis

Inuitis.

Ead. 1. 13. Τῇ Θεσμοφόρῳ) Virg. Legiferae Cereri. Causam explicat Diodor. lib. V. nec ipsa tantum Ceres dicta fuit Θεσμοφόρος, sed et Proserpina. Unde apud Plutarchum in vita Dionis legas Θεσμοφόρων τέμενος, Cereris et Proserpinae etc.

Ibid. Ταῦτα) Forte melius τ' ἀντὰ, ita ut dicat *Lucianus* non haec, sed eadem.

Ead. l. 15. Στιγματίας) *Notis compunctus*, *Cic.* A *Luciano* autem alibi hujusmodi servus καταγράφος dicitur. a *Plauto* autem *litteratus*. Inde amarus ille *Aristoph.* in *Samios* jocus, Σαμίων ὁ δῆμός ἐστιν ὡς πολυγράμματος. Apud *Plutarchum* in vita *Periclis*, quem adito.

Pag. 81. l. 2. Καλὴν τὴν δίκην) Ut Galli dicunt in sermone, une bonne amende. Ubi bona nihil aliud est, quam magna; ut apud *Horat.*

At bona pars hominum etc.

quae tamen hominum pars minime bona est: nam avaros describit, homines nec sibi nec aliis bonos. Ita *Lucian.* in *Pseudomanti* dixit, χρηστὸν δῆγμα, morsum bonum, pro vehementi et acri.

Ead. l. 10. Δαναίδων) *Diog. Laërt.* mihi in vita *Bionis* emendandus est; ubi enim de iis, qui apud inferos aquam vasis pertusis ferebant, loquitur, sic scribit: ἔλεγε τοὺς ἐν ᾧδου μᾶλλον ἢν κολάζεσθαι ἐν ὁλοκλήροις καὶ μὴ τετριμμένοις ἀργείοις ὕδροφόρουν. At pro τετριμμένοις legendum est τετραμμένοις, vel, quod eodem recidit, τετραπηγμένοις. Nam illud τετριμμένοις, hoc loco nulli rei est.

Ead. l. 12. Πρὶν εἰςρυῆναι σχεδὸν ἐκχυθησμένον) Facile sane; prius paene effundetur, quam infusum fuerit. Tale aliquid apud *Aristophanem* est, in *Nubib.* de servo obli-vioso,

Ὅστις σκαλάθυρμά τι ἄττα μικρὰ μανθάνων,
Ταῦτ' ἐπιλέλησται πρὶν μαθεῖν. —

Ead. l. 16. Καὶ εἰς ἅπαξ) Forte aliter disponenda verba sunt, ad hunc modum: οὐκοῦν εἰ μὴ εἰς τὸ ἅπαξ ἐμφράζεται εὐ κεινὸς etc.

Pag. 82. l. 9. Ἀμφοτέροις) Σκέλεσι videlicet.

Ibid. Ὡς μόλις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα) Istud τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα non pertractate dictum, neque ita frequenter occurrit tale loquendi genus apud scriptores mere Graecos. hinc itaque est, quod in *Cod. Reg.* mutatum fuit τελεῖν in ἐλθεῖν: sed eam lectionem cave admittas, quae ab ignorance exscriptoris profecta sit. Optime enim dicitur τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα. Ita in erudito illo *Luciani* libello de conscribend. hist. legitur: Θᾶττον ἂν καὶ εὐμερέστερον τελέσειεν ἄχρι καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν, facilius ad usque scopum pervenerit. Idque *Thucyd.* imitatione, qui pag. 305. edit. 2. *Stephanianae*, de *Brasida* loquens, dixit: εἰς Φάρσαλον ἐτέλεσεν. Quamobrem hoc qui-

Jem loco Ms. Cod. lectionem rejiciemus, quamvis se facilitate commendet.

Ead. l. 11. 'Ορνέων ὠκύτερον) *Horat.* de *Fortuna* — si *celeres quatit Pennas*, sed quod in Ms. Cod. legitur, impensius placet, ὀνείρων scilicet, quae et alata finguntur.

Ead. l. 12. "Επεσε δὲ ὕσπληγξ) Bene ἔπεσε. nam cum parati omnes essent, qui ad currendum convenerant, tunc repagulum illud, quod equis et curribus objectum erat, deiciebatur. *Lucian.* in libello de non temere credend. calumniae, sic habet: καὶ γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς δρομεὺς τῆς ὕσπληγγος σύθους καταπεσούσης etc.

Ead. l. 15. 'Εγὼ δὲ καὶ πολλοὺς) Ms. Cod. ἐγὼ δέ τοι.

Ead. l. 16. Οὐδ' ὀβολὸν ὥστε πρίασθαι βρόχον) *Aes laquei pretium*, ait ille.

Pag. 83. l. 6. Πλούτων) Nunc de pecunia legataria seu testamentaria acturus est, quae cum nemini nisi morte alterius obvenire possit, illam a Plutone Manium Deo dari fingit *Lucianus*.

Ead. l. 10. Φορηδὸν) Verti, per bajulos domo efferunt; etsi scio, vocem hanc Latine reddi, servata proprietate, satis commode non posse.

Ead. l. 12. Πρόκειται) Signanter dixit. Nam de mortuis proprie dicitur; unde alicubi memini legere προκείμενος pro θανάων.

Ead. l. 13. 'Επεπλύντες) Non temere in hoc significato vocem hanc reperiās. Sane nusquam alibi, quod meminim, legi. Nam ἐπεπλύνειν in spem inducere est: hic autem de iis dicitur, qui ea sperant, quibus alii praeter spem fruuntur.

Ead. l. 16. Λίνον) Quo utebantur veteres, ut nos hodie serico, ad vinciendas epistolas, testamenta etc.

Pag. 84. l. 6. Πυθρίου, Δρόμονος) Servorum nomina. Πυθρία; Latinorum Comicoꝝ Byrria est, eadem mutatione, qua olim apud veteres Latii poetas scribebatur Bryges pro Phryges, apud *Livium* Andronicum, et *Pacuvium* scilicet. Tibius servile quoque nomen est; unde in libello de saltation. junxit Davos et Tibios. οἱ δὲ Δάων καὶ Τιβίων etc. Contra autem Megacles, Megabyzus, Protarchus, nobilium hominum nomina: sed Megabysus Asianum est.

Ead. l. 10. 'Ο θύννος) *Horat.* in hacce materia:

Plures annabunt thynni, et cetaria crescent.

Ead. l. 12. Παχύδεμος) Tardus, hebes, stolidus; ex physiognomoniam petiit. qui enim cute sunt crassiore, eos fere plerumque tardiores esse videmus. Neque vero obscura

caussa est. Potest et aliorum referri hoc loco; si cui videlicet occalluerint manus opere faciundo.

Ead. l. 13. Καὶ εἰ παριῶν ἄλλος μαστίζει τις) Error: legendum enim ἄλλως, id est forte, temere, aliud agendo.

Pag. 85. l. 4. Ἰκποτροφίας) Ἥπερ νόσος, ut ait Comicus, δεινὴ γαίην (id est δαπανηρὰ) ἐστίν.

Ead. l. 5. Εὐγενέστερον Κόδρον) Vide Suidam in Εὐγενέστερος Κόδρον. Hujus proverbii meminit et Themistius ἐν βασιανιστικῷ.

Ead. l. 16. Ἰκπονίκω καὶ Καλλίᾳ) Eorum meminit saepe Plutarchus, Herodotus etiam alicubi, haud dubie Atheniensium ditissimi facere.

Pag. 86. l. 3. Ἐρμῆν προσκυνῶν) Lucrum enim insperatum a Mercurio objici credebant. Ceterum etsi quod dicturus sum, a Luciano nostro alienum est, dicam tamen, hac voce admonente, ut locum Hesychii, qui hactenus corruptus legitur, emendem. Ubi enim est, Ἐρμῆν ἐπὶ πτώσεως ἰδέας ἔλεγον, καθάπερ ἀγαθοῦ δαίμονος, καὶ Διὸς σωτήρος, ibi emendandum est, Ἐρμῆν ἐπὶ πώσεως ἰδέας etc. nihil certius. Ultimum enim poculum Mercurii erat. Caussam apud Homer. habes:

Ὡ πομάτῳ σπένδεσκον, ὅτε μνησαίτο χόλου.

His addas licet Jul. Pollucis testimonium. Ἐρμῆς, inquit, τελευταία πόσις. Apud Athenaeum legas quoque Ἐρμῆς εἶδος πόσιως παρὰ Στρατίδι. Itaque certa emendatio est.

Ead. l. 9. Αὐσεύρετον — ἐκλειοικὸς) Hujus διαβολᾶς veluti σπέρμα in Pluto Aristophanis. Terentius autem mirabiliter in his versibus sane quam moratis:

Nae illius modi jam magna nobis civium
Penuria est etc.

item:

Quam gaudeo, ubi etiam hujus generis reliquias
Restare video! Vah, vivere etiamnum lubet.

His addi et illud potest, quod apud Diogenem Laërtium est, λείψανα τοῦ χουσοῦ γένους.

Pag. 87. l. 8. Βαθυκῆται πόντον) In Ms. Cod. βαθυκῆται. Videlicet βαθυκῆτης nihil aliud erit, quam qui βαθὺ κύττο habet, id est, altas cavitates. Quod etsi verum esse potest, mihi tamen nulla potest ratione probari, qui sciam, prioris syllabae modum in κύτος brevem esse; sciam praeterea, adlusisse Lucianum ad locum illum Theognidis, qui omnibus in ore est:

Ἦν (πένιαν scilicet) δὴ χοῆ φεύγοντα καὶ εἰς μεγαλή-
τητα πόντον

ῥίπτειν καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἡλιβάτων.

Videmus, secundum versum paene integrum a *Luciano* sumtum esse. Legendumne igitur censes, inquis, μεγαλήτεα προβαθυκήτεα? Non ausim sane affirmare. Quid ita? Quia apud *Stobaeum* et alios varietatem lectionis reperi: memini praeterea, ita a *Plutarcho* scriptum esse, ut a *Luciano* lectum est, βαθυκήτεα scilicet. locus est in libello de pugnantib. inter se Stoicor. dictis.

Pag. 88. l. 11. Τί οὖν καὶ ἐν αὐτῷ ἤδη) Ms. Τί οὖν ὅτι καὶ ἐν etc. Quod si non melius est, at certe venustius aliquanto.

Ead. l. 14. Οὐ γὰρ δεῖ) Mendum est. Nam pro δεῖ legendum δῆ, idque ante videram, quam Ms. Cod. lectiones consulissem. Alioqui quo tandem pacto stare possit haec oratio, οὐ γὰρ δεῖ εἰκός; etc. ridiculum, si quicquam aliud.

Pag. 89. l. 16. Δυσκάτετος) Ms. Cod. δυσκάτοχος. sed eodem recidit.

Pag. 90. l. 1. Ὡςπερ ἐγγέλεις) Ms. Cod. ὥςπερ οἱ ἐγγέλεις.

Ead. l. 3. Ἐκπεφυκότα) Ms. ἔμπεφυκότα hoc loco male.

Ead. l. 5. Ἀλλὰ μεταξὺ ἤδη φλυαροῖν τὰς ἡμᾶς) Dispennenda verba sunt, ut et ratio et libri scripti monent: ἀλλὰ μεταξὺ φλυαροῦντας ἡμᾶς πρῶγμα ἤδη etc.

Ead. l. 10. Καταλείπων) Ms. καταλείπων ἀεὶ, ut sibi morem esse hunc perpetuum significet.

Pag. 91. l. 2. Περβόλων καὶ Κλέωνι) Homines sunt sua μοχθηρία nobiles. *Plutarch.* *Aristoph.* et scripta in eum Scholia.

Ead. l. 7. Καὶ ἡ ἀνδρία) Dabunt, uti spero, hanc mihi veniam elegantiores homines, si a *Luciano* tantisper abeam, dum *D. Chrysostomi* locum in *Olymp.* emendem. pretium operae erit. sic habet p. 197. οὐ γὰρ λαμβάνω μαθητὰς, εἰδὼς ὅτι οὐδένα ἔχοιμι διδάσκειν, ἅτε οὐδὲν αὐτὸς ἐπιστάμενος, ὥστε φεύδασθαι καὶ ἑξαπατᾶν ὑπισχνούμενος, οὐκ ἔχω ταύτην τὴν ἀνδρίαν. Emenda meo praesidio, οὐκ ἔχω ταύτην τὴν ἀναίδειαν. Videlicet homo modestissimus *Dion* fatetur ingenue, non esse in se sitam illam vim, alios ut erudire possit, quippe qui indoctus ipse sit; vanis autem promissis homines lactare, id esse a moribus suis alienissimum; se enim eo impudentiae non processisse. locum ipsum legito, et a me haud diversus abibis. Idque clarissimum et diligentissimum virum *Isaac. Casaubon.* non vidisse miror.

Pag. 92. l. 5. Ἐγχειρήσας) Legendum hoc loco ἐγχειρίσας. Ita passim alibi circa hanc vocem erratum est.

Ead. l. 7. Ῥέκος) Notanda metaphora; quasi qui vestem

recentem et integram alteri commodarit, post certum tempus detritam recipiat.

Ead. l. 11. Ἀπολείψει) Leg. vel ἀπολείπη, vel ἀπολείψη.

Pag. 93. l. 1. Ἡμεῖς δὲ προσίωμεν) Ms. ἡμεῖς δὲ καὶ προσίωμεν.

Pag. 94. l. 3. Ἀθηναίων τὰ πρῶτα) Ita *Lucret. Prima virorum*, pro flore vel principibus gentis, ita infra πρῶτα τῶν πολέμων.

Ead. l. 10. Τόνδε Διὶ) Versus *Hom.*

Pag. 95. l. 5. Τῶν πολλῶν ἐκείνων) Duobus locis *vulgaria* vertit *Erasmus*. fallitur, οἱ πολλοὶ quidem, ut nemini ignotum est, *vulgus* significat; at τὰ πολλὰ ἐκεῖνα non significat *vulgaria illa*, neque id patitur *Graeci sermonis consuetudo*. — Sunt eadem illa, quae modo c. 33. τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ ταῦτα dicta, quae tamen et ipsa *Faber* in versione non recte reddidit. *LEM.*

Ead. l. 15. Πάντας ἀνθρώπους ἤβηδόν) Certe hic unus locus per se satis probavit, non semper sumi ἤβηδόν, ut sumi debere contendunt viri doctissimi. Quamvis enim ab *Eustathio* vertatur καθ' ἡβῶντας, constat tamen, eam significationem perquam plurimis locis non posse convenire. Ita apud *Herodot.* lib. VI. ubi scribit, Milesios, cum Sybaris a Crotoniatis esset capta, dolorem suum publico luctu esse testatos: Συβάριος γὰρ ἀλούσης ὑπὸ Κροτωνιητέων, Μιλήσιοι πάντες ἤβηδόν ἀπεκείραντο τὰς κεφαλὰς, καὶ πένθος μέγα προεθήκοντο. Quid? puberes tantum caput raserint, ceteri minime? Cave credas; nam Μιλήσιοι πάντες ἤβηδόν, nihil aliud est, quam Μιλήσιοι ἀπαξάπαντες, omnes omnino Milesii. Scio *Budacum*, scio *Vallam*, viros undique doctos, aliter censuisse; id tamen scio, neque in hoc *Luciani* loco, neque porro in illo *Herodoti*, verti debere ἤβηδόν per καθ' ἡβῶντας, aut κατὰ νεότητα, sed ἀθρόον, vel πάσας καθ' ἡλικίας, ut *Suidas* ex veteribus glossis vertit. Quin etiam memini me legere in *Lexico Herodoteo*, quod ex Cod. Ms. Goldasti evulgatum est, ἤβηδόν conversum per ὀρχηδόν: at illud ὀρχηδόν legitur apud *Herodotum* in VII. ubi nil aliud significare potest, quam quod Latini dicunt viritim, vel, quod propius ad vocis originem accedit, una serie, uno et perpetuo ordine. Historia sic se habet. Cum grandis pecunia e redivit metallorum, quae ad Laurium Atticae erant, in aerario esset, cives autem Athenienses viritim ex ea decem drachmas essent accepturi, auctor iis fuit Themistocles, ut ducentarum navium classem ex ea pecunia construerent. Graece sic: τῶν ἀπὸ Λαυρείου μετάλλων ἐμελλον λαξεῖσθαι ὀρχηδὸν ἕκαστος δέκα δραχμὰς etc. Sed ibi iterum

Valla ad puberes suos rediit; quia fortasse apud *Hesychium* legerat vocem illam ὄρχηδὸν per ἡβηδὸν conversam fuisse. Ceterum in hac voce corruptus *Suidas*; at illum, monitus, facile emendes.

Pag. 96. 1. 3. Οὔτοι ἀπόβλητα) Ex *Homeri* versu:

Οὔτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικύδεα δῶρα.

Ead. 1. 13. Προεδρίας) De hoc honore lege, quae ab *Isaac. Casaub.* adnotata sunt ad *Theophrasti* *Character*. p. 161.

Pag. 97. 1. 1. Τρέβαλλες) Ut qui libidini alienae subi-
ciunt puelli aut puellae teneritudinem.

Ead. 1. 2. Ἐπιβουλευόνσι μοι) Legendum arbitror σοι.

Ead. 1. 5. Ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωσθείς) Latine, capite protrusus
foras. *Phaedr.*

Ead. 1. 8. Μῆθ' ἤκειν) Ms. μηκέθ' ἤκειν.

CAPUT III.

LUCIANUS emendatus. Parodia ex **PINDARO.** Lectio in **LUCIANO** confirmata. Ἐλείου βωμός. **LUCIANUS** emendatur. **LUCIANUS** iterum emendatur in ἐκσείων τῶν ἄλλων. **POLLUX** et **PHILOSTRATUS** emendati; ut et **LUCIANUS.** Ἐρανος. νεοδίδακτοι διδύραμβοι quomodo intelligendum. διδάσκειν, διδάσκαλος. discipuli apud **TERENTIUM.** ἄσῃ ὑπὸ τῇ δικέλλῃ quomodo intelligendum. Ἐπιπηδᾶν. **LUCIANUS** emendatur. **JOSEPHUS** emendatur duobus locis. **CALLIMACHI** locus apud **SCHOL. PINDARI** emendatus. ὄθμα quid. **LUCIANUS** duobus locis correctus. κἀρύκη. **PLUTARCHI** locus contra **Amiotum** explicatur in **ALEX. Glossema** ex **LUCIANO** ejectum. **PLAUTI** locus adversus **PALMERIUM** confirmatus.

Pag. 98. 1. 8. Ἐλρεσίῃ τῶν πτερῶν) Ita *Virgil.* *remigio alarum.* Ita γονιμώτατος poëta, *Lucret.* de avibus dixit:

Remigii oblita pennarum vela remittunt.

Ead. 1. 9. Σέ φημι) Ita dicere solebant, cum urgebant, vocabant, aut revocabant, cessatores inclamitabant. *Aristophanes* saepe. Latini dicunt, *Heus, heus, tibi dico.* *Terentius* et ante ipsum *Plautus.* Qui aliter intelligunt, ad has res sapiunt minus.

Ead. 1. 12. Τῶν ὑποστήσομαι) Legendum ἐγὼ δὲ νῦν ἀποστήσομαι. Nunc vero abibo. nam jam antea abituriebat. dein-

de istud ὑμῖν non potest stare. nemo enim ibi praeter unum Timonem erat.

Pag. 99. 1. 2. Ἄνδρακας εὖρω) Notum proverbium, ἔνδρακες ὁ θαυασρός.

Ead. 1. 5. Ὡ χρυσὸν) Versus Euripideus: quae autem sequuntur, αἰδομένου γὰρ etc. ea ex Pindaro sunt. Sed quia dixerat ille Thebanus vates, χρυσὸν διαπρέπειν ὡς τὸ πῦρ νυκτὶ, facetus scriptor sensum invertit, quasi dixerit Pindarus aurum noctu lucere; (quod aliter est, scripsit enim, aurum fulgere inter homines, ut lucet ignis noctu.) Itaque addit Lucianus, aurum non νύκτωρ tantum, sed etiam μεθ' ἡμέραν διαπρέπειν, facetia et ingenii elegantia Syro nostro dignissima.

Ead. 1. 10. Τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα) Singillatim Pausanias. Quaedam etiam Herodotus.

Ead. 1. 13. Πανὶ τούτῳ) Recte τούτῳ quippe cujus imago ibi, in ἱερατείᾳ scilicet. Nam ἱερατεία est χωρὶς νομᾶς ἔργον, quibus in locis fere plerumque Panos imago. Neque adeo mirum, pecoris enim Deus Pan, adde, quod διφθερίας pingebatur. Justinus lib. XLIII. In hujus radicibus templum Lycaco, quem Graeci Pana, Romani Lupercum adpellant, constituit: ipsum Dei simulacrum nudum caprina pelle (διφθέρα est) amictum est, quo habitu nunc Romae Lupercalibus decurritur. itaque non abs re est, quod διφθέραν suam Pani dedicat. Haec igitur nostra est de hoc loco sententia. Clariss. autem Menagius, praeclararum artium πανήγυρις, et elegantiorum, quantum est, hominum amor, aliter censet, legique, ut audio, postulat, Πλούτῳ τούτῳ, pro Πανὶ τούτῳ. Nam quod alius quidam legendum existimat Πενίᾳ ταύτῃ, fugit illum ratio. Cetera enim ut mittam, non potuisse dicere ταύτῃ. quid ita? quia jam abierat Penia. Sed cum vir ille, qui ita scripsit, uti audio, is sit, qui personas, διαβολας, judicia denique, atque adeo omnia in Luciano ἄνω κάτω vertat, si rogetes, cur ita faciat; nil ab eo feras aliud, quam quod apud Comicum est, Mihi sic verum esse lubet. ἰὼ, παπὰὶ βόμβαξ.

Pag. 100. 1. 2. Ὑπεροψία) Editi quidam habeant υποψία, sed eodem errore, quo apud Philostrat. in vita Apollon. lib. III. cap. 9. primulo statim initio, τῆς τε ὑποψίας ἐπελάθετο. lege fidenter ὑπεροψίας.

Ead. 1. 8. Ἐλέου βωμὸς) Hujus arae meminit quoque alibi Lucian. in Demonacte, ἐν δίκαστηρίοις. Philostrat. in vita Pollucis Sophistae, et Pausan. in Atticis. Ceterum huic Deo Ἐλέῳ primi omnium aram sacrarunt Athenienses, ut ex illa luculentissima Nicolai oratione apud Diodorum liquet.

Ead. 1. 4. Ἐπικουρῆσαι) In Cod. Erasmi legebatur ἐπαρ-
πῆσαι, vertit enim *suppediare*.

Ead. 1. 5. Ἐδῶν) Ms. ἡδῶν.

Ibid. Μονήρης διαίτα) Hanc vitam qui vivebant, ii μo-
νήρεις et ἰδιασταὶ dicebantur. *Diogen. Laërt.* in Thalete.

Ead. 1. 16. Εὐωχεῖτω) Legendum εὐωχεῖσθαι. anam εὐω-
χῆω significat *aliquem convivio accipere*, εὐωχεῖσθαι autem *epu-*
lari. error turpissimus.

Pag. 101. l. 1. Ἐκσεῖων τῶν ἄλλων) Hic vero locus est,
qui me, si quisquam alius, torsit; neque, ut opinor, injuria.
Non enim Graece dici potest ἐκσεῖν τινός, sed τινά· itaque
pro ἐκσεῖων τῶν ἄλλων, mihi vehemens suspicio est legendum
ἐκὰς ὧν τῶν ἄλλων, *longe ab aliis*, vel *ab aliis remotus*. Non
poetae tantum, sed et *Thucydides*, et *Herodotus*, ita hac voce
utuntur. Si quid habes melius, Lector, doce, et favebo.

Ead. 1. 3. Στέφανον) Mortui enim in Graecia olim coro-
nati. testimonia passim. Neque tantum mortuos, sed et se-
pulcra et cippos coronare mos fuit.

Ead. 1. 4. Δυσκόλια) Emenda *Pollucem* lib. I. cap. 2. πε-
ρὶ τυράννων. Ubi enim legitur, τύραννος ἀνόσιος, εὐκόλος,
palam est legi debere δύσκολος. Et miror, postremum edito-
rem non vidisse. Emendes quoque licet *Philostrat.* L. III. Apol-
lon. c. 8. Nam ubi legitur φειδόμεθα τῶν ἀνοήτων τε καὶ εὐκό-
λων, haud dubie legendum ἀνοήτων τε καὶ δυσκόλων.

Ead. 1. 7. Πίττη καὶ λαίω) Quo majus incendium fiat
scilicet.

Ead. 1. 9. Βαπτίζοντα) Male in libris scriptis πίπτοντα.

Ead. 1. 11. Τίμων Ἐχεκρατίδης) Mendum est. lege Τίμων
Ἐχεκρατίδου, *Timon Echekratidae filius*. quod et supra visum
est, et infra occurret. Quis igitur negligentiam priorum in-
terpretum et editorum non miretur?

Pag. 102. l. 9. Γναθωνίδης) Apud *Terentium* Gnathonici
ex *Menandro*.

Ead. 1. 10. Ἐρενον αἰτήσαντι) Qui coenam vertunt, ii mi-
hi dormire videntur. Longe enim aliud ἔρενος, aliud δεῖ-
πνον· neque hic quicquam commune habent. Sed cum ea
vox diligentissime fuerit a viro undiquaque doctissimo explica-
ta in eruditis illis in *Theophrast.* commentariis p. 272. addam
tantum ita esse exponendum *Philostrat.* p. 95. et 527. postre-
mae editionis; ita etiam intelligendum esse locum *Dionis*
Chrysostomi p. 116. Locos ipsos adferre piget. Ceterum vo-
cem Graecam in interpretatione retinui, idque *Plinii* junioris
judicium secutus, et inopia linguae Latinae coactus.

Pag. 103. l. 4. Νεοδιδάντων διθυράμβων) Qui πρῶτοι ευυλ-

gati sunt. διδάσκειν enim ad ἐπιδείξεις theatricas pertinet: inde illa frequenter legas, κωμωδοδιδάσκαλος, τραγωδοδιδάσκαλος, διθυραμβοδιδάσκαλος. quin etiam aliquando διδάσκαλος simpliciter pro eo, qui drama aliquod edit; ut apud Aristoph. in Pluto: Οὐ γὰρ προπῶδες ἐστὶ τῷ διδασκάλῳ. Inde apud Terentium discipuli pro actoribus. Num immemores discipuli? id est, num actores tui animo sunt ita omissio, ut etc. Quo loco qui legunt, Num immemores discipuli, ποῦ τὰς φρένας ἔχονσι; inde est etiam, quod in comoedia Italica Doctor saepe prodit. Inde etiam διδάσκειν per se solum pro comoediam vel tragoediam docere, (Latini enim usurpant quoque.) apud Diodor. lib. XIV. Ἀστυδάμας ὁ τραγῳδὸς τότε πρῶτον ἐδίδαξεν. Ita igitur hoc loco διθύραμβοι νεοδιδάκτοι. Qui aliter explicant, quasi diceret Gnathonides, se modo illa carmina didicisse, male explicant.

Ead. l. 6. Ἑλεγεία ᾄσῃ) Quia elegia ab origine prima luctui dicata erat. Inde est, quod et apud Hesych. Ἀεγεία dicuntur ἐπιτάφια ποιήματα.

Ibid. Ἀισὴ ὑπὸ τῇ δικίλλῃ) Ridicule qui vertunt, ab hoc doctus ligone; nihil enim in Luciano tale. Sed quod Latine dicitur canere, vel saltare ad tibiam, ad citharam, id Graece est ᾄδειν vel ὀρχεῖσθαι ὑπὸ τοῖς αὐλοῖς, ὑπὸ τῇ κιθάρᾳ. et hinc tota loci hujus venustas pendet. Lucian. lib. de saltat. sic loquitur: διδάσκουσα πολλὰ τῶν πάλαι ὑπ' αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις. Aliter quoque dixisse puto, nimirum ἐν αὐλῷ ibidem, κείδαν χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ. Sed non memini me alibi legere. Interim vides, Lector, quam exigua res venustissimum sensum perdat.

Pag. 104. l. 6. Καὶ προσηλθόν) Erasmi codex habebat, καὶ γὰρ etc. scilicet διὰ παρενθέσεως.

Ead. l. 11. Συνέφηβοι) Vocem Graecam retinui, veteres secutus. Ceterum priusquam hinc abis, emenda Pollucem lib. I. cap. 7. ἐπιδιετής δὲ, ἡβάσκων ἢ ἐξ ἐφήβων δύο ἔτη, certissime legendum est unica voce, ἐξεφηβῶν δύο ἔτη, id est, qui ex ephebis excessit a duobus annis.

Ead. l. 12. Ἐπιπηδᾶν) Non significat insultare, sed avidius, cupidius, immodestiusque aliquid adpetere. Ita Theophrastus oratione prima: ἀλλ' ἐμὲ ἐπιπηδᾶν ὑπολήψονται καὶ ἐπιβατεύειν, καὶ ἐφαρπάζειν μὴ ἐθελόντων διδόναι.

Pag. 105. l. 8. Ἔσται ταῦτα) Ita dicebant pro, ταῦτα ἀσφαλῆ καὶ βέβαια τυγχάνει. Latini, sic erit, pro, haud dubie. et alias aliud.

Ead. l. 16. Ἐρεχθηῖδι) Mendum est. legendum enim Ἀλγυῖδι; quippe Κολυττός erat tribus Aegeidis, teste Harpo-

erat. δῆμος ἐστὶ τῆς Αἰγυπτῶς φυλῆς Κολυτῖος. Ceterum tempore *Suidae* nondum hic locus *Luciani* corruptus erat. Nam ubi ait, Colyttum tribus Aegeidis fuisse, Timonem *Luciani* laudat. Miror, elapsam hoc fuisse diligentiae clarissimi viri *Joannis Meursii* in libello de populis Atticae, in quem infinitas correctiones congessit, quae ad horum locorum adpellationes pertinent.

Pag. 106. l. 1. Θεωρικόν) De aere theorico diligentissime *Harpocraton*, ex quo verbum de verbo transtulit *Suidas*, quae de hac voce habet. Legendi quoque *Demosthenis* interpretes.

Ead. l. 3. Ὀφελος) *Josephum* bis emendo hujus verbi occasione, Antt. Jud. lib. III. cap. 2. Ubi enim in Basiliensi editione, postrema etiam, omnium, quotquot fuerunt, inquisitionatissima, legitur, καὶ τῆς ἐπὶ τροφῇ χάριτος, πότον μὴ παρόντος, οὐδέν. Locus est ita corruptus, ut nisi addatur haec vox ὄφελος, a nemine sanae mentis verti possit. Initio quoque pro καὶ, legendum ὥς, et totus locus ita concipiendus: ὥς τῆς ἐπὶ τροφῇ χάριτος, πότον μὴ παρόντος, ὄφελος οὐδέν ὄν. diligens lector *Josephum* adibit. Istud autem ὄφελος οὐδέν ὄν, verti ea ratione debet, qua δέον εἰπεῖν, et δόξαν τῇ βουλῇ, id est, κατὰ τὸ δόξαν τῇ βουλῇ. Atque utinam praestantibus ingeniis luberet aliquando tanti scriptoris emendationem suscipere; symbolam certe daremus; quadringentos amplius locos ex ingenio emendatos conferre possemus. Plura facere esset sane per facile, sed doctioribus, et qui Lutetiae vitam agerent, et codicibus Regiae bibliothecae frui possent; Nobis non licet esse tam deatis.

Ead. l. 4. Ἐρεῖσμα τῶν Ἀθηναίων) Magnifice sane. Ita *Pindarus* olim Athenas vocaverat ἔρεῖσμα τῆς Ἑλλάδος, cujus loci meminit *Plutarchus* et *Schol. Aristoph.* Ceterum non possum pretereire *Josephi* locum, in quo gravissimum mendum est, quia verbum ἐρεῖδω, unde natum ἔρεῖσμα est, corruptum fuit. ita habet: ὅτι μὲν νέος ὢν ἡμαρτε καὶ μήπω τὸ φρονεῖν ἐνηρισμένος, nullo aut ridiculo sensu. Nam istud ἐνηρισμένος nihil ad rem. Itaque mihi certius certo est legendum, μήπω τὸ φρονεῖν ἐνηρισμένος, id est, κατὰ τὸ φρονεῖν, vel κατὰ φρόνησιν, Qui prudentia satis firmus nondum est.

Ead. l. 5. Βουλὰὶ ἀμφοτέραι) Scilicet ἡ ἄνω καὶ ἡ κάτω. Locus est apud *Heliodorum*, ubi *Cnemon* casus suos commemorat. est aliquid etiam apud *Liban.* argumento Orat. contr. Androt. eum adito, si vacat.

Ead. l. 11. Τελείω ἔρματι) Cum duodecies circa metam currus flectebatur: πωλικῶν vero, cum octies tantum. *Scholias* *Pindari* edit. Rom. in Pyth. φασὶ δὲ τινες, ὅτι δώδεκα ὁρό-

μους ἀνίει τὸ τέλειον ἄρμα· τὸ δὲ πωλικόν, ὀκτώ. Tum vero adfert *Callimachi* locum, cui ἦπια φάρμακα πάσσειν decretum est. sic habet:

Δωδεκάκις περὶ δίφρον ἐξήγαγεν ὄθματα δίφρον.

Sed quid hoc, quaeso, ἐξήγαγεν ὄθματα δίφρον περὶ δίφρον; Davus profecto sum, inquires, non Oedipus. Igitur sic existimato, illud δίφρον nulli rei esse; scripserat enim *Callimachus* νύσσαν, (ita metam vocabant:) in illis autem verbis ὄθματα δίφρον nil corruptum, sed vox tantum explicanda, quae nullibi, quod sciam, reperitur, ὄθμα scilicet. est quidem apud *Herzichium* ὄθματα, ὄμματα νεολεῖς, (emenda et scribe, ὡς *Αλολεῖς*· nam ὄθματα Aeolice ὄμματα sunt;) sed in hoc *Callimachi* loco ὄθμα nihil aliud, quam motus, vel agilitas, rapiditas. Nata autem haec vox est, (quam nos primi erui-mus) ex ὄθεσθαι, quod κινεῖσθαι aliquando significat, ut ex *Eustathio* discere est. Quemadmodum autem *Horatius* alicubi dixit, *flaminum celeres lapsus*, ἀντὶ τοῦ flamina celeriter labentia, ita *Callimachus* dixit ὄθμα δίφρον (δίφρον est ἄρματος) ἀντὶ τοῦ, ἐνκίνητον ἄρμα. Itaque *Callimachi* versum Latine sic veritas licet:

Duodecies circa metam egit celerem currum.

In eodem versu lego, ἐξήλασεν pro ἐξήγαγεν· quod improbatu-rum scio neminem, qui quidem ad has reculas sapiat.

Ead. l. 16. Πρὸς Ἀχαρνέας) Ἀχαρναί, ut auctor *Thucydides* ἐν πρώτῃ, erat, χωρίον μέγιστον τῆς Ἀττικῆς τῶν δήμων. distabat ab urbe sexaginta stadiis. sed non est, quod quis existimet atrocem ibi pugnam pugnatam fuisse. Nam equites tantum certavere ἐν Φρυγίῳ, (locus est Atticae) et quidem ἱππομαχίᾳ βραχεία. itaque hinc facile cuivis adparet, quam rhetorice loquatur *Demea*, mendaciolo rem, ex praescripto artis, pingens, cum ibi ingentem stragem editam fuisse significat. Ceterum ἀριστεύειν πρὸς Ἀχαρνέας ὑπὲρ τῆς πόλεως, non est, ut puto, quod vulgo volunt; debet enim istuc significare, fortiter pro patria, seu urbe, pugnare adversus *Acharnenses*, ut πολεμεῖν πρὸς τινάς. Idque si verum est, error hic erit, isque manifestissimus. *Acharnenses* enim Attici erant, *Timon* autem Atheniensis; qui tamen laudatur, quod adversus *Acharnenses* strenue pugnavit. Itaque legendum mihi videtur, περὶ Ἀχαρνάς, quomodo in hac ipsa re loquitur *Thucydides*; περὶ Ἀχαρνάς, inquam, cum *Peloponnesios*, qui circa *Acharnas* erant, convellere conati sunt Attici, ut oppidum obsidione solverent.

Ead. l. 17. Ἄνυ μοῖρας) Mille armatos. Nam τὴν μοῖραν

ἀναπληροῦσιν ἄνδρες πεντακόσιοι. Ceterum μοίρας dicas, vel μόρες, perinde est, et Mss. Codd. variant.

Pag. 107. 1. 7. Ἡλια(α) Nullum olim Athenis forum majus fuit. Harpocraton. Pausanias. Nota autem differre βουλὴν, ἐκκλησίαν, (quod per δῆμος intelligo) et ἡλια(α)ν quod diligenter monuit Hesychius.

Ead. 1. 13. Συγγενῆς ἀγχιστεύς) Recte. differentiam enim agnoscunt grammatici inter has voces; Hesychius minime.

Ead. 1. 16. Ἐγὼ δέ σοι καὶ τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν παρὰ σέ) Error manifestus. Quid enim hoc sit, σοι παρὰ σέ; legendum ἔγω δέ τοι καὶ τὸν υἱόν etc.

Pag. 108. 1. 16. Ὀπισθόδομον) Ubi aerarium. Aristophanes in extremo Pluti.

Pag. 109. 1. 13. Ἀντοβορέας) Facete, ficta vox, ipsissimus Boreas, qualis a Zeuxide pictus est.

Pag. 110. 1. 6. Καρύκης) Erat Ἀύδιον ἔδεσμα ἐξ αἵματος καὶ ἄλλων ἡδυσμάτων συγκείμενον, Hesychius. sed omnium optime Erotianus: Καρύκη, εἰδὸς ἐστὶν ὑποτρίμματος ἐκ πλειόνων ἀρτυμάτων συντιθέμενον· καρυκεύειν δέ, τὸ ταράττειν, ἣν καρύκην φασὶν αἱματώδη τὴν χροὰν ἔχουσαν. ἔνιοι δὲ τὴν παρ' ἡμῶν καλουμένην αἱματίαν, καρύκην ἀνόμασαν, οὐκ ὀρθῶς. ὅτι δὲ τρίμματός ἐστιν εἶδος ἐξ ἀρτυμάτων, μαρτυρεῖ καὶ Φιλοκράτης ὁ Σάμιος, καὶ ἄλλοι. Quod autem ait Erotianus, αἱματίαν non recte vocari καρύκην, bene sane: nam αἱματία, vel, ut apud Pollucem est, αἱματῖα, est quod vulgo dicimus, soupe brouillée, ex sanguine anserino, aut leporino, aromatis praeterea, et injecto aceto, quod jus est nigrum aut certe fuscum.

Ead. 1. 14. Ἐπὶ τῇ κύλικι) Unde διαλέξεις et λόγοι ἐπικυλιπεῖοι· unde etiam λέγειν et ᾄδειν ἐπὶ τῇ κύλικι apud Platonem pag. 332. edit. Laemarianae. Admonet me hic locus, ut Amioti errorem in vita Alexandri aperiā. Neque vero id facerem, nisi Plutarcho interpretis sui error obesset: etsi enim Amioto faveo ut qui maxime, plus tamen Plutarcho favere aequum est. Locus praeterea, quo de agitur, illustris est, et non indiligenter legendus. Rem ipsam, uti se habet, paucis dabo. Harpalus Alexandrum cum fugeret, Athenas se recepit. Populus hominem ex urbe quaterere volebat: pro illo stetit Demosthenes pretio corruptus (calice aureo, et talentis viginti scilicet.) Rhetor Atticus, quem muneribus expugnatum fuisse populus olfecerat, sese purgare cum studeret, nemo audire, imo obstrepere omnes, praeter, nescio

quem, hominem sane elegantis ingenii, qui e consessu cum surrexisset, Quid autem, ait, viri Athenienses, eum, qui calicem habeat, non audietis? (est autem mira quaedam in eo dicto gratia atque facetia) Graece sic pag. 857. οὐκ ἀκούετε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦ τὴν κύλικα ἔχοντος; Si quis veterum morem teneat, quo nonnunquam σκόλια sua caneant, is venustatem hujus dicti facile agnoscet. Talis autem ille mos: sumito in manum calice, caneant illa cantica, de quibus passim scriptores: quae plerumque erant βιωφελῆ, quandoque etiam amatoriae. Calicem qui tenebat, is ab aliis audiebatur, neque interpellabatur a quoquam. Ceterum hic mos ad oram quorundam codicum notatus fuerat his verbis: ἐν γὰρ τοῖς συμποσίοις τὴν κύλικα ἔχοντες ᾗδον τὰ λεγόμενα σκόλια. Haec etsi vera sunt, tamen *Amiotus* interpretum *Plutarchi*, quotquot unquam fuerunt, longe doctissimus, ibi se turpiter dedit; sic enim vertit: *Comment, Seigneurs, refusez vous d'ouir un personnage qui a le langage si bien doré?* Quae autem ad oram libri addita sunt, (ab eo, necne, haud sane scio,) nihilo certe meliora sunt: *Il y a une allusion à ce mot κηλεῖν, qui signifie rejouir par un doux chant, et comme enchanter;* nihilo, inquam, meliora isthaec sunt: nam inter κηλεῖν et κύλιξ nihil quicquam commune est, non certe magis, quam inter λόγος et φίλια, aut voces quantumvis significatione dissitas; sed tota loci illius venustas ex iis, quae sunt a me superius commemorata, pendet. Vertendum autem verbum de verbo fuerat, *Hé quoi, Messieurs, ne voulez vous pas écouter celui qui tient la coupe en main?* Tum vero Graecorum more adlato, tota res erat explicanda. Sed quorsum isthaec? inquires. Non temere, ut opinor, id a me animadversum fuit, et elucidatum. Atque utinam hinc prudentiores fierent nostri homines. Nam cum omnium, qui unquam Graecos scriptores interpretandos Gallice sunt adgressi, doctissimus, in re adeo nota erraverit, quid ab iis, qui hodie vivunt, expectes? quorum plerique (nam quosdam novi quam doctissimos) nec Graece sciunt, nec Latine quidem. Ex iis certe aliquis scriptorem quendam Gallice, ut audio, convertit, cujus scriptoris si vel pagellam tantum intelligat, *μαρίαν ὀφίσκάνω ἀσμενέστατα*, idque ita verum est, ut, si mentiar, nil mihi vel humani quicquam, vel divini credi velim. Abhinc autem sex septem annis memini me rogatu amici cujusdam doctissimi viri, conferre versionem nescio cuius ex *Δικωνίς* orationibus; Dii boni! Nunquam vidi literas magis illiteratas. Nuper autem, nuper, doctissimum poetam (et quos non? nām nihil istis ardelionibus sacrum est) adeo deformatum

adeo perditum vidi, eum ut agnoscere, quantumvis mihi familiarum, nequiverim. Nihil pudere? acre vero hominis iudicium! mulierculis et salgamariorum, ac pharmacopolarum pueris talem scriptorem committere? Videlicet de Dei providentia dubitare, nihil est; quod nunc discent propolae tali interprete. Quidni *Virgilium* denique post tot alios, quidni *Aristophanem*, et *Plautum* corruptum eunt? Nam *Homerum* quidem ipsum, sat scio, non adtingent. Nuper enim νέος quidam φωσφόρος exortus est, qui pronuntiavit, paedagogici ingenii esse, versus Homericos, cum aliquando a veteribus producuntur, Gallice convertere. Ad ea quid dicas, Lector, nisi, δὲς, ὦ παῖ, δὲς ἐμοὶ λεκάνην, ἐμεσεῖω γάρ;

Pag. 111. l. 7. Πάνσοφον τὸ χρέμα) Legendum πάνσοφόν τι χρέμα.

Ead. l. 12. Ὡςπερ οἱ τὸν πλοῦτον) Delendum ὥςπερ, et scribendum οἱ, jungendumque cum συνδεδομήκασιν.

Pag. 112. l. 2. Μάζα) Nihil aliud, quam ἄλφιτα ἐλάφω πεφυρμένα. Ceterum dignitate pani cedebat: nam ex Solonis instituto μάζα pro festis diebus in Prytaneo dabatur. panis autem, festis, docet *Athenaeus*. Σόλων δὲ τοῖς ἐν πρυτανείῳ σιτουμένοις μάζαν παρέχειν κελεύει, ἄρτον δὲ ταῖς ἑορταῖς παραιτῆναι.

Ead. l. 4. Ἐρνεάκρουνος) Fons ita dictus Athenis, qui deinde Καλλιρόη vocatus est, ut scribit *Harpocration*, et ex eo *Suidas*, *Hesychius* autem in hac voce mutilus est. legendum enim apud eum est, Καλλιρόη πρήνη ἐν Ἀθήναις.

Ead. l. 13. Κυματοῶδους γῆς) Glossema; vera autem lectio in Ms. Cod. Reg. reperitur, κυματώγης scilicet; quae vox ab *Eustathio* in *Odyss.* exponitur ἀκτὴ ἐνθα δηλαδὴ τὰ κύματα ἄγνυται. monetque, eam vocem apud *Herodotum* reperiri; et vere monet, nam sexies septies apud nobilissimum illum scriptorem occurrit. Itaque indiligentiam *Suidae* mirari subit, qui nihil ad manum habuit, cum in hanc vocem scriberet, praeter *Agathiae* locum. Sed antiquum obtinet *Suid.* solet etenim, neglectis vetribus, ad recentiores decurrere.

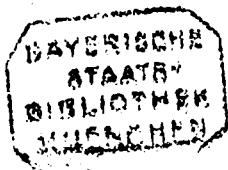
Pag. 113. l. 2. Αὐτῶ) Lege σεαυτῶ.

Ead. l. 4. Τάλαντον) Ms. ἡμίταλαντον.

Ead. l. 8. Αἰγινητικὸς) Ad ridiculum, nam mensura Aeginetica ceteris mensuris erat amplior, certe Attica.

Ead. l. 12. Κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων) Locus est apud Plautum in Aulularia, — *Postquam implevisti fustibus istorum caput, quem frustra solicitavit ingeniosissimus Palmerius lo-gens, impluisti in caput, frustra, inquam; id enim Graecorum imitatione dicebat Plautus; qui non in Aulularia tantum, sed in Casina quoque ea loquendi ratione usus est. — Ego te implebo flagris. Et certe tale aliquid videor apud Aristophanem legisse.*

Pag. 114. l. 1. Μῶν) In Ms. est Τιμων. sed dividuum facito, τι; μῶν etc. *quid? num te etc.*

ADDENDA ET EMENDANDA.

- Pag. 5. 1. 12.** παρεδιδόμην defendit tanquam ἀνακόλουθον Georg. Ludov. Walch. in Emendatt. Liv. p. 187. ingeniose quidem, neque tamen ita, ut satisfecerit.
- Pag. 20. 1. 13.** legi vult ἄξιός ἄν μοι δοκῶσιν (prō dokō) etc. Brunnk. ad Aristoph. Avv. v. 355. referente Jo. Seagero in Classical Journal N. XI. a. 1812. p. 126. qui quidem fasciculus sero mihi contigit, ut inspiceretur.
- Ead. 1. 15.** γοῦν pro οὖν vult Jo. Seager. l. c.
- Pag. 22. 1. 12.** leg. τί οὖν; οὐχὶ καὶ etc. Jo. Seager. l. c. quod et Interpres Latinus sensisse videtur.
- Pag. 24. 1. 4.** ἐγκαταμύξας firmatur Codd. Pariss. a Boissonadio consultis, ut ipse refert ad Philostr. p. 471.
- Pag. 30. 1. 11.** conj. J. Seager. l. l. καταφθονεῖν αὐτῶν, quod ab Abreschio praereptum.
- Pag. 33. 1. 12.** conj. Seager. ὥς δι' ὀλίγον τε ἡμῖν etc.
- Pag. 41. 1. 1.** conj. idem ibid. τῶν δὲ φίλων τούτου τὸν μὲν ἐχθρόν, τὸν δὲ etc. audacius.
- Pag. 42. 1. 6.** conj. idem οἱ προσιόντες αὐτοῖς.
- Pag. 43. 1. 4.** conj. idem αὐτοῖς ἐκείνοις, ut in V. 2. et A. 2.
- Pag. 47. 1. 2.** repetiit Jacobsius conjecturam suam τῶτα μὲν — ἄλλοις δὲ in Animadvv. ad Achill. Tat. p. 556.
- Pag. 51. 1. 4.** ὑπερβαίνειν mallet Seager., quod nunc receptum.
- Pag. 54. 1. 3.** οὕτω δὲ idem, ut jam editum.
- Pag. 55. 1. 4.** τοῦτο ἄρα, τὸ Τηλέφου etc. idem.
- Pag. 59. 1. 10.** ἐνέα idem (mutas). Sic etiam A. 2. ἐννέα.
- Pag. 69. 1. 5.** ἀποφανοῦσι idem.
- Pag. 70. 1. 6.** εἴ (pro ἤν) που — ἐντύχοιμι Jacobs. Animadvv. ad Achill. Tat. p. 900.
- Pag. 72. 1. 12.** distinguit Seagerus: — καὶ ἐταίρους ὥστε, ὅτ' εὐνοίας πρὸς αὐτὸν χαίροντας τῇ βορᾷ et ironice haec ultima dicta putat.
- Pag. 84. 1. 2.** ὑπεξηρημένος ἤδη (pro ξη) idem.

- Pag.* 92. l. 13. πρὸς οὐρανὸν (pro αὐτὸν) ἀποβλέπων conj. Boissonad. ad *Marinum* p. 108.
- Pag.* 95. l. 7. ὁ πλοῦτος ὁ ἔνυμος (pro ὁ ἐμὸς) *Seager*.
- Pag.* 98. l. 12. ἐπιστήσομαι, *adero*, juxta *stabo*, *idem*.
- Pag.* 99. l. 16. τὸ αὐτὸ (πυργίον) καὶ τάφον. *idem*.
- Pag.* 101. l. 2. ἐπὶ δὲ δέη ἀποθανεῖν, ἐαυτῷ στέφανον ἐπ'. *idem*.
- Pag.* 104. l. 5. ὠδικώτερον de mēo scripsi pro ὠδικοίτερον.
- Pag.* 116. l. 6. οἷα τ' ἦν rescipsi pro vulg. οἷά τ' ἦν, momente amiciss. *Stallbaumio*.
- Ead.* l. 14. διαφερούσας nunc exaratum, eodem auctore: olim διαφέρουσας erat.
- Pag.* 117. l. 3. *Seager*. conj. οὕτω ποτὲ χρῆ etc.
- Pag.* 123. l. 21. *idem*: εἴ ποιν τις (pro τῆς) γιόνος etc.
- Pag.* 137. l. 10, *idem*: ἄμεινόν αὖ προσετησάμην.
- Pag.* 147. in *Schol.* ad p. 60. l. 8. *Αυσίμαχος*] adde *Notam*: „Vid. *Fischer*. ad *Weller*. T. I. p. 201.“
- Pag.* 171. l. 36. lege 118. pro 116.
- Pag.* 449. quae ibi de verbi ἐκσεῖν usu a me dicta sunt, majus his pondus accedit ab auctoritate *Courierii* ad *Asin.* p. 309.

